

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İKLİMLER

GÖLGE SERİSİ 3

TUBA ARIK

“Her karanlık kendisini sonlandıracak şafağın tohumlarını içinde taşır.”

Dante Alighieri

Düşüş

Ya uyusan? Ve uyurken bir rüya görsen? Ve rüyada cennete gidip hiç bilmediğin bir çiçek koparsan? Ya uyandığında çiçeği hâlâ elinde tutsan? Ne olurdu o zaman?¹

Coleridge'in şiirsel dizelerinin aksine benim düştüğüm yer kesinlikle cehennemdi, hatta cehennemin bile dibiydi. Ellerim sıkı sıkıya kolyemi kavrarken avuçlarımın alev aldığını hissediyor, düşlediğim korkunç gerçekliğe gözlerimi açmaya cesaret edemiyordum. Belki de yanılmıştık. Bütün bunlar bir oyun, bizleri tuzağa düşürmek için düzenlenmiş acımasız bir plandan ibaretti. Ne Petra, ne ben, ne de diğerleri bunun farkına varmış, Petra'yı kurtarma hevesiyle gözümüz kapalı kendimizi bir hengâmenin, bilinmezliğin ortasına atmıştık.

Giderek artan panik dalgasıyla Petra'yı yitirmiş olabileceğimin derin korkusu ruhumu depresyon etkisiyle sarsıyor, gözlerimi açarsam başımda dikilecek ve beni cehennemin derinliklerine sürükleyecek zebanilerin korkunç görüntüsüyle karşılaşmayı ertelemek için acıyan göz kapaklarıma durmadan kilitler vuruyordum.

Sonsuz gibi gelen düşüş hissim bir anda, güçlü çatırtılar ve çırpılan kanat seslerinin eşliğinde kesildi. Gözlerimi dehşetle açtım ve beni o derin, zifiri karanlığa düşmekten kurtaran kişiye hayretler içinde baktım. Hiç beklemediğim, geleceğini

1 Samuel Taylor Coleridge (1772-1834)

ummadığım ve şaşkınlıkla yüzüne baktığım kişi Valek'in ta kendisiydi. Yıllarca onun yasını tutmuş, onları ikna edememiş olmanın verdiği dayanılmaz acıyla ölüm döşeğinde bile neredeyse gözlerim açık gitmişim, ama şimdi buradaydım. Bileğimden kavramış, devasa kanatlarını çırparak bu cehennem çukurundan beni çıkarmaya çalışıyordu. Sıkı sıkıya yumduğum elimi araladım ve tüyün orada olmadığını gördüm.

Valek çırdığı her kanat sesiyle inanılmaz kütürtüler çıkarıyor, kanatlarının etkisiyle çıkan şiddetli rüzgârdan taş ve toprak parçaları etrafa saçılarak o derin, karanlık boşluğa yuvarlanıyordu. Nefes almayı hatırladığım o andan itibaren ortalığı boğan toz yığını arasında öksürüklerle sarsıldım.

Nihayet gökyüzü göründü ve gördüğüm o açıklıkta hızla akan bulutlar beni bir kez daha hayrete düşürdü. Emin olmak adına gözlerimi hızlıca açıp kapattım ve Valek'in kanatlarının yarattığı fırtınadan arta kalan toz yığınının dinmesini bekledim. Toprak zemine diz çöktüğümde uzun süre etrafımda olan bitenleri idrak edememişim. Derin nefesler alarak öksürüğümde kurtulmaya çalışıyor, beynimi pervane gibi çeviren sorulara bir an önce yanıt bulmayı umuyordum.

“İyi olana kadar bekle.”

Muhteşem ses tonuyla hemen önümde dikilen Valek'e doğru başımı hafifçe kaldırdım. Güneşi bile gizleyen o tarifi mümkün olmayan büyüklükteki kanatları neredeyse bütün bir evreni kaplıyor gibiydi. Kusursuz bir güzellikle iki yana açılmış, siyah bir perde gibi de gerilmişti. Kanatların hafifçe sallanması bile şiddetli bir esinti çıkarmaya yetiyordu.

Anlam veremiyordum, başımı iki yana salladım ve kesilen öksürüğümle birlikte Valek'in bana çekinerek uzattığı elinden tutarak ayağa kalktım. İşte o an kanatlar korkunç bir patlama eşliğinde havaya saçıldı, birkaç adım geriye çekildim ve kolumla gözlerimi korumaya aldım.

“Bu senin.”

Kolumu güçlükle, titreyen dizlerim eşliğinde gözümünden çekerken Valek elindeki tek bir tüyü nazikçe tutmuş bana doğru uzatıyordu. Bir anlık bir duraksamanın ardından tüyü elinden alıp kolyenin ucunda sallanan boş firketeye yeniden taktım.

“Neler oluyor?” diye sordum endişeyle. “Gelmeyeceğinden emindim ve sen şimdi gelmiş beni kurtarıyorsun.”

Omuz silkti ve yürümeye başladı. Hızlı adımlarla ona yetiştim. Bir yandan da arkama bakıyor, o derin cehennem çukurundan çıkabilme ihtimali olan yaratıkları gözlüyordum.

“Haklıydın. Petrarca, Maha’yı kurtardı ve ben ona karşı oldukça bencil davrandım. Yardımı hak ediyor.”

“Tanrım,” dedim kalp çarpıntıları eşliğinde, “aklımı oynatmak üzereyim. Kafamın içinde çarpışan sorulara yetişemiyorum. Neredeyiz?”

“Onların dünyasında,” dedi sakince. Burayı avucumun içi gibi bilirim dercesine yürüyor, beni de pervasızlığıyla birlikte peşinden sürüklüyordu.

“Cehennem mi burası?”

Alaycı gülüşünü gizleyememişti.

“Cehenneme benziyor mu?”

“Ateş dolu çukura düşerken benziyordu.”

“Ateş dolu çukura mı düşüyordun?”

Başımı salladım.

“Ölüm anı hezeyanı. Düşüşün verdiği korkudan kaynaklanmış olmalı. Yoksa seni ateş dolu bir çukura atacak kadar cesaretli değiller.”

Ölüm anı hezeyanı mı? Ya ilk ölümüm? Kutsal bir avuntu mu?

Başparmağımla geride bıraktığımız çukuru işaret ettim.

“Orada olmasaydın?”

“Düşecektin!” dedi. Tanrım, adam ciddi anlamda yakışıklıydı ve ben bunu düşünüyor olmaktan dolayı oldukça

utanç duymuştum. Maha'yla birbirlerini öyle tamamlıyorlardı ki ne eksik ne fazla, tamamen bir bütün.

“Peki,” dedim. “Petra nerede, ya diğerleri, Maha?”

Bakışlarını kaçırıp sık ağaçlığın olduğu ormana çevirdi yönünü. Başımın üzerinden kocaman bir kuş kafilesi hareket ettiğinde Valek “üzgünüm,” dedi. “Onu getirmedim, yapamazdım.”

“Anlıyorum, sen geldin ya, önemli olan da bu.”

Konuyu geçiştirmek istercesine, “herkes bir yere dağıldı,” dedi. “Az önceki patlama gibi düşün. Düşüş esnasında uzak yerlere savrulduz. Petra da bize doğru yola çıkmış olmalı. Olağanüstü bir durum yaşandı.”

Soluğum da Valek'in konuşması kadar hızlıydı. Heyecanla dinliyordum onu.

“İki dünya birbirine geçiyor. Çok güçlü bir ekiple geldin Fegel, gelirken iyiyi de kötüyü de beraberinde getirdin. Terazin çok dengeliydi ve bu terazi iki zıt dünyayı, yani iblislerle doğanın yaşam alanını birbirine geçirdi. Görüyorsun zaman işliyor.”

“Evet,” dedim şaşkınlığımı artarken.

“Bu güç, zamanın akmasına ve mevsimlerin yaşanmasına sebep oldu. Bu güne değin görülmemiş bir şeyle karşılaştık ve haliyle de olacakları kestiremiyoruz.”

“Peki ya kanatların?” dedim alakasızca.

Gülümsedi. “Hiçbir şeyi atlamıyorsun değil mi?”

“Huyumdur.”

Ciddiyetini takınıp bakışlarını ileriye dikti. “Hem doğanın hem de iblislerin yaşam alanı içindeyiz. Yakılan kanatlarım elbette tamamen yok olmadı. Çünkü evrende sonsuza dek yok olacak hiçbir canlı yok Fegel, başka bir surete bürünür ama asla yok olmaz.”

Şaşkın bakışlarım onun gülme isteğini dizginlemesine neden oluyordu. Bir anlık bir tebessümün ardından konuşmaya devam etti.

“Kanatlarımın yanıp yok olduğu bir gerçek ama küllerini de bir araya getiren seni kurtarma isteği idi.”

Kolyeyi kavrayıp Valek’in yüzüne dikkatle baktım.

“Bu senindi ama, neden onu bana geri verdin?”

“Hayır,” dedi başını itiraz edercesine sallarken. “O artık sana ait.”

“Nesya verdi onu bana. Doğanın ona hediyesiydi.”

“O artık Nesya’dan çıktı Fegel,” dedi sabırsızlandığını belli ederek. “Doğa onu sana verdi, yoksa alelade bir şeymiş gibi onu boynunda gezdirebileceğini mi sanıyorsun?”

Avuçlarımın içindeki tüyü tereddütle bıraktım.

“Doğa onu bana mı verdi?” dedim kendi kendime konuşurcasına. “Peki, ama neyin karşılığında?”

Valek bunu duymuştu. Yönünü bana çevirdi ve ilk defa öfkeli bakışlarını gözlerime dikti.

“Zamanı geldiğinde bunu sana onlar söyleyecek ve yine zamanı geldiğinde söyledikleri bununla da sınırlı kalmayacak.”

Bu konuşma şekli beni rahatsız etmişti. Yine de sakin görünmeye çalışıp boğazımdaki devasa yumrularla yutkunmaya çalıştım.

“Devam edelim mi?” dedim titremesine engel olmaya çalıştığım sesimle.

O an bakışları gözlerimde kilitlenip kaldı. Derinlere, o kadar derinlere indi ki bütün kuvvetiyle ruhumun en ücra köşelerini gezindi. Bir şey gördü orada. Onu korkutan, dehşete sürükleyen bir şey ama sustu, çünkü gördüğü şey onu sonsuz bir kine sürüklemişti. O bakışlarla birkaç adım geriledi ve arkasını dönerek yürümeye devam etti. Korkularımı gizleyerek onun peşinden ormanın derinliklerine doğru kötücül bir havanın yarattığı etkiyle adeta çekildim. Issız ve kan

dondurucu bir ormanın içinde Valek’le yapayalnızdım ve Petra beni bulana kadar da onu kızdırmamaya çalışmalıydım, aksi halde onun öfkesi ikimizin de istemediği sonuçlar doğurabilirdi.

Sonraki yarım saat ikimiz de konuşmadık. Hemen birkaç adım ötemde yürüyor, bilerek onu gerisinden takip ediyordum. Bu tuhaf ormanın gizemini bir türlü çözemiyordum; yaşamakla yaşamamak arasında kalmış, yolunu bulmaya çalışan ama nereye gideceğini bir türlü bilemeyen ağaç, çalı ve otlarla bezeliydi her yer. Kuş cıvıltılarının yankısıysa daha önce hiç duymadığım acıklı ve dramatik melodilerden ibaretti. Kelebeklerin renkleri rahatsız ediyor, ağaç kabuğunu tırmanan karıncalarla böcekler yaşamak için değil de sanki ölmek için çabalıyordu. Bu beni daha çok ürküttü. Yürürken hiçbir şeye dokunmamaya çalışıyor, dokunursam bende onların çaresizliğine kapılıp gidecekmişim gibi hissediyordum.

“Petra çok mu uzakta sence?”

“Bilmiyorum,” dedi bıkkınca.

“Peki, nereye gidiyoruz?”

Cevap vermedi.

Adımlarımı hızlandırıp yüzünün ifadesini görmeye çalıştım ama ben hızlandıkça o da hızlanıyor, ona bir türlü yetişemiyordum. Onu kızdırmama kararımı bir anlığına unutup var gücümle öne atılarak bileğine yapıştım.

Öyle bir öfkeyle çevirdi ki yönünü, bu öfkeyi daha önce ne Petra’da ne de bir başkasında görmüştüm. Devasa adımlarla üzerime yürüdüğünde ilk defa titremedim karşısında, ilk defa korkmadım. Başım, omuzlarım dik, gözlerim onun öfkeli gözlerinde olacıkları bekledim.

“Fegell!” dedi dişlerinin arasından, uyarırcasına. “Ben seni avutup oyalayan Petrarca değilim. Onları bulana kadar sesini çıkarmadan beni takip et.”

“Yoksa?” dedim kazandığım cesaretle. “Yoksa ne yaparsın?”

Dudaklarını sıkı sıkıya kapatıp arkasını dönerek yürümeye devam etti. Neden böyle davranmıştı, hâlbuki beni oradan kurtardığında ne kadar da nazikti. Ne olmuştu, ne görmüştü de onu böyle kaba, hırçın, kırıcı davranmaya itmişti, gerçekten anlam veremiyordum.

Dediği gibi yaptım, o önümde hızlıca soluk alıp verirken ben arkasında uslu bir çocuk gibi onu izledim.

Uzun sayılabilecek bir yürüyüşün ardından havanın seyri değişti ve huzursuz bir ilkbahar kokusuyla birlikte yayılan esinti beni üşütmeye yetti. Gökyüzünü delen ağaçların arasında çığlık çığlığa kaçışan kuşlarla koynuma girip çıkmaya alışan rüzgârın ürkütücülüğü altında ezilmemek için elimden geleni yaptım. Valek’in öfkesi dinmek bilmiyordu. Arayı fazla açmamak için de ona yetişmeye çalışıyor, neredeyse koşuyordum. Petra ve diğerlerine ne kadar yakınız, nereye gidiyoruz ve en önemlisi başımıza neler gelecek gerçekten bilmiyordum ve bu bilinmezlik beni gittikçe zayıflatıyordu. Her çıtırtıda etrafa kulak kabartıyor, duyduğum en hafif titreşim karşısında umutla gözlerimi aralıyordum. Sabrım tükendikçe yorgunluğum da giderek artıyordu.

O an diğer çıtırtılardan farklı, tuhaf bir sesle başımı geriye çevirdim, bu bir anlık duraksama Valek’le aramı fazlasıyla açmaya yetmişti. Hayal kırıklığıyla ilerlemeye devam ederken Valek bir an olsun geriye dönüp de Fegel ne halde diye bakmaya tenezzül bile etmiyordu. Kalp atışlarım hızlandı ve kulağıma gelen o çıtırtılar giderek arttı. Normal şartlarda Valek’in bu sesleri duyuyor olması ve herhangi bir tehlikeyi de hissediyor olması lazımdı ama o bana duyduğu öfkeyle, kıyamette kopsa umurumda değil dercesine, iplerini koparmış bir şekilde yürümeye devam ediyordu. Onu kızdırma pahasına seslenmeye karar vermiştim ki hemen sağ yanımda bir karaltı

belirdi ve belirdiği gibi de aynı hızla ortadan kayboldu. Valek yine orali değildi. Onun bu sinir bozucu tavrına dayanamayıp “Valek!” diye ormanı çınlatan koca bir çığlık kopardım. Olduğu yerde durup hızla arkasını döndü ve bana fırlattığı anlık bir bakışın ardından gözlerini hemen arkama çevirdi. Yüz ifadesinden bir sorun olduğunu anlamıştım. Zorlukla yutkunup “yaklaş,” dedi. Hareket etmediğimi görünce de “şimdi!” diye ekledi. O an ensemde nefes alan bir şeyin varlığıyla iliklerime kadar titredim. Öyle güçlü nefes alıyordu ki o şey, soluğunun hızıyla saçlarım yüzüme doğru savruluyordu. Gözlerimi Valek’in gözlerinden ayırmadım ve bana doğru uzattığı eline doğru yavaş adımlarla yürüdüm. Attığım her adım beni tarifsiz bir korkuyla sarmalıyordu. Arkamda kim vardı bilmiyordum ama Valek’in yüzündeki gizemli tavır ‘bunun üstesinden gelemem Fegel,’ der gibiydi. “Sakın!” dedi arkamdakine, “yanlış bir şey yapayım deme!”

Tanrım, hem korkudan hem de meraktan ölmek üzereydim. Zihnim binlerce canavarın görüntüsüyle dolup taşıyor, arkamdakinin Hazul’la Merid olabileceği ihtimalini bile varsayıyordum. Valek’in eli havada beni beklerken ona ulaşacağım birkaç adım bile gittikçe imkânsız görünmeye başlamıştı. Adımlarım büyüdü ve kalp çarpıntılarını eşliğinde elimi ona doğru uzattım, aldığım nefesi veremedim Valek iki yanımdan geçen gölgelerle birlikte arkasındaki onlarca ağacı altına alarak metrelerce sürüklendi. Olduğum yere hızlıca çöküp ellerimle kulaklarımı kapattım. Çılgına dönen kuş şakımaları binlerce hayvanın ardı arkası kesilmeyen çığlıklarıyla yarıştı. Kulakları sağır eden bir gürültüydü bu. Hangi cehennemdeydik bilmiyordum ama bu ses bulunduğumuz yeri, hatta bütün bir kâinatı kuşatmış gibiydi. Ellerim kulaklarımda yere çökmüş çaresizce Valek’in gölgelerle boğuşmasını izliyordum. Gölge bedene

bürünmüyor ama bedene sahip bir varlıkmışçasına Valek'i yerle bir ediyordu.

Yüzlerce canavarın altında çırpınan Valek'i orada bırakıp ardıma bile bakmadan koşmaya başladım. Ne nefes aldım, ne gözlerimi kıptım ne de geride bıraktığım o canavarla Valek'i düşündüm. Tek düşündüğüm gitmem gerektiği idi. Ne de olsa Valek onların icabına bir şekilde bakardı. Şeytan olan, cennetten kovulan ilk melek oydu, ben değil.

Ben koştukça hayvan çılgınlıkları da benimle birlikte geliyor, kendime inanmadığım bir hızla çılgınca koşarken ormanı adeta ikiye bölüyordum. Ne kadar koştum, ne kadar zaman geçti bilinmez, orman yolu beni boş bir alana çıkarmak üzereydi ki bir şey bana korkunç bir hızla çarptı ve önümdeki çalıya takılıp çalıyla birlikte toprak zeminde metrelerce sürüklendim. Tokam saçımdan fırlamış dağılan saçlarımla yerde kıvranır haldeydim. Teknik olarak ölü olmam ve yaralanmamam gerekirdi ama hayır, ölü falan değildim, bu kahrolasica cehennemde hapsolmuş, hiç olmadığım kadar da diri ydım. Baştan sona sıyrılıp kan sızan sağ kolumu sol kolumla diredim ve yavaşça doğrulmaya çalıştım. Saçlarım yeri süpürüyordu, ağzıma dolan toprak ve yaprak parçalarını tükürürken kesik kesik öksürdüm. O an başımın üzerinde biri belirdi, başımı henüz kaldıramamıştım ki bunun bir elbise olduğunu anlamam uzun sürmedi. Elbisenin uçları parçalanmış, kirden rengi değişmişti ama yine de üzerindeki işlemler ilk günkü gibi sapasağlam duruyordu. Gücümü toplayıp başımı bu yabancıya doğru kaldırdığımda gözlerime inanmamıştım. Doğrulamak yerine sertçe yere oturdum. Kollarım iki yana düştü ve vücudumun buna dayanacak takati kalmadı.

“Sen,” dedim titreyen sesimle. “Ama sen...”

Nefes alamıyor, gördüğüm şeyin gerçek olup olmadığını bir türlü kavrayamıyordum.

“Merhaba Fegel, beni görmeyi ummuyordun değil mi?”

“Hem de hiç,” dedim zorlukla konuşurken. Dişlerimi tüm gücümle sıkıyor, ormanı saran kavganın kütürtülerini bu mesafeden bile rahatlıkla duyabiliyordum. Oturduğum yerden güçlükle doğruldum ve sızlayan koluma inat onun karşısında dik durmaya çalıştım. Altın sarısı saçlar, geçmişte gördüğüm o muhteşem gülümseme ve çocuksu bir güzellik: Camilla. Tanrım, Petra’nın ilk aşkı, ölümünü görmediğim tek kadın. Sahi, bunu nasıl düşünememiştim? Alegra ve Lidia’nın aksine onu ölürken izlememiştim. Peki, bu neyi değiştirdi?

Camilla’nın koyu bir duman tabakasına bürünüp etrafımda dönmesi onun bir gölge olduğunu, muhtemelen de Petra tarafından yok edildiğinin göstergesiydi. Camilla şovunu kesip tekrar karşıma dikildiğinde yüzünde derin bir gülümsemeyle birlikte asırlardır bu ânı beklediğinin resmi vardı.

“Sonunda! Gavino’nun sevdiği kızı gördüm. Fegel, ah Fegel,” dedi kollarını göğsünde birleştirip muzip bir bakış takınarak. “Seni görmeyi o kadar çok istemiştim ki, bu isteğim korkunç bir saplantıya dönüştü bile diyebilirim.”

“Seni Petra mı öldürdü diğerleriyle birlikte?”

Bir anlık şaşkın bakışlarını dağıttı ve eski yüz ifadesini yeniden takındı.

“Patrizio mu dönüştürdü seni? Sırf Petra’yı olduğu şeye ikna etmek için, seni de dönüştürürse oğlunun öfkesinin üstesinden gelebileceğini düşündüğü için? Söyle Camilla, Patrizio mu yaptı bunu sana?”

Omuzlarını silkip yüzüne inen hüznle birlikte beni omuzlarımdan sıkıca kavrayarak geriye itti. Bu hafif itiş bile beni yeterince sürüklemeye yetmişti. Saçlarımı geriye atıp onu görmeye çalışırken ortalık gölgelerin karanlık silüetiyle dolup taşı. Bütün bir alan onlarla sarılmıştı. Yerden bir metre kadar yüksekte karanlık bir bayrak gibi dalgalanıyorlardı. Valek’in tek başına bunun üstesinden gelebileceğini düşünerek oldukça yanılmıştım. Burada kocaman bir ordu vardı. Camilla’nın

değil, Hazul’la Merid’in bedensiz ama içinde beden sahibi kadar güçlü, ölümsüz barındıran gölgeler ordusu.

“Öfkeni anlayabiliyorum,” dedim yeniden doğrulmaya çalışarak. “Bunun suçlusu sen değilsin.”

O çocuksu yüzüne yerleştirdiği alaycı ifadeyle kocaman bir kahkaha attı Camilla. Kuşlar da dahil olmak üzere bütün hayvanların sesi bir anda kesildi. Bir an için etrafı taradım ve çaresizce Valek’i arayan gözlerime hayıflanarak bakışlarımı yeniden Camilla’ya çevirdim.

“Ne yapmayı planlıyorsun, beni öldürmeyi mi?”

Hızını kullanarak hemen önüme atıldı. Kolumdan tutup beni sarstığında ona direnebilecek güçte olmadığını biliyordum. Yine de kolyemi kavrayıp küçük bir dua mırıldandım. Camilla elime sertçe vurduğunda yere serilmem kaçınılmazdı. Kolyemle birlikte yere kapaklanırken kolyeme uzandı ve onu oradan bir çırpıda kopardı. Nesya’nın muskasıyla Valek’in tüyü Camilla’nın gözleri önünde sallanırken kolyenin burada bir işe yaramadığını ve beni koruyamayacağını da rahatlıkla anlamıştım. Şeytani bir tebessümle sırtıttı ve muskayı burnuna yaklaştırdı.

“Safran otu,” dediğinde sinir bozucu bir şekilde gülüyordu. “Demek Nesya seni bütün kötülüklerden korumaya çalışmış. Bu oldukça ilginç, neden biliyor musun, ben onun yerinde olsaydım asla böyle bir şey yapmazdım, fırsatım varken de seni bir kaşık suda boğardım.”

“Çünkü,” dedim acıyla kıvranarak, “Nesya asil bir kadın. Sense bir zavallısın.”

Kolyeyi avuçlarının arasına alıp öfkeyle büzdü dudaklarını, sonra da pis bir şeyi tutarcasına iğrenerek onu yere fırlattı, üzerine basıp çiğnerken yönünü bana çevirmesi an meselesiydi. Gözlerimi kapatıp Camilla’nın attığı tekmeye bir kez daha toprak zeminde sürüklendim.

“Nesya aptalın teki. Bir kadın, özellikle de seven bir kadın, neden sevdiği adamı bir başka kadına kendi elleriyle versin ki?”

Ayağıyla sırtıma basıp suratımı yere yapıştırdığında zorlukla da olsa ona cevap verdim.

“Sevdiği için Camilla, ama sen bunu anlayacak kapasitede değilsin, asla da olmayacaksın.”

Samsa değildim ama o bir böceği çiğnercesine topuğunu çoktan sırtımda çevirmeye başlamıştı. Ağzımda kan tadı vardı, kahretsin, görüş alanım puslanıyor, gözlerim gittikçe kararıyordu. Kaç kez ölebilirdim? Ve ölüysem, yeniden ölme ihtimalim neydi? Bilmiyordum ve bu gidişle bunu öğrenmek için de çok beklemeyecektim.

“Biliyor musun?” dediğinde kulağıma çok ama çok derinlerden gelen kanat çırpma sesleri bana bir kez daha ölümü hatırlatmıştı. Zorlukla yutkundum.

“Gececek dört mevsim var burada, dört mevsimin sonunda seni burada tutmayı başarabilirsem sonsuza dek arafta sıkışırsın Fegel, ve Gavino, benim sevgili Gavino’m geri kalan hayatına sen olmadan devam eder. Kulağa nasıl geliyor?”

“İmkânsız,” diye mırıldandım artan kanat sesleri eşliğinde. Camilla’nın yerde çiğnediği kolyeme büyük bir dikkatle baktım. Tüy yerinden kıpırdadı ve bir anda gözden kayboldu.

“Seni ayaklarımın altından kim kurtaracak söylesene?” dedi. Yüzünü göremiyordum ama ses tonundan şekilden şekle girdiğine hiç şüphem yoktu. Zevkten ölüyor olmalıydı.

Sırtıma biraz daha yüklendiğinde kanatların sesi de kemiklerimden gelen kütürtüler de aynı hızla arttı.

“O benim ilk aşkımdı Fegel, eğer o lanet babası onu durdurmasaydı onunla birlikte uzaklara gidecek, mutlu bir hayat yaşayacaktık.”

“Bundan şüphem yok,” dedim. “Sizi gördüm.”

“Ah,” dedi narin bir solumayla. “Geçmişte olduğunu biliyorum aptal. Aksi halde nasıl tanıyacaktın beni? Hem burada dedikodular çabuk yayılır.”

Kanat sesi giderek yaklaşıyordu. Hadi, dedim içimden. Acele et Valek, kurtar beni bu kadından.

“Tahmin edebiliyorum.”

“Öyleyse, onunla aramızda geçenleri de görmüş olmalısın. Neler yaptığımızı, geceleri...”

“Kapat çeneni,” dedim dişlerimin arasından. “Yalan söylüyorsun. Sana dokunmadı bile.”

O arsız kahkahadan bir kez daha.

“Elbette dokundu Fegel. Hem de öyle bir dokundu ki, daha önce kimse öyle dokunmamıştı.”

Yumruk yaptığım elimi sertçe toprağa geçirdim. Gölgeler etrafı gittikçe sarıyor, günü adeta karanlığa boğuyordu ama bu benim umurumda bile değildi çünkü artan etrafın karanlığı değil, kalbimi saran acıyla, hayal kırıklığının sarmaladığı dayanılmaz bir azaptı.

Tanrım, doğru söylüyor olabilir miydi?

“Neden konuşmuyorsun, hadi bir şeyler söyle?”

“Pis bir yalancısın,” dedim onu daha çok kışkırtarak. Ayağını sırtımdan indirdiğinde vuracağı tekmenin hayaliyle gözlerimi sıkıca kapattım ve bekledim. Birkaç saniye geçmesine rağmen hiçbir şey olmadı. O an yaklaşan kanat seslerinin yanına bir ses daha eklendi ve zemine yapışan kulağımla birlikte yattığım yerde güçlüce sarsıldım. Gözlerimi araladığımda Camilla hemen önümde, gözleri korkudan ayrılmış, ağzı acıyla aralanmış bir şekilde yatıyordu, sırtını ezen bir ayakkabıyla birlikte. Başımı yukarı doğru kaldırdım ve onu gördüm.

“Lütfen,” dedim. “Yalan olduğunu söyle!”

Camilla’nın küfürler saçan ağzı öfkeyle köpürürken Petra onu boynundan kavradı ve havada taklalar açtırarak tekrar yere

yapıştırdı. O sırada şiddetli bir gök gürültüsü yankılandı ve karanlık bir gölge dev bir canavarın ağzı gibi açılarak Camilla'yı yerden kapıp bir anda ortadan kayboldu.

Petra Camilla'yı parçalara ayıramamanın verdiği hayal kırıklığıyla yönünü bana çevirdi ve yere diz çöküp gülümsemeye çalıştı.

“Tabii ki yalan söylüyor.”

“Biliyordum,” dedim beni ayağa kaldırırken. İşte o an gördüm. Valek'in devasa kanatları iki yana güçlÜce sallanırken gölgeleri de yarattığı fırtınaya katıp onları da sonsuz bir uzaklığa savuruyordu ama bütün bunların ne önemi vardı ki, Petra gelmişti ve bundan sonrasının hiç ama hiçbir önemi yoktu. Başımı göğsüne yaslayıp sıkıca sarıldım. Kolum acıdan kopup yere düşmek üzereydi ama buna bile aldıriş etmedim. Onu o kadar çok özlemiştim ki, yıllarca kurduğum o hayalin şimdi burada, kanlı canlı karşımda olmasının gerçekliğine bir türlü inanamıyordum.

“Sonunda,” dedim içli bir nefes vererek. “Sonunda buldum seni.”

“Evet,” dedi titreyen sesiyle. “Söz vermiştin Fegel, geleceğini söylemiştin ve geldin.”

Ağlamak üzereydim ama bunu yapmadım, tüm gücümle direndim bu hisse, gözlerim acısa da o yaşları yerine hapsettim ve sevdiğim adamın gözlerine baktım. Karanlık bir ormanı barındıran o yeşillik gözlerime bakıyordu ve ben onun kollarındaydım. Yüzümü ellerinin arasına alıp öylece bekledi.

“Şu kucaklaşmayı daha sonraya bıraksanız olmaz mı?”

Marlo'ydu bu. Tanrım, gülme isteğimi sonuna kadar bastırdım. Petra'nın ellerinden tutup başımı yana yatırdım ve geri kalanı da böylelikle görmüş oldum. Giovanni başta olmak üzere, Hypatia, Francesca, gülümsemesi eksik olmayan Aristippos ve son anda onlara katılan Patrizio. Ablalarımın

dışında hepsi buradaydı. Kalabalık gittikçe artarken ailemiz de giderek tamamlanıyordu.

Kalp çarpıntılarım yeniden başladı. Valek burnumun ucunda kolyeyi sallandırırdığında şaşkınlıkla ona baktım.

Petra kolyeyi onun elinden alıp tekrar boynuma geçirdi, tüy yine yerindeydi. Ait olduğu yerde.

“Peki,” dedi ciddiyetini takınıp kavuşma anının verdiği duygusallığı yarım bırakarak. Yüzünde, ben hasta yatağında yatarken ailesini sıraya dizip attığı firçanın bir benzeri vardı.

“Herkes burada mı?”

Patrizio başını sallayınca Petra konuşmasına devam etti.

“Camilla’yı öldürmeyin,” dedi uyarırcasına. Onu kendine saklamak istediğini düşünmüştüm ama öyle değildi.

“Asıl orduyu kışkırtmış olursunuz, bunun için henüz erken. Bu yüzden sizlere düşen, dağılıp Fegel’le birlikte gelen ölümsüzleri bularak hepsini bir araya toplamak.”

Bir an için Marlo’yla göz göze geldim. Bakışları benimle Petra’nın sıkı sıkıya kavradığı elim arasında gidip geliyordu. Hüzünle çevirdim başımı. Şimdi onun acısı için endişe edemezdim, çok daha büyük sorunlarım vardı.

Patrizio bize doğru yaklaştı, bana bakıp babacan bir tavırla gülümseyerek oğluna döndü.

“Çok büyük bir ordu var arkasında.”

“Benim için mi endişe ediyorsun, yoksa kendin için mi?”

Patrizio hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı.

“Benim durumum herkesten farklı, bunu biliyorsun. Kendim için asla endişe etmem, ne de olsa bana zarar veremeyeceklerini biliyorlar ama siz, Fegel, diğer ölümsüzler, güçlü oldukları kadar zayıflar da.”

“Ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Birlikte olalım diyorum, dağılırsak zayıflarız. Üstelik Lelis’le Defi’yi de bir türlü bulamıyoruz. Neler olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

Petra'nın bakışları bir an için bana kaydı.

“Onları bulacağım,” dediğinde hafifçe başımı salladım. “Fegel'in getirdiği herkes sağ salim geri dönecek, söz veriyorum. Şimdi sızlanmayı bırakın ve dediğimi yapın.”

“Camilla'yı sizden uzak tutmaya çalışacağım,” dedi Patrizio. “Onun gizlenebileceği yerleri biliyorum.”

“Peki,” dedi Petra. “Sen onun peşinden git, diğerlerinin görevi belli.”

Başımızın üzerindeki açıklıktan sessizce süzülen kuşlar kısa bir alacakaranlığa sebep olmuştu. Bu kadar büyük bir katile nereye gidiyordu böyle?

Petra elimi biraz daha kavradı.

“Görüyorsun,” dedi babasına. “Onları takip edeceğim, beni yaşam alanına götürecekler. Orada herkes güvende olacak.”

Hiçbir şey sormadan Petra kalabalığa dönüp “şimdi,” diye sesini yükseltti, “herkes dağılabilir.”

Başka zaman olsa bu havalı haline salyalar akıtabilirdim ama gerçekten bunun sırası değildi, özellikle de Petra bu kadar ciddiye. O koyu yeşil, kötücül bir ormanı andıran gözleriyle bana bakarken.

Koca bir kalabalık bir anda geride toz fırtınası bırakarak ortadan kayboldu. Camilla adına biriktirdiğim sorularla Patrizio'nun gidişini izledim ve Marlo'nun orada öylece durup bize bakmasını.

“Sen neden dikiliyorsun?” dedi Petra öfkeyle.

“Sizinle gelmek istiyorum.”

Petra'nın son derece sinirlendiğini tuttuğu elimden anlıyordum. Parmakları sertleşerek birer demire dönüşüyor, buz kadar da soğuyordu.

“İnan seninle uğraşacak durumda değilim Marlo, hadi diğerlerini takip et.”

Yönünü çevirip beni de orman yoluna doğru sürüklemişti ki Marlo bir anda önümüzde belirdi.

“Lütfen, sizinle gelmeme izin ver.”

“Cevabı bildiğin halde ne diye üsteliyorsun?”

Korkuyor, diye geçirdim içimden. Evet, korkuyor. İblislerle bir anlaşma yaptı ve onu ele geçirmelerinden korkuyor. Bunu gözlerinde görüyordum. Eğer diğerleriyle giderse onu koruyacak kimse kalmazdı ama bizimle gelirse Petra onu almalarına izin vermezdi, evet aklından geçenler tam olarak buydu.

“Petra,” dedim sessizce. “Lütfen bizimle gelsin.”

Çaresizce onun gözlerine bakarken sanki ne düşündüğümü anlamış gibi bıkkınca başını iki yana salladı ve isteğimi kabul etti.

Yürümeye başlayınca “kolun nasıl?” diye sordu, “üzgünüm Fegel, yetişemedim, tek tesellim burada yaraların çabuk iyileşmesi.”

O kolumu sormasaydı kolumun yaralı olduğunu bile hatırlamayacaktım, dediği gibi ne bir iz ne de acı kalmıştı. Sapasağlam yerinde duruyordu.

“İyi,” dedim. “Geçti.”

Gülümsedi. O kadar özlemiştim ki bu gülümsemeyi, o kadar beklemiştim ki, bunun tarifi mümkün değildi. Gözlerime aşkla bakarken onun da içinden taşan özlemi görebiliyordum ama bu kadar beklemiştik değil mi, bu yüzden biraz daha beklememiz gerektiğini biliyorduk.

“Yürüyerek devam edeceğiz, hızlanırsam bizi kolaylıkla tuzaklarına düşürebilirler.”

“Sen nasıl istersen,” dedim. “Seninle sonsuza dek yürüyebilirim.”

Arkadan bir öksürük sesi geldi. Dudağımı ısırp başımı diğer yöne çevirdim.

“Marlo,” dedi Petra. “Niye biraz uzaklaşmıyorsun, hem etrafı da gözetlemiş olursun?”

“Böyle iyiyim,” dedi.

“O zaman son derece sessiz olmanı istiyorum, hiç yokmuşsun gibi, anlaşıldı mı?”

“Emredersiniz efendim. Köleniz olmaktan gurur duyarım.”

Bu gerçekten komikti, yine de gülme isteğimi zorlukla bastırdım.

Hava bir yandan kararıyor, bir yandan aydınlanıyordu. Sanki akşamın çöküp çökmemesine karar veremiyormuşçasına geceyle gündüz birbiriyle yarışıyordu. Uzunca bir süre yürüdük, uzak bir yerlerden kurt ulumaları yükseldi, onu at kişnemeleri ve dörtnala koşan atların yeri tepelerken çıkardığı ses izledi. Başımın üzerinden geçen kuş kabilelerini artık sayamaz olmuştum. Rüzgârın da soğuk mu yoksa ılık mı eseceğine karar veremediği gibi.

Marlo uzun süren sessizliğine dayanamamış olacak ki “bir şey sorabilir miyim?” dedi. Petra cevap vermemişti.

“Lelis’le Defi nerede olabilir?”

Bu soruyu benim sormam gerekiyordu ki onlar benim kız kardeşimdi.

Kısa bir sessizliğin ardından “bilmiyorum,” dedi Petra, “ama yakında öğreniriz.”

“Peki, şu Camilla, gölge miydi?”

“Sahi?” dedim Marlo’nun bu soruyu sormasından güç alarak, “bundan hiç bahsetmemiştin?”

“Bahsetme gereği duymadım Fegel.”

“Baban yaptı değil mi?”

Başını salladı.

“Geçmişte onun ölümünü görmemişim, bunu düşünmeliydim.”

“Bunun bir önemi yok.”

“Gerçekten yok mu?”

“Fegel’in kıskançlık krizleri.”

Başımı Marlo’ya çevirdim, Petra son derece sessizdi.

“Hazul’la Merid onu kullanıyor, tıpkı herkesi kullandığı gibi. Başta da Marlo’yu,” dedi. “Bakalım onu geri alabilmek için nasıl bir bedel ödeyeceğiz?”

Ben de Marlo’da olduğumuz yerde durduk. Bunu biliyordum ama bu şekilde söylenmesi oldukça acı vermişti. Özellikle bunu Petra’dan duymak daha da acıydı.

Beni yeniden sürüklemeye başladığında “ne demek istedin?” diye sordum. Sonunda Marlo’nun sesi kesilmişti, büyük ihtimalle korkudan.

“Ona borçluyum Fegel, sana baktı ve korudu. Bana söz verdi, şimdi de ben ona verdiğim söz tutacağım.”

“Anlaşmayı bozabilecek misin?”

“Dediğim gibi, ona söz verdim. Kimi isterlerse vereceğim, Marlo’yu geri almak kolay olmayacak.”

İlk defa gözlerim dolmuştu. Başımı Marlo’ya çevirdiğimde başı önde, sessizce, omuzları düşmüş bir şekilde bizi takip ediyordu, arayışta da biraz açtığı söylenebilirdi.

“Kendi aileni mi feda edeceksin?”

Cevap vermedi.

“Söylesene, kendi aileni mi feda edeceksin? Bunu yapamazsın? Petra, lütfen, başka bir yolu olmalı?”

“Biraz sessiz ol, her şeyi bize doğru çekiyorsun.”

Umurumda değil demek istedim, yapamadım. Nasıl verirdi ailesini, nasıl feda ederdi? Belki Hypatia’yı isteyecekti, Giovanni’yi, Francesca’yı, Tanrım, bütün herkesi Marlo’nun karşılığında takas edebilirdi. Düşündükçe kalbim yerinden oynuyor, kan akışım hızlanıyor, soluk alış verişlerim sıklaşıyordu.

Ne sanıyordun Fegel, dedim kendime. Bunun basit bir oyundan ibaret olduğunu mu? Marlo’nun sebep olduğu şeyler için buradan, onların dünyasından elini kolunu sallayarak çıkabileceğini nasıl düşünürsün? Bu anlaşma her şeyin üzerinde dememiş miydi Petra, bu hem kendisi, hem de Marlo

için geçerliydi. Şimdi, başını bunca belaya sokan kişi için büyük bedeller ödemeye razı mı olacaktı? Kendi elleriyle yarattığı, asırlarını geçirdiği ailesini öylece onların karanlığına mı bırakacaktı?

Düşünmek istemiyordum ama bu düşünce her an zehirli bir ok gibi beynime saplanıyordu.

“Yaşam alanının oldukça dışındayız Fegel,” dedi Petra. “Şimdi oraya doğru hareket ediyoruz.”

Düşüncelerle kendimi yediğimi anlamış olacak ki konuşarak beni oyalamaya çalışıyordu.

“İblislerin dünyasında zaman işlemez, mevsimler yaşanmazdı. Şimdiyse geldiğin kişilerle birlikte büyük bir güç yaratıldı.”

“Biliyorum,” dedim, “Valek söylemişti.”

“İki dünya birbirine girdiği için iblisler epey zayıflayacak ve sonunda bizden kaçmaktan yorulup bir anlaşma isteyecek, çünkü burada olduğumuz her bir an onları daha çok zayıflatmaktan başka işe yaramıyor.”

“Güçlü taraf biziz diyebilir miyiz?”

“Pek sayılmaz,” dedi başını sallarken. Yeşil gözleri daha da koyuldu. O kadar az gülümsüyordu ki, derin tebessümü sırasında ortaya çıkan o hafif gamzeleri görmek benim için bir hayal olmuştu. Oysa Kulpa’da yaşarken, o derin acıları çekerken bile şu an olduğundan çok daha mutluydu. Bunları yaşayacağını düşünmüyordu. Onu sevip sevmememin hiç ama hiçbir önemi yoktu. Onun tek istediği zamanı gelince ölmem muhtemelen de doğanın hüküm sürdüğü başka bir yaşam alanında yeniden hayat bulmaktı. Sadece o ve ben ve geleceğin bana sunduğu bir erkek çocuk; Dante. Tanrım, boğulacak gibiydim. Derin bir nefes aldım ve kaçamak bakışlarla onu izledim.

“Camilla’nın ordusuyla başa çıkabilir miyiz?”

“Zor olacak ama evet.”

“Nesya’yı da bir an önce bulmamız gerekiyor? Onu bulduğumda bizzat sarılacağım.”

Belli belirsiz gülümsedi.

“Bundan sonra asla ondan yana şikâyet etmeyeceğim. Ona kızmayacağım ve dırdır etmeyeceğim.”

Tıpkı çenemin düştüğü şu an gibi.

Ben konuşmaya devam ederken Petra da son derece sessizdi. Marlo Petra’nın dediğini yapmış hiç yokmuşçasına sessizce arkamızdan geliyordu. Bense Camilla’nın gazabından sonra Nesya’dan hakiki bir özür dileme ve büyük bir teşekkür etmenin planlarını yapıyordum.

O an Petra adımlarını sertçe kesip beni de o sertlikle durdurunca korkuyla sıçradım. Hemen başını Marlo’ya çevirdi ve “yaklaş,” dedi. “Gölgeler burada.”

Beni bir ağacın altına sürükleyip yere çökmemi sağladı. Bakışlarım deli gibi etrafı tarıyordu. Eğilip saçlarımı geriye attı ve “birazdan olacakları görmeni istemiyorum,” dedi. “O yüzden başını öne eğ ve geçmesini bekle.”

“Petra,” dedim telaşla.

Marlo, “çok kalabalık geliyorlar,” dediğinde onun korkusu da yüzünden rahatlıkla okunuyordu.

Başını Marlo’ya kaldırdı ve “sen de burada bekle,” dedi “ama çok dikkatli ol Marlo, gözlerini iyi aç ve ona yaklaşmalarına izin verme.”

“Petra,” dedim sesimi yükselterek.

“Hiçbir şey olmayacak, söz veriyorum. Camilla rahat durmuyor, ordusunu biraz eksiltelim.”

Beni rahatlatmak için gülümsedi ve ayağa kalktı, o an elinde ıslıl ıslıl parlayan bıçağa hayretle baktım. Bir anda ortaya çıkması gerçekten şaşılacak bir şeydi. Bütün bunlar bittiğinde bu bıçağın gizemini de çözülmesi gerekenler listeme eklemiştım.

Hemen birkaç metre öteye kadar yürüyüp başını gökyüzüne kaldırdı ve arkası dönük bir şekilde ellerini arkasında kavuşturdu. Bıçağın kabzasını ellerinin içinde hızlıca çeviriyordu.

Sonunda oturduğum yer sallanmaya başladı ve Petra dikkatini ormanın kararan derinliklerine verdi. Sanki bir anda gece olmuş ortalık gölgelerin zifiri karanlığına boğulmuştu.

Arkasında birleştirdiği ellerini serbest bıraktı ve o da kendi karanlığına bürünüp öne atıldı. Marlo yanıma çöktüğünde başımı bir anlığına ona çevirdim. Kiremit rengi gözleri pişmanlıkla doluydu.

“Buraya geldiğimizde neyi daha iyi anladım biliyor musun Fegel?”

Etrafa yayılan çatırtı ve kütürtüler eşliğinde dikkatimi ona verdim.

“Kocaman bir aptal olduğumu, bütün bunlara benim sebep olduğumu, büyük, çok büyük bir hata yaptığımı ve Petra’nın sonuna kadar haklı olduğunu.”

Güçlkle yutkundum.

“Ve seni hak etmediğimi anladım Fegel.”

Gözlerimi kapatıp başımı itiraz edencesine iki yana salladım. Kopan bir dal parçası sürüklenerek hemen ayağımın önünde durdu, yangından çıkmışçasına bir ucu kömürleşmişti. Karanlık giderek arttı ve gölgeler biraz daha bize yaklaştı.

“O köyde Petra’yla ilk ciddi tartışmamı yaparken bana ne söylemişti biliyor musun? ‘Bir gün kim olduğunu anladığında kendi isteğinle Fegel’den vazgeçeceksin. Çünkü gördüğün şey mideni bulandıracak, varlığından utanacaksın.’”

“Kes sesini,” dedim. “Bunları konuşmanın sırası değil.”

Bacaklarımı kendime çekip kollarımı sıkıca doladım ve ortalığa yayılan kan kokusu yüzünden yüzümü buruşturdum.

“Varlığımdan utanıyorum Fegel, hem de çok utanıyorum ama senden bir türlü vazgeçemiyorum. Yine de seni ona bırakmaya razıyım, çünkü seni zerre kadar hak etmiyorum.”

Dolan gözleri gözlerimde beklerken ona ne diyeceğimi bilemiyor, üzerime bıraktığı derin hüznün üstesinden bir türlü gelemiyordum.

“Sana çok acı çektirdim Fegel.”

“Sus artık,” dedim. “Yalvarırım sus.”

Çatırtılara eklenen hırıltı ve inlemeler o gölgelerin içinde capcanlı bir şeyin var olduğunu, ortalığa yayılmış yoğun kan kokusu yaralandıklarını ve Petra’nın hepsinin canına okuduğunu gösteriyordu. İnanılır gibi değildi.

“Dinle,” dedi koluma yapışıp. “Fazla zamanımın olmadığını biliyorum. Beni almaya gelecekler, aldıklarındaysa Petra bile buna engel olamayacak, çünkü onlarla anlaşmayı imzaladığımda beni uyarmışlardı, bunu bozabilecek hiçbir şeyin olmadığını söylemişlerdi. Dinle Fegel, sizinle gelmek istedim, istedim çünkü seni görebilecek az bir zamanımın olduğunu biliyordum. Petra şu an benim için savaşıyor, onlar Petra’ya saldırmaya gelmedi, beni almaya geldi.”

“Lanet olsun,” dedim.

“Petra inanılmaz bir adam, bunu şimdi daha iyi anlıyorum, isteseydi beni bırakırdı onlara, savaşmazdı Fegel, yapmazdı.”

“Yapıyor,” dedim onu bileğinden kavrayarak. “Çünkü sana söz verdi. Sen nasıl verdiğin bütün sözleri tuttuysan o da verdiği sözleri tutacak. Ona güvenmelisin.”

Gözlerinde biriktirdiği yaşları daha fazla tutamadı yerinde ve o güzel yüzüne doğru hızlıca bıraktı.

“Lütfen,” dedim. “Bunu yapma, ağlama. Güçlü olmalısın. Kendini zayıf hissedersen etrafındaki her şey güçlenir. Onların güçlenmesine izin verme.”

Ağlamayı bir türlü kesmiyor, gözyaşları gittikçe şiddetleniyordu. Karanlık giderek büyüdü ve inlemelerin yerini

dayanılmaz çığlıklar aldı. O Şeyler acı ılıklarını gökyüzüne doğru bırakırken Marlo'nun bileğine biraz daha yapıştım. Diğer elimle de sıkı sıkıya kolyemi kavramıştım. Valek'in gelmesini ve onları buradan silip sprmesini istiyordum. Dualarım yalvarışa geçti ve bir mantra gibi Valek'in adını tekrarladım.

“Seni seviyorum Fegel,” diye fısıldadı, “ne olursa olsun, bu hiç değişmeyecek. Nerede olursam olayım seni sevmeye devam edeceğim.”

Gideceğini anlamış gibi yanağıma doğru süzülen bir damla yaşla ona vedaya hazırlandım. Dışlerimi tüm gücümle sıkıtiğında hiç ummadığım bir anda karanlık geriye doğru çekildi ve gördüğüm o boşlukta Petra belirdi. Baştan ayağa kana bulanmış, geçmişte ormanın içinde bir köy dolusu insanı katlederkenki gibi korkunç bir öfkeyle bıçağını elinde tutuyordu. Manzara dehşet vericiydi, yerde hiçbir canlı olmamasına rağmen her Şey yangından ıkmişçasına kararıp kl olmuş ve küllerin üzeri de kana bulanmıştı.

Tam kurtulduk edalarıyla sevinç gözyaşı akıtmak üzereydim ki, “geliyorlar,” dedi Marlo gözlerime daha derin, daha anlamlı bakarak. “Daha güçlü bir şekilde geliyorlar.”

“Ama,” dedim fısıltıyla omuzlarımı düşürüp, “bu nasıl olur? Doğa nerede? Neden zayıflamıyorlar da aksine daha da gleniyorlar? Hem, hem Nesya demişti ki, kazanırsak tüm güçlerini kaybederler. Artık zamanla oynayacak gleri kalmaz. Gölgeler insan öldürmekten kurtulur ve zaman normal seyrine döner. şimdi, şimdi hiçbir Şey anlamıyorum. Nesya yanıldı mı?”

“Fegel,” dedi titrek bir sesle. “Nesya'nın dedikleri sonuna kadar doğruydu fakat zamanın akmaması, mevsimlerin yaşanmaması gerekiyordu. Bir Şeyi atladık ya da bir Şeyi yanlış yaptık. Bu yüzden olacakları ancak Tanrı bilir.”

“Maha,” dedim korkuyla. Onun dünyada kalmaması gerekiyordu. Dünya üzerindeki bütün ölümsüzlere ihtiyacımız vardı, hepsi bunu biliyordu, lanet olsun. Onların gelmeyeceğini bile bile hepsi kendini bu bilinmezliğin içine atmıştı. Tanrım, ne kadar aptaldım. Başarabileceğimi sanmıştım.

Geçen o kısacık zaman diliminde Petra bir sonraki gölge saldırısını kana bulanmış bedeniyle bekliyor, nasıl bir pislığe bulaştığımızı bana asla belli etmemek istiyordu.

Dağılan karanlık yeniden arttı ve Marlo boğazındaki o yumrularla yutkundu. “Beni almalarına izin verirsem Petra boğuşmaktan kurtulacak.”

Ne yapacağını anlamıştım, tuttuğum bileğini sıkıca kavradım.

“Asla!” dedim dişlerimin arasından. “Seni bırakmayacağım, Petra da buradan kurtulacak, sen de. Tekrar dünyaya döneceğiz ve ben o lanet hastane odasında gözlerimi açacağım. Sonra her şey normale dönecek. Anladın mı beni, dünyaya geri döneceğiz.”

Üzgünüm, der gibi başını salladı ve güçlü bir karanlık yeniden Petra’nın üzerine atıldı. Gözlerimi bir anlığına kapattığımda çatırtıların, inlemelerin ve çığlıkların arasında bir insan gülüşü duyuldu, o sese başka sesler eklendi. Gözlerimi açmadan o seslere konsantre olmaya çalışıyordum ki Marlo “neler oluyor?” dedi. “Bu sesler de ne?”

Etrafımızı saran gölgelerin içine kıkırtılar ve gülüşmeler karıştı. Korkuyla açtım gözlerimi ve ayağa kalktım. Sırtımı Marlo’nun göğsüne yasladım ve bileğini bütün gücümle sıktım. Onu alamazlardı, veremezdim onu. Asla, asla!

Kolyemi kavrarken kalp atışlarım deliye dönmüştü. O sırada havada yükselen karanlığın içinden birisi fırlayarak tam önüme düştü. Genç bir kızdı bu. Şen bir kahkaha atarak olduğu yerde döndü ve ellerini önünde birleştirerek muzip bir göz kırpması eşliğinde tekrar o karanlığa daldı. Başımı Marlo’ya kaldırıp

“bu da kim?” dedim kocaman bir şaşkınlıkla. “Bilmiyorum,” dedi. “Gerçekten bilmiyorum. Onu ilk defa gördüm.”

“Bir gölge,” dedim gözlerime inanamayarak. Karanlık etrafımızı bir çember gibi sardığında gölgeler bize yaklaşmak yerine uzaklaşıyordu. İniltilerin yerini farklı ses tonlarında gülüşmeler aldı, kız ve erkek karıştı.

Açılan karanlıktan Petra’nın silueti görüldü ve onun hemen yanında yabancı bir erkek belirdi. Aynı anda görünüp ortadan kayboldular ve ayağımın önüne doğru yuvarlanan karanlıkta bir el belirdi. O karanlık büyüdü, büyüdü ve dışarıdan bir karanlıkta ona katıldı, sonra bir tane daha. Bulunduğumuz ağacın etrafında pervane gibi dönüyorlar dönerken de gittikçe büyüyorlardı.

Derin bir nefes alıp aldığım nefesi uzun bir süre tuttum. Ta ki o karanlığın içinden düşen iki kıızı görene dek. İstemedim Marlo’nun göğsüne sertçe çarpmıştım.

“Affedersin,” dedim gözlerim gittikçe büyürken. Marlo da son derece şaşkındı.

İki genç kız ayağa kalkıp Petra’nın olduğu tarafa koşarak ilerlediler, güldüklerine yemin edebilirdim. Sanırım aklımı oynatıyordum, eğer Marlo da onları görmüyor olsaydı kesinlikle delirdiğime inanabilirdim ama bir düzine gülüşen gölgenin varlığıyla içine düştüğüm şaşkınlıktan bir türlü kurtulamıyordum.

Sonraki beş dakika gülüşmeler eşliğinde geçti ve karanlık geri dönmemesine dağıldı. Ortalık son derece sessizdi. Sırtım Marlo’nun göğsünde elim bileğini sıkıca kavramış haldeyken Petra bir anda karşıma dikildi. Panikle öne atıldım.

“Şey,” dedim yüzüme düşen saçları geriye atarken, “ben, şey...”

Elindeki bıçak gözden kaybolduğunda kanlı ellerini üzerine siliyordu. Kaşlarını son haddine kadar çatı ve öyle de kaldı.

“Teşekkür ederim,” dedi Marlo. “Benim için yaptıklarını asla unutmayacağım.”

Petra hiç orali olmadı.

Elimi eline uzatacağım sırada elini geri çekti ve “dokunma,” dedi. “Temizlenmem gerekiyor.”

Titreyen ellerimi önümde birleştirdim ve Petra’nın arkasına tren gibi sıralanmış birilerinin kıkırtısıyla başımı hafifçe yana eğdim.

Petra geriye çekildiğinde hepsi yan yana sıralanmakla meşguldü. Bir adım geriledim çünkü son derece şaşkındım. Üzerlerindeki eski püskü yırtık kıyafetlerine kan bulaşmış yine de bu halle son derece mutlu görünüyorlardı. Yerlerinde duramayan haşarı çocuklar gibi kıpırdanıyorlar, kollarını göğsünde birleştirip bütün aksiliğini üzerine takınmış Petra’ya kaçamak gözlerle bakıyorlardı. Saydım, tam tamına on iki kişilerdi; yedi kız, beş erkek.

Bakışlarım Petra’yla onlar arasında gidip gelirken Marlo da hemen yanımda belirdi ama Petra’yı kızdırmamak için de araya mesafe koymayı ihmal etmedi.

“Onlar,” dedi başıyla işaret ederken, “ailedendi.”

“Nasıl yani?” dedim şaşkınlığım artarken.

“İntihar eden on iki stoacıyı duymuş muydun?”

“Evet.”

“İşte hepsi karşında.”

Kıkırdamadan duramayan bu gençlere baktıkça intihar kavramının ne demek olduğunu bir kez daha sorgulamıştım.

“Onlar mı?” dedim parmağımınla gösterirken. Bakışlarımdaki o inanmazlık direkt Petra’yı işaret ediyor ve bu işin içinde bizzat onun parmağı olduğunu düşündürüyordu.

“Peki,” dedi onlara yönelip. “Sizleri Fegel’le tanıştırmayı isterdim ama buna hiç vaktimiz yok. Eğer benimle devam etmek istiyorsanız edersiniz, yoksa gitmekte özgürsünüz.”

Hafifçe öksürdüm. Petra ne söylemeye çalıştığını anlamıştı.

“Yardımanız için de teşekkürler.”

Gençler utangaçça başlarını yere indirip birbirlerine bakarak mahcupça gülümsediler. Muhtemelen Petra’nın onlara teşekkür etmesi oldukça tuhaf görünmüştü.

Sarışnılık skalasının her rengini kendilerinde barındıran bu on iki gölge gözlerindeki renk cümbüşleriyle sürekli hareket halindelerdi. Hepsi birbirinden güzel, hepsi birbirinden etkileyiciydi. Üzerlerindeki paçavralara inat ormanın ortasında ışıldamaları gerçekten büyüleyiciydi. Hayran bakışlarımı onların üzerinden çekip Petra’ya döndüm.

“Yakınlarda su var mı?” diye sordu. En baştaki kız “evet,” dedi neşeyle. “Bizi takip edin efendim.”

Petra başını sallayıp Marlo’ya işaret etti. Gölgeler ortadan kaybolduğunda Petra gözlerimin içine baktı ve “bana dokunmamaya çalış,” dedi.

“Peki,” dedim. Ona doğru yaklaştım ve elimi hafifçe sırtına bıraktım. Güçlü bir hızla savrulduk ve bir dakika bile geçmeden kuvvetli akıntısı olan bir nehrin yamacında durduk. Petra suyun kenarına çöküp ellerini yıkamaya başladı. Marlo’yla diğerleri de bizden hayli uzak bir yere geçip beklediler. Hemen Petra’nın yanına çöktüm.

“Özür dilerim, inan ki düşündüğün gibi değil.”

Yüzüme bakmadan ellerine çöreklenmiş kanı oradan sökmeye çalışıyordu. O kopkoyu, zifti andıran kan Petra’nın teninde barınmak istercesine güçlüce eline yapışmıştı. Birazı da yüzüne sıçramıştı ki, elimi uzatmak isterken başını çevirdi ve “dokunma!” dedi azarlarcasına.

Dudağımı büzüp oturduğum yerde ona biraz daha kaydım. Eğildikçe saçlarım yeri süpürüyordu. Zaten ottan çalidan birbirine geçmiş vaziyetteyken yüzümü düşünmek bile istemiyordum.

Benim duymayacağım bir şeyler mırıldandığı esnada kızlardan birisi elinde tuttuğu bir tokayı bana uzatıyordu.

“Saçlarını topla,” dedi Petra. Tokayı alıp teşekkür ettiğimde kız gözden kayboldu.

“Bana kızgın mısın?”

“Hayır Fegel, kızgın değilim.”

“Ama yüzün öyle demiyor, özellikle de kaşların.”

Yüzünün ifadesi milim kıpırdamadı. Her hali kızgın olduğunun bir göstergesiydi.

“Korkuyordu Petra. Onu alacaklarını söylemeliydin bana.”

“Onu alamayacaklarını sana söylemiştim,” dedi sessizce. “Sözüme güvenmeliydin.”

“Güveniyordum ama o bana anlaşılmadan bahsetti. Hazul’la Merid’in söylediklerini anlattı ve burada olan bir aksilikten. Söylesene, Maha mı sebep oldu buna?”

Başını çevirip koyuluğu dağılmış gözleriyle bana baktı. Sanırım öfkesi yatışmıştı.

“Bu doğru.”

Onu yormadan olayı çözmüş olmamdan dolayı memnun görünüyordu. Sonunda ellerindeki kanı çıkardı. Yüzünü yıkayıp dağılan saçlarını düzelterek üzerinde kuruyan kanlarla yere çöktü.

Ona biraz daha yaklaşıp başımı omzuna yasladım.

“Fegel,” dediği an “biliyorum,” dedim. “Üzerin kirli ama bu senden uzak durabileceğim anlamına gelmiyor, o kadar ayrı kaldıktan sonra bir parça kan mı sana dokunmamı engelleyecek söylesene? Yirmi dört yıl Petra, tahammül sınırlarımı aşan bir zaman dilimiydi bu.”

O homurdanadursun ben ellerimi ellerine uzatıp sıkıca kavradım.

“Biraz dinlen, sonra devam etmemiz gerekiyor.”

“Yaşam alanı dediğin yere mi gidiyoruz?”

“Evet,” dedi.

Ben yeni bir soru sormadan o konuştu.

“Valek sana nasıl davrandı ben yokken?”

Kaba davranışını görmezlikten gelip “iyi,” dedim. “Gayet kibardı.”

Yüzüme doğru eğildiğini hissediyordum. Başımı kaldırıp gözlerine bakarsam yalan söylediğimi anlayacaktı, bende başımı omzuna gömüp gözlerimi yorulmuşçasına kapattım.

Güçlü bir nefes aldı ve elimi dudağına götürüp öptü. İçim öyle bir titredi ki, bu titreme ruhuma ulaşır bütün bir evreni de dolaşmayı ihmal etmedi. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Diken diken olan tüylerim de cabası.

“Seni çok özledim Fegel.”

“Ben de seni çok özledim. Geçen her bir gün sana kavuşacağım günün hayalini kurdum.”

Elini yanağıma koyup usulca okşadı, gözlerinden daha fazla kaçamadım.

O yeşillik giderek açıldı ve en duru haline büründü.

“Bütün bunları yaşamayı istemezdim, asla istemezdim Fegel, ama kahretsin ki yaşıyorsun. Tek isteğim seninle sakin, bütün bu saçmalıklardan uzak bir hayat yaşayıp sadece bizim olacak bir yaşam alanında sonsuz bir ömür sürmekti. Olmadı.”

Yüzüne hüznün biriktiğinde ona doğru biraz daha yaklaştım, evet yakışıklı değildi, belki de onu ilk gördüğümde düşündüğüm kadar da çirkindi ama hepsinin ötesinde Petra kusursuzdu. Ondan yayılan o kusursuz hava insanı sarıp sarmalıyor, bir daha asla kaçamayacağı bir zindana hapsediyordu. Ben de o durumdaydım. Oraya hapsolmuştum ve kaçmayı aklıma bile getirmiyordum.

“Buradan kurtulacağız,” dedi “ve her şey eskisi gibi olacak.”

Omuz silktim gülümseyerek. “Bütün bu saçmalıklardan uzak, Kulpa ya da başka bir yerde, senin olduğun neresi olursa, işte orada, sadece ikimizin olduğu bir dünyada yaşayacağız. Biz birlikteyken başka hiçbir şeye ihtiyacımız olmayacak çünkü. Bütün eksiklerimizi birlikteyken tamamlayacağız, birlikteyken ‘bir’ olacağız.”

Dolan gözlerini gizlemeye çalıştı. Ciddiyetini takınıp duygusal havayı dağıtmak istercesine “Maha gelmeliydi,” dedi. “Yokluğu bu kadar güçlü bir etki yarattıysa varlığı bütün sorunların üstesinden gelebilirdi. Şu an dünya dönmeye ve insanlar hiçbir şey olmamış gibi her şeyden habersiz bir şekilde yaşamaya devam ediyor. Bütün dengeleri sağlayan ölümsüzler burada ve o tek başına dünyada kalıp bütün dengeleri sarsıyor. Fegel,” dedi ellerimi daha çok sıkıp. “Maha, şu andan itibaren büyük bir tehlike oluşturuyor, hem dünyanın hem de olduğumuz yerin düzenini bozuyor. Şimdi tekrar soruyorum, Valek sana karşı nasıldı?”

Nefes alıp verişlerim hızlanırken bundan kaçamayacağımı anladım.

“Başta çok normaldi,” dedim. “Beni o çukurdan çıkardı ve tüyün bana ait olduğunu söyleyip bana geri verdi.”

“Sonra?”

“Sizlerin de bize doğru yola çıkmış olduğunuzu, sizi bulmamız gerektiğini söyleyerek orman yoluna girdik.”

Yutkundum. Bakışlarımı kaçırarak anlatmaya devam ettim.

“Sonra birden ne olduğunu anlayamadığım bir şekilde gözlerime bakıp kaldı, o kadar uzun baktı, o kadar derinlere indi ki bu hali beni çok korkuttu. Ondan sonra değişti Valek, kaba davranmaya çalıştı.”

“Seni incitti mi?”

“Hayır, hayır,” dedim itirazla, “sadece sinirlenmişti, hem de çok. Sanki bir şey gördü gözlerimde, kabul edemeyeceği bir şey.”

Petra başını olumsuzca sallayıp dişlerini gıcırdattı. Birdenbire ayağa kalkarak “Elisa!” diye haykırdığında hepimiz ok yutmuşçasına ayağa dikildik. Marlo’nun yüzündeki karanlığı bu mesafeden bile görebiliyordum. Bu on iki haşarı stoacı, gölgelerin arasına girip dövüşürken bile kıkırdamaları

dinmezken Petra'nın bariz öfkesi karşısında son derece ciddileşmişlerdi.

Elisa ufak tefek boyuyla Petra'nın karşısına geçti. Petra işaret parmağıyla geride bıraktığımız ormanı gösterirken “hemen dön!” diye kükredi. “Valek’in nerede olduğunu bul ve onu bana getir. Şimdi!” dediğinde Elisa çoktan gözden kaybolmuştu.

Hemen ötemizde diğerleri bir heykel kadar hareketsiz bekliyordu. Petra yeniden birine seslendi.

“Flavia, bana Nesya’yı bul ve Valek’le buluşacağımız yere getir. Acele etsen iyi olur, yoksa seni bu bedenin içine bir daha giremeyeceğin şekilde cehennemin derinliklerine gönderirim.”

Flavia’nın soluklaşan yüzü bir karanlığa bürünüp ortadan kaybolduğunda Petra diğerlerine bakıp, “dağılın,” dedi. “Çember şeklinde hareket edin ve birbirinizden fazla uzaklaşmayın, Marlo’ya göz kulak olacaksınız, ona yaklaşacak herhangi bir şey için tahmin bile edemeyeceğiniz bir bedel ödersiniz.”

Vücuduma milyonlarca diken batıyor gibi acıyla olduğum yere büzüşmüştüm. Onun her kükremesi başımı biraz daha omuzlarımın içine gömüyordu. Tanrım, bu dünyada onun dışında beni böylesine korkutabilecek başka hiçbir şey yoktu, bunu şimdi daha iyi anlıyordum. Bir adama hem delicesine âşık olup hem de ondan ölesiye korkulabilir miydi? Evet, sanırım bunu bizzat yaşıyordum.

Marlo tedirgince dikiliyor, Petra’dan gelecek bir talimat bekliyordu.

“Bizi izle,” dedi ona bakmadan. Sonra da elimden kavrayıp hızla öne atıldı. Gölge istilasına bile aldırış etmemişti bu öfke karşısında. Ne tek kelime edebildim ne de öfkesini dindirmeye yeltendim. Birazdan olacaklar karşısında son derece çaresizdim.

Uzun sayılabilecek bir mesafenin ardından Petra durup beni sarsmadan kenara çekti. O an görüş alanıma Nesya girdi. Burası eski bir yerleşim yerinden kalan yıkıntılarla doluydu. Nesya oturduğu taşın üzerinden doğruldu. Gözlerinde korku vardı, birbirimize bakıp sessizce selamlaştık. Petra ileri geri yürüyüp sabırsızca onları bekledi. Bekledikçe de daha çok öfkelenildi.

Marlo Nesya'nın yanında kendi korkularını gizlemeye çalışırken görüş alanıma Patrizio girdi.

“Neler oluyor?” diye sordu Petra'nın karşısına dikilip.

“Sen karışma,” diye bağırdı Petra.

“En azından neden bu kadar öfkeli olduğunu söyleyebilirsin?”

“Seni ilgilendirmez,” dediğinde Valek bulunduğumuz alana giriş yapmıştı. Petra korkunç bir öfkeyle onun üzerine atılıp Valek'i tek yumrukta yere serdi. Diğer çocuklar ormana kaçıştı. Marlo Nesya'yı kolundan tutup onu geriye çekti. Patrizio çaresiz gözlerle bana bakarken bakışlarımdaki yalvarışa kayıtsız kaldı. Çaresi yok der gibiydi. Kimse onunla baş edemez. Haklıydı.

Valek her yumrukta yere seriliyor, daha doğrulamadan o yumruğa yeni yumruklar ekleniyordu. Boynumdaki kolyeye sıkıca tutundum. Lütfen, dedim. Birisi şu kavgayı durdursun.

“Söyle,” dedi. “Onu orada neden bıraktın? Söyle!”

Valek ağzındaki kanı yere tükürürken cevap vermeden öylece baktı.

“Bir işe yaramayacağını biliyordun, Maha olmazsa olmayacağını biliyordun. Söyle, amacınız neydi?”

Valek'in her susuşu yumruk ve tekmelerle karşılanıyor, ortalık toz toprağa boğuluyordu.

“Söyle,” dedi ormandaki kuşları kaçırarak bir haykırıyla. “Ne yapmaya çalışıyorsunuz?”

Valek ağzından oluk oluk akan kanlara inat yine de tek kelime etmiyordu. Petra'nın darbelerine razı olmuşçasına da sakindi.

En sonunda ona soru sormayı kesip önünde bir dizini kırarak yere çöktü.

“Nesya,” dedi Petra. “Yaklaş.”

Nesya titrek adımlarla ona doğru yürürken aynı mesafeden bende onu izledim.

Petra'nın gözleri Valek'in gözlerinde ayrılmadan beklerken Nesya'ya sordu sorusunu. Nesya da önlerinde eğilmişti.

“Simyacılar da dahil ölümsüzlerin hiçbirisi bir eksik yüzünden yanlarında onları koruyacak hiçbir şey getiremediler, bu doğru mu?”

“Doğru,” dedi Nesya.

Nasıl, dedim içimden. Yanlarından bir an olsun ayırmadıkları eşyaları Kulpa'da mı kaldı? Tanrım!

“Senin çantan da Kulpa'da olmalı?”

“Evet, onu yanıma alamayacağım için diğerleriyle birlikte hepimiz eşyalarımızı bodrum katına, senin masana bıraktık.”

“Şimdi,” diye devam etti Petra. “Maha'yı nerede bıraktın ve buraya hangi yolla geldin?”

Valek yere tükürüp yeniden Petra'ya döndü.

“Senin zehrini kullanmak zorunda olmadığımı biliyorsun? Burası benim dünyam, istediğim zaman girer istediğim zaman çıkarım.”

“Bu istediğim yanıt değil.”

Hemen Petra'nın yanına diz çöküp oturdum. Parmağım elimin içinde korkuyla bekledim.

“Kulpa üzerinden geldim.”

“Maha nerede?”

“Onu dünyada bıraktım.”

“Valek!”

“Peki,” deyip güçlü bir nefes aldı Valek. “Onu Kulpa’da bıraktım.”

“Herkes ölür ölmez kendinizi Kulpa’ya attınız ve sende göz boyamak için göstermelik bir yakınlıkla bizi kurtarmaya çalıştın.”

“Fegel’i kurtardım ben,” diye diklendi. “Orada olmasaydım...”

“O çukura düşecektim,” dedim. “Valek beni düşerken kurtardı.”

Petra yumruğunu tekrar indirdi ve Valek’in güzelim yüzünden sıçrayan kan hızlıca etrafa saçıldı.

“Onu o çukura sen attın ve beni aptal yerine koyup kandırmaya mı çalışıyorsun?”

“Nasıl?” dedim soluğum kesilerek. “O mu attı?”

“Bu iblis karanlık yolu seçti Fegel, kendi çıkarı için kurtuluş yolumuzu tıkadı ve şimdi de benim yaşamasına izin verdiğim o kadınla birlik olup benim sevdiğim kadını tuzağa düşürdü.”

Bir kez daha öfkelenildi Petra ve Valek’in boğazına yapışıp tüm gücüyle sıktı.

“Sana zarar verebileceğimi biliyorsun değil mi Valek? Senden daha güçlü olduğumu biliyorsun? O kanatların seni benden koruyamayacağını biliyorsun? Seni yok edebileceğimi de biliyorsun?”

“Lütfen,” dedi zorlukla konuşurken. “Bunu Maha için yaptım. Lütfen beni dinle.”

“Seni dinlemeyeceğim ve inan yaşamana da izin vermeyeceğim.”

Dikkatimi Valek’e verip onu duymak için adeta savaş veriyordum ama boğazını güçlü bir el sıkarken ve ağzından kanlı köpükler saçarken bu pek mümkün olmuyordu. Çaresiz bakışlarımı Nesya’ya çevirdim.

“Petra,” dedi Nesya. “Bırakalım söylesin, ne söyleyeceğini duyalım.”

Petra hiç oralı olmadı. Marlo'yla Patrizio bir olup başlarını olumsuzca salladıklarında bunu kendim yapmam gerektiğini anlamıştım. Ayağa kalkıp Petra'ya doğru yaklaştım. "Geri çekil!" diye kükredi ama ufak bir titremenin ardından oralı olmadım. Koluna sıkı sıkıya tutunup yavaşça sıvazladım.

"Lütfen," dedim. "Benim için bırak. Yalvarırım Petra, bırak konuşsun."

"Biliyorum," dedi. "Fegel'in gözlerinde gördün bunu. Seni ifşa ettiklerini, dikkatli bakabilecek, görme yeteneği olan birinin senin ne halt yediğini anlayabileceğini gördün. Bu yüzden öfkelen din Valek, bu yüzden hazmedemedin. Doğanın Fegel'e verebileceklerini kaldıramazdın değil mi? Yapamazdın. Kıskançlığın, bencilliğin, damarlarında akan o habis kan seni iyilik yapmaya itemezdi. Bu sevdiğin kadını kurtaran bir adam da olsa yapamazdın değil mi?"

"Petra," dedim sesimi yükselterek. "Dur artık, bırak konuşsun, onu duymak istiyorum."

Petra bütün öfkesini Valek'in yüzüne kusarken aslında onun söylediklerini de duymak istiyordum ama Petra'dan duyacağım her kelime beni Valek'ten biraz daha uzaklaştıracaktı ve ben ilk defa merakıma engel olup Petra'yı durdurmak için yeniden çabaladım.

Elimi ellerinin üzerine koyup gözlerine baktım, "lütfen," diye fısıldadım. "Bırak onu. İşte ellerinde, istediğini yapmakta özgürsün ama önce onu dinleyelim. Söz, sonrasında sana karışmayacağım."

Ellerini gevşetip onu özgür bıraktı. Valek boş bir çuval gibi iri gövdesiyle yere yığılıp öylece kaldı.

Petra'yla birlikte ayağa kalkıp onun kendine gelmesini bekledik.

"Nesya," dedi Petra. "Senin defterini aldılar. Orpheus'un defteri artık Maha'da."

Nesya ellerini çenesinin altında birleştirip korkuyla titredi.

“Ama ne için?”

“Söyleyecek,” dedi Valek’e bakarken. Valek uzun bir süre yerde hareketsiz yatıp yavaşça kıpırdanarak doğrulmaya çalıştı.

Karşımızda dururken bütün yüzüzlüğünü takınmış, en ufak bir pişmanlık duymadığını da alenen bize göstermişti.

“Maha için yaptım,” dedi. “Bunu çok istemişti. Asırlardır istediği tek şey buydu. Ben onu delicesine severken onun istediği tek bir şey vardı.”

Petra’nın elini sıkı sıkıya tutarken nefesimi de aynı anda tutmuştum.

“Nedir o?” diye sordu Nesya.

“Çocuk,” dedi.

Tüylerim diken diken olup ruhuma acımasızca saplanırken Valek’in hem acı hem de kayıtsızlıkla sarmalanmış yüzüne büyük bir hüznle baktım.

“Çocuğumuzun olması imkânsızdı. Eğer o defteri ele geçirirsek bunu başarabilirdik, bizim de bir çocuğumuz olabilirdi. Maha denemek istedi, hiç de pişman değil. Duydunuz mu beni? Hiç pişman değil. Çünkü her insan, her kadın gibi o da bir çocuk sahibi olmayı hak ediyor. Her ne kadar onun sevgisini paylaşmayı istemiyor olsam da.”

Petra acıyan bakışlarını Valek’e dikerken Nesya da en az benim kadar şaşkındı.

“Peki, bunu nasıl yapacaksınız?” dedi Nesya. “O defteri kullanmayı kim öğretecek size? Yoksa bilmiyor musunuz? Tek bir notanın yeri değişirse felaketler doğurabilir. Nasıl okuyacaksınız onu? Tercümesini nasıl yapacaksınız? Söylesene Valek, yanlışlıkla bile olsa bir enstrümandan çıkacak tek bir nota nelere mâl olur, söylesene?”

“Umurumda bile değil,” dedi. “Maha, o çocuğu istiyor, onun sevgisini kaybedemem. İstediklerini yapacağım.”

“O defter sizin sonunuz olacak,” dedi Petra. “Karanlığın vereceği bir çocuk size hiçbir şey sağlamaz, acıdan kederden başka sahip olacağınız hiçbir şey yok sizin!”

“Söz verdi,” dedi titreyen sesiyle. “Bize öğretecek.”

“Hazul,” dedim fısıltıyla. “O mu size söz verdi?”

Bir anlık bir şaşkınlığın ardından başını salladı.

“Hazul da Merid de benimle aynı kanı, aynı tözü taşıyor. Bize yardım edecektir.”

“Her şeyi berbat ettiniz,” dedi Petra. “Daha da edeceksiniz? Bundan kurtulamayacağınız gibi bizi de dibe çektiniz. Şimdi bana olacakları söyle.”

Patrizio yanımızda belirip hemen arkamıza sıralanan kalabalığı gösterdi. Bütün ölümsüzler toplanmıştı. Simyacılar, Şava, Avcı, Morsak, Ester, Kabil’in çocukları, Saran, Muffara halkı, Kambur ve benim ölümsüz ailem. Ablalarım ve kâhinlerin dışında herkes eksiksiz yerlerini almıştı. Ormanın içine doğru sıralanmış, Valek’in söylediği her şeyi duyduk ve bizi kandırdınız, şimdi buradan nasıl çıkacağız dercesine, üzüntüyle, kederle ve öfkeyle bizi izliyorlardı.

Petra işaret parmağını Valek’e doğrulttu.

“Sakin bir yere gideyim deme. Bu pisliği temizlerken sen de bizimle birlikte olacaksın. Aksi halde seni yok ederim. Bunun ne demek olduğunu gayet iyi biliyorsun değil mi?”

Valek başını salladı.

Arkasını dönüp kalabalığa seslendi Petra.

“Fegel’e inanıp ona güvenerek beni kurtarmaya gelen herkes, size söz veriyorum, kılınıza bile zarar gelmeden evlerinize döneceksiniz. Sizden tek istediğim dikkatli olmanız ve birbirinizden ayrılmamanız. Hepinizi koruyacağım, söz veriyorum, hiçbiriniz hayal kırıklığı yaşamayacaksınız.”

Patrizio öne çıkıp “beni takip edin,” dedi. “Yaşam alanına doğru ilerleyeceğiz. Orası doğanın güvenli alanı. Kısa bir süre

sonra şiddetli bahar yağmurları başlayacak, başlamadan önce de uzun süre dinmeyecek bu yağmurlardan sakınmamız lazım.”

Çaresizlik içinde Petra’nın gözlerine baktım. O kadar sessizdi ki o bakışlar, az önce sıraladığı vaatlerin hiçbirisi yoktu. Endişe vardı, acabalar vardı, korku vardı. Umut dışında gözlerinde kocaman bir acı yığını vardı.

Biz beklerken herkes sırayla yanımdan geçti. Simyacılar önden yürüdü ve Paracelsus’un sırtına sıralanmış çocuklar bana devasa bir hüznle baktı. En çok da Mel. Yanımdan geçip gidene kadar gözlerimi ondan ayırmadım. Ne de çok isterdim yanımda taşımayı ama bu kadar tehlikenin içinde bunu yapamazdım. Onun özlemine de yüklenip Petra’nın güç bulduğum elini sıkıca kavradım. Şava bir an duraksayıp “merak etme,” dedi. “Her şey yoluna girecek.”

Onu Ester izledi. Onun da bakışları umutluydu. Sonrasında Morsak, geçmişin öfkesi hâlâ yüzünde olmasına rağmen kısa bir selam verip yanımdan geçti. Muffara halkı son derece sessizdi. Avcının gözlerinde hâlâ Petra’nın verdiği söz vardı, öldüm ama özgürlüğüme nasıl kavuşacağım diyordu.

Ve Kabil’in çocukları, en son onlar geçti yanımdan. İçlerinde birisi vardı ki adını hep ‘kavgayı bitiren’ olarak hatırlayacaktım, yanımda durup Petra’ya bakarak, “nasıl karşılaştığımızı hatırlıyorsun değil mi?” diye sordu.

“Pek dostça olduğu söylenemez,” dedi Petra. Evet, geçmişlerini görmediğim bir karşılaşmadan bahsediyorlardı.

Bu dev hayvan-çocuk o vahşi bakışlarıyla gülümsedi ve “o kayanın başındaki çiçeği kardeşim çok istemişti,” dedi. “Epey girdik birbirimize ve beşe karşı bir olarak bizleri alt ettin. Kabil’in çocukları olarak işte o gün saygı duyduk sana.”

“Bu beni kurtarmak için pek de akıllıca bir sebep değildi ama.”

“Biliyorum,” dedi. “Buradan kurtulacağımıza hiç şüphem yok, bunu onun gözlerine bakarak bile anlayabilirsin,” dediğinde parmağını bana çevirmişti.

“Falcı küresine benziyor.”

Petra’yı ilk defa gülerken görmüştüm. Gamzeleri belirene kadar güldü hem de. Başını iki yana salladı ve elini çocuğa uzattı. Tokalaştıktan sonra çocuk kardeşlerini de yanına alarak koşarak diğerlerine yetişti. Etrafta bizden başka kimse kalmamıştı.

“Falcı küresi,” dedim. “Bu güzel bir iltifat bence.”

Ellerini saçlarıma geçirip beni göğsüne yasladı ve tek kelime etmeden öylece bekledi.

Muzipliğin sırası değildi ama “aklımda biriken binlerce soru var,” dedim.

Geriye çekilip elimden tuttu ve beni ormana doğru sürüklerken gülme isteğine sonuna kadar engel oldu.

“Başımız büyük belada. Buraya hapsolabiliriz. Marlo gidebilir. Ablalarım ortada yok. Kâhinler belki de ölmüştür. İlk aşkın olacak şıfıntı bana kafayı takmış vaziyette ve en önemlisi de bunca zamandır hiç yemek yemedim. Yoksa burada yemek yenmiyor mu? Ölü müyüm Petra?”

Ben sorularımı üst üste yığarken Petra aşkla baktı gözlerime. Hem de nasıl bir aşk! Hiç kimsenin sahip olamayacağı, Tanrı’nın bizden başka kimseye nasip etmediği ve etmeyeceği sonsuzluğa ulaşacak kutsal bir aşk.

Kahin Köyü

Yaşam alanı dedikleri yeri kafamda binlerce şekilde tasarlamıştım ama böyle ve bu şekilde karşıma çıkacağını asla tahmin edemezdim. Burası bir köydü. Hem de sıradan bir köy. İnsanların yaşadığı, bacalarından dumanlar tüten, önümüzden kaçışan tavuk ve horozlarla kullandıkları kelimenin gerçek anlamıyla tam bir ‘yaşam alanı.’

“Burada,” dedim merakla. “Kimler yaşıyor?”

“İnsanlar,” dedi.

“Ama sıradan insanlar olmadığı bir gerçek.”

“Elbette sıradan insan değiller ama insan gibi yaşıyorlar.”

Giovanni uzun bir aradan sonra karşıma çıkınca afalladım birden ama bu çok sürmedi. Yüzünde o alışlagelmiş, artık kanıksadığım o muzip ifade vardı.

“Duyduğuma göre birinin Marlo’nun arkasını kollaması lazımmış,” dedi amcasına bakıp.

Francesca hemen onun arkasında belirdi.

“Ben gönüllü olabilirim.”

Dişlerimi hafifçe sıktığımda Petra bakışlarını üzerime dikmişti. Omuz silktim.

“Bence çok iyi bir fikir.”

Ne de büyük bir yalancıydım.

“Siz önce kendinizi kollayın, Marlo’yu da bana bırakın.”

“Çocuk bakıcılığı yapacak değilsin,” dedi Giovanni. “Hadi onu bize bırak. Söz veriyorum koruyacağız.”

Marlo da o an onları onayladı.

“Sanırım bunu kabul edebilirim.”

Uzun bir duraksamanın ardından “peki,” dedi. “Yine de fazla uzaklaşmayın. Güvende olduğumuz kadar da tehlikeyeyiz.”

“Merak etme amca,” dedi Francesca keyifle, sonra da gözden kayboldular. Diğerleri köyün içine dağıldığında biz oraya girmek için pek acele etmedik. Hemen evlerin gerisindeki geniş bir kuyunun başında dikilirken “neden bu kadar neşeli?” dedim.

“Ona sormalıydın,” dedi.

Bit düşmüş gibi kaşınan saçlarıma odaklanarak omuz silktim. “Cevaplanmayan onca sorunun yanında bu pek de önemli değil.”

Sırtını kuyunun yüksek duvarlarına dayayıp kollarını göğsünde birleştirdi ve beni izledi. Ellerimi arkamda kavuşturup başımı utangaçça eğdim.

“Şu stoacılar,” dedim. “Neden intihar ettiler? Hiç de intihara meyilli görünmüyorlardı.”

O cevap verene kadar bende sapık gibi onu süzüyor, gözlerimi vücudunun her yerinde tek tek gezdiriyor, sonra da yanlış bir şey yapmışçasına kendime kızarak gözlerimi tekrar yere dikiyordum ama ne yaparsam yapayım bu onu izlememe engel olmuyordu.

“Çok fazla gülüyorlardı.”

“Ne!” dedim şaşkınlıkla.

“Çok fazla gülüyorlardı,” dedi. “Bu yüzden hepsini zorla intihar ettirdim. Onlardan kurtulmak için.”

“Kurtulmak istediğin kişiler seni kurtardılar.”

“İşte görüyorsun,” dedi. “Bu bir dengeyle kusursuz bir döngü. Sebepsiz hiçbir şey yok.”

“Ölümsüz bir adamı sekiz yüz elli yılın ardından sıradan bir kızla karşılaştıran kader gibi değil mi? Ona söz veren Tanrı’nın

aksine oyunun bu kadar basit olmayacağını söyleyen doğa gibi. Hiçbir şey sebepsiz değildi Petra. Bütün bunlar planın bir parçası ve biz de bu oyunu sonuna kadar oynamak zorundayız.”

“Böyle olmak zorunda değildi. Seninle birlikte yaşayıp ölebilir, burada gördüğün yaşamın bir benzerine sahip olabilirdik.”

“O zaman senin değerini nasıl bilirdim,” dedim onun karşısında iki büklüm olurken. “O zaman seni böylesine delice, çılgınca nasıl severdim? Evet, seni sevip sevmememin senin için hiçbir önemi yoktu. Hiçbir beklentin yoktu senin. Sevdin ve istedin, ama bu kadar değildi? Tanrı nasıl sana ve bana bir yol çizdiyse şu an korumak için çaba sarf ettiğin Marlo’ya da bir yol çizdi. Bizim yollarımız birlikteydi, ne ben onu atabilirdim hayatımdan ne de sen beni atabilirdin.”

“Ama şimdi?”

“Ama şimdi,” dedim. “Onunla olan hayatımı seninle olan hayatım gibi tamamladım. Tamamen uzak, tamamen yabancı. Seninleyken onu sevdim, onunlayken de seni sevdim.”

Kaşlarına yerleşen öfkeye rağmen sarf etmişim bu sözleri. Geri adım atmadım.

“Beni seviyor olabileceğine bir türlü inanamadım Fegel. Seni iyileştirmek için geri döndüğümde oyuncağı elinden alınmış bir çocuğun ağlayıp sızladıktan sonra o oyuncağın eline tekrar bırakıldığında yaşadığı geçici avuntuyu gördüğümü sandım. Yokluğumun verdiği sahte bir ağıt.”

İtiraz edeceğim sırada beni susturdu.

“Oysa sana sunulmuş bir fırsattı bu. Yaşadığımız o koskoca zaman diliminde ağzından çıkan tek şey Marlo’ydu. Ona olan büyük aşkın. Bana baktığında iğreniyordun. Nefret ediyor, eline geçecek ilk fırsatta kaçıp gitmek istiyordun.”

Yanılıyorsun dercesine başımı iki yana salladım. Gözlerim dolmuştu.

“Bana bir şans verip kendimi sana az da olsa tanıtılabildiğimde yaptıklarımı bir fedakârlık olarak gördün. Sana sunduğum kısıtlı özgürlüğe sırf bu yüzden razı oldun. Ben senin aşkınla kıvranırken ne hissediyor olabileceğimi hiç düşünmedin, varsa yoksa Marlo’ydu.”

Ağzından çıkan her bir kelime bıçak gibi saplanıyordu kalbime. Dayanamıyordum. Acıyla soludum.

“Evet, ben bencildim. Seni ailenden, çevrenden, yaşayabileceğin yazgından ve o çocuktan kopardım. Beni sevip sevmemen hiç umurumda değildi, çünkü seni o kadar çok seviyordum ki bu sevgi gözümü kör etti ve sevilebileceğim ihtimalini bile var sayamadım. Düşünsene, böyle bir ihtimalin olduğunu bilmiyordum Fegel, çünkü tüm kalbimle, ruhumla, bütün varlığımla sana bağlıydım. Hem de binlerce kör düğümle, çözülemez bir şekilde.”

Sesi gittikçe yükselirken “lütfen,” dedim. “Böyle konuşma.”

“O herifin tişörtüyle kalbimi eze eze gezdin Fegel. Gözlerimin içine baka baka onu sevdiğini söyledin. Hep onu seveceğini, ölsem bile bunun değişmeyeceğini söyledin. Öyle de oldu, ölürken bile gözyaşları eşliğinde ona ait yüzüğü boynundan çıkarmadın. Buna rağmen dayandım bu acıya. Acıyı acı olmaktan çıkardım. Hepsi de seni sevdiğim içindi.”

Gözümde biriken birer damla yaş yavaşça yanaklarıma doğru süzüldü.

“Senin için onca düşmana boyun eğdim ben. Hepsini affettim. Ve affettiğim Marlo beni hak ettiğim hayattan ederken elim kolum bağlı çaresizce bekledim. Zaman geriye alınmıştı ve ben iblislerin uyduruk dünyasında kendimi avutmaya, öfkeme hâkim olmaya çalışıyordum. Oysa sen en başa, o adamın yanına, seni sakındığım bütün herkes, ailen de dahil olmak üzere, bensiz bir hayata açmıştın gözlerini. Yoktum Fegel, olmayacaktım. İlk defa kaybetmişim.”

“Petra.”

“Ona dokundun, sana dokunmasına izin verdin ve seni öpmesine. Onunla sahte de olsa bir evlilik gerçekleştirdin ve en kötüsü de ne biliyor musun? Bir gelinlik giydin! Sahip olduğum acının zerresini şu toprağa bıraksam alev alırdı Fegel, peki ben nasıl taşıdım?”

“Özür dilerim.”

“Evet, sırf seni sevdiğim için taşıdım ve taşımaya da devam ettim. Saçının teline kıyamazken gözlerimin önünde çürümeni izledim. Hem de sonuna kadar. Peki, çürümene neden olan kimdi? Affettiğim o çocuk. Peki, onu neden koruyorum Fegel, çünkü seni seviyorum. Seni sevdiğim için onu koruyorum, seni sevdiğim için yaşıyorum, seni sevdiğim için bu kadar öfke duyuyorum. Sırf, seni sevdiğim için!”

Tanrım, hiç bu kadar çaresiz kalmamıştım. Gözyaşlarına boğuldum. Petra’ysa konuştuğu konuştu, içinde biriktirdiği onlarca cümleyi bir bir yüzüme tükürdü. Aşkını haykırdı Petra, ona verdiğim acıyı haykırdı. Artık susamazdı, bütün zehri akıtacaktı.

“Seni ona emanet etmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun Fegel? Sana ait olan, kendime bile saklarken kıskandığım özelliklerini ona anlatmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Ben gittikten sonra sana yirmi dört yıl boyunca gözlerini dikecek, kalbi tamamen seninle dolu bir adama seni bırakmanın nasıl bir şey olduğunu söyle bana. Hadi, ne olur söyle, söyle de bileyim Fegel. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor olman gerekir. Bunu sor bana, aptal bir kanat, birkaç gölgeyi değil. Sen yokken neler yaşadığımı sor bana. Sensiz geçirdiğim her bir saniyenin nasıl hissettirdiğini sor. Seni çaresizce beklerken, gelip gelmeyeceğini bile bilemezken nasıl acılar çektiğimi sor.”

Olduğu yerden doğrulup bana doğru yürüdü ve başımın üzerinde bir süre gürültülü bir şekilde soluklandı.

“Ah Fegel, ya da hiçbir şey sorma bana. Sevilebileceğimin nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum ki ben, beni gerçekten sevebileceğine nasıl inanırım?”

“Haklısın,” dedim. “Buna nasıl inanırsın? Sana yaşattığım bunca acıdan sonra bir çocuğun hislerinin hakiki olup olmadığına nasıl inanılır?”

Yüzümü ellerinin içine alıp parmaklarıyla gözyaşlarımı sildi.

“Ama istedim Fegel, benim için dünyanın altını üstüne getirip beni kurtarmaları için ölümsüzlere yalvarırken, sırf vicdanını rahatlatmak için değil de gerçekten beni istediğin için gelebileceğine inanmak istedim. Sen dünyada yaşarken benim cehennemde sürünmeme razı olamayacağın için değil de, beni gerçekten sevdiğin için gelebileceğine inanmak istedim. Değil beni sevmeni, günün birinde beni sevebilme ihtimalinin var olabileceğine inanmak istedim Fegel. İnanmak istedim. O yatakta her zerrene kadar acı içinde çürürken Marlo’ya laf söyletmemek için dayanmak yerine, benim için buna katlandığına inanmak istedim.”

Zorlukla yutkunup onun o çatık kaşlarında, kopkoyu bir yeşille örülü büyüleyici gözlerinde asılı kaldım. Ağzından çıkan her bir kelimeyi hakkıyla kavrayıp hepsini sivri sivri oklarla kalbime sapladım. Sordum kendime, kızdım, yaktım kendimi, hunharca yağmaladım. Ne yaşadın onun yaşadıklarının yanında, ne yaşadın da onun acısının zerresine ulaştın? Sordum, sordum, yüzlerce, binlerce soru sordum ve sonunda cevabı buldum.

Hiçbir şey!

“Söyle,” dedi onu bugüne kadar hiç duymadığım bir hüznle yarıştırdığı hazinli sesiyle. “Senin neyinim Fegel?”

“Neyim olmak isterdin?”

Gülümsedi. Öyle bir gülümsemeydi ki bu, karanlığın içinden savrulan bir güneş gibi parladı.

“Her şeyin!”

“Ah Petra, her şeyim mi olmak isterdin?”

“Evet,” dedi çaresizce.

“Ama bunu istemek için geç kaldın.”

Anlamamışçasına çattı kaşlarını. Ellerimi, yüzümü saran ellerinin üzerine bıraktım.

“Sen, zaten benim her şeyimsin. Bundan başka daha neyim olabilirsin?”

Alnıma bıraktığı küçük bir öpücükle taşa dönen bedenim sarsıldı. Derin bir sarsıntıydı bu, o taşı kırdı, döktü, dağıttı ve ben dağılıp savrulan parçalarımın onun önünde bugüne dek yaşamadığım en büyük hazzı tattım. Dudaklarının tenime bıraktığı etkiyi ilk defa böylesine derinden almıştım ve bunun son olmayacağına bütün kalbimle inandım.

Yoğun duygusallığımız Petra’nın arkasında duyulan hafif bir öksürükle kesildi.

“Söyle Hypatia,” dedi ona dönmeden.

“Affedersin Petra, izin istemek için gelmiştim. Buraya oldukça yakın bir alanda gölgeler belirmiş. Bakmaya gidebilir miyiz?”

“Hayır,” dedi hızla arkasını dönüp. “Herkes köye girsin ve ben söyleyene kadar da çıkmasın. Kimseyi kaybetmek istemiyorum.”

“Peki,” dedi. “Sen nasıl istersen.”

Hypatia gözden kaybolduğunda Petra’nın ortalığa saçtığı zehirlerin içinden geçip köye doğru yürüdük. Biz konuşmaya başlamadan önce yaşam belirtisi gösteren köy biz konuştuktan sonra adeta ölüm uykusuna yatmıştı.

Burası oldukça büyük bir yerleşim alanıydı. İçinde kaybolacağın kadar büyük. Çiçek döşeli evlerin önünden geçerken ilk defa kendimi huzurlu ve güvende hissetmiştim. Bunda Petra’nın da etkisi büyüktü elbette ama doğanın, daha

doğrusu beni öldürmeye çalışan doğanın sınırları içinde olmak ayrı rahatlatıcıydı.

Petra yolu biliyormuşçasına ilerlerken hemen onun yanında yürüyor, sakız etkisiyle yapıştığım elini hiç bırakmayacak gibi de sıkıyordum.

Uzunca bir yürüyüşün ardından kapısı açık bir evin önünde bekledi ve bana döndü. Gök gürültüsü düşmanmışçasına yankılanmaya başladığı an “korkma,” dedi. “Burada yaşayanlar bize zarar vermezler.”

“Biliyorum,” dedim.

Başını sallayıp açık duran kapıya doğru yürüdü. Tahta basamakları yavaşça çıkarken içeride ne bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Nefesimi tutup kapıdan içeriye adımımı attım ve şaşkınlıkla bakakaldım. Verhin’le Uğra bir masada kendileri gibi yaşlı bir kadınla adamın karşısında oturuyor, önlerinde dumanı tüten çaylarıyla nefsimi körüklüyorlardı.

“Verhin,” dedim heyecanla. “Seni gördüğüme çok sevindim.”

Bizi görünce ayağa kalktılar ve sakince selamladılar. Diğer çift, kâhinlere oranla daha sevimli görünüyordu. Pamuk tarlasını andıran saçları o kadar güzeldi ki kendime engel olmasam gidip okşayacaktım.

“Merhaba Fegel,” dedi Verhin. “Sizi bekliyorduk. Kazasız gelmeniz çok güzel.”

“Sizin de öyle,” dedim. “Öldüğünüzü bile düşündüm.”

Hafifçe salladı başını.

“Zaten öldük.”

“Merhaba Uğra,” dedim öldük naraları atan bu aksi adama. Sonra da yönümü diğer çiftte çevirdim. Petra beni onlara doğru yaklaştırdı.

“Seni tanıstırayım,” dedi kadını işaret ederek “Sabel.” Kadın elini uzatmak için yeltenmedi bile ama gülümsemesi oldukça içtendi.

“Hoş geldin Fegel,” dedi. “Seninle tanışmak çok güzel.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Benim için de öyle.”

“Ve Ahmar.”

“Merhaba Fegel, söyledikleri kadar varmış.”

Bu bana Valek’in yemekte söylediği sözleri hatırlatmıştı.

“Gözlerim mi?” dedim. “Bir gizem barındırdığı doğru ama o gizemi benim dışımda herkes biliyor.”

“Amaç da bu,” dedi. “Kendinde olanı görseydin halin nice olurdu? İyi ki görmedin Fegel, iyi ki sadece bizler bildik.”

Yine bir bilmece diye düşündüm ve aldırış etmedim.

“Buyurun masamıza,” dedi adam kibarca. O an gök gürültüsü öyle bir güçle yankılandı ki masanın üzerindeki bütün bardaklar yerinden zıpladı. Camlar sallanıp eşyalar yerinden oynadı. Petra’nın eline tutundum.

“Bu bahar yağışlar kuvvetli gelecek,” dedi kadın, her şeye rağmen gülümsemesi bir an olsun tükenmiyordu.

“Çayınız var mı?” diye sordu Petra.

“Kurabiyemiz bile var,” derken bana bakıyordu. Sanırım beni benden daha iyi tanıyorlardı. Onların kim olduklarını bilmiyordum ama kâhinlerden ve tanıdığım birçok ölümsüzden daha çok ısındığım bir gerçektir.

Sandalyelere oturduğumuzda önüme bırakılan çayla kurabiyelere çekinerek baktım. Petra “hadi,” dediğinde bunu bekliyormuşçasına bütün çekingenliğim dağılmıştı. Kurabiyeleri masaya döke saça yerken uzun bir süre sonra özüm dönmeyi keyfini sürmüştüm, huzurla gülümsedim ve Verhin’in hayretle açılan gözlerine inat yemeyi sürdürdüm.

“Ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Ahmar Petra’ya bakıp.

“Şimdilik onlardan gelecek ilk adımı bekleyeceğim.”

Gök gürültüsü yerini şiddetle inen yağmurlara bıraktığında etrafa saçılan toprak kokusu da çoktan odaya dolmuştu. Çayımı

yudumlarken başımı pencereye çevirdim ve kısa bir an için yağmuru izledim.

“Biliyor olacağınızı umuyorum, Valek ihanet etti.”

Verhin bakışlarını kaçırdı, Uğra kırıksıklarla örülü yüzünü başka yöne çevirdiğinde bunu hepsinin bildiğini anlamıştım. Petra’ya karşı hissettikleri korku hâlâ yüzlerinde bekliyordu, ne kadar gizlemeye çalışırlarsa çalışsınlar bu hiç değişmeyecekti. Aksine diğer çift hiç öyle değildi. Petra’yı uzun süredir tanıyor gibilerdi.

“Maha defteri kullanacak ama hiçbir şey istediği gibi gitmeyecek. Bir çocuğu olabilirse de bu şey kendisini sonsuza dek yok edebilir.”

Sabel’di bunları söyleyen. Tüylerim diken diken olmuştu. Maha’yı getirdim gözlerimin önüne ve bir çocuk istemenin ne demek olduğunu kavramaya çalıştım. Dante’yi gördüğümde hissettiğim şeyi düşündüm ama bu gerçek bile değildi ki, içinde olduğum bir anlık bir rüyaydı, hepsi bu.

“Simyacıları da dinlememiz lazım,” dedi Ahmar, “özellikle de Paracelsus, onun kadar doğanın gücüne inanmış ve yaşamı boyunca onunla birlikte çalışmış bir hekim daha yeryüzüne gelmemiştir.”

“Yarın,” dedi Petra. “Hepsiyle konuşurum.”

“Villanova da diğerleri kadar yeteneklidir,” diye devam etti Sabel, “hepsi de kusursuz ama içlerinde biri vardı ki dünya üzerinde yaşlı bedeniyle dayanıklılık göstermiş başka kimseyi ne gördüm ne de işittim.”

“Artephius,” dedim avucumun içindeki fincanı çevirirken.

“Doğru,” dedi. “Ta kendisi. Ama bedenini de ruhunu da kaybetti. İkinci anlaşma onun mahvına sebep oldu. Sırf Petrarca’ya duyduğu kıskançlık yüzünden.”

“Neyse,” dedi Petra konuyu kapatmak istercesine. “İki odaya ihtiyacımız var.”

“Bir,” dedim arsızca. “Bir oda.”

Petra'nın gözlerinin yeşili masaya taşarken hiç oralı olmadım.

Kısa bir şaşkınlığın ardından “yukarıya çıkın,” dedi ev sahibimiz bu tatlı kadın, gülümsemesini de yüzüne yerleştirmeyi ihmal etmedi. “Bütün odalar sizin, istediğinizi kullanabilirsiniz.”

Petra doğruldu ve üzerini göstererek “Hypatia yeni kıyafetler getirecekti, bunları temizlemek mümkün mü?”

“Yarın hallederiz,” dedi kadın.

Petra ilk defa bu kadar nazikti. Teşekkür ederek beni bir kez daha şaşırttı. Elimden tutup merdivenlere doğru yönelirken “onları çok sevdim,” diye fısıldadım.

Başını salladı.

“Kâhinler pek sevilmez ama benim de onları sevdiğim söylenebilir.”

“Kâhinler mi?” dedim başımı hızla onlara çevirerek, kadınla göz göze geldiğimde onu bir kâhin olarak görmenin şaşkınlığını yaşıyordum. Tüylerim diken diken olarak basamakları çıktım. Petra odanın kapısını açıp beni içeri iterken bile hâlâ şoktaydım.

“Kâhin mi?” dedim papağan gibi ardı ardına tekrarlayıp başımı Petra'nın yüzüne doğru kaldırırken. “Verhin gibi mi? İkisi de mi?”

Ellerini arkasında kavuşturup omuzlarını düşürdü ve üzerime doğru eğildi. Etkileyici bir gülümsemeyle gözlerime bakıyordu.

“Fegel, bu köyün tamamı kâhinlerle dolu. Hepsi de Verhin’le Uğra gibi. Hatta Ahmar’la Sabel gibi. Yaş ortalamaları aynı. Hepsi de dünya üzerinde yaşayıp ölmüş kimseler. Onlar sıradan birer insan değiller. Ruhlarından daha önce bahsetmiştim.”

“Tanrı’nın ruhunu fazladan üfleme meselesi mi?”

Daha çok gülümsedi.

“Evet, aynen öyle.”

“Ne yani?” dedim. “Verhin’le Uğra da mı burada yaşayacak, onlarla birlikte?”

“Evet.”

“Geri dönmeyecekler mi?”

“Unutma,” dedi. “Zaten ölmüşlerdi, zaman geriye alınınca tekrar dönmek zorunda kaldılar. Evleri buradaydı ve burada yaşamaya başlamışlardı, şimdiyse senin zamanının dolmasını bekleyip yeniden evlerine döndüler.”

“Tanrım,” dedim ellerimle yüzümü sıvazlayıp. “Bildiklerim bir hiç. Ne kadar yaşarsam yaşayayım hiçbir şey bilmemeye devam edeceğim.”

Doğruldu ve yatağın üzerinde duran kıyafetlere bakarak “izin verirsen üzerimi değiştireceğim,” dedi.

Dudaklarımı sıkıp başımı salladım. “Ben bakmam,” dedim pencereye doğru yürürken, “değiştirebilirsin.” Yüzünde takılı kalan alaycı gülümsemeyle kıyafetleri yatağın üzerinden aldı ve “birazdan dönerim,” diyerek odadan çıktı. Hüsrarla indirdim omuzlarımı, kapıyı duvarı tekmeleyip camı çerçeveyi indirmek istedim. Tüm gücümle hâkim oldum bu hisse ve gıcırdayan dişlerimle onun dönmesini bekledim.

Gökyüzü yarılmış Kulpa’nın şelalesi gibi ne kadar yağmur varsa yere indiriyor, zemine düşer düşmez önüne kattığı her şeyi silip süpürüyordu.

Uzak bir mesafedeki dağın karlı dorukları çarptı gözüme. Bir an için o beyazlık karanlıkla sarmalandı. Korkuyla geriledim. Burası dünya değildi ve dışarısı korkunç tehlikelerle doluydu. Burada güvendeydik ama şimdilik.

“Hypatia sana da yeni kıyafetler getirmiş, dilersen üzerini değiştirebilirsin.”

Arkamda sessizce beliren Petra’nın varlığıyla güç buldum ve rahat bir nefes aldım.

“Birazdan,” dedim ve ona döndüm.

“Ne kadar vaktimiz var?”

“Tahmin edebilirsin.”

“İki ay on gün,” dedim. “Bu süreye alışmam gerekiyor, her zaman karşıma çıkacak.”

“Her zaman,” dedi ve yatağı işaret etti.

“Dinlenmelisin, oldukça yorgun düştün.”

“Burada kalacaksın değil mi? Yanımda. Birlikte uyuyacağız. Beni uyutup gitmeyeceksin.”

“Fegel,” dedi sessizce.

“Ne düşündüğün umurumda bile değil. İçinde ne varsa üzerime kustun. Bırak da hiç olmazsa uyurken senden mahrum kalmayayım.”

Derin bir nefes aldı ve kıyafetleri elime tutuşturdu. “Giyindiğinde döneceğim,” diyerek gözden kayboldu.

Onun bu huyuna da alışmam gerekiyordu. Değiştiremezdim ki onu, bin yüzlü yıllardan kalma zihnini günümüze uyarlayamazdım. Geri kafalının tekiydi, hem de ne gerilik!

“Fegel,” dediğinde korkuyla irkildim. “Sesli düşünmemen gerektiğini söylemiştim. Bunu her zaman mı yapıyorsun?”

Arkamı dönüp panikle sendeledim.

“Şey, ben, birinden bahsediyordum. Kesinlikle sen değilsin? Yani geri kafalı değilsin.”

“Kesinlikle benden bahsediyordun.”

Omuzlarımı düşürüp pes ederken kendimi aptal, üstüne üstlük bir de yalancı durumuna düşürdüğüm için ne yapacağımı bilemedim.

Çıkardığım kıyafetlerimi yerden alıp özenle katlayarak sandalyenin üzerine bıraktı ve kolumdan tutup beni yatağa oturttu. Tokamı çıkarıp saçlarımı omuzlarıma dökerken diken diken olan tüylerime engel olamamıştım.

Tanrım, saçlarıma dokunuyordu ve bu olağanüstü bir histi.

Eline aldığı bir tarakla birbirine geçmiş, yaprak ve çer çöple keçeleşmiş saçlarımı usulca taramaya başladı. Berbat haldeki

saçlarım bile Petra'nın elleri karşısında çaresizce açılmaya başlamışlardı. Onun taradığı süre boyunca saçlarım ne takıldı ne de direndi ve inanılmaz bir yumuşaklıkla kucağıma serildi.

“Sanırım bana bakmaktan hiç bıkmayacaksın?”

“Aklın alıyor mu? Senden bıkmak mı?”

Bir tutam saçı avuçlarının içine alıp yüzüne götürdü ve güçlüce soludu.

“Bunu yapmayı o kadar çok istemiştim ki.”

İstekleri o kadar saf ve masumdu ki kalbinin yüceliği karşısında küstahlığımdan dolayı utanç duymuştum.

Yönümü ona çevirdim ve başımı göğsüne bastırarak ellerimi sırtında kenetledim. Hiç bırakmak istemedim onu, kokusunu duya duya burada, bu şekilde günlerce, aylarca, yıllarca kalmak istedim.

“Uyku vakti Fegel.”

Gıcırdayan dişlerime engel olup az önceki isteğimi rafa kaldırdım ve geriye çekilip astığım suratımla yatağın içine girdim. Hatta arkamı dönüp örtüyü de üzerime çektim. Ne de olsa bir sapıktım, her defasında öyle olduğumu hissettirmesine hiç gerek yoktu.

“Fegel,” dedi sessizce. Yatağın diğer yanı eğildi. Sanırım hemen yanıma uzanmıştı, yine de aldırış etmedim.

“Sanırım şu sesli düşünme işini ciddi anlamda konuşsak iyi olacak.”

Örtüyü üzerimden çekip utanç içinde, alev alev yanan yanaklarımla ona döndüm. Yarı yatar vaziyette, kolunun teki başının üzerinde sinir bozucu bir şekilde gülüyordu.

“Bence de,” dedim. “Kendimi rezil etmekten başka işe yaramıyor.”

“Peki, o halde yarın konuşacağız. Şimdi uyumaya çalış.”

Söylemesi kolay, dedim içimden ama bir yandan da içimden mi söyledim diye düşünmeden edemedim.

“Duydun mu?” dedim korkuyla. “Lütfen yine yapmış olduğumu söyleme.”

“Hayır, yapmadın.”

“Çok şükür,” deyip başımı ona doğru yaklaştırdım ve elimi elinin üzerine bırakıp gözlerimi kapattım.

Delirmek için henüz erken.

Olmuyordu, uyuyamıyordum.

Başımı kaldırıp “başımı göğsüne yaslamam lazım,” dedim. “Ancak o şekilde uyuyabilirim.”

Bıkkınca verdi nefesini. “Tamam,” deyişi fısıltıya dönmüştü.

Sırtıarak başımı göğsüne bıraktım ve gözlerimi huzurla kapattım.

Uyumak için hiç vakit kaybetmemiştim.

Uyandığımda yatağın kenarındaki sandalyede oturmuş beni izler vaziyetteydi. Gözlerim uyku halinden kurtulup fal taşı gibi açıldı ve hızla doğruldum.

“Çok mu uyudum?” dedim gözümün önünden geçen haftalar ihtimaliyle.

Başımı hayır anlamında salladı.

“Sadece uyandığında gitmiş olacağımı düşünmemen için bekledim. Yoksa akşama kadar senin eziyetlerine katlanmak zorunda kalacaktım.”

“Hiç şüphelen olmasın,” dedim keyifle yataktan fırlarken. “Seni dırdırımla öldürebilirdim.”

Ayağa kalkıp banyoyu işaret etti.

“Duş alabilirsin, ben aşağıda olacağım.”

“Peki,” dedim üzerime sinen leş kokusuyla ona yapışmamak için. Banyo çok iyi bir fikirdi.

O gider gitmez hemen banyoya daldım ve üzerimdekileri hızlıca çıkarıp düşün altına girdim. Köşede duran sabunu elime aldığımda kokusu da hemencecik kendini ortaya salmıştı.

Gül kokusu.

Hem saçlarımı hem de bedenimi muhteşem bir koku eşliğinde yıkarken keyiften ölmek üzereydim. Tanrım, bir sürü belanın içindeydik ve biraz da olsa keyif çatmaktan dolayı hiç rahatsız olmamıştım.

Durulanıp aynı hızla kurulanarak kıyafetlerimi giydim. Petra'nın elinin değdiği tarağı koklayarak muzipçe gülümsedim. Onun kokusu dokunduğu her şeye siniyordu. Parfüm değildi bu, bu koku sadece ona ait olan, ona has, tarif edilemeyecek, insanın içine işleyip de bir daha asla oradan çıkmayacak güçteydi.

Saçlarımı tarayıp alt kata inerken daha basamaklar tükenmeden üzerime atlayan küçük cisimlerle irkildim, neyse ki hiçbirisi de beni korkutacak kadar yabancı değildi. Başta da Mel. Petra'ya duydukları güçlü korkuya rağmen bedenimin farklı bölgelerine asılıp çılgınlık eşliğinde sevinç gösterilerinde bulundular. Ve Mel, benim hayat boyunca kahrımı herkesten çok çekmiş yol arkadaşım, onu boynuma bastırıp başını okşarken dolan gözlerime engel olamamıştım. Paracelsus ve diğer simyacılar masada sıralandıklarında ciddi bir konuşma yapıldığının farkındaydım.

“Dışarı çıkabilir miyiz?” diye sordum Petra'ya.

Kısa bir an için hareketsiz kaldı ve yalvaran bakışlarıma dayanamayıp “tamam,” dedi. “Fazla uzaklaşma.”

Sabel, “kahvaltı yarım saat sonra köy meydanında,” dedi. “Gecikme.”

Köy meydanı diye düşündüm bir anlık şaşkınlıkla, sonra da “peki,” diyerek kapıdan çıktım.

Mel bir omzuma oturmuş Pupa diğer omzumda, göremediğim birisi de kafamın üzerine tavuk gibi tünemişti.

Diğerlerinin ne yaptığını pek çözemesem de değişik yerlerimi zapt etmiş vaziyetteydiler, yine de hiç şikâyetçi değilim.

“Feg,” dedi Mel yüzü yüzüme yapışmış bir halde. “Seni çok özledim. Sabaha kadar babama yalvardım ama senin Petra’nın yanında olduğunu eğer birimizin bile gittiği takdirde Petra’nın çileden çıkarak kafamızı koparacağını söyledi.”

Kocaman bir kahkaha attığımda ayağımın altından geçen bir düzine civcivle sendelemiştim. Onları büyük bir tavuk takip etti. Hepsi de çok tatlıydı.

“Petra’nın size zarar vermeyeceğini bilmeniz gerek ama yine de dikkatli olun, farklı ceza yöntemleri var.”

Hepsi bir ağızdan konuşmaya başlayınca kafam kazan gibi oldu ve Mel hepsini susturdu.

“Valek’in yaptığına inanabiliyor musun?” diye sordu Pupa gözlerini kocaman açıp eliyle ağzını kapatarak. Bu haliyle dedikoducu yaşlı kadınlara benziyordu. Başının üzerinde dikilen birkaç saç benzeri tüy onun daha da komik görünmesine neden oluyordu.

“Evet,” dedim, “aslında Valek değil de Maha’nın yaptığı diyebiliriz.”

Ortalıkta bizden başka kimsenin olmadığı ama koca bir köyün de bir ordu büyüklüğünde ölümsüz barındırdığını düşünerek toprak yolda muhteşem çiçek manzaraları eşliğinde evlerin önünden meraklı bakışlarla geçtim. Çocuklar durmadan konuşsa da etrafı izlemekten onlara konsantre olamıyordum. Onlarca kelebek yanından geçtiğim dev papatyaların arasından yükselip hızlıca uzaklaştılar, kanatları muazzamdı. Ormanda gördüğüm o rahatsız edici kelebekler gibi kesinlikle değildi.

“Burada kendimi huzurlu hissediyorum,” dedim. “Orman fazlasıyla ürkütücüydü.”

“İki dünya birbirine geçiyor Fegel,” dedi. “Ve ikisinin içinde yaşayan ne varsa hepsi bir araya gelecek. İyiyle kötü ilk defa yan yana olacak. Bizler için şaşkınlık yaratıcı olsa da

bunun Tanrı'nın isteği olarak görüyorum. Neler planlıyor bilinmez, babamızın da hep söylediği gibi: Tanrı'nın istemediği hiçbir şey gerçekleşmez.”

“Gerçekleşmez,” diye tekrarladım. “Bence Tanrı hep bu anı bekliyordu. İyiyile kötünün bir araya gelmesini. Yoksa hayatlarımızı bu denli kesiştirmezdi. Baksana, geçmişle gelecek iç içe. Delilik gibi.”

Mel yüzünü biraz daha yüzüme yapıştırdığında birisi hemen arkamdan bana seslendi. Bu Nesya'ydı.

Bütün güzelliğiyle yürüdü bana doğru. Camilla'dan sonra gözüme fazlasıyla sevimli görünüyordu. Sanırım onu sevebilirdim. Kıskançlığımı alt ettiğimde.

“Büyük bir masa hazırlanıyor,” dedi. “Kâhin köyü daha önce hiç bu kadar kalabalık bir misafir ağırlamamıştı. Çok mutlular.”

Çocukların birazı Nesya'ya tırmanınca üzerimden büyük bir yük kalktı. Gerçekten ağırlardı.

Nesya gülüşmeler eşliğinde onların başını okşarken endişeyle sordum.

“Camilla hakkında ne düşünüyorsun?”

Ciddiyetini takınıp gözlerinden akıp geçen o sonsuz öfkeyi görmemi sağladı.

“Biliyordun değil mi? Onun bir gölge olduğunu, Patrizio tarafından dönüştürüldüğünü ve Petra'nın onu yok ettiğini.”

“Biliyordum,” dedi sakın görünmeye çalışıp.

“Neden bana söylemedin?”

“Bunu bilmek neyi değiştirirdi Fegel? Camilla işte, sadece bir gölge. İblislerin elinde bir kukladan ibaret.”

“Güçlü mü peki?”

Kaşlarını kaldırıp dudaklarını sıktı.

“Hem de çok. Sahip oldukları bütün gücü ona akıtıyorlar. Gittikçe tükeniyorlar ama hâlâ bizi alt edebilecek kadar güçlüler.”

“Peki, mevsimler bitince ne olacak? Bilirsin, Petra’nın ağzından laf almak neredeyse imkânsız.”

Hafifçe gülümsedi. Zümrüt yeşili gözleri gözlerime bakarken Maha’nın bütün güzelliği yerle bir oldu zihnimde. Anladım ki hakiki güzellik yüzde değildi; erdemle, asaletle, yüce gönüllülükle, merhametle çevrelenmiş ucu bucağı olmayan ruhtaydı. Tıpkı Nesya gibi.

“Bilmiyorum Fegel, gerçekten bilmiyorum. Senden bir şey sakladığımı düşünebilirsin ama Maha’nın durumu yüzünden olacakları kestirebilmem mümkün değil.”

“Petra biliyor mu? Biliyor ve söylemiyor mu?”

“Biliyor olması muhtemel. Onun bilgisi hepimizinkini aşılıyor. Doğayla birebir bir diyalog halinde. Ve onlardan duyduğu öğrendiği ne varsa hepsini kendine saklamak zorunda.”

“Çünkü böyle istiyorlar,” dedim.

“Evet Fegel. Hep böyle yapmadı mı?”

“Beni oyaladı. Böyle olması gerekiyordu çünkü. Tıpkı bermuda şeytan üçgeni dediği Kulpa’yı doğanın gizlediği gibi. Yönümü bulamıyorum derken evin tepesine diktiği pusulanın sembolik bir şey olduğunu öğrenmem gibi. Gizli bahçedeki ağaçların nasıl bir araya geldiğini bilmiyorum demesi gibi. Normal şartlarda asla bir araya gelemeyecek ağaçların bir arada, aynı anda meyve vermesi mümkün olabilir miydi Nesya, olamazdı ama ben inanmıştım. Söylememişti çünkü, o bahçe doğanın Petra’ya bir armağanıydı.”

“Evet,” dedi alaycı bir bakış takınarak.

“İtiraf etmeliyim ki zekân bazen beni şaşırtıyor.”

Benim sevgi gösterim insanın koluna yumruk atmaktan geçiyordu ama bunu Nesya’ya yapamazdım. Öylesine narindi ki, bedenlen güçlü olsa da bu güzelliğe dokunmaya asla kıyamazdım.

“Arka planda işleyen büyük bir çark var, doğanın çarkı ve Petra gerçekleşen her mucize için bir bahane bulmak zorunda,” diye devam etti. “Alkışı sevmez ki o. Övgüyü sevmez. Senden başka hiçbir şeyi sevmez.”

Derin bir nefes alıp yeniden gözlerine baktım.

Başını iki yana sallarken “acı veriyor ama görüyorsun, alışıyorum,” dedi. “İnsan acıya alışıyor.”

Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

Konuyu değiştirmek adına “dost olabiliriz,” dedi.

“Belki,” dedim. “Belki olabiliriz.”

Kolyemi kavrayıp geçiş sırasında yanında koruyucu getirebilen tek kişi olarak kendimi kutlayıp Nesya’ya teşekkür etmeye hazırlanırken yol bizi bir meydana çıkardı. Kocaman bir meydan ve birbiri ardına sıralanmış uçsuz bucaksız masalar.

Herkes buradaydı. Petra bir anda yanımızda belirince Mel de dahil olmak üzere hepsi üzerimden yere atlayıp kaçışmaya başladı. Nesya sıcak bir gülümsemeyle uzaklaşırken gözlerinden gözlerime taptaze bir hüznün akmıştı, o hüznle baktım Petra’ya.

Elimden tutup beni masalara doğru sürüklerken hayran bakışların hedefi olmuştuk. Sandalyeye oturana kadar kimsenin yüzüne bakamadım. Oturduğum ansa elinde kır çiçekleri doldurulmuş bir vazoyla stoacılardan biri yaklaştı. Yüzünde zorunlu intiharlarına sebep olan o gülümseme vardı. Teşekkür ettiğimde mahcubiyetiyle birlikte ortadan kayboldu. Tanrım, o kız asırlar boyu yaşamıştı. Bu gerçeği idrak ederek güçlü bir nefes aldım ve geriye yaslandım. Yanımda Petra vardı ve diğer yanım boştu. Kahvaltı boyunca oraya kimse oturmadı. Etraf şen kahkahalar ve mis gibi kokularla dolup taşı. Cennet gibiydi bulunduğumuz yer, ilkbaharın mucizevi enerjisi ortalığa saçılırken üzerimize bıraktığı huzuru geçen her saniye biraz daha artırıyor.

Gülüşmeler ve kahkahaların arasında, bu anın hiç bitmemesini dilediğim esnada, dileğimin gerçekleşmeyeceğini elbette biliyordum ama bu kadar kısa sürede tepetaklak olacağını da hiç tahmin etmiyordum.

“Bir misafirimiz var,” dedi Patrizio masamızın önünde bir anda belirip. “İyilerden biri, buraya gelip gördüklerini söylemek istiyor.”

“Gelsin,” dedi Petra. Ağzımdaki lokmayı güçlükle yutup kalp çarpıntılarımı parmağımı elimin içine bıraktım.

O sırada masaların arasından biri geçti, genç bir kızdı. Üstü başı parçalanmış, kolunda sargılar ve alnında kurumuş kocaman bir kan tabakasıyla korku içinde bize yaklaşıyordu. Ayağa kalkıp onu karşılamak istedim ama dizlerim titriyordu. Patrizio hemen karşımıza bir sandalye bırakıp kızı oraya oturttu. Telaşlıydı, elini kolunu koyacak yer bulamıyor, bakışlarını kaçıırıyordu.

Etrafın derin sessizliği eşliğinde herkes bu kıza odaklandı.

“Söyle,” dedi Petra kollarını masanın üzerine koyup öne doğru eğilerek. “Neler oldu, neden yaralısın?”

“Ben, ben sana bir mesaj getirdim.”

Elimi Petra’nın bir kayaya dönmüş koluna doladım. Hiç hareket etmedi.

“Camilla ve ordusu hızla dünyamızı kuşatıyor, buraya uzakta olmasına karşın ordusu giderek kalabalıklaşıyor. Bizlerin yaşadığı alanı darmadağın ettiler, zarar görmemek için kendimizi gizledik, bizleri gizleyip sindirdikçe daha da güçlenecekler. Geçen her bir dakika bu yöntemle bizleri etkisiz hale getiriyorlar. Beni de mesajı iletmem için rahat bıraktı. Aksi halde ordusunun büyük bir bölümünü bizzat bana musallat edecekti. Üzgünüm, bu şekilde karşına çıkmak istemezdim.”

Petra sıkıldığı dişleriyle başını salladı.

“O, o dedi ki,” gözleri bir an için bana kaydı ve bakışlarını hemen kaçırdı.

“Fegel’i bana bırakırsan bu savaşı başlamadan bitiririm. Onu bizzat kendim için istiyorum. Mevsimler geçer geçmez dünyanıza geri dönün ve hayatlarınıza kaldığı yerden devam edin. Ama Fegel’i bana bırakın. Aksi halde hepinizin sonunu getiririm.”

Titreyen bedeniyle “bu, bu kadar,” dedi. “Bunu ilettili.”

Petra donup kaldığını düşündüğüm upuzun bir sessizlikle hareket etmeden bekledi. Ansızın kıpırdandığında elimi kolundan çektili. Geriye yaslandı ve huzursuzca ayağı kalktı. Görüş alanımdaki herkes birer heykelden ibaretti. Ne bir ses, ne de bir fısıltı. Bu köy ilk defa beni ürkütmeyi başarmıştı. Güçlölkle yutkundum. Elleri ceplerinde omuzları düşmüş ama kendinden emin bir şekilde kızın yanına gitti ve hemen arkasında dikilip bize arkasını döndü. Kızın başı önde o da diğlerleri gibi korkuyla beklemekteydi. Tok bir sesle kalabalığa doğru baktı.

“Demek bunu iletmeni istedi.”

“Evet,” dedi kız kekeleyerek.

Petra başını aşağı yukarı sallıyor, elleri ceplerinde düşünceli bir halle ileri geri yürüyordu. Patrizio hemen ötemde neler olacağını kestiremiyormuşçasına büyük bir dikkatle oğlunu izliyordu.

Nefesimi tuttum. Petra’nın sakinliği beni korkuttu.

“Demek Camilla Fegel’i istiyor, Fegel’i alınca savaşı başlamadan bitirecek?”

Nefes alırken göğsü şişti, omuzları dikleşti, adeta devleşmişti. Sandalyemin arkasına biraz daha yaslandım, parmağımı tüm gücümle sıkıyordum.

O an, işte o an Petra bize doğru dönüp ellerini arkasında kavuşturarak kocaman attığı adımlarla doğruca kızın üzerine yürüdü. Serbest bıraktığı elinde bıçağın o sivri, ölümcül pırıltısı

belirdiğinde karanlığa bürüdüğü kolunu kıza doğru hızlıca salladı. Kızın başı havaya fırlayıp Petra'nın ayaklarının dibine düştü ve sandalyenin üzerinde kıpırdamadan duran cansız bedeni sakince yere devrildi. Ağzıma kadar yükselen kusmuk tadını bastırmak adına adeta savaşıyordum. Tüm bedenim zangır zangır titriyor, gözlerimde biriken kocaman damlaları korkudan yanaklarıma bırakamıyordum. Dilim tutulmuştu, titremem geçti ve bedenimin tamamı diğerleri gibi bir heykele dönüştü.

Petra sakince yere eğilip kana bulanana bıçağını kızın elbisesinin üzerine silerek keyifli bir gülümseme eşliğinde temizledi. Tamamen temizlendiğine emin olduktan sonra doğruldu ve birkaç adım yürüdü.

Tanrım, nefes alamıyordum. Petra ilk defa önümde birini öldürmüştü, hem de başını gövdesinden ayırarak. Beni hatırlamasını umdum, kalbini kör eden öfkesinden kurtulup benim ne halde olduğumu görmesini umdum ama olmadı, yapamadı.

“Herkes buradayken söylemek istiyorum ki parmağınızı bile kımıldatmak zorunda değilsiniz, kimse bana yardım etmek zorunda değil!”

Sesi gittikçe yükseldi.

“Mevsimler bitene kadar burada oturup piknik yapın, ip atlayın, oyun oynayın, ne yaparsanız yapın umurumda bile değil, ama ayağıma dolanmaya kalkmayın. Ve yerdeki haddini bilmez varlık gibi sakın bana saçma sapan şeyler anlatmayın. Konuşmasını bilmeyenlerin sonu budur. Anlaşılmayan bir şey var mı?”

Kimseden ses çıkmadı.

Petra yönünü bizden tarafa çevirip babasına doğru yaklaştı ve herkesin rahatlıkla duyabileceği bir sesle “Lelis’le Defi’yi bir aptallık yapmadan bulup bana getirin, bir anlaşmayı daha kaldıracak tahammülde değilim,” dedi.

O an hiçbir şey düşünemedim, hissedemedim, ablalarım olmalarına rağmen ne yaptıklarına dair bir fikir bile yürütemedim.

Petra'nın elindeki bıçak kayboldu.

“Tamam,” dedi babası. “Sen nasıl istersen. Kim kim gidelim?”

“Giovanni ve sen, yalnızca ikiniz.”

Giovanni bir anda yanlarında belirdi ve ikisi de aynı anda yok oldular. Hareketsiz bir şekilde bekleyen herkes Petra'nın işaretiyle ayaklandığında iki kişi gelip yerdeki ölüyle birlikte gözden kayboldu. Keyifli geçen saatlerimiz korkunç bir kâbusla noktalanmıştı. İnsanlar yüzlerindeki telaşla dağılırken bir bendim kilitlenip kalan.

Petra sandalyemin arkasından tutup üzerinde ben varken sandalyeyi geriye çekti. Yere diz çöküp birbirine kenetlenmiş ellerimin üzerine ellerini bırakıp başını koluma yasladı.

Gürültülü soluğu hâlâ katıksız bir öfkeyle doluydu.

“Özür dilerim,” dedi kısa bir sessizliğin ardından. “Affet beni. Yapmam dediğim şeyi yaptım.”

Zorlukla yutkunup başımı sallamaya çalıştım.

“En hassas noktamdan vurdu beni Fegel. Beni seninle vurdu.”

“Tamam,” diyebildim güçlükle nefes alırken.

Başını kaldırıp parmaklarını parmaklarıma geçirerek sıkıca kavradı. Gözleri gözlerimde beklerken tek kelime edemedi. Ama gözleri konuşuyordu, yeşilinin tonu korkunç bir hızla değişirken o yeşil en çok karanlıktan nasibini alıyordu. Bir dengeydi bu, hayatın döngüsüydü. Petra'nın merhamet etmeyen, affetmeyen, caniliğinin önüne geçemediği bir öfkeyle sarılı kalbiyle terazimin kefesine çoktan yerleşmişti. Artık o terazi iki kefeliydi, birinde ben vardım diğesinde Petra. Ve mükemmel bir denge eşliğinde karanlıkla aydınlık o terazinin kefelerinde sallanıyordu. Tanrı tutmuştu o teraziyi, ikimizi o

kefelere kendisi yerleştirmişti. Dengeyi sağlayan biz değildik, O'ydu. O istemişti bunları. Oyunu büyük bir titizlikle hazırlayıp önümüze koyarken ne itiraz edebilir ne de O'na karşı koyabilirdik.

Fegel dedim, o karanlık, orman yeşili gözlere kalbimi kuşatan bir aşkla bakarken. Kimsenin görmediğini gördün, kimsenin duymadığını duydun, çünkü sen doğmadan başladı bu oyun.

Yeni Bir Anlaşma

Ablalarım ne karıştırıyor?”
Karanlık, kâhinlerin köyüne yavaştan çökerken
Petra’nın kalbine çöken karanlıksa yeni yeni
dağılıyordu.

“Lütfen,” dedim ellerimi masanın üzerine doğru uzatırken
ama Petra ellerimi boş bıraktı ve cevap vermedi.

“Daha ne kadar şey gizleyeceksin benden? Daha ne kadar
olayları çözmeye çalışırken delireceğim?”

Başını iki yana sallarken iki yana bıraktığı ellerini masanın
üzerine koydu ve ellerimi tutmadan öylece bekledi.

“Ne anlaşması, nereye gidiyorlar?”

“İblisleri arıyorlar, onları benden önce bulmak istiyorlar.”

“Ama neden?”

“Marlo’yu kurtarmak için.”

“Ne!” dedim küçük bir çığlık atarak. “Marlo’nun serbest
kalması karşılığında kendilerini mi hapsedecekler buraya?”

“Evet,” dedi Marlo’nun acı içindeki sesi açık duran kapıda
belirler.

“Lanet olsun,” dedim. “Neden birilerini kurtarmak için
birilerini feda etmek zorundayız? Üstelik onlar benim
ablalarım. Binlerce kez lanet olsun.”

Yumruk yaptığım ellerimi geri çekip kucağıma bıraktım.

“Gel,” dedi Petra. “Konuşacağız.”

Marlo hemen onun yanına oturdu.

“Duyduğuma göre buraya düşer düşmez sana karşı koyarak ortadan kaybolmuşlar.”

“Doğru,” dedi Marlo bakışlarını benden kaçırarak.

“Eğer Hazul anlaşmayı kabul ederse ne olur biliyorsun değil mi?”

“Evet,” dedi başı önde.

“Peki, Hazul seni bırakır mı?”

“Bırakacağını sanmıyorum ama Merid onları isteyebilir. Sonuçta bu iki kişilik bir anlaşma olacak ve aldıkları kişiler birer gölge. Onlar için bundan iyi bir fırsat olamaz.”

Petra kısa bir sessizliğin ardından “elleri boş dönecekler, biliyorum” dedi. “Lelis’le Defi çoktan onları bulmuş olmalı.”

“Anlaşmayı kabul ederlerse Camilla ne yapar?”

“Camilla’nın derdi başka,” dedi gerilerek. “Bu anlaşma yalnız seni kurtarır, ordularsa eksisinden daha istekli bir şekilde bize doğru ilerler.”

“Onlara karşı oldukça azız.”

“Ama güçlüyüz. Dengeler değişmedikçe ve Maha defteri bize karşı kullanmadıkça kazanma ihtimalimiz yüksek.”

“Elimizde kim var ki savaşabilecek?” dedim.

“Kabil’in çocukları, yaralansalar da güçlerinden dolayı çabuk iyileşip saldırmaya devam ederler ve hiç de yorulmazlar.”

“Bu doğru,” dedi Marlo. “Bizzat şahit oldum.”

“Muffara halkı doğuştan savaşçıdır, bütün dövüş tekniklerini de herkesten iyi bilirler.”

“Peki, neden yenildiler?”

“Çocukları yüzünden. Beylik onları savaşla değil hileyle yok etti.”

“Nasıl oldu bu?” diye sordum.

“Çocuklarla halkın bir grubunu silahlarıyla rehin alıp savaşabilecek güçte olanları zorla bataklığa soktular. Ardından da aldıkları rehinleri öldürdüler. Beylik bir şeyi unutuyordu,

Muffara halkı kutsaldı ve bataklık onları yaşatmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Tundra, beyliğin esirleri bıraktığını düşünüp yüzeye çıktığında karşısına hiç de düşündüğü gibi bir manzara çıkmadı, böylelikle yemin etti. Beyliğin soyu tükenene dek dünya üzerinde nefes almaya devam edecekti.”

Gürültülü bir şekilde nefes verip başımı yağın yağmura çevirdim. İnanılır gibi değildi.

“Şava,” diye devam etti Petra. “Yaşlı görünmesine rağmen oldukça dinçtir, elinden gelenin en iyisini yapacağına şüphe yok.”

“Morsak var,” dedi Marlo.

Petra başını salladı. “Onu Kabil’in çocuklarının yanına koyabilirim, o denli güçlüdür.”

“Şu stoacılar,” diye yüzünü buruşturdu Marlo. “Tuhafılar ama belki de en çok onlar işine yarayacaklar.”

“Hiç kuşkusuz,” dediğimde ikisi de aynı anda bana döndü. “Ama Ester’i uzak tutun, onun incinmesini istemiyorum.”

“Öyle olacak,” dedi Petra.

“Ve simyacılar da aynı şekilde, özellikle de Paracelsus’la çocuklar.”

“Peki.”

“Ve senden bir şey daha isteyeceğim.”

Yüzündeki garip ifadeyle “söyle,” dedi.

“Avcı.” Marlo’nun bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu.

“Ona bir söz verdin, biliyorsun değil mi?”

Cevap vermeden gözlerime bakıyordu.

“O her şeyi göze alıp buraya geldi ve onu özgürlüğüne kavuşturmanı istiyorum, bu nasıl olacak bilmiyorum ama yapmalısın.”

Dudaklarını kemirirken beni izlemeyi sürdürdü. Kızmasını bekliyordum, sen karışma demesini. Ama yapmadı ve “tamam,” dedi.

“Kambur’a da yardım edebilir miyiz?”

“Fegel,” diye araya girdi Marlo. “Bırak da önce kendimize yardım edelim. Kambur’u sonra düşünürüz.”

Petra’nın Marlo’ya fırlattığı öfkeli bakışlarla Marlo sesini kesti ve “Kambur için de uğraşacağım,” dedi. “İstediğin başka bir şey var mı?”

Hızlıca salladım başımı, “hayır yok.”

“Saran,” diye devam etti, “ne düşünüyor bilmiyorum, bunu öğren.”

“Öğrenirim,” diye yanıtladı Marlo ve ayağa kalktı. Parmağının boş oluşu içimi hem sızlatmış hem de rahatlatmıştı ama biliyordum, geri döner dönmez -ki dönebilirsek- o yüzüğü çıkarmamacasına geri takacaktı.

“Saran’a gidiyorum, cevabını duyarsın.”

Petra başını salladığında Marlo çoktan gözden kaybolmuştu.

Hava giderek karardı ve ben içimdeki korkularla yağmuru izledim. Beklemek dayanılmazdı, ablalarımın kendilerini buraya hapsedmeye çalışmaları dayanılmazdı ve geri dönemeyeceğimizi düşünmek bile aklımı kaçırmamı sağlardı.

“Sana bir şey soracağım,” dedi Petra. Günün kâbus etkisinden sonra benden daha iyi görüldüğü bir gerçektir.

“Soru mu?” dedim. “Ah, tabii, sor.”

“Bana, ona baktığında seni tedirgin etmeyecek, hatta sakince konuşabileceğin bir kadın tasvir etmeni istiyorum.”

Uzun bir süre ağzından çıkanları anlamaya çalıştım. Kafamın içinde evirip çevirdiğim halde hiçbir işe yaramamıştı.

“Nasıl yani?” dedim. “Bu da ne demek?”

“Sen sadece bana o kadını tasvir et. Nasıl birisi seni tedirgin etmez.”

“Petra,” dedim parmaklarımla başımı sıkarcasına.

“Sadece tasvir et,” diye bastırdı.

“Peki,” dedim bu oyuna razı olup hemen kendimi silkeleyerek.

“Ellili yaşlarda,” deyip bekledim. “Orta boylu, biraz tombul olabilir, sonra da, şey, saçları gri olsun, tamamen beyaz değil.”

“Evet,” dedi memnunca gülümseyerek.

“Sevimli görünen yüzlere karşı hep bir sempatim vardır, Sabel gibi. Yani kesinlikle bir Verhin değil.”

“Pekâlâ, tarifine eklemek istediğin başka bir şey var mı?”

Düşündüm ve “hayır yok,” dedim. “Bu kadar.”

Ocağın üzerinde demlenen çaydanlığa doğru gidip hem kendine hem de bana bir fincan bitki çayı hazırladı.

“Ama neden böyle bir şey istedin benden?”

Çayı önüme bırakıp sandalyesine oturduğunda keyfi yerinde görünüyordu.

“Yarın sabah,” dedi. “Öğreneceksin, ama şimdi şu sesli düşünme olayına geleyim.”

Ellerimle yüzümü kapatıp hızlanan kalp atışlarımla pofladım.

“Tamam,” dedi. “Sadece şaka yapmıştım. Yalnızca dikkatli olmanı istiyorum.”

Omuzlarımı düşürüp çaresizce ellerimi ona doğru uzattım. Ellerimi tutup dudağına götürdü. O an bir kez daha ruhum bedenimden uzaklaştı ve aklıma ayıp ayıp bir sürü şey doluştu. Onları def etmeye çalışırken yanaklarım gittikçe yanıyordu.

“Dikkatli olacağım,” dedim titreyen sesimle, kekeleyerek. “Söz veriyorum.”

Ellerimi bırakıp “çayını iç hadi,” dedi. “Bu havada iyi gelir.”

“Bitki çayı,” diye fısıldadım. “Sanırım onu da seveceğim.”

Saatler ilerledi, ev sahipleri evi bize bıraktığı için oldukça rahattım ve Petra’yla baş başa olmanın, kimseden çekinmeden onu izlemenin keyfini sürdüm.

Sessizce baktık birbirimize, sessizce izledik. Uyku vaktim gelip de yatağa girdiğimizde onun göğsünde bir gece daha

geçirmenin onulmaz mutluluğunu ruhumun her zerresinde
biraz daha tattım.

Doga

Sadece bana hazırlanan sabah kahvaltısının ardından pencerenin önünde oturup “beni bekle,” diyerek gözden kaybolan Petra’yı bekledim.

Bir yarım saatlik yokluğun ardından çıkageldiğinde oldukça heyecanlı görünüyordu.

“Uzun zamandır seninle konuşmak için başımın etini yiyen birileri var.”

“Birileri mi?” dedim heyecanla. “Kimler?”

Sabırsızca odanın içinde dolandı. Petra’yı hiç böyle görmemiştim, gözlerinin içi parlıyordu.

“Daha fazla oyalayamam.”

“Anlıyorum,” dedim. “Peki, sen nasıl istersen.”

Ellerime yapışıp yüzüme doğru eğildi.

“Hazırsan gidelim.”

Boğazımdaki huzursuz yumrularla güçlkle yutkunduğumda Petra elimden tutmuş beni bilmediğim bir yere doğru sürüklüyordu ve ben ona sonuna kadar güveniyordum. Bu yüzden yersiz endişelerimi dağıtıp artan merakımla etrafa bakındım.

“Hiç korkma, sana zarar verecek değiller, yani değil.”

“Nasıl, bir kişi mi ama çoğul konuşmuştun?”

“Çoğullar ama sana tek kişi görünecekler.”

“Hiçbir şey anlamıyorum.”

Evlerin oldukça uzağında yaşlı mı yaşlı, asırlık bir ağaç görünüyordu. Ağacın altında özenle hazırlanmış küçük bir

masayla sandalyeler vardı, oraya doğru yaklaştıkça kalp atışlarım hızlanıyordu. Birisi vardı orada, bu mesafeden göremediğim birisi.

“O kim Petra?”

“Kendisi söyleyecek.”

“Beni korkutuyorsun.”

“Korkma,” dedi yeniden. “Birçok sorunu yanıtlayacak ve artık merak edeceğin pek bir şey kalmayacak. Bu buluşmayı daha fazla erteleyemedim, çünkü yeterince sabırsızlar.”

O an Valek’in söyledikleri geldi aklıma. Tanrım, olduğum yerde çivilenmişçesine kalmıştım. Petra halimi anladı ve merhamet inen bakışlarıyla korkularımı geçiştirmeye çalıştı.

“Doğa mı?” dedim. “Bana tarif ettirdiğin o kadın bekliyor değil mi? Hepsi bir araya geldi, bir insan suretinde, tek bir vücut, tek bir ses benimle konuşmayı bekliyor.”

Gülümsemesi anlam bulmuştu. “Evet,” dedi. “Bak, artık bazı şeyleri benim açıklamam gerekmiyor, bu beni yoruyor Fegel, sana bahaneler bulmak, daha fazla kandırmak istemiyorum. Hadi, konuşmalarına izin ver, dünya üzerinde senin için bu mümkün olmayacak, ancak burada.”

Kısa bir duraksamanın ardından “tamam,” dedim. “Ama yanımda olacaksın.”

“İkiniz yalnız olacaksınız.”

“Kahretsin, bir üçüncüye tahammülleri yok değil mi?”

Muhteşem bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. Uzun, çok uzun bir aradan sonra gamzeleri belirmişti.

Adımlarım ona doğru yaklaşırken beni gerisin geri çeken korkumun sebebi onların bana karşı ne denli öfkeli oldukları ve ben çürürken bir an olsun durmamalarıydı. Tanrım, gerçekten beni öldürmeye, sonsuza dek yok etmeye çalışmışlardı ve ben şimdi onlarla hiçbir şey olmamış gibi dostça sohbet edecektim.

Ne diyebilirdim ki, bari bundan eksik kalmayaydım. Camilla dışarıda beni beklerken doğanın gazabı vız gelirdi.

Petra'nın arkasına gizlenerek yürümekten helak olmuş bir şekildeyken tarif ettiğim, hatta ederken gözümde canlanan o kadının birebir versiyonu ben gelince ayağa kalktı ve daha önce şahit olmadığım bir sevimlilikle gülümsedi.

Petra beni kadının karşısına dikip hemen arkama geçti ve omuzlarımdan sıkarak kadına, “onu tedirgin etmeni istemiyorum ve kızdırmamaya da çalış. Kırarsan hiç hoşuma gitmez, bunu da aklında tut,” dedi.

Hafif bir baş sallamayla Petra'yı onayladıktan sonra yerine oturdu ve benim de oturmamı bekledi. Petra'nın eline yapışp gözlerine bakarak yalvarırcasına kalmasını diledim. Bakışlarımı okuduysa da “seni almaya geleceğim,” diyerek gözden kayboldu. Ellerim boşlukta sallandığında kadın hâlâ gülümsüyordu.

“Otursana Fegel, uzun zamandır bu ânı bekliyorduk.”

Çoğul konuşmalar; kim bilir nasıl bir bilinçti onu yönlendiren, kelimeleri böylesine sıraya dizen, hayretler içindeydim.

Dediğini yapıp sandalyeye oturdum ve masaya biriken birkaç kelebeği huşu içinde izledim. Kadın da beni izliyordu, bir bütün halindeki doğaya kadın demekte oldukça tuhaftı.

“Gözlerinde ne var biliyor musun?”

Kaçamak bakışlarla başımı iki yana salladım.

“Gören için göz var, duyan için kulak, konuşan için söz var ve sevmesini bilen içinse kocaman bir yürek.”

“Bilmece gibi konuşmalardan hiçbir şey anlamıyorum.”

Bir an olsun gözlerini kırpmadan beni izlediği için rahatsız olmuştum.

“Bu aralar yeterince iyi anlıyorsun, artık kimsenin sana bir şey anlatmasına gerek yok.”

“Yine de bildiklerim onların bildikleri yanında bir hiç.”

Yanılıyorsun dercesine başını iki yana salladı.

“Sen hiç istemedin Fegel, kendinde olanı görmeyi denemedin bile. Neden bir başkası değil de ben derken kendin için en doğru soruyu sordun ama hiç cevap vermeye yeltenmedin. Hep sorularla boğuştu, cevapları Petra’da aradın, oysa Petra’nın tavanına monte ettiği o resim gibi kendine bir an olsun, hiç olmazsa şu gözlerine baksaydın, Petra gibi sende bütün gizleri çözecektin.”

“Gözlerim,” diye fısıldadım. “Benden başka herkesin bildiği bir muamma. Sanırım haklısın, hiç cevaplarla ilgilenmedim, benim için önemli olan sorulardı ama öyle bir şekilde geldiniz ki içinden çıkabilmek imkânsızdı.”

“İşleri karmaşık hale getiren sizdiniz.”

“Olması gerekenler mi oldu, yoksa bizim başımızın altından çıkanlar mı?”

“Elbette olması gerekenler.”

“Kendimizi boş yere yorduk desene?”

“Hayır,” dedi. “Hiçbir acı boş yere değildir. Tıpkı hiçbir öfkenin boş yere olmadığı gibi.”

“Bana duyduğunuz öfkeden mi bahsediyorsun? Öldürmek için elinizden geleni yaptınız. Ah, nasıl bir acıydı o, özellikle de onca kurt etlerimi kemirirken.”

“Ama dayandın?”

“Petra için dayandım, hoş, onun için dayandığıma inanmak istemese de bu bir gerçek.”

“İnanmamak için haklı değil mi?”

Başımı hızlıca salladım.

“Son derece haklı. Marlo diye zırladığım onca yıldan sonra, kim olsa aynı tepkiyi verirdi.”

“Marlo,” dedi. “Bu oyunun içinde neden bu kadar aktifti biliyor musun peki?”

“Acı çekmemiz için kuşkusuz.”

“Basit bir şeymiş gibi telaffuz ettin.”

“Basit değil elbet, ciddiye alınacak kadar kapsamlı. Onu sevdim, hem de çok sevdim. Onun için her şeyi yapar, her şeyi feda ederdim ama Petra’yı da kaldırıp atamazdım çünkü onu da sevmiştim. Yaşadığım o kocaman zaman diliminde bana aynı şeyi tekrarlayıp durdunuz: Sana verilen bu aşk(lar)a sahip çık Fegel.

Bu sana bağışlanmış bir armağan.

Hem maddi hem manevi sahada.

Hem bedeninde hem ruhunda.

Hem içinde hem dışında.

Kalbinin iki yarısında.

Tanrının büyüklüğünü gör.

Sana bahşettiği aşklarla övün, gurur duy.

İşte bu senin hem cezan hem mükâfatın.

İkisine de sahip çık. İkisini de yaşat.

Nasıl olur da kalbimi zapt eden bunca acıyı basit görürdüm, nasıl olur da bir kalbe iki aşk sığdırmış bu zayıf, küçücük kız çocuğunu hor görürdüm, nasıl?”

O an üzerime doğru esen ılık bir rüzgârla tüylerim diken diken olmuştu. Masada gezinen kelebekler arttı ve rengârenk kanatlarla başımızın üzerinde dolaştı.

“Seni sıradan bir insan olarak bıraktık Fegel. Bütün insani hislerin, zaafların, zayıflıkların, arzularınla bir savaşın içine attık. Hiçbir yetenek vermedik sana, aksine tutunacağın bütün dalları kırdık. Evinden, yaşamından, ailenden, sevdiğin çocuktan kopardık. Sonra bir adama verdik seni, Gavino Petrarca adında bir ölüm makinesi, acımasız, gaddar bir varlığa. Bütün bir hayatı onunla yaşattık. Kalbine her iki aşkı birden bırakırken ne kadar dayanıklı olabileceğini tarttık. Seni korkunç bir acıyla baş başa bıraktık ve yine durmadık. Verdiklerimizi de almayı bildik Fegel ve o adamı senden mahrum kıldık. Ve inan bize, bütün gücümüzle üzerine çullandık. Başına binbir felaket, bela, musibet yolladık.

Hastalık verdik sana, yaşarken çürümeni sağladık ve bunu yaparken sana hiç mi hiç acımadık. Sana koskoca iki hayat yaşattık Fegel; birinde Marlo'suz bırakırken diğerinde Petra'sız bıraktık ve sana dayanabileceğinden çok daha fazlasını yaşattık. Ve şimdi, duruyoruz Fegel, çünkü haddimizi yeterince aştık.”

Ruhumdaki bütün fırtınalar dinmiş aradığım cevapların hiçbir öneminin kalmadığını anlamıştım. Kadının gözlerine büyük bir dikkatle bakarken gözümü bir an olsun kırpmadım. Nefes almadım, kalbim de atmadı sanki. Öylece ona baktım. Başıma gelen bunca felaketin mimarına baktım ama hiç kızmadım ona, hiç öfke duymadım. Bütün bunlar, bütün yaşananlar tek bir şey içindi: Bin yüz altmış iki yılında doğan bir erkek çocuğunun yolunu bin dokuz yüz doksan dört yılında doğan bir kız çocuğunun yoluyla kesiştirmek için. Ve bu iki çocuğun etrafında olan bitenler sadece bir toz fırtınasından ibaretti. Yine de biz ne kadar önemliyse hayatımdan geçen Marlo da o kadar önemliydi. Onu kandıran Artephius'ta önemliydi. Simyacılar da önemliydi, ah Tanrım, baş belası dediğim ablalarım bile en az benim kadar önemliydi. Eğer geçmişte onlar dönüşmeseydi bugün Marlo'yu kurtaracak kimse kalmayacaktı. Eğer Marlo hayatıma girmeseydi Petra'yı bu denli sevecek bir kalbim de olmayacaktı. Ve Patrizio ölümsüzlük dileyip bunun peşinden koşmasaydı Petra'nın kâinatı kuşatıp büyük bir aşkla sevdiği Fegel de yaşamayacaktı. Hepsi muazzam bir dengeyle kusursuz bir döngüden ibaretti.

Ayağa kalkıp boynumda sallanan kolyeyi avuçlarımda içinde sıkıca tuttum ve kendi etrafımda durmaksızın dönüp durdum. Öğrendiğim hakikati kendime sığdıramıyordum. Yorgun, bitap düşene kadar dönerken kadın kollarımdan tutup beni durdurdu.

“Fegel,” dedi. “Hiçbir şey sebepsiz değil, lütfen bundan sonra yaşanacak her şey için güçlü durmaya çalış. Bu basit bir

oyun değil. Hepsinin bir sebebi var, her sebep bir sonucu doğuracak ve döngü kusursuz bir şekilde tamamlanacak.”

“Maha,” dedim. “Onun orada kalmasının da bir sebebi var.”

Başını salladı.

“Endişe etme, Petra her şeyin üstesinden gelecek kadar âşık. Anlıyor musun beni, o gücünü senden alıyor. Sahip olduğu her şeyi seni severek kazandı. Biz bu aşk için çok şeyi feda ettik.”

“Ölen onca insan, bir katilin acımasızlığından mı ibaretti?”

“Fegel!”

“O, o...” dedim kekeleyerek, gözlerim dolu dolu, “ormanda ölen onca insan, önce ve sonrası, bana gelene kadar hepsi onun yolunda harcadı.”

“Fegel,” dedi tekrar. “Bu sıradan bir oyundan ibaret değil. Bu bir yazgı, bu bir döngü. Hiçbir son nihai değildir. Bitiş yok. Başka suretlere döner her canlı, başka suretlerde yaşar. Bu onlar için bir şerefti. Karanlık kadar da aydınlık taşıdı her ölüm. Esef duyma, sadece anla. Kötü bir ölüm, daha kötü bir ölümden kurtulmak içindi.”

“Ailem,” dedim ruhumun zirvesine kadar ulaşan korkunç bir acıyla. “Sevdiğim diğer insanlar, annem, en önemlisi de babam, evet babam, o şekilde ölmemiş olsaydı onları korkunç bir son mu bekleyecekti? Hepsi, hepsi oyuna dahildi.”

“Mükâfatla işleyen bir sistem için gözyaşı dökmek anlamsız. Fegel, talihin uğramadığı insanların kazancı terazide tartıldı. Dünyayı bir avuç acıdan ibaret sanma, kimsenin acısına hor gözle bakma. Mutluluk denen şey kimseye vaat edilmedi. Gidenlerin hepsi bu acıdan en iyi şekilde aldı nasibini.”

Kalbime yayılan öfke gittikçe dağıldı ve ben onun ne demek istediğini daha iyi algıladım.

“Her şey,” dedi fısıltıyla, “her şey birbirine bağlı. Kimse parçadan kopamıyor. Görünmez bağlarla bağlandık insanlık. Yolda yürürken yanından geçip giden bir adamın o an yanından geçmek zorunda olduğu gibi ya da arkada

yürüyenin, koluna çarpanın, attığın adımların sayısı, yatakta hangi yöne döndüğün, pencereden giren rüzgâr, hatta bir yaprak parçası. Takıldığın taş parçası, üzerinde yuvarlandığın toprak. Aldığın nefese kadar. Hepsi birbiriyle ve bir şeylerle bağlantılı. Ve hepsinin altında yatan bir anlam vardı; sevgi duyabilmek, duyulmayı işitebilmek, görülmeyeni görebilmek. Tanrı sadece insanların kalplerine bıraktığı sevgiyle ilgilendi. O ışığı gözlerinde görmek istedi. Kimsede göremedi. Nasıl bir hüzüdü kim bilir? Sonsuz bir zaman diliminde bunu kimsede bulamamış olması. Verdiği herkesin bir şekilde onu kendinde barındıramaması. Bak, bak ki gör, arka plandaki çarkın seslerini işitebiliyor musun Fegel, nasıl da harikulade. Nasıl da işliyor hiç kimseye belli etmeden. Oysa biraz sessizlik neleri ifşa edecek bilseler. Ama bırak Fegel, bilmesinler, bilmesinler ki yaşamı sıradan bir döngüden ibaret sansınlar. Aşkı basit, kokuşmuş bir duygudan ibaret görsünler. Aşkın ne demek olduğunu bilmesinler Fegel, bilmesinler ki Petra'nın saf, dokunulmamış, o katıksız aşkına hiçbir insan gözü değmesin. Biz bilelim sadece, biz görelim. Onlar konuşsun, onlar kendi oyunlarında avunsun ama biz bambaşka oyunlarla hakiki olana ulaşalım.”

Dolan gözlerimden yanaklarıma inen birer damla yaşla gülümsedim ve ellerimi sıcacık ellerinin içine alan doğanın gözlerine büyük bir minnetle baktım.

“Kendini asla çaresiz hissetme Fegel, biz ihtiyacın olan her şeyi senin kalbine bıraktık. Sadece bakmayı dene, bakmayı ve bakarken de görmeyi.”

“Teşekkür ederim, Tanrım, gerçekten teşekkür ederim. Onu bana verdiğiniz için, yollarımızı keştiirdiğiniz için. Yazgımda da kalbimde de yalnızca ikimize yer verdiğiniz için. Teşekkür ederim.”

“Ah Fegel,” dedi. “Artık sona geliyorum sözlerimde. Söylenebileceklerin hepsini söyledim. Tek bir şey dışında hepsi tamam.”

Nedir o dercesine baktım.

“Onu kendi gözlerinde görmeni istiyorum. Bir ayna al eline ve gözlerine bak, kalbini tamamen açtığında o gerçek sana görünecek.”

“Kulağa çılgınca geliyor ama deneyeceğim.”

“Biliyorum,” dedi. “Şimdi veda zamanı.”

Ellerimi bıraktı ve birkaç adım geriledi.

Gözlerime baktıkça dağılıyor, dağıldıkça da ısıltılı tozlarla etrafa saçılıyordu. Gök kuşağını andıran bir renk cümbüşüyle ortalığı görsel bir şölene çevirdi. Kelebeklerin kanatlarına takıldı, ağacın kabuğuna, dallarına, yapraklarına asıldı, çiçeklere kondu, yeşilliğin üzerine serilip onun yeşil renklerine büründü. Sonra göğe yükseldi ve rüzgârlara eşlik etti. Doğa asıl özüne, kendine döndü.

Petra'nın tanıdık tenini bedenimde hissettiğimde bende kendime dönmüştüm. Özüme, ait olduğum kişiye.

Onun gölgesi eşliğinde eve ayak bastığımda bildiklerim ağır geldi, hem bedenime hem de ruhuma. Sahiplenici bakışları eşliğinde uzandım yatağıma. Gözlerimi kapattığımda okşadığı saçlarımda ne de çok şey vardı. Bir anne şefkati, bir baba sığınağı, bir kardeş bağlılığı. Her şey ondaydı. Sahip olabileceğim her şey. Tanrı, geride bıraktığım ne varsa hepsini alıp tek bir kişiyi sunmuştu bana onların yerine. Tek bir kişide bütünleşmişti bütün eksikliğim.

Sevdiğim adamda.

Burada bulunduğumuz üçüncü günde Petra'nın da dediği gibi Patrizio ve Giovanni elleri boş bir şekilde geri dönmüşlerdi. Lelis'le Defi'nin onların yanında olduğunu ve oradan çıkana kadar da beklemek gerektiğini söylemişlerdi. Kabullenmiştim.

Doğayla konuştuğum andan bu yana Petra'yla çok fazla konuşmamıştık. Dırdır etmeden, sızlanmadan başımı göğsüne koyup öylece uyuyakalmıştım. O da bana ne konuştuğumu sormayacağı için beni kendi sessizliğimle bırakmıştı.

Gözlerime bakma meselesine gelince, bunun için kendimi yeterince hazırladığıma inanıyordum. Hakikat neyse onu orada bulacaktım, kendi gözlerimde. Bir başkasına sormadan, ondan dilenmeden, kimseye ihtiyacım olmadan, yalnız kendimde. Fazlasıyla heyecanlıydım.

Petra gün içindeki sabırsızlığımı sezmiş olacak ki iyi olup olmadığını sordu.

“Bir ayna istiyorum,” dedim.

“Aynayı ne yapacaksın?”

Kısa bir duraksamanın ardından “hiç,” dedim. “Lazım.”

“Ne görmeyi istiyorsun Fegel, söylesene?”

Kimi kandırmaya çalışıyordum ki, pencerenin önüne dikilen Petra'ya doğru koşarcasına yürüyüp hızlıca ona sarıldım. Ellerimi beline kenetlediğimde “lütfen,” dedim. “Bu şeyi görmeye ihtiyacım var.”

“Şimdi değil,” dedi. “Hazır değilsin.”

“Petra!” diye kaldırdım başımı. “Neden, ama, ama bana onu kendim görmemi söylemişti, neden şimdi izin vermiyorsun?”

“Bunca belirsizliğin ve kıskanç bir ölümsüz topluluğun içinde sana göz dikmelerini istemiyorum.”

“Nasıl?” diye haykırdım elimde olmadan. “Sen biliyor musun?”

“Bunu gördüm,” dedi. “Verdikleri an gözlerinde belirdi. Neden bu kadar keyifli göründüğümü sanıyorsun? Onlara karşı öfkeliydim ama sırf bunun mutluluğuyla seni kendi ellerimle onların önüne bıraktım. Aksi halde daha çok beklerlerdi.”

“Petra,” dedim kalbime düşen hayal kırıklığıyla ama ona gücenmemem gerektiğini de aynı anda kavradım.

Odanın kapısı çalınca konuşmamız en hararetli yerinde yarım kaldı.

Petra geriye çekilip “gel,” dedi. İçeri giren babasıydı. Patrizio hafif bir baş sallamayla selam verdikten sonra “konuşmalıyız,” dedi. “Bu önemli.”

“Geliyorlar mı?”

“Yaklaştılar.”

“Uzaklaştırmamız lazım, hiç olmazsa baharı devirene kadar. Bir mevsimden kurtulmadan sınırlarımıza geçmelerine izin veremeyiz.”

Sonra bana dönüp “burada bekle,” dedi. “Hiçbir şey yapmaya da kalkışma, anlaştık mı?”

Ben cevap vermeyince sesini yükselterek “anlaştık mı?” diye yineledi.

“Anlaştık,” dedim. “Yapmayacağım.”

Odanın çıktıklarında pencereden yolu dikizledim. Kabil’in çocuklarını önlerine katıp köyden ayrılmak için ilerliyorlardı. Onları püskürteceklerdi, ah, neden yapmayacağım demişim ki, neden? Sandalyeye oturup sakinleşmeye çalıştım. Ayağa kalkıp deli gibi dolandım odanın içinde, sonra yatağa uzandım. Petra’nın yastığa bıraktığı koku eşliğinde uyumaya çalıştım

ama kalbimdeki şey beni didikleyip duruyordu. Ben Feg'dim, nasıl da bir şey yapmadan dururdum, elbette yapacaktım. Bana bir el aynası lazımdı. Hemen odanın çekmecelerini kurcaladım. Bu odada bulamayınca diğer odalara girdim ve kâhinlerin odası olduğunu düşündüğüm bir odaya usulca girip hemen çekmecelere yöneldim. Muhtemelen bunu yaptığımı görüyorlardı ama pek de umurumda değildi. Tam umutlarım tükenirken son anda en alt çekmecedен büyükçe bir el aynası buldum. Nefes nefese kendi odama girip kapıyı kapatıp bir de üstüne kilitledim, ne göreceğimi umuyordum ki? Yatağa oturup güneş ışığının aydınlattığı odada aynayı yüzüme tuttum. Kaşlarım kötü görünüyordu, bıyıklarım da cabası, döndüğümde iyi bir bakımı hak ediyordum.

Döndüğümde?

Nefesimi tutup aynayı sağ gözüme yakınlaştırdım. Bir süre de beklemiştim ama hiçbir şey olmamıştı. Acele ediyordum, sabırlı ve sakin olmalıydım. Derin nefesler alarak bir süre daha bekledim ve sakin olduğuma inandığım bir anda aynayı tekrar gözüme yakınlaştırdım. Yakına, biraz daha yakına. Petra'yı düşündüm o an, Kulpa'da gözlerimi tasvir ettiği o güne. Sanki demişti, ressam paletine bir mavi, bir yeşil, bir de kahverengi nokta koyup birazcık karıştırmış gibi. Ama renkler bu üçünden ibaret değil gibiydi, belki bir yanılısama, belki bir büyü, o renkler gittikçe çoğaldı ve ben dakikalar geçtikte yeryüzüne hâkim olmuş bütün renkleri gözümde gördüm. O renkler bir bütün halindeyken giderek ayrıldı ve hipnoz edercesine birbiri ardına, bir daire gibi dönmeye başladı. Bir şeye benziyordu bu daire, bir şekle dönüyordu. Kalp atışlarım giderek arttı ve kalbim korkuyla çarpmaya başladı. Gözlerimi bir an olsun kırpmadım, renkler çoğaldı, çoğaldı ve sanki bütün bir dünyayı kuşattı. Gözlerimde dönen o daire en son olması gereken resme büründü. Aynayı yüzümden çektiğimde ayna titreyen ellerimin arasından kayıp yere düştü. Parçalar güçlü yankılarla odanın

içine dağılmıştı. O an kapının ardında Hypatia'nın sesi duyuldu. Parçaların üzerine basa basa kapıyı açtım. Hypatia'ya aldırış etmeden tahta basamakları büyük bir gümbürtüyle indim ve beni takip eden Hypatia'ya Şava'nın nerede olduğunu sordum.

“Fegel,” dedi telaşla. “Neler oluyor, beni korkutuyorsun?”

“Şava nerede? Hangi evde?”

Hızlı adımlarla yolları tepeliyor, kalbimin kütürtüsüyle Hypatia'ya öfkeli bakışlar atıyordum.

“Tamam,” dedi. “Seni götüreyim.”

Onu takip ederken aklım hep aynı görüntüdeydi. Varsa yoksa o görüntü, evet görmüştüm, anlamıştım ama bunu onaylatmaya ihtiyacım vardı ve bunu onaylayacak tek kişi de Şava'ydı.

Sabırsız adımlarla onu izledim. Geçtiğimiz her ev umut olurken cehennem olasıca Şava'ya bir türlü ulaşamıyordum. Sonunda bir evin önünde durup işaret etti. Güçlü yumruklarla kapıyı çaldım. Kapıyı Şava açtı, yüzünde beni beklediğinin o tuhaf, gizemli ifadesi vardı.

İçeri girip kapıyı kapattım, evde bizden başka kimse yoktu. Köşedeki şöminede yanan cılız bir ateş vardı ve Şava önündeki koltukta anlaşılan kitap okuyordu. Kitabı kapatıp masaya bıraktı, sonra da bana karşısındaki koltuğu işaret etti.

Az önce ortalığı yerle bir edecekmiş gibi esip gürleyen havamdan eser kalmamıştı. Şimdi korkuyordum. Yapmış olduğumdan ve Petra'dan. Çatılan kaşlarıyla yüzüme kükrerkenki ifadesi gözlerimin önüne gelince dizlerimin bağı çözüldü.

“Ben,” dedim. “Bir şey yaptım Şava.”

Şava başını salladı.

“Petra izin vermemişti ama dayanamadım ve yapma dediği şeyi yaptım. Baktım ve o gerçeği gördüm. Bu doğru mu, yani gördüğüm şey, çünkü onun tek bir anlamı var.”

“Evet,” dedi kollarını göğsünde birleştirip kendinden emin bir tavırla geriye yaslanarak. O sırada gördüğüm o şey Şava’nın elinde görüş alanıma girdi.

Nereye baktığımı görmüştü.

“Cevabını bildiğin bir soruyu sormaya mı geldin bana?”

“Ben ölümlüyüm Şava. Ölümlüydüm. Hep sıradan bir insan olarak yaşadım, zaman geriye alındığında bile bu değişmedi. Peki, şimdi, şimdi ne değişti?”

Üzerinde dövme olan elini bana doğru uzattığında “bak,” dedi. “Ne görüyorsun?”

“Gözlerimde gördüğümü.”

“O bir yılan, kuyruğunu kovalayan bir yılan. Ouroboros. Bu yılan doğanın ebedi döngüsünü ifade eder. Gözün aydın, sen de döngüye takıldın.”

Dudaklarının kenarında beliren zoraki bir gülümsemeyle dövmesini okşadı.

“Herkes bunu kolaylıkla elde edemez. Yaşadığın iki ay on gün süren cehennemin bir mükâfatı olmalı.”

“Bunu biliyor muydunuz, ben çürürken, her gün ölüme biraz daha yaklaşırken, herkes oturup ölümümü beklerken de biliyor muydunuz?”

“Dalga mı geçiyorsun?” diye azarladı beni. “Bunu bilmek mümkün mü?”

“Mükâfat,” dedim sessizce. “Ölümsüzlük mü?”

“Hem de sıradan bir insan olarak. Trajik değil mi? Bütün insani özellikleri göstereceksin ama aynı zamanda ölümsüzlükle müjdeleneceksin. Ve sadece iki ay on gün çürüyerek. Hiçbir şey kaybetmeden, hiçbir şeyi feda etmeden, üstelik Petrarca gibi bir adamı kazanarak. Bu ulaşılmaz güç bir mükâfat. Tebrikler. Kimse böylesini elde edememişti. Dünya üzerine gelmiş geçmiş hiçbir insan. Hepimiz ağır bedeller ödedik Fegel, yalnız sen ödemedin bu bedeli. Gerçekten tebrikler.”

Oturduğum koltuktan doğrulup hızlı adımlarla kapıya yöneldim. Şava hâlâ konuşuyordu ama onu dinlemedim. Kollarımı göğsümde birleştirip çiseleyen yağmurun altında şaşkın bakışlar eşliğinde ilerledim. Bir ara gözüme Verhin’le Uğra çarptı, onlarda da aynı bakışlar vardı. Kahretsin, Petra her zamanki gibi haklıydı. Hata yapmıştım. Merakıma engel olamamış onun dediği gibi kıskanç kalplerin hedefi olmuşum. Adımlarımı hızlandırıp köyün toprak kokusu yayılan yolları boyunca ilerledim. Kollarım göğsümde, başım omuzlarıma geçmiş, bakışlarım yerde, nereye gittiğimi bilmeden koşarcasına ilerledim. Bir ara Mel’in sesini duyar gibi oldum ama ona da aldırış etmedim, yüzüme damlayan yağmur damllarına birkaç gözyaşı eşlik etti. Bütün evlerden uzaklaşıp kendimi gizleyecek bir ağaç kovuğu buldum. Ağacın kovuğu sanki saklanmam için açılmıştı. Beni beklemiş, yaşlanmış, yıllanmış ve pişmanlıklarla dolu Fegel gelse de gövdeme gizlense demişti.

Kovuğun içine sokulup bacaklarımı kendime çekerek sessizce ağladım. Neden ağladığımı bilmiyordum, kabullenemediğim bu gerçeğe mi, yoksa Petra’yı ezip bu gerçeği ifşa ettiğime mi? Hangisi için? Yoksa Hypatia’nın her şeye rağmen pes etmeyip o anaç tavrıyla peşimden gelmesine mi?

“Hadi Fegel, dışarı çık. Ağlıyor musun yoksa?”

Sessiz hıçkırıklarımı duyuyordu demek ki? Neden duymasın ki, onlar her sese karşı duyarlıyken benim gürül gürül akıttığım gözyaşlarıyla sümüğümün sesini mi duymayacaktı?

“Bak,” dedi neşe kattığı sesiyle. “Sana ne anlatacağım.”

“Beni rahat bırak,” dedim. “Yalnız kalmak istiyorum.”

“Tamam, seni rahat bırakacağım ama önce beni dinle. Hatırlıyor musun köye geldiğiniz ilk zamanları?”

“Tabii ki hatırlıyorum, hem en acı hem de en güzel günlerimdi.”

“Bizim için de öyleydi. Asırlar boyunca yaşayıp hayatın amacını çözmeye çalışan onlarca gölge hiçbir şeyin üstesinden gelemezken, bizi olduğumuz şeye çeviren, efendimiz, sahibimiz, babamız, ailemiz, her şeyimiz bildiğimiz Petra’nın acılarına ufacıkta olsa merhem olamazken, birdenbire, hiç olmayacak şekilde karşımıza bir kız çıkageldi. Her şeyin üstesinden geldiği bir yana her şeyi alt üst etmeyi de en iyi şekilde başarmıştı.”

Gözyaşlarım eşliğinde kocaman bir kahkaha attım. İşte yine yapmıştım, ağlarken gülmek, zıtlıkların hâkimiyeti. Delilik değil de neydi?

“O kız bütün cevaplarımızı tepetaklak etti. Hayatımızın ortasına bir anda düşerken vazgeçemeyeceğimiz kadar da kendini sevdirdi. Bir parçamız oldu, eksik kalan yarımıza gelip güzelce oturdu.”

Kıkırdamalarım kesilmezken gözyaşlarım da akmaya devam ediyordu.

“O kız bizim her şeyimiz, var olmamıza neden olan adamı ayağa kaldırdı. Daha ne isteyebiliriz ki, söylesene, onun mutluluğundan başka ne isteyebiliriz?”

Cevap veremedim. Uzunca bir sessizliğin ardından konuşmaya devam etti.

“Hadi çık artık oradan, eve dönelim.”

“Hayır,” dedim yeniden akan gözyaşlarımla. Ev kelimesi tüylerimi diken diken etmişti. Kıskançlıkla gölgelenmiş o bakışların hedefi olmak istemiyordum.

“Herkes benden nefret edecek.”

“Kimmiş senden nefret edecek kişiler?”

Bu Petra’ydı, korkuyla sıçradım. Bacaklarımı biraz daha kendime çekip kendimi kovuğun içine iyice gizledim.

Petra’nın karanlık silueti önümde belirdi.

“Neyi merak ediyorum biliyor musun? Birincisi orada ne yaptığını, ikincisi de senden nefret edecek kişileri. Cevap

vermek için acele etsen iyi olacak çünkü gittikçe sinirleniyorum.”

Bir anlık sessizliğin ardından “beş saniyen var,” dedi. Petra’nın ağzından çıkan ‘beş saniyen var’ kelimesi tehlike çanlarının çılgınca çalması demekti, bu yüzden sürünerek de olsa oradan hızlıca çıktım. Salya sümük ağlamaktan helak olmuş vaziyette ona bakmadan başımı yere eğdim.

Petra’nın önünde diz çökerek beklerken yağmurun çisesi giderek artıyor, birazdan ortalığın şiddetli yağmurlara teslim olacağının sinyalinin veriyordu.

Bakışlarım yere düşen damlaları takip ediyor, yine de tek kelime edemiyordum.

Petra bir dizini kırmış kanlı ve çamurlu ayakkabılarıyla tam önümde benden cevap bekliyordu.

“Beni dinlemedin ve sonuçlarına da katlanamıyor musun? Meğer dinlemeyecektin o zaman ne diye ağlıyorsun? Fegel!”

Kolumla burnumu hızlıca silip omuz silktim. O sırada bakışlarına yakalanmıştım. Saçları dağılmış, üstü başı yine kan gölüne dönmüştü ve bunca bela yetmezmiş gibi bir de benim şımarıklıklarımınla uğraşıyordu.

“Onlar mı nefret edecek senden? Söyle, eğer onlar nefret edecekse hepsini bir bir ortadan kaldırayım. Onlar mı kıracak seni, onlar mı üzecek, kim sana zarar verecek söyle? Senin için kırayım, senin için ben üzeyim, yeter ki söyle!”

Ben cevap vermeyip başımı yere eğince eliyle çenemden tutup kendine doğru kaldırdı.

O yeşillik bir ateş topuna döndüğünde nasıl bir mücadelenin içinden çıkıp geldiğini anlamıştım.

“Fegel,” dedi gürültülü bir nefes verip. “Bizi güzel bir hayat bekliyor, inanıyorum. Hep bu hayatın hayalini kurdum, hep bu hayal için savaştım, önüme çıkan her şeye meydan okudum, hâlâ da okuyorum. Ve ben bizim için savaşıırken bana biz

olduğumuzu göstermeni istiyorum. Sana inanmak istiyorum Fegel, sana gerçekten inanmak istiyorum.”

“Özür dilerim, sadece görmek istedim.”

Ayağa kalkıp beni de yerden kaldırdı ve elimden tutup yağan yağmurun altında çocuk gibi çekiştirmeye başladı.

Gülümsediğini görür gibi oldum.

“Cezalısın, yarın gün boyunca odadan çıkmayacaksın.”

“Petra!”

“İtiraz etmek yok, normal şartlarda bir haftalık bir cezayı hak etmiştin ama burada işler istediğim gibi gitmiyor.”

“Söz veriyorum sözünden çıkmayacağım, çünkü hep hata yapıyorum.”

“Bunu anlaman güzel.”

“Petra!” dedim yeniden. “Bana ceza verme.”

Yağmur giderek hızlanırken eve varana kadar sızlandım. Hatta daha da ileri gidip yalvardım. Yine de verdiği cezayı geri almadı ve yarın odadan çıkamayacağımı yüzüme öfkeyle haykırdı.

Hiç kimseyle görüşmeden geçen oda hapsime Petra'yla görüşmemekte dahildi. Gün boyu yatağımdan çıkmadım. Dışarısı şiddetli yağmurlarla boğuşurken ben aptal bir yatakta büzüşmekle meşguldüm. Ama hak etmiştim değil mi?

“Feg.”

Bu Mel'in sesiydi. İlk defa heyecanlanmadan kalp atışlarımı kontrol altına almıştım. Tanrım, mutluluktan ölebilirdim, birdenbire cezam anlam kazandı. Şimdi Mel sayesinde akşama kadar çene çalabilir, dışarıda olan bitenleri ondan öğrenebilirdim. Keyifle seslendim.

“Mel, ah, seni nasıl seviyorum bilsen.”

Mel buz gibi bir sesle, “Petra acıkıp acıkmadığını soruyor,” dedi.

Gözlerimi tavana dikip yaşadığım bu korkunç hayal kırıklığıyla dağılıp döküldüm.

“Kimden yanasın?” dedim zihnine. “Bunun hesabını vereceksin.”

“Petra diyor ki; şansını fazla zorlamasın. Yoksa cezası yarın sabaha dek sürer.”

“Tamam,” dedim. “Acıkmadım, uyusam iyi olacak.”

Mel'den tekrar cevap gelmeyince arkamı dönüp yattım, bütün bir geceye o olmadan dayanamazdım.

Akşamın karanlığı çökmüştü gözlerimi açtığımda. Ay ışığının vurduğu pencerenin önünde Petra göründü. Sandalyede oturmuş yönünü de bana çevirmişti.

“Cezam bitti mi?”

“Evet,” dedi. “Birkaç saat oluyor.”

Hiç hareket etmeden onun karanlık silüetini izledim. Orada olduğunu bilmek bile yetiyordu bana, onsuz geçen yirmi dört yılın ardından gölgesine bile razıyım.

“Biliyor musun, dünyaya döndüğümüzde her şeye sil baştan başlamak istiyorum. Başka bir ev, başka bir yaşam. Yine herkesten uzak olalım ama yeniden başlayalım.”

Öne doğru eğilip ellerini birbirine kenetledi.

“Belki birkaç tavuk alırsız, senin için çiçekler yetiştiririm, en sevdiğin pentas elimde nasıl yetişir bilmiyorum ama belki biraz torpil yaparlar ne de olsa artık benden nefret etmeyecekler.”

Cevap vermeyince devam ettim.

“Dilime gelip telaffuz edemeyeceğim o kadar çok şey var ki, senden korkmasam ve alacağım birkaç günlük oda hapislerini umursamasam defalarca söylemiştim onları.”

Doğrulup bana doğru yürüdüğünde kalp atışlarım onun bana yakınlaşmasıyla bağlantılı gibi de artmıştı.

Komodinin üzerinde duran mumluğu yaktı ve bana doğru iteleyip hemen yatağımın kenarına oturdu. Şimdi yüzünü oldukça net görünüyordum.

“Seninle Kulpa’da yaşarken sana dokunmamak için adeta bir savaş veriyordum Fegel ve buradaki zorlu savaş o savaşın yanından bile geçemez. Ne kadar zorlandığımı anlayabiliyor musun?”

“Evet, seni çok iyi anlıyorum.”

“Gücümü kaybedip sana dokunmaya her kalkıştığında Tanrı’nın elinde sopasıyla tepemde dikilircesine yapma demesi de cabası. Yapma Petrarca! Sen bir asır boyunca konuşmadın,

şurada yirmi dört yıl bekleyeceksin, hepsi bu. Hadi dayan, akabinde o senin olacak.”

Geriye çekilip ona yer açtım. Yanıma uzandığında kokusu da ruhuma dolmuştu. Kalbimdeki aşkı acısıyla birlikte şahlandı.

“Sonra ne oldu, kandırıldım Fegel. Oyunun kusursuzca oynanması için kandırıldım ve o yirmi dört yıla bir yirmi dört yıl daha eklendi ve eklenmeye de devam ediyor. Ve geçen onca yıl boyunca hayal ettiklerim ertelenmekten başka bir işe yaramıyor. Şimdiyse sabırsızlıkla şuradan kurtulmayı bekliyorum, döndüğümüzde, evet döndüğümüzde...”

Zorlukla yutkunup bir süre konuşamadı. Başım göğsünde ellerim ellerinde ağzından çıkacak o kelimeleri sabırsızlıkla bekledim. Buna ihtiyacım vardı.

“Döndüğümüzde,” dedim. “Söyle Petra, yalvarırım söyle artık.”

“Döndüğümüzde benim olacaksın. Gerçek anlamda benim.”

Soluk alıp verişleri hızlanıyor, elimi kavrayan elleri gittikçe soğuyordu. Ve benim kalbim bu kelimeleri duymaya, duyduktan sonra da üzerine ölü külü serpilmiş gibi hareketsiz durmaya katlanamazdı.

“Beni öpmeni istesem, sadece bunu istesem senden, çok mu şey istemiş olurum?”

Bu cümleyi onun yüzüne bakmadan, bir çırpıda, öfkesini bile isteye sarf etmiştim. Son derece çaresizdim ve bunu yapmazsa ölebilecek kadar da tükenmiştim.

Petra cevap vermedi, kalkıp gitmedi, beni üzerinden atıp yüzüme kükremedi, Petra hiçbir şey yapmadan bekledi. O bekledi ben bekledim, çaresizce bunu yapmasını diledim.

Parmaklarımın arasındaki parmaklarına biraz daha tutunurken “lütfen,” dedim. “Lütfen.”

Sesim titriyordu, farkında değildim ama sesimle birlikte tüm bedenim de titriyordu. Onun kollarında bir yaprak gibi titriyordum.

“Bir şey söyle bana, kız, bağır, yarından itibaren bir hafta boyunca cezalısin de, ama yeter ki bir kez öp. Yalvarıyorum.”

“Fegel,” dedi sonunda. O an gözyaşlarına boğuldum. Ağzından adımın çıkması bile beni derin bir acıya sürüklüyordu. Tanrı, onun her kelimesinde ruhumu çile yumağına doluyor, dünya üzerindeki her ıstırabı üzerime korkunç bir hızla salıyordu. Ellerini sıkıp nefes almaya, onun kokusunu daha çok içime çekmeye çalıştım.

Eli saçlarımda gezinirken ağzından çıkacak tek bir kelimeyi, yeni bir acı dalgasıyla birlikte, büyük umutlarla bekledim.

“Ben, ben, isterdim, çok isterdim.”

Dişlerimi sıkıp gözlerimi sıkı sıkıya yumdum ve bu acının geçmesi için ondan gelecek küçücük bir öpücüğün hayalini kurdum.

“Ama yapamam.”

O an, o an ellerini bırakıp geriye çekildim ve ona sırtımı dönerek hızla doğruldum. Yatağın ucunda o şekilde sırtım dönük bir halde uzunca oturdum. Kalp atışlarım bu sefer öfkeyle çarpmaya başlamıştı. Kahretsin, yapamam mı demişti? Küçücük bir öpücüktü bu, sadece küçücük bir öpücük. Bunu bile bana çok mu görüyordu?

“Fegel.”

Sesli düşünüp düşünmemek umurumda bile değildi, ayağa kalkıp hızlı adımlarla pencereye doğru yürüdüm. Dolunayın muhteşem güzelliği eşliğinde bu acıdan kurtulmaya çalıştım ama olmuyordu, yapamıyordum. Baştan ayağa bu acının içine batmıştım. Bataklık gibiydi bu his, gittikçe çekiyor, gittikçe gömülüyordum.

“Fegel,” dedi arkamda belirip koluma dokunarak. “Affet beni.”

Bir adım öne çıkıp bana dokunmaması için kolumu kendime doğru çektim.

“Fegel,” dedi çaresizliği giderek artarken. “Affettiğini söyle.”

Hafifçe omuz silkip sessiz gözyaşları akıtmaya devam ettim. Tekrar koluma dokunmaya çalıştı ama ben izin vermedim. Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken hızla ona doğru döndüm ve başımı ona doğru kaldırarak “dokunma bana!” dedim. “Bana dokunmanı istemiyorum, bana bakmanı istemiyorum, beni öpmeni de istemiyorum, anladın mı, senden hiçbir şey istemiyorum.”

“Fegel,” dedi gittikçe kısılan sesiyle. Onu benim karşımda hiç bu kadar çaresiz görmemiştim, bir ceset yığınıyken bile.

“Yapamam, başlarsam duramam.”

Şaşkınlığım az önce söylediklerimi anında ters yüz etmişti. Bir adım öne çıkıp ona doğru iyice yaklaştım.

“Durma o zaman,” dedim. “Seni durduran kim, ben değilim, öyleyse sende kendini durdurma.”

Yüzünü acıyla buruştururken hareket etmeye çalıştı. Savaşıyordu, gerçekten savaşıyordu, hem de öyle güçlü bir savaştı ki bu, kendi elleriyle duvarlar örüp, arkasına gizlendiği bu duvarları da yerle bir etmek için var gücüyle savaşıyordu. Kendi örmüştü o duvarları, beni kendi kendinden korumuştü. Şimdi nasıl olur da ördüğü o duvarları böyle kolayca yıkabilirdi, yapamazdı. Ellerimi kalbinin üzerine bırakıp yavaşça, Kulpa’nın naifçe akan nehri gibi sırtına doğru kaydardım ve o duvarları yıkmak için bende onunla birlikte çabaladım. Yüzümü ellerinin içine aldığı anda istediğim sona ramak kalmıştı.

“Lütfen,” dedim kalan son gücümle yüzüne fısıldayarak. “Küçücük bir öpücük.”

Bir buz kütlesine dönen bedeni ellerimin altında çözülürken yüzü de gittikçe yüzüme yaklaşmaktaydı. Parmak uçlarımda yavaşça yükseldim.

Sonunda Petra'nın duvarları darmadağın oldu ve dudağı şiddetli bir tutkuyla dudağımı buldu. Bir alev topuna döndü bedenim, kor oldu varlığımı tutuşturdu. Petra'nın dudakları dudaklarımı hırsla çiğnerken dışarıda adeta kıyametler koptu. Gözlerim kapalı onun öpüşüyle ezilirken, Petra kendini durduramıyor, ağzıma gelen kan tadıyla acılarımı sonsuz bir zevke dönüştürüyordu.

Zaman dursun istedim, zaman dursun ve Petra beni böyle aşkla sonsuza dek öpsün ama durmuyordu zaman, hiç olmadığı kadar hızlı akıyordu. Ben kendimden geçip azapla geçen yılların örtüsünü üzerimden hızla atarken Petra da güçlü bir çabayla kendini durdurmaya çalışıyordu. Ve başardı, kendini benden çekip kollarımdan sıkıca kavradığında gözlerinde bunu tekrar, tekrar ve sonsuza kadar tekrar yapma isteğinin yandığını gördüm. Başımı kısa bir anlığına dışarıya çevirdiğimde milyonlarca cisim gökyüzünden hızla kayıyordu. O şeyler göktaşı yağmuru gibi ardı ardına akarken gökyüzünü de devasa bir ışıkla aydınlatıyordu.

“Fegel,” dedi telaşla. “İyi misin?”

Parmağını dudağıma götürdü ve “kanıyor,” dedi. Dışarıda olan bitenleri umursamayıp beni banyoya soktu ve gaz lambasının güçlü aydınlığıyla aynadaki görüntüme baktı.

Musluğu açıp avucuna biriktirdiği suyu ardı ardına ağzıma götürdü ve kanın durmadığını görüp çalkalayıp tükürmem için yine avucuna su biriktirdi.

Uzunca uğraşlarının sonunda kanama durmuştu.

O panik halinde kıvranırken ben arsızca sırtıyordum.

“Hiç komik değil,” dedi ciddiyetini bozmadan.

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Sana söylemiştim,” dedi. “Duramayacağımı söylemiştim.”

“Biraz sus,” dedim. “Tanrı aşkına, biraz susta şu anın tadını çıkarayım.”

Başını iki yana sallarken dışarıda bir şeyler olmaya devam ediyordu.

Beni yatağa oturtup cama doğru yaklaştı.

“Neler oluyor?” diye sordum.

“Birazdan öğreniriz,” dedi ve geri dönüp tekrar dudağıma baktı. Kaşlarını sonuna kadar çatmış son derece de kızgındı. Ama ben stoacı çocuklar gibi gülmeden, kıkırdamadan duranıyordum.

Evin dışında sesler yükselirken “inip bakacağım,” dedi. “Buradan kıpırdama.”

“Tamam,” dedim. “Seni bekleyeceğim.”

O gider gitmez hemen pencereye yanaştım ve evin önüne biriken kalabalığın kimler olduğunu görmeye çalıştım. Marlo bir an başını pencereye kaldırdığında karanlığın bile gizleyemediği bir şey vardı yüzünde. Hayal kırıklığı!

Anlamıştı ya da hissetmişti bilmiyordum ama bunu bildiğini bilmemi istercesine yüzünün ifadesini göstermeyi ihmal etmemişti.

Kalabalık yavaşça dağıldı ve Petra odaya geri döndü.

“Sana kıpırdama demiştim!”

Hemen yatağa yürüdüm. Gelir gelmez dudağıma baktı ve artık kanamadığını görünce rahat bir nefes aldı. İçinde çarpışan binlerce duygu vardı Petra’nın. Mutlu mu olsa hüznü mü duysa bilemiyordu. Birbirini tamamlayan bütün zıt duygular kalbine yerleşmiş onu bir pervane gibi çeviriyordu.

“Özür dilerim,” dedi. “Özür dilerim. Canın yanıyor mu?”

“Hayır,” dedim gülümseyerek. “Canım yanmıyor.”

“Doğru söyle Fegel, senin için bir şeyler hazırlayabilirim.”

“Benim için yapacağın en önemli şeyi yaptın zaten. Seni tanıdığım günden bu yana hiç bu kadar mutlu olduğumu

hatırlamıyorum. Lütfen endişelenmeyi bırak ve seni ne kadar sevdiğimi anla.”

“Ah Fegel, beni mahvetmek için elinden geleni yapıyorsun. Şimdi nasıl hâkim olacağım kendime, nasıl durduracağım? Bir adamın sarsılmaz iradesini sarstın sen.”

Omuz silktim bundan keyif duymuşçasına.

“Ne olduğunu öğrenebildin mi?”

“Sorun da burada ya, az önce bir mevsimin atlamasına neden olduk.”

“Ne!” dedim kocaman bir şaşkınlıkla. “Mevsim mi atladı?”

“Evet. Zamanımız giderek azalıyor ve gittikçe köşeye sıkışıyoruz. Ve sen tam bir...” Dişlerini sıktı, cümlesini tamamlayacak o kelimeyi bir türlü bulamadı.

“Hadi yatağa gir ve dinlen. Yarın zor bir gün olacak.”

Hiç itiraz etmedim ve yatağa girip onun yanıma uzanmasını bekledim. Bir anlık bir tereddüdün ardından artık buna eskisi kadar direnemeyeceğini anlamıştım. Bu beni üzmedi, aksine sevindirdi. Aramızdaki uçurum az önce kapanmıştı ve ben ona tamamıyla kavuşmuştum. Bir sonraki isteğim için dünyaya dönmeyi beklemek zorunda olduğumu biliyordum.

Onun kollarında huzurlu bir uykuya dalarken gökyüzünü kendi haline bıraktım, bıraktım ki o da bizim mutluluğumuzdan büyük bir pay alsın ve döngüsünü kusursuz bir uyumla tamamlasın.

Gözlerimi yeni bir güne, daha doğrusu mutluluktan öldüğüm bir güne açarken Petra gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

“Günaydın,” dedim keyifle.

“Odadan çıkmayacaksın, en azından o morluk geçene kadar.”

“Sende odada olacaksan istediğin kadar odada kalabilirim.”

“Fegel!” diye kükrediğinde istemsiz olduğum yerde sıçradım. Üstümü başımı düzelterek yataktan doğrulduğumda onu kızdırmamaya çalışmanın ne kadar zor olduğunu anlamıştım.

“Aşağıda senin için kahvaltı hazır, yine püskürtölmeleri gerekiyor. Bu seferki daha uzun sürebilir. Dediğim gibi, sakın dudağındaki morluk geçmeden dışarı çıkmaya kalkışma ve bu sefer lütfen sözünden çıkma.”

“Tamam,” dedim ciddi görünmeye çalışıp. Petra gerçekten öfkeliydi ve bu öfkenin sebebini biraz da dün gecedan dolayı olduğunu düşünüyordum. Mevsim geçmişti ve zaman daralmıştı. Üstelik baş etmesi gereken yeni duyguları vardı. Tanrım, buna ben sebep olmuşum. Petra yine haklıydı. O bir şey için ‘hayır’ diyorsa o gerçekten hayırdı ve ben bu ‘hayır’ kelimesinin ciddiyetini bir türlü kavrayamıyordum.

Hızla gözden kaybolduğunda koşar adımlarla banyoya girdim ve kendime baktım. Ah! Gözlerime inanamıyordum. Dudağım boydan boya morarmış, üstelikte şişmişti. Bunu

kimsenin görmesini elbet istemezdim. Bu yüzden dediğini yapıp dudağım tamamen iyileşene kadar hiçbir yere kıpırdamayacaktım. Hemen alt kata indim, kahvaltımı yapıp pencereden kimseye görünmemeye çalışıp etrafı gözetledim. Çiçekler kurumuş, esen kuru soğğun yollara bıraktığı soluk yapraklar oradan oraya uçuşuyordu. Sonbahar; hazanla hüzün mevsimi.

Dakikaları sayarak gezindim odanın içinde, gökyüzünde süzülen kuşların acı çığlıklarını dinledim. Saat başı banyoya girip dudağımın iyileşip iyileşmediğine baktım. İyileşiyordu evet, ama istediğim hızda değil. Sabırsızlığım giderek artarken gökyüzünü karamsar bulutlar sarıyordu. Ne gelen vardı ne de giden. Sanki buradaki herkes dün gece olan şeyi biliyor gibi benden köşe bucak kaçıyordu, özellikle de Marlo. Ah, Marlo! Onu düşünmek istemiyordum. Ablalarımı düşünmek istemiyordum. Acı verecek hiçbir şeyi düşünmek istemiyordum. Gözlerimde gördüğüm o gerçeği dahi düşünemezdim şimdi. Düşünmem gereken çok daha mühim bir şey vardı: Petra. Gavino Petrarca.

Başımı masanın üzerine bırakıp Petra'nın dudaklarına bıraktığı o güzel armağanın düşleri içinde gözlerimi kapattım. Rüya görmüyordum uzun zamandır, göremezdim zaten, çünkü hayatım bir rüyadan ibaret olmuştu. Masalla örülü bir rüya.

Uğuldayan rüzgârın cama sertçe çarparak bıraktığı yaprakların eşliğinde araladım gözlerimi. Masanın üzerinde uyuyakalmıştım. Dışarıya alaca bir grilik çökmüştü. Hızlı adımlarla kendimi banyoya attım. Dudağım tamamen iyileşmişti. Hemen yüzümü yıkadım ve koşar adımlarla merdivenlerden inip uğultulu rüzgârla sarmalanmış yola atıldım. Sabaha nazaran etraf kalabalıktı. Yaşlı kâhinler günlük

işlerini yapıyor, gölgeler de onlara yardım ediyordu. Kollarımı birbirine dolayıp sakince yanlarından geçtim. Hypatia görüş alanıma girdi. Şaşkındım çünkü Petra o canavarları püskürtmeye gideceklerini söylemişti, o halde neden herkes buradaydı? Gülümsemesi bir an olsun eksilmeyen Hypatia'ya yaklaşıp ona selam verdim.

Herkeste tuhaf bir koşturmaca vardı. Bir ara Giovanni'yle Marlo'yu görür gibi oldum ama karanlığa bürünüp ortadan kayboldular. Nesya Patrizio'yla birlikte hemen ötemde bana umursamadan yürüyüp köşeyi dönerek uzaklaştılar.

“Neden buradasınız?” diye sordum. “Petra demişti ki?”

“Evet,” dedi tedirgin bir tavırla. “Petra gitti.”

Olduğum yerde durup kalp çarpıntılarını eşliğinde “tek başına mı?” dedim. “Ama neden?”

Bakışlarını kaçırıyordu.

“Hypatia, lütfen söyle. Neden tek başına gitti?”

“Sanırım,” dedi. “İçinden atması gereken bir şeyler var ve bu onu öfkeli yapıyor.”

“Bu da ne demek?”

“Dün akşam,” deyip başını diğer yana çevirdi. Bu beni de utandırmıştı.

Yönümüzü çevirip insanlardan uzak bir yere götürdü beni.

“Herkes biliyor mu?”

“Sence?”

Cevap veremedim, yanaklarım alev alev yanıyordu. Alt tarafı bir öpücüktü, ama diğerlerinden çok farklı bir öpücük. Değeri paha biçilemezdi. Yine de bunun için bile kimsenin yüzüne bakamayacaktım.

“Mevsim geçişi oldu. Bu bizi biraz zor durumda bırakacak.”

“Anladım.”

“Neden Paracelsus'un kaldığı eve gitmiyoruz. Petra dönene kadar orada kalırız.”

“Sanırım suçlu ve nefret dolu bakışlarla beni yargılamayacak tek kişi Paracelsus ve çocuklar. Haklısın, hadi gidelim.”

Sokakların arasında kaybolurken Nesya girdi yeniden görüş alanıma, tam karşımda, bize doğru yürüyordu. Yönünü değiştirmek istedi ama bunun için geç kalmıştı. Başı önde, son derece üzgün bir şekilde sessiz bir selam vererek yanımdan bir yabancı gibi geçip gitti. O an diğer yanımda Patrizio belirdi. Keyifli görünüyordu.

“Petra iyi mi?” diye sordum.

“İyi olacaktır,” dedi sonbaharın soluk renklerinin içinde ortalığı aydınlatan yeşil gözleriyle.

Hep birlikte Paracelsus’un evine kadar sessizlik içinde yürüdük. Eşikten adımımı atar atmaz tepemden aşağı dökülen şiddetli yağmurlar gibi çocuklardan birkaçı tavandan başıma, omzuma düştü. Birkaçı da yerden koşarak bacağıma koluma zıpladı. Nereden geldiklerini göremiyordum ama her yanımdan beni kuşatmış haldelerdi. Kahkahalarla gülüyor, asırlardır görüşmüyormuşçasına özlemle sarılıp üzerime salyayla gözyaşı bulaştırıyorlardı. Dayanamadım ve bende güldüm. Dostça bir selamlaşmanın ardından çocuklarla birlikte koltuğa oturduğumda Paracelsus bize bitki çaylarından ikram etti. Bir yarım saat süren hoş sohbetin ardından konu Petra’ya geldi ve ben başımı utanarak yere eğdim.

Mel boynuma bir atkı gibi dolanıp beni güldürmeye çalışıyordu.

“Duyduğuma göre gölgelerin yanı sıra iyilere de saldırıyormuş. O kadar dağılmış ki gözü hiçbir şey görmüyor, tek başına mücadele ediyor Fegel.”

Başımı salladım ama kimsenin yüzüne bakmıyordum.

“Gizlenip geri çekildikleri için saldırıyor iyilere. İşe yaramayacaklarsa korkak gibi saklanmalarının bir anlamı yok,” dedi Patrizio. “Ona hak veriyorum.”

Sessizce onları dinledim.

“Er geç Lelis’le Defi bir anlaşmayla geri dönecekler. Henüz anlaşma gerçekleşmedi.”

“Gerçekleştiğinde anlar mıyız?” diye sordum.

“Anlarsınız,” dedi Hypatia. “Buradaki her şeye etki edecektir.”

“Peki, doğa neden bu kadar çekimser, neden bir atak yapmıyor, eşit derecede hâkimler buraya, neden iblisler bu denli güç sahibi? Yoksa Maha yüzünden mi?”

“Maha defteri kullanıyor Fegel, defteri kullandıkça doğa bu ses karşısında çaresiz kalıyor ve gizlenebildiği kadar gizleniyor.”

Bu Nesya’nın sesiydi. Kapının önünde belirdi ve hızlı adımlarla başı, omuzları dik, son derece güçlü görünmeye çalışarak yanımıza yaklaştı. Hemen karşıma oturup gözlerime hiç olmadığı kadar dikkatli ve uzun baktı. Yine o maskelerden biri vardı yüzünde, seni ne zaman görsem onlardan birini takıyorum demişti, şimdi de güçlü görünen maskeyi takıyordu. Onu anlıyordum ama elimden bir şey gelmezdi. O ne kadar çaresizse ben de o kadar çaresizdim.

“Peki, ne yapmamız gerekiyor?”

“Mevsimler bitip geri dönüş kapısı açıldığında akıl bir anlaşmayla buradan ayrılıp dünyaya geri dönmek.”

“Tanrım, nasıl olacak bu? Her yandan saldırıyorlar. Camilla giderek güçleniyor, doğa gizleniyor, ablalarım bir anlaşma peşinde Marlo’yu kurtarmaya çalışıyor ve bunca şeyin içinde Petra gitmiş önüne gelene saldırıyor.”

“Bunu kendine sormalısın Fegel, onu kıskırtan sensin.”

Bana bu şekilde diklenmesi sinirlerimi bozmuştu. Mel de dahil hepsi üzerimden inip oturduğum koltuğun altına gizlendi.

“Bu seni hiç ilgilendirmez Nesya.”

“Evet,” dedi. “Beni ilgilendirir. Seninle birlikte onu kurtarmaya geldim ama sen arsızlık peşindesin.”

“Kapa çenenî, seni dinlemek zorunda değilim.”

Ayağa kalkıp işaret parmağını üzerime dikti.

Doğrudum ve o parmağa doğru yaklaştım. Patrizio konuşmaya çalışınca onu susturdum.

“Sen,” dedi. “Ona zarar veriyorsun. Başka hiçbir şeye yaradığın yok, işin gücün onun kontrolünü eline geçirmek. Tek amacın bu değil mi? Petra’yı avucunun içine almak. İradesini sarsıp onun tamamına hâkim olmak.”

“Nesya!” diye kükredim. “Haddini aşıyorsun. Defol git karşımdan. Ne yüzünü görmek ne de sesini duymak istiyorum.”

Bir adım öne çıkıp parmağını sallamaya devam etti.

“Beni tehdit mi ediyorsun?” dedi zümrüt yeşili gözleri cehennem gibi alev alev yanarken. “Sen kimsin de beni tehdit ediyorsun?”

“Nesya!” diye uyardı Paracelsus. “İleri gidiyorsun, sen onların hayatına karışamazsın. Sesini kes ve evi terk et.”

Artık hepimiz ayaktaydık.

Nesya hiç oralı olmadı ve bana saldırmaya devam etti. Öfkesi gittikçe büyüyor, bütün bir odayı bizimle birlikte kuşatıyordu.

“Onu hak etmiyorsun Fegel, sen bu dünyadaki hiçbir şeyi hak etmiyorsun, hak ettiğin bir şey varsa o da yok olmak.”

Patrizio sıkıca Nesya’nın koluna yapıştı ve onu çekiştirmeye başladı. Nesya inanılmaz bir güçle kolunu ondan kurtararak üzerime doğru yürüdü ama ben asla geri adım atmadım. Üzerime doğru eğilip “senin yerin burası!” dedi dişlerinin arasından. “Dilerim ki seni ele geçirip sonsuza dek burada tutarlar, dilerim ki Petra senin gibi zavallı birinden kurtulur. Dilerim ki yerin sonsuza dek cehennem olur.”

O an kurumuş yaprakları da içine katıp güçlü bir fırtınayla odaya dolan karanlık Nesya’yı da yanına alarak duvar eşliğinde büyük bir sarsıntıyla yola fırladı. Metrelerce sürüklenen Nesya Petra’nın altında adeta tepiniyordu. Daha önce hiç görmediğim kadar kana bulanmış Petra elindeki ölümcül silahıyla

Nesya'nın kafasını koparmaya hazırlanıyordu. Bütün gücümle koşmaya başladım. Kalabalık etrafımızı sarıp bu anı izlemenin keyfini sürmek istercesine tek kelime etmiyordu.

Petra'nın bıçağı tutan bileğine yapışıp ona yalvardım.

“Sakin pişman olacağın bir şey yapma Petra. Biliyorum, onu öldürmek istemiyorsun, sadece öfkeli, ama o da öfkeli. Ağzından çıkanları da bu öfkeyle söyledi.”

“Asla!” dedi Nesya beni ezip geçercesine. “Seni onunla görmektense ölmeyi tercih ederim.”

Tanrım, son derece çaresizdim. Bileğini biraz daha kavrayıp çekmeye çalıştım ama milim yerinden kıpırdamadı. Patrizio'ya seslendim, seslenebileceğim herkese seslendim ama kimse orali olmadı. Nesya bunu hak etti dercesine seslerini kesmişlerdi, hatta yüzlerinde tuhaf bir mutluluk ifadesi olduğu bile söylenebilirdi.

“Dinle,” dedim. “Yalvarırım dinle, onu öldürme, burada değil, dünyaya döndüğümüzde istediğini yapmakta özgürsün ama burada değil. Yalvarırım, burada değil.”

“Kes sesini Fegel,” dedi Nesya. “Senin merhametine muhtaç değilim.”

Ardından gözlerini Petra'nın gözlerine dikti ve “yap,” dedi. “Korkak olma ve öldür beni.”

“Hayır!” diye acı bir çığlık kopardım. Ondan nefret etsem bile bunu yapamazdım.

Kolunu sıvazladım, sırtını sıvazladım bir yandan sıkı sıkıya tuttuğum bileğini, elini okşadım. Tanrım, hiçbir şey hissetmiyordu. Kalbini de gözünü de kapatmış bir tek onun ölmesini istiyordu.

“Benim için,” dedim. “Beni seviyorsan onu bırak. Onun ölmesini istemiyorum, ona ihtiyacım var. Duyuyor musun beni, Nesya'ya ihtiyacım var.”

Petra bir an için gözlerini kapatıp tekrar açtı.

“Seni seviyorum Petra, seni tüm varlığımla seviyorum.”

Kalabalığa aldırmaksızın konuşmaya devam ettim.

“Senin neyinim diye sormuştun hatırlasana, sana söylemiştim. Neyim olduğunu söylemiştim. Sen benim neyimdin hatırla. Hatırla Petra.”

Kaskatı kesilen bedeni bir nebze de olsa hareket etti. Gözlerini bir kez daha kapatıp açmıştı.

“Hatırla,” dedim.

“Gavino,” dedi Nesya onu kışkırtırcasına. “Sen onun her şeyisin. Peki, bana ne kalıyor geriye, kocaman bir hiç, bu hiçe razı olamıyorum anladın mı, olamıyorum, o yüzden öldür beni. Bu şekilde yaşayamam. Anlıyor musun, yaşayamam.”

Petra’nın çözölen buzlarını bir kenara bırakıp Nesya’ya odaklandım. Doğanın sözleri geldi gözlerimin önüne, dans ederek döndüler.

İhtiyacın olan her şeyi kalbine bıraktık.

Kalbim, dedim içimden. Hadi Fegel, bunu yapabilirsin, onu kurtarabilirsin, karanlığı aydınlığa çevirebilirsin, senin görevin bu.

Derin bir nefes alıp gözlerimi bir anlığına kapattığımda sanki doğanın sesi yanı başımda gibiydi.

Onu kendi gözlerinde görmeni istiyorum. Bir ayna al eline ve gözlerine bak, kalbini tamamen açtığında o gerçek sana görünecek.

Ayna!

Bir gerçek bana nasıl görünüyorsa bir başkasına da o şekilde görünebilirdi ve içime çöreklenen bir şey beni Nesya’ya doğru eğilmek için hızlıca itti. Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım ve “lütfen bak,” dedim. “Kendi yoluna bak Nesya.”

Nesya itiraz içeren kin dolu bakışlarını kısa bir süreliğine kaçırdı ve sonrasında kendine engel olamadığı bir merakla, büyülenmişçesine gözlerime odaklandı. Öyle bir şaşkınlıkla, öyle bir hayranlıkla baktı ki yüzünde korkunç bir mutlulukla kaybettiği umutları canlandı.

Petra'nın bileğini geri çekmeyi başardığımda Nesya hafifçe kesilen boynunu tutup doğrulmaya çalıştı.

“Çekil,” dedim Petra'yı iterken. Nesya'ya yardım ettim ve Hypatia'nın sonunda merhamet edip getirdiği bir havluyu onun yarasına bastırdım. Orada ne gördü, ne bildi umurumda bile değildi, bunu yapmayı nasıl sağladım onu da bilmiyordum. Tıpkı gölgelerin insan öldürmek için şah damarını kesmelerini söyleyen içsel bir ses gibiydi ve ben olan bitenleri kavramayı bir kenara bırakıp ilk defa gerçek anlamda yok olmanın eşiğine gelmiş birini kurtarmış olmanın onulmaz keyfini yaşadım.

Etrafımızı saran anlamsız kalabalık hüsrarla dağıldığında ben Nesya'yı yerden kaldırmaya çalışıyordum. Hypatia da yardım edince onu ayağa kaldırdık ve Nesya gözleri üzerimde, öfkesinden tamamen sıyrılmış bir halde bana bakarak, hatta bakışlarındaki hayranlık ve yalvarışla uzaklaştı.

“Yeter artık!” dedim Petra'ya yüklenip. “Öfkenden bıktım usandım. Dizginle artık şunu.”

“Sana söylemiştim,” dedi. “Başlarsam duramam.”

Bu ‘başlarsam duramam’ cümlesinin ne kadar kapsamlı olduğunu, yalnızca beni içermediğini anlamam epey zamanımı almıştı ama şimdi anlıyordum. Evet, başlarsa duramazdı ve gerçekten de durmayacaktı. Buradan kurtulana kadar esip gürleyecek, ortalığı yerle bir edecekti. Kimse kaçamayacaktı onun elinden. Ben sebep olmuştum buna, onun duvarlarını ben yıkmıştım. İradesini, o akıntıya karşı kürek çekecek kadar kudretli sabrını toz toprak edip eline vermiştim. Tanrım, ne kadar aptaldım. Keyiften dört köşe olarak sevinç naraları atarken, Petra'yla aramızdaki uçurum kapandı derken ne kadar da yanılmıştım. Daha çok açılmıştı o uçurum, daha çok büyümüştü. Şimdi savunmasızdı. Doğruyla yanlış ayıramazdı. Önüne çıkan her şeyi yakıp yağmalayacaktı.

Petra'nın içindeki canavarı ortalığa salan bendim ve bunun bedelini de ben ödeyecektim.

O ölümsüzlük elime çiçek gibi sunulmayacaktı.

Odayı kuşatan sessizlik ikimizi de istila etmişti. Akşamın karanlığı çökerken Petra karşımda oturmuş gözlerini de büyük bir dikkatle bana dikmişti. Bu şekilde bakması beni korkutuyordu. Diken diken olan tüylerime inat sakin görünmeye çalışıyordum.

Pencereden yüzümüze vuran ay ışığına rüzgârın boğuk uğultusu karıştı. Konuşuyor, bir şeyler anlatıyor gibiydi. İkimizin sessizliğini kırmak istercesine de pencerenin önünden ayrılmıyordu. Konuşmak istiyordum evet, bu kadar suskunluk tabiatıma aykırıydı ama ne söyleyebilirdim ki, ne anlatabilirdim ona? Gözlerini böylesi bir belirsizlikle gözlerime dikmiş bu adamı nasıl avutabilirdim?

Ben düşüncelerle savaşır haldeyken o başladı.

“Fegel, sana söylemek istediğim bir şey var.”

“Tamam,” dedim. “Söyle.”

Kısa bir sessizliğin ardından “Marlo,” dedi. “Giovanni’nin elinden kaçtı. Sanırım dün geceyi hazmedemeyenlerden biri de oydu.”

Homurtulu bir sızlanma eşliğinde “kahretsin,” dedim. “Kahretsin Marlo. Neden durmuyorsun, neden sürekli bela olmaya çalışıyorsun?”

“Kimseyi peşinden göndermedim. Lelis’le Defi ne yaptı bilmiyorum, anlaşma maddeleri ne onu da bilmiyorum. Marlo neyin peşinde onu da bilmiyorum ve açıkçası artık umurunda da değil.”

Gözleri zaten bunu söylüyordu. Umurunda olmadığını. Hatta yanımda getirdiğim kim varsa hepsini ortadan kaldırıp beni de alarak dünyaya dönmeyi planladığını da söylüyordu.

“Petra,” dedim ellerimi kucağında güçlükle bekletirken. Ellerin tutmamak, ona sarılmamak için kendimle mücadele ediyordum. Şimdi durması gereken bendim, kendimi ondan uzaklaştırıp onun akli dengesini yerinde tutmak zorundaydım.

“Beni  pmeni istediğim için kendime o kadar çok kızıyorum ki, inan pişmanlığımı sana anlatacak tek bir kelime yok. Evet, çok istedim ve dudağının dudağında bıraktığı o tat derin bir acıyla durmaksızın sızlıyor ama, ama sen bu değilsin.”

“Ben kimim Fegel? Benim kim olduğumu biliyor musun?”

Yüzüne vuran ışık köhnemiş acılarını da gün yüzüne çıkar mıştı.

“Biliyorum,” dedim. “Sen acımasız bir katilsin. Bağışlamaz, merhamet etmezsin, asırlar süren yaşantında ayağına dolaşan bir kız yüzünden t kezlemek zorunda kalan, evet, en çok da bu yüzden öfkesine sarınan yaralı bir g lgesin.”

“Peki, neden şimdi olduğum şeyin sonuçlarına katlanmıyorsun?”

Yumruk yaptığım elimi masaya geçirdim.

Ellerini masanın üzerine açık duracak vaziyette tutup bekledi.

“Hayır,” dedim. “Bunu yapmayacağım. Sana dokunmayacağım. Hatta dünyaya dönene kadar elimden geldiğince senden uzak durmaya çalışacağım. Anladın mı beni? Evimi değiştir ya da git kendine kalacak başka bir yer bul, ne yaparsan yap ama benden uzak dur.”

Gözleri karanlık bir kuyunun içine vuran ay ışığı gibi haleler yaratarak parlıyordu. Gülümseme çalıştı ama yapamadı.

“Ellerini ver bana.”

“Hayır,” dedim kollarımı göğsümde birleştirerek. “Sana dokunmayacağım.”

“Fegel,” dedi sakinliğini bir an olsun bozmadan. “Ellerini uzat. Buna ne kadar ihtiya ım olduğunu görmüyor musun?”

“Lanet olsun, görüyorum. İkimizin de buna ihtiyacı var ama sana dokunduğumda ortalığı birbirine katıyorsun. Söyle, duracak mısın? Sana dokunmam seni daha fazla kışkırtacaksa benden bunu istemekten vazgeç.”

“Fegel,” dedi tekrar adımı ezberlemeye çalışırcasına. “Lütfen.”

“Ne söylediğimi anlamıyor musun?”

“Ellerini tutmadıkça düşünemeyeceğim.”

Sıktığım dişlerimle gürültülü bir nefes verdim. Kalp atışlarım giderek hızlanıyordu. Başımı iki yana salladım ve bir an için ne yapmam gerektiğini bilemedim.

“Kahretsin,” diye diye uzattım ellerimi ve o iri, güçlü, hem güvende hem de tehlikede hissettiğim, bir buz kütesine dönüp dönüp eridiğim ellerinin içine usulca bıraktım. Sıkıca tuttu ve güçlü bir nefes aldı. Sanki kâinat üzerinde ne kadar koku varsa hepsini ruhuna çekmişti. Keyifle gülümsedi.

“Seni seviyorum,” dedi titreyen sesiyle. “Seni çok seviyorum. Sen olmasan öfkeme kim engel olur Fegel, caniliğime kim engel olur? Sen benim pusulamsın, sen olmadan yönümü kaybederim, kendimi kaybederim, ruhumu kaybederim. Sen varken her şey o kadar net, o kadar berrak ki, görebiliyorum, duyabiliyorum, nefes alıp yaşayabiliyorum ama sen yokken her şey bir kâbusla örülü, hem de korkunç bir kâbus. Bağışlayamadığım şeyler var Fegel, onlarca yıl senden mahrum kaldım ben, onlarca yıl kin güttüm. Nasıl yakıp yıkmam, nasıl bunların intikamını almam. Her iki taraftan da Fegel, her iki taraftan da acısını çıkarmalıyım, yoksa duramam. Anlıyor musun beni? Onlarca yılı telafi edecek bir şey yok, o kadar büyüklükteki bir yarayı kapatacak bir şey de yok, söyle var mı? O yarayı nasıl kapatabiliriz söyle. Dönüp dolaşıp yine aynı yere geliyorum. Bir bumerang gibi bu acı, gönderdiğim gibi geri dönüyor bana. Bir türlü kurtulamıyorum ondan, üzerimden bir türlü atamıyorum.”

Dolan gözlerimle dinledim onu. Petra o yirmi dört yıllık yoklukta beni başkalarına bırakıp geri dönmenin çaresizliğine takılı kalmıştı. Her şeyin üstesinden gelip, bütün bir hayatı benimle birlikte sonlandırdıktan sonra mağlup olmanın acısıyla yuvarlanıyordu. Hiçbir şey onun yarasını kapatmayacak, intikamını sonuna kadar alacaktı. Önüne kim çıkarsa çıksın onun durdurulamaz olduğunu anlayacaktı. Bu dünyadaki tüm varlıklar pes edip Petra'nın önünde diz çökene kadar bunu sürdürecekti.

Ve işin gerçeği, Petra sahiden de hepsine diz çöktürecekti.

Gölümse Zülf

Köyün üzerine çöken sisle birlikte adımlarımı hızlandırdım. Boğuluyordum. Durmaksızın yürürken bir şeyler yapmam gerektiğine dair beni dürteleyen bir sürü düşünce vardı. Marlo. Onun bütün saçmalıklarına, hatalarına, yanlışlarına göz yummuş, sırf ona verdiğim değer yüzünden onu her defasında affetmiştim. Şimdi aptal bir kıskançlık yüzünden onca çaba boşa gitmek üzereydi. Biliyordu Petra'yı sevdiğimi, onunla olacağımı, kahretsin, onu kurtarmaya geldiğimizi de biliyordu. Peki, neden böyle çocukça bir hatayla ortadan kayboluyordu? Adımlarım toprağı döverken kendi kendime de sesli bir şekilde söyleniyordum.

“Kaçmayı düşünüyorsan kapıyı tavsiye ederim.”

“Giovanni,” dedim arkamı dönmeden. Yüzüme derin bir gülümseme yerleşti. Uzun bir aradan sonra onu görmek keyfimi yerine getirmişti.

“Kaçmak mı?” dedim köyün surlarında da aynı şekilde yanıtladığım gibi. “O kadar aptal değilim.”

“Aptal olmadığını biliyorum,” dedi o ânı bana tekrar yaşatarak. “Seni gözetlediğim onca yıl bunu anladım.”

Bunun ardından ne söylemiş olacağımı hatırlamaya çalıştım ve sonra buldum.

“O hâlde bana acımışsındır?”

“Acımak mı?” diye pofladı aynı şekilde. “Sen acınacak bir insan değilsin Fegel, aksine, hayran olunacak birisin.”

Kahkaha atmadan önce kendime güçlükle hâkim oldum ve o gün de söylediğim sözleri tekrarladım.

“Bu bir iltifat mıydı?”

“Tebrikler,” dedi. “ l ms zl ğ n için. Nasıl hissediyorsun?”

Omuz silktim. Ellerim arkamda kavuşmuştu. Ona doğru yürüdüm. Bir odun y ğının  sırtını yaslamış kollarını göğsünde birleştirerek sırtıyordu. Ah Giovanni, ağrı kesici il  lar gibiydi onu izlemek. Biraz beklemek gerekiyordu ama sonuç etkiliydi.

“Bir şey hissettirdiği söylenemez. Hâlâ insanım, hiçbir özelliğim yok, uçup ka amıyorum, güçlü değilim.”

Yerde gezinen tavukları gösterdim. “şuradaki tavuk bile istese beni yere serer.”

“Buna izin vermem, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum,” dedim hüzünlü bir baş sallamayla.

“Ve beni güldürmeyi her şeye rağmen başarıyorsun. Benim için ilk gün nasılsan hâlâ  ylesin. O kadar değerli.”

“Sen de bizim için değerlisin,” dedi ‘benim’ kelimesini kullanmamaya gayret ederek.

Bakışlarını kaçırdı ve huzursuzca kıpırdandı.

“Amcam artık bizi kabul etmiyor, sanırım dışarıda ne varsa temizleyip sonra da bizim icabımıza bakacak.”

“Saçmalama,” dedim. “O size zarar vermez.”

“Emin misin?” dedi. “Tekrar düşün istersen.”

“Giovanni, o öfkeli biliyorsun, geçirdiği yirmi dört yılın acısını çıkartıyor, tıpkı Marlo’nun yaptığı gibi. Gölgeler hapsedilmeye gelmiyor.”

Hafifçe gülümsedi.

“Bırakıldığınızda fazla hiddetli davranıyorsunuz ve düşünmeden hareket ediyorsunuz. Marlo’nun ve şimdi de Petra’nın yaptığı gibi.”

“Amcamı o aptalla kıyaslamayacaksın değil mi?”

Ayaklarımın arasında dolanan kuru yaprakları tekmeleyip “hayır,” dedim. “Tabii ki kıyaslamayacağım ama Marlo’yu o tehlikenin içine bırakamam.”

“Marlo korkağın teki, sen de gördün.”

“Ne gördüğümü biliyorum, korkuyor evet, sadece beni kaybetmekten. Petra gibi kaybolmaktan ve beni yitirmekten korkuyor, yoksa yeterince şeyi göze aldı.”

“Elbette aldı.”

Arkamı dönmeden yere indirdiğim başımı kaldırdım ve “Francesca,” dedim. “Yerinde olsaydım ona daha iyi göz kulak olurum.”

“Olmadığımı kim söyledi?”

Giovanni diklendi.

“Uzaklaş Francesca, sırası değil.”

“Niyetim rahatsız etmek değil, sadece konuşmak istedim.”

“Bırak,” dedim Giovanni’ye, “kalsın.”

Bize doğru yaklaşıp hemen kardeşinin yanına dikildi. Her zamanki gibi çok güzeldi.

“Onun gitmesine biz izin verdik.”

Francesca’nın itirafıyla Giovanni yüzünü sıvazladı ve iyi halt ettin dercesine kardeşine baktı.

“Neden böyle bir şey yaptın?”

“Dayanamadı. Sabaha kadar oturup ağladı. Çatlayana kadar ağladı hem de.”

Tanrım, elimi kalbimin üzerine koyup kolyeme tutundum. Soluğum kesilmişti. Marlo’yu öyle düşünmek istemedim. Gözlerimin önüne bile getiremedim.

“İkimiz de onu teselli edemedik. Yere göğe sığamadı. Kendini öldürmek istedi, hatta bize kendini öldürmemiz için binlerce kez yalvarıp yakardı. Önümde diz çöktü, beni öldür, öldür ki bu acı bitsin. Öldür ki huzur bulayım, dedi.”

“Sus artık,” dedim ruhuma çöken azapla. “Daha fazla anlatma.”

“Ben itiraz edince Giovanni’ye döndü, aynı şeyleri onun önünde de yaptı. Bir saniye olsun durup dinlenmedi, ağladı, yakardı. Kusura bakma Fegel, insanları öldürecek kadar cani olabiliriz ama seven bir adamın gözyaşları karşısında bu kadar ruhsuz olamayız. Onun gitmesine izin verdik. Artık sende bırak onu, bırak gitsin, Marlo’nun iplerini elinde tutmaktan umarım ki sende zevk almıyorsun, o halde neden onu geri istiyorsun?”

“Francesca!” dedim sesimi yükselterek. “Ben onun mutlu olmasını istiyorum ama burada kaldığında değil, dünyaya döndüğünde. Herkes gibi hayatına devam etsin istiyorum. Ona bu dünya üzerindeki her şeyden çok değer veriyorum ben. Nasıl olur da böylesine acı çekmesine göz yumarım?”

“Dünyaya dönmek onu mutlu etmeyecek.”

“Bunu bilemeyiz. Belki, belki karşısına onu mutlu edecek birisi çıkar, yeniden sevebilir, yeniden âşık olabilir.”

Francesca öyle güçlü bir kakhaha attı ki o an neye uğradığımı şaşırdım. Kakhahası sürdükçe sürdü. Gözlerinden yaşlar akana kadar güldü. O süre boyunca tüylerim diken dikendi. Giovanni ifadesini değiştirmede.

“Marlo yeniden sevecek ha, seni unutup yeniden sevecek?”

Gözyaşlarını silip alayla gülmeye devam etti.

“Neyse,” dedi yürümeye başlayıp. “Ben gidiyorum, teşekkür ederim Fegel, hiç bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum.”

Yürüyüp giderken bile gülmeye devam ediyordu.

“Onun sorunu ne?” dedim.

“Boş ver,” dedi. “Hadi dönelim, hava gittikçe soğuyor ve sis birazdan bütün köye hâkim olacak.”

“Aklım Marlo’da,” dedim. “Sence güvende mi?”

“Güvendedir tabii ki, anlaşması var, kimse ona zarar veremez.”

“Anlaşma,” dedim arkasına bir küfür mırıldanarak. “Marlo’yu bulduğumda suratının ortasına kocaman bir yumruk atacağım. Bu konuda bana yardımcı olur musun?”

“Hiç şüphen olmasın,” dedi. “O yumruğu bizzat senin yerine ben atacağım.”

Sis boyunca Giovanni’nin şen kahkahaları köyü çınlatırken ben de ona eşlik ettim. Kendimizden geçene kadar güldük ve Petra’nın koyu, kaknem öfkesini üzerimizde hissedene kadar gülmeye devam ettik.

Akşam yemeğini Paracelsus’un evinde Patrizio, Hypatia, Francesca, Giovanni ve tuhaf bir şekilde Nesya’nın durgunluğu eşliğinde yedim. Petra karanlık çökmesine rağmen hâlâ geri dönmemişti. Yemek sonrası kahvelerimizi yudumladık ve ben onlardan uzak bir köşeye geçip çocukların kıyafetlerini onardım. Mel’le sohbet edip onlarla oyunlar oynadım. Diğerleri gecenin geç vakitlerine kadar kendi aralarında konuştu. Arada adım geçmesine rağmen hiç oralı olmadım. Ne onlar benim yanıma geldi ne de ben onların yanına gittim. Böylece saatler aktı ve çocukların esnemeleri eşliğinde endişelerim de arttı.

Gözüm pencerede, kulağım kapıdaydı ve bir türlü gelen giden olmuyordu. Sonunda diğerleri dağıldı ve ben Paracelsus’la baş başa kaldım. Karşılıklı koltuklarda şöminede yanan ateşin çıtırtıları eşliğinde birbirimize baktık ve sessizliği bozan ilk o oldu.

“O ormanda bana geldiğin günü hatırlıyorum. Hiç olmadığı kadar sıradan görünmüştün gözüme. Petrarca aklını kaçırmış olmalı, dedim. Ne işi var böyle bir kızla? Asırlar süren saygınlığını neden yerle bir ediyor? Dertsiz başına neden dert açıyor? Evet, bunları düşündüm ama sonradan anladım. Yaşamın teraziden, dengeden, döngüden, zıtlıkların hâkimiyetten ibaret olduğunu anladım. O gün gözlerine dikkatle bakmayı akıl edememiştim Fegel. Sonrasında da

edemedim. O yemekte Petra'yı kışkırtırken de gözümde bir değerin yoktu.”

“Teşekkür ederim,” dedim gülümseyerek, “senden aldığım en güzel iltifat.”

Kaşları kaykıldı ve beyaz saçlarını uzunca bir süre kaşıdı.

“Petrarca'nın Kulpa'nın yolunu açıp beni davet ettiği o günü de hatırlıyor musun?”

“Nasıl unutturum?”

“O gün bile kalbinde Petra'ya dair hiçbir şey yoktu. Tamamen Marlo'yla doluydun. Nasıl olabilir dedim, nasıl olur da bu kız bu vakitten sonra Petra'yı sevebilir?”

Öne doğru eğilip tombul parmaklarını birleştirdi. Yüzünde öyle babacan bir ifade vardı ki Paracelsus gözüme ilk defa bu kadar sevimli görünmüştü. Ağzından çıkan bütün olumsuzluklara rağmen.

“Bir kum saati nasıl işler biliyor musun?”

Başımı salladım.

“Bir kum saati olarak düşün kalbini. Petra'yla yaşadığın o zaman diliminde kumlar tek bir yöne aktı, yani kalbin tamamen Marlo'ya aitti, onu sevdin, onu istedin ve onu severek dünyaya veda ettin. Ve dünyaya tekrar döndüğünde kum saatinin yönü değişti. Bu sefer de kalbin Petra'nın aşkıyla dolmaya başladı, onun aşkıyla dolarken Marlo'nunki azaldı. Gün geçtikçe daha çok sevdin onu, daha çok istedin ve yine dünyaya veda edene kadar kalbini onun aşkıyla kuşattın. Sonunda ne oldu, bitti Fegel. Zaman doldu. Artık kalbini kiminle doldurduysan onunla dolu olacaksın. Petra senin son durağın. Başlangıcın ve sonun. Hem ezeli hem ebedi yazgın. Kader yollarınızı kesiştirmek için bütün dengeleri bozdu ve kurulan bir saat gibi baştan, baştan, yolunuzu bulana kadar yeniden kurdu. Dengeler sarsılmaya devam ediyor Fegel. Bu sarsıntıyı durdurabilecek olan yalnızca sizsiniz. Biz değiliz, biz sizin yanınızda hiçbir

şey değiliz. Bu oyunu bitirecek olan yalnız ve yalnızca sizsiniz, ikiniz.”

Tüyleri diken diken olan kollarımı sıvazladım. Herkes gibi Paracelsus da soluğumu kesmişti.

“Daha düne kadar da,” diye devam etti. “Benim için pek bir anlam taşıımıyordun ama şimdi, gözlerine baktığımda esasen ölümsüzlüğü hepimizden daha çok hak ettiğini görüyorum. Tanrı’nın neden seni seçtiğini anlıyorum Fegel ve sahip olduğun yeteneğe gerçekten imreniyorum. Gözlerine baktığımda Petra’nın ruhu kadar büyük bir âlem görüyorum. Kusursuz bir seyir. Bakmayı bilen için cennet bahçesi, kalbini bozan için cehennem ateşi. Hangi niyetle bakarsan sana onu gösterecek hakiki bir ayna. Kendini ne surette görmek istersen o var gözlerinde. Bu sırrı gizle Fegel, herkesten, hatta kendinden bile gizle. Bunu insanların görmesine izin verme. Hak eden de etmeyen de aynı kefededir, bunu kavra. Yalnız istediğine göster bu sırrı. Kalbinin sesini aç, kulağın işitsin. Bu kapı sana ait Fegel, anahtar sende. İster açar ister kapatırsın. Kime açmak istediğine dikkat et. O kapıdan herkesi geçirme.”

Gözlerim bir an için boynumdaki kolyeye kaydı, tüy avuçlarımın içinde usulca dolaştı. Bir şey vardı, evet, bu tüy, bunun daha farklı bir anlamı olmalıydı. Bu tüy bana geldiyse mutlaka sebepsiz değildi. Nesya’ya verilen defter gibi, Petra’ya verilen bıçak gibi bu tüy de bana verilmişti.

Ama ne yapmak için?

“Herakleitos der ki; Tanrı gece ve gündüz, yaz ve kış, savaş ve barış, tokluk ve açlıktır. Ancak o, ateşin yaktığı bir tütsüden yayılan ve herkesin kendince ad verdiği koku gibi başkalaşır.”

Boğazıma ardı ardına yumrular dizildi, her yutkunmaya çalıştığımda onlardan biri çıkıyordu karşıma. Canımı yakıyordu.

“Gözlerinde bir sır var Fegel. Ve o sır yalnızca kendini keşfettiğinde ifşa olacak. *Kendini keşfet.*²”

Bir ton kafa karışıklığıyla bırakmıştı beni Paracelsus. Çözmeye çalıştıkça karışıyor, karıştırdıkça da daha çok içine gömülüyordum.

Başını pencereye çevirip yıldız bezeli gökyüzünü izledi.

“Bak,” dedi. “Ne kadar tuhaf değil mi? İki dünya birbirine geçerken bile her şey nasıl da olağan. Nasıl da gerçeklik hissini sonuna kadar yaşıyor. Tıpkı geride bıraktığımız dünya gibi. Seni dünyada olmadığına ikna edebilecek hiçbir noksanlığı yok.”

Petra kapıyı yumrukladığında başımı iki yana sallayıp gülümsedim.

“Haklısın,” dedim. “Hiçbir noksanlığı yok, onunla olduğum her yer bana gerçeklik hissini sonuna kadar yaşatacak.”

Doğrulup kapıya doğru yürüdüm. Üstü başı son derece düzgün, temizlenmiş ve saçlarının büyüğü etkisiyle karşıma dikilmişti Petra.

Paracelsus’a teşekkür edip evinden ayrıldım. Yol boyunca ikimiz de konuşmadık. Yine elimden tutmuş bir çocuk gibi beni sürüklüyordu.

O konuşana kadar konuşmayacak, kırgınlığımı sürdürecektim.

Eve girdiğimizde bütün bir oda mumlarla aydınlatılmıştı.

“Uykum var,” dedim onunla oturup kalmaya gönüllü olmadığımı göstermek istercesine.

“Tamam,” dedi omuzlarını indirip kaldırarak. Neden bu kadar bakımlı olduğuna anlam veremeyerek merdivenlere yöneldim. Sanırım kan lekeli kıyafetleri ona bıkkınlık vermişti.

² Herakleitos’un “Kendimi keşfettim,” fragmanına atıf.

Suratım asık bir şekilde basamakları çıkarken arkamdan gelip gelmediğine baktığımda hiç kıpırdamadığını gördüm. Yine de oralı olmadım. Geceyi seve seve tek başıma geçirebilirdim. Hem de yatakta yayılarak yatar sabaha dek deliler gibi döner dururdum. Onunla uyumak umurumda bile değildi ki.

Kapıyı açar açmaz nutkum tutuldu. Kaldığım oda da aşağısı gibi mumlarla aydınlanıyor, pencerenin önüne hazırlanmış masaysa orada öylece durup görünmez elleriyle beni kendine davet ediyordu. Titrek adımlarla içeriye girdim. Ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Masanın üzeri çeşit çeşit yiyeceklerle bezenmiş, tütsülerin yarattığı muhteşem bir koku eşliğinde tam ortaya konan bir vazoyla da taçlanmıştı. Gözlerimin takılıp kaldığı, bakışlarımı üzerinden ayıramadığım şey vazonun içindeki çiçektir. Büyüleyici bir güzellikle sarıyordu odayı.

“Beğendin mi?”

“Hem de nasıl,” dedim kırgınlığım bir anda ortadan kaybolurken.

Bakışlarımı zorlukla çiçekten ayırıp Petra’ya döndüğümde başımı hızlıca göğsüne bıraktım. Kollarımı beline dolayıp sıkıca sardım ve derin bir gülümseme eşliğinde onun aşkına sığındım.

Gece onun sessizliği ve benim hayranlığım içinde geçti. Petra’ya her baktığımda ve onun bana her baktığında aynı şeyi gördüğümüzü biliyordum. O dayanılmaz öpücüğü. Gözlerimizin içinde yinelenen bir film gibi bu görüntü geçip gidiyordu ama yapamazdım. Bunu biliyordum. Ne o ne de ben böyle bir şeyi istemeye cesaret edemezdik. Erteleyecektik. Bugüne kadar ertelediğimiz her şey gibi bunu da erteleyecektik ama hiç unutmuyacaktık. Her daim gözlerimizde, kalbimizde, alev alev yanmaya, dudaklarımızda bir yıldız gibi parlayıp ışıldamaya devam edecekti. Nasıl unutulurdu? İlk öpücüktü bu.

“Fegel,” dedi sessizce. Buğulu sesi beni düşüncelerimden uyandırmıştı.

“Benim,” deyip bir süre bekledi. Ellerini birleştirip çenesinin altına yerleştirdiğinde gözleri bir anlığına dışarıya takıldı. “Evet,” dedim. “Devam et.”

“Benim nasıl bir adam olduğumu biliyorsun. Ne denli geri kafalı olduğumu ve bu konuları konuşmada ne kadar beceriksiz olduğumu da.”

Duraksayıp bir cevap beklercesine gözlerime baktı ama ben dinlemekten yanaydım.

“Böyle şeylerle seni mutlu etmeyi isterim ama yapamıyorum, ne kendime bu davranışları yakıştırıyorum ne de bunlarla seni avutmayı istiyorum.”

“Biliyorum,” dedim derin bir gülümsemeyle.

Yutkundu ve bir süre daha sessiz kaldı.

“Evlilik teklifi etmek, parmağına bir yüzük takmak...” Omuz silkip ellerini bıraktı ve kaşlarını çatarak geriye yaslandı. “Bunları ilk bende yaşamayı isterdim ama sen o aptalın yüzüğünü iki defa taktın parmağına ve ben bunu yapmak için ne zaman yeltensem öfkeleniyorum Fegel. O görüntü uçuşuyor gözlerimin önünden. Aklımı kaçıracak gibi oluyorum. Tahammül edilemez bu. Hazmedilemez.”

“Haklısın,” dedim. “Kızgın olduğunu biliyorum. Hem bunlar sana göre değil. O dönemi de çoktan aştık biz.”

“Seni istiyorum Fegel, seninle bir aile olmak istiyorum. Karım olmanı! Her şeyinle bana ait olacağın o günün sabırsızlığı içindeyim ama bunu kelimelere ve ifadelere dökemiyorum.”

Ellerimi masanın üzerinde, ona doğru uzattım. Hiç bekletmedi, sıcacıktı elleri. Sıkıca kavradı.

“Bunu yapmanı istemiyorum. Ne evlilik teklifi etmeni ne de yüzük takmanı. Saçma birkaç kelime birleştiremez bizi ya da parmağıma taktığın bir yüzük evli olduğumuzu ispat edemez.

Yine de geleneklerine ne kadar bağılı olduğunu da biliyorum. Bu yüzden sadece dönelim Petra. Dönelim ve canımız ne istiyorsa onu yapalım.”

“Sahi mi?” dedi belirgin bir rahatlama göstererek.

“Evet,” dedim. “Öyle. Kendini bunlar için sıkma. Sağ salım dönelim. Gerisi kolay.”

“Teşekkür ederim,” dedi minnet dolu bir bakışla. Gözlerinin yeşili çoğaldı. Üzerindeki yük buhar olup dağıldı.

Kendimi onun kollarında uykuya teslim ederken bir rüya farz ettim bu anları, gerçeğine uyanmak için gün saydığım harikulade bir düş.

Dışarıda kasvetli mi kasvetli, boğucu, insanın ruhunu mengeneyle sıkarak korkunç bir hava vardı. Masada bütün canlılığıyla duran çiçek gözlerimi kamaştırmasa bende bu havadan nasibimi alabilirdim.

“Bugün yalnız gitmeni istemiyorum,” dedim. “Diğerlerini de al yanına ya da bugün beni de götür.”

Alaycı gülüşüyle “dalga mı geçiyorsun?” dedi.

“Hayır,” dedim. “Gayet ciddiym, seninle gelmek istiyorum.”

“Fegel,” dedi oturduğu sandalyeden doğrularak. “Ne sen ne de bir başkası, hiçbiriniz gelmiyorsunuz. İblisler ortaya çıkıp yeter artık diyene kadar saldıracağım onlara. Güçlerini tüketene kadar durmayacağım ve bunu tek başıma yapacağım.”

“Ama, ama neden?” dedim ses tonuma kattığım öfke kırıntılarıyla. “Baban da gelsin, bize tuzak kuran Valek de gelsin. Giovanni senin en sevdiğin yeğenin, stoacılar harika dövüşüyorlar. Sen saydın diğerlerini, nasıl da sabırsızlar bilsen. Hepsi onları götürmeni bekliyor.”

Parmaklarını kütletip büyük bir özenle gömleğinin kıvrılmış kollarını indirerek düğmesini taktı. Hâlbuki ortalığı kan revan içinde bırakacak bir savaşa gidiyordu, her gün ve her gün, bıkmadan bunu sürdürüyordu. Ona gerçekten hayrandım. Asaletine gölge düşürecek her şeyden uzak duruyordu.

Başını kaldırıp kollarını arkasında kavuşturarak o meşhur duruşuyla bana yaklaştı ve gözlerime bakıp gülümsedi.

“Kral kuşunu bilir misin?”

“Hayır,” dedim. “Bilmiyorum.”

“Adı gibi davranır. Bütün kuşların içinde en karakterlisidir bana göre. En kudretlisi. Her zaman ağaçlarda yaşar ve besinini havada yakaladığı böceklerle sağlar. Yere indiği nadirdir ve beni etkileyen en önemli özelliği yuvasına yaklaşan bütün kuşlarla kıyasıya dövüşmesidir.”

“Tamam,” dedim. “Sen Kral kuşsun ve burası da senin yuvan ve yuvana hiçbir şeyin yaklaşmasını istemiyorsun, anladım ama bir kez olsun beni dinlesen ne olur?”

“Seni dinledim ve sonuçları ortada.”

Gözlerimi devirip güçlüce pofladım. “Her zaman bunu yüzüme mi vuracaksın? Tanrım, çok kötüsün.”

Kapıya doğru yürüyüp, “öyleyim,” dedi. “Dünyanın en kötü adamıyım ama en âşık adamı da benim.”

Son bir bakış atıp gözden kaybolduğunda olduğum yerde tepinmek, arkasından tüm gücümle haykırmak istedim. Kahretsin, saçlarımı yolmamak için kendimi zor tutuyordum. Evde duramazdım, hemen dışarıya fırladım ve kışa hazırlık yapan kâhinlerin eşliğinde Valek’i aradım. Karşılaştığım kişilere onu sordum ama ya gerçekten bilmiyorlardı ya da söylemek istemiyorlardı. Paracelsus’un kapısında Valek’in yerini öğrenmek için sızlanırken sonunda bana acıyan birisi çıkmıştı ve bu da Mel’den başkası değildi. Beni eski, yıkık dökük bir barakanın önünde bıraktığında “burası mı?” dedim. Başını salladı ve benimle birlikte içeriye gelmek istedi. İzin vermedim. Paçama yapışıp ısrar etse de hafif bir tekmeyle onu gönderdim. Giderken boynunu bükmüş hıçkırıklarla ağlıyordu. Sahi, ne ara bu kadar kalpsiz olmuştum? Dönüşte mutlaka onun gönlünü almaya karar vererek tahta kapıyı güçlükle ittim.

Karşılaştığım karanlık beni ürkütse de gözlerim giderek buna alıştı ve köşede bir yerde hafif bir kıpırdanma sezdim.

“Valek, burada mısın?”

“Hak ettiğim yeri mi merak ettin Fegel, gel de gör. Senin sevgili Gavino’nı beni buraya hapsetti.”

Dikkatli adımlarla yürüyüp saman balyalarının arasında Valek’i ararken sonunda onu buldum. Devasa zincirlerle el ve ayak bileklerinden bağlıydı. Ama, bir büyü olmadan bu zincirler onu burada imkanı yok tutamazdı. Valek burada mutlaka güçlü bir büyüyle tutuluyordu.

Hemen karşısına geçip oturdum, yüzü duvara dönük bir haldeydi ve oldukça da bakımsızdı. Barakanın çatlak tahtalarının arasından sızan ışık içeriyi az da olsa aydınlatmıştı ve ben onun acı dolu ifadesini rahatlıkla görebiliyordum.

“Sadece seni merak ettim.”

Ne duyarsa duysun muhatap almayacak ve başı milim kıpırdamayacakmış gibi duran Valek büyük bir şaşkınlıkla başını bana çevirdi ve “merak mı ettin?” diye sordu. “Beni mi, ama neden?”

“Şey,” dedim omuz silkerken. “Bir sebebi yok, ormandan bu yana seni görmedim ve bu uzun bir zaman. Diğerleri gibi seni de merak ediyorum ve iyi olup olmadığını gözlerimle görmek istedim.”

“Gözlerin,” dedi tuhaf bir fısıltıyla. Sonra sustu. Ne demek istediğini çok iyi anlamıştım, konuyu geçiştirdim.

“Bir şeye ihtiyacın var mı? Yardımcı olmak isterim.”

“Benim kim olduğumu biliyorsun değil mi Fegel?”

“Evet,” dedim sakın bir baş sallamayla. Dünyanın en normal şeyiymişçesine “bir şeytansın,” dedim. “Cennetten kovulup dünyaya düşen ilk melek. Tanrı’yla da bizzat konuşmuş olmalısın, belki de onu gördün. Bu büyüleyici olmalı, yani onu görmek.”

Dalga geçip geçmediğimi anlamak istercesine bütün dikkatini bana verdi.

“Bir kadın istedin, dünyadaki yalnızlığını giderecek bir eş. Diğerlerinin asırlar süren yaşamına nazaran seninki

milyonlarca yıl olmalı. Bu tek başına katlanılabilecek bir zaman dilimi değil.”

Başını öne eğdi ve görmekte zorlandığım o karanlıkta bütün bedeni sarsılarak gülmeye başladı. Evet, sanırım yaptığı buydu, söylediklerime gülüyordu. Oysa ben şaka yapmıyordum.

“Ben olsam o kanatları feda eder miydim merak ediyorum?”

“Asla etmezdin,” dedi gülmeyi kesip. “Çünkü sen benim aksime kesinlikle bencil değilsin. Ben aşk için o kanatları feda ettim. Korktum, yalnız olmaktan, yalnız kalmaktan, Hazul’la Merid bile tek bedende çiftken ben neden yalnız kalmalıymışım ki diye diklendim. Dünya denen illetin tek sefili ben miyim? Hayır, bir an olsun düşünmeden hepsini feda ettim.”

Yumruk yaptığı elini yere serili kuru ot demetlerinin üzerine geçirdi ve öylece bekledi. Uzattığı bacaklarının birini hafifçe kendine çekmişti. Oturduğum yerde kıpırdandım.

“Neden biliyor musun, dünya umurumda bile değildi. Dünyada olup bitenlerde. Tarih okudun mu Fegel, karanlık çağları bilir misin? Bu kelimeyi kullanan ilk kişi Giovanni’nin babasıydı. Cesur şair. Dünyayı dinin yönettiği dönemler yaşandı. Bir daha yeryüzüne gelmeyecek İskenderiye Kütüphanesi yakılıp yağmalandı. Eğer o kütüphane zarar görmeseydi dünya bugün bambaşka bir yazgıyla dönecekti ama insanlık bu fırsatı elinden kaçırdı. Ah Fegel, o kadar acıydı ki yaşananlar. Galileo’nun ölüm korkusuyla dünyanın gerçeğini reddetmesine şahit olup, yobazlığın hüküm sürmesine ses çıkarmamayı en iyi ben bilirim. Vebanın fırtına gibi yayıldığı o yıllarda milyonlarca insan cesedi dev kuleler yapılarak yakılırken yeryüzüne bıraktığı koku hâlâ burnumdan gitmek bilmiyor. Üzüldüğüm için değil, tiksindiğim için. Ve bugün dönüp dünyaya baktığımda ne görüyorum biliyor musun Fegel?”

“Ne görüyorsun?”

“Geçmişte ne görüyorsam onu. Hiç değişmedi. Bugün yükselen teknoloji, son derece gelişmiş şehirler, ülkeler, lüks içinde yaşayan insanlar ve onların tam karşısında hüküm süren sefalet. İnsanlığın başı göğe de erse gördüğüm manzara değişmeyecek Fegel, hiç acımayacağım onlara, hiç merhamet etmeyeceğim. Gözlerim bile dolmayacak. Çünkü başından bu yana yaşadıkları ne varsa hepsini ama hepsini hak ettiler. İşte Kabil’in çocukları, al karşına ve sor, sana ne diyecekler biliyor musun, bizden bir halt olmadığı halde Tanrı insanlığı durdurmak yerine durmaksızın ilerlemesini sağladı. Ama emin olduğum bir şey varsa O’nun da bundan memnun olmaması. Bu yüzden insanlığa olan inancımı yitirdi ve bir oyun oynamak istedi. İstedi ki bu oyunu oynarsam yarattığım insanlığın yüreğinde bir zerre de olsa merhamet kırıntısı biriktirir miyim? Aradı buldu Fegel ve buldukları farklı asırlarda dünyaya gelmişti. Ne yapabilirdi, onları zamanın ileriye doğru aktığı dünya evreninde nasıl bir araya getirirdi? Düşündü ve buldu. Karanlıkla aydınlığa aynı anda emretti. Siz bir araya geldiğinizde onlar da bir araya gelecek dedi ve böylelikle yollarınız kesişti.”

Valek’in hararetli konuşması fısıltıyla sona erdiğinde gerçeği başka bir bakış açısıyla kavramış olmanın o garip hissiyle doğruldum, dizlerim beni taşımakta zorlanırken ayaklarımı sürüye sürüye kapıya doğru yürüdüm.

“Oyun bitmedi Fegel, oyun devam ediyor.”

“Biliyorum,” dediğimde dışarıdaydım. Yağmur bulutları toplanmış bir yandan da biriken sis yoğun bir grilikle köyün üzerine doğru çökmekteydi. İki elimle boynumdaki kolyeye sıkı sıkıya tutundum. Tutundum ki düşmemem için bana güç versin. Bunca şeyi küçücük bedenimde taşıyabilmem için daha çok büyümeme müsaade etsin.

Yol boyunca etrafımda olan bitenleri fark edemedim yürüdüm. Gözüm hiçbir şeyi görmedi, kulağım hiçbir şeyi

duymadı ve başım olabildiğince hızlı bir şekilde dönmeye başladı. Ayaklarım yalpalarken yürümem zorlaşıyor, vücuduma çöken sıcaklıkla nefes almakta zorlanıyordum. Köy meydanına yaklaştığımda artık yürüyecek takatim kalmamıştı. Etrafta kimsecikler yoktu. Önüme çıkan birkaç çite tutundum ve kalan gücümle yığılmamaya çalıştım. Kalp atışlarım o kadar hızlıydı ki neredeyse ağzımdan fırlayıp yola yapışacaktı. Korkuyordum, Tanrım, gerçekten nefes alamıyordum. Elimle yakamı çekiştirdim ve puslanan görüş alanımla beni duyabilmeleri için seslendim. Bütün bedenime yayılan bu korkunç yanma hissini çürürken bile hissetmemiştim. Sonunda gücüm tükendi ve tutunduğum çitlerle birlikte yere devrildim.

Gözlerimi açmaya çalıştığımda kirpiklerim bir yapışkanla tutturulmuş gibi adeta birbirine geçmişti. Kulağıma derinlerden bir ses geliyordu. Petra'nın telaşlı sesi.

Sonunda kirpiklerim çözüldü ve Petra'nın sesi giderek yakınlaştı. Elim tutan ellerini hissettiğimde huzur dolu bir nefes aldım. Görüş alanım netleşene kadar sabırla bekledim ve bana ne olmuş olabileceğini düşünmemeye çalıştım.

“Fegel, beni duyuyor musun?”

Konuşmaya çalıştım ama olmadı.

“Tamam,” dedi. “Acele etme. Birazdan her şey yoluna girecek. Ben yanımdayım.”

Gülümsemeye çalıştım ürkekçe. O yanımdayken her şey yoluna girerdi biliyordum. Buna inanarak kendimi Petra'nın güvenli ellerine bıraktım.

Ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama bilincim tam olarak yerine geldiğinde nedense uzunca bir sürenin geçtiğini hissetmiştim.

Petra oturduğu sandalyede üzerime doğru eğilmiş ellerim ellerinin içinde kaybolmuş vaziyette başı önde dua edercesine gözlerini kapatmıştı. Sahi, Petra hiç dua eder miydi?

Gece mi gündüz mü olduğunu anlamak için başımı pencereye çevirdiğimde dışarısı zifiri bir karanlıktı.

“Fegel,” dedi telaşla. “Nasılsın?”

“İyiyim,” dedim zorlukla konuşurken, “söylesene ne oldu?”

“Ablaların anlaşma yaptı. Etkisi sana kadar ulaştıysa oldukça güçlü bir anlaşma olmalı.”

Başımı iki yana sallayıp dudaklarımı ısırırken engel olamadığım gözyaşlarım yastığa doğru hızlıca süzüldü.

Petra ellerimi daha çok sıktı ve “üzgünüm,” dedi. “Buna engel olamadım.”

“Olamazdın,” dedim. “Bütün bunlar oyunun bir parçası. Çok önceden belliydi böyle olacağı. Bize sadece katlanmak kalacak.”

Ellerimi ellerinden çekerek arkamı döndüm, sıktığım dişlerimle onlara nasıl veda edebileceğimi düşündüm. Petra hemen arkama uzandı ve sıkıca sarıldı. Hiç konuşmadı, teselli etmeye kalkışmadı, biliyordu, şu an söyleyeceği hiçbir şeyin bu acıyı geçiştirip açılan o büyük yaraya merhem olamayacağını en iyi şekilde biliyordu.

Annemle babam geldi gözlerimin önüne. Lelis’le Defi’nin ben çocukken durmaksızın beni sinir ettiği halleri geldi. Her doğum günümde bıkıp usanmadan oyuncak ayı almaları, hakaretleri, kırbaç gibi elleriyle ensemde nöbet tutmaları... Tanrım, kocaman bir anılar yığını. Hepsini alacak mıydın benden?

Evet, ölmüş olmalarını diledim. Başıma o kadar bela açmışlardı ki yeryüzünden silinsinler bile istedim ama asla onlara zarar gelsin istemedim. Şimdi, şimdi...

İklimler

Günlerdir sessizdim ya da yastaydım, her neyse işte, acıya dair ne varsa artık hepsini kanıksamıştım. Tanrı ruhunun neşeli bölümlerini başkalarına harcarken kıyıda köşede birikmiş ne kadar acı varsa büyük bir lütuf gibi yalnızca bana sunmuştu. Bir de üstüne teşekkür bekliyordu.

Şöminenin önündeki mindere bir kedi gibi kıvrılmış yaklaşan kışın ayak seslerini dinliyordum. Hiçbir şey beni kendimden memnun edemezdi şu durumda. Etrafımda kim var kim yoksa bir çöp poşetine doldurup onun da ağzını sıkıca bağlayarak dünyanın en uzak noktasına fırlatmak istiyordum.

“Kitap okumak ister misin?”

Ah, hayır! Bu sesin sahibini değil elbette. Ona kıyamazdım. Ondan uzak da duramazdım. Yine de işlevsiz bedenim bu ses karşısında bile kıpırdanmaya zorlanıyordu.

“Hayır,” dedim boğuk çıkan sesimle.

“Ama bunu okumak istersin diye düşünüyorum.”

Merakıma engel olamayarak başımı hafifçe kaldırdım. Kahretsin, beni nasıl vuracağını biliyordu.

“İklimler.”

“Biliyor musun?” dedim hızlıca doğrulup minderin üstüne bağdaş kurarak. “André Maurois bence bir katil.”

Şaşkınca tebessüm etti. Gözlerinin yeşili açılmış, bir çam ormanının ortasındaki durgun göle dönmüştü.

“Demek bir katil? Bu kaniya nasıl vardın?”

Ellerimi yoga pozisyonunda dizlerimin üzerine açık vaziyette koydum.

“Böyle bir kitabı yazmak için katil olması gerekir de ondan, insanların kalplerini her satırda hunharca söküp alan ve böyle muazzam karakter tahlilleri yapan birisi sıradan bir insan olamaz.”

“Tamam,” dedi sakince, yere bir minder bırakıp hemen karşıma oturarak. Kitabı ouija tahtası gibi tam ortamıza bıraktı.

“Seninle bu kitabı daha önce hiç tartışmamıştık. Hadi bana bu adamı kimin daha çok hak ettiğini söyle. Ve hangi sebeple?”

Kısa bir duraksamanın ardından bir cevap verebileceğimi düşündüm ama yapamadım, şaşalayıp kalmıştım.

“Nasıl yani?” dedim.

“Evet,” dedi. “Gördün ki Maurois öyle bir kitap yazmıştı ki kimin Philippe’i hak ettiğine asla karar veremiyorsun. Odile’e âşık bir adamdı o fakat Odile şuh bir kadındı, zavallı Philippe ona ne kadar âşık olursa olsun, ihanetlerini ne kadar görmezden gelirse gelsin ona yetmeyecekti. Çok daha fazlasını istiyordu o, bir aşktan çok daha fazlasını. Ama kör bir aşkla önünü bile göremeyen Philippe bunu göremedi. Odile, Philippe’i dünyadaki bütün erkeklerle aldatsaydı bile Philippe onu yine de affedecek, yine de bu hiçbir iradenin kaldıramayacağı ihanetleri görmezden gelecekti. Buradaki korkunç durumun farkında mısın Fegel? Bak,” dedi kitabı aralayıp sayfayı eliyle koymuşçasına açarak.

“Başımı çevirip şöyle diyordum ona: 'Sana bakmadan beş dakika durabilecek miyim bakalım.' Hiçbir zaman otuz saniyeden fazla dayanamazdım. Söylediği her şeyde olağanüstü bir şiir vardı.”

“Şimdi düşünmeni istiyorum. Düşün ve bana bir cevap ver.”

Bu güne kadar İklimler’in harikulade satırlarına odaklanan ben, bu sorular karşısında son derece çaresizdim. Bu hikâye

biraz da bize mi benziyordu? Bunu telaffuz etmeye korktum ve bakışlarımı ona yalvarışı andıran bir sessizlikle diktim.

“Evet,” dedi. “Biliyorsun. Seni neden kendi ailenen, çevrenden, yaşamın içinden koparıp aldım sanıyorsun? Korktum Fegel, sana degecek her bir gözden korktum. Bende tıpkı Philippe gibi kör bir aşkla bağılıydım sana. Ama asla onun gibi davranacağımı düşündürmesin bu sana,” diye de ikazda bulundu. “Beni o duruma düşürecek her şeyden uzak tutardım seni. Onun yerinde olsam Odile’nin hak ettiği o sonu bizzat kendi ellerimle getirirdim. Bunu kendine bırakmazdım anlıyor musun?”

Bundan şüphem olmazdı. Hafifçe başımı salladım.

“Seni dünyanın içinde, ailenle, yaşamın akışı içinde bıraksaydım hiçbir zaman beni görmeye yeltenmeyecektin. O gürültü seni sağır edecekti Fegel. Tıpkı şu an dünyada işitme kabiliyetine sahip olmayan diğer insanlar gibi olacaktın. Buna katlanabilir miydin?”

Sesine öfke karıştı.

“Katlanamazdım. Ben Petrarca’ydim. Senin de dediğin gibi geri kafalı adamın tekiydim. Benim anlayışıma sığmazdı bunlar. Ve sen sırf bunlarla mutlu olacaksın diye seni o çamurun içine atamazdım. Üzülmen gerekiyorsa üzülecektin, ağlaman gerekiyorsa ağlayacaktın, hepsine özlem duyarak yaşayacaktın ama benimle, sadece benimle olacaktın. Ancak böylelikle bir şansım olabilirdi. Şu an bile o şansa sahip miyim bilmiyorum ama senin için başka bir yol çizemezdim.”

Başımı öne eğip minderin ucundan sarkan ipi çekiştirmeye başladım. Uzunca süren bir sessizliğin ardından “gelelim Isabelle’e” dedi. “İşte madalyonun tersine döndüğü o nokta. Bu sefer zavallı konumuna düşen Isabelle’in ta kendisiydi. Geçmişte Philippe Odile’e karşı ne hissettiyse bu sefer de Isabelle öyle hissetti, onun düştüğü durumlara düştü,

iharetlerine göz yumdu çünkü seviyordu. Nasıl seviyordu peki biliyor musun?”

“Kör bir aşkla,” dedim.

“Evet,” dedi. “Kör bir aşkla.”

“Kör bir aşk ancak neye sebep olur biliyor musun peki?” Kitabın son sayfasını çevirdi. “İşte böyle bir sona. Şimdi sorumu yineliyorum. Philippe’i kim hak etti? Hangi kadın haklıydı, en çok hangisi sevdi. Muazzam bir kurguyla ilmek ilmek ördüğü bu hikâyede Maurois kimi zafere ulaştırdı?”

“Hiç kimseyi,” dedim.

“İklimler bence bu güne kadar yeryüzüne gelmiş bütün bir insanlığın karakter tahlilini özetliyor. Bütün kadınlar Odile’yle Isabelle, bütün erkeklerse Philippe ve hepsi de içinden çıkılamayacak bir döngü gibi bu yazgının içinde dönüp duruyorlar. Hayatlarındaki insanları aldattıklarını sanıyorlar Fegel ama sadece ve sadece kendilerini aldatıyorlar. Bu yüzden döndüğümüzde benden insanların içine girmeyi, onlarla birlikte yaşamayı, onlarla görüşmeyi ve normal birer insan gibi hayatın karmaşası içinde bulunmayı isteme. Yoksa alacağın karşılık bir avuç gözyaşıyla derin bir hayal kırıklığı olur.”

Bir an için bunu düşünmüş olabilirdim ama şimdi Petra sayesinde hayal bile edemedim düşüncelerimi sona erdirmiştim.

“Ya ailem? Lelis’le Defi artık...”

Buğulanan gözlerimle cümlemi tamamlayamadım.

“Onlar güven içinde olacaklar.”

“Görüşmeme izin verecek misin?”

“Kahve ister misin?” deyip doğruldu. “Birazdan kestane gelecek.”

Tanrım, kendime binlerce kez küfretsem yeri ydi. Değil Petra’nın iplerini elime almayı o benim iplerimi çoktandır elinde sallandırıyor, hatta iplerimi bıraksa bile kendi ellerimle iplerimi ona yeniden uzatıyordum.

Kestane kelimesiyle ailem kelimesi arasındaki ince çizgi benim obur bir şeytan olduğumun ve bu doymak bilmez iştahımın her şeyin önüne geçebileceğinin bir kanıtıydı.

Kestane kelimesi Petra'nın ağzından çıkar çıkmaz uzunca bir süre bocaladım. Ailemin görüntüsüyle kestanelerin görüntüsü aynı anda uçuştı gözlerimin önünde ve midemden gelen sesler ailemin görüntüsünü kovaladı.

Kendimi geriye devirip gözlerimi tavana diktim ve poflayarak kendimden nefret ettim.

Petra fincanı yere bıraktığında “belki benim için pentas yetiştirirsin,” dedi. “Tavukta güzel fikir.”

Ben hâlâ tavanı izliyordum.

“Peki, Kulpa’da mı yaşayacağız, evet Kulpa’ya aşığım ama orada çok fazla acı anı biriktirdim, hiç olmazsa yeniden mutluluğa kavuşana kadar başka bir yere gidemez miyiz?”

“Olabilir,” deyip sönmekte olan ateşi kurcaladı. O sırada kapı çalmıştı. Petra kestaneler için teşekkür edip yeniden şöminenin önüne döndü. Birdenbire klasik Feg tabiatıyla muzip bir ruh hali içinde olduğum yerde yuvarlandım. Tanrım, şaka gibiydim, bir on dakika kadar önce karalara bürünüp matemim kucağında kıvranıyordum, şimdiyse aklıma üşüşen binbir türlü fırlamalıkla ne denli akli dengesi bozuk bir kız olduğumu kanıtlar nitelikteydim. Kendimden korkmuştum.

Hemen ona yaklaşıp dizinin dibinde büzüştüm.

Ellerim çenemin altında başımı kaldırıp gözlerimi yüzüne dikmiş büyük bir ciddiyetle yüz hatlarını izliyordum.

Bir anlık şaşkınlıkla bakışlarını bana çevirip yeniden işine döndü.

“Feg, ne yapıyorsun?”

“Bana Feg dedin,” diye sıçradım. “Uzun zamandır böyle hitap etmemiştin.”

“Ama sen de uzun zamandır Feg’lik yapmıyordun.”

“Bu Feg’lik halim mi?”

“Ta kendisi. Aklından geçen tilkileri gözlerinde görebiliyorum.”

“Şu gözlerim,” dedim. “Orada başka ne görüyorsun?”

“Biraz daha konuşursan oda hapsi alacağını.”

Ellerimi çenemden çekip yüzümü düşürdüm.

“Tamam, geri adım atıyorum, hiç ceza günümde değilim.”

O kestaneleri pişirirken bende mis gibi ortalığa saçılan kokusunu içime çekiyordum. Piştikten sonra tek tek ayıklayıp elime verdi. Ne kadar şanslı olduğumu düşünmeme gerek yoktu sanırım. Bunu hiçbir erkek yapmazdı. Bütün bir hayatı es geçip, dünyada yaşayan bütün kadınları arkasına alıp yalnızca tek bir kişiye hayatını adayamazdı. Öyle bir adam yoktu yeryüzünde. Tanrı ondan bir tane yaratmıştı ve o da bana aitti. Yalnızca bana. Ne dışarıda düz duvara tırmanacak kadar aklını kaçırmış Camilla, ne de gece gündüz ağlayıp sızlanan Nesya, ikisi de boş yere çabalayacaktı.

Gavino Petrarca onların değil, yalnızca benim, bana ait olacaktı.

Bıçak

Günü Maurois dedikodusu, Odile, Philippe ve Isabelle aşk üçgeni arasında geçen harikulâde cümleleri tekrarlayarak geçirmiştik.

En yorgun ırmak benim, diyen dizeler hâlâ benim favorim olmaya devam edecekti. Tuhaf bir şekilde ezbere bildiğim bu kitabın bir satırı vardı ki, hiçbir zaman üzerinde durmamış, hatta dikkat bile etmemiştim ama Petra tarafından ses tonuna kattığı iç gıcıklayıcı etkiyle bu cümleleri sarf ettiğinde neden bu cümlelerin onu bu kadar etkilediğini anlamıştım. Philippe Odile’e uyarladığını söylüyordu bu alıntıyı:

“İşte kölen gibi karşıdayım, her şeye de hazırım; kendim için bir şey istemiyorum çünkü, senin için istiyorum.”

İnanılmaz! Tepe aşağı korkunç bir hızla yere çakılmak gibiydi bu kitabın bıraktığı tesir. Tıpkı Petra’nın şu an olduğu gibi gün boyu gözlerini dikip böyle, tarifsiz bir hisle beni izlemesi gibi.

“Ablalarımın yaptığı anlaşma yüzünden mi evdesin?”

“Evet,” dedi gözlerini bir kez olsun kırpmadan beni izlerken.

“Marlo ne olacak peki?” dedim onu kızdırmayı göze alarak. Bu merak içinde tırnaklarımı kemiremezdim.

“Bilmiyorum,” dedi omuz silerken. “Bir anlaşma yapıldı ama kimler arasında ve nasıl bilmiyorum.”

“Ya Artephius?” dedim masanın üzerine dirseğimi koyup çenem yamulana kadar eğilirken.

“O burada değil. Hem bedeni, hem de ruhuyla kötücül bir enerjiye dönüştü ve Tanrı bilir onunla ne yapıyorlar?”

Güçlükle yutkunup korku dolu bakışlarını gizlemeye çalıştım.

Aptal Marlo, diye geçirdim içimden. Dilerim seni kendi ellerimle öldürecek fırsat elime geçer, aksi halde onca çaba heba olup gidecek.

Kısa bir anlığına ellerimle yüzümü kapattım ve öylece kaldım. Onun için tasalanmadan edemiyordum. Ne yapabilirdim, elimden ne gelirdi bilmiyordum.

“Fegel.”

Ellerimi çekip ona baktığımda kollarını masanın üzerine yaslamış masaya doğru da eğilmişti. Ellerimi uzatıp bileklerinden kavradım ve gülümsedim. Aklımdan geçenleri gizlemeye çalıştım.

“Onun için endişe ettiğini biliyorum.”

İstemsiz bir güç kullanarak ellerimin içindeki kemikli, iri bileklerini sıktım. Yine de yüzünde kızgın bir ifade yoktu.

“Onu sana geri getireceğim ve onunla ilgili hükmü sen vereceksin. Ne olmasını istiyorsun ona?” Alayla omuz silkti, “burada mı kalacak kalsın, götürmek mi istiyorsun götüreceksin, ölmesi mi yaşıması mı gerektiğine sen karar vereceksin. Onun kaderi senin ellerinde. Buna izin veriyorum.”

Bileğini bıraktığı an ellerimi hızlıca ellerinin içine aldı.

“Onu atamayacağını biliyorum, hayatımızın geri kalanında da onu kollayacağını. S l k gibi sırtıma yapışacağını biliyorum. Her daim aptallık yapıp ayağıma dolanacağını da.”

O an öfkeyle ısırđı dudağını ve kendine hâkim olup “yine de hepsine izin vereceğim, ondan nefret etsem de, öldürmeyi her şeyden çok istesem de, delice bir hisle kıskançlıktan kudursam da, izin vereceğim,” dedi.

Acıyla yutkundum.

“Çünkü seni ona emanet ettiğim halde o benim için anlamı kelimelerle ifade edilemeyecek emanete gözü gibi sahip çıktı. Benim asla yapamayacağım, tahammül edemeyeceğim bir şeye tahammül etti, düşünsene, Marlo için sana onca yıl göz kulak olacağımı, delilik! O kadar zayıf, o kadar çaresiz olduğu halde içindeki rezilce isteğe hükmetti. İşte bu yüzden ona sonsuza dek katlanacağım.”

“Ya onu alırlarsa, ya bir daha geri vermezlerse?”

“Buna cüret edemeyecekler.”

Gözlerinde korkunç bir bilinmezlikle birlikte inanılmaz bir karmaşa vardı. İçine girmeye cesaret edemeyeceğin bir savaş hali. O kopkoyu yeşil kendine sığamayıp da her yere taşmak istercesine görüp görebileceğe her şeye saldırıyordu. Görüş alanında tek bir şey bırakmayana dek yapmak istiyordu bunu, her şeye el koymak. Sonsuz bir güce sahip olmak istiyordu. Petra’nın gözlerinden ilk defa korktum ve bakışlarımı bile isteye kaçırdım.

Ellerimi çekmek istediğimde buna müsaade etti, kucağıma gizlediğim ellerimi yumruk yapıp beklettim. Öyle çok sıktım ki titremelerine izin vermedim.

“Sana göstermek istediğim bir şey var,” dediğinde kalp atışlarım görülmemiş bir çarpıntıya şahit olmuştu.

“Nedir?” dedim kekeleyerek. Ellerini masanın altına götürüp gözlerini benden ayırmadan “korkmana gerek yok,” dedi.

“Korkmuyorum,” demiştim ama Petra aptal değildi, bal gibi de korktuğumu görüyordu.

O şeyi masanın üzerine bıraktığında sıçramama engel olamadım.

Petra’nın ölümcül bıçağı.

Onu daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Daha doğrusu görmüş olduğum bile söylenemezdi, Tanrım. Herkesin ondan korktuğu kadar vardı.

“Saf gümüş,” dedi. “Dünya üzerinde yok edemeyeceği hiçbir şey yok.”

Gözlerimi kocaman bir şaşkınlıkla araladım.

“Bu bıçak tarih boyunca birçok büyücünün, bilgenin, kâhinin rüyasına girdi ve sadece rüyasına girmekle yetindi. Kimin yaptığını ve nasıl yapıldığını dilersen sana anlatabilirim.”

“Evet, çok isterim.”

“Efsaneye göre Hazul’la Merid başta bizler gibi insan görünümündeymiş. Hazul dişi Merid ise erkek. Tanrı onların ruhunu bedenlerine üflerken Hazul’un kırılgan, umutsuz, melankolik ve acıya meyilli olmasını istemiş. Merid ise kaba, öfkeli, çıkarıcı, fesat ve en önemlisi de asi. Bir terazi gibi görmüş onları, iyi saydığı ne varsa Hazul’a yüklerken kötü saydığı her şeyi Merid’e vermiş. Sonra ikisinin de kalbine bir şey bırakmış. O şeyi daha önce ne görmüşler ne de işitmişler ama kalplerine düştüğü andan itibaren korkunç acılarla dünyanın altını üstüne getirmişler. Tahmin ediyorum ki yaşadığımız dünya olmamalı bu.”

Heyecanla titredim.

“Sonra?”

“Birbirlerinden kopmaya çalışmışlar, uzaklara, o kadar uzaklara gitmişler ki her defasında dayanamayıp yine birbirlerinin yanında almışlar soluğu. Bakmışlar ki buna dayanabilecek gibi değiller, Tanrı’ya yalvarmışlar, önünde diz çöküp çocuklar gibi ağlamışlar. Al demişler, bu şeyi kalbimize bıraktığın gibi al.”

Masanın üzerinde bütün ihtişamıyla duran bıçaktan gözlerimi alamazken bir yandan da en ufak bir şey kaçıracağım korkusuyla delirmiş gibi Petra’yı izliyordum.

Petra kısa bir süre için sessiz kalınca kalp atışlarım daha çok hızlandı. Hikâyenin içinde çoktan kaybolmuştum.

“Anlatsana,” dedim titreyen sesimle. “Sonra ne olmuş?”

“Hayır, demiş Tanrı. Onu sizden alamam, boşuna sızlanmayın. Bu şeyi ebediyete dek taşıyacaksınız. Onlar da boyunlarını büküp çaresizce geri dönmüşler ve o şeyle yaşamaya devam etmişler. Merid vicdan sahibi değilmiş ya en çok da onun zoruna gitmiş, kendini yıkılmaz bilmiş bir adam nasıl olur da bu şeyle yerle bir oluyor, dağılıp dökülüyor, işte bunu bir türlü hazmedememiş. Hazul’sa, zavallı Hazul, zaten yaralıymış ruhu bir de bununla nasıl baş edecekmış? Elbet edememiş, yıkıldıkça yıkılmış, süründükçe sürünmüş ve kalan o bir damla sabrıyla yeniden Tanrı’nın huzurunda iki büklüm bir şekilde gözyaşı dökmüş. Tanrı düşünmüş taşınmış, bakmış böyle olmayacak, bir yol aramış. Sonra o yolu bulmuş, bedelini öderim dersiniz onu sizden alırım demiş. Daha ne olduğunu duymadan kabul etmişler. Tanrı üzölmüş, demek ki demiş benim özene bezene kalbinize bıraktığım şeyi böyle çarçur edeceksiniz. Öfkelenmiş sonra, gidin demiş, gidin ve bana dünyanın en saf şeyini getirin. Onu getirene kadar da gözöme görünmeyin. Hazul’la Merid korkuyla çekilmişler Tanrı’nın önünden. Gece gündüz demeden o saf şeyin ne olduğunu düşünmüşler. Gezmişler dolaşmışlar, yorgun bitap düşene kadar o saf şeyi aramışlar, bakmışlar ki bulundukları zaman diliminde pek bir şey yok, hadi gidip başka zamanlara bakalım demişler, böylelikle bütün zamanların içinden geçip Tanrı’nın istediğı şeyi aramışlar. Zormuş işleri, çünkü ne aramaları gerektiğini bile bilmiyorlarmış ki o şeyi bulup da Tanrı’ya versinler. Sormuşlar sormuşlar. Çiçeklere, böceklerle, taşla, toprağıla, toprağın altında üstünde yaşayan ne kadar canlı cansız varsa hepsine sormuşlar. Hepsi de en saf şeyin kendileri olduğunu söylemiş. Böylelikle Hazul’la Merid hepsinden birer tane alıp dünya üzerine gelmiş her varlığın bir parçasıyla Tanrı’nın huzuruna dönmüş. Bırakın demiş Tanrı, koyun şöyle üst üstte. Hazul’la Merid denileni yapmış, dünya üzerinde ne varsa hepsi artık Tanrı’nın önündeymiş. Demek yarattığım ne

varsa hepsi burada, ben de öyle bir şey yaratmalıyım ki yarattığım her şeyin sonunu getirmeli demiş, sonsuza dek yok etmeli. Böylece yarattığı şeyle Hazul’la Merid’in kalbine konan şeyin de sonu gelecekmiş. Tanrı almış eline yoğurmuşta yoğurmuş, sonunda o şey ortaya çıktığında bundan en çok kendisi memnun olmuş. Tamam demiş alın bunu, alın ve kalbinizin ortasına saplayın. Böylelikle yarattığım her şey gibi o da kalplerinizden sonsuza dek çıksın. Yapmışlar. O şey kalplerinden sonsuza dek yok olmuş olmasına da bir tuhaflık varmış. Dünyalarına dönüp yaşamaya devam eden Hazul’la Merid’de bir eksiklik başlamış, ne yaparlarsa yapsınlar toparlanamıyor, o eksikliği kapatamıyorlarmış. Çaresizlik denizinde korkuyla yüzmeye başlamışlar. Bu korku içlerine o kadar çok işlemiş ki sonunda birbirlerinden ayıramaz olmuşlar, sıkı sıkıya sarılıp ikisi de korktukları şeyden köşe bucak kaçmışlar. Bakmışlar ki böyle yaşayamayacaklar yeniden Tanrı’nın huzuruna çıkmışlar. Bağışla demişler, bizi bağışla. Yapamıyoruz. Böyle ayrı ayrı yaşayamıyoruz. Bizi birleştir ki içimizdeki bu eksiklik kapansın ve acımız bu korkuyla birlikte bizden sonsuza dek uzaklaşsın. Tamam demiş Tanrı, bu dediğinizi yapacağım. Demek ki ayrı ayrı yapamıyorsunuz, bedenlerinizi tek beden yapacağım. Yapmışta. O gün bugündür Hazul’la Merid tek bedende iki farklı kişiymiş.”

Nutkum tutulmuş bir şekilde gözlerim ayrılarak dinliyordum Petra’yı. Bir buz kalıbıydı bedenim, bir kaya parçası. Nefes alamadım, hareket edemedim ve beni idare edebilecek minicik bir nefes kırıntısıyla “O,” dedim “Tanrı’nın yaratıp her şeyi yok etmesini sağlayacak o şey, bu mu? Bu bıçak.”

Kollarını göğsünde birleştirip geriye yaslandı ve kendinden emin bir ifadeyle başını salladı.

Kanım büsbütün donmuş, damarlarımda kıpırtısız bir şekilde bekliyordu.

“O,” dedim konuşmakta güçlük çekerek, ardı ardına aldığım zorlu soluklarla. “Onu doğa mı sundu sana?”

“Evet.”

Bıçak canlı bir şeymişçesine orada öylece durup görünmeyen gözleriyle de beni izliyor gibiydi. Capcanlı bir şey vardı sanki orada, pırıl pırıl ışıltıyor, kabzasının üzerindeki işlemelerle görsel bir şölen sunuyordu.

Petra hızlı bir hareketle bıçağı keskin yerinden kavrayıp kabzasını burnumun ucuna doğru kaldırdı.

“Burada hikâye var Fegel, sana anlattığım hikâyeyi Tanrı buraya işlemiş. Öyle kusursuz ki, öyle harikulade ki baktıkça bakıyor, gözlerini ondan alamıyorsun.”

Panikle yapıştığım sandalyenin sırtından güçlkle hareket ettim ve yumruk yapıp kucağımda beklettiğim ellerimi araladım.

Bıçağı geri çekip dirseğini masaya yaslayarak elinde çevirmeye başladı.

“Benden neden bu kadar çok korktuklarını biliyor musun? Bu bıçak yüzünden. Bir varlık için en kötüsü bu bıçak tarafından yok edilmek. Bunun nasıl acı verdiğini hiçbirimiz bilemeyiz Fegel, bunu ancak Tanrı bilebilir, çünkü bunu o yarattı. Yarattıklarını yok etmesi için.”

“Ve,” dedim. “O bıçağın sende kalmasını istedi çünkü sen kimin yaşayıp kimin ölmesi gerektiğine karar verecek kadar yetkilisin. Tanrı sana sonsuz bir imkân verdi. Ne yaparsan yap Petrarca dedi, kimi yok etmek istersen et. İşte sana bu gücü veriyorum ve seni yaptıklarından sorumlu bile tutmuyorum.”

Oda etrafımda dönüyor, görüş alanıma yerleşen pus bir dağılıp bir geri toplanıyordu. Doğanın söylemek istediği, anlamam için direndiği her şey buradaydı, önüme halı gibi serilmişti.

“Öldürdüğün herkes yok oldu, öyle mi? Sonsuza kadar.”

İlk defa bundan üzüntü duymuşçasına salladı başını.

“Hiçbir zaman iyi olmak için uğraşmadım Fegol, hiçbir zaman acımadım, hiçbir zaman merhamet denen hissi ruhumda hissetmedim. Beni bu şeye çeviren adamı öldürdüm sanıp yoluma devam ettiğim günden bu yana öldürdüğüm insanların haddi hesabı yoktu. Bu bıçağa sahip olduktan sonra diğer gölgelerin aksine ben yok ediyordum. Sonsuza dek hem de. Belki bir taş, belki bir toprak zerresi, belki de bir ot kümesi. Neye dönüşeceklerini bilemem ama bir anlamda yok oldukları bir gerçektir. Tanrı’ya inanmadığım yıllar inandığım yıllardan daha çoktu Fegol. Perişan olup süründüğüm yıllar daha da çok. Simyacı avladığım, dünya üzerindeki ölümsüzleri kovaladığım ve dünyada huzur vermeyip hepsini buraya kaçmak zorunda bıraktığım yıllar hepsinden çoktu. Hâlâ buradalar ve gizlenebildikleri kadar gizleniyorlar. Benim ellerimde ölmek istemiyorlar Fegol, Tanrı’nın elinden ölmek varken benim elimden ölmek daha da korkunç. İşte bir canavar var karşında. Yok etmekle mutlu olan bir yaratık. Bütün karanlığın sahibi. Kendi karanlığına hapsolmuş bir ölüm makinesi. Böyleydim Fegol, hep böyle yaşadım. Her şeyden vazgeçip kendimi kaybettiğimde yoluma bu bıçak çıktı. Huzur mu verdi, hayır, daha çok öfke, daha çok ölüm, daha çok acı verdi. Gittikçe güçleniyor güçlendikçe de kendimi kaybediyordum. Ta ki Nesya’yla bir çile okulunda karşılaşana kadar. Yetenekliydi, hem de göz kamaştırıyordu yetenekleri. Daha önce hiçbir ölümsüz bana kendi isteğiyle bildiklerini aktarmamıştı onun dışında. Bana bildiklerini anlattı ve doğanın ancak yüz yıl konuşmadığını takdirde kişiyi muhatap alacağını söyledi. Yaptım, zordu elbet ama birilerinin beni muhatap alması lazımdı. Sorularıma cevap vermesi. Bir anlam katması lazımdı Fegol. Yüz yıl konuşmadım. Öyle bir acı ki kendine dönmek, kendi karanlığında kendini izlemek. Kim olduğunu sormak değil kendine, kim olduğunu öğrenmek en beteri. Ve asıl soru kim olduğun değil Fegol, kim olabileceğin. Kim olmak

istiyordum ben? Katil Petrarca'nın dışında başka ne olunabilirdi? Buydu asıl soru. Bunu da seni gördüğüm o gece anladım. Evet, seni gördüm, gözlerine baktım ve seni öldürmeyi hepsinden, her şeyden çok istedim. Yok etmek istediğim en nadide varlıktın. Ama yapamadım. Işık saçıyordu güzelliğin. Bir fotoğrafa gizlenen gözlerinin rengi beni karanlığımdan çıkarmaya davet ediyordu. Hayır diyemedim. Bak, dedi Tanrı. Hep soruyordun kim olabileceğini? Artık bu soruyu yanıtlamanın zamanı gelmedi mi? Âşık olabilirsin Petrarca. Âşık bir adam olabilirsin. Hem de dünya göğü üzerinde görülmemiş bir aşk. Ne dersin? Ne diyebilirdim ki seni gördükten sonra? Kabul edememek mümkün müydü? İstiyorum, dedim. Onun benim olmasını istiyorum. Tamam, dedi. Bu kız çocuğu senin olacak ama bana söz vereceksin. Dünya vakti dolana kadar asla dokunmayacaksın ona, asla kirlletmeyeceksin. Sonrasında yalnızca ikinize ait bir yaşam alanında size sonsuzluk vaat ediyorum. Bunu başar Petrarca, dedi. Bunu başar ki ben de yeniden umutlanayım. Dünya üzerinde ilk defa yaşayacak olan bu aşka gözlerimle şahit olayım. O an söz verdim Fegel. Sana dokunmayacaktım, dokunamazdım. Böyle kudretli bir aşka tutulmuşken nasıl bu vaadi yok sayardım. Bundan sonra yaptığım her şey sana, varlığına sahip olmak içindi. Aşkına sahip çıkmak için. Senin sevip sevmemenin hiçbir önemi yoktu; çünkü kör bir aşkı bendeki. Sen sevme istedim, sen hiçbir şey hissetme hatta, hepsini ben hissedeyim. Acıyı ben çekeyim, ben yanayım bu aşkla. O kadar çok sevdim ki, beni sevmeni bile istemedim.”

Gözleri doldu ve aynı şekilde bekleyen gözlerime daha içten, daha anlamlı baktı.

“Seni bahanelerle oyalamak üzdü beni, bildiğim her şeyi gizlemek yordu. Bahaneler bıktırdı Fegel. Artık usandım bundan. Gerçeğe ne zaman yaklaşırsan hep dur dediler bana. Sus dediler. Bir yolunu bul da geçiştir. Ama gel gör ki ben de her

şeyi biliyor değildim. Yalnızca yaşandıktan sonra haberim oluyordu. Kulağıma fısıldanan aptal bir dedikodu gibi. Önüne geçemiyor engel olamıyordum, olmuştu bir kere. Ve döngünün bu şekilde işlemesi gerçekten rahatsız edici. Kaçık bir simyacıyla korkak bir babanın hırslarının kurbanı olup Hazul’la Merid’in gücüyle gölgeye dönüşüyorum ve yine Hazul’la Merid’i bitiren o silaha sahip olup onların taşıyamadığı aşkı taşıyorum ve Tanrı’nın vaadi aptal bir çocuk tarafından heba oluyor. Hazul tarafından hapsediliyorum, benim gücümle zamanı geriye alıp sahip olacağım yaşamdan alıkonuluyorum, üstelik sevdiğim kadın o aptala bütün kalbiyle âşık. En acıklısı da bu ya. En tahammül edilemez olanı da bu. Ve bununla da bitmiyor, dünya üzerinde başlarına bela açtığım her ölümsüz benim kurtuluşuma olanak sağlıyor ve kalbi başkasıyla dolu olan o kadın beni kurtarmak için elinden geleni yapıyor ve artık kalbinde bana da bir yer açıyor. Bunları biliyor olamazdım, bilseydim Hazul’la Merid’i ilk başta yok ederdim ama gel gör ki onlar senin beni sevmeni sağladı. O kadar tuhaf ki Fegel, bir oyun oynanıyor ve Tanrı oyunun kurallarını söylemiyor. Kandırdıkça kandırıyor, oyaladıkça oyalıyor. Üstelik hepsinden büyük bir haz alıyor. Bir döngü içinde yuvarlanıp gidiyoruz ve şimdi oyun sona ermek üzere, ama nasıl olacağına dair hiçbir fikrim yok, yine de bitmek zorunda! Bunu hepsi biliyor. Sınırlarımı zorluyor ve bu beni daha çok çileden çıkarıyor.”

Güçlü bir nefes alıp uzunca bir süre sessiz kaldı. Gözlerim ona hiç bu kadar takılı kalmamıştı.

“Bunca karmaşa, bunca kıyamet, hepsi de sana ulaşmak için Fegel. Lanet döngü dönmeye devam etsin, yine birileri başımıza iş açsın, yine başına iş açtıklarım karşıma çıksın. Gelebilecek her fırtınayı elimin tersiyle iterim ama sana gelince, işte orası bittiğim, toz toprak olup savrulduğum tek yer. Dururum sana gelince, dinerim, dinlenirim. Huzur

bulduğum gözlerinde demlenip özümde dönerim. Âşık Petrarca olurum orada. Senden uzaklaştığımda canavarlaşırım, yolumu, yönümü kaybederim, kaybolurum, yok olurum. Anla beni Fegel. Kalbimde ne denli büyük bir sevgin var, gör. Yargılayacaksan, kızıp darılacaksan bunları bilerek yap.”

O an gözlerimde asılı kalan o damlalar zincirlerinden kurtulup yanaklarıma doğru yuvarlandı. “Tanrım,” dedim elimi ağzıma götürüp bir anda gözyaşlarına boğularak. Hıçkırıklarına engel olamadım, önce yavaş yavaş geldi, sonra gökten düşercesine şiddetli. Sarsıntıya engel olamıyordum. Bütün bunları hayal dahi edemezdim.

Doğruldu ve beni ayağa kaldırarak kendine sardı. Başım göğsünde gözyaşlarımı dindirmek için elinden geleni yaptı ama ben duramadım, duramazdım, bunca gerçekle nasıl yapardım bunu? Nasıl bunca acıya kayıtsız kalırdım? Akacaktı bu gözyaşları. Hazul’la Merid’in iki bedende taşıyamadığı aşkı tek bedene yüklemişti bu adam, sadece kendine. Nasıl taşıyordu, nasıl da dayanıyordu?

Başımın üzerinden güçlüce öptü ve yüzümü ellerinin içine alıp dolan gözleriyle gözlerime baktı.

“Şimdi anlıyorum seni,” dedim. “O yirmi dört yılı nasıl yaşadığını. Ben yokken kalbinde kopan fırtınaları. Neden bu kadar öfke taşıdığını? Anladım Petra, neden bir vaatle bunca şeye katlanıp, bıkip usanmadan beklediğini. Neden beni böyle büyük, yüce, hiçbir kalbin taşıyamayacağı bir aşkla, hastalık derecesinde bir kıskançlıkla, hiçbir gözün görmesini istemediğin, hatta dokunmaya bile çekindiğin bir bağlılıkla sevdiğini anladım. Ben seni hiç görmemişim Petra, ben seni hiç dinlememişim, meğerse ben seni hiç sevmemişim. Affet beni, sana yaşattığım her şey için affet.”

“Affetmek mi?” dedi yüzüne inen sonsuz bir huzurla. “Ne için? Bana yaşattığın her şeyin başımın üstünde yeri var Fegel.

Yanımda ol benim, sadece yanımda ol. Sevme istersen, istersen nefret et ama yanımda ol.”

“Nasıl?” dedim ona da kendime de kızarak. “Nasıl sevmem seni, nasıl aşkın karşısında önünde eğilmem, nasıl? Seni çok seviyorum Petra, seni tüm kalbimle, ruhumla, içim titreye titreye seviyorum. Varlığım tamamen sana ait. Hepsi senin, al, ne yapmak istiyorsan yap.”

Parmakları yanaklarıma inen gözyaşlarını silerken başını itiraz edercesine iki yana salladı.

“Varlığını almak için seni hak etmem lazım Fegel, henüz seni hak etmedim. Bir gün seni hak edeceğim ve o güne dek bunu büyük bir sabırla bekleyeceğim.”

Kollarında kapattım gözlerimi, kapatıp onunla olduğum her bir an için Tanrı’ya bir kez daha yakardım.

Şükürle, minnetle, bu güne kadar hiç etmediğim kadar ettiğim duayla, uyku gelip beni alana kadar sevdiğim adamı dilendim.

22

Beni Bırakma

Petra'nın iyilerden birinin kafasını uçurduğu günden bu yana kalabalık hiç bir araya gelmemişti, ama bugün geliyordu. Şimdi geriye tek bir mevsim kalmıştı. Kış. Sonbaharın son birkaç gününü yaşarken Petra hepsiyle ciddi anlamda bir konuşma yapacaktı. Kocaman köy meydanı devasa kalabalığı misafir ederken ben de en az onlar kadar heyecanlıydım.

Patrizio ve Hypatia başta olmak üzere gölgeler uzun kuyruklu oluşturmış yüzlerine yerleşen korkuyla birazdan duyacakları şeylerin endişesini taşıyorlardı. Kabil'in çocukları çarptı gözüme. Yerlerinde duramıyor, pimi çekilmiş bir şekilde her an patlayacak bir bomba gibi bekliyorlardı. Şava'yı o nemrut yüz ifadesiyle bir kez daha görmek nedense keyfimi yerine getirmişti. Ester, Verhin'le Uğra'nın yanında durup onların kollarına girerken Paracelsus boynuna astığı bir çantayla çocuklarını taşıyordu. Diğer simyacılar da onun hemen yanına sıralanmıştı. Kambur, Morsak'ın güzelliğine sığınırken Avcı da Saran'la yan yana durmuştu. Bir an için bakışları beni buldu ve lütfen bana verdiğiniz sözünü unutmayın dercesine acıyla yakardı. Belirli belirsiz bir baş sallamayla onu selamladım, yüzüne yerleşen umut gerçekten görülmeye değerdi.

Muffara halkı, stoacı çocuklarla iç içeydi. Hâlbuki çocukların bizimkilerin yanında olmalarını beklerdim, asıl

ailelerinin yanında. Dışlanmış olabileceklerini hissetmişim ki, bu hiç hoşuma gitmemişti.

Gücümü Petra'nın aşkından alıp derin bir nefesle kollarımı göğsümde birleştirdim ve herkes gibi ben de onun konuşmasını bekledim.

Petra kısa bir süre etrafı izledi ve birini bekliyormuşçasına konuşmasına başlamadı. Geçen birkaç dakikanın ardından kalabalık rahatsız olmuşçasına kıpırdandı ve Valek meydana giriş yaptı. Üstü başı temizlenmişti. Onu gördüğüm ilk gün nasılsa şimdi de öyleydi, kusursuz. Hemen Patrizio'nun yanına durup o da diğerleriyle birlikte bu büyük anı bekledi.

Hepsi karşımızdaydı. Petra hafifçe öksürdü ve “öncelikle,” dedi. “Fegel'i dinleyip buraya gelen herkese bir kez daha teşekkür ediyorum. Eğer gelmemiş olsaydınız bugün başarıma şansımız da olmazdı.” Olduğu yerde kıpırdanıp bakışlarını tekrar kalabalığa dikti.

“Vaktimiz azalıyor, birkaç gün sonra kış çökecek ve kış tükenirken dönüş kapısı bizlere açılacak. Ben suretsiz gölgeleri azalttığıma inanıyorum ama tahmin edersiniz ki kötülüğün kaynağı bir yerlerde en iyi şekilde gizlenip gücünü de korumaya çalışıyor.”

Kimseden ses çıkmayınca devam etti.

“Bundan sonra ne yapacağımı sizlere açıklayacağım. Bu güne kadar görülmemiş bir savaş yaşanacak ve bu savaş derece itibariyle diğerlerinin yanından bile geçemez, yani o kadar zorlu ve kanlı geçecek. Amacım Hazul'la Merid'in karşıma çıkmasını sağlamak. Saklanıyorlar, saklanıyorlar çünkü karşıma çıkarlarsa şanslarının olmadığını biliyorlar.”

Birkaç adım yürüyüp yeniden durdu. Elleri yine arkasında kavuşmuştu, omuzları dik son derece de sakindi.

“Şu an için en büyük sıkıntım Marlo. Eğer yeni bir anlaşma yapmaya kalkışırsa işler hiçte iyiye gitmez, bu yüzden en kısa zamanda onu bulmak zorundayım. Eğer sizleri dışarı

gönderirsem saldırıya uğrayabilirsiniz, dağılırsanız güç kaybedersiniz, Marlo'yu bulmak zorundayım ama bir yandan da savaşmak zorundayım, bu yüzden fazla bir seçeneğim yok.”

Patrizio hafif bir öksürükle “ben giderim,” dedi. “Burada saldırıya uğramayacak tek kişi benim. Onu bulabilirim.”

“Bunu daha önce denedin,” dedi Petra.

“Evet, evet,” diye tereddütle panikledi Patrizio. “Denedim ama bu anlaşma yapılmadan önceydi. Şimdi tekrar denemek istiyorum.”

“Hayır,” diye kestirip attı Petra. “Kimse bir yere gitmiyor. Sen de dahil!”

“Savaşmana yardım etmeyeceksem burada işim ne söylesene?”

Herkes başını aynı anda Patrizio'ya çevirdi.

“Ben burada el altında tuttuğun adamlar gibi değilim. Ben senin babanım.”

“Bunu hatırlaman oldukça güzel, eğer hatırlarsan seni öldürmüştüm de. Ne yazık ki bu, bu bıçağa sahip olmadan önceydi.”

Petra bıçağı ürkütücü bir ışıltıyla eline geçirince herkes birer adım geriye çekildi.

Hızlı adımlarla kendimi Petra'nın önüne attım.

“Ne yapıyorsun, babanı mı tehdit edeceksin?” dedim dişlerimin arasından. “Kaldır o bıçağı. Konuşacaksan bugüne kadar sakladığın kelimelerinle yap bunu, korku salarak değil.”

Petra gözlerime diktiği öfkeli gözleriyle bıçağını göz önünden kaldırdı ve babasına döndü. Dişlerini tüm gücüyle sıkıyordu.

“Marlo'yu arayarak zaman kaybedemeyiz,” diye noktaladı tartışmayı. Kısa bir sessizliğin ardından devam etti.

“Burada herkesin Hazul'la Merid arasında bir hesaplaşması var ve eminim ki çoğunuz biraz da bu yüzden geldiniz.”

Yine kimseden cevap gelmedi.

“Eğer Maha burada olsaydı bunların hiçbirini yaşamayacaktık. Savaş olmayacaktı, gelmeniz, burada olmanız yeterli olacaktı. Zincirlerimi kıracak, onların esaretinden kurtulacaktım ve kurtuldum da ama büyük bir farkla. Birkaç adım geriden gelerek, olacakları da kestiremeyerek.”

Bir süre daha durakladı ve kalabalığa doğru yürüyerek konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

“Her gün iki taraftan da milyonlarca kişi ölüyor ve onları sonsuzluğa uğurlarken şunu düşünüyorum. Arkamı döndüğümde kim beni sırtımdan vuracak? Ve inanın artık bunu kestiremiyorum. İlginç olan şu ki dışarıdaki dünyada, doğanın gücünü, ona hâkim olma fırsatını yakalasam bile kimlerin ayağıma dolandığını tahmin bile edemezsiniz. Meğerse diyorum, ne çok düşmanım varmış. İki dünya birbirine geçerken, bir bütün olup tamamlanırken aslında tek bir amaçları varmış; beni yok etmek.”

Şaşkınlıkla sıçradım. Tanrım, neler duyacaktım daha, şaşırmayacağım ne duyacaktım?

Herkes hayretle birbirine döndü ve inanamıyormuşçasına da gözlerini ayırdı. Sessiz uğultu etrafı sardığında herkesin ağzından tek bir soru döküldü; neden?

“Evet,” dedi başını onaylarcasına sallarken. “Güzel bir soru. Neden? Bende bunu soruyorum kendime neden diye. Ama inanın cevabını bilmediğim tek soru bu olmalı. Çünkü bilmiyorum. Maha mı yapıyor bunu o defterle, iblisler mi yönlendiriyor onları, doğa mı yoksa Tanrı mı? Kim istiyor yok olmamı?”

Uğultu uzunca bir süre kesilmedi ama Petra konuşmaya devam etti.

“Açıkçası pek de umurumda değil. Mevsimler sona erene kadar ortalıkta fazla kimse de kalmamış olacak ve iblisler sonunda dayanamayıp karşıma çıkacak ve ben beni sırtımdan

her daim vurma ihtimali olan sizler için bile onlara yükleneceğim.”

Karanlığıyla sürüklenip Kabil’in çocuklarının önünde durdu. Yine kolları arkasında kavuşmuş, omuzları da dikti.

“Benden nefret ettiğinizi biliyorum,” dedi bu beş erkek kardeşin karşısında. “Her zaman nefret ettiniz ve her zaman da nefret edeceksiniz. Yanılıyor muyum?”

“Hayır,” dedi kardeşlerden biri. “Yanılmıyorsun.”

“Ve ben bunu bilerek sizlerin özgürlüğü için uğraşacağım. İster inanın ister inanmayın ama bunu onların elinden söke söke alacağım.”

Geriye çekilip bir anda Avcı’nın önüne dikildi. Adam korkuyla geriledi.

“Sana bir söz vermişim,” dedi “ama bilirsin verdiğim sözleri pek tutmam, çünkü bu hayatta bir kişinin dışında kimseye önem vermedim.”

Bakışlar benim üzerime kaydı, yanaklarım kızarmıştı.

“Bu yüzden sana da önem vermedim ve verdiğim sözü tutmaya da pek niyetli değildim. Ama biliyor musun, Fegel sizler için başımın etini yiyor. Sizleri tanıyor mu, dost musunuz, hayatlarınızı birlikte geçirip bir bağ mı kurdunuz, cevap vereyim, hayır. Peki, neden yapıyor bunu, söyleyeyim, çünkü iyi bir ruh taşıyor. Ve ben bugüne kadar gerçekten kimse için bir şey yapmadım,” parmağıyla Valek’i gösterdi, “onun dışında.”

Bu seferki bakışların hedefi Valek’ti.

“Ve birine iyilik yaptığında karşılığında ne alınır bize en iyi Valek göstermiş oldu. Bugüne kadar hiç yanılmadım ve hiçbir zaman da yanılmayacağım.”

Güçlü bir soluk alıp yürümeye devam etti. Her şey derin bir sessizliğe gömüldü. Yaprak bile kıpırdamadı o an. Kimse nefes almadı.

“Evet,” diye devam etti. “Nerede kalmıştım? Tamam, hatırladım. Bugüne kadar kimse için bir şey yapmadım.” Uzunca bir süre başını salladı.

“Bu doğru. Neden yapayım ki, ben bir katilim ne de olsa. Yolunu kaybetmiş, karanlığa hapsolmuş bir gölge. Yeryüzünde onu sevebilecek ve onun da sevebileceği hiçbir kimse yok. Hâl böyleyken Petrarca neden birisi için bir şey yapsın?”

O an karanlığıyla birlikte simyacıların önündeydi. Simyacılar istemeden de olsa gerildiğini yüzlerinde alenen belli etti.

“Bunu en iyi siz bilirsiniz değil mi? Bir şey yapmadığım gibi her şeyinizi elinizden aldım. Çalışmalarınızı çaldım, yaktım, tam bir asır sizleri öldürmek için çabaladım ve bunu ne için yaptım biliyor musunuz?” Omuz silkti. “Canım sıkıldığı için. Biraz da kişisel sebepler. Artephius nefreti, tabii bunun altından onun çıkacağını da pek tahmin etmemiştim ya, yine de onun çıkmasına sevindim. Neyse ki artık öyle birisi yok, hiç var olmamışçasına yok oldu. Kıskançlık ve bencilliği kendi sonunu hazırladı. Sizler öyle değilsiniz, itiraf edeyim ki bir parça hayranlık duymuyor değilim. İşinizi en iyi şekilde yaptınız, benim aksime insanlığa fayda sağladınız, bense onları öldürmekle uğraştım. Başardım da. Var oluşuma meydan okuduğum o gün dışında. Ve o gün hangi gündü biliyor musunuz?” O sırada ailesinin karşısındaydı. İşaret parmağını onlara doğrulttu. “Sizler o ruhlara susamaya devam ederken ben kendimi öyle bir silkeledim ki artık bırakın birini öldürmeye ihtiyaç duymayı, başka hiçbir şeye ihtiyaç duymadım. Ne yemek içmek, ne de dünyada başka bir şey görmek. Ben zaten dünyayı onun gözlerinde görmüştüm.” Nefesim kesildiğinde Petra hemen benim arkamda durmuş başımın üzerine doğru da eğilmişti. Göğsümde dolanan kollarım iki yana düştü ve parmağım elimin içine gitti, herkes bizi izliyordu.

“O köy evinde Fegel bana iki kelimedden oluşan bir cümle söyledi.” O sırada gülmeye de başlamıştı. “Hayır, hayır, seni seviyorum falan demedi, merak etmeyin, çünkü öyle bir ihtimalin olacağına inanmıyordum. Bütün bir hayatı berduş gibi oradan oraya savrularak geçirip insan öldüren ben, kimseyi sevmezken üstelik, sevdiği sandığı kadınları da öldürürken hiç olmayacak bir anda sevmeye başlarsa ne olurdu? Üstelik hiçbir beklentisi yokken, sevdiği kız da başkasına âşıkken. Ne bekleyebilirdi ondan? Ne dileyebilirdi, hiçbir şey! Evet, bende o gün bugündür hiçbir şey beklememiştim ondan. Sadece katıksız bir hisle sevmiştim. İşte Fegel bana o gün iki kelimedden oluşan bir şey söyledi. Biliyor musun Fegel ne söylediğini?”

Tuttuğum nefesimi bırakıp söyledim. Sanki içimde, hemen dilimin ucunda bekliyordu.

“Beni bırakma!”

Kalabalıktan tık yoktu. Ne gülüyor, ne şaşıyor ne de ifadelerini değiştiriyorlardı. Bir heykel gibi donup kalmışlardı. En çok da Nesya ve hemen onun iki yanına sıralanmış Giovanni’yle Francesca gibi.

“İşte Fegel bunu bana söylediği andan itibaren varlığıma meydan okudum, öyle bir meydan okudum ki o günden sonra iblislere dair aramızda hiçbir bağ kalmadı. İplerimi onların elinden tamamen aldım, aldım ve Fegel’in ellerine verdim. O günden sonra daha çok kaybettim kendimi ve kaybettikçe de buldum. Kaybolduğum an yönümü Fegel’e çevirdim ve o kendimi tekrar bulmamı sağladı.” Kollarını kanatlarımın gibi iki yana açtı ve devam etti. “İşte dostlarım ve düşmanlarım, o günden sonra ruhumu doyurmak için kimseyi öldürmeye ihtiyaç duymadım. Zayıflayıp bunu yapmak istediğimde Fegel’in gözlerine bakmam yetiyordu. Bakıyordum ve her şey bitiyordu. Şu anda olduğu gibi. Derin bir sır barındıran gözlerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Eminim ki sizde

bunu öğrendiğiniz günden bu yana onun gözlerine bakmak için inanılmaz bir istek duyuyorsunuz. Çünkü böyle bir yetenek yeryüzünde daha önce hiç kimseye verilmedi.”

“Doğru,” diye yanıtladı kalabalıktaki bir ses. Sanırım bu Ester’di. “Daha önce kimseye verilmedi.”

Herkes huzursuzca kıpırdandı.

“İnanmakta zorlandığım bir şey var demiştim. İnanmak istediğim ama yapamadığım bir şey. İşte, dün akşam buna tüm kalbimle inandım.”

O sırada hemen yanımdaydı. Bu söylediğini şu an ikimizden başkası anlayamazdı ve ben huzur dolu bir gülümsemeyle onun orman yeşili gözlerinde bütün yükümden kurtuldum. Sonunda, sonunda onu sevdiğime inandırmıştım. Daha ne isterdim?

Toprağı eze eze yürüyüp “şimdi,” diye devam etti, “ailemin iplerini de o iblislerin kirli ellerinden almak istiyorum, artık bizim üzerimizden güç kazanmasınlar ve kazandıkları güçle de zamanın hükmünden düşsünler. Böyle bir fırsat bir daha elimize geçmeyecek çünkü. Bizler de durmadan tekrarlayacak bu döngüden kurtularak hayatlarımıza kaldığımız yerden devam edelim. Hepsinden önemlisi, hak ettiğim ve yaşamakta geciktiğim hayatı sabrım daha fazla taşmadan bir an önce yaşayayım. Tabii ki bu kesinlikle dünya üzerinde olacak, kendi çöplüğümde. Bir daha, bir daha asla, bundan sonraki vaatler ne olursa olsun kendimi, yaşam sebebimle birlikte tehlikeye düşürecek bir şeye mahal vermeyeceğim.”

Nesya’nın bakışları yeri buldu.

Durmaksızın yürüyordu Petra, kalabalığın bir başında, bir sonunda, bir ortasında, kime hitap etmek istiyorsa orada duruyordu. İçinde biriktirdiği ne varsa, bende dahil ortalığa saçmaya devam ediyordu. İlk defa bu kadar açıktı, ilk defa kelimeleri böyle rahatça tereddütsüz sarf ediyordu. Bundan son derece memnundum. Hiçbir şeyi içine atmasını istemiyor, doğanın bile bugüne dek ondan gizletip susmasına sebebiyet

verdiği şeyleri de bir bir herkesin yüzüne haykırmasını istiyordum.

“Bugün beni anlamış olacağınızı umuyorum,” dedi konuşmasında sona gelirken. “Savaş yaklaşırken sizden istediğim tek şey burada kalıp birlik olarak gücünüzü muhafaza etmeniz. Çünkü siz birlik olursanız buraya hiçbiri yaklaşamayacak. Siz burada olursanız aklım burada kalmayacak ve siz burada olursanız hiçbir şekilde zarar görmeyeceksiniz.”

Yağmur bulutları toplanmaya başlarken “söz veriyorum,” diye tamamladı sözlerini. “Buradan zaferle ayrılacağız.”

Geriye çekildi ve her yaptığında tüylerini diken diken eden o meşhur hareketiyle, “şimdi” dedi ellerini iki yana açıp, “herkes dağılabilir.”

Kalabalık onun emriyle hızlıca dağılırken bana döndü ve güçlü gök gürültülerinin arasında uzunca bir süre gözlerime baktı. Etrafta ikimizden başka hiç kimse kalmamıştı. Bunu seviyordum. Hiç konuşmadan dakikalarca, ne kadar süre geçtiğini bile bilmeden birbirimize bakmayı. O benim gözlerimde ne görüyorsa bende onun gözlerinde aynı şeyi görüyordum. Huzuru ve aşkı.

Yaklaşık üzerimdeki hırkanın düğmelerini ilikledi ve gülümseyerek elimden tutup yürüdü.

Gök gürültüsü bizi takip ediyor gibiydi. Kara bulutlar bir anda toplandı ve ben başımı kaldırıp Petra’nın karanlığını andıran o bulutlara biraz da hayranlıkla baktım. Ne kadar ürkütücü olursa olsun kusursuz bir güzelliğe sahipti.

Onunla yürürken yolun nereye gittiğinin hiçbir önemi yoktu. O yokken hiçbir şeyin öneminin kalmadığı gibi. Biraz sonra yol bizi bir tepeye çıkardı. Biraz da zorlanarak, nefesim kesilerek o tepeyi aştım ve aşar aşmaz da gördüm. Bir an için nefesim kesildi ve ne diyeceğimi bilemedim.

“Bekliyorlar,” dedi.

Korkuyla başımı salladım.

Uçsuz bucaksız bir düzlükte havalanan, bir yılan gibi dolanan ve geceyle gündüz kadar birbirinden ayrı, aynı zamanda bir bütün halinde süzülen devasa bir ordu. Petra'nın dediği gibi sabırsızlıkla bu savaşı bekleyen ve onun yok olmasını dileyen bir ordu hem de.

Ama neden, diye düşündüm. Neden iyiler de Petra'nın karşısına geçti, doğa neden izin veriyor buna, Tanrı neden izin veriyor, bu savaş oyununun içinde nasıl bir anlam taşıyor. Beynimde kıvılcımlar çıkana kadar düşündüm. Petra'nın taşlaşmış koluna tutunup onu sararken bile aklımdan tek geçen buydu.

“Senden bir şey istiyorum,” dedi birkaç gün sonra savaşmak için üstlerine saldıracağı orduyu ölümcül bakışlarıyla kuşatırken.

“Söyle,” dedim. “Ne olursa olsun yapmaya hazırım.”

O an hızlıca yönünü bana çevirip yüzümü ellerinin içine alarak üzerime doğru eğildi ve o ölümcül bakışları bana doğrulttu. Gözleri hiç bu kadar vahşi bir yeşille bezenmemişti.

Bu bakışlar nefes almamı güçleştirdi.

“Savaş boyunca burada kalacaksın, ne olursa olsun, ne görürsen gör, ne duyarsan duy buradan çıkmayacaksın. Ne olursa olsun, beni anladın mı?”

Ne cevap vereceğimi bilemedim ve devasa zincirlerle hapsoldüğüm o gözlerde kıpırtısız bekledim.

“Fegel!” dediğinde kaşları ciddi bir uyarıyla kalkmıştı. “Beni anlıyor musun?”

“Şey, evet,” dedim kekeleyerek.

“Bana söz ver, savaş bitene kadar sessizce burada kalacak ve hepsinden önemlisi bir daha gözlerinde bir şey görmeye çalışmayacaksın.”

“Tamam,” dedim kendimin bile zorlukla duyduğu bir fısıltıyla. “Dediğin gibi yapacağım.”

“Söz ver!” diye diklendi, sanki söz veriyorum dediğimde Feg’liğime engel olabilecekmiş gibi.

Kısa bir duraksamanın ardından “söz veriyorum,” dedim.

Rahat bir nefes alıp geriye çekildi ve memnun bir ifadeyle yüzünün acı ifadesinden silkindi.

“Sana güveniyorum,” dediğinde içimi oydukça oyan, sonsuz, sınırsız bir merakla deşen kurtların kısırtılarını dinlemekteydim. Petra neden böyle bir söz verdirmişti bana, neden gözlerime bakmamı istemiyordu. Neden?

Tepeyi inip eve doğru yağmur çiseleri eşliğinde yürürken Petra beni durdurmanın tarifsiz sevincini yaşıyordu. Bense kulağıma durmaksızın fısıldayan o seslere konsantre olmuş, her defasında onu dinlemeyecek olmanın tedirginliğini yaşıyordum.

Sonuçta yapacağım şey sadece bakmak olacaktı, bakmak ve görmek. Sonrasında onun da istediği gibi uslu uslu oturacak ve savaşın bitmesini bekleyecektim.

Söz vermiştim ve sözümü tutmaya çalışacaktım.

Dişlerimi takırdatmaktan büyük bir zevk alan soğuk, iliklerime kadar işlemenin en iyi yolunu bulmuştu. Şöminenin başında iki büküm örtülere bürünürken içimin titremesine engel olamıyordum. Petra yoktu ve haliyle içimi ısıtacak birisi de yoktu. Bu kahrolasınca soğuk beyin hücrelerimi baltalayarak düşünmemi engelliyor, duymak zorunda olduğum bütün acıların da önüne geçiyordu.

“Yelkovan kuşu gibi ne diye zamanını burada pinekleyerek geçiriyorsun?” diye kükredi bir ses. Başımı çevirdiğimde Paracelsus elinde dumanı tüten bir fincan tutuyordu.

Hızlı adımlarla yaklaştı ve fincanı önüme bıraktı.

“Dişlerinin takırtısı bütün köyde duyuluyor.”

Kahkaha atmak isterdim ama ağzımı her açtığımda çenem şiddetlice birbirine çarpıyordu.

“Biraz daha odun atmalı mıyım?”

“Köyde odun bırakmadın. Sorun yanan ateşte değil, senin zayıf bünyende. Hadi sızlanma da iç şunu.”

Hayatım boyunca Petra dışında onun gibi aksi bir adam daha görmemiştim. Her daim azarlıyor, surat asıyor, aşağılıyor ve hiçbir şeyden memnun olmuyordu ama her şeye rağmen onu gerçekten çok seviyordum.

Fincanı donmuş parmaklarımın arasına alıp üfleyerek yudumladım.

“Her zamanki gibi tadı iğrenç.”

“İğrenç olan şeyler faydalıdır.”

Koltuğa geçip eline aldığı demirle ateşi dürtüklemeye başladı. O sırada aralık kapıdan fırtına gibi eserek çocuklar girdi. Birbirlerini tepeliyor önce ben gireceğim diye adeta savaş veriyorlardı. Paracelsus başını iki yana esefle salladı.

“Hep sen şımartıyorsun onları.”

Omuz silktim gevşemeye başlayan bedenimle.

“Şıarmayı hak ediyorlar.”

Geriye yaslanıp ellerini göbeğinin üzerinde birleştirdi ve kaşlarını çatıp yüzünü buruşturarak beni izledi.

“Ne var bunun içinde?” diye sordum.

Söyleyip söylememekte kararsızmış gibi uzunca bir süre bekledi. Açık saçlarımdan tutunup başımın üzerine tırmanmaya çalışan iki kişiyi zorlukla def edip ayağımın ucuyla da bir başka iki kişiyi iteledim. Tanrım, durmaksızın üzerime saldırıyorlardı. Sonunda pes ettim ve ne yaparsanız yapın dercesine çullanmalarına izin verdim.

“Pelin otu,” dedi Mel yanımdaki boş tabağın üzerinde kalan kurabiye kırıntılarını yalarken.

“İştah açıcı özelliği vardır.”

Saçlarımın ucunu kendine bıyık yaparak kahkahalarla gülen Pupa “öküzgözü,” diye devam etti. “Ateş düşürür ve sinir sistemini uyarır.”

“Ah,” dedim derin bir iniltiyle. “Ne kadar hoş.”

“Biraz salep, biraz mürver, biraz da zehirli ipek otu.”

O an şiddetli bir öksürükle sarsılarak, “ne?” diye haykırdım. “Zehirli, zehirli mi?” Neye uğradığımı şaşırıştım.

Ellerini biraz daha kenetleyip bacaklarının yerini değiştirdi ve keyifle sırttı.

“Hükümdar kelekleri ipek otunun çiçeklerini yer ve bünyelerinde bu zehirleri biriktirirler, böylece kendilerine zarar vermek isteyen düşmanları için de zehirleyici bir özellik kazanmış olurlar. Ne kadar harikulade değil mi? Kanatlarında mükemmel renkler taşıyorlar. Onları izlerken adeta

büyüleniyorsun. Bir ağaç gövdesinde kusursuz bir güzellikle sıralanmış hükümdar kelebeklerini izlemek insanı inanılmaz düşlerin içine salıyor ama güzellikleri kadar da tehlikeli olduklarını çok azı biliyor. Sende böyle olmayı dene Fegel, içinde mutlaka bir zehir biriktir, biriktir ki güzelliğinin içi boş kalmasın.”

Şaşkınlıkla silkeledim kendimi.

“Biliyor musun?” dedim. “Seninle ne zaman konuşsam tamam diyorum, geri kalan hayatımı bir bilge olarak devam ettireceğim ama ne zaman senden ayrılısam klasik Feg moduna dönüyorum. Öyle bir şeysin ki sadece var olduğun an etki ediyorsun, uzaklaştığında verdiğin her şeyi de almasını en iyi şekilde biliyorsun. Ah, gerçekten sana hayranım.”

“Keşke bende aynı şeyi söyleyebilseydim,” dedi alaycı bir tebessümle. Omuzlarımı düşürüp “işte,” diye fısıldadım. “Söyleyip söyleyebileceğin en güzel iltifat bu.”

Çocukların yarattığı gürültü gittikçe azalırken bakışlarım harıl harıl yanan ateşe dikildi. Bu aralar baktığım her şeyde bir şeyler görmeyi umut ediyordum.

“Nasıl geldi?” diye sordu.

“Ne?” dedim bir anlık afallamayla.

Elimdeki boş fincanı gösterdi.

“Ha, evet, gerçekten çok iyi geldi. Az kalsın bir buz kütesine dönecektim burada.”

“Bu hiçbirimizin işine gelmezdi.”

Başımı salladım, beni güldürmeyi gerçekten başarıyordu.

“İnanıyor musun?” dedim. “Petra’nın tek başına savaşı kazanıp hiç fire vermeden geri döneceğimize?”

O da uzunca bir süre ateşi izledi, o sırada çocuklar da sesini kesip tamamen bu cevaba odaklanmıştı.

“Dışarıda ne kadar güçlü bir ordu var biliyor musun?”

“Biliyorum,” dedim. “İki tarafta hazır bir şekilde bekliyor.”

Dudaklarını hırsla yumup birleştirdiği ellerini iki yana serbestçe bıraktı. Göbeği gözüme daha da büyük görünmüştü.

“İnanıyorum inanmasına da, nasıl baş edecek onu kestiremiyorum. Düşünsene, iki tarafta patlamaya hazır bir bomba gibi onu bekliyor. Her yandan saldırı olacak, sağından solundan, önünden arkasında, yerden ve gökten. Bir kafes gibi saracaklar onu ve Petra hepsiyle tek başına mücadele edecek.”

Gözlerini kocaman açarak dikkatle izlediği alevlerin içinde o ânı görmüşçesine tüm bedeni deprem etkisiyle sarsıldı.

“Dehşet verici Fegel. Gerçekten dehşet verici. Kalbindeki şeyin büyüklüğü karşısında hayretler içindeyim.”

Bakışlarını bana çevirerek ellerini önünde birleştirip güçlüce sıktı. Çocuklar korku dolu bir masal dinliyormuşçasına birbirlerine sarılmışlardı.

“Ben ki hayatım boyunca bir kadınla yaşamayı aklımın ucuna bile getirmediim Fegel. Böyle bir şeyi hep hor, ahlaksızca gördüm ama şimdi sizi, ikinizi böyle görünce kendimi sahiden kötü hissediyorum. Ve ben ki asırlar süren yaşantımda, insanların içinde bulunduğum zaman dilimi azımsanmayacak kadar da çoktur, etrafımda şahit olduğum kadın erkek ilişkileri ne denli haklı olduğumu gösterir nitelikte.”

Kısa bir duraksamanın ardından sönük gözleri bir anda ışıldadı. “Bir gün,” deyip keyifle sesini yükselterek “bir eve davet edildim. Çiftin çocukları olmuyordu ve eğer bu şekilde devam ederse adam kadını bırakmaktan bahsediyordu. Uzun uzun dinledim onları. Nasıl tanıştıklarını, ne şartlarda evlendiklerini ve hayatlarını ne zorluklara göğüs gererek geçirdiklerini. Kadın sustu adam anlattı, adam sustu kadın anlattı ve dönüp dolaşıp hep aynı yere geldiler. Çocuğa. Adam bir türlü vazgeçmiyordu. Kadın da gururuna yediremiyor, bir çocuk için beni terk edecekse hiç durmasın diyordu.”

“Ee?” dedim büyük bir merakla. Çocuklar da iki yanıma sıralanmıştı. Benim gibi ellerini çenelerinin altına almış yaşlı büyükbabadan masal dinler halde gözleri pörtlemişti.

“Tartışmaları saatlerce sürdü. İkisi de geri adım atmıyordu. Kadına dönüp, bana kaç gün daha yaşayacağını söyle, dedim. Kadın öylece bakakaldı, nereden bilebilirim ki bunu dedi korkuyla. Sonra adama döndüm ve aynı soruyu ona sordum. Bir bilmece sandı ve uzunca düşündü ama sonunda o da karısı gibi cevap veremedi. Görüyorsunuz değil mi dedim, kaç gün daha yaşayacağınızı bilmiyorsunuz, geriye ne kadar vaktinizin kaldığını da. Ve bilmediğiniz bir yaşam süresi için mücadele ediyorsunuz. Bir çocuk elbet bir çift için önemlidir, ama gerekli de değildir. Ona verebileceğiniz sevgiyi birbirinize verirsiniz geriye kalan, bilmediğiniz o süre için kalbinizde acı denen bir duygunun barınmasına izin vermezsiniz ama, bir düşün dedim adama, bilmediğin bir yazgı, bilmediğin bir kadere sahipsin. Çocuğun olmadığı için bu kadını terk ettin ve başka bir kadınla evlendin, kadın hamile kaldı ve sen onun doğumunu göremeden öldün! Adam korkuyla sıçradı. Bana bunun mümkün olmadığını söyleyebilir misin dedim, hayır dedi, söyleyemem. Ve kadına dönüp düşün ki hamile kaldın ve doğum da yaptın dedim, gürbüz, güzeller güzeli bir çocuğa sahipsin ama çocuk çok çok birkaç ay yaşadı. Tanrı korusun, dedi ellerini havaya kaldırıp. Görüyor musunuz, dedim. Size bir sürü yazgı çizebilirim ama hangisini yaşayacağınızı söyleyemem. Hayatın bir çocuktan ibaret olmadığını görün. Eğer bir çocuğa sahip olamadıysanız bu Tanrı’nın kararıdır ve bunun altında hiçbirimizin göremediği çok asilce bir gerçek vardır.”

“Peki,” dedim gülümseyerek. “Nasıl ayrıldın oradan, ne yapmaya karar verdiler? Hadi Paracelsus, hikâyenin sonunu duymak için ölebilirim.”

“Birbirlerinden özür dileyip hayatlarını kaldığı yerden, birbirlerini incitmeden, kırmadan, sevgi dolu bir şekilde yaşadılar ve Tanrı bunun karşılığında onları kimseye muhtaç etmeden, yaşlandıkları vakit, ılık bir bahar gecesini, birbirlerinin kollarında, üstelik uykularında, canları bile yanmadan ölmeyi nasip etti. Cenazelerini de komşuları kaldırıp ulu bir söğüt ağacının gölgesine defnettiler. Hissedebiliyor musun Fegel, o kutsal dokunuşu sende görebiliyor musun?”

Gözlerim dolu dolu başımı salladım.

Muazzamdı. Tıpkı Herakleitos’un dediği gibi; *Evredeki görünür karmaşanın ardında görünmez bir düzen yatar.* O düzen biz fark etmeden işlemeye devam ediyordu. Maha için de işleyecekti, hem de en acı şekilde.

Ayağa kalkıp pantolonunu çekiştirdi ve çocuklarına seslendi.

Onu uğurlamak için kapıya doğru onunla birlikte yürüdüm.

“Dönebilmeyi istiyorum Fegel, sırf böyle hikâyeler biriktirmek için dönmeyi diliyorum. Ölümsüzlük bana sunulduğundan bu yana insanlar için çabalıyorum. Bunu da sırf içimden geldiği için, severek yapıyorum. Hikâyelerimin sona ermesini istemiyorum, yaşamak istiyorum.”

“Yaşayacaksın,” dedim buna bütün kalbimle inanarak. “Hepimiz yaşayacağız ve insanların kulaklarına fısıldanacak hikâyeler olacağız.”

Emnet

Paracelsus hikâyelerini de alıp gittiğinden bu yana Petra'yı beklemekle meşguldüm. Daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı ve geçen her saniye balçık hissiyle beni gömmekle uğraşıyordu. Başardığı da bir gerçek.

Dışarıda kopan fırtınalara inat içerisi şifalı çayımdan mı yoksa yaktığım odunlardan mı bilinmez oldukça sıcaktı. Adımlarım odanın içini baştanbaşa kuşatırken birdenbire kapı açıldı ama gelen Petra değildi. Hüsrarla düştü omuzlarım.

Hypatia bana yiyecek bir şeyler getirmişti. Yanında da Paracelsus'a ait olduğu belli olan bir fincan çay. Kokusu o içeri girmeden burnumun direğini kırmıştı. İğrenç olan her şey faydalı mıydı? Canı cehenneme! Bu koku ölüyü bile diriltirdi.

Simsiyah saçlarını başının üzerinde toplayıp kömür kadar siyah gözlerinin ışıltısıyla bana doğru yaklaştı Hypatia.

“Petra gecikti,” dedim. “Merak ediyorum onu.”

“Merak edilecek bir şey yok,” dedi elindeki tepsiyi masanın üzerine bırakırken.

“Nerede olduğuna bakamaz mıyız?”

İrkildi ve başını hızlıca iki yana salladı.

“Yani,” dedim. “Başka bir yöntemle. Dünya kadar kâhin, büyücü var burada. Mutlaka birisi onun nerede ve nasıl olduğunu görebilir.”

“Üzgünüm,” dedi. “Bunu yapamazlar. Dışarısı fazla karışık ve hâl böyleyken de bütün gözler kapalı vaziyette.”

Biraz daha çöktü omuzlarım, kalbim ezinç veren bir hisle zehirli bir sarmaşık gibi örüldü.

“Onun için gerçekten endişe ediyorum. Durmadan sözler verdiriyor. Kendisine karışılmasını istemiyor. Bunun üstesinden kendi gelmek istiyor. Öyle hırslı ki, kimsenin yardımına tahammül edemiyor. Söyle Hypatia, elimiz kolumuz bağlı kalmak zorunda mıyız?”

“Evet,” dedi yemeği işaret ederek. “Yemeğini ye ve Petra’yı kendi haline bırak.”

Kime ne anlatıyordum ki, elbette ondan yana olacaktı.

Çaresizce oturdum masaya ve iştahsızca yedikten sonra burnumu sıkı sıkı o iğrenç şeyi içtim. Kokusu kadar tadı da berbattı ve ilk defa Paracelsus’tan nefret etmişim.

İçime doğru süzülen bu şey bütün hücrelerimi de hızlıca kuşatmıştı. Tanrım, bir aslan gibi kükretebilirdim. Kavruldukça kavruldum ve bir anlık baş dönmesiyle sendeledim. Oturduğum yerden düşmek üzereydim.

“Hypatia,” dedim anlayamadığım bir korkuyla. “Neden böyle hissediyorum?”

Kolumdan tutup kaldırdı ve merdivenlere doğru sürükledi.

Ayakta durmakta zorlanıyordum. Bütün oda pervane gibi dönüyordu ve ben bir süre sonra hiçbir şey göremez olmuşum.

“Hypatia,” dedim tekrar kalp çarpıntılarını eşliğinde, “neler oluyor?”

Yatağıma yatırdığında tavanla zemin birbirine karışmış beni de yanına alarak sonsuz bir hızla çeviriyordu.

“Hypatia,” dedim kalan son gücümle. “Söyle?”

“Affedersin,” diye fısıldadı. “Petra bu gece gelmeyecek ve seni zapt etmenin tek yolu buydu.”

“Petra,” dedim. Sonrası yoktu.

Gözlerimi açar açmaz deli gibi yataktan fırladım, fırladığım gibi de yere yapıştım. Burnum sert zemine çarpıp korkunç bir acı duyunca patlayan bir musluktan akan su gibi kan da oluklar halinde önüme döküldü. Çıkardığım gürültü ve kanın kokusu birkaç kişiyi harekete geçirmiş olmalı ki kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve içeriyi ayak sesleri sardı. O seslerin içinde Petra hariç hepsi vardı. “Petra” dedim burnumu tutarak. Hypatia telaşla havlu getirdi, onu Giovanni takip etti, Francesca kolumdan tutup kaldırıyordu. Kapıya sıralanmış bir kalabalıkta beni o halde görünce cin görmüş kadar olmuştu.

Banyoya sokuldum ve ardı ardına yıkanan yüzüm, başım, kıyafetlerimle sefilce tartaklandım. “Kanı durduramıyorum,” dedi Hypatia. “Paracelsus’u çağırayım,” dedi Francesca, “Villanova,” dedi Giovanni. Bir başkası da “onu bunu bırakın Patrizio gelsin,” diyordu. Sonunda Patrizio göründü ve “kahretsin,” dedi gözlerini dehşetle ayırarak. “Başımız belada.”

“Neler oluyor?” dedim zorlukla konuşarak. “Sadece burnum kanıyor, kafam kopmuş gibi davranıyorsunuz.”

Patrizio ben hiç konuşmamışım gibi sertçe Hypatia’yı itti. “Ona sen bakıyordun. Neden düşmesine izin verdin?”

“Üzgünüm,” dedi Hypatia, “üşümesin diye ateşi yakıyordum.”

“Canın cehenneme Hypatia, ateşi yakıyormuş, ne kadar da beceriksiz bir kadınsın, defol gözümün önünden.”

“Dalga mı geçiyorsun?” diye bağırđım ağzıma kadar bastıkları havluyla. “Nasıl konuşursun onunla böyle?”

Paracelsus nefes nefese içeri girdi ve elinde uzattığı bir tamponu burnuma sokuşturmaya çalıştı. Havluyu çeker çekmez orada bekleyen bir kova kan varmış gibi de hepsi bir anda kucağıma döküldü. Francesca acı bir çığlık kopardı. Nesya koşar adımlarla içeri girdiğinde kahkahalardan ölünür mü denemek üzereydim.

“Aklınızı mı kaçırdınız, rahat bırakın beni. Kendim hallederim.”

Paracelsus tamponun birini bir burun deliğime tıktırırken Nesya da diğerine tıktırıyordu. Burun deliklerimin devasa bir mağara girişi gibi olduğuna hiç şüphem kalmamıştı.

Tüm gücümle onları itmeye çalıştım ama hiç şansım yoktu. İki kolumdan da tutuluyordum.

“Yeni kıyafetleri yatağına bıraktım,” dedi Hypatia. “Ben de yerdeki kanı temizledim,” dedi Giovanni. “Kokusu geçsin diye de tütsü yaktım.”

“Şimdi banyoyu temizleriz. Bir duş al,” diye diretti Nesya.

“Siz odayı terk etmeden hiçbir şey yapmayacağım,” dedim öfkeyle. “Hepiniz dışarı!”

Panikle direnseler de hepsini odadan kovdum ve burnumdaki tamponlar eşliğinde üzerimdekileri çıkardım. Güzelce bir banyonun ardından içeriyi tek bir leke kalmayana dek temizledim. Aynaya baktığımda burnum kazandığı morlukla adeta bir patlıcana benzemişti. Tamponu itmeye çalışan kansa burun deliklerimin kenarından ince ince sızılmaktaydı.

Ağzımdan nefes almak zorundaydım. Odadan çıktım ve Hypatia’nın bıraktığı kıyafetleri giydim. Banyoyu tekrar kontrol edip herhangi bir leke var mı diye bakıp tekrar odaya döndüm. Giovanni’nin dediği gibi oda tertemizdi ve güçlkle aldığım nefes tütsü kokularıyla dolup taşmıştı.

Odanın kapısını açar açmaz neye uğradığımı şaşırdım. Hepsi kapıda sıralanmış beni bekliyordu.

“Yemin ediyorum hepiniz aklınızı kaçırmışsınız.”

“Tamponları değıştirelim,” dedi Paracelsus. “Kıyafetlerini yakmama izin ver,” derken Hypatia son derece çaresiz ve korkmuş görünüyordu. Nesya elinde bir merhem tutarken “morluğun geçmesi lazım,” diyordu.

“Uzak durun,” dedim. “Beni yalnız bırakın.”

“Fegel!” dedi Patrizio, “izin ver seni iyileştirelim.”

“Petra nerede?” diye sordum. “Hem, hem utanmıyor musunuz beni uyutmaya? Onun nerede olduğunu söyleyin bana? Eğer söylemezseniz buradan çıkar, gider onu kendim ararım.”

“Hâlâ savaşıyor,” dedi. “Yakında dönecektir.”

“Neden bu kadar uzun sürdü?”

“Kalabalığı azaltmaya çalışıyor, bu yüzden de hiç durmadan saldırmak istiyor.”

Öfkeyle birleştirdiğim kollarımı iki yana bıraktım ve sonunda yardım etmelerine razı oldum. Tamponlar değişti, merhemler sürüldü, kıyafetler yakıldı ve kan kokusu gidene kadar evin içinde tütsüler ve otlar yakıldı.

Tamamen iyileşene kadar Petra’nın dönmemesi için dua ettiklerini adım gibi biliyordum. Bu yüzden onları daha fazla telaşlandırmadan ne isterlerse yapmalarına izin verdim. Saatler geçti. En sevdiğim yiyecekleri getirip beni oyalamak için ellerinden geleni yaptılar. Durumları gerçekten gülünecek boyuttaydı. Tıpkı birkaç saatliğine komşuya emanet edilen çocuğun o birkaç saat içinde başına gelmeyen kalmayıp - düşürülüp ağlatıldıktan sonra- ailesi geri dönene kadar maskaralık yapmak zorunda kalmak gibi. O çocuk ben oluyordum ve Petra dönene kadar da iyileşmek zorunda olduğumu biliyordum. Aksi halde öfkesine eklenecek öfkenin haddi hesabı olmayacaktı.

Elime tutuşturulan aynayla saat başı kendime bakıyor gittikçe azalan morluğa bakıyordum. Evdeki fazlalıklar giderek dağıldı ve uzun bir süre sonra da yerini sadece Hypatia’ya bıraktı. Yağan yağmurun eşliğinde pencereye vuran dev damlaları izliyordum.

Masanın üzerine dirseğini koyup dua edercesine birleştirdiği ellerini çenesinin altına yaslayarak gözlerini de kapatmıştı Hypatia ve durmadan bir şeyler mırıldanıyordu.

“Bu kadar korkmak zorunda değilsin.”

Mırıltısına devam etti ve onu bölmeme izin vermeyip dikkatini dağıtmadan da duasını tamamladı.

Gözlerini açtığında gözleri daha da koyulaşmış, göz bebekleri bile kararmıştı.

Masanın üzerine kenetlediği ellerini titrememesi için sıkıca kavırıyordu.

“Hypatia,” dedim. “Lütfen, sana yalvarıyorum, kendine gel. Petra ne sana ne de bir başkasına zarar vermez. Üstelik bu sizlerin hatası değildi.”

“Fegel,” dedi telaşla. “Keşke imkânı olsa da giderken söylediklerini sana yüz ifadesiyle birlikte gösterebilseydim.”

“Tehdit mi etti?” dedim. O an hiç ummadığım bir şekilde gözyaşlarına boğuldu.

“Kılına zarar gelirse senden bilirim, dedi. O zaman Hypatia, işte o zaman ölümlerden ölüm beğen. Yemin ederim sana gözüm gibi baktım Fegel. Yemin ederim, baktım. Sadece ateşi yakmak istemiştim. Yeterince de hızlı hareket ettim ama olmadı, yetişemedim. Affet beni.”

Ellerimi ellerine doğru uzattım ve onu sakinleştirmek için de yavaşça okşadım.

“İsteddiği kadar tehdit etsin, sana bir şey yapmasına izin vermem. Beni anlıyor musun? Önce beni ezmesi gerekir.”

Hypatia’yı ilk defa böyle görüyordum. Son derece savunmasız, bir çocuk gibi hıçkırıklarla ağlıyordu. Ne yapacağımı bilemez haldeydim.

“Lütfen ağlama,” dedim. “Kötü hiçbir şey olmayacak. Sana söz veriyorum.”

Gözyaşları yağmur gibi iniyordu yanaklarından, en az dışarıdaki yağmur kadar da şiddetliydi.

Ne dersem diyeyim ağlamayı sürdürdü. Beni dinlemiyor, dinlese de anlamıyor gibiydi. Ha bire özür diliyor, ha bire yakarıyordu.

En sonunda dayanamayıp hızlıca sarstım kollarından.

“Kendine gel Hypatia. Bu kadar korkacak ne var!”

“Onun bıçağıyla ve onun elinden ölmek ne demek biliyor musun Fegel? Sadece bıçakta değil, Petra’nın elinden ölmek telaffuz edilemeyecek kadar acı verici ve korkunç. Sen duymuyorsun ama bizler duyuyoruz, onun elinden ölen her ölümsüz dayanılmaz iniltiyle acı çekmeye devam ediyor. Hâlâ duyuyoruz o sesleri. Acılarına kulaklarımızı kapatamıyoruz. Bunu yaşamak istemiyorum, böyle ölmek istemiyorum.”

“Biliyorum,” dedim son derece üzgün bir baş sallamayla.

“Anlattı öyle mi?” dedi devam eden hıçkırıklarla. “Anlayacağın, onun bıçağıyla ölen yok oluyorsa da tam bir yok oluş değil bu, başka bir surette yaşamaya devam ediyor. Bir taş oluyor, bir toprak zerresi oluyor, cansız olan her nesneyi dolaşıyor. Ve üzerine basan her insan tarafından korkunç acılarla iniliyor. Onları duymaktan kurtulamıyoruz Fegel, bu iniltileri asırlardır dinliyoruz.”

Elini daha çok sıktım ve kalp çarpıntılarıyla yutkundum. Bu bilmediğim bir ayrıntıydı ve acısı o an sırtımda dayanılmaz bir ürpertiyle dolaştı.

“Taş, toprak,” diye fısıldadım. “Yok olan her canlı varlık, şayet Tanrı’nın silahıyla yok olmuşsa, Petra’dan önce ya da sonra, bir cansız varlığa bürünüyor ve böylelikle döngü devam ediyor. Bir çeşit reenkarnasyon. Evet, reenkarnasyon var ve bu bizim bildiğimiz bir bedenden çıkıp başka bir bedene girmek değil, cansız varlıkları da dolaşıyordu. Patrizio yanılmıştı. Petra’nın bunca zaman onların bildiği anlamda reenkarnasyonu reddetmesinin de sebebi buydu. Babası enkarne olurum korkusuyla ölmekten kaçarken bu sefer daha şiddetli bir şeye tutulmuştu. Kendi oğlunun yok etme gücüne. Ah, al sana bir döngünün neticesi daha.”

Başını salladı. Gözlerinin siyahı daha da koyulaşmıştı.

“Buradan ayrılma,” dedim kendimden son derece emin bir şekilde. “O gelene kadar bekleyeceğiz ve sana hiçbir şey olmadan evine döneceksin. Anladın mı beni?”

Bakışları ‘sahi mi?’ diye yakarıyordu.

Birlikte geçirdik saatlerimizi, yağmur gün boyunca yağmaya devam ederken belirsizlik içinde bekledik.

Vakit akşamı bulmak üzereyken kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Burnumdaki tamponlardan kurtulmuştum ama morluk belirgin bir şekilde yerinde duruyordu. Hypatia yerinden sıçrayıp ayağa dikildiğinde Petra da temkinli adımlarla bize doğru yaklaşıyordu ve kıyafetlerini tarif etmenin imkânı gerçekten yoktu. Baştan ayağa kan ve çamur içindeydi.

Benden bir şey saklanamaz edasıyla karşımıza dikildi ve bakışlarını sen bittin dercesine Hypatia’ya dikti.

“Açıklayabilirim,” dedi Hypatia.

Petra kaşlarını son haddine kadar çatmışken onu dinlemeyeceğinin sinyallerini veriyordu. Hemen Hypatia’nın önüne dikildim ve onu arkamda bıraktım.

“Yataktan düştüm. Ve bu tamamen benim hatam.”

Petra o kadar sakindi ki, sanki kaşları ondan ayrı bir evrendi. Gömleğinin kollarını iki defa kıvırdı ve bunu da büyük bir özenle yaptı. Kan yalnız elleri ve kollarını değil bütün bedenini de sarmış gibiydi. Gömleği katlama işini bitirdikten sonra omuzlarını dikti ve kollarını arkasında birleştirdi. “Hayır,” dedim ne yapacağını anlayarak. Elimi hızla havaya kaldırdım.

“Sakin yanlış bir şey yapmaya kalkışma. Seni daha önce de uyarmıştım. Burada hiç kimse zarar görmeyecek.”

“Hypatia,” dedi Petra sözümü kesip ben hiç konuşmuyormuşum gibi umursamaz bir tavırla.

“Sana giderken ne söylediğimi hatırlıyor musun?”

“Yemin ederim isteyerek olmadı,” dedi.

“Lanet hızının ne işe yaradığını söyle bana?” diyerek uzattığı eliyle beni yavaşça kenara çekti ama pek de yavaş

olmamış olacak ki kendimi masaya yapışmış bir şekilde buldum. Bedenimin zayıflığı da günü kurtarmazsa başka ne kurtarabilirdi? Petra yere düşmemem için beni hızla yakaladı. Bir ara gölge formuna bile girip çıkmıştı.

“Tanrı aşkına, iyi misin? Ayakta bile duramıyorsun?”

“İyiyim,” dedim Hypatia’ya bir baş işaretini yaparak. Tereddüt içeren bakışlarını görünce resmen bakışlarımla onu yemiştin. Dişlerimi sıkıp Petra benimle ilgilenirken Hypatia’yı gözlerimle oydum ve o halde onu göndermeyi sonunda başardım.

Beni sandalyeye oturtup hemen önümde diz çökmüş bir vaziyette oturdu.

“Fegel,” dedi az önceki öfkesinden kurtularak. Şu an bambaşka bir ruh hali içindeydi ve tahmin ettiğim kadarıyla bana zarar verdiğini düşünüyordu.

Ne diyeceğini bilemez bir halde kıvranıp “sana vurmadım,” dedi. “Yani, vurmadım değil mi, söyle Fegel?” derken ellerimi sıkı sıkıya kavırıyordu.

“Hayır, hayır,” diye tekrarladım. “Asla! Vurmadın. Sadece halsizdim, dokunmasan bile düşerdim,” dedim gülmeye çalışarak. “Gerçekten öyleydin.”

Başını dizlerime gömüp “özür dilerim,” dedi. “Sana zarar vermek dünyada yapacağım son şey bile değil. Özür dilerim Fegel. Affet beni.”

Nesya’yla Hypatia’yı nasıl çiğnediğini düşündükçe bu durumun yalnız benim için geçerli olduğunu anlamıştım.

“Affedilecek bir şey yapmadın. Dedim ya, güçsüzüm, hepsi bu.”

Dizlerime koyduğu başına elimi bıraktım ve usulca saçlarını okşadım. Hypatia’yı öldürme isteği kalbini tamamen terk edene kadar bunu yapmalıydım. Tanrım, şu an sayamayacağım kadar çok varlığı yok etmiş, ortalığı kan gölüne çevirmiş ve içinden çıktığı kan dondurucu savaşın ardından gelip Hypatia’yı yok

etmeye heveslendikten sonra küçük bir çocuk gibi dizlerime kapaklanmıştı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Hem ölesiye korkuyor hem de bütün kalbimle onu seviyordum. Nasıl mümkün oluyordu bu? Kolayca bir canavara dönüşebilecek bu adamı nasıl oluyor da böyle sahiplenebiliyordum?

Bir anda kafama üşüşen tilkilerle onu zapt etmenin ve iplerini elime almanın yolunu bulmuştum. Şu an ne istersem yapacak durumdaydı ve ben bunu ilk defa kendi çıkarım için kullanacaktım. Yüzümdeki şeytani tebessümle hafifçe öksürdüm ve “temizlenmelisin,” dedim.

Başını son derece şefkatli bir bakışla kaldırdı ve “evet,” dedi. “Affedersin, bu şekilde karşıda durmamalıyım.”

“Hadi yukarı çıkalım,” dedim. “Sana yardım etmek istiyorum.”

Kaşları çatıldı ve ne duyduğunu anlayamamış gibi tekrar düşündü.

Ayağa kalktım ve elinden tutarak onu merdivenlere doğru sürükledim. Çaresizce beni takip etti.

Odaya girdiğimizde elini çekmeye çalıştı. “Fegel,” dedi hem karşı koymaya çalışıp hem de itaat etmek istercesine. “Kendim hallederim.”

“Hayır,” dedim bütün ciddiyetimle. Dikkatini burnumdaki morluğa verip “merhem lazım,” dedi.

“Hayır,” dedim sesim tekrar yükselirken, “senin temizlenmen lazım ve ben sana yardım edeceğim. Şimdi biraz sessiz ol ve bekle.”

Elim yakasına gitti ve gömleğinin ilk düğmesinden itibaren açmaya başladım. Bir an gözlerim karardı ve bacaklarım titredi. Ah, yapamayacak mıydım? Zorlukla yutkunup daha iyi görebilmek için gözlerimi iyice açtım.

“Fegel,” dedi. “Bırak, ben hallederim.”

Ellerime giden ellerine sertçe vurdum ve “hayır!” diye tekrarladım. “Ben yapacağım.”

Poflayıp başını tavana kaldırdı ve güçlü bir nefes aldı. “Kan,” dedi. “Çok fazla kan. Burnun çok mu kanadı?” Üçüncü düğme.

“Fegel!” diye kükrediğinde olduğum yerde sıçradım. Sakinleşmeye çalışırcasına “çok mu kanadı?” dedi, “ve güya benden gizlemek adına tütsüyle ot mu yaktınız?”

“Evet,” dedim sırtırken, “çok saçma değil mi? Sanki senden bir şey gizleyebilirmişiz gibi.”

Beşinci düğme.

Ellerim titremeye başlamıştı. Kan içindeki bedeni ortaya çıkarken bile heyecandan ölebilirdim.

Sondan bir önceki düğme. Ve sonunda zafer!

Başımı kaldırıp yüzüne baktım ve elim omuzlarına doğru gidip gömleği üzerinden çıkarmaya çalıştım. Yardım etmesine de izin vermeyerek gömleği sırtına doğru indirdim, yüzüm çıplak ve kanlı göğsüne yapışmıştı. Neyse ki gömlekten sonunda kurtulmuştum.

Titremek mi? Sanırım bedenim bunu ezberlemek zorunda kalacaktı. Geri kalan hayatımda, yani bunu sonsuzluk olarak nitelendirebilirdik, onu her çıplak gördüğümde olacak olan bundan ibaretti. Deprem etkisiyle sarsılan bir Fegel.

Yeniden karşısına geçtiğimde gömlek elimde hamur gibi yoğruluyordu. Gözlerimi uzun süre ondan alamadım ve kanın bile gizlemekte zorlandığı mükemmel bedenine hayranlıkla kilitlendim.

Birkaç adım yaklaştığımda “Fegel!” diye uyardı beni. “Sana bırak diyorum.”

Elimi kemerine doğru uzattığımda eli bileğimi yakaladı ve yeşil gözlerinden geçen tehlike parıltısıyla “aklından bile geçirme,” dedi.

Soluk alıp vermem sıklaştıkça kalp atışlarım da giderek hızlanıyordu.

“Yapmak istiyorum,” dedim. Amacım Hypatia’yı kurtarmaktı ama farkında olmadan kendimi kurtarmaya çalıştığımı anladım. Bu acıdan!

“Sen yapmak istiyor olabilirsin ama sonuçlarına ben katlanacağım.”

Ne demek istediğini anlamıştım ama o kurt düşmüştü bir kere içime. Kendimi durduramazdım, tıpkı onun gibi.

Gözlerine bakıp fısıldadım.

“Başlarsam duramam.”

Başını iki yana sallayıp sinirle gülmeye başladı.

Bileğimi tutan elinden kurtulmaya çalıştığım sırada o beni iki kolumdan tutup yatağa oturttu. O kadar hızlı olmuştu ki kendim bile nasıl olduğunu görememiştim.

Yanıma oturup yönünü bana döndü. Parmaklarımı çaresizce uzatırken tekrar bileğimi yakaladı.

“Rahat duramaz mısın?”

“Neden bu kadar geciktin?” dedim bakışlarım kollarında, göğsünde ve kaslı bedeninde usul usul gezinirken.

“Öldürmekle bitmeyecek kadar çoklar.”

Başımı salladığımda bile bakışlarımın yeri değişmiyordu.

Eliyle çenemi tutup yüzümü kendine kaldırdı ve “ben buradayım,” dedi. “Konuşurken gözlerime bak.”

Gömleği tutan elim yumruk olmuş bekliyordu ve benim tilkilerim durmaksızın koşuyordu.

Oturduğum yerde ona doğru kaydım ve bileğimi ondan kurtarıp istediğim şeye ulaştım.

“Sana veda ettiğim günü hatırlıyor musun? Böyle dokunmuştum o günde. Bir daha görememek endişesiyle. Ve sonra gitmiştin. Ellerimde bıraktığın teninin hissiyle. Ve şimdi beni öpmeni istediğim falan yok çünkü sonuçlarını birlikte gördük. Şimdi tek istediğim temizlenmene yardım etmek. Bunda ne zarar var ki?”

“Söylediklerini kulağın duyuyor mu?”

Ona doğru biraz daha kaydım ve çıplak bedenine başımı yasladım. Kan bile onun kokusunu gizleyememişti. Derin bir nefesle kokusunu içime çektim. Artık kendime gelmeliydim.

“Öfkenden ne şekilde kurtarabilirim seni? Ne şekilde bıçağının ucu Hypatia’ya dönmekten vazgeçer?”

Başım göğsünde, iki kolumla zehirli bir yılan gibi beline dolanmıştım. İkimiz de zehirliydik ve zehrimizi burada akıtma olanağımız yoktu.

Gürültülü bir nefes verdi ve “peki,” dedi. “Yine çiğniyorum verdiğim sözü, yine yapıyorum Fegel. Senin yüzünden zayıf düşünüyorum. Ve Philippe’ten beter bir halde sana aynen şunları söylüyorum: *işte kölen gibi karşıdayım, her şeye de hazırım; kendim için istemiyorum çünkü, senin için istiyorum.*”

Acı bir gülümsemeyle sıktım kollarımı. Şımarık çocuklar gibi keyifle kanat çırpıttım.

“Seni seviyorum,” dedim. “Her şeyden çok. Sen benim her şeyimsin.”

Ellerini saçlarımın içine geçirdi ve başımın üzerinden güçlüce öptü.

Ağzını açıp tek kelime edemedi. Çünkü bütün bedeni, ruhuyla birlikte bu iki kelimenin büyüüne kapılıp gitmişti.

Aşk Nesi

Ertesin gün Hypatia'nın hâlâ yaşıyor olmasından dolayı sevinç çılgınlıkları atabilecekken Petra'nın köyün meydanına temsili bir 'utanç direği' dikip Hypatia'yı da oraya zincirlemesi içimi fazlasıyla acıtmıştı. Onları en hassas noktalarından vurmaya çok iyi biliyordu Petra. Yapacağını yine yapmıştı ve bunun üzerine bana görünmeden kendini yine savaşın ortasına atmıştı.

Bütün bacalardan duman tüterken üzerimi kalınca giyinip kendimi köyün yollarına bıraktım. Hypatia'yı görmek bana daha da çok acı vereceği için yönümü Nesya'nın kaldığı eve çevirdim. Kapısını çaldığımda ev sahipleri de çıkmak üzere hazırlanmışlardı. Bir anlık şaşkınlığımdan kurtulup onların kâhin olduğunu hatırladım. Şöminenin başındaki tekli koltukta omuzlarındaki şalı, tepesinde topladığı saçları, ateşten kızarmış yanaklarıyla Nesya oturuyordu. Elinde uzunca bir tespih vardı ve bir şeyler mırıldanarak hızlıca çeviriyordu.

Hemen yanına yanaştım ve karşısındaki sandalyeyi gösterip "oturabilir miyim?" dedim. Duasını tamamlayıp tespihini topladı ve hemen yanına sokuşturdu.

"Tabii ki."

Sandalyeye oturup dudaklarımı masum bir görünümle büzerek etrafı izledim. Dostça görünmek niyetindeydim. Nesya her ne kadar aptal olmasa da buna inanması için elimden geleni yaptım.

"Nasılsın?" diye sordu burnumu işaret ederek.

Gereğinden fazla gülümseyerek “çok iyi,” dedim. “Artık tamamen iyileşti.”

“Buna sevindim,” dedi, “ve teşekkür ederim. Gavino’nun öfkesini dindirdiğin için. Aksi halde hepimizin başı belaya girecekti.”

Bir anda yaşamak için nasıl bu kadar hevesli görüldüğünü anlamaya çalıştım. Ama bunu yüzüme yansıtmamayı da ihmal etmedim. Ne de olsa günün birinde anlayacaktım.

Yutkundu ve “bir şeyler içer misin?” dedi. “Taze çayım var.”

Başımı salladım. Kibarca ayağa kalktı ve önüme bir sehpa koyarak bir fincan çayla, börek benzeri yiyecek bir şeyler bıraktı.

Teşekkür ederek çayımı yudumladım.

Tam oturmak üzereydi ki gözü boynuma takıldı ve muskanın ucundan sarkan ipe dokunarak “bunu onarmam lazım,” dedi.

Onu onayladım. Kolyemi yerinden çıkardı ve bir yerlerden iğne iplik getirerek koltuğuna yeniden yerleşti. Ateşin çıtırtıları eşliğinde enfes börekleri mideme indirdim. Nesya son derece ağır başlı ve sakın bir şekilde muskanın ucunu dikiyordu.

“Tüy için teşekkür ederim. Valek söylememiş olsaydı bana söylemeyecektin değil mi? Doğanın onu bana verdiğini.”

“Kendime ait hissettiğim ne varsa senin oluyor diye üzüldüğümü mü düşünüyorsun?”

Saçma bir kıkırtı fırladı dudaklarımın arasından. Bu konuda onunla baş edemeyecektim ve konuyu değiştirdim.

“Camilla muskamı kokladı ve safran otu olduğunu söyledi.”

“Bu doğru,” dedi aynı sakinlikle. Ateşin turuncu alevleri Nesya’nın zümrüt yeşili gözlerine vuruyordu. Bambaşka bir görsellik yaratıyordu bu haleler, insanın tüylerini ürpertiyor, kanını donduruyordu. Sinir bozucu halini saymazsak beni etkilediği bir gerçektir.

“Ve senin aptalın teki olduğunu da söyledi,” derken hâlâ böreğin kalanını ağzıma tıkıştırmakla meşguldüm. Öne eğdiği başı hiç hareket etmedi ve anlık bir duraksamanın ardından “doğru söylemiş,” dedi.

“Peki, ben ona ne cevap vermiş olabilirim?”

İşini bırakıp bakışlarını gözlerime dikti.

“Doğru söylüyorsun demiş olabilirsin.”

“Kim bilir?” dedim omuz silerken, “belki de demişimdir.”

Sonra da Camilla’nın sözlerini kendi sözlerimmiş gibi tekrarladım.

“Bir kadın, özellikle de seven bir kadın, neden sevdiği adamı bir başka kadına kendi elleriyle versin ki?”

Yaptığı işi ikinci kez yarım bırakmak zorunda kalmıştı. Bir süre gözlerime baktı ve o şekilde birkaç kez daha muskayı teyelleyip düğüm atarak ipi kopardı. Kolye hazırды.

“Sevdiği için,” diye yanıt verdi. “Ama sen bunu anlayacak kapasitede değilsin, asla da olmayacaksın.”

Gözlerim kocaman bir tünel gibi açıldığında ne söyleyeceğim bilemedim, çünkü bu tam olarak Camilla’ya verdiğim cevaptı.

Ayağa kalkıp kolyeyi boynuma geçirdi. Dizlerimin hemen önüne çöküp ellerini de diz kapaklarıma bastırarak gülümsedi. Bu benim sahte gülümsememe taş çıkarabilirdi eğer gerçekten sahte olsaydı ama bu gülümseme oldukça içtendi ve belki de Nesya ilk defa maske takmıyordu. Gerçek Nesya buydu, saf, duru, kusursuz bir güzellikle taçlanmış ruh hali.

“Orada ne konuştuğunuzu çok iyi biliyorum Fegel, tahmin edersin ki Petra’nın birkaç özelliğine, hatta” deyip göz kırptı, “biraz daha farklı özelliklerine sahip olabilirim ve dedikoduyu da çok severim.” Omuzları hafifçe kalktı. “Petra’ya gazabından dolayı konuşmaları iletmeye korkarlar ama bana seve seve anlatabilirler.”

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

Bilmez miyim, dedim içimden. Dedikoducu doğa.

“Ona, Nesya asil bir kadın dedin. Sense bir zavallısın.”

Bir süre o memnun yüz ifadesiyle bekleyerek “teşekkür ederim,” dedi. “Her ne kadar o geceye kadar, hatta ertesi gün bile senden inanılmaz bir ölçüde nefret etsem de artık bu katıksız öfkeden sonsuza dek kurtuldum.”

“Gördüğün şey yüzünden,” dedim.

Utanarak başını eğdi.

Ne görmüş olabilirdi ki, yine de merakıma engel olup bunu sormayacaktım.

Yerden kalkıp tekrar koltuğuna geçti ve tespih hışırtılarıyla gülümsedi.

“Ne için dua ediyorsun?” diye sordum başka soruları engelleyebilmek adına.

“Onun için ediyorum. Tanrı onu korusun diye.”

Kıskanmış mıydım, kalbimi yokladım ve anladım, hayır, kıskanmamıştım. Ona saygı duymuştum hatta. Sen onun her şeyisin, peki bana ne kalıyor diye sorduğunda razı olamayacağı o hiçe razı olduğunu kanıtlamıştı.

Boş fincan ve tabağı kaldırmak için sandalyeden kalktığımda ev deprem etkisiyle sallanmaya başladı. Bir an için beni yine uyutmaya çalıştıklarını düşünüp, ne diye çayı içip de yamyam gibi böreklerle saldırdım diye dövünüyordum ki Nesya’nın yüzündeki korku bana bunun son derece gerçek olduğunu gösterdi.

Elimdekileri sehpaye yeniden bıraktığımda Nesya koluma yapıştı ve yere oturmamı sağladı. Kendisi de yere çöktüğünde neler olup bittiğini bir türlü anlayamamıştım.

“Başımız birazcık belada olabilir,” dedi. O an güçlü kütürtülerle evin çatısına bir şeyler yağmaya başladı. Hem de öyle bir kütürtüydü ki birazdan tavan üstümüze çökecek diye endişe etmedim de değildi.

“Tanrım,” dedim devam eden sarsıntıyla. “Neler oluyor?”

“Tahminlerim yanlış çıkmazsa kuşlar başımıza taş yağdırıyor?”

“Ne!” diye haykırdım. “Şaka mı yapıyorsun?”

Gözleri gözlerimde, şaka yapar gibi bir halim mi var diyordu.

“Din kitaplarına bir atıf Fegel, ebabil kuşları bunlar. Petra onları fazla kızdırmış anlaşılan. Baksana buraya zarar verdiklerine göre gücü ellerine geçirmişler.”

O sırada kapı açıldı ve Patrizio göründü.

“Kıpırdamayın” dedi, “birazdan sona erer.”

“Kıpırdayabileceğimizi sanmıyorum,” dedi Nesya beni iki kolumdan da sıkı sıkıya tutarken. “Bu sarsıntıyla yürümek imkânsız.”

Duvarlarda ne varsa yere düşüp parçalandı. Masanın üzerindeki, mutfaktaki kap kacaklar da dahil her şey yerle bir olmuştu. Buna tahammül etmek gerçekten korkunçtu. Gözlerimi kapatıp dişlerimi tüm gücümle sıktım. Tanrım, Petra’ya yardım etmeliydin. Bu yardıma hepimizden çok onun ihtiyacı vardı. Lütfen, dedim ruhumu titreten bir aşkla, ona yardım et, ona yardım et.

Dualarım kesilmeksizin sürerken sarsıntı dindi ve çatırtılar giderek kesildi. Sonunda tamamen bitene kadar gözlerimi açıp duamı kesmedim.

Nesya “bitti,” dediğinde bile bedenimi saran sallantı artçı sarsıntılarla devam etmekteydi.

Ben yere çökmüş bir haldeyken Petra kapıda belirdi. Karanlık bir dumanla birlikte karşıma dikilip Nesya’yı iterek beni ayağa kaldırdı. Başımdan tutup göğsüne bastırduğunda “sorun yok,” dedim. “İyiyim ben.”

“Yarın başlıyor,” dedi kapıda biriken ailesine. “Kış gece itibariyle çökecek ve ardından başlayacak.”

İçime düşen bir ateş gibi düşmüştü bu korku.

Petra'nın kollarında eve vardığımda etrafı saran kalabalık yerde yüksek tepecikler oluşturmuş taşları temizliyordu. Ateşi yaktı, omzuma şal atıp minderin üzerine oturttu ve bir kahve yaparak elime tutuşturdu.

“Bunların hiçbirini istemiyorum,” dedim. “Ben seni istiyorum.”

“Buradayım,” dedi bir dizini kırıp yere çöktüğünde. “Buradayım Fegel, yanında.”

“Yarın neler olacağını tahmin bile edemiyorum ve bu bilinmezlik beni ölesiye korkutuyor. İzin ver, izin ver de yardım etsinler.”

“Hayır,” dedi kestirip atarken. “Kimse için endişe edecek vaktim olmayacak. Savaşırken yalnız olmalıyım, yalnız olursam kafam da rahat olur.”

“Peki ya Marlo, peki ya ablalarım?”

“Fegel,” dedi eliyle yanağımı okşarken. “Ablaların için bir şey diyemem ama Marlo'yu geri getireceğime söz veriyorum.”

“Kahretsin,” dedim dişlerimin arasından. “Ablalarımı bir daha göremeyecek miyim? Ya döndüğümde ailem, onlara ne diyeceğim? Söylesene Petra, ne düşünecekler? Hiç yaşamamış gibi mi olacaklar? Yoksa ailem onların varlığından haberdar olmayacak mı?”

“Bunu bana bırak,” dedi. “Gereken şey neyse onu yapacağım.”

“Ablalarımı seviyorum, ne kadar kötü olurlarsa olsunlar seviyorum, başıma dünya kadar iş açmış olsalar da, hayatımın büyük bölümünde şiddet uygulamış olsalar da seviyorum. Kötü olmaları kardeşlerim olmasını değiştirmez.”

“Biliyorum,” dedi. “Biliyorum. Lütfen bana güven, güven ki senin yüzünü kara çıkarmamak için çırpınayım.”

Başımı salladım.

Alnımdan öpüp geriye çekildi ve “ben Valek'e gidiyorum,” dedi. “Ben dönene kadar burada bekle.”

“Tamam,” dedim. Kahveyi bir kenara bırakarak minderin üzerine kıvrıldım ve ellerimi başımın altına yastık yaptım. Uyumak hiç zor olmamıştı.

“Buraya gel Feg,” diye bağırdı Lelis, “suya yaklaşma.” Defi elindeki aynayla dudaklarını boyarken küçükken bile ne kadar süslü olduğunu hatırlatıyordu bana. Hâlbuki daha çocuktuk biz, onlar da çocuktuk, ben de çocuktum. İzlediğim bu sahnede ben henüz altı yaşındaydım, Defi dokuz, Lelis’se on bir. Babam bizi yine bir hafta sonu pikniğine sürüklemiş, ablalarımın aksine ben ayıla bayıla gelmişim bu göl manzaralı ormana.

Onları dinlemeyip kolumun altındaki bebekle suya doğru ilerledim ve ayaklarımı buz gibi suya sokmak için her yolu denedim.

Ayakkabılarımın bağcıklarını açarken Defi tepemde bitti. “Sana ne diyoruz duymuyor musun baş belası? Sudan uzak dur.”

Gözlerimi öfkeyle açıp “hayır,” diye haykırdım ve “ayağımı suya sokacağım,” dedim. “Bunun için yeterince büyüdüm.”

“Ne halin varsa gör ucube suratlı,” deyip Lelis’in yanına döndü ve annemle babam uzak bir mesafede karşılaştıkları komşularla uzunca bir lafa daldı.

Ayakkabılarımı çıkarıp yere çöktüğümde hafif hareketlerle çimlerin üzerinde kayıyor, güneşin henüz ısıtmadığı suya büyük bir keyifle ayağımı yaklaşıtıyordum. Bebeğimde kolumun altında benimle birlikte geliyordu.

Nasıl olduysa oldu ve ben daha suya yaklaşmadan bebeğim kolumun altından fırlayıp suya düştü. Panikle kaymaya devam ettim ve bebeğimin saçlarından yakaladım, o an ıslak çimler beni daha fazla taşıyamadı ve bebeğimin arkasından kendimi suyun içinde buldum. Yüzme bilmiyordum ve çığlıklarla ablalarımı çağırıyordum. Sesim annemle babama ulaşmıyordu ama Lelis’le Defi beni duydu. O an yüzlerindeki korku gerçekten görülmeye değerdi. İkisi de aynı anda yerlerinden

fırlayıp boğulmakta olan bana doğru bütün güçleriyle koştu ve suyun soğukluğuna aldırmadan içine atladılar. Annemle babam olayı fark ettiğinde ablalarım beni suyun üzerine çıkarmakla meşguldü. Babam deliler gibi koştuğunda gülme isteğimi nasıl da bastırmıştım. Annemse, evet annem, gözyaşları içinde koşuyor, bize bir şey oldu sanarak çılgınca ağlıyordu. Babam yanımıza vardığında hepimiz son derece sessizdik. Lelis birden bebeğimi havaya kaldırarak “kirlenmişti,” dedi “biz de yıkamak istedik.”

“Ne!” diye haykırdı babam. “Ne yıkaması, hadi onu yıkadınız da siz niye ıslaksınız?”

“Şey,” dedi Defi. “Biz de kirlenmiştik.”

Bütün masumiyet bendeymiş gibi boynum bükük bir halde sesimi çıkarmadan bekliyordum.

Annem hırkasını çıkarıp bedenime dolarken masmavi gözlerini ablalarımın üzerine dikip “başınız belada küçük hanımlar, eve döndüğümüzde bir hafta boyu ceza almış olacaksınız,” dedi. O an orada durup ailemin gidişini yaralı bir kalple izledim. Gözlerimi güçlü bir dürtülme hissiyle açtığımda etrafımda kimse yoktu. Ellerime doğru süzülen birer damla yaşla rüyamın acısını dağıtmaya çalıştım. Yarım asır geçse de dün gibi hatırlıyordum. Lelis’le Defi günün suçlusu olarak bir hafta boyunca oyuncakları, makyaj malzemeleri ve sahip oldukları bütün eğlencelerinden mahrum kalmışlardı. Hayatlarında beni ilk kez o zaman kurtarmışlardı. İlk ama son değil. Şimdi de Marlo’yu kurtararak benim hayatımı kurtarıyorlardı.

Zorlukla doğruldum, Petra hâlâ ortada yoktu ve asırlardır rüya görmüyormuş gibi gördüğüm rüyanın yasına tutundum. Acı veriyordu. Bugüne kadar göz ardı ettiğim bir gerçektir bu. Her ne kadar acılarını ertelesem de bundan daha fazla kaçamazdım. Onlar benim ablalarımıdı.

Tanrım, boğuluyordum.

Bacaklarımı kendime çekip sırtımı koltuğa yasladım ve yanan ateşi izledim. Onları çok özlemiştim ve bu özlem gözyaşlarımın durmaksızın akmasını sağladı.

Petra o an içeri girdiğinde ağladığımı görmemesi için başımı çevirdim ve hızlıca yanaklarımı sildim.

Ah, ondan nasıl gizleyebilirdim ki?

“Fegel,” dedi hızlıca yanaşırken. “Ne oldu?”

“Hiç,” dedim ona bakmadan. “Bir rüya gördüm. Fazla gerçektir. Geçmişe uğramak kadar sahici.”

Cevap vermedi, yüzümü kendine çevirdiğinde bunu bizzat gözlerimde görmek istemişti.

“Her şey yoluna girecek,” dedi.

Yanıma oturup o da sırtını koltuğa yasladı, o şekilde saatlerce oturduk. Tek kelime etmedik ikimiz de. Ta ki dışarıda duyulan gülüşme sesleriyle irkilene kadar.

“Neler oluyor?” diye sordum kaşlarını çatarak.

Gülümsedi ve “görmek ister misin?” dedi.

Başımı salladım.

“O zaman seni kalın giydirelim,” dedi. Saniye sürmeden bir mont bulup getirdi ve özenle de üzerime giydirdi.

“O kadar soğuk mu?” dedim. Bir çift çizmeyi burnumun ucuna tuttuğunda bile anlayamamıştım.

Kapıyı açtığında yüzüme savrulan karlarla birlikte neye uğradığımı şaşırmıştım. Dışarısı evlerin önünde yanan dev meşalelerle aydınlanıyor, o kocaman ölümsüz gölgeler kahkahalar eşliğinde kartopu oynuyordu.

Bu neşeye kayıtsız kalamadım ve lapa lapa yağan karın altında kendimi köyün yollarına attım. Kabil’in çocukları dev gövdeleriyle karın içinde güreşiyor, Giovanni’yle Francesca bile şen gülüşmelerle birbirlerini kovalıyordu. Bu en çok da stoacıların işine yaramıştı, mizaçlarına uyan bu gecede onlardan mutlusu olamazdı. Yüzümdeki derin gülümsemeyle

aralarından geçip gittim. Her bir adımda kar tanelerini yakalamaya çalıştım.

Nesya girdi görüş alanıma, güzeller güzeli yüzü bugüne kadar görmediğim bir ışıkla parlıyor, muhteşem bir gülümseme eşliğinde eteklerinden tutmuş Saran'la birlikte koşuyordu. Onları kâhinlerden bir grup takip etti. Tanrım, yaşlı başlı bu insanlar nasıl da böyle çocuklar kadar şendi. Hepsinin keyfinden bir parça alıp ilerlemeye devam ettim. Genişçe bir alanda gölgeleri buldum, hepsi bir olmuş karın içinde tavuklar gibi eşelenip çılgınca debeleniyordu. Birbirlerini karın içine gömüp kartopu savaşı yapanlar da yok değildi. Mucizeviydi bu his. Karın o harikulade, kusursuz taneleri avucumun içine aheste aheste konarken kalbimde sonsuz bir huzurla çarpıyordu. Az önce gördüğüm rüyanın verdiği ezinç giderek kalkıyordu kalbimden. Tanrı diyordu ki, görüyor musun Fegel, acıyı da ben veriyorum huzuru da, o yüzden üzmeyi bırak ve kendini yalnızca aşkın kollarında yaşat. Tıpkı peşimden yavaşça beni takip eden Petra'yı işaret edercesine, bütün oklarıyla onu gösteriyordu.

Utangaçça gülümseyip yol boyu yürümeye devam ettim. Bir ara yanımdan hızlıca gölgeler geçti, yarattıkları kar fırtınası beni baştan ayağa kara bulamıştı. Kahkahalarla çınlattım ortalığı, resmen çocukluğuma dönmüştüm. Beni ortalarına alarak hızlıca dönmeye başladılar. Başımı gökyüzüne kaldırdım ve bembeyaz bir örtü gibi üstüme gerilen karların yarattığı keyifle durmaksızın kendi etrafımı turladım.

Döndüm, döndüm, döndüm. Yorgun düşüp bayılana kadar güldüm. Hem kar hem de gölge fırtınası dindi ve gökyüzünden süzülen karlar eşliğinde karşımda Petra'yı buldum. Eli elimi buldu ve bu muazzam hava eşliğinde yürüdük. Kalbim heyecandan deli gibi çarpıyor, bu heyecandan dolayı üzmeye, acı duymaya fırsat bulamıyordum.

Yeniden o tepeye çıkıp artık görünmeyen orduların karanlığı eşliğinde yere uzandım. Kar taneleri yüzüme, gözlerime birikti.

“Sanırım mutluluktan öleceğim.”

Petra da yanıma uzandığında eli elimi çoktan kavramıştı. Parmaklarımı parmaklarının arasına geçirip sıkıca tutundum ve her bir kar tanesi gibi aşkla inledim.

Bir ara ellerinin titrediğini sezdim ve başımı ona doğru çevirdim. Bu güzelim beyaz örtünün yanında gözleri yemyeşil bir ışık gibi parlıyordu.

Elinin titremesi giderek arttı.

“Üşüyor musun?” dedim kendim de sorduğum soruya inanamayarak.

Yüzünde öyle bir ifade vardı ki dünyanın bütün gizemcileri bir araya gelse yine de bu ifadeyi çözemezdi. Tıpkı benim de çözemediğim gibi.

“Fegel,” dedi yutkunarak. “Bir şey isteyeceğim, utanarak, kendime kızarak, belki de lanetler yağdırarak isteyeceğim.”

Şaşkınca baktım yüzüne. “Söyle,” dedim. “Ne olursa olsun yaparım.”

Uzunca bir sessizliğin ardından, “istememem gereken bir şey isteyeceğim ve ilk defa sonuçları neyse katlanacağım,” dedi. “Çünkü buna engel olamıyorum.”

Hızlıca soluyordum.

Elimi bıraktı ve hafifçe doğrulup yüzüme doğru eğildi. Elleri bu sefer zarif dokunuşlarla saçlarımın içine geçmişti. Yüzüme biriken karları büyük bir titizlikle temizledi ve bekledi.

Hâlâ büyük bir merakla isteyeceği şeyi bekliyordum.

Gözlerini gözlerime dikti ve “seni öpebilir miyim?” dedi.

O an kalbim ağzımdan fırlayıp da çıktı sandım, ruhum bedenimden ayrıldı. Aklımın kör dengesi bozulup beynim çığlıklar eşliğinde koşmaya başladı.

Şoka girmiştim. Bunu istiyor muydu gerçekten, yoksa ben bunu hayal mi ediyordum?

“Eğer izin verirsen,” dedi. “Sadece izin verirsen. Yoksa bunu asla yapamam. Ama, ama lütfen izin ver Fegel, izin ver ki sonsuza kadar savaşacak gücü kendimde toplayayım.”

Bu sefer titreyen el bana aitti. Bu titreme bütün bedenimi şereflendirdi ve ben o titreyen elimle onun yüzüne dokundum. Saçlarını karıştırıp gülümsemeye çalıştım.

Gözlerim yüzünün her yerinde gezindikten sonra en son gözlerinde bekledi ve gözlerimle verdiğim onaydan sonra dudakları dudaklarımı ateşe verdi.

O ateş bedenimi bütün kuvvetiyle sardığında yalnızca bedenlerimizde kalmamıştı. İblislerle doğanın dünyasının iç içe geçip tamamlanmak için sona erdiği şu günlere de son noktayı koymuştu. Birleşme kusursuz bir şekilde tamamlanmıştı artık. Buradaki dünyayı, saflığın sembolü olan beyaz bir örtüye bürüyen kar yalnızca bizim değil, kocaman bir ordunun üzerine de yağmaktaydı ve hepsi de sabırsızca savaşın eşiğindeki Petra’yı, dudakları dudağıma kanatırcasına öpen ve yine kendini durdurmak için elinden geleni yapan bu adamı beklemekteydi.

Son anda geriye çekildiğinde ikimiz de nefes nefese kalmış bir halde alevler içinde yanmaktaydık.

“Durma,” dedim. “Durma, kendini durdurma, yalvarırım.”

Gökyüzü dinmez öfkesiyle ikiye ayrılıp ne kadar kar varsa üzerimize yığmaya başladı. Bu sefer ne bir göktaşı yağmuruna neden olmuştuk ne de başka bir felakete, bu sefer sadece kendi bedenlerimizi yakıp kavurmuştuk. Kar bürümüş zemin bedenimin altından kayıp gitmiş, bizi bilmediğimiz bir diyara sürüklemişti. Yerde miydim gökte mi bilmiyordum ama bildiğim bir şey varsa o da Petra’nın kendini durdurmayı bırakıp dudaklarımla yeniden bir bütün olduğuydu.

Gelecek

Sabahın ısıltısı dolmuştu odaya. Uzunca bir süre gerindim. Sonra gece yaşadıklarım bir şimşek gibi çaktı beynimde. Yataktan hızla doğrulup yeniden yere yapışmamak için sıkıca yatağın kenarlarına tutundum. Bir süre sakinleşmek için bekledikten sonra pencereye doğru koşar adımlarla yürüdüm. Kapalı duran camı güçlükle itip etrafın muazzam güzelliğine kaskatı donmuş bir şekilde baktım. Her yer bembeyaz bir örtüyle örtülmüştü ve gökyüzü masmavi bir berraklıkla ışıldıyordu. Süzülen kuşlar uzak mesafelerde birer noktayı andırıyor, karın kokusu adeta insanın ruhunu okşuyordu. Ama her şeyin bu kadar normal olması tuhaf değil miydi? Savaş, savaş ne olmuştu? Tam geri dönüp odadan çıkıyordum ki yatağın kenarındaki sehpanın üzerinde içi çiçek dolu bir vazoyla üzerine iliştirilmiş bir not gözüme ilişti. Gözlerime inanamadım. Kışın ortasında bu çiçekler de neyin nesiydi?

Nota doğru çırpınırcasına kendimi attığımda heyecandan bayılmak üzereydim. Kâğıdı aralayıp kokusu sinmiş notu büyük bir merakla araladım.

Dün gece için çok teşekkür ederim Fegel, ilk defa sana özgürce dokunabilmenin onulmaz mutluluğunu yaşadım. Artık beni bu dünyada yıkabilecek hiçbir şey tanımıyorum. Ne olur, sana muhtaç bu adamı sevmekten hiç vazgeçme.

G. Petrarca

Kâğıdı cebime atıp içten içe ruhumu saran bir keyifle merdivenlere yöneldim. Hızlı adımlarla basamakları inip üzerime hiçbir şey almadan kendimi dışarı attım. Tanrım, hiç soğuk değildi. Neler oluyordu gerçekten bilmiyordum.

Karlı zeminde ilerleyip karşıma çıkacak birilerini beklerken hemen ötemdeki açıklıkta herkesin birikip bir araya geldiğini gördüm. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

Yanlarına vardığımda kimi oturuyor, kimi ayakta, kimi de bir ileri bir geri yürüyüp zaman öldürmeye çalışırcasına geziniyordu.

Patrizio beni karşıladı.

“Bir tuhafılık mı var bana mı öyle geliyor?” dedim.

Başını salladı.

“Evet Fegel, bir değil birden fazla tuhafılık var.”

“Savaş başladı mı?”

“Henüz değil, ama başlayacak.”

Kaşlarım çatıldı.

“Tamam,” dedim kollarımı göğsümde birleştirip. “Ne olduğunu söyleyecek misin?”

“Sanırım Petra ablaların için de bir atak yapma peşinde. Boyundan büyük işlere kalkışıyor ve Fegel, ister inan ister inanma bu şey ona gerçekten zarar verecek.”

Kalp atışlarıma hâkim olup sakince düşünebilmek adına ilk defa bedenime hükmettim ve titremeden, panik olmadan, korkmadan ne yapabileceğime dair kafa yordum. Dün gecenin huzuru gittikçe siliniyordu ruhumdan.

“Ve,” diye devam etti. “Bizler burada eli kolu bağlı bir halde kığımızın kurtarılmasını beklerken benim kendi oğlum orada, devasa bir orduyla tek başına savaşıyor. Lanet olsun Fegel, burada duramam.”

“Biliyorum,” dedim güçlüce bir soluk vererek. “Biliyorum ama ne söylediğini biliyorsun, ya oraya gittiğinizde işler daha

da karışır, ya dikkati dağılırsa, ya zayıflarsa, ne bileyim buna benzer bir sürü şey, söylesene, o zaman ne olacak?”

Dişlerini sıkıp yere sert bir tekme attı. Kocaman bir kar kümesi yerden havalanıp güneş ışığıyla parlayan havada hızlıca dağıldı.

“Burada beklemek delilik,” dedi Giovanni. “Tehlikenin kokusunu almıyor musunuz?”

“Alıyoruz,” diye yanıtladı Hypatia.

Simyacılar karşıma sıralandığında onlar da bunu onaylamanın üzüntüsü içindeydi.

“Fegel,” dedi Paracelsus. “Savaş bitebilir, Petra ablalarını da Marlo’yu da kurtarıp açılan kapıdan bizleri tekrar dünyaya gönderebilir ama...”

Sustu ve bakışlarını yere dikti.

“Ama,” dedim sesimi yükseltip. “Ama ne? Kendisi burada mı kalır, söylesene Paracelsus, kendisi burada mı kalır? Kurtulamaz mı? Sırf bizleri kurtarmak için mi?”

Paracelsus konuşmayınca Villanova onayladı onu. “Evet Fegel, kendisi kurtulamayabilir ve bu tutukluluk süresini diğeriyle sakın kıyaslamaya çalışma. Bu seferki, bu seferki süre ebediyete sürüklenir.”

Başımı salladım. Korkmak yoktu, panik olmak yoktu, kendi kendime bunları tekrarlardım ve gözlerimi bir anlığına kapatıp dün gecenin tesirine tutundum. Başım yerde son derece düşünceli bir halde onları bırakıp yürümeye başladım. Bir karar vermem gerekiyordu, bir şeyler yapmalıydım. Petra’yı orada, üstelik ben ablalarımı delicesine isterken tek başına bırakamazdım. Onları ben getirmiştım ve ben götürecektim. Söz vermişlerdi, bir sonraki yaşantımızda ailemi üzmeyeceklerine, onları yalnız bırakmayacaklarına. Üstelik artık zararlı da değillerdi. O köyde geçirdikleri süre onlara çok şey kazandırmıştı. En çok da bir aile bilinci. Marlo’yu, kazandıkları bu aile bilinciyle kurtarmaya çalışıyorlardı, çünkü

onlar da benim kadar Marlo’yla geçirmişlerdi yıllarını. Ama en çok onlar birbirlerini sahiplenmiş, kollamışlardı. Esir geçirdikleri yıllar, zamanın geriye alınmasında bile o büyük yalanda payları büyüktü. Şu an bile Marlo için yapamayacakları şey yoktu. Ona benden bile daha çok değer verdiklerini biliyordum.

Kahretsin, bir şeyler yapmalıyım.

Bir şeyler, ama ne?

Onlardan uzak bir noktada yere çöküp gözlerimi kapattım ve Tanrı’dan gelecek ufacık da olsa bir ışık bekledim. Birkaç doğa tekerlemesi, bir bilmece ya da hangi cehennemse onlardan birini. Ama ne kadar beklersem bekleyeyim hiçbir şey gelmedi. Etraf ıldırta bir sessizlikle ınılıyordu.

Dişlerimi son haddine kadar sıkmayı bırakıp rahat bir nefes aldım. Kapalı gözlerimi açmamın nedeni minicik bir elin bana dokunmasıydı. Gözlerimi açmadan da onun kim olduğunu tahmin edebilirdim. Mel.

Mercimek gözleri beni izliyor, başına kadar karın içinde gömülmüş bir şekilde gülümsemeye çalışıyordu. Başının üzerinde yavaşça hareket eden birkaç tüy onu olduğundan daha da sevimli göstermek için elinden geleni yapıyordu.

“Fegel,” dedi cızırtılı sesiyle. “Bu kadar çaresiz görünmek zorunda değilsin.”

“Gerçek olan bu Mel, aresizim ve ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Hatırlıyor musun, seninle odanda konuştuğumuz o günü.”

“Tabii,” dedim. “ok iyi hatırlıyorum.”

“O halde neden bu kadar üzgünsün?”

“ünkü,” deyip bekledim. “ünkü güçlü değilim.”

Bir an için bekleyip şaşkınca araladı gözlerini. “Sen mi güçlü değilsin? Nasıl düşünürsün bunu? Her gün lime lime çürüyen etlerinin acısını hissettim Fegel ve senin aklından geçen tek şey Petra’ya olan kavuşma arzusuuydu. Bilmiyor

muyum sanıyorsun? Korkunç acılarla sessizliğini korurken aklından geçenleri. Söylesene, bilmiyor muyum neler yaşadığını?”

Gözlerim dolmuştu ama ağlamadım, ağlayamazdım.

“O halde neden gerçeğin sende olduğunu unutuyorsun. Sana o gün odanda şunları söylemiştim: Sen Fegel. Tanrı tarafından özenle seçildin. Yeryüzünün en şanslı ölümlüsü bilindin. Doğa sana çocuğunu, Petra'yı bağışladı, ifritler sana sonsuz bir yaşam adadı. Hepsi de senin armağanındı. Şimdi o armağan burada, milyonlarca galaksi arasından, milyonlarca sistemin, milyonlarca gezegenin, dünya denilen evrenin, evrilerek yirmi birinci yüzyıla ulaşmış milyonlarca insanın arasından ve milyonlarca evin, milyonlarca ailenin, milyonlarca çocuğun içinden geçerek sana ulaştı.”

“Kahretsin,” diye fısıldadım.

“Gerçek oradaki insanlarda değil,” dedi başını onlara çevirerek. “Baksana bir...”

Kalabalık, domino taşları gibi dizilmişti ve birinin gelip onları tetiklemesini bekliyordu. O kişi kimdi? Ben mi?

“Hepsi bekliyor, çünkü ne yapmaları gerektiğini bilmiyor. Hangi yola gideceklerini bilmiyorlar, bu yolu onlara sen göstereceksin. Yalnızca sen.”

“Ama nasıl?”

Birkaç adım yaklaştı ve gözlerime daha anlamlı, daha dikkatli baktı.

O an, işte o an ne yapmam gerektiğini anlamıştım. Petra'yı devirip, ona verdiğim sözün üstünden geçip yapacaktım hem de bunu. Buna mecburdum.

Mel'e teşekkür bile edemedim fırladım ayağa, bütün gücümle koştum, koştum, koştum. Eve vardığımda nefes nefeseydim. Doğruca merdivenleri tırmanıp odama girdim. Banyodaki aynayı zorlukla, bir parçasını kırarak yerinden

söküp vazonun önüne koydum ve gözlerimi kapatıp nefesimin düzene girmesini bekledim.

Hazırdım.

Diz çöküp aynanın karşısına geçtiğimde orada belirecek gerçeğe kalbimi sonuna kadar açtım.

Aynaya yaklaştığım her an gözlerimin rengi çoğaldı. Renkler pervane gibi dönmeye başladığında nefesimi tutmuş bu ânı bekliyordum. Ouroboros yılanının başı görünüp, kuyruğunu kovalarcasına ona yetişmek için çabaladığı o sırada renkler giderek dağıldı ve karların içinde Petra belirdi. Heyecanla zıpladım yerimden. O an güçlü bir karanlık Petra'yı bir canavar gibi kapıp sardığında görüntü gökyüzüne döndü. Devasa kuş sürüleri çıldırmış bir şekilde aşağı doğru iniyor, savaşı bitirecek ve bizleri yok edecek gücü kendilerinde görmüş gibi dehşetle saldırıyorlardı.

Ardından kendimi gördüm. Yerde yaralanmış bir şekilde yatıyor, etrafı saran karanlığın içinde tek başıma bekliyordum. Herkes darmadumandı, yenilmiştik. Kuş sürülerini durdurmak için elimden bir şey gelmiyor, onları bertaraf edecek bir yolu bir türlü bulamıyordum. Gözüm boynumdaki kolyeye kaydı ve tüy yerinden kıpırdadı. O an ne yapmam gerektiğini biliyormuşçasına tüyü yerinden kopardım ve, ve görüntü orada kesildi. Ne kadar bakarsam bakayım hiçbir şey göremedim. Aynayı salladım, gözümü iyice yaklaştırdım, ne yaparsam yapayım olmadı, görüntü gelmedi.

Orada olmamız gerekiyordu! Bildiğim, anladığım, kavradığım tek şey buydu.

Tam ayağa kalkıyordum ki şiddetli bir gök gürültüsü yankılandı. Öyle bir sesle yankılandı ki, amacım bütün bir kâinatı titretmek dercesine de bulunduğumuz yeri salladı. Doğruluk hızlı adımlarla merdivenlerden indim. Dışarıya çıktığımda derin mavilik kayboluyor yerini kara bulutlara bırakıyordu.

Savaş başlıyordu.

Hızla kalabalığa doğru koştum. Telaşıma anlam verememişlerdi.

“Gidiyoruz,” dedim kara bulutları göstererek.

Hepsi tuhaf bir şekilde birbirlerine bakıp doğru mu duyduk dercesine onay bekliyordu.

“Duymadınız mı?” diye bağırdım. “Size söylüyorum. Savaşabilecek olanların hepsi toplansın, gidiyoruz.”

Patrizio’nun gözleri umutla parlarsa da bu parıltı başka hiç kimsede yoktu. Hypatia karşıma dikildi.

“Fegel, aklını mı kaçırdın? Petra ne dedi duymadın mı?”

“Aklımı kaçırmış olabilirim,” dedim öfkeyle. “Ama dinleyin beni. Gerçekten gitmemiz gerekiyor. Bunu gördüm.”

Paracelsus sakın bir baş sallamayla doğru bir şey yaptığının bakışını atıyordu.

Kabil’in çocukları öne çıktı.

“Geliyoruz.”

Giovanni hemen yanımda belirip “sabırsızlanıyorum,” derken büyük bir keyifle de sırtıyordu. Bu gülümseme beni rahatlattı ve içim umutla doldu. Kalabalık bana doğru yaklaşp hep bir ağızdan, kusursuz bir uyum eşliğinde “geliyoruz,” dediğinde tüylerim diken diken olmuştu.

“Seni oraya ben taşıyım,” dedi Patrizio.

“Tamam,” dedim. “Ama bir şey var, gitmeden bunu söylemek istiyorum. Orada gördüğüm şey değişir mi bilmiyorum, belki de değişmez ama yenilmiş gibiydik ve sanki o şeyler sizleri kolayca avlamıştı. Bir şeye ihtiyacınız var, kesici bir şey. Petra’nın bıçağı gibi bir bıçak, belki yok edemezsiniz ama zarar verebilirsiniz.”

“Kahretsin,” diyerek sessiz bir küfür fırlattı Patrizio. “O kadar bıçağı nerede bulacağız?”

Yeşeren umutlarım bu gerçekle birlikte bir anda sönmüştü. Kalabalığı saran sessizlik uzunca bir süre devam edince aradığımız çare hiç olmayacak birinden geldi, Valek'ten.

“Bıçak olarak sivri olan her şey kullanılabilir. Bir demir parçası, paslı bir ok, elinize ne geçerse, yeter ki delici olsun ve onları yaralasin.”

Bunun üzerine kalabalık koşar adımlarla köyün içine dağıldı ve kendilerine silah olarak kullanabilecek bir şeyler aradı. Patrizio ve Giovanni aynı anda karşıma dikildiğinde onlara teşekkür ettim.

“Beni götürmek istemezsin diye çok korkmuştum,” dedim Patrizio'ya.

“Fegel,” dedi. “Bu bir oyun ve sen de bu oyuna dahilsin. Uzun zamandır sessizliğimi koruyor olabilirim çünkü yazgıyı değiştirmeye kimsenin gücünün yetmeyeceğini herkesten iyi bilirim. Planlar anlamsızdır. Tek bir gerçek vardır; Tanrı'nın yazdığı. Ve bugün Tanrı'nın yazdığı kaleminden ne çıktıysa onu yaşayacağız. Anlayacağın üzere, eğer açılması gereken bir kapı varsa onun da anahtarı sende.”

Giovanni muzip bir göz kırpma eşliğinde yok oldu ve kısa bir süre sonra savaştaki herkes karşımda hazır olda bulundu.

Güçlü bir nefes aldım ve bu beyaz örtünün üzerinde biriken ölümsüz orduya bir kez daha bakıp Patrizio'ya işaret verdim. Karanlığa bürünüp aydınlığı kararttığımızda tek bir şey düşünmüştüm.

Herkesi kurtarmayı.

Savaş Alanı 1. Gün

Patrizio'nun karanlığı dağıldığında ayaklarımın üstüne basmak hiç kolay olmamıştı. Bunun nedeni korkunç bir hızla sürüklenmiş olmak değildi, korktuğum, heyecanlandığım, panik olduğum için de değil. Bunun nedeni iki ordunun tam ortasında konuşlandığımız içindi. Son derece şaşkındım.

Gözlerim görebildiği bütün bir alanı taradığında gözüme çarparak beni şoka sokan şey Nesya'nın da kalabalığın içinde oluşuydu. Bakışlarımı mermi gibi üzerine diktiğimde sakince omuz silkti. Tanrım, savaşabilecek olanlar demiştim. Savaşabilecek olanlar kelimesinin neresini anlamamışlardı ki içlerine Şava'yı bile sokmuşlardı.

Sanırım kusacaktım.

“Patrizio,” dedim tükürükler saçarak. “Lütfen kimsenin ölmesine izin verme. Aksi halde düşüp bayılacağım.”

Gülümseyerek başını iki yana salladı. O sırada Giovanni yüzündeki aptal sırıtışla karşıma dikildi ve “ben gidiyorum,” diyerek geldiği gibi de ortadan kayboldu. Daha ağzımı açmadan etrafımı saran kalabalık sırayla dağılmaya başlamıştı. “Ama, ama” dedim, “daha savaş başlamadı.” Hypatia ilk defa bu kadar neşeliydi. Göz kırptı ve “savaşı biz başlatacağız,” diyerek gözden kayboldu. Yeri gümbürdeten adımlarıyla Kabil'in çocukları ansızın önümden fırlayıp geçmişlerdi. Hopluyor, zıplıyor, karları ortalığa saçarak çıplak ayaklarıyla adeta zemini dövüyorlardı. Kimi sağa fırlıyor, kimi

sola, tarlaya serpilen tohumlar gibi saçılıyorlardı. Yüzlerce gölge, onlarca ölümsüz ve kıkırdaması tükenmeyen stoacı çocuklarla birlikte etrafımı bir halka gibi kuşatmışlar, ouroboros yılanı gibi de dönmekteydiler.

Bir an için başımı gökyüzüne kaldırdım ve oradan gelebilecek bir tehlikeyi bekledim. Kömürümsü bir renge dönen bulutlar, arasında çakan şimşeklerle beni ürkütmeye çalışıyordu. Başımı indirdiğimde Valek’le göz göze geldim. Endişe etme dercesine beni teskin ediyordu bakışları. Gökten gelecekler benim görevim diyordu. Kanatlarımla bir perde gibi gerilir sana zarar vermelerine izin vermem.

Nefesimi tuttum ve sırtını bana vermiş Patrizio’yla birlikte bekledim. Petra yıldırım gibi başımın üzerinden fırlayıp önüme düştü.

“Fegel!” diye kükrediğinde teslim olmuşçasına ellerimi havaya kaldırdım ve “açıklayabilirim,” dedim. Ama gözünü öfke bürümüş Petra’nın açıklamamı dinleyecek durumda olmadığı aşıkârdı.

Patrizio oğlu gelince halkanın arasına katıldı. Şimdi sadece ikimiz vardık. Gözle görünür sadece ikimiz. Gerisi karanlığın ve puslu dumanların arasına karışmıştı.

“Bana söz vermiştin, lanet olsun Fegel, söz vermiştin.”

Petra’nın karşısında ezilip büzülmenin bir anlamı olmadığını anlamıştım ve ilk defa ondan korkmayı bir kenara bırakıp yüzüne doğru tüm gücümle haykırdım.

“Gördüm,” dedim. “Tek başına yenileceğini gördüm. Anlıyor musun? O yüzden sesini kes ve ne yapmak istiyorsan onlarla birlikte yap.”

Dişlerini kütürtüler çıkana kadar sıkıttı. Ellerini yumruk yapıyor, damarları vücudunun her yerinde bir dağ gibi kabarıyordu. Kaşlarının durumunu tarif edecek kelime yeryüzüne henüz teşrif etmemişti. Ama korkmadım, geri adım

atmadım ve karşısında tüm gücümle omuzlarımı dikip orman yeşili gözlerine kalbimi saran aşkıyla baktım.

“Buradan ayrılma Fegel, içeriye girmeye çalışan her şeyi yok edeceğiz. Sakın buradan kıpırdama, en azından bunu benim için yapabilir misin?”

“Evet,” dedim. “Burada kalacağım.”

Eliyle saçlarımdan kavrayıp başını başıma yasladı ve bir süre gözlerini kapatıp öylece bekledi. Güçlü bir nefesin ardından alnımdan öperek gözden kayboldu.

Kolyeme sıkı sıkıya tutunup kendi etrafımda dönmeye başladım. Petra’nın da onlara katılıp başlamak için emir vermesi an meselesiydi ve ben güçsüz olup burada beklemekten dolayı son derece üzüntü duyuyordum.

Sessizlik sürdü ve bulutların arasında yılan gibi kıvrılan şimşek her an bir okunu da bana fırlatacakmış gibi başımın üzerinde dolandı durdu.

Etraftaki her şey o kadar dingindi ki, dinleyen için ayaklarımdan altında çıtırtılarla ezilen karın sesi bile rahatlıkla duyulabilirdi. Sonra bir kaplan kükremesini andıran bir sesle cınladı her yer. Ardından savaş başladı.

Bağırtılar, iniltiler, ağıtlar, gülüşmeler, kahkahalar, çığlıklar, küfürler havada büyük bir uyumla birbirine karıştığında tüylerim diken diken olmuş derime işlemekteydi. Kollarımı göğsümde birleştirip başımı birazcık omuzlarıma çektim ve etrafımda dönmeye devam ettim. Ne zaman halkanın üzerine bir karanlık çullansa başka bir karanlık onu geri çekiyordu. Vahşi hayvan kükremeleri, kuş şakımaları da dahil dünya üzerinde ses çıkarabilen bütün hayvanların sesi de aynı uyumla birbirine karışmıştı. Kim dosttu kim düşman, kim kime saldırıyordu, kim bizden yana olup yardım ediyordu belli olmuyordu.

Ben olduğum yerde döndükçe halkanın dışındakiler daha çok çıldırıyor, daha çok saldırarak içeriye girebilmek adına var

güçleriyle çabalıyorlardı. Bulutlar bile gölgelerin dansıyla geri planda kalmıştı.

O sırada ne olduğunu çözemediğim bir hayvan başı ayağımın önüne doğru yuvarlandı. İstemedi de olsa geriye doğru hızlıca sıçradım. Stoacılardan olan Flavia ceset yemiş gibi ağzı ve dişleri kan içinde bir görüntüyle yanı başıma kadar gelip, yüzündeki çirkin sırıtışı göstermeyi de ihmal etmeyerek o hayvan başını yerden aldı ve gözden kayboldu.

Hayır, kusmayacaktım!

Tanrım, etraftaki bütün sesler birbirine karışmış hepsi de beni delirtmek istercesine beynimin duvarlarında yankılanıyordu. Ellerimle kulaklarıma bastırdım, gözlerimi kapatıp bir dizimi kırarak yere çöktüm. Bu seslere tahammül edemiyordum. Ruhumu işgal ediyor, bütün varlığımı kuşatarak beni yerle bir etmeye çalışıyordu. O an birisi bileğimden tuttu. Bu Petra'ydı.

Yüzünde keyifli bir gülümsemeyle hemen önümde eğilmişti.

“İyi misin?” dedi bunca gürültünün arasında ruhumu okşayan sesiyle.

“Sanırım iyi olacağım.”

Gamzelerini uzun bir aradan sonra tekrar görmek çok güzeldi.

Elinin tersiyle yüzündeki kanları silmeye çalıştı ama geçecek gibi değillerdi.

“De ki; ‘Her geçen gün, her bakımdan gittikçe daha da iyileşiyorum.’³”

Anlamamış gibi baktım yüzüne.

“Émile Coué. Fransız bir ruhbilimci. Bir dönem hastasıydım. Sanırım sana anlatmadım.”

“Hayır,” dedim büyük bir şaşkınlıkla.

³ Émile Coué (1857-1926)

O sırada başımın üzerinden devasa boyutta bir şey uçtu. Bu Kabil'in çocuklarından biriydi ve altında da bir kız vardı. Elindeki bıçağı kızın kalbine saplamaya çalışıyor ama kız ona bütün gücüyle direniyordu. Hayvani bir güç vardı ikisinde de, asla pes etmiyorlardı.

Kız direnmeye çalışırken ve Kabil'in çocuğu neredeyse yenilecekken Giovanni hemen önlerine atladı, saçlarından tutarak hızlı bir bıçak darbesiyle kızın başını gövdesinden ayırdı. Keyifle birbirlerine bakıp havaya kaldırdıkları ellerini birbirine çarptılar. Kızı da kesik başıyla birlikte oradan alıp ortadan kayboldular.

“Kusacağım,” dedim tekrardan.

“Hayır,” dedi. “Kusmayacaksın.” Hâlâ gülüyordu.

“Tamam,” dedim hızlıca nefes alıp verirken. “Tekrarlıyorum: Her geçen gün, her bakımdan gittikçe daha da iyileşiyorum.”

“Evet,” dedi memnun olmuşçasına. “Hastalarını böyle iyileştirdi. Pek işe yaramasa da beni oyalamış oldu.”

Dışarıdaki korkunç savaşın içinde bir de benim ruh sağlığımla mı ilgileniyordu? Kahretsin! Onu yine zora sokuyordum. Tam gideceği sırada onu durdurdum ve “öldürmedin değil mi?” dedim. “Onu öldürmedin?”

Başını hayır dercesine sallayıp “o kadar asıldı ki,” dedi. “Öldüremezdim.”

Rahatlamış olarak doğruldum ve o cümleyi ardı ardına bir mantra gibi tekrarlardım. *Gittikçe iyileşiyorum*. Ah, sahiden de iyi gelmişti.

Kollarımı göğsümde birleştirip beklemeye devam ettim.

Ayaklarımın önüne düşen insan ve hayvan parçalarından hangisi kime ait çözmekte zorlanıyordum. Öyle bir hızla fırlıyorlardı ki onlardan kurtulmak için sürekli eğilmek ve geriye doğru sıçramak zorunda kalıyordum. Temizlik işini stoacı çocuklar yapıyordu. Her defasında da kıkırdayarak.

Üstelik bu fazlasıyla sinir bozucuydu. Sahi, bu çocukların derdi neydi böyle? Nasıl bir ruh hali içindelerdi? O şeyleri resmen ağızlarıyla parçalayıp öldürüyorlardı.

Bir ara Nesya girdi halkanın içine, eteklerinden tutarak üstü başı kan içinde nazik adımlarla halkanın diğer ucuna koştu.

Aklımı oynatmak üzereydim. Burada böyle bekleyemezdim. Nesya bile bu naiflikle savaşın içindeyken ben neden bebek muamelesi görüyordum? Tam arkamı dönüp Nesya'nın peşine takılmak üzereydim ki Petra ne yapacağımı anlamış gibi önüme atladı, bir kez daha. O sırada elinin altında gölge suretinde bir şey vardı. Petra'nın eli onu tutuyordu ama ne olduğunu göremediğim için eli dirseğine kadar bir karanlığın içinde gömülü duruyordu. O zifiri tabakanın içinde bir şey hırıltıyor, kendini onun elinden kurtarmak için görünmeyen el ve ayaklarıyla tepiniyor gibiydi. Petra'ysa bir elinde bıçağı bir elinde o yaratıkla, "sakın!" dedi. "Aklından bile geçirme. Gözüm üzerinde."

"Ama," dedim. "Nesya bile savaşıyor, bu hiç adil değil."

"Nesya çok iyi savaşır," dedi. "Sen savaş adına ne biliyorsun?"

Omuzlarımı düşürdüm ve çaresizce dudaklarımı büzdüm. O şey çırpınmaya, hırıltamaya devam ediyordu.

"Gitmem lazım," dedi. "Beni duydu, burada bekleyeceksin. İşleri daha da kötüleştirme."

Onun gitmesinin ardından olaylar dinmedi. Halkanın içine sürekli bir şeyler girdi çıktı. Bir ara Giovanni'yle Francesca devasa bir adamın tepesinde onu devirmeye çalışırcasına güreşerek halkanın içine düştüler. Yerde uzunca bir süre yuvarlandılar. Francesca kahkahalardan ölürken Giovanni ardına küfürler yağdırıyordu. Onları ilk defa böyle görüyordum. Özellikle de Francesca, masum, çocuksu yüzüne yakışmayan bir canilikle adamı öldürmeye çalışıyordu.

Tam onlara yaklaşacağım sırada, Giovanni adamı bırakıp bana doğru yürüdü ve “neden laf dinlemiyorsun?” diye diklendi. “Olduğun yerden kıpırdamaman gerekiyor.”

Francesca adamla tek başına kalınca epey zorlandı. İkınıp tıkanıyor, zorlukla nefes aldığını adeta bize duyurmak istiyordu. Giovanni hâlâ bana laf yetişiyordu ki o esnada başımı eğip Francesca’ya baktığımda adamın onun üzerine çıkıp onu boğazladığını gördüm.

Giovanni oralı olmuyordu.

“Kapa çeneni,” diye bağırdığım sırada, Valek halkaya atladı ve bir çırpıda adamı onun üzerinden aldı. Hepsi birlikte gözden kayboldular.

Giovanni pişkin bir ifadeyle “görüyor musun?” dedi kar zeminde bıraktıkları izi göstererek. “Başının çaresine bakabilir.”

Ayağımı yere vurup öfkeyle haykırıyordum ki gözden kayboldu. Tanrım, bu benim lanetim olmalıydı. Resmen alay konusu olmuştum. Tırnaklarımı kemirerek kendi etrafımda dönmekten başka bir işe yaramıyordum. Savaş başlayalı o kadar uzun zaman geçmişti ki, dışarıda ne oluyor ne bitiyor hiç haberim bile olmuyordu. Kim önde kim geride? Bizden birileri zarar gördü mü? Onlar azaldı mı yoksa çoğalarak bize doğru gelmeye devam mı ediyorlardı, gerçekten bir halt bildiğim yoktu.

Ah, Petra, bu kalabalığı tek başına mı karşına alacaktın? Aklını kaçırmış olmalıydın, aksini düşünemezdim.

Zaman geçti, hem de beni giderek artan bir çaresizlikle ezip geçti. Halkamın içi, başımın üzeri, nerede ne oluyor takip edemez bir noktaya gelmiştim. Her yanıma kuşatılmıştı ve bir an olsun kesilecek gibi de görünmüyordu.

Bir ara geri geri yürürken birine çarptım, dönüp baktığımda bunlar Valek’le Patrizio’ydu. Gözlerim yerinden fırlarken Patrizio “geriye çekil,” dedi. “Bunu yapmak zorundayız,”

dediğinde ellerinde suratında meymenet olmayan bir kadın vardı. Valek ayaklarından tutmuştu, Patrizio da kolunun altından.

Elimde olmaksızın kocaman bir çığlık attım. Kadını ortadan ikiye ayıracaklardı. Petra elindeki bıçakla karşıma dikildiğinde onlara şiddetle karşı çıktı. “Burada yapmanıza izin vermiyorum.”

“Dışarısı çok kalabalık,” diye çıkıştı Valek. “Burada yapmak zorundayız.”

Kısa bir sessizlik oldu ve Petra başımı kanlı göğsüne gömdü. “Özür dilerim,” diye fısıldıyordu, “kulaklarını kapat.” Dedigini yaptım. Gözlerim ve kulaklarım kapalı da olsa kadının yeri göğü inleyen feryadını sağırlar bile duyabilirdi.

Ellerimi kulaklarımdan çekip doğrulduğumda içeride beyaz zemin diye bir şey kalmamıştı. Halkamın içi tamamen kan gölüydü.

“Söyle,” dedim eline yapışıp. “Neler oluyor orada? Söyle!”

Gözlerime bakarken binlerce bahane geçiyordu aklından.

“Söyle Petra!”

“Sonsuza dek süreceksin gibi hissediyorum Fegel, yine de umudumu yitirmeyeceğim.”

Cevap veremedim, birkaç telkinin ardından savaşa geri döndü ve beni kalbimin ortasında açılmaya başlayan bir delikle baş başa bıraktı. Bu delilikti, bu çılgınlıktı, bu hayatının sonuna kadar yakana yapışıp seni bırakmayacak bir kâbustu.

Bunu bitirmenin bir yolu olmalıydı. Bir yolu! Nasıl?

Çaresizlik içinde çırpınırken Nesya kan ve kar karışımı bir çamurla sürüklenip ayaklarımın önüne kadar geldi. Lanet olsun, üzerinde Camilla’nın ta kendisi vardı. Ne yapacağımı bilemez bir şekilde donup kalmıştım. Camilla yumruk yaptığı elini Nesya’nın suratına geçirirken Nesya onu devirip o yumruğa daha sert bir yumrukla karşılık veriyordu. Üzerlerindeki elbiseler berbat, hem ıslak hem de vücutlarına

yapışmış haldeydi. Etrafımda yuvarlanıp duruyorlardı ve ben buna aptal gibi seyirci kalıyordum. En sonunda kendimi silkeleyip büründüğüm cesaretle Camilla'yı bütün gücümle onun üzerinden ittim. Ama onun bir gölge olduğunu unutarak. Nesya'yı bırakıp bana yöneldiği sırada tuhaf bir şekilde ortadan kayboldu.

Nesya şaşkınca bana bakıp teşekkür etti ve yüzündeki şaşkınlığı dağıtmadan tekrar halkanın dışına çıktı. Onlar ortadan kaybolur kaybolmaz yerde, kanlı kar yığınlarının arasında bir şey ışıldadı. Ona doğru yaklaştığımda bunun bir bıçak olduğunu anladım. Bıçağı yerden alıp ne olur ne olmaz diye pantolonumun arka cebine özenle yerleştirdim. Yerleştirir yerleştirmez de yere kapaklandım. Camilla tam olarak üstüme çullanmıştı. Bıçağı oradan aldı ve saçlarımdan tutup yüzümü yere yapıştırdı. O sırada ikimiz de aynı anda başımızı havaya kaldırdık. Petra kanlı çizmeleriyle hemen önümüzde dikiliyordu. Camilla'yı saçlarından tutup büyük bir hızla havada çevirerek hızla yere savurdu, saniye geçmeden Camilla Petra'nın ayağının altındaydı. Hypatia yaklaşıp beni yerden kaldırdı ve Camilla kaçmasın diye hemen onun ayakucuna yerleşti, halkamın içinde küçük bir halka oluşmuştu bile, hepsi de Camilla kaçmasın diyeydi.

Petra çizmesini biraz daha onun boynuna bastırdı ve Camilla acıyla inerken hiç oralı olmadı.

“Az önce çok büyük bir hata yaptın Camilla, seni sona bırakma peşindeydim ama şimdi görüyorum ki, ona dokunduğun her parmağın için özenle çalışacağım.”

Tek kelime edemedim. Gözlerim ayrılmış bir şekilde Petra'nın bunu yaptığının hayalini zihnimden geçirdim.

“Bana hiçbir şey yapamazsın,” diye diklendi Camilla, “bana zarar veremezsin.”

Petra biraz daha yüklendi. Acı bir inleme daha.

“Bunu da nereden çıkardın?”

“Çünkü sen benim ilk aşkımsın.”

Petra, Camilla’nın söylediklerinden büyük bir zevk almışçasına yüzündeki şeytani tebessüm eşliğinde bıçağını onun elinin üzerine büyük bir hızla sapladı. Camilla’dan çıkan çığlık kocaman yankılarla dönüp dolaşıp yeniden halkanın içine yerleşti. Dışarıda kükreyen yaratıklar bu acıyla daha çok haykırmaya, ağıt benzeri bir sesle ortalığı çınlatmaya başladılar. Tam bir şey demeye yelteniyordum ki, Camilla’nın parmakları yere döküldü.

“Gavino,” diye bağırdı Camilla. “İlk kez bana seni seviyorum dedin. İlk kez bana sarıldın sen, ilk kez beni öptün.”

Duyduklarıma inanamıyormuş gibi birkaç adım geriledim.

Petra bıçağı sırtının ortasına özenle sapladığında Camilla gıkını bile çıkaramadı.

“Yalan söylüyorsun diyemiyorsun değil mi? Yalan diyemiyorsun çünkü sevdin, çünkü sevdik. Tıpkı o gün de böyle sırtımdan vurmuştun beni.”

Petra cevap vereceği sırada Patrizio onların halkasının içine dalıp Camilla’yı yerden kaldırarak halkanın dışına fırlattı. Camilla karanlık bir gölgeye bürünüp bir anda gözden kaybolmuştu, hem de yerdeki parmaklarıyla birlikte. Petra öfkeyle itti babasını.

Patrizio hınçla oğlunun karşısına dikilip “oyun oynama sırası değil!” diye kükredi. “Camilla’yı öldürürsen daha çok delirirler, bırak, en sona bırak onu.”

Patrizio diğerlerini alıp halkayı ikimize bıraktığında hâlâ birkaç adım geriliyor vaziyetteydim. Petra’nın bana attığı her adımda gözlerinde ne söyleyeceğinin bilinmezliği vardı.

“Fegel,” dedi elini uzatıp. “Bu sekiz asır önceydi. Sekiz asır, anlayabiliyor musun? Bunun için suçlamayacaksın beni değil mi? Söyle.”

Bu korkunç kıskançlık hissi kanıma çoktan işlemişti ama yapamazdım, ne yeri ydi ne de sırası, bu yüzden onu huzursuz etmemek için “hayır,” dedim. “Suçlayamam.”

Uzattığı eline yaklaştım ve elimi elinin içine bıraktım. Dudaklarına götürdü ve usulca öpüp “seni seviyorum,” diyerek gözden kayboldu.

Tanrım, ne kadar zor bir şeydi. Gittikçe tükeniyordum. Ne kadar zaman geçmişti? Her şey üst üste geliyordu, bunca savaşın ortasında bir de kıskançlık krizi geçiremezdim, hem bu onun da dediğı gibi gerçekten sekiz asır önceydi. Ah, ne diyebilirdim ki, yine de bunun acısını çıkarmalıydım, ama burada değıl.

Hiçbir şey yapmadan yorulduğumu göstermek istemiyordum ama bir koltukta isteyemezdim değıl mi? Kahretsin, bunu düşünmek bile korkunçtu.

Bulutlar giderek kararıyor, gün geceyi mi bulacak yoksa sabah mı oluyor bir türlü anlayamıyordum. Zaten her yanımda dinmez bir karanlıkla sarılıydı.

Fırtınalar, şiddetli rüzgârlar, kopan uzuvlar, üzerime fışkıran kanlar ve lanet bir çaresizlik. Halkamın giderek daralması da cabası. Geliyorlardı, eksilmeden, hem de artarak. Bizi gittikçe köşeye sıkıştırdıkları da inanmak istemediğim bir gerçektir.

Daralan halka gibi daralıyordu ruhum. Boğuluyordum.
“Fegel!”

Başımı sesin geldiğı yöne çevirdiğimde bir şey Nesya’yı ayak bileğinden yakalamış çekiştiriyordu. Nesya elindeki bıçağı toprağı saptamış o şeye yakalanmamak için olağanüstü bir çaba sarf ediyordu. Sonunda karanlığın ardından bir kız çıktı. Yüzüne baksan bir melek diyebilirdin ama yaptığı şey şeytanlara pabucunu ters giydirdi. Bütün gücümle ona doğıru koştum. Bıçağı oradan alsam Nesya’yı çekecekti, elimde kesici başka bir şey de olmadığına göre kızın üzerine atlamaktan başka çarem yoktu. Ben de öyle yaptım. Tüm gücümle üzerine

atladım. Yerde yuvarlanıp duruyorduk. Onu ezdiğim gibi o da beni eziyordu ve bir türlü durmuyordu. Sonunda beni altına almayı başarmıştı, o sırada Nesya'ya başka birisi saldırdı ve onun bana yardım etme fırsatı da sonsuza dek kaçtı, etrafta başka kimse de görünmediğine göre onunla tek başıma mücadele edecektim.

Suratıma attığı sert bir yumrukla kan tükürdüm. Bu beni o kadar çok öfkelenlendirmişti ki dirseğimi sertçe çenesine geçirdim ve onu yere serdim. Üzerine çıkıp ardı ardına beş kere o güzelim, bir bulut tabakası kadar temiz ve saf yüzüne yumruk geçirdiğimde birinin beni durdurması gerekecekti ki öyle de oldu. Kız yumruklarımdan kurtulup tekrar üstünlüğü ele geçirdi, hem de saçlarımdan kavrayarak. Ayağa kalkıp ardı ardına attığı tekmelerle neredeyse havada dönerek yere kapaklandım. Zorlukla doğrulmaya çalışırken ayağıyla sırtıma sert bir tekme indirdi. Direnen dirseklerim bu tekme karşısında yeniden yeri boylamıştı.

Beni kendine çevirip üzerime yeniden çıktığında sonumun geldiğini hissederek gibi oldum. Gözlerime bıçak gibi diktiği gözleriyle sinsice gülümsedi ve ellerini boynuma geçirip çılgınca sıkmaya başladı. Ayaklarım havada tepinirken ondan kurtulmanın olanağı olmadığını anlamıştım.

Kız bütün gücüyle boğazımı sıkıyordu. Bileklerinden tutup tırmaladım ama hiçbir etki etmedi.

Gözlerimi kapatıp nefes almaya çalıştıkça aldığım nefes yarıda kesildi. Tanrım, sona mı geliyordum? Dışarısı buradan bin kat daha beterdı ve Petra benim bu halde olduğumu bile bile yardım edemeyecek kadar çaresizdi.

Düşünmek istemedim ve gözlerimi soluksuz kalarak bir kez daha kapattım. O an kulağımda şiddetli bir ısıklık sesi bırakan fırtınayla başımdan aşağı yağmur gibi yağan, kanlı sulu çamur birikintisinin altında kaldım. Elimi gözlerime götürüp biriken

pislik yığınının bir çırpıda silip attım. Ve gördüğüm şeyle öylece kalakaldım.

Lelis kızın üzerine çıkmıştı, ardı ardına attığı kafayla kızın kafatası parçalanana kadar bunu sürdürdü. Tamamen öldüğünden emin olduğunda Defi girdi görüş alanıma. Kızın yerdeki ölüsüne öyle bir tekme savurdu ki ölü kız gökyüzüne doğru yükselip gözden kayboldu. Güçlkle doğrulup balçığa dönen zeminin üzerinde yürümeye çalıştım. Lelis ben düşmeden önce elimden yakaladı ve ummadığım bir şekilde sıkıca sarıldı. Kemiklerimi kırarcasına sarılırken Defi beni onun ellerinden kurtararak bu sefer de kendisi sarıldı. Tanrım, ölmüş olabilir miydim?

“Abla,” dedim gözyaşlarına boğularak. “Neredeydiniz, hem buraya nasıl geldiniz?”

Uzunca süren sarılıp ağlaşma faslından sonra “bunları sonra konuşuruz,” dedi Lelis, son derece ciddi bir yüz ifadesiyle. “Şimdi onlara yardım etmemiz lazım.”

“Haklı,” diye onayladı Defi. “Çember gittikçe daralıyor Fegel. Onları dinlendirmemiz lazım.”

“Durmayacaklar mı?” dedim telaşla. “Söyleyin, bitmeyecek mi bu kâbus?”

Kısa bir sessizliğin ardından “bilmiyorum,” dedi Lelis. “Keşke bilseydim.”

Ellerimi son kez tutuyormuşçasına sıktılar ve gözden kayboldular. Boynumu tutup halkanın ortasına doğru ağır aksak adımlarla yürüdüm ve bizleri bekleyen yazgıya doğru kollarımı açtım. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktığımda tek bir şey sordum, Petra’nın sorduğu sorunun aynısıydı bu? Neden? Neden yapıyorsun bunu? Neden durdurmuyorsun? Sordum, sordum sormasına da cevap alamadım. Savaş orada devam ederken ben gittikçe güç kaybettim.

Ablalarımdan sonra uzun saatler boyu kimseyi görememiştim ama halkamın da biraz rahatladığını, açıldığını sezmiştim. Yine de onlara dair hiçbir şey bilmiyordum.

“Lanet olsun!” dedi bir ses.

O da neydi öyle? Ben acı içinde düşüncelere dalmışken Valek halkanın içine düşmüş, yerde sürüklenerek bana doğru geliyordu. Ona doğru koştum ve yaralanmış mı diye büyük bir korkuyla üzerine atıldım. Sırtüstü devrilip kollarını iki yana açtı ve iri gövdesiyle gözlerini gökyüzüne dikti. “Valek!” diye haykırdım yüzüne doğru eğilip. “Valek, beni duyuyor musun?” Kahretsin! Gözleri boşluğa bakıyor ve hiç kıpırdamıyordu. Tüm gücümle haykırdım. Ne gelen vardı ne de giden, kim bana yardım edecekti, kim? Valek’in üzerine kapaklanıp hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Haykırdıkça haykırdım. Halkam daralmaya başladı ve Valek’in kan içindeki gövdesi milim kıpırdamadan öylece boşluğa baktı. “Hayır,” dedim arka arkaya. “Hayır!”

Söz vermiştim. Lanet olsun, binlerce kez lanet olsun, herkese söz vermiştim. Ölemezdi, onu kaybedemezdim.

Hayır, hayır, hayır. Yumruk yaptığım elimi onun göğsüne geçirdim ve “kalk!” dedim. “Aç gözlerini. Ölemezsin, ölemezsin. Maha’yı dünya göğünde tek başına, yalnız, kimsesiz bırakamazsın. Kalk!”

Ama o kıpırdamadı. Nasıl ölürdü, nasıl?

Şoka girmişçesine onun ölü bedenini yumrukluyor, birinin yardıma gelmesini bekliyordum. Nice olmuştu, acı çığlıklarına aldırış eden yoktu.

Halkam daralıyordu, daha çok, daha da çok.

Yüzüm Valek’in göğsünde, derin bir acı ve ıstırabın gölgesinde korkunç bir sızıyla kıvranıyordum.

Derken oturduğum yer sallanmaya, gök gürültüsü ardı ardına yankılanmaya başladı. Kulağıma derinlerden gelen bir ses vardı ama bu ses yerden değil tam olarak gökyüzünden

geliyordu. Devasa bir ıslık sesi çıkarıp gözlerimden fışkıran o gerçeğin hayali, gözlerimin önünden ıslık hızıyla geçti. Geliyorlardı.

Tam da o sırada Petra halkının bir ucunda belirdi. Belirdiği an da hemen sağ yanından onun üzerine atılan bir gölgeler yığınının altında kalarak gözden kayboldu. Soluğum bütün bedenimi yakıp kavurduğunda gördüğüm o gerçekte Valek'in olmadığını anımsadım. Yerde yaralı yatan bendim o değil, ama şu an bunu pek de umursayacak durumda değildim. Boynumdaki tüyü yerinden hızlıca söküp, kalbimden yükselen bir sesle onu yere, kan ve çamurun içine saptırdım.

Tüy bıçak etkisiyle sertçe yere saplandığında, korkunç bir patlama sesiyle birlikte o tüy ortalığa bin, hatta milyonlar olarak saçıldı. İşte o an başımı gökyüzüne kaldırdığımda katil kuş ordusunun üzerime doğru dehşet verici bir hızla, füze gibi ilerlediğini gördüm. Geriye çekilip gözlerimi bile kırpmadan onları izledim. Valek'in tüyünden yayılan patlamayla saçılanlar silah gibi kuşlara doğru hareket etti ve hepsinin gövdesine ok gibi saplanarak onları daha havadayken imha etti.

Yere yağmur gibi yağan kuş ölülerinin Valek'in yüzüne çarpmaması için onun üstüne doğru kapaklandım. Sırtıma kaya parçası gibi düştükleri halde gıkımı bile çıkarmadım. Valek'in ölü bakışları gözlerimi bulduğunda gözyaşlarıma engel olamadım ve her bir damlayı onun yüzüne doğru bıraktım. Ölü kuş yağmuru kesilene kadar da yerimden kıpırdamadım. Sonunda bitti ve zemin onların son nefeslerini verirken yere şiddetle vurduğu kanat sesleriyle yankılanmaya başladı.

İşin tuhafı biten yalnızca kuşlar olmamıştı, savaşta bitmiş kanın sıcaklığı yerden gökyüzüne doğru yükselmeye başlamıştı. Dindi, bütün çığlıklar, iniltiler, etraftan çıt çıkmayacak şekilde kesildi.

Ayağa kalkıp etrafı izlediğimde gördüğüm manzaranın tarifi yoktu. Herkes yaralanmış bir şekilde birbirini yerden

kaldırmaya çalışıyor, tüylerin yarattığı etkiyle ortadan bir anda buhar olup uçan ordunun şaşkınlığını yaşıyordu. Tıpkı benim gibi.

O an kar tanesi gibi süzülüp ayağımın önüne düşen tüyü yerden yavaşça aldım ve kolyemin ucuna yeniden yerleştirdim. Başka hiçbir şey umurumda olmadı. Şu an umurumda olan tek şey Valek'in ölü oluşuydu. Yere tekrar çöktüm ve ellerimi onun kalbinin üzerine koyup usulca gözyaşı döktüm. Petra elini omzuma koyduğunda bile tepki vermemiştim.

Valek'in açık duran gözleriyle gökyüzünü yarıp geçen bakışları, uzaklara, uzaklara, o kadar uzaklara gitmişti ki en sonunda Tanrı'ya ulaşmıştı.

Bunun hesabını ben değil o sormalıydı.

Hiçbir şey olmamış gibi bütün saflığıyla gökyüzünden süzülen kar taneleri midemi bulandırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Köye geri dönmüştük.

Bütün bir ordu buhar olup ortadan kaybolduktan sonra yapacağımız tek şey buydu. Köye dönüp yaralarımızı sarmak; sırtımdaki yaraları saymazsak en büyük yara bana aitti. Valek'i kaybettiğim ihtimaline bir türlü inanmak istemiyordum ve inanmayacaktım da, bu yüzden ona baygın muamelesi yapıp Paracelsus'un yatağına yatırmıştık. Hepsı de benim gibi son derece şaşkın görünüyordu, çünkü onun ölmesine bir türlü akıl erdiremiyorduk. Kim yapmıştı bunu, kim gelmişti de o ölümcül darbeyi Valek'e sallamıştı, anlam veremiyorduk. Kıyafetleri üzerinden çıktıktan sonra hiçbir yarasının olmadığı da anlaşılmıştı. Ne bir kesik ne de bir iz, hiçbir şey yoktu. İlk günkü gibi kusursuzdu bedeni. Bu yüzden simyacılar toplanmış ona ne olmuş olabileceği konusunda enikonu tartışmaya başlamışlardı. Başımı onlara çevirdiğimde de tartışma kesilmeksizin sürüyordu.

Petra yanı başımda duvara yaslanmış bir şekilde kolları göğsünde, sessizce bekliyordu. Oturduğum sandalyede yönümü onlara doğru çevirip hafifçe öksürdüm.

"Bakacağım," dedim. "Ona ne olduğuna ben bakacağım, eğer benim görmemde bir sakınca görüyorsanız siz bakın."

Buna ihtiyacımız var, çünkü ben onun gerçekten ölmediğini biliyorum.”

“Neden pes etmiyorsun?” diye diklendi Paracelsus. “Gördüğün gibi son derece ölü. Yüzünde oluşan kılcal damarlara bir bak, gittikçe çoğalacaklar ve ertesi gün yerini mor bir tene bırakacak.”

Dişlerimi sıkıp “bakacağım,” dedim.

Culpeper bilgiç bir ifadeyle “haklılık payı var,” dedi. “Onu öldürmek o kadar kolay olmamalı. Petra’nın bıçağı da dahil.”

“Petra’nın bıçağı,” diye fısıldadı Flamel. Sonra da gözünü Petra’ya dikerek, “umarım bunun altından sen çıkmazsın?” diye ekledi.

Petra sessizliğini sürdürüp dişlerinin arasından “saçmalamayı kesin,” dedi. “Bıçağımı ona saplasaydım ortada bir beden de kalmazdı.”

“Peki, ona ne olduğunu söyleyebilecek misin, ne de olsa her şeyi bilen sensin?” dedi Agrippa iğneleyici bir tavırla.

“Bilmiyorum,” diye kestirip attı Petra. “Bilseydim sizlerin gevezeliğini dinliyor olmazdım.”

Ya haklıydı ya da yine gerçeğin üzerini kapatmaya çalışıyordu. Parmaklarımla başımı sıkıp düşünmeye çalıştım ama olmuyordu.

“Bakacağım,” dedim.

“Hayır!” dedi Petra. “Bakmayacaksın.”

“Buna sen karar veremezsin,” dedim ayağa kalkıp karşısına dikildiğimde.

“Buna ve senin hakkında olan her şeye ben karar veririm Fegel. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekiyordu.”

Tanrım, ondan nefret etmek istiyordum ama yapamazdım. Yumruk yaptığım ellerimle homurtulu bir kakhaha attım, bu yersiz kakhaha hamurlaşmış sinirlerimin bir sonucuydu.

“Bırak baksın,” dedi Lisle. “Neden itiraz ediyorsun?”

“Petrarca haklı,” dedi Paracelsus. “Sürekli bunu yapamaz.”

“Neden yapamazmışım?” diye döndüm arkamı. “Sende mi ondan yana olacaksın?”

“Bak Fegel,” dedi Petra. “Öfkelerimizi bir kenara bırakıp konuşacak olursak bu bir kapı, geçmişe ve geleceğe açılan bir kapı hem de.”

“Bizler bu kapıyı ne zaman açmaya çalıştıysak büyük bedeller ödedik,” diye devam etti Paracelsus.

Yumruklarımı daha çok sıktım, dişlerim gıcırdıyordu. Ayakta daha fazla duramadım ve cansız bir şekilde yatan Valek’in yatağının kenarına usulca oturdum.

O an Verhin’le Uğra’nın simyacılar için anlattığı şeyler geldi aklıma, her güçlü büyüde dünyanın ne denli sarsıldığını, hastalıkların dünyayı nasıl da acımasızca kuşattığını. Bense sıradan bir film izler gibi işime ne zaman gelirse bu ekranı açıp bakmak peşindeydim. Hiçbir şey karşılıksız verilmezdi. Doğa bana geleceğe bak dememişti, sana verdiğimizize bak demişti. Gelecek onu gördüğünde değişir miydi? Hakiki olanı istiyorsan sana sunulması mı gerekirdi? Tıpkı Dante gibi. O an kalbimin ortasına düşen gerçekle başımı onlara kaldırdım.

“Yoksa,” dedim kekeleyerek. “Onun ölümüne ben mi sebep oldum? Yoksa?” Ellerimi kalbimin üzerinde birleştirdim ve bir panik kriziyle titremeye başladım.

Petra dizlerimin önüne çöküp “kendini suçlayacak son insan sensin Fegel,” dedi. “Bırak artık endişe etmeyi.”

“Sen de beni oyalamayı bırak,” dedim. “Teselli etme beni, hatalarımın üstünü örtmeye çalışma, herkes kadar bende suçluyum. Herkes ne kadar karanlık taşıyorsa bende o kadar karanlık taşıyorum. Temiz değilim ben Petra, değilim anlıyor musun?”

Yemyeşil gözleri zifiri bir karanlıkla buğulandı. Kaşları yine çatılmıştı.

“Ben sebep oldum,” dedim. “Hepiniz biliyorsunuz, biliyorsunuz ama bana söylemiyorsunuz. Daha önce de

yaptığınız gibi, her şeyi gizleyip beni aptal Fegel konumuna düşürüyorsunuz. Her şeyi bilen sizsiniz, gerçeklerle birlikte koşan sizsiniz ama ben palavralarla birlikte arkanızdan gölgenizi takip eden kişiyim. Bu kadar yeter artık. Beni oyalamanızdan, çocuk gibi avutmanızdan bıktım usandım. Kahretsin.”

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüyüp Petra dahil hepsini karşıma aldım.

“İlk defa dürüst olun ve buna benim sebep olduğumu söyleyin, hadi, yalvarıyorum söyleyin. Çünkü gözlerimde gördüğüm o gerçekte Valek yoktu. Evet, oraya ne zaman baksam geleceği görecektim ama bir farkla, yanına da bilemeyeceğim bir bedel eklenerek. Bunu ben de kaçırdım, Valek’te ormanda bunu yaparak kaçırdı ve Nesya da kaçırarak. Hepsi bir gerçek gördü ama bedeller ödeyip ödeterek. Denge bu muydu? Lanet olasıca doğa bir kadın olarak karşıma çıkıp duygularıma işlerken neden bunun olacağını söylemedi bana, neden? Neden kendi ellerinle beni ona bıraktın Petra, söylesene.”

Masanın üzerinde duran ilaç tepsisini elimin tersiyle güçlüce ittim, hepsi duvara çarpıp büyük bir şangırtı çıkararak yere serildi.

“Neden susuyorsun, neden susuyorsunuz? Cevap verin bana! O lanet ukalalığınızdan bıktım usandım. Bana hatalarımı söyleyin.”

“Fegel,” dedi uzun bir sessizliğin ardından Petra. “Kafan karıştı biliyorum. Sorular birbiri ardına yığıldı ve cevapları da seni tatmin etmiyor, gayet iyi anlıyorum.”

“Hiçbir halttan anladığın yok!” diye kükredim. Sakin görünmeye çalışıp derin bir nefes aldı. Aldığı nefesi bir süre tutup güçlüce bıraktı.

“Maha defteri kullanıyor ve burada olanlardan zerre kadar haberi yok. Valek’e olanlardan da haberi yok. Hazul’un

yönlendirmesiyle kucağına alacağı bebeğin hayallerini kuruyor. Başımıza ne geliyorsa onun da etkisi var, evet, Valek'in sorumlusu sensin. Duymak istediğin gerçekse al sana gerçek. Valek ölmüşse ve geri dönmeyecekse buna sen sebep oldun. Ağlamak mı istiyorsun ağla, yas mı tutmak istiyorsun tut, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Şu an nerede bilmiyorum. Belki Tanrı'yla konuşuyor belki de geri dönmeye çalışıyor, lanet tek bir fikrim yok ama bildiğim bir şey varsa o da orduların yeniden toplanacağı, savaş bitmedi Fegel. Savaş bitmedi.”

“Ah!” dedim acı bir serzenişle. “Benim, ben.”

Simyacılar odayı teker teker terk ederken en son Paracelsus kaldı ve çıkmadan önce bütün ciddiyetiyle “hatırla,” dedi. “Hükümdar keleşini hatırla Fegel, zehir hepimizde var. Bizler ileriye doğru akan dünyanın zemininde sabit bir şekilde bekleyen son derece zehirli taşlarız. Zaman ne yöne hareket ederse etsin artık bizler için fazla bir seçenek yok. Kalacağız. Ve,” deyip kapıya doğru yöneldi, çıkmadan önce başını çevirmeden cümlesini tamamladı. “İstesen de istemesen de artık sende aramıza katıldın. Ölümsüzlüğünü bir ölümle taçlandırdın.”

Onun ardından bir an bile durmaksızın koşar adımlarla dışarıya fırladım. Petra'yı umursamadım bile, nefesim kesilene kadar koştum. Karanlık bir gölge etrafımı kuşatırken bile kendimi durdurmam. Orduları izlediğim tepeye çıktığımda meydanı saran kıvıllık yağın karlarla yerini tekrar beyaz, saf bir örtüye bırakıyordu. Hem zemin hem de ordular savaşın ikinci raundunu beklerken hiç olmadığım kadar çaresizdim.

Tam arkamda nefes alan birinin varlığıyla irkilirken iki yanımda iki karaltı belirdi. Bunlar Lelis'le Defi'ydi. Gözyaşları hazır bulundukları yerden Kulpa'nın şelalesi gibi çılğınca akmaya başladı. İki de aynı anda bana sarılıp sırtımı sıvazlarken çaresizliğim de katlanarak arttı.

“Sizden nefret ediyorum,” dedim. “Marlo’dan da nefret ediyorum. Neden böyle olmak zorunda?”

“Fegel,” dedi Lelis titrek bir sesle. “Bir işe yaramamız gerekiyordu. Bir bedel ödeyecektik ve biz seçimimizi yaptık. Herkes bir bedel öder, sen de ödedin Marlo da ödedi Petra’da ödedi, şimdi de Valek. Bundan kaçış yok.”

“Bu masum bir oyun olmalıydı,” dedim. “Bu kadar tehlikeli, karanlık, acı dolu değil.”

Defi’nin mora çalan göz rengi süzülen karların eşliğinde görsel bir şölen yaratarak ışıldadı.

“Nasıl buraya gelebildiniz?” diye sordum. “Nasıl gönderdiler sizi?”

“Anlaşmayı yaptık,” dedi Lelis omuz silkerken. “Artık özgürüz, ama buraya kısıldık. Ruhlarımız onlara ait olabilir ama bedenimiz bizlere ait, istediğimiz yerde olup savaşta istediğimiz safta bulunabiliriz. Özgür irademize engel olamazlar.”

“Kulağa, içine komedi katılmış korku filmi gibi geliyor.”

İkisi de hafif bir kahkaha eşliğinde bana yeniden sarıldı.

“Biliyor musunuz?” dedim başımızın üzerinde şapka gibi biriken karlara inat. “Rüyamda sizi gördüm, çocukken gittiğimiz göl manzaralı pikniği hatırlıyor musunuz?”

“Ah, tabii ki,” dedi Defi başını gökyüzüne kaldırıp poflayarak, ikisi de iki koluna girip beni köyün yoluna doğru çekıştirdiler.

“Yürümek için çok güzel bir gün,” dedi Lelis, “en az o gün kadar muhteşem.”

Harikulade bir kokuyu içine çekercesine güçlü bir nefes aldı ve hayran kaldığım güzelliğini ortaya sererek gülümsedi.

Yol boyunca yürüdük. Cehennemde değildik, lanet birer gölge değillerdi, kar yağmıyordu, hava günlük güneşlikti ve biz piknik yaptığımız o ormandaydık. Yani, hayal kurmanın ne zararı vardı, işte, oradaydık ve ablalarım sevgi doluydu. Beni

çok seviyorlardı ve hep sevmişlerdi. Tıpkı o gün kurtardıkları gibi hayatımın her anında beni kurtarmışlardı.

Yüzüme oturan acı bir gülümsemeyle ilerledim.

Katil değildim, acı yoktu o ormanda, keder yoktu.

Valek hâlâ gökyüzüne açılan kanatlarıyla nefes alıyordu.

Akşamın derin karanlığı çökmüştü dışarıya, Petra üzerinde ilaç malzemeleri dolu olan bir tepsiyle içeriye girdi. Kapıyı sert bir şekilde kapatmış olsa da ilk defa irkilmedim. Aklım, kalbim, her bir zerrem Valek'in acısıyla doluydu. Başımı yeniden pencereye çevirip o kederle birlikte bembeyaz örtüyü izlemeye devam ettim. Ay ışığı nasıl da aydınlatıyordu zemini.

“Yaklaş,” dedi öfkeli bir ses tonuyla.

Yerimden kıpırdamadım.

“Fegel,” dedi dişlerinin arasından. “Beni daha fazla sinirlendirmeden yaklaş ve üzerindeki çıkar.”

‘Üzerindeki çıkar’ kelimesi ağzından çıktığı andan itibaren tüylerim diken diken olmuştu. Ne bir acı kalmıştı içimde ne de bir hüznün. Kalp atışlarımı hızlandıran bir korkuyla başımı ona doğru çevirdim.

Gaz lambasının cılız ışığıyla doğruldum ayağa ve yatağın kenarına oturmuş sessizce bekleyen Petra'ya doğru yavaş adımlarla yürüdüm. Sırtımda kuşların yarattığı korkunç eziklerle, derin morluklar vardı ve biz iblislerin değil doğanın yaşam alanında olduğumuz için de bu yaraların iyileşmesi zaman alacaktı.

Hemen yanına bağdaş kurarak, ona arkamı dönmüş bir şekilde oturdum. Odada duyulan tek ses benim güçlü kalp atışlarımla onun tepsi üzerinde çıkardığı çıtırtılardı. Derin bir nefes alıp tişörtü üzerimden çıkardım ve öne doğru eğildim. Bir süre hareket etmedi.

Arkama dökülmüş saçlarımı büyük bir dikkatle öne itip gürültülü bir nefes verdi.

“Sana oraya gelmemeni söylemiştim Fegel. Sana bunu defalarca söylemiştim. Seni uyarmıştım. Son derece tehlikeli olduğunu bilmeliydin. Hırpalanıp duruyorsun! Ne olur bir kere dinlesen beni, delirtmekten bir kez olsun vazgeçsen.”

“Elimde değil,” dedim. “Hem, seni orada tek başına bırakamam.”

Sırtıma dokunan parmaklarının ucunda buz etkisi yaratan bir merhem vardı ve ben zorlukla nefes alıp tırnaklarımı hemen yatağa geçirdim. Hayır, acı duymuyordum, duyduğum his bambaşkaydı. Onun bana dokunmasının yarattığı akıl almaz tesir benliğimi çoktan bir uçtan diğer uca sarmıştı ve bırakacak gibi de değildi.

“Canını mı yaktım?”

“Hayır,” dedim dişlerimin arasından.

“Kahretsin,” dedi. “Şu haline bir bak. Ben sana dokunmaya kıyamazken her yanın morluk içinde.”

Tırnaklarımı biraz daha yatağa geçirip, dolan gözlerimde bekleyen damlaları usulca yatağa bıraktım. Merhemi sürmeyi bıraktı ve “biraz kurusun,” diyerek yataktan doğruldu.

Sürekli konuşuyor, sürekli azarlıyordu ve ben onun ne söylediğini bir türlü kavrayamıyordum.

O halde, tırnaklarım yatağa geçmiş, öne doğru eğilmiş, saçlarım görüş alanımı kapatmış bir şekilde donup kalmıştım. Bedenimde hareket eden tek şey gözlerimden yatağa doğru yuvarlanan iri iri damlalardı.

“Lütfen,” dedi karanlığıyla birlikte yanı başımda belirip. “Canın mı yanıyor söyle? Neden ağlıyorsun Fegel? Konuş benimle.”

Başımı olumsuzca iki yana salladım.

“Sarıl bana,” dedim. “Sadece sarıl, ihtiyacım olan tek şey bu. İşte o zaman sırtıma bıçakta saplansa canım yanmayacak.”

Bir süre cevap vermedi, sandım ki o dinmez öfkesiyle bir anda odayı terk edip gitti. Şimdi binlerce kişinin kafasını koparacak, kırıp döküp, yakıp yağmalayacak. İblislerle doğanın dünyasını o acımasız öfkesiyle birbirine katacak. Ama hayır, gitmemişti, buradaydı. Sırtıma doğru attığı kocaman bir örtüyü üzerime sarıp, kollarını belimde kavuşturarak beni kendine çekmişti. Göğsüne. Huzur bulduğum yegâne sığınağına. O damlalar yanaklarıma doğru düşmeye devam etti. Dizlerimi kendime doğru çekip onun kolları arasında gittikçe küçülmüş, adeta yok olmanın eşiğine gelmiştim. Çenesi hemen başımın üzerinde gürültülü soluklar alıp vermeye devam ediyordu. Kalbi atmıyordu, teni buz gibiydi. Belimi saran kolları birer taş parçası, yine de yeryüzünün en şefkatli, en korunaklı, en sevgi dolu yeri idi. O şefkatin kucağında kapattım gözlerimi, ne acı kaldı yüreğimde ne de tutabileceğim bir yas.

Bir tek aşk kaldı geriye, gittikçe büyüyen devasa bir aşk.

Savaş Alanı d. Gün

Halkanın içinde yerimi aldığımda Petra'nın üzerime doğru yürüyüp aklını kaçırmış gibi haykırmasına rağmen yine de geri adım atmamıştım. Hâlbuki dün gece bana söz verdimiş, evden çıkmayacağıma dair binlerce kez yemin ettirmişti. Patrizio sağ olsun, onun sayesinde kendimi yeniden bu alanda bulmuştum. Ne olacaksa benim gözlerimin önünde olacaktı. Gelecekte ne varsa onu yaşayarak öğrenecektik, ondan kopya çekerek değil.

Petra'nın emriyle bombanın pimi çekildiğinde yine ouroboros yılanı son şeklini almıştı. Etrafımda korkunç bir hızla dönüyorlardı. Bu sefer dünün aksine kendimi daha cesur ve daha güvende hissediyordum. Ortalığa saçılan uzuvlara inat mide bulantıma oldukça mukavemet gösterdiğim de bir gerçektir.

Gökyüzünü saran karanlık, çığlıkları da kendine çekip gök gürültüsüyle birlikte kendini yeniden üzerime bırakırken, bende halkam gibi kendi etrafımda durmaksızın dönüyor, uzuvların başıma isabet etmemesi için sürekli geri çekilmek zorunda kalıyordum. Halkaya taşan kavgalar dinmek bilmiyordu ve buna ablalarım da katılmıştı. Patrizio Lelis'le birlikte koşarak karşı tarafa geçti ve Nesya yine üzerindeki bir kızla ayağının önüne sürüklendi.

Bu sefer tedbirsiz değildim, cebimden çıkardığım bıçağı titreyen ellerimle kavradım. Nesya'yı altına almış boğmaya çalışan kıza doğru yaklaşıırken, sabaha kadar da bunun

provasını zihnimin içinde yapmama rağmen, iş gerçeğe bindiğinde zihindeki gibi olmuyordu. Nesya ayaklarını çılgınca yere çarparken “ne bekliyorsun?” diye kükredi. Kalp atışlarım deliye dönmüştü. Büyük bir hızla ilerleyip bıçağı havaya kaldırdım ve gözlerimi kapattım. Tanrım, yapabiliyordum değil mi?

“Fegel! Yap şunu!”

Nefesim tutulu bir halde dişlerimi sıktım ve ellerimin üzerine binen ellerle bıçağı kızın sırtına sapladım. Kız sendeledi ama yıkılmadı. Petra ellerini ellerimden çektiğinde bıçağı da alaycı bir ifadeyle elimden çekip almıştı.

Bakışları üzerimdeyken bıçağı Nesya’ya verdi, Nesya inanmadığım bir canilikle bıçağı kızın kalbine sapladığında kız, boş bir çuval gibi yere yığıldı.

Nesya Petra’ya teşekkür edip bıçakla birlikte halkaya doğru koştu.

“Gördün mü?” dedi. “Birini öldürmek için karanlık bir ruha sahip olman gerekiyor. Temiz olmadığını mı söylemiştin, diğerleri gibi zehirli olduğunu mu? Senin zehrin olsa olsa insanı diriltir Fegel, öldürmez.”

Muzip bir gülümseme eşliğinde gözden kaybolduğunda ellerim bomboş bir şekilde kaldım. Kabil’in çocuğu sırtına yapışmış bir kadını üzerinden silkelemeye çalışırken oldukça komik görünüyordu. Şaşkınlık ve gülmemek adına yüzümde biriktirdiğim ifade ruh halimin bir özeti idi.

“Merhaba Fegel,” dedi duymayı beklemediğim bir ses.

Arkamı döndüğümde o vardı. Marlo.

Bir anlık şok ifadesinin ardından “sen!” dedim dişlerimin arasından ve yumruğumu ona geçirmek için sıktım. O an yanımdan fırtına gibi geçen bir yumruk Marlo’nun suratını dağıtırcasına onun çenesini buldu. Marlo doğruldu ve karşısına dikilen Giovanni’ye aklını mı kaçırdın dercesine baktı.

“Bunu onun için yaptım,” dediğinde pişkince sırtıyordu. Giovanni’ye teşekkür ettim, göz kırparak uzaklaşırken “her zaman Fegel,” dedi. “Emrindeyiz.”

“Neredeydin?” diye yürüdüm onun üzerine doğru, yumruğu ben atmadığım için hırsım da dinmemişti.

“Sen kocaman bir pisliksin. Söylesene ne hakla beni bu duruma düşürürsün? Cevap ver!”

“Senin beni düşürdüğün duruma göre konuşalım istersen.”

Petra kollarını havaya kaldırdığında tuttuğu şeyin ne olduğuna şöyle bir baktım ve gördüğüm şeye inanamayarak hayretler içinde ağzımı ayırdım.

O bir kaplan mıydı?

Marlo üzerine hızla gelen kaplandan kendini korumak için geriye çekildi, ben bile metrelerce geriye sürüklenmişim. Kaplan karların üzerinde yuvarlanıp Morsak’a döndüğünde Morsak öfkeden deliye dönmüştü.

“Aklını mı kaçırdın?” diye avazı çıktığı kadar haykırdı.

“Üzgünüm,” dedi Petra Marlo’nun üzerine doğru yürürken, “o an elime geçen sendin.”

Morsak “pislik herif,” deyip ortadan kaybolduğunda Petra yumruklarını konuşurmaya başlamıştı bile.

“Şimdi mi geliyorsun?” diye kükredi. “Bunca zaman geçti ve şimdi mi canın ortaya çıkmak istedi?”

Petra’nın koluna yapışıp onu Marlo’nun üzerinden atmaya çalıştım. Tıpkı çocuğunu koruyan bir anne gibi içgüdülerim harekete geçmişti.

“Tamam,” dedim. “Bu kadar yeter, vurma artık.”

Petra telkinlerimi uzunca bir yumruk bombardımanının ardından yerine getirdi ve sakinleşmiş bir şekilde geriye çekilip doğruldu.

“Ondan uzak dur!” dedi elimden tutup beni arkasına gizlemeye çalışırken.

“Buna gücün yetmez Petra, her şeye gücün yeter ama beni ondan uzak tutamazsın.”

“Aşağılık adamın tekisin Marlo. Biliyorsun değil mi? Hiç mi onurun yok senin?”

“Sahip olduğum her şeyi elimden aldın. Onurum da dahil.”

“Bunları söylemeye hakkın yok,” dedim. “Hepimiz, en çok da Petra, seni kurtarmak için elinden geleni yapıyor.”

Patrizio halkanın içine girip “sırası değil,” dedi. “Kavganın sırası değil, kuzeyden kalabalık bir grup geliyor, acele edin, yaklaşmadan püskürtelim.”

Marlo dişlerini sıkıp geriye çekilerek Patrizio’yla birlikte gözden kayboldu. Petra sıkıldığı ellerimi acıtana kadar bırakmadı.

“Ondan uzak duracaksın! Onu kurtarmak istemem her daim burun buruna yaşamınızı sağlamak için değil.”

“Ben seni seviyorum,” dedim çaresizce.

“Fegel,” dedi bütün dikkati kendine çekmek istercesine bakışlarını dikerek. Yüzümü ellerinin içine alıp kendine yaklaştırdı.

“Sen beni sevmiyorken de ben kıskanç bir adamdım, benden nefret ederken de. Sana dokunmuyorken de kıskanç, habis adamın tekiydim dokunurken de. Ve şimdi, sen beni sevmezken ne kadar tehlikeliysem severken oluşturduğum tehdidin hududu olamaz.”

“Peki,” dedim titrekçe, “anlıyorum.”

Ellerini çekti, “umarım anlıyorsundur,” diyerek geriledi ve gözden kayboldu.

Petra’nın sarsıntısı henüz geçmemişti ki kendimi kar yüzünden sulanmış kanın üzerinde sıyrılırken buldum. Etrafta hiç kimse yoktu, güçlükle doğrulduğumda o şey bana yeniden saldırdı. Ne olduğunu göremiyordum, durmaksızın dinmeksizin sırtımdan saldırıyordu. Beni son kez yere düşürdüğünde geriye yaslandım ve dirseklerimden destek alarak yarı yatar

pozisyonda etrafı tarayıp o şeyin ne olduğunu görmeye çalıştım.

Soluk alıp verişlerim sıklaşmıştı. Sonunda o şey durdu ama ben akıllılık edip yerimden kıpırdamadım. Gözüm de kulağımda boş alandaydı.

Gözlerim pervane gibi görüş alanımı tararken sulu zeminde ıslaklığın etkisiyle titrediğimi hissettim ama bu soğuktan değildi, çünkü karlı hava insanı üşütmediği gibi kendisi de soğuk değildi.

Korkuyorsun Fegel.

İç sesime küfür sallayıp doğrulmaya yeltenirken gri bir karaltı üzerime atlayıp beni halkanın dışına kadar korkunç bir hızla sürükledi. Kahretsin! Etraf göz gözü görmeyecek vaziyetteydi. Her şey o kadar hızlı olup bitiyordu ki ne olduğunu, kimin saldırdığını, kimin bizden olup olmadığını bile anlayamıyordum. Petra'nın tanıdık teni kollarımdan tutup beni kaldırmaya çalışırken kendimi yeniden yerde buldum. Saldırı kesilmeksizin sürdü. Kabil'in çocuğu bana doğru yardıma koşarken onun üzerine birisi atladı. Savunmasız bir şekilde savaş alanının içinde çırpınırken gücüme tutunup balçığa dönmüş yerden kalkmaya çalıştım. Duyduğum her tanıdık ses bana yaklaştığı an dünyanın öteki ucuna fırlatılmış gibi de uzaklaşıyordu.

Ayağa kalktığım her an göremediğim varlıklar bana çarpıyor, çarpmanın etkisiyle beni kan gölünün derinliklerine saphıyordu. Sonunda baştan ayağa kana bulanarak ayağa kalktım ve gözlerimi silip görüş alanımı netleştirmeye çalıştım. Bana yardım etmeye çalışan herkes korkunç bir darbeye uzaklara savruluyordu. Ne Petra, ne de bir başkası. Sonumuz yaklaşıyordu.

Pimi çekilmiş bir bomba gibi attım adımımı, ama birkaç adım sonra yeniden yeri buldum. Camilla üzerime atlayıp beni sonsuz gibi gelen bir süre boyunca sürükledi. Pis elleri

boynumu sıkı sıkıya kavrarken son anda kolyeme tutundum. Tüyü yerinden söktüğümde Camilla elime sertçe vurdu ve kurtuluş umutlarım da muskayla birlikte suya düştü.

“Benimsin,” dedi Camilla bir yaratığa dönen sesiyle. “Artık kimse sana yardım edemeyecek. Burada, benimle birlikte sonsuza dek acı çekeceksin. Acı tek yemeğin olacak Fegel, karnını bir tek onunla doyuracaksın. Ne Gavino ne de Marlo. Hiçbiri seni kurtaracak güce erişemeyecek.”

Yumruğunu yüzüme geçirdiğinde altından kayıp bir ağacın gövdesine çarparak ancak durabildim. Acıyla kıvranıp iki büklüm bir şekilde doğrulmaya çalıştım. O sırada ayağımın altında bir şey belirdi. Kanın ve çamurun içine elimi daldırıp o şeyi yakaladım. Bir bıçaktı. Hiçbir işe yaramayacağını da bildiğim halde tuttum bıçağı. Camilla pusun içinde üzerime doğru yürürken bıçağı belli etmeden arka cebime yerleştirdim ve ellerimi iki yana serbestçe bıraktım.

“Tamam,” dedim teslim olmuşçasına kollarımı kaldırarak. “Sen kazandın. Seninle geliyorum, hadi savaşı sona erdir. Bitir Camilla, yeter bu kadar.”

Soluk soluğa ilerledim ona doğru. Bana yaklaşmasına birkaç adım kala durdu ve bekledi.

Başparmağıyla arkasını gösterip, “bak,” dedi. “Görüyor musun, artık neredeyse elimdeler ve kaybediyorlar. Şimdi kim yardım edecek sana? Kime sığınacaksın?”

“Hiç kimse,” dedim. “Kimsem kalmadı.”

Şaşkınca açıldı gözleri. Bir adım daha yaklaştı. Onu göremeyeceğim bir hızla üzerime atlayıp beni tekrar yere yatırdı ve gözlerimi görmeye çabaladı.

“Her şey senin yüzünden pis k.lt.k. Bütün bu savaşın sorumlusu sensin. Aslında her şeyin sorumlusu sensin. Onu benden alan da sensin. Sekiz asır önce yaptın bunu, daha dünyaya bile gelmeden.”

Gözleri doldu ve o şekilde titreyen sesiyle konuşmaya devam etti.

“Onu seviyorum,” derken hıçkırıyordu. “Onu hâlâ seviyorum. Bu hiç değişmedi.”

“Biliyorum,” dedim boğazımı ellerinden kurtarmaya çalışarak. “O da seni sevdi.”

Gözleri biraz daha dolduğunda eli de gevşemişti. Ne dediğimi anlamamış gibi biraz daha yüzüme yaklaştı ve sordu.

“O da seni sevdi,” dedim.

Bir an iradesini kaybedip gözyaşları içinde gözlerini kapattı, o an kendime bile inanamayacağım bir hızla dirseğimi yüzüne geçirdim ve üzerine atlayarak devasa bir haykırıyla bıçağı göğsüne sapladım. Elleri bileklerimi tuttuğunda gözleri de irice açılmıştı. Ağzından çıkan köpüklü kanlarla ne olduğunu anlayamadım ve şaşkınlıkla bıçağın kabzasına baktım. İnanılır gibi değildi. Bu bıçak Petra’nındı.

Camilla son nefesini vermeden önce yüzüne doğru eğildim ve cılız bir fısıltıyla “ama!” dedim. “Artık beni seviyor.”

Bıçağı Camilla’nın göğsünden çekerek yavaşça doğruldum. Arkamı döndüğümde bir kez daha gözlerime inanamamıştım. Zaman durmuştu. Bütün ordu bir film şeridi gibi donmuştu ve havada öylece bekliyordu. Bizimkiler şaşkınlıkla bana bakarken şiddetli bir gök gürültüsü hepimizin şaşkınlığını dağıttı ve orduyu bir anda ortadan silip attı. Camilla’nın cansız bedeni de onlarla birlikte ortadan kaybolurken yerini bizimkilerin yaralı bedenlerine ve kan banyosuyla baştan ayağa çamura bulanmış görüntülerine bıraktı.

Ruhu içinden çekilmiş bir ceset gibi bedenime çöken o ağır yükten kurtularak olduğum yere, dizlerimin üzerine çöktüm. Petra önümde belirdiğinde kalan son gücümle bıçağı ona uzattım ve “artık karanlık bir ruha sahibim” diyerek, yüzünü bile göremeden onun kollarına yığıldım.

Zafer

Kuş şakımaları mı? Gözlerimi araladım ve hemen başımın ucunda duran çiçeklere inanamıyor gözlerle baktım. Güneş ışığıyla aydınlanan gökyüzü muazzam görünüyordu. Pencerenin önünde uçuşan kelebekler de cabası.

Neler olduğuna anlam veremeyerek yerimden doğrulduğumda odada birinin varlığını hissetmiştim. Bu kişi Petra'dan başkası değildi.

Yanıma oturdu ve “iyi misin?” diye sordu. Yüzünde zayıf düşmenin verdiği utanç silinmiş değildi. Yine de güçlü görünmek adına çabalıyordu. Temizlenmişti ve son derece de bakımlı görünüyordu. Her zamanki gibi.

Dağılan saçlarımı bir kenara atıp hafifçe ona doğru kaydım.

“İyiyim, herkes nasıl?”

“İyiler,” dedi. “Ama senin dinlenmen gerekiyor, oldukça zayıf düştün.”

Gözlerim yeniden uyumak adına savaşıırken bu hisse sonuna kadar direndim.

Petra'nın elleri ellerimi buldu ve beni kendine çekti.

Başımı göğsüne yaslayıp bir çocuk gibi büzüldüm onun kollarında. Kokusu içimdeydi.

“Neler oldu?”

“Bu kez Kral kuş sendin Fegel. Yuvanı sen korudun. Yanıldım.”

“Bu nasıl olabilir?” dedim.

“Zamanı durdurarak,” dedi.

O an hiç tepki vermedim çünkü duyduğum şeyin son derece saçma ve anlamsız olduğunu düşünüyordum.

“Hiç komik değil,” dedim. “Yine ne için avutacaksın beni?”

“Seni avutmuyorum,” dediğinde yüzünün ifadesini görmek için geriye çekildim.

“Ciddiyim.”

“Zamanı durdurmakta neyin nesi?”

“Bilmiyorum,” dedi bir an için.

“Ah,” dedim kaşlarımı çatarak, “bu kelimeyi kullanmandan nefret ediyorum.”

“Alışkanlık,” dediğinde muzipçe gülüyordu. “İblisler bütün güçlerini Camilla’ya yığmışlar, zaman da dahil. Bizi yine böyle durdurdu, zamanla oynayarak.”

“Onu ben öldürdüm,” dedim bir rüyanın kalıntısı gibi gözümün önüne dizilen görüntülerle. “İnanabiliyor musun?”

Başını salladı.

“Ve senin bıçağınla. Bıçağın orada ne yapıyordu?”

“Seni bekliyordu Fegel.”

Yine hiçbir şey anlamıyordum.

“Nasıl?”

“Kapıyı açtığın o düşümü anımsıyor musun? İşte kehanet gerçekleşti, kapı açıldı Fegel, kapıyı açtın o an. Bu hem kurtuluşun kapısıydı hem de dönüş kapısı. İnan düşünemezdim. Gerçekten yanıldım.”

“Kapı mı?” dedim büyük bir merakla. “Nerede, peki, anlaşmalar ne olacak, ya Hazul’la Merid, onlardan isteyeceklerimiz, ya savaş ne olacak? Hiçbirini alamadan gidecek miyiz? Ya Valek, Maha’ya ne derim ben?”

Ayağa kalkıp deli gibi odanın içini turladım. Durmadan yürüyor, durmadan konuşuyordum.

“Kapı zamansız mı açıldı, ah, yine bir hata yaptım Petra, yine bir şeyleri berbat ettim? Şimdi ne olacak, o kadar bahtsızım ki, kahretsin.”

Beni durdurup sıkı sıkıya olduğum yere sabitledi.

“Kazandık,” dedi. “Sakin ol, nefes al ve düşünmeye çalış. Kurtulduk. Bütün kozlar bizim elimizde.”

Düşünemiyormuş gibi açılan gözlerimi gözlerine diktim.

“Kurtulduk mu?”

Petra’nın elleri belime dolandığında kalp çarpıntıları eşliğinde kendimi köyün meydanında buldum.

Herkes toplanmıştı ve konuşmacı benmişim gibi de bana bakıyorlardı. Ama elbette konuşan ben olmayacaktım çünkü Petra çoktan şovuna başlamıştı.

“Sonunda kapı açıldı,” diye başladı. “Önemli olan da kapıyı açabilmekti ve Fegel’in öfkesi sağ olsun sonunda beni kızdırmaktan başka bir işe yaradı.”

Benim dışımda herkes gülmüştü. Tanrım, Petra bile gülüyordu. Yine mi alay konusu olmuştum? Yüzümü buruşturup kollarımı hırsla göğsümde kavuşturdum. Sonsuza dek susabilecekmişim gibi dudaklarımı sıktım.

Gülüşmeler kesildiğinde Petra devam etti.

“Bugün gücümüzü toparlayarak tamamlayalım günü, ne de olsa yarın karşıma çıkmaktan başka çareleri olmayacak.”

Kalabalık sessizce beklerken Petra bir adım gerisinde duran beni kolumdan tutup avutmak istercesine yanına çekti. Marlo’yu gördüm o an, kalabalığın gerisine doğru gizlendi.

Nesya ifadesini bozmadan izledi bu manzarayı.

Gülümsüyordu.

“Her şeyi borçlu olduğumuz kişiye teşekkür etme zamanı,” dediğinde kaskatı kesilen bedenim bir anda çözüldü ve ben heyecanla titremeye başladım.

“Dün Fegel hepimizin hayatını kurtardı. Halkayı bozdular ve dört bir yandan saldırmaya başladılar. Hiçbirimizin ona

yardım etmeye gücü yetmedi. Ben de dahil,” dediğinde kolumu tutan eli sertleşmişti.

“Ve,” diye devam etti. “Bütün kozlar onların elindeyken rüyam gerçekleşti. Fegül o kapıyı açan tek kişi olarak, üstelik sıradan bir insan, hiçbir güce de sahip değilken bizleri kalbiyle, sahip olduğu inancıyla kurtardı. İnkâr edemeyiz.”

Kısa bir duraksamanın ardından ellerini öne doğru açtı ve “geçmişini anımsayın,” dedi. “Hayatınızı borçlu olduğunuz birine saygınızı nasıl sunuyordunuz?”

Devasa kalabalık bir anda bir dizini kırıp yere çökerek başlarını eğdi. Kanım son zerresine kadar donarken Petra da aynı şekilde önümde diz çökerek beni korkunç bir şaşkınlığa uğrattı. Kalabalığın ağzından kusursuz bir yankıyla çıkan ahenkli ses, gökyüzünü dolaşarak kalbimin ortasına saplandı.

“Tanrı seni şereflendirsin.”

Hepsi aynı anda doğrulup Petra’nın bir el işaretiyle dağılmaya başladı. Huzur içinde dağılan kalabalığa şaşkınlık içinde baktım. Bütün alkışı benim hak etmem rahatsız ediciydi.

Petra doğrulup elimden tuttuğunda geriye üç kişi kalmıştı. “Beni takip edin,” dediğinde hepimiz masanın kenarında bekleyiyorduk. Bu ani hız değişimi başımı döndürmüştü. Hafif bir sendelemenin ardından beni dikkatle sandalyeye oturttu ve kendi de hemen yanıma oturdu. Lelis, Defi ve Marlo da tam karşımıza.

Tarafların nasıl ayrıldığı bu masada bile belli oluyordu.

“Başla,” dedi Petra Marlo’ya bakıp. “Onları bulduğunda neler oldu?”

“Hiçbir şey,” dedi sabırsızlandığını belli ederek. “Lelis’le Defi çoktan beni listeden çıkarmıştı.”

“Şükürler olsun,” dedim içimden ama pek de içimden olmamış olacak ki hepsi aynı anda gözleri pörtleyerek bana baktı.

Yine mi sesli düşündün sen? Vazgeç bundan!

Yanaklarım kızarak eğdim başımı. Petra şoku geçiştirmek istercesine konuşmaya devam etti.

“Yani hiçbir anlaşma yapmadın mı?”

“Maalesef,” dedi bundan dolayı son derece üzgün olduğunu göstermek istercesine. Yine de,” diye devam etti, “burada kalacağım.”

Ağzımdan bir şeyin çıkması gerekiyordu, ne, nasıl diye haykırmalı, avazım çıktığı kadar bağırımalıyım ama ben sadece gözlerimi ayırmış Marlo’ya bakıyordum.

“Bu da ne demek?” diye sordu Petra. Ablalarım son derece sessizdi, sanki bunu biliyorlardı. Defalarca tartışmışlar, itiraz etmişler ama ona engel olamamışlardı. Evet, bu sessizlikte aynen bunlar vardı.

“Bu şu demek,” diye dikti kiremit gözlerini. “Burada kalacağım ve sizinle dönmeyeceğim. Gayet anlaşılır.”

Petra geriye yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirerek bakışlarını bana dikti. Söz sırası bendeydi.

“Bunu yapamazsın,” dedim. “O kadar uğraştık. Onlarca yıl birlikte çabaladık, ablalarım seni kurtarmak için buraya hapsolmayı kabul ettiler, sırf sen kurtul diye, şimdi onları da feda edip aptal gibi kendini buraya mı hapsedeceksin?”

“Onlar benim ruhumu kurtardı Fegel, sonum Artephius gibi olacaktı.”

Bedenime binlerce iğne batmış gibi irkildim.

“İki kişilik bir anlaşmayla beni o sondan kurtardılar. Artık burada kalabileceğiz. Camilla bir gölge olarak nasıl yaşadıysa bizde bu dünyanın içinde yaşayacağız.”

“Geleceksin,” dedim fısıltıyla.

“Hayır,” dedi. Petra hâlâ bana bakıyordu.

Zorlukla yutkunup ellerimle yüzümü sıvazladım ve gürültülü bir nefes verdim.

“Gelmek zorundasın. Seni burada bırakamam. Dünyaya dön ve ne yapmak istiyorsan orada yap. Gez, dolaş ama özgür ol.”

“Seni bu adamla birlikte görmektense burada sürünmeyi yeğlerim.”

O an bıçak gibi kesilen ses ve nefesler uzun süre odaya tekrar dönmedi.

Gözlerim dolduğunda söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum.

“Onunla bir hayat yaşayacaksın. Evleneceksin, bu bir gerçek. Geçmişte yaşanmamış ne varsa hepsini yaşayacaksın ve ben bunları bile bile etrafında dolanacağım öyle mi? Asıl kâbus bu. Sonsuza dek burada savaşılabirim ama seni öyle görmemi isteme benden.”

Beni gittikçe köşeye sıkıştırıyordu. Söyleyeceğim bütün kelimeleri ağızımdan çekip aldı ve beni bir dilsiz gibi öylece ortada bıraktı. Ablalarım da Petra da bir sonraki cümleyi duymak istercesine çıt bile çıkarmıyorlardı. İşin tuhafı Petra’nın son derece sakin olmasıydı. Mutluluktan uçtuğu bile söylenebilirdi. Ne de olsa içten içe onun kalmasını istemiyor muydu? Dönecek olmasını sırf ben istediğim için kabullenmişti. Şimdiyse...

“Yeni baştan bir hayat kurabilirsin kendine. Ailen dönmüş olacak, onlara kim sahip çıkacak söylesene. Senin yokluğun onlara ne hissettirecek?”

“Umurumda bile değil.”

“Lütfen, aklını başına al ve ailen için yeniden düşün.”

“Onlar ben olmadan da hayatına devam edebilir ama ben sen olmadan hayatıma devam edemem.”

Petra kollarını çözdü ve masanın üzerine doğru yaslanarak bakışlarını Marlo’nun üzerine dikti. Tanrım, masayı suratına geçirecekti. Ya da, ya da bütün gücüyle kükreyecek, Marlo’yu yumruk yağmuruna tutacaktı.

Uzun süren bir bekleyişin ardından çattığı kaşlarını yumuşattı ve “seni burada bırakmayacağım,” dedi. “İstesen de istemesen de geleceksin.”

“Acımın keyfini süreceksin değil mi? Amacın bu.”

“Senin çocukça kaprislerinle uğraşmayacağım Marlo. O kapıdan tekmelerimle geçmek istemiyorsan özgür iradeni kullan.”

Ablalarım istemeden de olsa kıkırdadı. Eğer gülebilecek ruh halinde olsaydım ben de bu espriyi kaçırmazdım.

“Şu an içimdeki şeytani kıskançlığa hâkim oluyor ve seni götürmek için çabalıyorsam benden kaçabileceğini aklından bile geçirme.”

“Neden?” dedi Marlo. “Neden beni götürmek istiyorsun?”

“Çünkü,” dedi Petra bıkkınca. “Fegel’in bir parçasının burada kalmasını istemiyorum.”

Bu söz üzerine hepimiz soluksuz ve kıpırtısız bir şekilde uzunca bir süre donup kaldık. Başımı Marlo’dan Petra’ya çevirdiğimde gördüğüm şeyin tarifi yoktu.

O halkanın içinde beni tehdit ederken ne denli tehlikeliyse burada da o denli merhametliydi. Ve Petra her defasında üzerine basmama seve seve, ama acı içinde göz yumuyordu.

Şu an yaptığı şey de oydu.

Acısının altında ezilmek.

Gecenin bir yarısı korkunç bir rüya görmüşçesine yerimden sıçrayarak uyandım ama rüya falan görmemiştim, kalbime hükmeden hüznün uyumamı zorlaştırmış, uyuduğumda da beni huzursuz edebilmek için elinden geleni yapmıştı. Başımı kaldırıp Petra’yı aradım ama yanımda yoktu, hâlbuki ona sarılarak kapatmıştım gözlerimi.

Yataktan doğrulup odanın içindeki karanlığı taramama rağmen kimse yoktu. Kapıya yöneldim ve temkinli adımlarla basamakları yavaşça indim. Mum ışığının titrek alevi odayı aydınlatmaya çalışıyordu. Şöminenin başında buldum onu, elinde Maurois’in kitabı vardı ve etkisinden

çıkamıyormuşçasına da kitabın etkisine kapılıp gitmişti. Benim ona yaklaştığımı bile fark etmemiş gibi bir hali vardı. Son anda başını kaldırdı ve kitabın kapağını kapatarak hemen yanına bıraktı.

“Okusaydın,” dedim.

“Fegel,” dedi şakaklarını ovalarken. “Neden uyandın?”

“Uyku tutmadı. Peki, sen neden yanımda değilsin?”

“Şey,” dedi ilk defa hazır cevaplık yapamayarak. “İklimler’i yeniden okumak istedim. Belki kaçırdığım bir şey vardır.”

“Seni gecenin bir yarısı kaldıran bu istek miydi? Acaba bir şey kaçırdım mı? Acaba birbirini hak eden bir çift mi vardı? Yoksa yanıldım mı? Bunları sormadığını söyle.”

Gülümsedi ve kitabı oradan alarak bir sayfayı açtı.

Hemen dizinin dibine çöktüm ve dirseklerimi onun dizlerine yasladım.

“Romanlardaki gibi bir sevgi sahiden var mı acaba, bundan vazgeçmek mi gerek yoksa diye sordum kendi kendime. İnsanı yenilgiden ancak ölüm kurtarıyor, onu mahkûm eden de bu.”

Bu satırları o kadar içli okumuştum ki, ezbere de bildiğini bildiğim halde satırlara göz atarak okuması çok daha hoştu. Onu dinleyebilirdim. İklimler’i baştan sona ondan dinleyip kendimden geçebilirdim.

“Biliyor musun?” dedi kitabı kapatıp. “Sana tuhaf gelecek ama Marlo’yu düşünüyorum.”

Ok yutmuş gibi dikildim dizlerimin üzerinde. Doğru mu duymuştum?

“Evet,” dedi. “Şaşırdığını biliyorum ama sanırım senin yüzünden biraz duygu kııntısı taşıyorum onun için.”

“Kııntısı mı?” dedim gülmeme engel olarak.

“Bununla idare etmesi gerekir,” dedi omuz silkerek.

Haklıydı.

“Peki,” dedim. “O duygu kııntısı sana ne hissettirdi?”

“Bu kitabı bugün onun gözünden okudum ve sonuç neydi sence?”

“Neydi?” dedim merakla.

“Kendi gözümle okumuşum gibi.”

Tenimi saran ürperti kalbimden çıkıp gelmişti.

“Sevgi kuşkuya, aldatılmaya katlandığından daha iyi katlanır ayrılığa, ölüme.”

Bir alıntı daha yaparak beni eskisinden daha çok yaralamıştı. Marlo’ya dair kapattığım defterin ucunu kaldırırken bunu neden yaptığını bir türlü çözemiyordum.

“Onu burada bırak Fegel. Dayanamayacak. İnan bana dayanamayacak.”

“Hayır,” dedim bir an düşünmemeksizin. “Gelecek. Valek’i kaybettik, ablalarım kendini feda etti, Verhin’le Uğra ait olduğu yerde burada olacak, hadi Avcı’nın ve Kambur’un özgürlüğüne kavuştuğunu varsayalım ve ben tek bir kişiyi daha kaybetmek istemiyorum.”

“O tek bir kişi Marlo olduğu için mi?”

“Petra lütfen, bununla vurma beni. Böyle yapma.”

Sakince indirdi omuzlarını. Ellerine tutundum ve gözlerine baktım. Mum ışıklarının aydınlattığı loşlukta ona bir kez daha âşık oldum.

“Lütfen, bunu neden istediğimi bilmiyorum ama dönmesi gerektiğine inanıyorum. Onun kaderi orada yazılı, ablalarımın aksine burada değil. Bunu ruhumun bir yerlerinde gerçek anlamda hissediyorum. İnan bana, döndüklerinde hiç olmadıkları kadar özgür olacaklar. Bir kere artık insanlar ölmeyecek, kendilerini bu istekle kısıtlamak, zincirlemek zorunda kalmayacaklar, bundan daha güzel bir şey olabilir mi? Bence olamaz. Herkes hak ettiği hayatı yaşayacak Petra, lütfen beni dinle.”

Kısa bir sessizliğin ardından dişlerini gıcırdatıp üzerime doğru eğilerek “peki,” dedi. “İstediğin gibi olsun, ama onun

duyduğu acı yüzünden tek bir saniye üzüntü duymaya kalkarsan bunun hesabını sana sorarım Fegel. Hiç kimseye değil, yalnızca sana.”

Boğazıma dizilen yumrularla güçlkle yutkunup “tamam,” dedim. “Kabul ediyorum.”

“O halde, Marlo dönecek. İstese de istemese de.”

Rahat bir nefes alıp minnetle gözlerinin içine baktım.

“Ve stoacı çocuklar. Hani ölümlerine sebep olduğun ailen. Geri dönme ihtimalleri var mı?”

“Ne planlıyorsun?” dedi kaşlarını çatıp.

“Geri dönsünler,” dedim. “Kapıyı açıtsak geri dönebilirler.”

“Hayır, onları istemiyorum. Nasıl olduysa dönüştürdüm ama sonradan çok pişman oldum.”

“İtiraz edecek durumda değilsin,” dedim. “Demek ki dönebilirler. Pekâlâ, o halde onları da alıyoruz.”

“Fegel!”

“Unutma,” dedim. “Bu gemi Nuh’un gemisi değil. Bu benim gemim. Fegel’in gemisi ve o gemiye istediğimi bindirebilirim.”

Dişlerini sıkıp bunun hesabını sormak istercesine salladı başını. “Nasıl istersen.”

“Yatalım mı?” dedim huzurlu bir bakışla. “Ama sen de yanımda ol, yoksa uyuyamam.”

Bir süre duraksadı ve gözlerimin içine baktı.

“İstemiyorsan Valek hakkında konuşabiliriz ya da bıçağının beni nasıl bulduğunu? Camilla’yı nasıl öldürebildiğimi, yanıldığını ve daha fazlasını.”

Hızla ayağa kalkıp beni de yerden kaldırdı.

“Bence uyuyalım, yarın bizi zor bir gün bekliyor.”

Başımı sallayıp gizlediğim tebessümle merdivenleri tırmandım. Zaferin tadını çıkarırken bu dünyada insanı güvende, sevgi dolu ve aşkla hissettirebilecek bir şey varsa o

da sevdiğin adamın kollarında uykuya dalmak olduğunu
anladım.

Savaş Alanı 3. Gün

In cin top oynuyor deyimi bu alan için geçerli olmalıydı, çünkü etrafta yaprak bile uçmuyordu. “Gelecekler mi?” diye sordum sessizce.

Petra cevap vermeden etrafı süzmeye devam etti.

Valek’in bedenini kâhinlerin evinde bırakmıştık. Bir şekilde onun geri döneceğine olan inancımı sonuna kadar koruyacaktım. Bizimle gelmemiştii ve biz olmadan dönebilirdi. Umarım.

Verhin ve Uğra’yla vedalaşmaksa pek zor olmamıştı, çünkü beni bir daha görmek istemiyormuşçasına kısa bir baş sallamayla uğurlamışlardı. Başlarına açtığım onca beladan sonra sanırım bende aynısını yapardım.

Onun dışında birlikte geldiğimiz herkes buradaydı, stoacı çocuklar da olmak üzere herkes.

Kalabalık grup bizimle birlikte boş alanda ilerlerken aradığımız şey önümüzde değil birdenbire kalabalığın tam arkasında belirdi. Arkamdaki kalabalık ikiye ayrıldı ve yolu bizim için açtı. O an Petra elimden tutup beni sürüklemiyor olsaydı olduğum yerde çivilenip kalırdım, çünkü Hazul’la Merid tam olarak yolun sonunda duruyordu. Hemen arkalarını saran bedensiz gölgeler ordusuyla. Camilla’yı kaybetmişlerdi.

Petra bir elini arkasına atıp yürüdüğünde bu karşılaşma için son derece temkinli olması gerektiğini düşünüyordu. Bıçağını ortaya çıkarması an meselesiydi.

Petra'nın adımları büyüdükçe benimkiler küçülüyor, arkamızdaki kalabalık biz yürüdükçe gittikçe kapanıyordu. Sonunda iki taraf karşılıklı olarak bir araya geldi. Beni asıl şaşırtan Hazul'la Merid'in onların zihnine girdiğimde üç metreyi bulan boylarının burada yalnızca iki metre kadar olmasıydı, böylece korkutuculukları daha da azalmıştı.

Gözlerimi dikip onları incelemeyen önce güçlü bir nefes aldım ve kendimi bunun için hazırladım.

Petra eliyle hafifçe beni arkasına aldığı anda iblisler ifadesiz bir yüzle tam olarak bana bakıyorlardı. Marlo'yla Patrizio hemen arkamda belirdi. Ablalarım da Petra'nın arkasında. Onlarla anlaşma yapmış olmalarına rağmen tuttuğumuz taraf belli diyorlardı.

Seviyesi gittikçe azalan cesaret ibremi daha fazla düşürmeden tutup yerden kaldırdım ve omuzlarıma binen yükü Petra kadar dik durmaya çalıştım.

Tanrım, yüzleri gerçekten berbattı. Bakılmayacak kadar da ürkütücü, ama onlar nasıl gözlerini bana dikip beni rahatsız etmek için ellerinden geleni yapıyorlarsa bende aynı şeyi onlar için yapabilirdim. Yükselen mide bulantımı yüzüme yansıtarak.

“Sonunda,” dedi Petra elimi bırakıp bir adım öne çıkarak. İki eli de belinde kavuştu, ama bıçak henüz ortaya çıkmamıştı.

“Korkunuzu yenip karşıma çıktınız.”

Hazul tepki vermedi ama Merid kulakları sağır eden bir kahkaha attı.

“Çok yazık,” dedi Hazul hiç beklemediğim bir anda. “Bizden biri, bir parçamız, karanlığın, kötülüğün sahibiyken üstelik, ne diye savaşmaya kalkışır ki?”

Petra'nın bıçağı sihirli bir güçle elinde parlayınca ben de dahil arkamdaki kalabalık bir anda bir adım geriye çekildi. Bunca kalabalığın çıkardığı ayak sesi uzunca bir süre yankılanmıştı.

Hazul’la Merid başlarını birbirine çevirip kısa bir bakışmanın ardından birbirlerini onayladılar.

“Petrarca,” diye devam etti Merid, “bu savaş sonsuza dek sürebilir. Ordularımızı azaltabilirsiniz ama asla yok edemezsiniz. Bu yüzden neden ne istediğinizi söylemiyorsunuz?”

“Korkunun gözünü seveyim,” diye fısıldadı Patrizio hemen yanımda belirip. Bir yandan da belli belirsiz gülümsüyordu. Ona tepki vermedim ve önüme döndüm.

“Öncelikle soruma yanıt ver Merid, Valek’e ne oldu? Şu an nerede?”

“Buna ben cevap vereyim,” dedi tanıdık bir kadın sesi. O sırada karşılıklı duran taraflar birbirlerine yaklaşıp meydana üçüncü bir orduya bıraktı. Bu doğanın ta kendisiydi ve yine aynı görüntüyle karşımıza dikilmişti.

Hazul’la Merid onu gördüğüne hiç rahatsız olmamıştı ama Petra rahatsız oldu, yine de kendini güvende hissetmiş olacak ki arkasında birleştirdiği ellerini iki yana bıraktığında bıçak ortadan kaybolmuştu.

Hepimiz kadına döndük.

“Valek Tanrı’nın huzurunda. Yüzyıllar geçmiştir ki hiç bu kadar fırça yediğini hatırlamıyorum.”

O an rahat bir nefesle omuzlarımı düşürmüştüm ki bütün umudum, inancımınla birlikte yerle bir oldu.

“O artık öldü. Bir daha dünyaya dönemeyecek. Kendisi bu bedeli ödediği gibi Maha’da bu bedeli en acı şekilde ödeyecek. Ve bizler,” diye devam etti. “Ortalığı son derece karıştırdık. Böyle olması gerekmiyordu ama oldu, Tanrı iyiler olarak bizim de kirlendiğimizi ve sıkı bir temizliğin gerekli olduğunu düşünmüş olacak ki Petrarca sağ olsun, hepsini ortadan kaldırdı.”

“Sanırım bu bizim için de geçerliydi,” dedi Hazul. “Dünyamızı bir araya getirip bir süre birbirimize tahammül

etmek. Hepsi de bu kızın yüzünden.” İşaret parmağını bana doğrulttuğunda ister istemez irkildim.

Petra onlara bir adım daha yaklaştı ve Hazul’a bakıp “o pis parmağını ona doğrultmaktan vazgeçmezsen onu yerinden koparmaktan büyük zevk alacağım,” dedi. “Beni hapsettiğin yirmi dört yıl için de tasarladıklarım yok değil.”

Merid eliyle Hazul’un parmağını indirdi ve bakışlarıyla onu yatıştırdı. Şaşkınlığım giderek artıyordu.

“Daha önce dünyalarımız hiç birbirine geçmemişti,” dedi kadın, “ve daha önce zaman hiç ilerlemedi” diye devam etti Merid. “Ve bunlar bizim isteğimiz dışında gerçekleşti. Bir sorumlu arıyorsak bunun kim olduğu ortada.”

Bakışlar yeniden benim üzerime dikildi ama ben cevap vermeye bile yeltenmedim. Bu cevabı Petra verdi.

“Maha’yı kışkırtan sizler, ortada suçlu arıyorsanız bir ayna alıp kendinize baksanız iyi edersiniz, suçlu orada kendini gösterecektir.”

“Hepimiz için faydalı bir anlaşma olmalı,” dedi kadın. “Bunun için de Petrarca’nın istediklerini vereceksiniz.”

Merid yüzünü kırıştırıp “duymamız lazım,” dedi. Neredeyse itiraz edecek sanmışım.

Petra birkaç adım daha öne çıktığında Hazul’la Merid geriledi.

“Burada olmakla güçlerinizi de elinizden aldık,” dedi Petra bundan büyük bir zevk duyuyormuşçasına. “Artık gölgeler insan öldürmek zorunda kalmayacak ve zamanın tek bir saniyesine bile dokunamayacaksınız, çünkü bu hak ellerinizden sonsuza dek gitti. Yanılıyor muyum?” diye çevirdi başını kadına.

Kadın sakın bir baş sallamayla “hayır,” dedi. “Savaşı kazansaydı belki ama pes etmek zorunda kaldı, çünkü Fegel onlara ait olan bir şeyi onların elinden aldı.”

Arkamdaki uğultu patlayan bir bomba etkisiyle bir anda yükselmişti. Elim kalbimin üzerine gitti ve kolyemi sıkıca kavradım, dizlerim titriyordu. “Nasıl?” dedim anlam veremeyerek. “Bu da ne demek?”

“Ne söylüyorsun sen?” dedi Patrizio hemen yanımda.

Hazul’la Merid derin bir acı içinde yeniden birbirlerine baktılar ve başlarını bir anlığına yere eğdiler.

“Gücümüz artık Fegel’in.”

Tanrım, hepsi aklını kaçırmış olmalıydı, aksi takdirde bu söyledikleri deli saçmasının bile ötesindeydi.

“Doğru,” diye devam etti kadın. “Yoksa savaşı nasıl bitirebilirdin? Zamanı durdurarak ve bunu yaptın da. Kapıyı da açan sendin, savaşı bitiren de sen. Hazul’la Merid aptallık yaparak güçlerini Camilla’ya verdiler ve onun ölümü Fegel’in ellerinden oldu. Hem de her şeyi yok etme gücü olan o bıçakla. Şimdiyse o güç senin ellerinde. Kusursuz bir işleyiş değil mi? Hayran kalmamak elde değil. Ve şimdi, bu zaferle dön yaşamına. Zamanla oynamak mı istiyorsun, belki bir dakika öncesine dönmek istersin ya da bir yıl, belki yüz yıl, ha, ne dersin, ilginç olmaz mıydı? Eminim, olurdu. Bunu birlikte başarabilirsiniz,” dedi Petra’ya bakıp. “Ve bununla da bitmedi. Zamanın içinde dilediğin gibi gezinme hakkına da sahipsin. İşte sana sonsuzluk! Bu armağan artık tamamen sana, size ait.”

Bayılmadan önce hızlıca yürüyüp Petra’nın eline sıkı sıkıya tutundum. Hazul’dan boğuk bir hırıltı duyuldu, Merid öfkeli bakışlarını ona doğrulttu ve birbirlerine kırgın gibi başlarını iki yana çevirdiler.

“Fegel’in bunlara ihtiyacı yok,” dedi Petra, “yalnız zamanı onların elinden almış olmasına son derece sevindim. Tehlikeli bir silah artık güvenli ellerde.”

Biliyordu, dedim elini güçlüce sıkarken. Sadece kapıyı açmadığımı, bunun bana verildiğini de biliyordu. Tek isteği, bir

şeyi kaldırabilecek güce geldiğimde öğrenmemdi. Haklıydı, ona kızamazdım.

Başımı çevirip arkamdaki kalabalığa, aileme bakmak, yüzlerindeki ifadeyi görmek istedim, en çok da ablalarım ve Marlo'ya. Benim hakkımda ne düşünüyorlardı? Sahi, kimdim ben artık? Kime dönüşüyordum sıradan bir insanken? Kendi gölgesinden bile korkan Fegel bunca şeyle nasıl baş ederdi?

Petra başını indirip gözlerinin yeşiliyle gözlerime baktı kısa bir an ve gülümseyerek konuşmayı benim devralmamı istedi. “Bu gemi senin,” dedi. “Hadi iste.”

Sakince başımı salladım ve başladım.

“Bizimle birlikte gelen ölümsüzler var,” dedim sesimin tonunu kontrol altına alarak. “Ve onların içinde özgür kalması gereken biri de. Avcı,” diye devam ettim. “Onu bırakmanı istiyorum Hazul.”

Hazul büyük bir yara almışçasına hüznle baktı gözlerime. Bunu yapma diyordu sanki, benden kimseyi alma. Beni ayakta tutan acılarım.

“Tamam,” dedi Merid, “Avcı özgür kalacak.”

Doğaya döndüm ve “sahip olduğu ruhlar özgür kaldığında onlara yollarını göstermenizi istiyorum,” dedim. “Cezalı ya da başka bir neden gibi bahaneler duymakta istemiyorum.”

Petra başıyla onaylarken elimi tutan eli adeta bana güç veriyordu. Bacaklarım titremeden duruyor, dimdik omuzlarımla sizlere meydan okuyorum dercesine karşılığında dikiliyordum.

“Peki,” dedi. “İstediğin gibi olacak.”

“Kabil’in çocukları,” deyip Hazul’la Merid’e baktım. “İnsanların arasına girebilir, insan gibi yaşayabilirler. Vesayeti sizlerden çıksın istiyorum.”

Hazul’un yüzü giderek çökerken Merid de öfkesi sayesinde gittikçe güçleniyordu. Uzunca bir duraksamanın ardından “tamam,” dedi. “Onları da bırakıyoruz.”

“Kambur,” dedim güçlü bir nefes vererek. “Bu kadar eziyet yetmez mi Hazul, artık ondan alabileceğin hiçbir şey kalmadı. Bırakmanın tam da sırası.”

Hazul hayatının sonuna kadar benden nefret edeceğinin resmini yüzüne çizirken bunun cevabını da Merid verdi ve Kambur’u da özgürlüğüne kavuşturdu.

“Ablalarım,” diye devam ederken ikisi de aynı anda itiraz etti.

“Bu anlaşma her şeyin üzerinde. Katiyen onları vermeyeceğim.”

Başımı doğaya çevirip, arkasında sonsuz bir ışık gibi süzülen halelere baktım. “Onlar benim kardeşlerim,” dedim. “Burada bırakamam. Onlarsız olmaz. Yapılan hiçbir anlaşma umurumda bile değil.”

Uzun sayılabilecek bir sessizliğin ardından “bununla bizzat ilgileneceğim,” dedi. “Çok güç olacak. Dengeler sarsılacak. Feda etmem gerekenleri edeceğim ve iki dünya ayrıldıktan sonra onları kendi ellerimle göndereceğim.”

Merid, kulaklarda hasar bırakacak bir haykırıyla yumruğunu sıkarak gökyüzüne doğru avazı çıktığı kadar bağırdı. Onun sesine gökyüzünden öyle bir karşılık geldi ki, bu gök gürültüsünün altına gizlenen ses değil bedenlerimizi ruhlarımızı bile yerinden hoplatmaya yetti. Petra’nın eline daha sıkı sarıldım ve titreyen sesimle “Marlo,” diye atıldım. “O da özgür kalacak. Kimse ona ilişmeyecek. Ne bedeni ne de ruhu. Patrizio sizinle anlaşma yapmış olabilir, bu sadece temsili olacak. Ne gölgeler, ne de diğer ölümsüzler, kötülük kaynağını bizzat kendinden alacak, sizden değil.”

Cevap Hazul’dan gelmişti.

“Cüretini nereden alıyorsun Fegel?”

Onu onun silahıyla vurarak “acılarımdan,” dedim. “Tıpkı senin gibi.”

O ilerlemek istedi ama Merid geri adım attı. Petra'nın elini bırakıp o adımı onlara doğru ben attım ve "biz bir bütünüz," dedim sesime yansıyan hüznle. "Tıpkı sizin gibi. Ve hepsinden önemlisi yaralıyız. Sizin taşıyamadığınız o aşkı kalplerimizde taşıyarak aldık bu yaraları. Bu bedeli üçümüz de ödedik. Acılarımızla ve kanayan yaralarımızla geldik. Ne aldığımızın hiçbir önemi yok Hazul. Ne ölümsüzlük, ne zaman, ne de başka bir şey. Biz aileyiz. Biz birbirimize sevgiyle bağlıyız. Dostlukla, erdemle, sahiplenmekle. Bu bağları koparacak güçte değilsiniz siz. Ve bizleri anlayacak kapasitede de. Sizler bu halkanın en zayıf varlıklarısınız."

İşaret parmağımı Hazul'a doğrulttum.

"Acılarımızdan uzak durun, yaralarımızdan uzak durun, sahip olduğumuz her şeyden sonsuza dek uzak durun. Bizi parçalayamayacaksınız. Bizi ayıramayacaksınız. Bu bütünü ayırmaya ne sizin, ne de doğanın gücü yetmeyecek. Bitirin bu oyunu, bir son verin artık."

"Yoruldunuz," dedi Hazul dolan gözleriyle.

"Küllerimiz bile sizi devirmeye yetebilecekken hangi yorgunluktan bahsediyorsun Hazul? Sen bu aşkla kaç gün yandın? Söyle bana, yanıp da küllerini hangi kanatlara taktın? Söyle. Aşk adına ne yaptın?"

Adımları geriledi ve ayakta duramayacak kadar zayıf düştüler. Dolan gözlerimdeki birer damla yaş Hazul'un gözyaşıyla aynı anda süzüldü yanaklarıma. Acımı anladı ve bu bile ruhu için yeterince ağırdı.

"Bu aşkta en büyük pay Petra'ya aitti, biz kırıntılarla bile perişan olmuşken o nasıl katlandı, düşündünüz mü, hayır! Sadece acılarımızdan zevk almaya baktınız. Yaralarımızı kaşıyıp üzerinde keyifle zıpladınız. Sahip olduğumuz her şeyi kazandık biz. Kendi çabamızla. Bir gün, bir ay, bir yıl değil. Onlar asırları aşmış geldi, ben yarım asrı. Bu yüzden, artık durun!"

Petra'nın yanına dönüp elini sıkı sıkıya tuttum. Elini uzatıp şefkatle ıslak yanaklarımı sildi. O sırada etrafı saran kısa bir sessizlikle ben hariç etrafımdaki devasa kalabalık başını kaldırıp çıplak gökyüzüne baktı. Benim dışımda herkesin duyduğu, bildiği bir şey olmuştu. Tedirgince başımı Petra'ya kaldırdım. Sorun yok dercesine başını salladı. Onlar başlarını indirince ben kaldırdım ve ne gördüklerini ya da ne duyduklarını anlamayarak şaşkınca derin maviliği izledim.

“Kanal açık,” dedi kadın. “Söylemek istediğin bir şey var mı Fegel? Şu an seni dinliyor.”

Kalp atışlarım deliye dönmüştü. Kimden bahsediyordu, Tanrı'dan mı? Az kalsın düşüp bayılacaktım. Dizlerim bedenimi taşıma görevinden feragat edip çekip gitmişti uzaklara. Petra'ya bütün gücümle tutundum. Konuşamıyordum.

“Fegel,” dedi Petra sessizce. Eli yanağıma gitti ve gözümde asılı kalan damlayı oradan indirdi.

“Teşekkür ederim,” dedim kekeleyerek. Küçük, savunmasız bir çocuğa dönmüştüm. Petra'nın orman yeşili gözlerine takılı kalıp devam ettim. “Asırları önüme serip bana onu, Gavino Petrarca'yı verdiğin için.”

Zaman durmuşçasına kalabalıkta donup kalmıştı. Bir gök gürültüsü duyuldu ardı ardına. Yüzlerdeki ifade değişti ve yerini derin bir gülümsemeye bıraktı. Hazul'la Merid bile bundan nasiplenmişti.

O an boynumdaki kolye tuhaf bir şekilde havalandı ve tüy yerinden çıkmak için adeta çırpındı. Petra'nın elini bıraktım ve fırkatenin ucunu açarak onu serbest bıraktım. Tüy onu serbest bıraktığım an mermi gibi fırlayıp gökyüzüne doğru savruldu. Olduğumuz yer hafifçe sallandı ve gökyüzünde yankılanan gök gürültülerine devasa kanatların çırpıtığı ses eşlik etti.

Bir an için Valek'in döneceğini umsam da yanılmıştım, gökyüzünden bize doğru savrulan tüyler aheste aheste yere döküldü. O tüylerin birine bir çiçek takılmıştı. Olağanüstü

güzellikteydi ve insanı kendinden geçirip nefesini kesmeye de fazlasıyla yeterdi. Gözleri k r edecek renk tonuysa büyülü bir etki yaratıyordu. Eğilip ieği yerden aldığımda kokusu ben de dahil herkesi kendinden geçirdi.

Gözlerim puslanıp yer ayağımın altından kaydı. Bir anda zaman da mekân da değişti ve hepsi de tek bir saniye içinde olup bitti. Etrafımdaki her şey silinip gitmişti sanki. Gözlerime inanamıyordum. Çiçeğin üzerinde dünyanın bütün renkleri vardı ve kelimelerin yetersiz kaldığı bir görsellikle varlığımı sarıp sarmalıyordu. Sonunda dayanamadım ve çiçeği burnuma götürdüm. Bütün gücümle çiçeğin kokusunu içime çektiğimde şiddetli bir gök gürültüsü daha yankılandı ve etraftaki her şey bembeyaz bir sis tabakasının içinde silinerek uzaklaştı.

La

La

Ya uyusan? Ve uyurken bir rüya görsen? Ve rüyada cennete gidip hiç bilmediğin bir çiçek koparsan? Ya uyandığında çiçeği hâlâ elinde tutsan? Ne olurdu o zaman?

Gözlerimi açar açmaz kendi suretimle karşılaştım. Hayal olarak değil elbet, Petra'nın tavanına monte edilmiş fotoğrafımdı bu. O dünyanın bütün renklerini barındıran gözlere uzunca bir süre baktım ve yüzümdeki mutlu gülümsemeyi, o an ne hissettiysem onu anımsamaya çalıştım. Yapamadım ama, o an içimde bıraktığım her şey orada kalmış gibiydi. Küçük Fegel hâlâ küçükte olsa kalbinde büyüyen kocaman bir şey vardı. Sonsuzluğu ulaşacak ve eşi benzeri olmayan bir aşk.

Ellerim göğsümde birleşmiş, bir şey tutar haldeydim. Bir süre ne olup bittiğini zihnimde canlandırmak için çabaladım ve sonunda başardım da. Dönmüştük.

Başımı kaldırıp baktığımda o çiçek sahiden de elimdeydi ve kokusu muazzam bir güzellikle içime doluyordu. O kokulara başka kokular da karıştı ve elimden geldiğince yataktan tutunup doğrulmaya çalıştım. Kolyem boynumda değildi, onu almışlardı benden, Valek'le birlikte o tüyü de. Çiçeği incinmemesi gereken narin bir şeymişçesine yastığın üzerine bıraktım. Uzunca bir süre onun üzerimde bıraktığı etkiyle yerimden kıpırdayamamıştım. O bana Tanrı'nın bizzat

gönderdiği bir hediye idi. Dünyada başka hiçbir insanın sahip olamayacağı bir hediye hem de.

Ayak parmaklarımı hareket ettirip üzerine basmaya çalıştım. Hafif bir sendeleme ardından pencereye doğru temkinli adımlarla yürüdüm. Mevsimi görmem, kasvetiyle boğulduğum o dünyadan tamamen kurtulduğuma inanmam gerekiyordu. Gözlerimle görecektim. Perdeyi çektim ve diken diken olan tüylerim eşliğinde derince gülümsedim. Bahçemiz orada duruyordu. Büyülü olan ne varsa iç içe geçmiş, beyaz yelken çiçekleri biraz daha boylanarak neredeyse pencereye ulaşmıştı. Unutma beni çiçeği tahta selenin içinden coşkuyla taşıyor, hezarenler görsellik bakımından kendileriyle yarışlıyordu. Krizantemler, erengüller, şakayıklar, filbaharlar ve Petra'ya duydukları sevgiyle kendilerinden geçen pentaslar. Tanrım, ne kadar da olağanüstü bir görüntüydü bu.

O an dünyada olan biten hiçbir şey umurumda olmadı. Dünyanın içinde, bir o kadar da dışında kalmaktı isteğim. Ve belime dolanan kolların sahibiyle sonsuz bir hayat yaşamak.

Yanağıma bıraktığı o masum öpücüğün verdiği tarifsiz hisle bende o çiçeklere benzeyip kendimden geçmişim.

“Sonunda uyandın,” dedi belimi daha sıkı sararak. Kemiklerimi kırmak adına çabalarken, kokumu gürültülü bir nefesle içine çekiyordu.

“Seni çok özledim.”

“Lütfen dönmek için bir aydır uyuduğumu söyleme.”

“Maalesef,” dedi içli bir sesle. “Bir ay benim için dayanılmaz bir zamandı. Geçirdiğimiz yılların aksine.”

Hızlıca ona döndüm ve gözlerinin yeşiline kendi dünyamızda, kendi evimizde sonsuz bir huzur eşliğinde baktım.

“Herkes döndü mü?”

Duymak istediği bu değilmişçesine çatıldı kaşları ve “döndü,” dedi. “O dahil, herkes burada.”

O kelimesinin açılımı Marlo'nun ta kendisiydi ve kızmamak için kabaran öfkesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Ona bu konuda yardımcı olmak için başımı göğsüne yapıştırdım ve kollarımı arkasında birleştirerek bütün gücümle sıktım.

Heykele dönen bedeni bir anda gevşeyip çözülmeye başladı.

“Affedersin Petra. Hâlâ endişe içindeyim. Hâlâ bitmemiş gibi geliyor. Gözlerimi kapatmaya, arkamı dönmeye bile korkuyorum. Kendimi hâlâ o halkanın içinde kapana kısılmış gibi hissediyorum. Bundan kurtulmak için zamana ihtiyacım var ve her şeyin yoluna girdiğini kendi gözlerimle görmeye.”

“Peki,” dedi geri adım atarak. “Haklısın, bazen duygularını görmezden geliyorum. Ve nelerin üstesinden geldiğini.”

“Ama,” dedim başımı ondan güçlkle ayırıp yüzündeki öfkeden çekinircesine. “Bitmeyecek değil mi? Hiçbir zaman bitmeyecek. Hep bir sorun çıkaracaklar bize?”

Bu sefer gülümsedi.

“Küçük toz fırtınaları gibi düşün. Üstesinden gelmek çocuk oynacağı olacak.”

Buna inanmak istercesine baktım gözlerine. Derinlere süzülme adına çırpındım ama yapamadım, olmadı. Beni geri gönderdi ve sorgulama dedi bakışları. Bundan sonrası önemli bizim için, öncesi değil.

“Şimdi Fegel,” dediğinde yüzüm ellerinin içindeydi. “Bana bir söz vermeni istiyorum. Zamana dokunmayacağına, onunla ilgili ne varsa hem de, gözlerinde geleceği görmeyeceğine ve beni delirten merakına yenilmeyeceğine.”

“Asla!” dedim. “Asla böyle bir şey yapmayacağım. Dersimi aldım. Bu şey bende sonsuza dek kilitli kalacak. Anahtarı bende ve ona kimse dokunamayacak.”

“Sana güveniyorum,” deyip yüzümü bıraktı. “Bahçede senin için güzel bir kahvaltı var, istersen bir duş alabilirsin. Seni bekliyor olacağım.”

“Tamam,” dedim bakışlarından uzaklaşarak. Ardından kapıya yöneldim. Petra ben hareket etmeden gözden kaybolmuştu. Ah, dedim derin bir üzüntüyle. Bende böyle hızlı olamaz mıydım? Kıyırık bir ölümsüzlük neye yarardı ki, ben zaten Petra sayesinde ölümsüzdüm. O izin vermeden kim alabilirdi beni ondan, kim beni yok edebilirdi? Tanrı bütün gücü ona vermişken hem de.

Ama bir sebebi olmalıydı. Bu yükü onun üzerinden almak ve bir de ölme ihtimalimle uğraşmamasını sağlamak.

Sanırım, hak verebilirdim. Artık dinlenmesi gerekiyordu. Hepimizden çok o yorulmuştu.

Keyifli bir kıkırdama eşliğinde koşar adımlarla merdivenleri tırmandım. Bu sesi seviyordum. Adımlarımın tahta basamaklarda çıkardığı bu gümbürtüyü. Bunun için bile yaşamaya değerdi. Bir yanının hep çocuk kalması ve büyümek zorunda kalmaması. Ne yaşarsam yaşayayım o çocuğu istiyordum ben, hep benimle kalmasını ve Petra’yı bu çocuk eşliğinde sevmeyi. Obur, dırdırcı, haşarı, her daim onu çileden çıkarmaya yemin etmiş küçük kız çocuğu Feg’i.

Banyoya girip kıyafetlerimi parçalarcasına çıkarıyor, bir an önce onun yanına dönmek için adeta kendimi paralıyordum. Düşe kalka düşün altına girdim ve yarı köpüklü bir şekilde havluya sarınarak odaya geri döndüm. Elime geçen kıyafetlerin nasıl olduğuna bile aldırmadan giyinmişim. Artık boş kalan boynuma elimi atıp, bıraktığı o derin boşlukla birlikte merdivenleri aynı gümbürtü eşliğinde indim. Rapunzel’e imrenen saçlarım ahenkle savruluyor, ayakkabısız yürüyebilmenin onulmaz keyfini sürüyordum. Petra’nın odasının önünden geçerken çiçeğe ufak bir göz atıp, sessiz bir teşekkürle kendimi dışarı attım. Başımı gökyüzüne kaldırdığımda minnet duygusuyla çarptı kalbim. İnanılmaz bir uyum eşliğinde uçan kuşlar, kanatlarında gökkuşağı taşıyan kelebekler ve yemyeşil bir halı gibi serilmiş çimenlerle, üzerine

nakış gibi işlenmiş kır çiçekleri. Cennetin bir eşi. Kulpa. Ve bir de yanına aşkıyla dolup taşan, kendine sığmakta yetersiz kalan bir adam. Gavino Petrarca. Hepsi de bana aitti. Daha ne isteyebilirdim ki?

Masaya doğru yürürken binlerce koku birbiri üzerine eklenip ruhuma doğru çullandı. Petra hafif bir kaş çatışla başını belli belirsiz iki yana sallıyordu. Sebebi malum. Yakamı çekiştirip onun kızmayacağı şekilde düzelttim.

Sandalyeye oturur oturmaz yıllardır bir şey yemiyormuşçasına yiyeceklere saldırdım. Önüme döküyor, ağzımdan düşürüyordum ama bir an olsun nefes almadan, durmak beklemeksizin tıkınıyordum. Petra'nın dehşete düşen yüz ifadesini bir an için görür gibi oldum ama ben Feg'dim ve başlarsam duramayacağım tek şey yemek yemektir.

“Biliyor musun?” dedim ağzım tıka basa dolu bir şekilde. “Sanırım geri kalan o sonsuz zaman diliminde beni doyurmak için büyük bir savaş vereceksin.”

O sırada ağzımdan masaya dökülen börekleri masanın üzerinden alıp tekrar ait olduğu yere bıraktım.

Gamzeleri ilk defa bu kadar belirgindi. Gözlerinin yeşili çoğaldı ve sessizce başını salladı. Sanırım olası bir kahkahayı önlemeye çalışıyordu.

“Özlediğim ve yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, kahvaltının ardından mancınığa gidebilir miyiz?”

O daha cevap veremedi “Tanrım,” dedim. “Şelaleden atlamak istiyorum. Yüzmeyi de özledim. Kan banyosundan sonra bu bana çok iyi gelecek. Ve sana bağışlanan gizli bahçe, hani ağaçların nasıl bir araya geldiğini bilmediğin.”

Tepkisini önlemek adına, “tamam, tamam,” dedim. “Şaka yapıyordum, hemen kızma.”

“Fegel.”

“Belki balıkta tutarız.” Gözlerimi bir anlığına kapattım ve yapacak onlarca şeyi kafamın içinde sıralamaya başladım.

“Fegel!”

“Lütfen,” dedim gözlerimi açıp. “Sıralamamı bozuyorsun. Akşama doğru da kitap okuma etkinliği yaparız. Karşıma İklimler’i devirecek bir kitap çıkacağını sanmıyorum zaten, ama belki bir Eugénie Grandet keyifli olabilir. Ya da Uğultulu Tepeler, hayır hayır,” dedim telaşla, “Heathcliff’in öfkesiyle uğraşacak tahammülde değilim. Françoise Sagan’ın Çarpıntı’sına ne dersin?”

Ben ne kadar heyecanlıysam, o da o derece durgundu. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve bu benim hiç hoşuma gitmedi.

“Kahvaltının ardından bir yere gideceğiz ama bu mancınık ya da şelale olmayacak.”

Ağzımdakileri zorlukla yutup bana uzattığı peçeteyle de yüzümü baştan sona temizledim.

Ayağa kalkıp yanı başıma diz çökerek yüzümde kalan parçaları özenle temizledi ve bir peçete daha alarak yağlı ellerimi, parmaklarımı sildi.

Ellerimi tutup gözlerime bakarak “korkacak bir şey yok,” dedi. “Neresi olduğunu sorma, üzerine şey, düzgün bir şeyler giymen lazım.”

Yine mi, diye geçirdim içimden. Omuzlarım düşmüştü.

“Hazır olduğunda buraya gel, gideceğiz.”

“Bu kadar çabuk mu?”

Başını salladı.

“Peki,” deyip kalktım sandalyeden. Odasının önünden geçerken duraksadım ve içeri girip çiçeği alarak yavaş adımlarla odama çıktım. Çiçeği kendi yastığının üzerine bırakıp hiç solmayacakmış gibi duran güzelliğine iç çekerek baktım. Döndüğümde onu cam bir vitrine yerleştirecektim.

Döndüğümde, ama nereden?

Dolaba doğru giderken ayaklarım çivilenmiş ya da bir balçığın içindeymiş gibi hareket ediyordu. Kim bilir yine ne işler çevirmişti de beni oraya sürükleyecekti.

Üzerimi değiştirip ayakkabılarımı giydim ve rüzgârda savrulmaması için de saçlarımı topladım. Aynı yavaşlıkla aşağı indiğimde Petra kapının önünde bekliyordu.

“Surat asmanı gerektirecek bir şey yapmıyoruz inan.”

“Surat asmıyorum,” dedim alenen yalan söyleyerek. “Sadece kitaplara odaklanmışım.”

“Merak etme,” dedi yüzündeki gizemli ifadeyle. “Bundan sonra bunu yapabilmek için bolca zamanımız olacak. Dünya üzerindeki gelmiş geçmiş bütün kitapları okuyup karakterler üzerinde kafa yorabiliriz. Onların dertleriyle üzülp sevinçleriyle dolabiliriz. Dilersek geçmişe bile gidip kitapları bizzat adımıza imzalatabilir, istersek İskenderiye kütüphanesini bile kurtarabiliriz.”

Gözlerim ayrılmış bir şekilde gözlerine bakarken “şakaydı,” dedi. “İnsanlık bunu hak etmiyor.”

Ellerini uzatıp yaklaşmamı istedi. Ayakkabılarına bastığımda karanlığıyla birlikte hızlıca yol aldım. Etrafımdaki her şey silindi ve başım onun göğsünde, kollarım beline sıkıca dolanmış şekilde hiç olmazsa bundan yana teselli bulabilmeyi umdum.

Gözlerim kapalı hâlâ o listeyi düzenlemeye çalışırken Petra durdu. Ne kadar zaman geçmişti, neredeydik bilmiyordum bile. Bir ormanın ortasında bir şey görememenin şaşkınlığını yaşadım ve “geldik mi?” diye sordum. “Burası mı?”

“Hayır,” dedi. “Henüz gelmedik ama izin verirsen gözlerini bağlamak istiyorum.”

Bir adım geriledim ve “neden?” dedim korkuyla.

“Çünkü vaktinden önce heyecanlanmanı istemiyorum.”

“Bunu söylemen bile beni heyecanlandırmaya yetti, baksana midem bile bulanmaya başladı.” Elimi alnıma koydum. “Sanırım kusacağım.”

“Hayır,” dedi cebinden irice bir eşarp çıkararak. “Kusmayacaksın. Fazla yediğin için öyle hissettirmiş olabilir, ama yediğin her şey zaten ilaçlıydı.”

“Ne!” diye haykırdım ormanın ortasında.

Eşarbbı havaya kaldırdı.

“Ama, ama benim...”

“Ölümsüz olduğunu söylediler, bu doğru ama insansın. Ve bütün insani vasıfları taşıyorsun. Hasta olabilirsin, kusabilirsin ve sinirlendiğimde korkudan bayılabilirsin.”

“Hiç komik değil,” dediğimde sinir bozucu bir şekilde gülüyordu.

“Hadi Fegel, izin ver. İnan sabırsızlanıyorum.”

“Peki,” dedim sonunda. “Dediğin gibi olsun ama altından hoşuma gitmeyecek bir şey çıkarsa bunun hesabını çok kötü sorarım.”

Arkama geçti ve gözlerimi bağlarken “hımm,” diye mırıldandı. “Mesela ne gibi?”

“Mesela,” dedim karanlıktan nefret ettiğimi bir kez daha anımsayarak. “Kıyafetlerini ateşe verip seni çıplak bir şekilde...”

“Fegel! Tamam, bence gecikiyoruz.”

“Sana söylemiştim,” dedim beline yeniden sarılırken. “Bunun hesabını çok kötü sorarım.”

Yolculuk yeniden başladığında daha önceki sessizlik yerini değişik türde seslere bırakmıştı. Şey gibi, şey, Tanrım, araba kornaları, hem de ardı ardına yankılanan kornalar, sonra, insan ve gittikçe yükselen müzik sesleri. Birkaç çığlık.

Çığlığın ardından Petra yeniden durdu ve beni bırakmadan “bekle,” dedi. “Sakin kıpırdama.”

Yaşam alanındayız diye düşündüm, ama nereye gidiyoruz?

Tekrar hareket ettiğinde yol alması tam üç kere kesildi ve sonuncusunda gürültülü bir şekilde pofladım.

“Sıkılmaya başlıyorum ama,” diyerek diklenirken Petra beni ayakkabılarının üzerinden indirdi ve omuzlarımdan tutup geriye çevirdi. Hiçbir ses yoktu etrafta, belki uzaklardan gelen ufak tefek sesler olabilirdi ama durduğum yerde tek bir çıtırtı yoktu.

Nefesimi tuttum ve güç alabilmek adına elimi boynuma götürdüm. Kahretsin, yoktu artık yerinde.

Parmağımı elime geçirmemek için Petra’ya yüklendim.

“Daha ne kadar bekleyeceğim?”

Karşımda kimleri... Kimleri...

Nefes almanın gerçekten anlamsız olduğunu, yaşamının hatta, ölmenin ve hatta ölümsüzlüğün, onları görünce anlamıştım.

Annemle babam.

Hiç hareket etmedim. Ne onlar ne de ben. Birbirimize son derece yabancıymışız gibi hatırı sayılır bir mesafede korkunç bir şaşkınlık içinde bakıyorduk.

Dillerimiz de tutulmuştu. Patrizio annemle babamın bir adım gerisinde dururken diğerlerini görmem hayli zaman aldı. Marlo ve onun da annesiyle babası. Bir heykeldim artık ben. Ellerim iki yanımda cansız bir nesneymişçesine sallanırken Petra ellerini yavaşça omuzlarımdan çekti ve hemen yanıma dikildi.

Annem ağlamıştı, hem de çok ağlamıştı, sonra dinmişti o gözyaşları. Lelis’le Defi’ye dair gerçekleri öğrenmiş bir kez daha ağlamıştı. Ama en çok da benim için ağlamıştı. Babamsa, en büyük şaşkınlığı o yaşamış olmalıydı. Sonuçta o fala bile inanmayan bir adamdı ve başına gelen bunca tuhaflığı şimdi nasıl açıklayacaktı? Yapamazdı elbet. Ah, ne de zordu şimdi bunların üstesinden gelmek.

“Merhaba,” dedi Petra. “Umarım gecikmemişsinizdir?”

Dalga geçip geçmediğini anlamak için bile yüzüne bakmadım. Ses tonu son derece ciddiydi.

“Hayır,” diye cevap verdi Patrizio. “Tam zamanında geldiniz.”

Birilerinin konuşması lazımdı. Lanet olsun, annemin ya da babamın. Marlo’nun, onun güzeller güzeli annesiyle Brad Pitt’in gençliğine taş çıkaran babasının ya da. Ama biri ağzını açıp tek bir kelime etmeliydi. Onlarsız geçirdiğim onca yılın üzerini örtecek bir kelimeye ihtiyacım vardı benim. Tek bir kelimeye.

“Hoş geldin Fegel.”

Sonunda! Bu babamdı.

Gitmem lazımdı, koşarak üstlerine atlamam, çatlayana kadar ağlamam ama bir şey tarafından tutuluyordum. Onlarda bende görünmez zincirlerle bağlanmış gibiydik. Sebebine anlam veremiyordum.

“Merhaba baba,” dedim titreyen sesimle. “Nasılsın?”

“Gayet iyiyim,” dedi. “Bir aydır seni bekliyoruz. Şey, Patrizio bize dönmen için zaman geçmesi gerektiğini söyledi.”

Başımı salladım. “Evet, bu doğru.”

Feg nereye gitmişti? O çoraplarıyla hoplayıp zıplayan çocuksu ruh halı. Sahi neredeydi? Şimdi burada kocaman bir kadın vardı, yaşlı mı yaşlı bir Fegel. Bedeni de ruhu da kırış kırış olmuş bir ihtiyar.

“Üzgünüm, bu kadar bekletmek istemezdim,” dedim anneme bakarken. “Sen nasılsın anne?”

“İyiyim,” dedi hafifçe gülümseyerek. Bakışları Petra’yı buldu ve bulduğu gibi de yok oldu. Ondan korkuyorlar mıydı, evet, başından beri anlam veremediğim şey buydu. Korku.

Eğer Patrizio bütün bir hikâyeyi anlatmışsa korkmaları oldukça doğaldı. Kim bu kadar kolay kanıksardı?

“Şey,” dedi Marlo’nun babası. “Seni gördüğümüze sevindik Fegel.”

“Ben de,” dedim onlara dönüp. “Kitaplarınızı iade edeceğim.”

“Kitaplar?” dedi şaşkınca.

Patrizio hafif bir kahkaha atarak “Fegel,” dedi. “Bir önceki zamanı hatırlamıyorlar ama ben yine de anlattım. Kitabı atlamış olmalıyım.”

Nasıl, dedim içimden. Onca şey, düğün vesaire... Hiçbiri yok muydu zihinlerinde? Bana dair hatırladıkları tek şey annemle babamın benim hasta olduğumu düşünmesi, onun anne babasının da peşinden koştuğu gizemli seri katil. Yani Petra.

“Hiç mi?” dedim büyük bir üzüntüyle. Oysa benim anılarım capcanlı bekliyordu yerinde.

“Hayır,” dedi Marlo. “Biliyor olmalısın Fegel, o zamana dair hiçbir şey yok zihinlerinde. Zaman olarak yine aynı yere döndük ama artık hastane yalanı yok. Kütüphaneden çıkıp evlerimize geldik, yani gelmiştik.”

“Ben?”

“Sen bir aydır yoktun, çünkü okulunu değiştirdin.”

“Okulumu mu değiştirdim?” dedim Petra’ya şaşkın bir bakış atıp.

Omuz silerken gayet rahatı.

“Bunu onlara bırakmıştım, yapabilecekleri en iyi şey bu olmalı.”

“Neden ayakta kaldık?” dedi annem telaşla. “Hadi oturun. Burası sizin de eviniz.”

Koltukların karşısına konmuş iki sandalye tarafları yine ayırıyordu. Annemle babam öğütlenmiş gibi bana yaklaşmazken bende Petra’nın zincirleriyle kendimi zapt ediyordum.

Yerlerimizi aldığımızda Marlo yeniden konuşmaya devam etti.

“Ailelerimize karşı sorumluyduk ve Petra bir araya gelip onlarla konuşmamızı, olan biteni onlara anlatmamızı istedi. Biz

de Patrizio'yla öyle yaptık, oturduk, baştan sona her şeyi anlattık.”

Sırtımdan aşağıya boşalan ter bir yana, bacaklarımın ve ellerimin titremesi de giderek artıyordu.

Anlatmakla bitirebilmişler miydi? Bütün ayrıntıları üstelik? Hiç satır atlamadan.

Bir ay nasıl geçti sanıyorsun?

“Ablalarım,” dedim annemle babamın gözlerinde gezinerek.

“Biliyoruz,” dedi babam. “Sakın kendini üzme. Bekleyeceğiz, geri dönecekler.”

Gözlerim dolsa da ağlamak için doğru bir an değildi.

“Onlar da veremedikleri dersleri bir anda verip mezun oldu,” dedi Patrizio ortamı yumuşatmak istediği bir gülümsemeyle.

Başımı salladım.

“Tabii ya, en kolayı da bu olmuş. Sonra şehirden gittiler, giderken Fegél’i de götürdüler. Böyle mi oldu?”

“Aynen,” dedi Marlo.

Kısa bir sessizliğin ardından, “dilerseniz önce biz konuşalım,” dedi Marlo’nun annesi. “Fazla vaktinizi almadan gitmiş oluruz.”

Nereye bile diyemeden sahte bir gülümsemeyle onu onayladım.

“Evet, şey,” dedi kadın. Kocasının elini tuttu ve oturduğu koltukta hafifçe öne çıktı.

“Açıkkçası böyle bir şeyin başımıza geleceğine asla inanmazdım. Yani, akıl alır gibi değil bütün bu olanlar. Ve biz seninle uzun sayılabilecek bir zaman dilimi geçirmişiz. Hâlbuki yüz yüze hiç görüşmedik.”

Ah, elimle yüzümü sıvazladım ve bunu nasıl düşünemediğimi anlamaya çalıştım.

“Affedersin,” dedim kendimi daha çok aptal durumuna düşürerek. “Ben, yani bana o kadar tanıdıkınız ki o kısmı atlamışım.”

İkisi de gülümsedi.

“Senin gözlerine yıllardır tanışıyormuşuz gibi bakıyorsak bil ki bu dinlediklerimizden dolaydır. Sana geçmiş olsun gelmemiz, mutlu olacağını düşünüp nişan yapmamız ve okulun biter bitmez de evlendirmemiz. Yani, düşününce, rüya görmek gibi bir şey aslında.”

“Bunları yaşadığınız için gerçekten özür dilerim.”

“Hayır,” dedi adam tek bir saniye düşünmeden. “Özür dilemene gerek yok, bence bütün bunlar her ne kadar korkunç şeyler gibi görünse de bir yandan da mucizevi. Tıpkı Morgan’ın sözleri gibi: *Evrendeki her şeyin bir amacı vardır. Uyumsuz hiç kimse, tuhaf hiçbir şey yoktur, rastlantılar yoktur. Sadece anlamadığımız şeyler vardır.* Evet, biz, gerçekten inanmazdık, yani Marlo’ya bir baksana, o bir ölümsüz. Bizim oğlumuz bir ölümsüz. Katil geçmişini var saymazsak bu gerçekten inanılmaz.”

Gözleri parladı konuşurken, dili dolaştı, panikledi. İkisi de son derece heyecanlıydı.

“Ve onu geri getirdiğin için gerçekten teşekkür ediyorum Fegel.”

“Bütün bunların da sorumlusu bendim ama.”

Petra çatılan kaşlarıyla bakışlarını yüzüme diktiğinde oralı olmamaya çalıştım. Başarmak çok zordu.

“Kimseyi suçlamıyoruz, ne seni ne de Marlo’yu. Bunca şeyin altından birlikte kalktınız ve sağ salim karşımızdasınız. Üstelik bizleri kandırmak yerine dürüstçe gerçeği anlattınız. Teşekkür etmesi gereken bizleriz. Elbet, hiçbir anne baba çocuğunun mutsuz olmasını istemez ama yaşananlardan sonra ve şartları da göz önünde bulundurursak...” derken bakışları Petra’yı buldu, sonra da tekrar bana döndü. “Başka bir

seçeneğiniz yoktu. Bu yüzden...” deyip doğruldular. O an hepimiz aynı anda ayağa kalktık. “Kaderin bizler için sunduğuna boyun eğelim ve yollarımıza kaldığı yerden devam edelim.”

İkisi de karşıma dikildiğinde Petra’dan çok bana baktılar.

“Size mutluluklar diliyoruz.”

Petra başını hafifçe salladı. “Teşekkür ederim,” dedim. “Sizleri tanıdığım için çok mutluyum. Hayatlarınıza bu şekilde girmek istemezdim ama elimde değildi.”

“Biliyoruz,” deyip kapıya doğru yürüdüler. Marlo da onların ardından sessizce gözden kayboldu. Şimdi biz bize kalmıştık. Tanrım, onlara sarılmak için içimde delice bir istek vardı ama garip bir şekilde bekliyordum.

Petra’nın söyleyecek bir şeyi yokmuş gibi babam başladı konuşmaya. Hedefi ben değildim. Bizzat Petra’nın kendisiydi. Yeşil gözlerini Petra’nın yeşil gözlerine çevirdi.

“Aslında siz gelmeden önce söyleyeceklerimi yüzlerce kez geçirdim kafamın içinden, ama sizleri görünce aklımda bir şey kalmadı.”

Kısa bir duraksamanın ardından güçlkle yutkundu ve devam etti.

“Senin yüzünden kızımızın delirdiğini düşündük, onu yıllarca doktora götürdük, söylediklerine inanmadık ve onu o şekilde kabullendik. Şımarıkça davrandığını, dikkat çekmek istediğini bile düşündüğümüz zamanlar oldu ve bunun arkasından çıkan şey son derece, şey, korkunç. Evet, doğru kelime bu. Korkunç.”

Petra oturduğu sandalyeden öne doğru eğildi ve ellerini birleştirdi.

“Haklısınız. Beni tarif edecek şeyin adı bu.”

İkisinin de yüzünde belirgin bir öfke belirdi. Bunu nicedir kontrol altında tuttukları belliydi.

“Kabul edilebilir değil. Kızımızı bizden kopardın, acılarla dolu bir hayat yaşıttın ve sonra, bir bakıyoruz ki hiçbir şey olmamış gibi bir hayat daha yaşıyoruz ama sonra onda da salgın hastalıktan ölüp tekrar hiçbir şey olmamış gibi karşımızda seni, kızımızı bizden alan adamı buluyoruz.”

Babamın sesi giderek yükselirken bakışlarım Petra’ya kaydı. Yüzü son derece sakindi ya da öyle görünmeye çalışıyordu.

“Tanrım,” dedi ayağa fırlarken. Olduğu yerde hızlıca dönüp tekrar annemin yanına oturdu. Annem elini babamın dizine koyarken onu sakinleşmek adına yüzü şekilden şekle giriyordu. Babam güçlüce soluklar alıp sonunda kelimelerini topladı.

“Bu delilik. Bunun başka bir açıklaması yok. Ama yine de yeterince kızamıyorum sana. Yeterince öfke duyamıyorum. Onun için yaptıklarını ve yaşadıklarını düşününce hak da veriyorum, ama yine de ben bir babayım ve sen benim ne demek istediğimi asla ama asla anlayamazsın.”

“İşte,” dedi Patrizio’yu göstererek. “O anlayabilir ama sen anlayamazsın.”

Babam bunu biraz daha tekrarlamaya devam ederse Petra’nın çileden çıkması an meselesiydi.

“Ona şefkatle yaklaştın,” dedi annem babamın durulmasına fırsat tanıırken. “Öğrendiğime göre elini bile sürmeden bir hayat geçirdin. Aksi takdirde buna tahammül edemezdin. İnsanları acımadan öldüren bir katilin, kanlı elleriyle kızıma dokunması son derece iğrenç olurdu.”

Nefesim kesilirken gittikçe oturduğum sandalyeyle bütünleşiyordum. Ter içinde kalmıştım.

“Hepimiz hastalıkla boğuşurken Fegel dokuz yaşından sonra bir kez olsun hastalanmadı. Gayet sağlıklıydı ve sen bunun için elinden geleni yaptın. Yine de farklı bir yol seçebilirdin. Karşımıza çıkabilirdin. En az şu anki kadar şaşkın olurduk evet, ama alışılabildik.”

Patrizio “anlatmıştım,” dedi. “O zamanlar bu kadar ılımlı değildi.”

“Babanı öldürmen apayrı bir konu,” diye diklendi babam gözlerini ayırarak.

Petra hâlâ sessizdi.

“Onu bir dağ başına götürüp hayattan soyutlamışsın,” diye devam etti annem. “Muhteşem bir ev olduğundan bahsetti baban. Hiçbir eksiği yokmuş. Ona her şeyi sağlamışsın. Her imkânı. Her şeyiyle ilgilenmişsin, eğitim de dahil olmak üzere. Yedirmiş içirmiş, neredeyse benim yerime geçmişsin.”

Gözleri doldu ama kendini tuttu annem.

“Bunun için teşekkür edebilirim sana. Hiçbir erkeğin yapmayacağı şeyler bunlar. Üstelik yirmi dört yıl gibi bir süre dokunmadığını da düşünürsek. Gerçekten önünde eğilmek gerekir.”

“Ve Marlo’nun işin içine girip hayatlarımızı alt üst etmesi,” dedi babam. “Bunu onunla da konuştuk. Hem de bir aydır yaptığımız tek şey bu. Kendi anne babasından çok bizimle ilgilendi. Bütün ayrıntıları bizimle paylaştı ve bana sorarsan Marlo’nun yaptıklarını asla tasvip etmiyorum ama bir yandan da haklı buluyorum. En azından denemiş, kızımızı bir caninin elinden almayı.”

Kısa süren sessizliği bozan kişi yine Petra değildi, babamdı. Kendini sona sakladığını biliyordum.

“Bütün bu canavarlıklarından sonra merhamet edip karşımıza çıkmayı da alkışlayacağız sanma! Bir yanım seni hiçbir zaman affetmeyecek. Bir yanım hep içten içe senden nefret edecek.”

“Haklı,” dedi annem. “Şimdi gelmiş bunca şeyin üstüne yeniden kızımızı bizden almak için izin mi isteyeceksin? Affedersin,” diye düzeltti kendini. “Sen izin istemezsin. İstersin ve yaparsın. Emirleri hep sen verirsin.”

Ne denirdi ki, annem doğru söylüyordu.

Petra kaşlarını ‘bu da neydi?’ dercesine yukarı kaldırdı ve geriye yaslanıp son derece rahat bir tavırla kollarını göğsünde birleştirdi.

“Söyleyeceklerimizin haddi hesabı yok ama görüyoruz ki konuşmanın da bir anlamı yok. Ne dersek diyelim onu bizden alacaksın.”

Sessizlik uzunca bir süre devam etti. Baktı ki kimse konuşmuyor, Petra ilk defa ağzını açtı ve “bitti mi?” dedi. “Bu kadar mı söyleyecekleriniz?”

“Bu kadar,” dedi babam.

Petra omuzlarını dikleştirdi ve başını salladı.

Ayağa kalktığı an hepimiz diken batmışçasına sıçradık ama o ellerini teslim olmuşçasına havaya kaldırıp “sorun yok,” dedi. “Siz oturun, ben biraz dolanacağım.”

Birkaç hızlı hareketle oradan oraya savruldu ve tekrar odaya döndü. Elinde aile fotoğraflarımızın olduğu albüm vardı ve bizi karşısına alacak şekilde masaya yaslanarak kapağı kaldırdı. Birkaç çevirmeden sonra bir fotoğrafı bize doğru tuttu.

“Burada on yaşındaydı. Doğum günü olduğu zaman, burada on birdi,” deyip başka bir fotoğraf gösterdi. “Ve burada piknikteydiniz. Burada bir aile ziyareti ve burada da yine bir doğum günü. Bakalım ne varmış?” deyip sayfaları çevirirken bizim şaşkınlığımız odaya taşacak kadar artmıştı. Petra bize hayatımızı kanıtlarıyla gösteriyordu. Kanıt kendisiydi. “Burada da fotoğrafı çekenin ayağı kaydı ve düşerek bacağını kırdı, oradaydım. Bu en sinir olduğum günlerden biriydi,” dedi bir diğerini gösterirken. “Lelis’le Defi bu fotoğrafın ardından ona birkaç kez vurmuştu. Ben de yediklerine bir şeyler katıp bir hafta boyunca hasta bir şekilde başlarını bile kaldırmadan yatmalarını sağladım.”

“Ne!” diye haykırdı annem. “Bunu sen mi yapmıştın?”

“Ödemeleri gerekiyordu ve hepsini de ödediler.”

Tanrım, bunu ben de bilmiyordum.

Bütün fotoğraflarda orada olduğunu söylerken ne de keyifli görünüyordu. Sonunda albümün kapağını kapattı ve aynı şekilde kollarını birleştirip yönünü annemle babama çevirdi.

“İkinize de teşekkür ediyorum. Özellikle siz,” dedi annemi gösterip. “Onu dünyaya getirdiğiniz için. Ve dokuz yaşından sonrasını bilen birisi olarak o dokuz yıl için sizlere minnettarım ama sonrası için hiçbir hakkınız yok.”

Yüzlerindeki rahatlık yerini tekrar sıkıntıya bırakmıştı.

“Fegel’e duyduğum his bencilliğimin önüne geçmeseydi bunların hiçbiri olmazdı ama bende zaman içinde değiştim. Beni usta bir marangoz gibi yontup şekillendirdi. Merhamet etmeyen, affetmeyen, birini öldürmeden önce bir an olsun düşünmeyen bir adamı vicdanıyla yaşamaya mahkûm etti. Bütün bunların sorumlusu ona olan sevgimdi. Ve sizler onun anne babası olarak yaşananlardan dolayı son derece üzgün olabilirsiniz, bu konuda hissettiklerinizi de anlayamam elbet, çünkü yeni yeni insani hisler besleyen bir adama anne baba sevgisi aşılayamazsınız. Tıpkı, tıpkı dediğiniz gibi, onu bile, yani,” deyip dişlerini sıktı. O kelimeyi kullanmamak için var gücüyle savaştı. “Babamı kendi ellerimle öldürdüm ben. Hem de pişmanlık beslemeyerek.”

Patrizio ve ben, ‘baba’ kelimesinden sonrasını idrak edememiştik.

“Ve ben,” diye devam etti. “Kızınızı sizlerden alan adam olarak, bu sefer bu işi daha düzgün yapacağım.”

“Yani?” dedi babam konuşmakta güçlük çekerek. “Onu yine bizden alacaksın öyle mi?”

Petra ellerini iki yana açtı ve gülümsedi.

“Bu kaçınılmaz.”

Sonra üzülmelerine fırsat vermeden devam etti.

“Dediğim gibi bu işi düzgün yapacağım, usullerine göre.”

Ellerini arkasında kavuşturdu ve ileri geri yürümeye başladı.

“Ben yaşantısı ve düşüncesi gereği, doğduğum tarihi de göz önünde bulundurursak son derece çağın gerisinde hareket eden, Fegel’in deyimiyle geri kafalı adamın tekiyim.”

Ben bir heykel kadar hareketsiz kalmaya devam ederken kıpırdayan tek organım gözlerimdi ve kocaman birer mağara gibi açıldı.

Patrizio belli etmeden gülüyordu.

“Bu doğru,” dedi onu onaylarcasına. “Bizim zamanımızda işler başka yürürdü.”

“Bizim zamanımızda da,” dedi babam.

“Ama,” diye devam etti Petra. “Bu zamanda işler daha tuhaf yürüyor ve ben kendi zamanımı bugüne uyarlayacağım.”

“Nasıl olacak o şey?” dedi annem merakla.

Petra bir süre daha yürüdü ve gelip hemen yanıma oturdu.

“Bu gece sizde kalacak Fegel. Son kez onunla bir akşam geçirin. Yarın sizinle düğün işlerini konuşmaya geleceğiz, tabii hepsi formalite olacak çünkü bütün kararları ben vereceğim.”

‘Bu gece sizde kalacak’ cümlesinden sonra da annem, babam ve ben geri kalanı takip edemedik. Kahretsin, sevinçten ölebilirdim. Sabaha kadar kocaman bir zaman dilimi vardı. İstedğim gibi sarılıp öpebilirdim ikisini de. Özgürlük buydu işte. Annem ve babamla baş başa olmak. Hatta ablalarım olmadan. Onlar sorun çıkarmadan geçireceğim bir gece.

Düşüncelere kendimi o denli kaptırmıştım ki sorulan soruya ne cevap vereceğimi bilemedim.

“Affedersin, anlamadım,” dedim şaşal bir görünümle.

“Odana geç,” dedi Petra. “Birazdan geliyorum.”

Hemen ayağa fırladım ve o fikrini değiştirmeden önce de kendimi bir çırpıda odama attım. Ah, nasıl bir histir o, nasıl bir tesirdir içime bıraktığı. Yatağımın üzerine oturup yastığımı kucağıma aldım ve komodininin üzerinde duran oyuncak ayıların oluşturduğu küçük dağ yığınınına baktım. Binlerce Fegel vardı içimde ve binlercesi de aynı anda çarpışıyordu. Kim

olmaya çalışacaktım bu saatten sonra? Ölümsüz Fegel mi, zamana sahip Fegel mi, anne babasının küçük kızı Feg mi yoksa geçmişte büyük bir aşk bırakmış olan mı? Hepsini bir kefeye koyup diğerine Petra'ya âşık Fegel'i bırakıyordum ve ağır gelen Petra'ya duyduğum aşk oluyordu, yine de diğerlerini kaldırıp atamıyordum. Hep bir parçam olarak kalacak, acıyı belirli aralıklarla kalbime saplayacaklardı. Ama ne olursa olsun bugün burada yastığına sarılıp kalan o küçük kız çocuğu olacaktı.

Başım önde yastığa sarılı bir haldeyken içeriyi bir karanlık boğdu. Ve o karanlık kendini hemen yanı başıma bıraktı.

Yastığı bırakıp kendimi onun göğsüne attım ve kollarımla sıkıca sarıp “teşekkür ederim,” dedim. “Bu benim için o kadar anlamlı ki, biriken yüklerimi tek tek indiriyorsun üzerimden, indirip kendine yüklüyorsun.”

“Bunu hak ettin,” dedi. “Artık dinlenme zamanı.”

Başımın üzerinden öpüp yüzümü kendine çevirdi.

“Yarından itibaren düğün hazırlıkları başlıyor.”

“Düğün mü?” dedim bugüne kadar bunu hiç ağzına almadığını hatırlayarak.

Yüzüm buruştu. “Bu kelime sende biraz tuhaf durdu ama yine de buna alışabilirim.”

Gülümseyip doğruldu.

“Annen senin için gelinlik hazırlamak istiyor, en azından buna izin ver dedi. İzin vereceğim.”

Yıllar önce benim için nasıl çabaladığını düşündükçe omzuma yeniden o yükler bindi.

“Geçmiş için üzülmeyi bırakalım Fegel. Ben öfkemden tamamen olmasa da kurtuldum ve geçmişin yasını tutmaktan da vazgeçtim. Artık kendi hayatımı istiyorum, artık seni istiyorum ve bu süre ne kadar uzarsa o kadar çileden çıkıyorum.”

Bunları söylerken gerçekten ciddiymi.

Doğrulup kapıya doğru yaklaştı ve “yarın akşama kadar zamanın var,” dedi. “Ondan sonra hep olduğu gibi, bana aitsin.”

Cevabımı beklemeden kaybolup gitmesi sinirlerimi bozmuştu ama sonuçta o Petra’ydı, nezaket beklemek anlamsız olduğu kadar yontulması da bir yerde mucize demekti. Yani, Petra’dan ancak bu kadar oluyordu ve ben bu kadarına bile seve seve katlanırdım.

Onu tanıdığım ilk günleri düşündükçe gerçekten çağ atlamıştık.

O gider gitmez soluğu salonda aldım ve kollarını bana doğru açmış annemle babama bütün gücümle koştum. Öpücükler, gözyaşları havada uçuşurken girdiğimiz haller olacak gibi değildi. Ne kadar zaman geçti bilinmez, kendimize geldiğimizde ağlamaktan helak olmuş haldeydik.

Bir arada oturup saatlerce konuştuk, konuşmaktan bitap düşene kadar da susmadık. Kızdı babam, köpürdü ama sonunda karşı koyamayacağı bir gücün önünde kaderine razı oldu.

Akşamın karanlığı çökmüştü ki biz hâlâ olaylardan bahsediyor, çürüme evremde yaşadıklarımın üzerinden geçiyorduk. Her defasında gözyaşı döküyorlar, bütün bunlara katlanmak zorunda kaldığım için dövünüyorlardı. Dönüp dolaşıp aynı yere geliyor, ouroboros yılanı gibi kuyruğumuzun peşinde koşmaktan başka bir şey yapmıyorduk.

Ve Lelis’le Defi, onlardan bahsederken pek üzüldüklerini hissetmemiştim, hatta isimleri geçtiğinde ağladıklarını da. Babam biraz kafamı dinleyeyim havasında, annem de ölen onca insanın yasındaydı. Tanrı istedi demiştim. Nasıl birkaç bin ölümsüzün yok olması için ortalığı karıştırdıysa, temizlik dünyaya da sıçramıştı. Sihirli sopasıyla onları ortadan kaldırmak varken Tanrı bizi bulmuştu ve hayatlarımızı birer oyun alanına çevirmişti, itiraz edemezdim. Bana sunduğu çiçek için bile değerdi bu savaşa ve Petra’yı kazanmak uğruna da.

Vakit geceyi buldu. Sonbaharın verdiği hüznün vardı dışarıda. Başımı pencereden dışarıya uzattım ve sesleri dinledim. Televizyon, radyo, çocuk bağrıışları, kavga eden eşler, ağlayan bebekler ve olmazsa olmaz araba kornaları. Yaşamın ortası. Memnun eder miydi beni burada yaşasam? Cevabı biliyordum. Hayır, etmezdi. Benim için yaşamın ortası doğayla iç içe olandı. Petra'yla yıldızları izlediğim bir gökyüzü, çimlerinde yürüdüğüm bir vadiydi. Dünya üzerinde bizden başka hiçbir gözün görmediği meyve ağaçlarıyla, sularında yüzdüğüm bir şelaleydi. Çiçeklerin bize kendilerini beğendirmek için çırpındığı, rengârenk kelebeklerin kanat çırttığı bir evin bahçesiydi. Dünyanın gizemine açmıştım gözlerimi, sıradan bir yaşantının içine kapatamazdım. İnsanların içinde yapamazdım, bu bir gerçektir ama geride bırakmak istemediğim tek bir kişi daha vardı.

Viola.

Pijamalarımı giyip annemle babamın ortasına yerleştim. Bunu en son yaptığımda on iki yaşındaydım ve gölge korkusuyla durmadan kendimi onların arasına sıkıştırmaya çalışırdım. Şimdiyse kaç yaşında olduğumu bende bilmiyordum, görüntüm mü, on sekiz olduğu doğru ama onca yıldan sonra yarım asrı çoktan aşmış olmalıydım. Ruhumsa hangi yaşı barındıracağını bilemeyen bir çarktı ve canı nerede isterde orada duraksıyordu. İşte çark bugün de dönmüş ve son kez annemle babamın arasına uzandığım on iki yaşında durmuştu.

Annem yüzünü yüzüme yaslayarak güçlü bir nefes aldı. Onlar için bir aydır yoktum ve her ne kadar kâbus gibi görünürse görünsün yaşananlar, Tanrı acıların üstünü en iyi şekilde örtüyordu.

“Söylesene,” dedi kulağıma fısıldayarak. “Ölümsüz olduğun doğru mu?”

Karanlıkta gülümsediğim belli olmasa da çıkardığım sesler kendimi ele veriyordu.

“Öyle söylediler,” dedim.

“Peki,” dedi babam elimden sıkı sıkıya tutarken. “Bu nasıl bir his?”

Hiç duraksamadan “bilmiyorum,” dedim. “Farklı hissettirmiyor, eksiden nasılsam şimdi de öyle.”

“Tanrım,” diye titredi annem. “Bu gerçekten inanılmaz.”

“Verhin’le Uğra,” diye devam etti babam. “Babam gerçekten annemi aldatmış mı? Bunca yıl o kadını suçladım ve haklı mıymış?”

“Lütfen,” dedim. “Neden unutmuyoruz her şeyi?”

“Bize söyleme tatlım,” dedi annem. “Kendine söyle bunu. Biz hiçbir şey hatırlamıyoruz, asıl unutması gereken sensin. Özellikle de Marlo’yu. Aksi takdirde bu adam dünyayı birbirine katacak kadar deli.”

Güçlkle yutkunup “bitti,” dedim. “Artık tamamen bitti.”

“Ya bu adam?” diye sordu babam zorlukla. “Fazlasıyla korkutucu.”

“Bir de bana sor,” dedim. O an hep birlikte kıkırdamaya başladık.

“Yine de seviyorum onu. Ne kadar korkutucu olursa olsun, seviyorum. Ama o daha çok seviyor, dünyayı birbirine katacak kadar çok seviyor.”

Kısa bir sessizlik oldu.

Derin bir gülümseme eşliğinde başımı iki yana çevirdim ve dolu dolu gözleriyle beni izleyen annemle babama baktım. İkisinin de ellerinden tutup yastığıma doğru süzülen yaşlara izin verdim ve onların kokusuyla ruhumu doyurup en güzel uykuma doğru usulca yürüdüm.

23

Hazırk

Güneş ışığı yüzüme bütün sinir bozuculuğuyla vururken yatağı kurbağa pozisyonuyla kuşatmıştım. “Tam bir uykucu şirin.”

Gözlerimi aralayıp sesin geldiği yöne doğru baktım ama güneşten dolayı hiçbir şey görünmüyordu.

“Sen de kimsin?” dedim çıkmayan sesimle.

“Giovanni,” dedi duymakta zorlandığım ses.

Örtü üzerimden çekildiği an içimdeki öfkeyle başımı kaldırdım ve hemen komodinin üzerine sıralanmış Mel’le diğerlerini gördüm. Ellerinde annemin börekleri mi vardı? Tanrım, nasıl da iştahla döke saça yiyorlardı. Başımı biraz daha kaldırıncı Giovanni’yi gördüm. Pencerenin önünde durmuş bütün pişkinliğiyle sırtıyordu. Hemen yanında Francesca belirdi. Fegel evleniyor ve ondan tamamen kurtuluyorum naraları atıyordu gözlerinin ifadesi. Umursamayacaktım.

Hypatia kapıda belirip “sen hâlâ uyuyor musun?” diye haykırdığında hâlâ olan biteni çözebilmiş değildim.

“Daha uyuyor mu?” dedi hiç beklemediğim bir ses hemen Hypatia’nın arkasında. Tanrım, o Nesya mıydı?

“Sizin ne işiniz var burada?” dedim sesimi yükselterek. Ağzımdan tükürükler fırlamıştı.

“Sabahları canavara dönüşüyor,” dedi Giovanni.

Nesya omuz silktilti. “Normal hali de öyle.”

Yastığı alıp kapıya doğru fırlattığımda ikisi de gözden kaybolmuştu. Doğrudum ve saçlarım birbirine girmiş bir halde

yastığı yerden aldım. Arkamı döndüğümde Francesca yatağı toplayıp kusursuz bir şekilde düzenlemişti bile.

“Gerçekten, soruma cevap verin, burada ne arıyorsunuz?”

Salona girdiğimde bir kez daha şaşırdım. Neredeyse herkes buradaydı ve ellerinde toz bezleri, annemin keyifli bir biçimde yönlendirmesiyle temizlik yapıyordu.

Pijamalarımınla odama doğru yürüdüm. Orası da gölgelerle doluydu.

“Çıkabilir misiniz?” dedim. “Üzerimi değiştirmem lazım.”

Saçlarımı savurarak odadan çıktıklarında tamam, dedim kendi kendime. Sakin ol Fegel, temizlik yapıyorlar, bunda bir sorun yok. Her şey yolunda. Birazdan neler olup bittiğini öğreneceksin. Üzerimi değiştirip yatağıma oturdum ve dışarı çıkmadan önce Petra’nın bana aşılacağı o doktorun söylediklerini bir mantra gibi birkaç defa tekrarladım.

Her geçen gün, her bakımdan, gittikçe daha da iyileşiyorum.

Artık daha iyiydim. Yeniden salona döndüğümde temizlik hız kesmeden devam ediyordu. Soluğu annemin yanında aldım. Mavi gözleri ıslık ıslık ve halinden son derece memnun görünüyordu.

“Neler oluyor?” dedim. “Burada ne yapıyorlar?”

“Âdetleri böyleymiş,” dedi bana bakmadan. Bir yandan da kızlardan birine laf yetiştiriyordu.

“Bak tatlım, o sehpa oldukça eskidir, ayağına dikkat et kırılmasın.”

“Kırılmak mı dedi birisi?” diye dikildi Aristippos. “Hemen tamir edebilirim.”

“Sahi mi?” dedi annem. “Tamir aletleri mutfağın en alt çekmecesinde.”

Kimse benimle ilgilenmiyordu. Pencereye doğru yürüdüm ve dışarıya baktım. Babamla Seneca orada babamın artık hurdaya dönen arabasının başında bir şeyler yapıyordu. Daha

düne kadar Petra'ya kafa tutan ailem onlara çoktan alışmışa benziyordu.

Bir şeyler bacağımın arasında dolaşmaya başlarken fare olamayacağı apaçık ortadaydı. “Mel!” diye kükredim. “Saçımı çekiyorsun.”

Güçlkle tırmanıp omzuma oturduğunda elleri de son derece pisti ve ağzının kenarından ıspanak parçası sarkıyordu. Diğerleriye Everest'e tırmanırcasına ıkınıp zorlanan sesler çıkarıyordu. Kollarımı göğsümde birleştirip yönümü salona çevirdim.

“Söylesene?” dedim. “Bu telaşta nedir?”

“Duyduğuma göre,” dedi ıspanağı dışının arasından sökmeye çalışırken. “Onların böyle bir âdeti varmış, genç çiftler evlenmeden önce erkeğin ailesi kızın evine gider dip köşe temizlermiş. Bunlar da onu yapıyor.”

“Kulağa kötü gelmiyor,” dedim. “Güzel bir âdete benziyor, ama biraz eski sanki.”

Omuz silkti Mel, “yani, bir dokuz asır kadar.”

İkimiz de kahkahalarla gülmeden önce uzunca bir süre birbirimizin gözlerine baktık ve sonra da gözlerimizden yaşlar gelene kadar güldük. Yine de kimse bizimle ilgilenmedi.

Fazla gürültü çıkarmadan, komşularımıza görünmeden evin her yerini, hatta bahçeye varana kadar temizlediler. Bütün yatak çarşafı yıkayıp yeniden yerine geçirdiler ve mis gibi tütsü kokuları eşliğinde evi yine bize bıraktılar.

Aklıma takılan tek şey Nesya'nın da içlerinde oluşuydu. Bu kadar hızlı fikir değiştirmesi ve defterini kaybetmesine rağmen pek de bunu takmıyormuş gibi görünmesi rahatsız ediciydi. Diğerleri bu düğün için ne kadar sabırsızsa o da en az onlar kadar sabırsızdı ve bu şüphe duymak içinse yeterli nedendi.

Şimdilik kurcalamayacaktım.

Dünün kızgınlığını atlatmış ve gölgelerden son derece memnun olmuş olacaklar ki annem de babam da hazırlanırken

son derece keyifliydi. Özenle giyindiler ve kendilerini bu önemli akşama hazırladılar.

Sıra bendeydi. Dolabımı açar açmaz ortada tek bir elbise gördüm. Benim için bırakılmıştı ve bu gece bunun dışında başka bir seçeneğim yoktu. Bu elbiseyle olsam olsam ancak rahibe adayı olurum. Tanrım, nasıl da sinirlenmişim yine. Hayal kırıklığı içinde indirdim omuzlarımı ve elbiseyi yatağın üzerine bıraktım. Üzerimdekileri çıkarırken dişlerim gıcırıyordu.

Aynanın karşısına geçtiğimde boyu hemen dizimin altına gelen ve omzumdan birkaç parmak aşağı olan kollarıyla bu elbisenin görüntüsüne her an ağlayabilirdim. Çirkin değildi, hatta kumaşı ve kesimiyle muhteşem diyebilirdim ama bu kadar kapalı olmak zorunda mıydı? Ya gelinlik, kim bilir nasıl olacaktı?

Ablalarımın çekmecesini açıp makyaj malzemelerini dışarı çıkardım. Normal şartlarda onlara dokunduğum için beni öldürmeleri gerekirdi ama şu an burada olsalar ses etmeyeceklerine adım gibi emindim.

Döneceklerine olan inancımın hüznümü erteledim ve makyajımı yaparak saçlarımı da hafif bir topuzla ensemde topladım.

Geriye çekilip kendime baktığımda gördüğüm şey beni memnun etmişti. Hiç olmazsa ayakkabılarım topukluydu.

Uzun süre bu görüntüye odaklanamayıp iblislerin dünyasına sıçradım. Ama kanlı savaşlar geride kalmıştı, Marlo'yla dünyanın altını üstüne getirdiğimiz günler de. Bana k.lt.k diyen Camilla bile sonsuzluğa yol almıştı. Üstelik ellerimde can vererek. Dişlerimi gıcırdatarak attım onun görüntüsünü gözlerimin önünden.

Şimdi herkes istediğini alarak, hatta fazlasıyla, hayatlarına kaldığı yerden devam edecekti.

Maha'yı saymayacaktım ve sonunu getirdiğim Valek'i de. Onlar adına yas tutmak için önümde sonsuzluk vardı. Eksik kalan birisi varsa o da Marlo'ydu. Eksilerek dönmüştü, bunun üstesinden tek başına gelmeye çalışacaktı. Onun için dua etmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ailesiyle birlikte mutlu bir yaşam diliyordum ona. Sevgi dolu ve huzurlu.

Gözlerimin dolmasına engel olup hızla odadan ayrıldım. Salona geldiğimde annem de babam da hazır olmuş bir şekilde sabırsızca bekleyiyordu. Mel ve diğerlerini Nesya getirdiği için dönüşte de o götürmüştü. Mel'in kalmak için ağlayıp zırlamasına rağmen.

Saatın tik takları kalbimin atışıyla yarışırken kapının zili duyuldu.

Annemle ben kıpırdamadan beklerken kapıyı açmaya babam gitti. Tanrım, onlar gölgeydi ve Petra gerçekten bu âdeti yerine getirmeye kararlıydı.

Kapı açıldığı an nutkum da tutulmuştu. Önce Patrizio girdi içeriye. Ardından Hypatia ve ellerinde çiçekle dünya kadar kutu taşıyan Giovanni'yle Francesca. En son da kalbimi yerinden hoplatan adam. Ah, birisi dizlerime dik durması için talimat vermeliydi.

Daha önce hepsinin bu denli harikulade hallerine şahit olmuştum ama hiçbirini bu kadar sık görmemiştim. Özellikle de Petra. Onun için yakışıklı kelimesini kullanacağım an kesinlikle bu andı. Nefes kesen bir görsellik. Ona bir kez daha âşık olmuştum ve bedenim bu aşk karşısında kendinden geçiyordu.

Ve Giovanni, hatta Francesca. Söyleyecek kelime yoktu. Hypatia bile güzellik kelimesini aşıp bambaşka bir şeye dönüşmüştü. Bütün güzelliklerine rağmen renk seçiminde siyahın dışına çıkmamışlardı. Kendi renkleri.

Onlar konuşadursun ben sapıkmışım gibi gözlerimi direkt Petra'nın bedenine dikmiş onu baştan ayağa süzüyordum.

Annemin sesiyle son anda kendime geldim. Giovanni'yle Francesca'nın ellerinden paketler alındı ve ardı ardına edilen teşekkürler eşliğinde yemek masasına geçildi. Babam başköşenin Petra'ya ait olduğunu biliyormuşçasına sandalyeyi ona sundu ama o kibarca reddetti. Babam başköşeye oturandı. Annemse hemen yanına. Onun yanına Hypatia otururken babamın diğer yanına Patrizio oturdu. Onun yanında da Petra ve ben. Karşı köşe Giovanni'ye kalmıştı. Benim yanımda Francesca'ya. Oldukça karışık bir sıralama olmuştu ve Petra alışık olmadığı bir masa düzeni içinde sakın görünmeye çalışıyordu. Gülmeme engel olmaya çalışıp Hypatia'ya baktım, o da benim kadar çaresizdi. Giovanni durmadan sırtıtırken Francesca da hiç olmadığı kadar keyifliydi.

Gölgeler özgürlüğün tadını çıkarıyordu evet, olan buydu. Ruhları özgürdü. Kimseyi öldürmeye çalışmayacak, insanların karşısında kendileri gibi olacaklardı. Bunca asrın ardından, bu gerçekten büyük bir lütuftu.

“Ben daha kalabalık bekliyordum,” dedi annem. “Yemeği de çok yapmıştım.”

Hypatia elini annemin elinin üzerine koydu. Bu söz hepimizi güldürmüştü.

“Ne var?” dedi annem şaşkınca. “Ne oldu?”

“Bizler acıkmayız,” dedi Hypatia anaç tavrıyla anneme destek olarak.

“Ah,” dedi. “Sanırım bunu unutmuşum. Ama yine de yersiniz değil mi?”

“Elbette,” dedi Patrizio kocaman bir neşeyle. “Sen yaparsın da biz yemez miyiz?”

O andan itibaren Petra'yla ben tek kelime etmedik ama bütün masa yemekler ve sadece onların içtiği içkiler eşliğinde derin bir sohbeta daldı. Bu asırlık insanların anlatacak çok

şeyleri vardı ve bizimkilerin de bunları dinleyecek kocaman merakları.

Saatler su gibi akıp geçti. Sohbet koltuklarda kahveler eşliğinde devam etti. Petra her şeye rağmen mutlu görünüyordu. Bir adım daha yaklaştım diyordu bakışları. Benim olmana az kaldı.

Esas konu Petra'nın işaretiyle açıldığında sonunda düğün lafi ortaya atılmıştı. Biraz evvel kahkahalarla gülen annemle babamın yüzüne hüznün gelip yerleşti ama her şeyin üstesinden gelen Patrizio bunun da üstesinden gelmişti. Hemen araya bir hikâye sıkıştırıp yüzlerinin asılmasını engelledi.

“Düğün Kulpa’da olacak,” dedi Hypatia. “Bu hafta hazırlıklara başlayacağız.”

“Kulpa mı?” dedi annem. “Orası oldukça uzak olmalı.”

Hepimizin yüzüne yerleşen hafif tebessümler. Annem bizi güldürmeyi başarıyordu.

“Evet,” dedi Patrizio. “Oldukça uzak. Eğer bir arabaya yerleştirip sizleri götürmeye çalışsak on günden fazla sürebilir ama biz taşırsak bir gün ya da daha az.”

Babamın gözleri açıldı.

“Peki,” dedi. “Bu normal bir düğün olmayacak, yani katılanlar da normal birer insan olmayacağına göre bizden de kimse gelemeyecek demektir.”

“Üzgünüm,” dedi Hypatia. “İsterdik ama normal insanların varlığımızdan haberleri olmamaları gerekiyor.”

“Anlıyorum,” dedi annem. “Sorun değil, buna da alışabiliriz. En azından Lelis’le Defi dönene kadar.”

Onların ismi geçtiğinde bir sessizlik çöktü.

“Dönecekler değil mi?” diye sorarken bakışları Petra'nın üzerindeydi.

Petra uzun sessizliğini “evet,” diyerek bozdu. “Dönecekler.”

Annem rahat bir nefes alarak geriye yaslandı.

Petra'nın kanalları açılmış olacak ki hafifçe öksürerek öne doğru çıktı.

“Çok kalabalık olmayacağız. Sadece kendi ailem. Sizleri götürmek o kadar da zor olmayacak. Ve,” diye devam etti. “Orada hazırlıklar sürerken biz de burada sizin istediğiniz gibi hareket edeceğiz.”

“Gelinliğini ben dikmek istiyorum,” dedi annem atak yaparak. “Söz vermiştin.”

“Peki,” dedi. “Verdiğim sözü tutuyorum.”

“İstediğimiz zaman Fegel'i görebilecek miyiz?”

Petra bir süre babama baktı. Bakışmaları sürdükçe sürdü, iki yeşil ama iki farklı yeşil göz rengi birbirlerini izlerken bu sessizlik beni tedirgin etmişti.

Oturduğu yerde kıpırdanıp “sürekli olmamak şartıyla,” dedi.

“Hep orada mı yaşayacaksınız? Kulpa denen yerde.”

“Hayır,” dedi Petra. Ah, ben bile merak etmiştim.

“Lütfen, bize yakın olun, olun ki hayattaki tek çocuğumuzdan mahrum kalmayalım.”

“Size yakın olmak derken?”

“Tamam,” dedi babam onu anlamışçasına. “Buradan güneyde, ormanın dışında bir çiftlik evi var. Taş bir bina, eski olmasına rağmen oldukça sağlam ve kullanışlıdır. Orada yaşayan hiç kimse yok. Satın alan da yok. Herkesten uzak bir yer. Orada yaşamaya ne dersiniz? Küçük bir gölü bile var.”

Heyecanla araladım gözlerimi. Yalvaran bakışlarım Petra'nın üzerine dikildi.

“Evi biliyorum,” dedi. “Yaşlı bir çift yaşıyordu. Onlar ölünce çocukları evde kalmadı ve şehrin içine taşındılar.”

“Nereden tanıyorsun?” diye sordu babam kaşlarını çatarak.

Petra köşeye sıkışmışçasına huzursuzlandı.

“Evet,” dedi annem. “Sahi, nereden tanıyorsun?”

“Tanıyorum,” dedi Petra ve konuyu kapatmaya çalıştı.

Hepimiz aynı merakla bakışlarımızı Petra'nın üzerine diktik.

“Bu şehirde doğayla iç içe olup onun verdikleriyle yetinmesini bilen nadir insanlardan biriydiler. Kendileri yetiştirip kendileri yedi ve besledikleri hayvanları vardı. Bende yumurtalarınızı değiştirebileceğim iyi bir kaynak bulmuştum.”

“Yumurtalarımızı mı değiştirdin?” dedi annem açılan mavi gözleriyle. “Ama neden?”

“Çünkü sağlıklı beslenmesini, beslenmenizi istedim. Bu süt ve yoğurtlarınız için de geçerli. Ve belki peynir.”

İçindeki karanlıkla bile bizim dünyamızı aydınlatırken, Tanrı’nın onu neden seçtiğini ve doğanın ona ne denli değer verdiğini bir kez daha kavramıştım.

“Şimdi bunları konuşacak değiliz,” diye geçiştirdi Petra. Bir şeylerden bahsediyordu ama bizim yüzümüzde hâlâ aynı ifade vardı. Bu adama saygı duyulmalıydı. Hem de kısa vadeli değil. Aldığımız nefes tükenene dek.

“Anlayacağınız üzere ev konusunda söz veremem ama Kulpa’da uzun kalmayacağız, çünkü bu konuda Fegel’e söz verdim.”

“Teşekkür ederim,” dedim sessizce. Başını sallayıp devam etti.

“Bir hafta daha buradayız. Ama Fegel’i götüreceğim. Hypatia size dikiş konusunda yardımcı olabilir. İçimizde bu işi çok iyi yapan kişiler var, onlar da her an hizmetinizde. İhtiyacınız olan her şeyi sağlayacağız. Bu konuda endişe etmeyin. Eğer konuşmak, söylemek istediğiniz şeyler varsa söyleyin. Bu günden itibaren artı olarak kimse bir şey isteyemez.”

Annem de babam da bu anı bekliyormuşçasına yüklendi Petra’ya. Bu akşam da burada kalsa olmaz mı, en azından bir hafta boyunca yanlarında kalayım, gelinliği evimde hazırlayayım, bu olaydan bir kişiye bile bahsedemez miyiz, vesaire, uzadı gitti.

Petra birçoğunu geçiştirdi, kendine uyanı kabul etti ve gece sabaha doğru kaymaya başladığında da kalkmak istedi. Birkaç anın dışında suratların asılmadığı bu gece benim Petra'nın kollarında karanlığa bürünmemle sona ermişti.

Gittiğimiz yer çok da uzak değildi.

Patrizio'nun malikâneı.

Petra beni üzerimi değiştirmem için bir odaya bıraktığında meraklı gözlerle kapının arkasında asılı ot demetine baktım. Bu ot bana buradaki bir odada konuşma yaptığımız sırada kapıda asılı ot demetini hatırlatmıştı. İçeride olan bitenin duyulmamasını sağlıyordu.

Yüzümü yıkayıp yatağa döndüğüm sırada Petra odaya henüz girmişti.

“Uzan artık,” dedi. “Uyumalısın.”

“Yanımda olursan neden olmasın.”

Yatağın ucuna ilişip “olacağım,” dedi. “şimdi ve daha sonra da. Her zaman olacağım.”

Ona doğru kaydım ve bunu ilk defa yapmış olmanın heyecanıyla ellerimi yüzüne götürüp dokundum. Hep korkmuştum geriye çekilmesinden ya da elimi itmesinden. Cesaret edememiştim ama bu geceden sonra hiçbir şey için geri adım atmak istemiyordum. şu an da olduğu gibi.

Parmaklarım yüzünde usulca dolaşırken iri elleri anında bileklerimi kavradı ve elimi çekmeye çalıştı.

“Lütfen,” dedim. “Sadece yüzüne dokunmak istiyorum.”

“Fegel,” dedi uyarırcasına. “Bu konuda ne kadar dayanıksız olabileceğimi biliyorsun artık. Beni zor durumda bırakma.”

Onun fiziksel gücü karşısında son derece aresizdim. Ellerimi yüzünden çekti ve yatağa girmem için işaret etti.

Yanıma uzandığında bile mesafeliydi. Kollarındaydım ama tutuk bir halde direnmesi sinir bozucuydu. Kendini ilk defa o dünyada, karların altında öperken bırakmıştı. Ya bir daha beni öyle öpmezse? Ya her zaman kendine böyle hâkim olmaya

alışırsa? Ona hiç ulaşamayacak mıydım? O uçurum açılıp açılıp kapanacak mıydı? Hüzünle soludum, bunu fark etti ve sordu.

“Hiç,” dedim. “Sadece düğünü düşünüyordum.”

“Evet,” dedi sakince. “Benim de düşündüğüm tek şey bu.”

Muzipliğın sırası değildi ama buna engel olamayacaktım.

“O günde beni böyle itip kakacak mısın, şimdiden söyle de ona göre gardımı alayım?”

“Fegel,” dedi dişlerinin arasından. “Oda cezası mı almak istiyorsun?”

“Lanet olsun,” dedim fısıltıyla. “Sana da bir şey söylenmiyor.” Geriye dönüp başımı yastığın altına gmdm ve kendi kendime mırıldanıp durdum.

O sırada yastığı kafamdan aldı ve beni kendine çevirerek yüzüme yapışan saçlarımı geriye çekti.

Başımın üzerinde yanan cılız ışıık bile gözlerindeki ateşin ne denli şiddetli olduğunu göstermeye yetiyordu.

Kalbim ağızımda gibiydi güçlükle nefes alırken. İri elleriyle bileklerimden kavrayıp kollarımı başımın üzerinde birleştirdi. Tamamen teslim olmuş haldeydim.

Uzunca bir süre bu şekilde beklerken beni sonuna kadar tüketmek derdindeydi ve gayet de iyi başarıyordu.

“Yarım asır,” diye fısıldadım. “Sıradan bir insana göre oldukça uzun bir zaman dilimi.”

Dudağı dudağımı bulacağı o mucizevi anda kendini durdurup beklediğim o öpücüğü alnıma kondurdu. Ellerimi bırakıp beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı.

“Birlikte bekledik,” dedi. “Bizler arzusuna yenilen sıradan insanlar değiliz Fegel. Doğru zamanı bekleyeceğiz. Bize yakışan şekilde.”

Bir kez daha ders vermişti bana Petra. Zayıf olmadığını kanıtlayarak. Kalbinde aşkla birlikte erdem de olduğunu yüzüme haykırarak.

Bu dersi hayatım boyunca unutmayacaktım.

Yalnızca bana hazırlanan sabah kahvaltısından sonra Petra'ya Viola'yı görmek istediğimi söyledim. Başta şaşırdı. Emin olup olmadığını sordu, ama emindim. Ona her şeyi açıklamayı kendime bir borç olarak görüyordum.

Viola benim gerçek dünyadaki tek arkadaşım ve bunu sonuna kadar hak ediyordu. Kusursuz bir hayat yaşayacaktı. Sıradan dünyanın içinde hiç acı duymadan. Ona hayatının sonuna kadar sahip çıkacaktım.

Uzun süren düşünme faslından sonra “nasıl karşısına çıkmayı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bugün tatil, evine gideceğim ve ona bir sürpriz yapacağım. Tabii Giovanni'yle Francesca da bana yardım edecek.”

“Nasıl bir yardım o?” diye çıkageldiler büyük bir heyecanla.

Giovanni'nin gözleri parlıyordu. Ondan ilk defa bir şey isteyecektim.

Petra anlat dercesine açtı ellerini, yapacağım şeyi bir çırpıda anlattığımda şoka girmiş gibi görünse de çabuk kabullendi ve beni kırmadan bunu yapmama izin verdi.

Giovanni yarım saat sonra annemin arabasıyla çıkıp geldiğinde Petra ölümsüzlüğümün verdiği rahatlığın arkasına sığınmıştı. Biraz da mutlu olmamın.

Giovanni ve Francesca'nın kıkırtıları eşliğinde arabayı çalıştırdım. Tanrım, öyle korkmuştum ki çalışmamasından, bu konuda bir kez daha rezil olmaya katlanamazdım. Başımı

esintiye doğru çevirip teşekkür ederim, diye fısıldadım. Bu iyiliğini unutmayacağım. Lütfen kırmızı ışıklar için de yardımcı olur musun?

Rüzgârın yönü değişip yüzüme yavaşça dokunduğunda bu cevabın evet olduğunu hissetmiştim.

Tam hareket edeceğim sırada Petra kendini açık duran pencereden içeri soktu. Yüzü yüzüme yaklaştıkça irkildim.

Emniyet kemerini suratıma tutup “bunu neden icat ettiklerini biliyor musun?” diye sordu alayla. Muzip bir şekilde gülümsüyordu.

“Evet,” dedim. “Bir Petrarca’ya sahip olmayanları korusun diye.”

Bu cevabı beklememiş olacak ki bir süre tuhafça gözlerime baktı.

Bir şey diyecek sandım, azarlayacak, kızacak ya da ama beni şaşırtarak emniyet kemerini elleriyle takarak “iyi eğlenceler,” dedi. “Dilersen onu dönüşte buraya getirebilirsin, onunla tanışmak isterim.”

Dolan gözlerimle başımı salladım. Geriye çekildi ve ben hareket ettim. İster istemez o damla yanaklarıma doğru usulca süzüldü, ama bunlar mutluluk gözyaşydı. Âşık olmanın verdiği dayanılmaz ihtiras.

Trafiğe çıkana kadar gölgeler etrafımda dans etti. Geçmişe doğru süzüldüğümde bir gölgenin bana ne hissettirdiği ortadaydı; apaçık, şiddetli bir korku ama şimdi gölgeler olmadan yapamazdım. Kendi gölgem olmadansa asla!

Viola’nın evine yaklaştığımda kalp atışlarım hızlanmıştı. Beni nasıl karşılayacağını bilmiyordum. Sonuçta onun için bir aydır yoktum ve muhtemelen de bir anda ortadan kaybolmuştum, onu arayıp sormadan, bir haber bile bırakmadan.

Arabayı evlerinin önünde durdurup kapılarına doğru yaklaştım. Parmağım zile giderken gerçek anlamda bayılmak üzereydim.

Kapıyı Viola açtı ve yüzünün şaşkınlığı gerçekten görülmeye değerdi. Bir süre öylece baktı. Gözlükleri ve diş telleri, Tanrım, onu gerçekten seviyordum.

“Merhaba,” dedim ona olan özlemimi sesime katarak.

“Nasılsın Viola?”

Eli sıkı sıkıya kapıyı tutuyor, her an yüzüme kapatacakmış gibi de yüzünün ifadesi öfkeyle kasılıyordu.

“Biliyorum haklısın, özür dilerim. Sana açıklayabilirim.”

“Hiçbir şey duymak istemiyorum,” dedi ireren gözleriyle. “Senin için tam bir ay boyunca gözyaşı döktüm. Hatta dün geceye kadar da devam etti bu ama sen, sen çok kötü bir arkadaşsın. Senden nefret ediyorum artık.”

Kapıyı kapatacağı sırada elimle engel oldum.

“Lütfen beni dinle. Söz veriyorum açıklayacağım. Dinleyince bana hak vereceksin.”

Tanrım, şaka gibiydim.

“Duymak istemiyorum,” dedi. “Sana yeni hayatında mutluluklar.”

Biraz daha direndim ve annemin arabasını gösterdim. “Hadi Viola, biraz dolaşalım.”

Bu onu daha çok şaşırttı.

Suratının yarısı kapının arkasındaydı ve merakına engel olamadığı her halinden belliydi.

“Araba kullanmayı ne zaman öğrendin?”

“Şey,” dedim. “Yirmi dört yıl kadar oluyor?”

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi yeniden öfkelenerek.

“Lütfen,” dedim neredeyse önünde eğilerek. “Daha ne kadar yalvartacaksın beni? Zor kullanarak mı çıkarayım seni oradan?”

Klasik Petra davranışı. Sanırım ona benziyordum.

Kısa bir duraksamanın ardından “bekle o halde,” dedi. “Üzerimi değiştireyim.”

Başımı salladım minnetle. O dönene kadar da kapının önünden ayrılmadım.

Geri döndüğünde eskisinden biraz daha rahat görünüyordu.

“Kaza yapmayız değil mi? Beni terk edip giden bir arkadaşla ölmek istemiyorum.”

“Merak etme,” dedim gizemli bir bakışla. “Ölmeyeceksin.”

Tedirgince çattı kaşlarını ve arabaya bindi.

Emniyet kemerini taktığında gülümsedim, buna anlam veremezdi elbet. Keyif dozum giderek artarken “hazır mısın?” dedim. “Çünkü daha önce hiç şahit olmadığın bir şey yaşayacaksın.”

Kaşları gittikçe çatılıyor, ağzı da büyük bir şaşkınlıkla açılıyordu. Yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve “tamam,” dedi. “Deli olduğunu biliyordum ama tamamen çıldırmış olacağını tahmin etmemiştim.”

Araba caddeden çıkarak orman yoluna doğru kendini büyük bir hevesle bıraktı. Ben hâlâ tek kelime etmemiştim. Orman yoluna girdiğimizde bile Viola korkunç bir bilinmezlikle etrafı izliyordu. Sonunda daha fazla dayanamadı.

“Nereye gidiyoruz? Beni öldürecek misin yoksa?”

Dudaklarımı gülmemek adına sıktım ve “birazdan göreceğiz,” dedim.

“Fegel,” dedi titreyen sesiyle. “Bu hiç hoşuma gitmedi, söylesene nereye gidiyoruz?”

“Biraz sabretmeyi öğrenmelisin,” dedim. “Ben yarım asırdır bunu yapıyordum.”

“Yarım asır mı, sen ne saçmalıyorsun, Fegel, bak, lütfen, durdur arabayı çünkü ciddi anlamda korkmaya başladım.”

Aksine gaza biraz daha bastım ve iniş aşağı toprak yolda tozu dumana katarak ilerledim. Viola terler akıtıyor, elini kolunu koyacak yer bulamıyordu. Eh, ne yaparsın, gerçeği

öğrenmenin bedeli olmalıydı. Katıksız bir korku. Çünkü ben bile hâlâ bir parça korku taşıyordum içimde.

İstediğim sona adım adım yaklaşıırken uçurum göründü. Viola çığlık çığlığa haykırıyor, annemin içeriden açılmakta zorlanan kapısını açmaya çalışıyordu.

“Sakin ol,” dedim. “Hiçbir şey olmayacak.”

“Hiçbir şey olmayacak mı, sen gerçekten aklını kaçırmışsın. Uçuruma düşüyoruz Fegel, kahretsin, birlikte ölmek istediğim kişi sen değilsin.”

Başımı çevirip “bu çok kırıcıydı,” dedim. “Ama gerçekler de böyle değil midir? Demek ölüm korkusu insanlara gerçekleri söyletiyor.”

“Fegel,” dedi koltuğa bütün gücüyle yapışırken, “yalvarırım durdur arabayı. Parçalara ayrılarak ölmek istemiyorum, yaşlı yatağında, torunlarım ya da çocuklarımın görüntüsü eşliğinde ölmek istiyorum, duydun mu beni, bu şekilde değil.”

“Tamam,” dedim. “Demek o şekilde ölmek istiyorsun. O zaman öyle olacak Viola. Çok güzel bir hayat yaşayacaksın, sana söz veriyorum.”

Gözlerindeki korku gittikçe büyüdü, beni anlayamıyordu, dinleyemiyordu bile. Sadece ölümü düşünüyordu. Gözlerinde bu vardı. Hayata veda ediyor olmak.

Lastikler sertçe sürtünüp kendini boşluğa bıraktığında güçlü bir nefes aldım. Daha önce hiç bu kadar güvende hissetmemiştim kendimi. Bu inanılmaz bir histi. Kendini ölüme bırakırken bile güvende olmak. Mucizevi.

Viola geçmişte benim yaptığım gibi elleriyle yüzünü kapattı ve birazdan parçalara ayrılacağının hayaliyle dualar mırıldanmaya başladı. Arabanın önü uzunca bir süre gittiği düz çizgiden ayrılıp aşağı doğru eğildiğinde bizde Viola’yla birlikte hafifçe eğildik. Emniyet kemerleri bu iş için biçilmiş kaftandı.

O an, eğilen araba tekrar düz çizgiye kavuştu. Gölgele iş başındaydı. Elimi Viola'nın omzuna koyduğumda "öldük mü?" dedi titreyen sesi.

"Neden kendi gözlerinle görmüyorsun?" dedim.

Ellerini yavaşça yüzünden çekerken başını kaldırıp etrafa bakındı.

Uçsuz bucaksız bir deniz vardı karşısında. Güneşin yarattığı etkiyle ışıklar saçıyor, masmavi gökyüzü denizin maviliğiyle bir bütün oluyordu. Uçuşan kuşlar arabanın önünden hızla geçerken Viola gözyaşlarını tutamadı ve hüngür hüngür ağladı.

"Tanrım," dedi. "Öldüm gerçekten ama hiç acı duymadım. Bu kadar kolay mı ölmek?"

"Maalesef," dedim. "Ufacık bir acı oluyor, diken batması gibi."

"Ne diyorsun Fegel?"

"Daha önce de öldüm diyorum. Hem de iki defa. Bir üçüncü olmayacak ve senin yaşlanmadan ölmene de izin vermeyeceğim."

Etrafa bakınıp tekrar bana döndü. Rengi normal haline dönüyordu.

"Hiçbir şey anlamadığının farkındayım," dedim. "Ama anlatacağım. Hadi şu camları açalım da biraz deniz havası alalım, ne dersin?"

Başta şaka yaptığımı düşünmüş olacak ki ben camı açarken bir süre beni izledi, sonra da kendi camını indirdi ve ben gülümseyerek başladım anlatmaya.

Yarım asrı onun önüne dökerken denizden metrelerce yüksekte, üstelik bir arabanın içinde seyrediyorduk bu olağanüstü manzarayı. İlk defa bunu kimsenin görmesine aldrış etmedim. Ne de olsa delil de bizdik o delili ortadan kaldıracakta, bu yüzden Petra'nın gücünü arkama alıp şu anın tadını çıkardım.

Yönümüz devasa kayalıklara çevrildiğinde Viola hâlâ normale dönebilmiş değildi, bir yandan beni dinliyor bir yandan da aşağıdakileri görebilme umuduyla başını aşağı çeviriyordu. Oturduğu yerde tek bir saniye durmadan sürekli kıpırdanıyordu.

Kurduğum her cümlenin ardından Tanrım, bu inanılmaz, imkânsız, olanaksız gibisinden kelimeler kullanıyordu. Olanaksız olan tam olarak bizdik zaten. Hem de olanaklı olarak.

Çam ağaçlarının üzerinden geçip orman yoluna yavaşça indiğimizde Giovanni'yle Francesca arabanın önünde karanlık bir gölge suretinin ardından kendi görünümleriyle belirdi.

Viola'nın ağzından sıkı bir küfür fırlamıştı, aynı zamanda koltuğa yapıştığı da söylenebilirdi.

Bu küfrün ardından dakikalarca kahkaha attım ve Viola'nın yerinden fırlamış gözleriyle arabayı çalıştırdım. Hikâyem saatler, saatler sonra sona gelirken biz de Petra'nın karşısına çıkacağımız o âna geliyorduk.

“O,” dedi kekeleyerek. “Giovanni miydi?”

“Evet,” dedim gülümseyerek.

“Çok yakışıklı olduğunu görebiliyorsun değil mi?”

“Yakışıklı mı?” dedim bir kahkaha daha atarak. “O zaman diğerlerini de görmeni isterim. Güzellik ve çirkinliğin iç içe geçip seni kendinden nasıl geçirdiğine şahit olacaksın. Kusursuzlukta budur Viola. İkisinin bir arada bulunması.”

Beni anlamadığını belli eden bir bakışla başını sallamaya başladı. Onu anlıyordum, ilk günden bu kadar üzerine yüklenmek acımasızlık olurdu.

Yol bizi Patrizio'nun malikânesine çıkardığında Viola bir küfür daha fırlattı.

“Lütfen,” dedim. “Sana söylemiştim. Onların yanında özellikle de Petra'nın, sakın ağzından bir küfür kaçırma.”

“Ah, evet, affedersin,” dedi. “Ben, ben hâlâ hangisine şaşıracağımı bilemiyorum. Gölgelere mi, sadece kimya öğretmenimizin anlattığı simyacılar mı, yoksa senin mümkün görünmeyen yaşantına mı? Ha, bir de ölümsüzlüğün var. Ve bir de benim iki hayat yaşamam, birinde genç yaşta ölsem de.”

“Hatırlamaman ne hoş değil mi?” dedim arabayı durdurup.

Birlikte indik arabadan. Korkudan olsa gerek elimi tuttu. Bu kadarcık dokunuştan bir zarar gelmez düşüncesiyle açık kapıdan içeri girdik. Bu evin yıkılmış halini de gördükten sonra hiçbir şeye şaşırmamaya karar vermiştim ama hâlâ beni bekleyen sürprizler vardı.

Bir yerlerde pusuya yatmış Maha gibi, ama asla benim düşünümün önüne geçemeyecekti.

Basamakları onun elinden tutarak çıkarken ne göreceğini bilememenin paniği vardı yüzünde. Gözlüklerini gözüne tekrar yerleştirip sonbahar mevsimi de olsa alnına biriken terleri sildi ve hızlı hızlı solumaya başladı. “Sakin ol,” dedim sessizce. “Korkacak bir şey yok.”

“Söylemesi kolay,” dedi son basamağın bitiminde.

“Haklısın,” dedim. “Söylemesi hep kolaydı.”

Biz yaklaştıkça salonun devasa kapısı iki yana gıcırdayacak açıldı.

“Kahretsin!” diye sıçradı. “Açıl susam açıl mı dedin? Her şey büyümlü gibi burada.”

“Hiç şüphelen olmasın,” dedim salona girdiğimizde. Ama tuhaf bir şekilde içeride kimse yoktu. Yine kendi yöntemleriyle Viola’yı korkutma yolunu seçmişlerdi. Arkamızdan içeriye dalan karanlık etrafımızda dönüp hemen pencerenin önüne konuşlandı. Bu Giovanni’ydi. Onu Francesca takip etti. Ardından Patrizio.

Birkaç adım ötemize dikildiğinde Viola bana çarpıp geriledi. Elinden tutmasam kapıdan koşarak çıkıp buradan kaçacak gibiydi.

Patrizio nazikçe elini uzattığında zavallı Viola zangır zangır titiyor ve Patrizio'nun insanı büyüleyen yeşil gözlerine bakıyordu.

“Hadi,” dedim elimi elinden çekerken. “Elini uzatabilirsin.”

“Korkma,” dedi Patrizio bütün yakışıklılığını yüzüne yansıtırdı. “Sana zarar vermem.”

Viola bir adım öne çıkıp elini yavaşça ona doğru uzattı. Patrizio onun elini tutup yavaşça salladı.

“Ben Patrizio, Petra'nın babasıyım.”

“Memnun oldum,” dedi Viola gözlerini adama büyük bir dikkatle dikerek. Onu hafifçe dürttüm. Büyülenmesi çok normaldi.

Patrizio elini çektiği an hızla itilerek onun yerini Giovanni aldı. Pencereden içeriye vuran güneş altın sarısı saçlarında parıltıyordu. Halkanın dışına çıkıp onları ilk kez görüyormuşum gibi izledim ve bunun tarifi gerçekten yoktu.

Harikulade bir masalla örülüydü varlıkları. İnsanı şaşkınlığa uğrattıyordu.

Francesca da aynı nezaketle onunla tokalaştı. İçeriye fırtına hızıyla dalan gölgeyi Petra sanmışım ama bu Hypatia'ydı. “Affedersiniz” dedi, “gecikmedim umarım?”

Onun burada ne işi vardı?

“Ben Hypatia. Memnun oldum Viola.”

“Ben de,” dedi Viola artan şaşkınlığıyla.

Hypatia'nın yerini diğerleri aldı. Ah, elimle yüzümü kapattım. Hepsi geliyordu. Ama neden? Düğün için hazırlık yapmaları gerekmiyor muydu?

Gözlerimi Hypatia'ya diktiğimde hemen diğer yanımda belirdi.

“Petra hepimize özel bir misafirimizin olduğunu ve gelmek zorunda olduğumuzu söyledi.”

“Kulpa'da değil miydiniz?”

“Hayır, uzakta sayılmazdık. Alışveriş yapıyorduk ve haberi alır almaz işimizi bırakıp geldik.”

“İnanamıyorum,” dedim dişlerimin arasından.

“İnan,” dedi Hypatia gülümseyerek. “Senin değer verdiğin herkese artık o da değer veriyor. Senin gözünden görüyor Fegel. İnanılır gibi değil ama bu bir gerçek.”

Viola’yla tanışan herkes girdiği gibi de aynı hızla geri çıkıyordu. Dünyaya dönmüş olmanın keyfini süren stoacı çocuklarsa hiç olmadıkları kadar keyifliydi. Viola bir heykele döndüğünden beri eli havada, hiç kıpırdamadan önünden gelip geçen elleri sıkıyor ve sürekli memnun olduğunu söylüyordu. Yüzlerce kişi evin içini karanlığa boğarken ilk defa bu karanlık bizi korkutmuyordu, aksine mükemmel hissettiriyordu.

Bende Viola’yla birlikte o hisse kapıldım ve tekrar dikkatimi onların kusursuz güzelliklerine verdim.

Zaman akıp giderken Viola tanışabileceği herkesle tanışmıştı. O dışında bütün gölgelerle.

Önümüz boşalıp onun geleceğinin bilincinde ikimiz de nefesimizi tutmuştuk. Onun heyecanını birebir yaşıyordum.

Sonunda karanlığıyla bile insanın başını döndüren bir gölge silueti karşımızda belirdi. Karanlık yerini Petra’nın, âşık olduğum adamın bedenine bırakırken tuttuğum nefesi verdim. Viola’nın gözleri Patrizio’yu gördüğünde bile böyle olmamıştı. Ne Giovanni ne de diğerleri. İlk defa bu kadar farklıydı bakışları. Ne hissedeceğini bilemiyormuş gibi. Sahi, ne hissetmişti Viola?

Petra bir adım öne çıkıp “merhaba Viola,” dedi. “Seninle bizzat tanıştığıma çok memnun oldum.”

Elini uzattı, gözlerime inanamıyordum, elini uzatmıştı.

Çılgılık atmanın yeri değildi ama bunu hiç beklemiyordum.

Viola uzatılan ele doğru daha önce hiç tatmadığı bir hisle uzattı elini. Yutkundu ve tek kelime edemeden başını salladı.

Viola'nın koluna girip onu koltuklara doğru itelediğimde bile ifadesi değişmemişti.

Sonunda ikimiz de yan yana oturup Petra'yı karşımıza aldık. "Çok korkmadın umarım?" diye sordu Petra dostça bir ifadeyle. Onu hiç böyle görmemiştim.

"Sayılır," dedi Viola utangaçça. "Ama, ama," deyip bekledi. "Yaşadığım hiçbir korku seni gördükten sonra anlam taşıyamaz."

"O kadar korkunç muyum?" diye sordu Petra muzipçe. Bu beni de güldürmüştü. Elim ağzıma gitti ve kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

"Şey," dedi Viola gözlüğünü düzelterek. Parmakları birbirine kenetlenmiş, son derece ciddiye.

"Bütün bunlar, yani dinledim evet, kulağa çılgınca geliyor. Nasıl yaşadınız hiçbir fikrim yok, nasıl dayandınız aklımın da almayacağı muhakkak ama seni görünce hepsi bir anlam kazandı."

Petra'da bende merakla Viola'nın ağzından çıkacakları bekliyorduk.

"Belki bunun telaffuzu yok ama ancak şöyle söyleyebilirim. Bir insanı gördüğünde sana tek bir şey hissettirir, tek bir fikrin olur ona dair. Güzel mi çirkin mi, soğuk mu sıcak mı, yakın mı uzak mı, evet, yalnızca tek birini düşünürsün ama sana bakınca gördüğüm hepsi. Bütün zıtlıkları kendinde toplamış gibisin."

İrkilircesine kaşlarını kaldırdı.

"İltifat olarak alıyorum Viola, teşekkür ederim."

"İltifattı," derken yanakları kızarmıştı.

Petra aniden doğruldu ve "sizi yalnız bırakayım," dedi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa Francesca size yardımcı olacaktır."

Ardından gözden kayboldu.

Viola şişen yanaklarıyla uzunca bir süre bekledi ve bir balonu patlatırcasına yanaklarına vurdu.

“Tanrım,” dedi fısıltılı bir ılıkla. “Petra’yı hiç böyle hayal etmemiştim.”

“Nasıl etmiştin?” dedim yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına atarak.

“irkin, bir şeytan kadar da kötü kalpli. Ama, ama kesinlikle öyle değil. dm kopardığı doğru olsa da Marlo’yu bırakıp onunla bir hayat yaşamak isteyeceğim kadar da sevgi dolu.”

İkimiz de aynı anda kıkırdadık. Parmağımı dudağıma götürdüm. Bunu duymuş olmalıydı.

“Düğünden bahsetmiştin,” dedi ellerime yapışarak. “Gelmek istiyorum ve, ve inan özür diliyorum Fegel. Bütün bunları yaşadığını hayal bile edemezdim. Tanrı aşkına, edilebilir mi?”

“Asla!” dedim başımı iki yana sallayarak.

“Birisi bunları öğrenmeye kalksa, hayır hayır,” dedi. “Bu imkânsız, aklını kaçırır, hem sizin hikyenize kimse inanmaz. Gözleriyle görmeleri gerekiyor, tıpkı benim gibi. Ve dünyada, bu kadar şanslı başka bir insan var mı merak ediyorum.”

“Sanırım yok,” dedim. “Sen bu hikâyeyi öğrenen son insan olacaksın.”

enemiz düşmüş olacak ki akşam karanlığı çökmesine rağmen susmayı bilmedik. Sonunda Viola’nın bir ailesi olduğunu hatırladım ve onu eve bırakmalarını istedim. Ve bunu yapan kişinin de Giovanni olmasını.

Kabul etmekten başka çaresi yoktu tabii, Viola kanatlanmış bir kuş gibi szld onun kollarında. Geceyi sevdiğim adamla sonlandırdığımda kanatlanan bir kuş da bendim. Onun aksine, benimki sonsuza dek sürecekti.

Sonsuza dek kanatlanacaktım bu aşkla. Sonsuzluk bile az gelecekti.

Bencilik

Kocaman salon kumaşlar, gelin tülleri, dergiler, dikiş makineleri ve ipliklerle dolup taşarken annem iş yerini buraya taşımanın zorluğunu yaşıyordu. Bir hafta boyunca dükkânını açmayacaktı. Ve bir haftayı da burada Hypatia ve diğer dört gölgeyle birlikte gelinlik tasarlama işiyle geçirecekti.

Petra saatlerdir ortada görünmüyordu. Anneme belli etmeden, hazır tartışmaya dalmışken yerimden kalktım ve Petra'yı aramaya koyuldum. Bulmam da pek uzun sürmedi. Alt kattaki odaların birinde pencerenin önüne oturmuş kitap okuyordu. Onu kitap okurken izlemek gerçekten çok güzeldi. O okuyordu ben öğreniyordum.

Benim ona yaklaştığımı görünce kitabı elinden bıraktı ve ayağa kalkarak yanıma doğru sürüklendi.

Ellerimden tutup beni kendine çektiğinde ona sarılmak için hiç vakit kaybetmedim.

“Seni anlıyorum,” dedim. “Bunlar sana göre değil. Bir düğün sana göre değil. Hepsi saçmalık. Her şeyi bırakıp, kimseyi görmeden, kimseye görünmek zorunda olmadan, etrafımızda nefes alan tek şeyin doğa olduğu bir yerde olabilirdik ama sen sonsuzluğa giden yolun başında bunları yapıyorsun ki hiçbir eksikim kalmasın istiyorsun. Tamamlana tamamlana gideyim sana, bir bütün olayım sana vardığımda. Seni anlıyorum ve yaptıklarından dolayı minnettarım.”

Ellerimin altındaki bedeni kaskatı kesilmişti. Kendini tutuyordu yine, kendine en iyi şekilde hâkim oluyordu. Özgür değildi ve özgürlüğe kavuşmasına az kalmıştı. Uçurumlar kapanacak, bir daha da hiç açılmayacaktı.

Geriye çekildiğimde gözlerinin hafif bir şekilde dolduğunu gördüm. Cevap vermemesinden belliydi. Böyleydi Petra, duygulandığında, gerçekten bunu kalbinin derinliklerinde hissettiğinde cevap veremiyor, konuşamıyordu.

“Bakabilirim miyim okuduğun kitaba?” dedim neşeli görünmeye çalışarak. Onu bu ortamdan kurtarmakta benim görevimdi.

“Tabii,” dedi başını diğer yana çevirip, “bakabilirsin.”

Kitabı elime alıp hemen karşısına oturdum.

“Bunu seviyorsun,” dedim. “Seneca.”

“Her satırında büyük bir büyü var Fegel. Böyle bir ruh taşıyan insanla gerçekten tanışmak isterdim.”

“Kim bilir?” dedim muzip bir bakışla, “belki bir gün tanışırız.”

“Kim bilir?” derken o da gülümsüyordu. “Ama şu an için yalnızca birbirimizle tanışmamız lazım. Henüz bunu yapamadık.”

Yanaklarım bir anda alev aldığı anda bu konudan kaçan bu sefer ben olacaktım.

“Seninle kitaplara gömüleceğim geceler için sabırsızlanıyorum.”

Yalnızca kitap mıydı? Tanrım, arsızlığım tutmuştu ve bunu yüzüme yansıtmamak için büyük bir çaba gösteriyordum.

“Bu kitabı okumanı istiyorum senin de. Ne dediğimi o zaman anlayacaksın.”

“Okuyacağım,” dedim.

“Bir bölüm var, Seneca bol bol Epikür’den alıntı yapıyor, çünkü ondaki dehayı ve erdemi en iyi o görüyor. Epikür öğrencilerinden biri için şöyle diyor: ‘Bunları çok kişi için

değil, senin için yazıyorum. Çünkü ikimiz, birbirimiz için, koskoca bir dinleyici kitlesi gibiyiz.”

“İkimiz, birbirimiz için, koskoca bir dinleyici kitlesi gibiyiz,” diye tekrarladım. Tüylerim diken diken olmuştu. Başımı kaldırıp orman yeşili gözlerinde kayboldum.

“İşte bu yüzden Fegel, ben de yaptığım her şeyi senin için yapıyorum. Söylediğim her şeyde sen varsın, öfkemi kaldırıp baksalar seni görecekler, kalbimi açıp baksalar yine sen, dünya üzerinde yaşadığım her saniyenin sebebi sensin. Bu hayatta senden başkası için ne umabilirim? Her şeyim seninle doluyken bir başkası bana ne verebilir?”

Geriyeye yaslanıp kitabı kalbimin üzerine bastırdım.

Bu sefer gözlerinin dolması gereken kişi bendim.

“Yukarıdaki telaşı duyabiliyorum, söylenen her bir kelimeyi. Çatıya konan kuşların hangi yöne döndüğünü, hangi yöne kanat çırttığını biliyorum Fegel. Bahçede kaç kelebeğin uçtuğunu, kaç sineğin, kaç arının. Sana hepsini sayabilirim. Rüzgârın çıkardığı hışırtı, eserken yanına kaç yaprak kattığını...”

Bir anlığına gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini yeniden açtığında gözlerinin yeşili de kararmıştı.

“Denizin kokusunu alıyorum Fegel, içinde nasıl bir dünya barındırdığını bilmek güç değil. Şu şehrin içinde kaç yaşam başlıyor, kaç yaşam sona eriyor, hepsi zihnimde bir bir yankılanıyor. Bilmek hiç de zor değil.”

Devamını kalp atışlarıyla bekledim. Sus pus olmuş, kitap göğsümün üzerinde merminin kalbime isabet etmemesi için bir can yeleği gibi duruyordu. Yerinden doğruldu ve hemen önümde diz çöküp açıkta duran elini dizimin üzerine bıraktı. Bir elim kitabı tutarken diğerini eline bıraktım. Tuttu, öyle bir tuttu ki sonsuza dek bırakmasam Fegel der gibiydi. Elin elimde kalsa, sana dokunamadığım günlerin acısını çıkarsa.

“Asıl neyi bilmemek zor biliyor musun? Bana olan sevginin bitip bitmeyeceğini. Geride güçlü bir aşk bırakıp tamamen benimle dolar mı kalbin? Onun yerini silkeleyip yerini tamamen bana bırakır mı?”

Kitabı elimden bırakıp mermilerin hedefi olmayı umursamayarak elimi elinin üzerine bıraktım ve yüzüne doğru eğildim.

Tuhaf bir şekilde gülmek istiyordum ama o bu kadar ciddiye yapamazdım.

“Bunu sana ilk ve son kez söyleyeceğim, o yüzden o her şeyi işiten kulaklarını açta beni iyi dinle.”

Gülümsedi. Bu gülümseme bana cesaret vermişti.

“Marlo’dan korkuyorsun değil mi? Gün gelip de kalbimin ona geri dönmesinden. Evet, gözlerinde bunu görüyorum. Her şeyi bilirsin de bunu elbet bilemezsin. Kalbimde ne var ne yok. Doğru. Nasıl bilirsin? Çünkü sen yokken nasıldım görmedin. Nasıldım bilmedin. Bilseydin eminim şu an hiç korkmuyor olurdu. Kalbimin tek bir boşluk bırakmayacak kadar ne denli seninle dolu olduğunu, ne denli seni soluduğunu ve aşkın sadece bencillikten ibaret olduğunu.”

Elimi yüzüne götürdüm ve parmağımı kaşlarının üzerinde usulca gezdirdim. Yüzüme oturan kocaman bir gülümseme vardı.

“Evet bencillik. Çünkü geride ne bıraktıysam hiçbirini için acı duyamıyorum, duyduğum an sen çıkıyorsun karşıma ve hepsini uğurluyorsun. Marlo’yu sevdim, bunu bilmek senin için acıydı, hâlâ da acı. Her ne kadar geçmiş için yas tutmayı bıraksan da. Çünkü senin ruhun gücünü acıdan alıyor, acıyla besleniyor. Seni ayakta tutan şeyin adı acı. İkimizi birleştiren şeyin adı da bu. Korkunç acıların içinden çıkıp bulduk birbirimizi, çünkü bu oyunun böyle oynanması gerekliydi. Oynadık. Geçmişin küllerine basarak geldim sana, o küller ayağıma yapıştı Petra. Ne senin söküp atmaya gücün yetebilir ne de benim. Ardında

asırlar bırakan sen, kısacık bir zaman dilimi içinde yaşayan ben, aslında aynıydık. Bütün yollar birbirimize çıktı, Tanrı böyle istedi. Onca hayal kırıklığı, sonunda bizim aşkımızla sona erdi. Aslında oyun bitti Petra. Oyunu biz bitirdik. Bütün olarak.”

Hafifçe omuz silktim.

“Onu iyi bir şekilde hatırlayacağım ama sana sırılsıklam âşık olacağım. Bu iklim hiç değişmeyecek. Bizim iklimimizde tek bir rüzgâr esecek ve yönlerimizi hep birbirimize çevirecek.”

Başını dizlerime bırakıp o köyde gördüğüm, bütün çaresizliğiyle babasını bekleyen küçük çocuğa döndü Petra. Petra, bugün şahin bakışlı Gavino oldu ve sevdiği kadının dizlerine yorgun bir ırmak gibi döküldü.

Kıpırdama Fegell!”
Annemin ağzından yüz yirmi birinci kere çıkıyordu bu cümle. Ama daha ne kadar kıpırdamadan durabilirdim ki?

İğneler sürekli derime batıyor, her an imdat çılgınlıkları atarak kaçmak için sabırsızlanıyordum. Viola karşımda sırtarak beni izliyor, Petra’nın ilaçlarıyla sağlığını kazanıp genç bir kıza dönen annemin keyfine diyecek bir şey bulamıyordum. En azından birkaç iğne darbesinden mahrum etmesini beklerdim ama iğneler azalmak yerine giderek artıyordu.

Bu gidişle tarlaya korkuluk olarak asılabilirdim çünkü bu kadar saat kollarımı iki yana açtıktan sonra bedenim normal seyrine nasıl dönerdi bilmiyordum.

Hypatia tam arkamda durmuş kulağıma doğru eğiliyordu.

“Petra’dan bir mesaj var,” diye fısıldadı. “Her an seni kurtarabileceğini söylüyor.”

Bir an için bakışlarım anneme kaydı ve bunu ona yapamayacağımı anladım. Başımı hüsrarla iki yana sallarken “sanırım dayanacağım,” diye yanıtladım.

Göz kırpıp kenara çekildi ve duvakla uğraşanların yanına gitti.

Daha önce giydiğim gelinliğe benzemiyordu. Kolları uzundu ama şikâyet edemezdik çünkü omzumdan itibaren kollarımın tamamını saran muazzam bir işçilikle hazırlanmıştı tülleri. Bunun için iki gecedir çalışıyorlardı ve kelimenin tam

anlamıyla şahaneydi. Göğüs üzeri ve sırtı da tül olmakla birlikte aynı işçilikle aynı yetenekli ellerden çıkmıştı. Her ne kadar dekolteyi biraz yukarıda tutsa da annem, birkaç santim indirmek için elimden geleni yapmış ve sonunda başarmıştım. Göğüs altından başlayıp bütün bir eteği kaplayan kumaşın nereden geldiğini bilmiyordum ama bildiğim tek şey ipeksi dokunuşuyla parmaklarımın altında kayıp gittiği idi. Tam da o anlardan biriydi çünkü annem insafa gelip sonunda kollarımı indirmişti. Ellerim karnımı sarıp kumaşın üzerinde daireler çizerek dolaşırken adeta kendimden geçmiştim.

Tanrım, gelinliğime âşık oluyordum.

Bu büyülü anı bozan, kapının büyük bir gürültüyle açılıp Nesya'ya ait olan kadife sesin eşikte duyulmasıydı. Neyse ki ona Mel ve diğerlerinin sesi eklendi. O saniye Viola'nın şaşkınlığıyla oyalanır ve bu anın sinir bozuculuğundan kurtulurum sanmıştım ama hiç de umduğum gibi olmamıştı. Viola iki saniye sonra onları başının üzerinde taşımaya başlamıştı bile.

Hüsrarla düştü omuzlarım.

Annemin gökyüzünü andıran o masmavi bakışları öfkeyle üzerime dikildiğinde omuzlarımı yeniden dikleştirdim ve Petra'ya hak verdim. Bütün bunlar sıkıcıydı ama olması da gerekliydi.

Nesya etek tülleri için anneme yardım ederken son derece keyifli görünüyordu. Onu biraz konuşturmalıyım.

“Defterini bulabildin mi?”

Oturduğu yerden bakışlarını kaldırdı ve tekrar indirdi. Bir saniyelik bakışında söylemek istediği çok şey olmuştu.

“Hayır,” dedi elindeki iğneyi ustalıklarla kullanırken. “Henüz bulamadım ama bulacağım.”

“Bunu tek başına yapmak zorunda olduğunu biliyorsun değil mi? Ne Petra ne de bir başkası sana yardım etmeyecek.”

“Biliyorum,” dedi sessizce. Başı hâlâ öndeydi.

“Sence ne yapıyordur?”

“Defteri kullanmayı bitirdi. Daha fazla ileri gideceğini sanmıyorum çünkü Hazul’la Merid bu dünyayla uzun süre iletişim kuramayacak.”

Viola başının üzerine tırmanmış çocuklarla odanın içinde at koştururken Nesya’nın gittikçe kısılan sesini duymakta zorlanıyordum.

“Yani,” dedim. “Bir bebeği olacak mı?”

“Olacak.”

O an ne hissedeceğimi bilemedim. Onun için hem seviniyor hem de ödeyeceği bedel için üzülyordum. Doğa hiçbir şeyi karşılıksız sunmazdı ve Maha da bunun bedelini en ağır şekilde ödeyecekti.

“Keşke başka bir yolu olsaydı,” dedim. “Daha acısız bir yol.”

“Bahsettiğiniz kişi de kim?” diye sordu annem. Nesya başını kaldırıp gözlerime baktığında ikimiz de kıkırdayarak gülüyorduk.

“Hiç,” dedim anneme. “Biri.”

İşine devam ederken tekrar Nesya’ya odaklandım.

“Neden buradasın peki, defterini araman gerekmiyor mu?”

“Onu arayacak vaktim olacak, bu yüzden daha önemli gördüğüm bir işi yapıyorum.”

“Benim gelinliğim senin defterinden daha mı önemli?”

“Evet,” dedi sakince.

İpliği tükenince yeniden ipi iğneye geçirdi ve teyeline devam etti.

“Nesya,” dedim artan panik dalgamla. “Seni anlamamı sağla lütfen.”

Hypatia muzip bakışlarını bir anlığına yüzüme dikti, doğru yoldasın der gibiydi.

“Artık dost olduğumuzu sanıyordum,” dedi Nesya ayağa kalkıp gözlerime bakarak. “Neden geçmişe bir çizgi

çekmiyoruz? Neden sürekli beni iğnelemeye çalışıyorsun? Neden bittiğine inanmıyorsun?”

“Büyük, büyük...” deyip bekledim ve gözlerimi bir anlığına kapattım.

“Evet,” dedi. “Büyük aşklar bile eninde sonunda bitebilir. Tıpkı seninki gibi, Marlo gibi.”

Nesya’nın ağzından Marlo kelimesi çıktığı an her şey bıçak gibi kesildi. Viola sustu ve koşuşturduğu yerde durdu. Annem bile bir anlığına donup kalmıştı, diğerleri de o şekildeydi. Tek bir ismin herkesi bir film karesi gibi donduracağına kim inanırdı, ama o yapmıştı. Onunla uğraşmanın bedelini bana en iyi şekilde ödetmişti.

“Söylesene,” dedi. “Haksız mıyım?”

“Haklısın,” dedim hiç duraksamadan. Bakışlarım buz gibiydi. Onunkinin aksine taşlaşmıştı kalbim. Bunu anlamış gibi konuşmaya devam etti.

“Bak Fegel,” dedi odadakileri umursamadan. “Amacım seni kırmak değildi. Dost olmak istiyorum, gerçekten istiyorum bunu. Sen benim hayatımı kurtardın üstelik. Bin yıla dayanan yaşamımı sona ermekten kurtardın. O gün kalbinde gördüm bunu. Öfke duymadığını ve duyamayacağını. Beni yaşatmak için nasıl çaba harcadığını gördüm ve asıl gerçeği gördüm Fegel. Bitirmem gerektiğini gördüm. Bana bunu sen gösterdin. Dünya üzerinde her şeyi bilen ben, bana hiç bilmediğim bir hakikati gösterdin. Bu yüzden sana minnettarım. Lütfen, bu dostluğu kabul et ve beni hayatından çıkarma.”

Gözleri dolmuştu. Kısa bir sessizliğin ardından bütün ciddiliğimle cevap verdim.

“Küpelerini verirsen neden olmasın?”

Kocaman bir şaşkınlığın ardından Nesya da dahil herkes şaşkın bakışlarını bana çevirdi ve o anın ardından bütün salon kahkahalara boğuldu.

Ne kadar güldük, gülmekten ne kadar gözyaşı döktük gerçekten bilmiyordum. Bildiğim, o küpeleri aldığım ve sonrasında Nesya'ya teşekkür ettiğimdi.

Her şeye rağmen ona güvenmeli, dostluğunu kabullenmeliydim.

Biliyor musun, bu çok sinir bozucu. Seninle birlikte yaşadığım o kocaman zaman diliminde bana öğrettiğin her şeyin benden geri alınmasından bahsediyorum.”

Petra kocaman bir gülümsemeyle başını gökyüzüne kaldırdı ve ilahi bir fısıltı dinlemişçesine bir süre öylece bekledi.

“Yine ne duyuyorsun bilmiyorum ama sinir bozucu olduğundan hâlâ hem fikirim. Neredeyse matematiği öğrenecektim. Geometride bile ilerlemiştim. Ah, çok kötü! Bir bitkinin özsuyunu senin yönteminle nasıl çıkardığım hayal meyal aklımda. Gezegenlerin dönüş şekilleri gözümde canlanıyor. Ama şimdi, ne var ne yoksa alındı.”

Cevap vermediği gibi de gülün gözlerle öne doğru eğilmiş beni dinliyordu.

“Neden susuyorsun? Bir şey söylesene! Her şeye baştan başlayacağım.”

Patrizio’nın çiçek serasına kapatmıştık kendimizi ve çiçeklerin muhteşem kokuları eşliğinde kahvelerimizi yudumluyorduk. Masada olmazsa olmaz kitaplarımız. Onsuz geçen zaman diliminde tek bir satır bile okumadığımı farz edersek, okumak onunla bir anlam kazanıyordu.

“Anatole France; sırrı olmayan bir şeyin çekiciliği de yoktur, der. Fegel, o kadar memnunum ki geri aldıklarından, belki buna biraz da ben sebep olmuşumdur.”

“Ah,” dedim dişlerimin arasından, “biraz mı? Bence tamamen sen sorumlusun.”

Omuz silkerken oldukça rahattı.

“Sana her şeyi verirsem geri kalan sonsuzluk için ne kalır?”

Beni oyaladığını düşündüğüm yıllar geldi hatırıma. Her gün yeni bir hikâye, yeni bir masal, yeni bir sır. Böyle böyle avutmuştu geriye dönmek isteyen Fegel’i. Ama şimdi, anladım ki ne öğrenirsem öğreneyim bitmeyecekti.

“Yanılıyorsun. Eğer bilmediklerim ayağımın altında olsaydı, başım göğün en yüksek katına değerdı, demiş bir âlim. Bu benim için de geçerli. Ne öğrettiysen, ne bildiysem yetmedi Petra. Hep daha fazlasını istedim, daha fazlası. Çünkü bilmediğim ne varsa senin içindeydi ve senin içinden çıkacak her şeye ihtiyacım vardı. Şimdi de öyle. Öğrenmek istiyorum. Bütün bitkilerin ne işe yaradığını. Nesya gibi ilaç yapmayı, Paracelsus gibi tedavi etmeyi, diğer simyacılar ve senin gibi dünyanın gizemini. Hatta izin verirsen Patrizio’dan büyü denen esrarın şifresini. Sadece bilmek istiyorum. Ancak böyle sıradan bir ölümsüz olmaktan çıkarım ve ölümsüzlüğü hakkıyla yaşarım. Yoksa ne değışti? Hâlâ Feg’im. Yiyor içiyor, sana yapışıyorum.”

Beni ciddiye alırcasına değışti yüz ifadesi.

“Söyle,” dedim. “Öğretecek misin?”

Bir süre tepki vermeden yüzüme baktı ve ardından hafifçe başını salladı.

“Eğer istediğin buysa hepsini öğreneceksin Fegel. Ama bir anda yapamazsın bunu. Bir anda kavrayamazsın. Zamana izin ver. O sana her şeyi gösterecek, asıl öğretmenin o olduğunu da böylece anlayacaksın. Deneyecek, yanılacak ve tekrar yanılacaksın. Ta ki onun gerçekten ne işe yaradığını anlayana kadar. Paracelsus’ta böyle yaptı. Döneminin, hatta dünya üzerinde gelmiş geçmiş hekimlerin en şahanesiydi o. Ama bozuk düzenin elinde oradan oraya savruldu. Bu onu daha iyi

bir hekim haline getirmekten başka ne işe yaradı? O beni kışkandı, ben de onu. Bugün bitkiler hakkında ne biliyorsam biraz da ona borçluyum. Doğaya saygı duymayı öğretti bana ve öğrencilerine de bunu öğretti. Tanrı, doğada ilacını sağlamaksızın hiçbir hastalığa izin vermez, dedi. Haklıydı. Tıpkı Lokman gibi o da bunun yolunu bitkilerde aradı. Ben de onların yolundan gittim ve seni bu yolla yaşattım. Bitkilerin efendisi mi olmak istiyorsun? Sıradan bir şeymiş gibi üzerine basıp geçtiğin otun bir insandan daha işe yarar olduğunu anladığın vakit sende bu gizemin kapılarını açacaksın Feghel, işte o zaman sende onun efendisi olacaksın. Ama şimdilik, sadece bakmayı ve görmeyi öğren. Gerisi kendiliğinden gelecektir ellerine.”

Şaşalamış yüz ifademi görünce ayağa kalktı ve “biraz yürüyelim mi?” dedi. “Hava çok güzel.”

Kendimi silkeleyip keyifle doğruldum. El ele ve benim durmadan sırttan yüz ifademle bahçeye çıktık. Toprak zeminde yol boyu ilerlerken kalbimin kapılarını açıp etrafı izlemeye başladım. Başımın üstünden geçen bir kelebeğin kanatlarında taşıdığı sırra hayretler içinde bakarken, tahta çitlerin üzerinde ağzında taşıdığı yiyeceğiyle ilerlemeye çalışan bir karıncanın azmine hayran kaldım. Rüzgârın kulağımda bıraktığı melodi, tenime vurup geçerken anne eli değmişçesine hissettirdiği şefkati. Yaşam başlı başına büyüden ibaret değil miydi? O halde neyi nerede arıyordum? Hepsi gözümün önündeydi. Sihir bir taş parçasındaydı. Sayısız yaşamı taşımış bir toprak zerresinde. Yıllanmış bir ağacın gövdesinde. Sihir bendeydi, bedenimde ve bir parçası Tanrı’ya ait olan ruhumda.

Sevdiğim adamın elini sıkı sıkıya tutarken mucize buydu aslında. Bana sunulmuş asırlık bir vücutta. Başımı etraftan çekip ona çevirdiğimde yüzümdeki gülümseme kaybolmadı.

“Şimdi nasıl hissediyorsun?” diye sordu ormanla bütünleşen bakışlarıyla.

“Her geçen gün, her bakımdan, gittikçe daha da iyi,”⁴ dedim. “Seninle olduğum sürece çok daha iyi.”

Başını utanmışçasına eğip gülümsemeye devam etti.

Beline sarılıp başımı ona yasladım ve “bu sana yapışacağım gerçeğini değiştirmiyor,” diyerek hafif bir kahkaha attım. “Ben Fegel'im. Senin küçük baş belan. Hiç büyümeyecek. Ne öğrenirse öğrensın hiç değişmeyecek. Hem seni sevecek, hem büyür gibi yapıp durmadan ayağına dolaşacak.”

Başımı gökyüzüne kaldırıp kocaman, devasa bir gülümsemeyle beni kollarına aldı ve ansızın dünyanın gizemine karıştı. Bir karanlığın içinde sonsuz bir mutlulukla yol alırken Fegel kendi gölgesine sığındı ve asıl mutluluğun da bu olduğunu anladı.

⁴ Emile Coué, Fransız Ruhbilimci. (1857-1926)

LB

Suþhe

Geometride ilerlemiş miydin?” Patrizio kocaman kahkahalarla gülüyor, gülerken de oturduğu yerde şiddetle sarsılıyordu. Hypatia dudaklarını sıkarken Nesya da bu yüz ifadesiyle son derece sinir bozucu görünüyordu. Dostluğunu yeni yeni kabullenirken üstelik.

“Hadi,” dedim “bırakın kendinizi ve gülün. Ama bir yüz yıl sonra gününüzü göstereceğim.”

Giovanni ve Francesca da onlara katılıp çılgınlar gibi gülerken ben tırnaklarımı kemiriyordum.

“Platon seni okulunun önünden bile geçirmezdi Fegel,” dedi Hypatia.

Sende mi Brütüs bakışları atıyordum Hypatia’ya, ama o kendine engel olamadığı sessiz kahkahalarıyla sarsılmaya devam ediyordu.

“Üçgenin iç açılarından öteye gidemedin,” dedi Patrizio. “Yani, bir ara dinlerken gördüğüm buydu.”

“Bizi dinlemen hiç hoş değildi,” diye odaya daldı Petra. Gülüşmeler anında kesildi ve herkes ciddileşti. Keyifle dikildi omuzlarım. Oturduğum yerde kasıldım. İşte, dedim kendi kendime. Ancak bu kadar ezebilirsiniz beni. Kurtarıcım gelmişti.

“Hem, kendinize gülseniz iyi edersiniz. Çünkü sinirlenmeye başlıyorum.”

“Sadece şaka yapıyorduk,” diye cevap verdi Nesya. Diğerleri sus pus olmuştu.

Hemen yanıma oturup çattığı kaşlarıyla Nesya’yı hedef aldı. “Defterin için neden vakit kaybediyorsun?”

“Düğünden sonra gideceğim. Hem Patrizio da benimle gelecek.”

“Bir başkası olamazdı zaten,” dedi babasına imalı bir bakışla. “Bu senin sorunun. Defter sana ait ve dünya üzerinde yaratacağı etki de senden sorumlu tutulacak.”

Petra bütün keyifleri kaçırmaya devam ederken az da olsa huzursuzdum. Sanırım alay etmeleri bu durumdan daha katlanılırdı.

“Gideceğini söyledin,” dedim. “Neden üstüne gidiyorsun?”

“Bu kadar rahat görünmesi sinirlerimi bozuyor da ondan. Dünyadaki en önemli şey, hasta ruhlu bir kadının elinde ve Nesya o deftere ilkokul çocuğunun karalamaları gibi davranıyor.”

Nesya rahatsız olmuşçasına kıpırdandı. Verecek bir cevabı olmamıştı. Petra sonrasında Hypatia’ya döndü.

“Konu açılmışken, sizler de köyden çıkmayacaksınız. Sizlere verdiğim özgürlüğü geri alıyorum. Her ne kadar yaşattığınız yıkım Feghel’e ölümsüzlük olarak geri dönse de yaşadığı acının bedelini ödemelisiniz.”

“Bunlar geride kaldı,” dedim elimi kolunun üzerine koyarak. Bu bile onu yumuşatmadı.

“Kararımı verdim,” dedi bakışları Hypatia ve yeğenlerinin üzerinde dolaşırken.

“Ve geri dönen o on iki çocuğa da sahip çıkacaksınız. Biraz fazla hırpalanmışlar ve dengesizler. Yeniden size alışmaları zaman alacak.”

“Peki,” dedi Hypatia.

Öne doğru eğilip ellerini birbirine kenetledi ve damarları çıkana kadar sıktı.

“Doğa bile onu bulamıyor, şu an nerede ve ne yapıyor bilinmiyor. Dünya üzerinde bir etkisi de bulunmadığına göre bir yerlere gizlenmiş durumda ve hamile.”

“Herkesten köşe bucak kaçmasını anlıyorum,” dedi Nesya. “Özellikle de Valek’ten. Çünkü o çocuğu isteyen Maha’ydı. Valek’sen Maha’nın sevgisini bir çocukla paylaşmak istemeyecek kadar alçak bir adamdı. Ona zarar verebilirdi, eğer yaşasaydı.”

“Lütfen,” dedim rahatsız olmuşçasına. “Kendi çocuğuna mı zarar verecekti? Valek’ten bahsediyoruz!”

Petra başını bana çevirip kıskanç bakışlarını da gözlerime dikti.

“Valek’ten mi bahsediyoruz Fegel? Valek! Onun kim olduğunu hatırlamanı istiyorum.”

“Evet,” dedim başımı öne eğerek. “Hatırlıyorum ve onun ölümüne benim sebep olduğumu da hatırlıyorum.”

“Bu bir vasıtaydı. Onun ölmesi gerekiyordu, o kadar. Öldü ve bitti.”

Ne kadar da rahat söylemişti. Hâlbuki ben onun için üzülmeye devam ediyordum. Her ne kadar hatırlamak istemesem de, bunun yükü tamamen bana aitti.

“O halde,” deyip tekrar diğerlerine döndü. “Yapacağınız şey çok basit. Kimse yerinden çıkmayacak. Nesya da gidip defterini o kadından geri alacak. Ve dünya üzerine konuşlanan diğer ölümsüzleri de görmezden geleceğiz. Bırakalım da Tanrı ne diliyorsa onu yapsın.”

“Peki, benim için nasıl bir yol çizdiniz efendimiz?”

Kalp atışlarımı hızlandıran bu ses Marlo’ya aitti. Petra bunu fark etti ve kaşlarını son haddine kadar çatıp ellerini biraz daha sıkarak çıtırdayan çene kemikleriyle bana baktı. Ama ben direkt olarak parmaklarımı inceliyordum. Sanki hiç görmemişim gibi uzun uzun baktım ve bütün dikkatimi de onlara verdim. Yoksa bu bakışlar beni çiğ çiğ yiyecekti.

Yanı başımıza kadar gelip Giovanni'yle Francesca'nın koltuğunun arkasına dikildi.

“Üzgünüm,” diye başını salladı Giovanni. “Amcam bizi bırakmıyor. Yoksa teklifini seve seve kabul ederdim.”

“Teklif mi?” dedim meraklı görüldüğümü ağzımdan kaçırarak.

“Giovanni'yle ikimiz,” dedi bana bakıp. “Buradan gideceğiz. Bana dünyayı göstermek istiyormuş. Senden sonra onunla çıkacağım bu tur muhakkak sıkıcı olacaktır.”

Petra sessizdi.

Patrizio, “bence çok iyi bir fikir,” dedi. “Gidin hayatın tadını çıkarın. Hatta insanların arasında yaşayın. Güzel kızlar bulun,” derken pis sırıtıyordu.

Petra bakışlarını babasına çevirdi.

“Ne var?” dedi omuz silerken. “Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Ben de gelmek istiyorum,” diye atıldı Francesca. “Amca, eğer izin vereceksen beni de gönder onlarla.”

Hiçbir fırsatı kaçırmıyor diye düşündüm.

Hypatia da onlara destek oldu.

“Hadi amca,” diye bastırdı Francesca. Hemen ayağa kalktı ve Petra'nın önünde diz çökerek oturdu.

“Bugüne kadar senden hiçbir şey istemedim. Lütfen izin ver.”

“Düşünmem lazım,” dedi Petra geriye yaslanıp.

Francesca yalvarmaya hız kesmeden devam ederken bende üzerime düşen görevi yapmam gerektiğini anladım. Marlo bunu hak ediyordu. Geri kalan hayatını yalnız geçiremezdi.

“Lütfen,” dedim. “İzin ver gitsinler.”

“Hayır,” dedi Marlo. “Onu istemiyorum. Yalnızca Giovanni. Bir kızı yanımda taşıyamam.”

Giovanni sırıtıyordu.

“Sanırım bana âşık,” dedi parmağıyla hemen arkasında işaret ettiği Marlo’yu göstererek. “Ne yapabilirim ki?”

Yüzlerde beliren gülümseme yalnızca Petra’da yoktu. Francesca gülmeyi kesip tekrar ciddileşti ve yönünü Marlo’ya çevirdi.

“Ben de geleceğim. Bana kimse engel olamaz.”

“İzin vermedi henüz,” dedi Giovanni. “Neden sızlanıyorsun?”

“Verecek,” dedim. “Vereceksin değil mi?”

Kısa bir sessizliğin ardından “tamam,” dedi Petra. “Gitsinler.”

Francesca onda görmeye alışık olmadığı bir neşeyle ayağa fırlayıp gölge formunda odanın içini turlamaya başladı. Yerinde duramıyor, oradan oraya savruluyordu. Marlo bundan hoşlanmamış olacak ki, “onu atlatacağım,” dedi. “Boşuna seviniyor.”

Giovanni ayağa kalkıp Marlo’nun koluna dirsek atarak onu da alıp gözden kayboldu.

Francesca da onların peşinden sürüklendiğinde onu Patrizio ve diğerleri takip etti. Petra’yla baş başa kalmıştık.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Ayağa kalkıp pencereye doğru hızlı adımlarla yürüdü. Beni dinlemek istemiyor gibiydi.

Onun arkasından giderken kuyruğu gibiydim.

Kollarını göğsünde birleştirip pencerenin önünde dikildi. Yüzünü görmek için başımı kaldırdım ve koluna dokunmaya çalıştım. Yine bir heykel gibi donup kalmıştı.

“Petra, lütfen. Neden böyle davranıyorsun?”

“Bunu kalbine sorsana Fegel, neden bu kadar hızlı attığına. Her defasında inanmak istediğim şeyi yıkmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu anla.”

“Abartıyorsun,” dedim. “Bu doğru değil.”

Yönünü hızlıca çevirip omuzlarımdan sıkıca kavradı ve beni sarsmaya başladı. Gözleri öfkeden alev alev yanıyordu.

“Doğru olmayan ne, onu gördüğünde heyecanlanman mı? Yoksa kalp atışlarının deliye dönmesi mi? Onun neden uzaklaşmasını istiyorsun Fegel, neden?”

“Çünkü mutlu olmasını istiyorum. Kendine bir hayat kurmasını istiyorum. Başka hiçbir amacım yok. Her gün burnumun ucunda da olsa sana olan hislerimi değiştiremez.”

Ellerini bir ölü gibi iki yana bıraktı. Adımları geriledi ve gözden kayboldu.

Tanrım, neden yapıyordu bunu? Neden onu sevdiğime bütün kalbiyle inanmıyordu. Neden şüphe ediyordu, neden?

Geriye dönüp onun peşinden gitmek üzereydim ki, kapının ağzında Mel ve diğerleri görüldü. Birlikte taşıdıkları bir çuval vardı ve tahminimce bütün o devasa basamakları birlikte çıkmışlardı.

“Bu da ne?” diye sordum çuvalı bırakır bırakmaz yerlere serilen çocuklara.

“Petra istemişti,” dedi. “Sanırım sana gösterecekmiş. Aynı aileden gelen bitkiler. Öğrenmek için iyi bir başlangıç.”

Başımı sallayıp çuvalın önünde diz çökerek Mel’in kel başını okşadım ve hepsine tek tek teşekkür ettim. En çok da bana olan sevgisi yüzünden kendini kırıp dökmekten çekinmeyen bu aksi, kıskanç adama.

Onu ne kadar seversem seveyim, bu ona yetmeyecekti. Hep daha fazlasını isteyecek, daha fazlasını bekleyecekti benden.

Tamamıma el koyana kadar durmayacaktı.

Gelinliğin son hali bugün ortaya çıkıyordu ve ben bitip tükenmek bilmeyen provalardan kurtuluyordum. Her gün değişen beden yapım en çok da annemin sinirlerini bozuyordu.

“Birkaç gün yemek yemesen,” diye azarlarken bunun imkânsız olduğunu da elbet biliyordu.

“Bir haftadır gelinlik üzerinde oynamaktan helak olduk,” dedi Nesya. “İştahın beni korkutuyor Fegel.”

“O kadar ilaç var ki bünyemde, iştahımın açık olması da çok doğal,” dedim. “Midemde ne var ne yoksa öğütüyorlar.”

“Bu yine de korkumu geçiştirmiyor.”

Omuz silkip gelinliği üzerimde son kez denemenin rahatlığıyla derin bir nefes aldım.

Yine de içim rahat değildi. Petra dünden bu yana pek görünmemişti ve geceyi de ondan mahrum geçirmiştım. Nasıl gönlünü alabilirdim?

Nesya yüzümdeki huzursuzluğu görmüş olacak ki “bir sorun mu var?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. Bu konuyu onunla paylaşacak değildim. Hypatia evet, ama Nesya asla.

“Çok kıskandı,” dedi sessizce, annemin duymamasını sağlayarak. Annem çoktan diğerleriyle hoş bir sohbete dalmıştı.

“Anlamadım,” dedim. Hâlbuki anlamıştım.

“Hadi Fegel, aptal mı sanıyorsun beni? Hem merak etme,” dedi boynundaki kolyeyi göstererek. “Bunu bana Patrizio verdi. Bizi kimse duyamaz.”

İnanmamışçasına çattım kaşlarımı.

“Petra’ya bile vermiyor,” dedi. “İnan çok uğraştım.”

“Peki,” dedim pes edercesine. “Haklısın. Sanırım bana kırgın.”

“Kıskanç birisin değil mi?”

“Evet,” dedim kekeleyerek.

“Şimdi kıskançlık hissini al ve milyonlarla çarp. Bunu yapabilirsin değil mi?”

“Dalga geçmesen,” dedim dişlerimin arasından.

“Geçmiyorum, sadece onu anlamamı istiyorum. Gölge olmanın ne demek olduğunu kavramamı. Hislerinin çok yoğun olduğunu. Hatta diğerleri ondan daha şanslılar. Petra kadar üst düzeyde değil duyguları. Öfkeyi de sevgiyi de en uç noktasında yaşamanın zorluğunu kavrayamazsan onu da anlayamazsın.”

“Anlıyorum,” dedim. “Anlıyorum Nesya. Ona hak da veriyorum ama nasıl düzeltebilirim bunu? Onu sevdiğime nasıl inanır?”

Bakışlarını yere indirip “sana sahip olduğunda,” dedi. “Ne yazık ki o güne dek kendi kendini yiyip bitirecek.”

“Nesya,” dedim etrafa bakınıp kimsenin bize bakmadığını görerek. Ellerini tuttum ve gözlerine baktım.

“Onu seviyorum, onu bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum ve bu çocukluk değil. Geçici bir histe değil. Gittikçe artan, büyüyen, devleşen bir ruh çarpıntısı.”

Başını kaldırıp “biliyorum,” dedi. “Artık bunu bende görüyorum.”

“Keşke o da görmüş olsaydı.”

“Görüyor,” dedi. “Görüyor görmesine de ihtiyaç duyduğu başka şeyler var, bunun ne olduğunu tahmin edersin.”

Yüzüm kızarak salladım başımı.

Ellerini çekip diğerlerinin yanına gitti.

Annem dalmışken, beni fark etmeden odadan ayrıldım. Bütün odaları gezip Petra'yı ararken onu bulamamanın rahatsızlığı içindeydim.

Kime sorduysam görmediğini söyledi. Hatta çocuklar bile. “Mel,” dedim çaresizce. “Yapabilirsin, onun nerede olduğunu öğren. Bir yaprağa mı soracaksın sor, bir ağaç mı, bir çiçek mi, ne yaparsan yap onu bul.”

Kardeşlerine dönüp benim anlayamadığım bir fısıltıyla bir şeyler söyledi ve kısa bir sessizliğin ardından “gölün kenarında,” dedi.

Adımlarımı hızlandırıp oraya doğru koşmaya başladım. Benim geldiğimi hisseder de gider endişesiyle ilerliyordum. Dualar mırıldandım ve kabul olan dualarımla onu suyun kenarında otururken buldum.

Arkası dönüktü ve ben bir süre yaklaştırmaya cesaret edemedim. Sordum.

“Gelebilir miyim?”

Bıkkınca indirdi omuzlarını. Sanırım bu evet oluyordu.

Hemen yanına oturdum ve bir süre yüzüne bakmadan suyun sakinliğini izledim. Bir örtü gibi kıpırtısız ve tertemizdi.

Uzunca bir süre ikimiz de konuşmadık. Ona dokunup onu rahatsız etmeye de çalışmadım. Bekledim.

“Babanın söylediği ev,” dedi. “Oraya yerleşebiliriz.”

Başımı salladım.

“Biraz tadilat lazım, bir süre Kulpa’da kalırsanız, sen ne zaman istersen dönersiniz.”

“Teşekkür ederim,” dedim nazikçe. “Her şey için.”

İkimiz de birbirimize bakmadan sükûneti kendinden taşan gölün derin yeşilliğini izliyorduk. Özür mü dilemeliydim ya da boynuna mı sarılmalı? Ama buna izin vermeyecekti. İpini koparmış gibi üzerine atlayamazdım. Kolları beni sararken bile dikkatli değil miydi? Hep o aradaki kahrolasınca uçurum.

“Petra.”

“Lütfen,” dedi. “Biraz susmayı dene.”

Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıktım ve nefes almadan birkaç saniye bekledim.

Şu iyileşme zımbırtısı diye geçirdim içimden. Hadi Fegel, dene. Emin ol işine yarayacak.

“Her geçen gün,” dedim fısıltıyla, ama devam edemedim. Çünkü geriye kalan cümleyi tamamlayan ben değildim.

“Seni daha çok seviyorum.”

Ona doğru kayıp koluna girerek başımı omzuna yasladım. Elimin altında bir kaya parçası vardı. O haliyle de kaldı.

“Kulpa’ya gitmeye ne dersin?”

“Şimdi mi?” dedim. “Kimseye haber vermeden?”

“Kimseye haber vermek zorunda değiliz.”

“Haklısın,” dedim. Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda acısı da hafiflemiş gibiydi.

Doğrudum ve onun karanlığına tutunup ona ait olacağım o mucizevi tepeye doğru kanatlarımı usulca kaldırdım.

Yorucu bir günün ardından yüksek bir tepenin ucunda güneşin batan kızılığını izliyordum. Evimi özlemiştim. Birlikte yürüdük geri kalan o kısacık yolu. Etrafta hiç kimse görünmüyordu. Yeşilliğin üzerine dizilmiş süslü masa ve sandalyelerin dışında kimsecikler yoktu.

“Bitti mi?” dedim büyülenmişçesine bu manzarayı seyrederken. “Muhteşem görünüyorlar.”

“Bitti,” dedi. “Hadi eve girelim.”

Bahçe kapısına doğru yaklaşırken içimde anlam veremediğim tuhaf bir his vardı. Adımlarım yavaşladı çünkü Petra’nın da adımları yavaşlamıştı.

Bir şey var, dedim içimden. Evet, ama ne?

Arkamdan sinsice yaklaşırken içeri girmem için beni bekliyordu.

Yarı aralık kapıyı elimle ittim. Adımıımı atar atmaz nefesim kesildi. İçerideki her şey değişmişti. Baştan sona her şey. Mobilyalar, duvardaki kötümser tablolar, mutfak, dolap. Yeni baştan bir başlangıç için dokunduğumuz her şeyin yerini yenisi almıştı. Ona dönmedim, çünkü meraktan ölmek üzereydim. Petra'nın kapalı duran odasına yaklaşırken kalp atışlarım daha da hızlandı. Kolu indirdim ama açılmadı.

“Anahtar,” dedim başımı kapıya yaslayarak. “Bana anahtarı ver.”

“Hayır,” dedi sakince. “Düğüne kadar görmeyeceksin.”

Kolu bırakıp hızla arkamı döndüm. Duvara yaslanmış kolları göğsünde sinirlerimi daha çok bozacak bir bakışla suratıma bakıyordu.

“Görmek istiyorum,” dedim.

“Hayır,” dedi aynı sakinlikle. “Düğünden sonra.”

“Petra!” diye kükredim. “Gelinlik değil bu. Hem bunu kadınlar yapar erkekler değil.”

“Bizde erkekler yapardı,” dedi.

“Sen ve senin âdetlerin,” dedim dişlerimin arasından. Sonra da merdivenlere yöneldim. Ama gözüm kitap okuma odasına takıldı, burası da koltukları olan sıradan bir oturma odasına dönmüştü. Peki, kitaplar neredeydi?

Tanrım, basamakları çıkarken durmadan konuşuyordum. “Umarım burası da kilitli değildir, aksi halde seni öldürürüm.”

Kapalı kapıya omzumu verip kolu indirince hafif bir sendelemeyle içeriye fırladım. Neyse ki Petra son anda yetişip beni kolumdan yakaladı.

Kolumu ondan kurtarıp kocaman bir şaşkınlıkla içeriye baktım. Ne kadar donup kaldım bilmiyordum çünkü bu görüntüden sonra zaman kavramını yitirmiştim.

Gürültülü bir nefes eşliğinde ilerledim.

Duvarlar boydan boya kitap raflarıyla doluydu. Kaldığım odaya ait tek bir şey kalmamıştı ve burası tamamen bir kütüphaneye dönmüştü. Kenarda çalışma masası ve okuma koltuklarıyla köşeye yerleştirilmiş bir şömine, önünde de minderler. Ve en önemlisi de o şöminenin üzerindeki fotoğraftı. Tanrım, sanırım bayılacaktım. Bu benim Petra'nın tavanına monte edilen fotoğrafımdı.

Petra'nın eline tutunup bir süre yüzümü koluna yapıştırdım.

“Seni seviyorum,” dedim hayran ve tutkulu bakışlarımla. “Her an mutluluktan ölebilirim.”

Beni yürütüp koltuğa doğru sürükledi ama ayaklarım gitmiyordu, resmen sürünüyordu. Bu halimle içi boş bir çuval gibiydim ve Petra o içi boş çuvalı koltuğa oturtup hemen karşısına geçti.

“Şey,” diye başladı bakışları etrafı tararken. Bir müddet tavanı izledi ve tekrar beni buldu.

“Senden ayrı kaldığım o gece boyunca düşündüm, hatta birlikte düşündük.”

“Kiminle?” dedim ireren gözlerimle.

“Marlo'yla,” dedi. “Onun yanındaydım. İçiyordu ve ağlıyordu. Giovanni'yi yanına verdiğim için de durmadan teşekkür ediyordu.”

Şaşkınlığım giderek arttı.

“Ona karşı ne kadar dengesiz olduğumun farkına vardım. Bir yandan öldürmek istiyor, bir yandan da sahipleniyordum. Bir yandan kısıkanıyor, bir yandan da kolluyor, acısına karşın sırtını sıvazlıyordum. Yani, durumum pek iç açıcı değildi.”

Başımı salladım.

Öne doğru eğildi ve iri, kemikli ellerini birbirine kenetledi. Bakışları büyüleyiciydi. Kafasından neler geçiyorsa yüzüne bir başka sırla yansımış tüylerini diken diken etmişti.

“Bitti Petra,” dedi. “Artık ona baktığımda hiçbir şey görmüyorum, kendime dair hiçbir şey hissetmiyorum. O artık tamamen seninle dolu.”

Tanrım, dedim içimden. Marlo!

“Dur artık, dedim kendime. Dur artık. Fegel’i üzmekten vazgeç. Onu suçlamaktan, ondan şüphe duymaktan. Ve,” deyip bekledi. “Vazgeçtim. Affet beni Fegel. Seni üzdüğüm her bir an için beni affet. Ama beni biliyorsun, içimdekini de görüyorsun.”

“Tamam,” dedim. “Suçlama kendini. Affedilecek bir şey yapmadın ama bunu gösteren ben değil de Marlo olduysa sanırım üzölmek yerine sevinmem gerekir.”

“Babası,” deyip konuşmakta güçlük çekti. “Sana şü rafı verdi.”

Baştan sona ciltli roman doluydu. Hepsi de eski ve tarihiydi. Yıllarca emek edip biriktirdikleri o muazzam koleksiyon.

“Ama neden?” dedim yüzüme oturan hüzünle.

“Çünkü.” Başını eğdi ve bekledi.

“Artık bırakacakları kimse yoktu. Marlo da istemedi.”

Anlıyordum. Acımı gizlemeye çalıştım. Bir torunları da olmayacağına göre. Oğulları evlenemeyecek, mutlu da olamayacaktı. Anlıyordum evet. Tam da bu sebepten vermişlerdi bu binlerce kitabı.

Ayağa kalktı ve bir paketle üzerine kurdele takılı bir kitabı bana doğru getirmeye başladı. Ellerim titriyordu.

“Bunu kabul etmem gücü ama ettim ve şimdi sana, sahibine veriyorum.”

Kitapla kutuyu elime tutuşturup gözden kayboldu. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim. Gözlerimde biriken bir damla yaşla öylece bekledim.

Kitap Leopardi’nindi. Üzerine bir kurdele iliştilmişti. Siyah bir kurdele. Ah, Marlo.

Kutuyu sona bırakıp kitabın kapağını araladım. Kendi el yazısıyla bir not vardı, nefesimi tuttum ve başladım.

Yaşıyorsun ama anılarımızda yaşıyor mu hâlâ?

Nereden, nasıl geliyorsun ey sevgili güzellik, diye sordum ona.

Bilir misin, ne çok acı verdin.

Ve veriyorsun hâlâ bana...

Lanet olsun, o damla yerinde duramadı, kalamadı orada. Neden? Neden aktı böyle yanaklarımdan, neden?

Babasının geçmişte bize okuduğu şiirdi bu. O günlerde Petra için düşündüğüm satırları şimdi o benimle özdeşleştirmişti. Kuyruğunu kovalayan yılan gibi kovalıyordu bu aşk onu da, o döngüyü kırıp çıkamayacaktı. Hâlbuki bizdik o yılan. Üçümüz, kuyruğumuzun peşinden sürüklenip gitmiştik. Şimdiyse ben Petra'nın ellerinden tutup o döngüden ayrılmıştım ve onu orada tek başına kaderiyle yapayalnız bırakmıştım. Bırakmalıydım, bırakmalıydım ki kendi yolunu çizmeliydi. Buna mecburdum. Ah, mecburdum elbet.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle silip son yazıya odaklandım.

Artık dünyada, bu kelimeleri anlayacak ruhta biri yaşıyor.

Binlerce kez lanet olsun, diye fısıldadım ve burnumu çekip kutunun paketini aralamaya başladım. İçinden ahşap bir kutu çıktı. Üzerinde bir gül kabartması vardı.

Kutuyu araladım ve içinden çıkan notu bir süre avuçlarımda tutup orada duran altın kolyeye hayretler içinde baktım. Kutunun üzerinde duran gül kabartmasının aynısıydı ve harikulade bir güzellikle ışıldıyordu. Elime aldım ve kolyenin ucunu avuçlarıma içine bıraktım. Ateşi tutuyormuşçasına yaktı avuçlarımı, hem yaktı hem söndürdü.

Kâğıdı araladım.

Bir veda hediyesi olarak kabul et bunu. Yanında olmayı isterdim gibi saçma bir cümle kurmayacağım çünkü. Orada

olamayacağımı biliyorsun. Ve bu kolye, evet, bu kolyeyi Giovanni yaptı. O ormanda parmağına taktığım yüzüğü hatırlıyor musun? Elbette hatırlıyorsun.

Gözyaşlarıyla kıkırdamaya başladım. Aptal çocuk.

Önünde diz çöküp takmıştım. Rüya gibiydi. Evet, bir de nişanımızda takılan yüzükler vardı, zaman eski halini alsa da onlar benimle kaldı. İşte parmağımdan bir an olsun çıkarmadığım yüzükte bunun içinde. Onu parmağımdan neden çıkardığıma gelirsek, senden vazgeçtiğimi düşünme, yani vazgeçtim ama seni ona bırakmak zorundaydım. Ve bu yüzük parmağımda kaldıkça seni üzecektim. Ben de en iyi yolun bu olacağını düşündüm. Onları bir araya getirip kolyeye çevirdik. Yani, yine benden bir parça taşımış olacaksın. Sahi, kurtuluşun yok gibi bu adamdan.

Artık bir gölgeye sahip olsan da gölgeni görmek için arkana dönmene gerek yok Fegel, orada da bir tane olacak. İki gölgeye sahip olacaksın. Seni sevmekten vazgeçmeyecek iki adam.

Seni üzmeyi hiç istemezdim ama bu satırları da yazmak zorundaydım.

Lütfen hediyemi kabul et.

Mutlu ol Fegel, senden artık bir tek bunu isteyebilirim. Mutlu ol ve sonsuza dek mutlu kal.

Marlo

İlk defa hüngür hüngür ağlayamadım. İlk defa usulca aktı gözyaşlarım, yüzümde asılı kalan naif bir tebessümle. Bir yandan gülüyor, bir yandan da mektubu başa alıp tekrar tekrar okuyordum. Artık ezberlemiştim her satırı.

Kolyeyi boynuma takmadım, henüz değil, şimdi değil.

Notu katlayıp yerine bıraktım. Kutunun içine. Kutuyu da kitapla birlikte rafa, en değerli yere koyduğumda huzuru da içime doldu.

Rahatlamıştım. Kapıya yönelip basamakları Feg olarak değil Fegel olarak, yavaşça indim. Burnumda taze kahve kokusuyla, kendimi kokunun geldiği yöne, bahçeye savurdum. Alize saçlarımda dönerek eserken hemen Petra'nın karşısına oturdum ve gülümsedim. Ağladığımı görmüştü, acı duyduğumu da görmüştü ama en iyi gördüğü şey bencilliğimdi.

Bundan son derece memnun bir şekilde eğildi masaya.

“Kahveden sonra mancınığa gitmeye ne dersin?”

“Ah,” dedim derin bir yakarışla. “Hem de nasıl? O kadar isterim ki.”

Geriye yaslanıp kalbine yayılan huzurla, bahçenin alımlı yeşili gözleriyle bütünleşti.

Başımı gökyüzüne kaldırdım ve süzülen kuşlar eşliğinde bitti, dedim kalbime. Artık onu özgür bıraktım. Tamamen özgür. En az benim kadar özgür.

Uyku tutmamıştı, çünkü odanın korkunç merakı içinde sabaha kadar koltukta dönüp durmuştum. İçim içimi yerken hiç mi oralı olmazdı? Sahiden de olmamıştı. Neyse ki geriye sadece bir günümüz kalmıştı. Bugünün ardından yeni bir sayfa açılıyordu hayatımda, tertemiz, yepyeni, aşkla dolu bir sayfa.

Yerimde duramıyordum. Kalabalık son hazırlıkları yapmak için bir görünüp bir kaybolurken bende amaçsızca ortalıkta gezinip duruyordum. Bahçeye çıkıyor, Petra'nın odasının perdeleri sıkı sıkıya kapalı pencerelerine bakıyordum ama nafile. Bunu yapacağımı elbette biliyordu.

Saatleri akıttım. Kimse benimle ilgilenmedi. Bende kimseyi rahatsız etmedim, hatta Petra'yı bile. Herkes işiyle meşgul olunca Kulpa'nın tepelerine doğru ilerledim ve bende kendimi bu eşsiz manzarayla meşgul ettim. Bu bir düğün telaşıydı, normal şartlarda bir düğün hazırlığı böyle olmazdı ama biz normal değildik, olamazdık da. Ne bir nikâh memuru, ne de eğlenip coşacak misafir ordusu. Hiçbiri olmayacaktı yarın. Annemle babam, Viola ve Petra'nın ailesi. Daha doğrusu benim ailem. Belki simyacılar, olmazsa olmaz Nesya. Onun dışında sevemediğim komşularım ve akrabalar, okul arkadaşlarım, bu döngüde dönmeyen Karsa bile, hiçbiri olmayacaktı. Kimya öğretmenim Paracelsus'a hayran bir şekilde onu anlatmaya, arkadaşı Faris ise onun el yazmalarını korumaya devam edecekti ve burada olan bitenden hiç

haberleri olmayacaktı. Ne de doktorum. Bundan son derece memnundum. Akli olan hiçbir ölümsüz kendini bir ölümlüye ifşa etmezdi. Petra'nın gizemi sonuna kadar yaşatılmalı ve sonsuza kadar bir kural olarak kalmalıydı ama bu kural benim yüzümden birazcık çiğnenmişti.

Ayakkabılarımı çıkarıp bir kenara bıraktım ve batmaya hazırlanan güneşe doğru ilerledim. Birkaç tavşan çıktı karşıma ama onları da rahatsız etmeyecektim. Boş kalan boynuma elimi attığımda ilk defa geçmişi düşünmek istemedim. Ne Valek'i ne de Maha'yı. Ne de bana sunulan ölümsüzlükle zamanla oynama gücünü. Gözlerime verilen gizemi de umursamayacaktım. Petra'nın isteğiyle normal olacak bunların hiçbirini kullanmayacaktım. Bunca hengâmenin ardından sadece sakince bir hayat yaşamak istiyordum. Sevdiğim adam ve ben. Yalnızca ikimiz. Doğaüstü ne varsa bir kenara atıp insani hislerimle dolup taşmak istiyordum. Büyük bir heyecan ve sabırsızlıkla düşünümü beklemek ve düşünümün gecesini...

Tam bunu düşüneceğim esnada yüzüme yapışan sırtımayla Petra beni yakaladı.

Hemen ciddileştim, tam bir aptal gibi görünmüştüm. Bunu anlamış olacak ki bir şey demeden “eve dönelim,” dedi. “Akşam olmak üzere.”

Başımı salladım. Elini uzattı ve onun eline tutunarak kendimi sürümeye başladım. Gülme isteğini bastırarak başını iki yana sallıyordu.

“Şu an hatta Feg var.”

“Pekâlâ,” dedi. “O zaman Feg’le ilgileniriz.”

Beni inanılmaz bir hızla kavrayıp karanlığına katarak gökyüzüne doğru çıkardı. “Kahretsin,” dedim. “Hiç beklemiyordum.”

Kalp atışlarım soluğumla yarışırken Petra hızlıca boşluğa sıçradı ve beni tuttuğu gibi de şelalenin tepesine bıraktı.

“Hadi,” dedi. “Akşamın son etkinliği olsun.”

Kocaman bir gülümsemeyle öne çıktım. Kendimi şelalenin metrelerce yükseklikteki sularından saçılan devasa köpüklere bırakırken Petra son anda elimi bıraktı ve yüzüne gizlediği garip bir ifadeyle düşüşümü izledi. Kalp atışlarım deliye dönerken korkunç bir hızla suya saplandım. Derine, derine, karanlığın zapt ettiği en derine dek süzülüp gözlerimi açarak kollarımı kanatlarımışıçasına kaldırdım ve yüzeye çıkmak için deli gibi çırpındım. Kahretsin, çıkamıyordum. Nefesimi daha fazla tutamayarak bıraktım ve gittikçe dağılan karanlığa kocaman bir şaşkınlıkla baktım. Güneşin son demlerinin suya vurduğu ısıltı aşağıda bambaşka bir renk cümbüşü yaratmıştı. Kalp atışlarım giderek normale döndü ve ben kendimi nefes almak zorunda hissetmedim. Boğulmuyordum, evet, hiçbir şey olmuyordu. Petra bile yoktu.

Tanrım, her kulaçta balıkların arasına dalıp masmavi, şeffaf bir berraklıkla parıldayan suyun içinde aynı mavilikteki gökyüzünü izliyordum. Gözlerimi inanmadığım, hayran kaldığım, mest olduğum bu gerçekliğe açarken bir an olsun gözlerimi kırpmadım. Tek bir anını kaçıramazdım. Küme halinde dolaşan balıkların benden kaçmaması, bir gölgeler raksı yaratarak etrafımda dönmesi de cabası.

Ölmüyorum, diye tekrarladım. Ölmüyorum, ölmüyordum... Yumuşacık bir yataкта yatar gibi suyun içinde usulca uzanıyordum.

Ve ölümsüzlüğün ne demek olduğunu ilk defa anlıyordum.

Düğün Günü

Her şey çok belirgindi, renkler, kokular, hisler. Hatta yükselen mide bulantımı bastırmak adına çabalarken ardı ardına içtiğim bitki çaylarının iğrenç tadı.

Ölümsüz müydüm? Onu heyecandan titreyen bedenime ve durmaksızın atan kalbime sormak lazımdı.

Beni saymazsak inanılmaz bir sakinlik vardı Kulpa’da. Annemle babam gelmiş, gelinlik narin bir bebekmişçesine okuma koltuğuna bırakılmıştı. Petra odasının kapısını yalnızca bana değil başka hiçbir kimseye de açmıyordu. Sanki içinde masalla örülü bir dünya varmış, içinden çıkmaması gereken minik yaratıkları hapsedercesine de kapıyı kapalı tutuyordu.

Dışarıda olup bitenleri pek fazla takip edemiyordum çünkü ne gözüüm görüyor ne de kulağım duyuyordu. Annemin söylediği şeylerin yarısını ancak anlayabiliyordum. Odanın içini mekik gibi turlarken Hypatia son anda koluma yapıştı ve “otur,” dedi. “Yeter dolandığın.”

“Çok heyecanlıyım,” dedim. “Hiç böyle hissetmemiştim Hypatia.”

“Farkındayım,” dedi simsiyah gözleriyle yüzüme gülümserken.

“Artık sona geliyoruz. Şimdi derin bir nefes al ve bu anın tadını çıkar Fegel. Başka hiçbir şey umurunda olmasın. Bugün senin başlangıcın.”

Ayaklarım yere basmıyordu. O sırada annem en şık haliyle çıkageldi. “Hadi,” dedi belirgin bir neşeyle. “Hazırlan artık.”

Annemin ellerine yapışıp iki büküm kıvrandım. “Paracelsus’a söyleyin,” dedim Hypatia’ya dönüp, “bana bir şeyler hazırlasın. Sakinleşemiyorum. Her an bayılabiliyorum.”

“İyi olacaksın,” deyip gözden kayboldu Hypatia. Yere sert bir tekme vurup anneme döndüm.

Oda etrafımda dönmeye başlamıştı.

“Sorun yok,” dedi mavi gözlerinin büyüyle beni yatıştırmaya çalışarak.

“Hep bu ânı beklemedin mi? Söyle tatlım, yaşadığın onca şeye şahit olmadım, bir kısmına olsam da hiçbirini hatırlamıyorum. Acıyı hatırlamıyorum Fegel, ne acıyı ne de mutluluğu. Sen hatırlıyorsun, hepsini yaşayan sensin, bizler bir rüyanın içindeydik ama sen son zerresine kadar yaşadın. Benimse tek hatırladığım bir aydır ortada olmadığın ve şimdi,” deyip etrafa bakındı hayran hayran. “İnan kabulleniyorum, zor oldu ama onları tanıdıkça, bir aile olmaya çalıştıklarını gördükçe inan kabullenmek hiç zor değil. Üstelik mutluluğu herkesten çok hak eden senken, neden bu telaş söylesene güzel kızım. Neden?”

O an en güçlü nefesimi aldım ve usulca bıraktım.

“Bak,” dedi beni şöminenin üzerinde duran fotoğrafıma götürerek. “Ne kadar mükemmel değil mi?”

Mükemmel olanın ne olduğunu anlayamadım.

“Oradaki Fegel’e bak. Kim iddia edebilir o Fegel’in şu an karşımdaki olmadığını? Kalbinde iki aşk taşıdın diye mi değiştiğine inanacağım, yoksa hiç yaşanmayacak olmandan dolayı mı? Ölümsüzsün diye mi Fegel, söyle? Asırlardır yaşayan bir adamın gölgesinde serinleyeceksin diye mi? Değiştiğine nasıl inanırım? Bu fotoğrafta etrafa gülücükler saçan Feg’sin sen hâlâ. Sadece zamana ihtiyacın var, acılar

geçecek inan, hepsi geçecek. Geriye biz bile kalmayacağız ama siz, siz hep kalacaksınız. Bir toz fırtınası gibiyiz etrafınızda.”

Gözyaşlarıma engel olamadım ve “seni de zehirlemişler,” dedim kıkırdarak.

“Öyle,” dedi başını sallayarak. “Paracelsus, Patrizio ve diğerleri, hepsi de olağanüstü insanlar. Şu kısacık zaman diliminde neler öğrendim şaşarsın. Peki ya sen, sen neler öğreneceksin Fegel? Bütün kapılar sana açıldığında, geçmişte gelecekte ayaklarının altına bir halı gibi serildiğinde kim önüne geçebilecek? Söyleyeyim, hiç kimse! İkiniz bir olduğunuzda asıl sonsuzluk başlayacak. Bu dünyaya sığamayacaksınız Fegel, bulunduğumuz zaman dilimine gün gelecek sığamayacaksınız ve kaderleri, yazgıları bir bir değiştirmeye başlayacaksınız. Çünkü bu bir döngü. Sizler bu halkayı birlik halinde tutanlarsınız. Yalnız ikiniz. Emin ol sana hiçbir şey söylemiyorsa senin öğrenmeni istediği içindir.”

“Anne!” dedim itiraz edercesine.

“Bilmediğimi sanıyordun değil mi? Onlardan bahsettiğin sırada Maha’yı, Valek’i tanımadığımı. Tanıyorum Feg, en azından duydum, duydum ve anladım. Yalnızca onları da değil, birçok şeyi anladım. Petra’nın ne yapmaya çalıştığını, senin yalan söylüyor sandıklarını, en basit şeyleri bile senden dünyanın en mühim sırrıymış gibi sakladıklarını. Gördüm Fegel. O adamın seni nasıl sevdiğini gördüm. Ve bu sevginin dünyada eşi benzeri olmadığını gördüm. Hiçbir kadın sahip olamayacak buna. Çok özel bir aşk bu. Yalnız senin için Fegel, yalnız sana ait. Değerini bil.”

“Özür dilerim, anne, özür dilerim, affet beni.”

Ellerimi bırakıp sıkıca sarıldı ve ben ağlarken dakikalarca beni teselli etti.

“Ya babam?” dedim. “Sen kabullendin, peki ya o?”

Saçlarımı sıvazlayıp “merak etme,” dedi. “O da kabullenecek, içimizde en çok onun zamana ihtiyacı var. Çünkü o bir baba.”

Nesya içeriye pat diye dalınca duygusallığım da ortaya saçıldı.

“İnanamıyorum,” diye kocaman kocaman açtı yeşil gözlerini. “Evleniyorsun Fegel, balon gibi bir burun mu istiyorsun? Derhal sil o gözyaşlarını ve kendine gel. Ah, ne sorunlu bir kız. Makyajın berbat duracak.”

Omuz silktilim. Hypatia’nın uzattığı peçeteye gürültülü bir şekilde sümkürünce ablalarım geldi gözlerimin önüne ve bir de bunun için ağladım. Hypatia bana peçete yetiştirmeye çalıştığı sırada gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Ne var?” dedim sümkürürken.

Bana doğru yaklaşıp gözlerini kısarak “Petra diyor ki,” dedi. “Eğer ağlamayı kesmezse düğünü yalnızca ikimiz kutlamak zorunda kalırız.”

Kirpinin üzerine oturmuşçasına sıçradım ve hemen anneme döndüm.

“Gelinliği ne zaman giyeceğim?”

“Şimdi,” dedi annem rahatlamış görünerek. “Şimdi.”

Nesya’yla Hypatia ben giyinene kadar arkasını döndü ama giyinmek de pek kolay olmamıştı. Annem söylene söylene beni gelinliğin içine sokuşturmaya çalışıyordu. Düzensiz yediğim yemekler biraz çıkıntılara sebep olmuş olabilirdi, yani, biraz evet.

“Tanrım,” dedi annem kan ter içinde kalarak. “Yırtılacak diye ödüm kopuyor.”

“Dönelim mi?” diye sordu Nesya.

“Evet,” dedi annem. “Az kaldı.” İki de aynı anda arkasını döndüğünde bir süre kıpırdamadılar.

“Ne var?” dedim gözlerimi ayırıp. “Kötü mü olmuş, biliyorum biraz kilo almış olabilirim ama yine de o bakışları hak etmedim.”

Birbirlerine bakıp hafifçe gülümsediler ve Nesya, “onun için bakmadım,” dedi. “Sadece, çok güzel göründün gözüme. Provada böyle durmamıştı.”

Rahat bir nefes alıp teşekkür ettim. İkisinin de şaşkınlığı geçmemişken annem hâlâ sırtımdaki fermuarı çekmeye çalışıyordu. Hypatia anneme yardım için arkama geçti. Onun elinin değmesiyle her şey yoluna girdi ve aynaya doğru sürüklenmeye çalıştım. Annem izin vermeyerek kolumdan yakaladı.

“Dur bakalım, henüz bitmedi. Duvağı takacağız. Son düzenlemeleri de yapalım, ondan sonra bakarsın.”

“Ben makyajınla ilgileneyim,” dedi Nesya sakince. “Biraz dağılmış görünüyor.”

Kalp atışlarım yeniden hızlanıyordu. Aynaya ulaşmak için adeta çırpınıyordum ama onlar işlerini uzattıkça uzatıyor beni de çileden çıkarıyordu.

Sonunda ellerinden kurtulup kendimi aynanın karşısında buldum. Yüzümde Nesya’yla Hypatia’nın şaşkınlığının bir benzeri vardı. Gözlerime inanmamıştım. Başımı hafifçe çevirip onlara baktığımda gülümseyerek izliyorlardı beni.

“Hazırsın,” dedi annem. Diğerleri de bir şeyler söyledi ama ben ne dediklerini bir türlü anlayamadım çünkü şaşkınlığım devam ediyordu.

“Artık gidelim mi?”

Tuhaf bir yüz ifadesiyle başımı salladım. “Siz gidin, birazdan geliyorum.”

“Petra seni aşağıda bekliyor.”

“Geleceğim.”

Hepsi aynı anda odayı terk etti. Aynanın karşısından ayrılıp şömineye yaklaştım ve oradaki Fegel’e baktım. Bugün burada

gelinliğinin içinde sevdiği adamın olmak için yanıp tutuşan kızla orada gülücükler saçan, gözlerinin içi farklı bir hayale parlayan Fegel'e. Hangimiz daha mutluyduk? Hiç şüphe yoktu ki şu an burada, kusursuz bir şekilde tasarlanmış gelinliğiyle birazdan o çatık kaşlı adamın yanında dünyanın en mutlu kadını olacak Fegel'di mutluluğa kanat çırpın. Geride bıraktığım her şey o Fegel'le birlikte kalsın istedim. şu an burada, şu andan itibaren yepyeni bir hayat başlasın benim için.

zgnm, diye fısıldadım o küçük Fegel'e. Affet beni. Sana yaşattığım her şey için beni affet. Böyle olsun istemezdik değil mi? Ama yaşanan her şey, bütün bu acı bizi inanılmaz bir yola çıkardı. Birine. Değer Fegel, yaşadığın yaşayacağın ne varsa ona sahip olmak için inan değer. şimdi çevir adımlarını ve ık şu odadan. İn merdivenleri. Orada bütün varlığıyla seni bekleyen adamın kollarına koş.

Öyle yaptım. Gelinliğin eteklerinden hafifçe kaldırıp kapıya doğru yaklaşırken beni bekleyen mucizeye doğru her bir adımda bir dua mırıldandım. Basamakları yavaşça indim ve inene kadar da başımı kaldırıp bakmadım. Son basamakta nefesimi tutup onun silueti eşliğinde kalbimin deliye dönen atışını hafifletmeye çalıştım. Olmadı.

Nasıl, diyebildim kendime. Nasıl böyle görünebilir? Onu nasıl tarif edebilir, kelimelere dökebilir, hangi kalıba, vasma ait kılabilirdim? Öyle olağanüstü duruyordu ki orada. Öyle muhteşem, öyle şahane. Baştan ayağa bir güzellik abidesi. Bu güne kadar sahip olduğu bütün çirkin sıfatları, ruhuyla birlikte hepsini kaldırıp bir kenara atmıştı. şu an karşımda yakışıklı, olağanüstü, bakılmaya doyulmayacak, insanın gözlerinden bile sakınacağı bir adam duruyordu. Gözlerinin yeşili ışık saçıyordu odaya. O ışık güneşin saçtığı pırıltılara karışıyor, ruhumu, tüm benliğimi aynı şevkle aydınlatıyordu. İkimiz de donup kalmıştık. Aramızdaki  dört metrelik mesafe hiç kapanmayacak kadar çok görünmüştü gözüme. Kıpırdamak,

hareket etmek, kollarına doğru koşmak istedim ama büyülenmiştim.

Gözlerindeki yeşil çoğaldı, çoğaldı ve adeta bütün bir odaya taştı. Etraftaki bütün sesler kesilmişti. Derin bir sükûnet vardı her yerde. Susmuş, dinmiş, bizi bekliyordu.

Dolan gözleriyle bir adımı ancak atabilmişti ki yanaklarına doğru usulca birer damla yaş süzöldü. Yüzümü saran hüznle olduğum yerde saplanıp kalmıştım. Dur diyemiyordum, dur, sakın ağlama! O gözyaşlarına bile ihtiyacım vardı benim. Ona ait her şeye.

Bana doğru yürürken her bir adımda yanaklarına birer damla yaş düşüyor, bugün burada katil, merhamet etmeyen, acımasız Petrarca caniliğini bir kenara bırakıp yalnızca âşık bir adama dönüşüyordu. Benimleyken olabileceği tek şey buydu: Âşık Petrarca.

Ellerimi yüzüne doğru uzattığımda yanaklarındaki yaşları silip gülümsedim. Elleri bileklerimi kavradı ve gözlerime bakıp kaldı. Konuşamıyordu yine, tek kelime edemiyordu.

“Hep bu ânı bekledim,” dedi titreyen sesiyle. Gözleri dolmaya devam ediyordu. İlk defa ağlamadım onun karşısında, onun gözyaşlarını acı bir gülümsemeyle izledim.

“Biliyorum,” dedim. “Hep bu anı bekledin. Beni bu tepeye getirdiğin gün başladı bekleyişin. Öürken hep bu anın hayalini kurdun. O kadar yakındı ki bu an sana, böyle yanında, kollarında, sonsuz bir mutlulukla doluydun. Sana sunulanı yaşayacaktın. O gün bugündür bekliyordun Petra. Her şey alt üst olsa bile. Ne yaşarsak yaşayalım bitmedi bekleyişin, sabrın, hep devam etti. Gözlerindeki o ışık hiç sönmedi. Ama bugün bir başka yanıyor, bir başka parlıyor ve biz sonunda kavuşuyoruz. Her şeyi geride bırakmayı başardık.”

Kısa bir an için duraklayıp zorlukla yutkundü ve baş edemediği düşüncelerin altından kalkarak “seni böyle görebilmek, dedi. “Böyle işte, gelinlikle, hayal bile etmeye

cesaret edememiştim. Ama şimdi gözlerimle şahit oluyorum. Bu, bu inanılmaz.”

Soluğum hızlanıyor, dizlerim titremeye başlıyordu. Onun umudu ruhumu sarmalarken ayakta durmakta zorlanıyordum.

Ellerimi bırakıp beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Ellerimi sırtına kenetleyip derin bir nefes aldım, kokusu içimdeydi ve her zaman verdiği gibi şimdi de aradığım o huzuru vermişti.

O şekilde ne kadar durduk bilmiyorum, onunlayken zaman kavramını yitiriyordum. Her kavram tuzla buz oluyor geriye sadece ona olan dayanılmaz tutkum kalıyordu.

Koluna girdiğimde güçlü bir nefesle yönünü kapıya çevirdi. Heyecanla attık adımlarımızı, keyifle, mutlulukla, aşkla. Bugüne kadar ertelediğimiz kaç tane duygu varsa hepsi bir araya gelmiş pervane gibi çeviriyordu kalplerimizi.

Adımlarımı nereye atıyordum, neredeydim? Bahçeye mi çıkmıştık, bahçe çitini mi geçmiştık? Vadiye doğru mu yürüyorduk? Karşımda kimler vardı, alkış sesi miydi bütün bunlar? Işlıklar, sevinç gösterileri miydi, bilmiyordum. Bildiğim tek şey, Petra’nın kolunda sonsuz bir şevke ulaştığımdı.

Annemle babam görüş alanıma girene kadar etrafta olan bitenleri idrak edememiştim ama onlar beni kendime getirdi ve mutluluktan puslanan gözlerim aydınlandı.

Viola neşe saçarak yaklaştı yanımıza. Buna tek cesaret eden oydu çünkü. En güzel haliyle gülümseyip bana sıkıca sarıldı ve tebrik etti. Petra’ya elini uzattığında bile tedirgin değildi. Petra nazikçe salladı onun elini ve tebriğine teşekkürle karşılık verdi. Sonraki dakikalar herkes çekingenliğini kırıp yavaş yavaş bize doğru yaklaşmaya başlamıştı. Ama hiçbirisi Viola gibi elini uzatmadı, sadece masum bir gülümseme eşliğinde sonsuza dek mutluluklar diledi.

Sonsuza dek...

O andan itibaren Kulpa'nın muazzam esintisi yeniden harekete geçti, sanki her varlık Petra'nın ruh hali içinde yaşamla iletişimini kesmiş o rahata erdiğinde de tekrar işine kaldığı yerden devam etmişti. Bastığım çimenlerin rengi bile farklı bir yeşille süsleniyordu. Masalarda bekleyen çiçekler harikulade bir ışıltı saçıyor, kelebekler dünyanın bütün renklerini kanatlarına takıp ortalıkta gövde gösterisi yapıyordu. Kuş şakımlarıyla, cesaretlerini sırtlanıp bizim bulunduğumuz tepeye kadar inen tavşanlar da cabası. Birileri keman çalıyordu. Melodi kimi yerde hüzünlenip kimi yerde neşelenirken etraftakiler bu ritimle hareket etmeye çoktan başlamıştı.

“Eğlenmeye başladılar,” dedim başımı Petra'ya kaldırıp.

Utangaç bir baş sallamayla “evet,” dedi. “Başlamaları gerekiyordu.”

Ne söylememiz gerektiğini bilmeyen tutuk çocuklar gibiydik. Sanki ilk defa karşılaşıyor, henüz yeni yeni tanıyorduk birbirimizi. Hâlbuki onunla koskoca yirmi dört yıl geçirmiştım. O kadar yabancıydık ki birbirimize o yıllarda. Susarak, kimi zaman küserek, annemin bile vermediği oda cezalarıyla, dokunmadan, sevdiğini söyleyemeden, hayallerine gem vurarak. Öğrendiğim her şey geri alınarak üstelik. Şimdi, sil baştan başlıyorduk.

Ağzımdan bir şeylerin çıkmasını istiyordum ama olmuyordu. O da bu durum karşısında benim kadar çaresizdi. Anlamış olacak ki, “neden izlemiyoruz?” dedi. “Sadece onları izleyelim. Dans etsinler, eğlenip coşsunlar, biz sadece bu anın tadını çıkaralım.”

“Yapabilecek misin?” diye sordum.

“Sanırım,” dedi. “Onları ilk defa umursayacağım.”

Elimi dizine bıraktığımda elimi sıkıca kavradı ve başını kaldırıp mağrur bir hareketle dolan gözlerinin önüne geçmeye çalıştı. İkimiz de bunu yaptık. Ailemizi, dostlarımızın keyfini, izlemekten keyif aldığımız bir film gibi seyre daldık.

Kimi zaman elimi sıkıyor, kimi zaman diğer eliyle okşuyor, kimi zaman da elimi nefes alması gereken bir canlıymış gibi rahat bırakıyordu. Her haliyle sabırsızlığını ve heyecanını bastırmaya çalıştığı belli oluyordu. Gülme isteğimi bastırıp Patrizio ile romantikliğe geçiş yapan bir dansla kendinden geçen Hypatia'ya baktım ve gördüklerime inanamadım. Bu sefer doğanın yerine dedikoducu ben olacaktım.

“Sence,” dedim onları izlerken. “Düşündüğüm şey mi?”

Petra cevap vermedi. Başımı ona çevirdiğimde başını olumsuzca iki yana sallıyordu.

“Kimsenin aşk hayatı beni ilgilendirmez.”

“Bu onayladığın anlamına mı geliyor?” dedim muzip bir gülümsemeyle.

“Hypatia nerede duracağını bilecek bir kadındır.”

“Neden durmasını istiyorsun?” dedim kaşlarım hüsrarla çatılarak. “İzin ver, izin ver ki herkes mutlu olsun.”

“Bunu mu tartışacağız? Hypatia'yı?”

“Hayır,” dedim onu rahat bırakarak. Bastırmaya çalıştığı duygularla onu kıskırtmayacaktım.

Annemle babam bize doğru yaklaşınca ikimiz de aynı anda ayağa kalktık.

Annem ilk defa Petra'ya aldırış etmeden bana sarıldı. Ardından babam. Benim kızım o diyordu bakışları, onu benden alamazsın, onu benden koparamazsın. O benim kızım!

Tehditkâr bakışlarını Petra'ya çevirip gayet resmi bir şekilde onu tebrik etti.

“Onu üzmeyeceğine inanıyorum,” dedi. “Eskisinden daha iyi bakacağına, daha iyi göz kulak olacağına. Ve senden isteğim, bizim yerimize geçmeye çalışmaman olacak. Biz varız, yaşıyoruz, hayattayız. Onun bir anne babası var, hem de onu bu dünyadaki her şeyden çok seven bir anne babası. Bunu gerçekten unutmamanı isterim.”

Gürültülü bir nefesle devam etti.

“Sana karşı ne hissettiğimi biliyorsun, dürüst olacağım. Henüz annesi kadar bu duruma alışmış değilim, alışabileceğimi de sanmıyorum ama onun mutluluğu için her şeye katlanırım.”

Elini kolunu koyacak yer bulamadı. Başını öne eğip bir süre sessiz kaldı. Annem onun kolunu sıvazlayıp Petra’ya sorun yok bakışı attı.

“Bu deyip,” elini cebine attığında kalp atışlarım da hızlanmıştı. Küçük bir kutu göründü elinde. Kutuyu hızlıca açıp içindeki kolyeyi çıkardı ve titreyen sesiyle “annemindi,” dedi. “Üç kız torun içinde sana vermemi istemişti. Unutma diye de sıkı sıkı tembihleyerek. Düğününü göremeyeceğini biliyordu sanki, seni severdi Fegel. Sen henüz çocuktun onu kaybettiğimizde, hatırlamıyor olabilirsin ama seni gerçekten çok severdi.”

“Biliyorum,” dedim. “Anımsıyorum.”

Bana doğru yaklaşıp ucunda kanatlarını iki yana açmış melek figürlü kolyeyi boynuma taktı ve alnımdan öperek geriye çekildi. Ağlamamak için zor tutuyordum kendimi, o da bende zor tutuyorduk. Ama bugün ağlamanın sırası değildi. Bugün ağlamayacaktım ben, bugün sadece ve sadece mutlu olacaktım.

Kimse bunun önüne geçemeyecekti. Hiçbir acı. Hiçbir yas.

“Seni koruyacağını düşünmüştü,” dedi. “Sebebini bilmiyorum, seninle ilgili tuhaf korkuları vardı. Sahip çıkılmanı isterdi. Yalnız bırakılmamanı. Galiba bütün bunları hissetmiş olacak. Şey,” deyip duraksadı. Yüzü şekilden şekle giriyordu. “Aslında bu kolyenin seni korumasına ihtiyacın yok, bunu en iyi şekilde yapabilecek birisi zaten var,” derken Petra’ya bir an olsun bakmıyordu.

Başımı salladım.

“Seni seviyoruz Fegel, seni çok seviyoruz. Bunu unutma. Yaşadığımız sürece hep yanında olacağız.”

“Biliyorum,” dedim dişlerimi sıkarak. “Ben de sizi seviyorum. Hep birlikte olacağız. Sizleri bırakmayacağım. Kendimi sizlerden mahrum etmeyeceğim. Biz aileyiz.”

“Elbette aileyiz,” diye atıldı Patrizio bir anda karşımıza dikilerek. “Demek ki takı töreni geldi. Eh, normal bir düğün olmadığına göre beklemekte anlamsız.”

Elini ceketinin cebine attığında Petra gerildi. Hem de öyle bir gerildi ki az kalsın bir öfke buhranı geçirip babasını yere serecekti.

“Hayır,” dedi itiraz edercesine. “Senden hiçbir şey istemiyorum.”

Annemle babam korkunç bir üzüntüyle Petra’ya çevirdi bakışlarını. Aynı şekilde onu dürttüm. “Çok kabasın. O senin baban ve bu bizim düğünümüz.”

“Yine de bu bir şeyi değiştirmez.”

Zavallı adam avucunda sıkığı kutuyla çaresizce bekliyordu.

“Petra,” dedim. “Lütfen izin ver.”

“Hayır,” diye diretti. “Buna ihtiyacımız yok. Ne konuştuk seninle.”

Petra’yı elimle itmeye çalışıp bunu başaramayarak bir adım öne çıktım ve “kabul ediyorum,” dedim. “Hediyen için teşekkür ederim.”

Bir anlık tereddütle gözleri oğluna kaydı.

Elimi ona doğru uzatmıştım.

Gülümsedim, “vermeyecek misin yoksa?”

“Elbette vereceğim,” dedi tedirginliğiyle birlikte.

Kutuyu titreyen elleriyle açtığında iki tane yüzük göründü.

Tam keyfe bürünüp onları oradan çıkarıyordu ki Petra onun eline inanılmaz bir hızla vurdu ve yüzükler kutuyla birlikte havaya saçılarak yeri buldu. Donup kalmıştık. Sadece biz değil, tepedeki herkes. Müzik kesildi, sesler de kesildi. Hepimiz bir heykel kadar hareketsizdik. Uzunca bir süre kıpırdamadım. Elim hâlâ havada açık bir vaziyette bekliyordu.

“Sakin!” dedi korkunç bir öfkeyle. “Bunu yapmaya kalkışma. Annemin aziz hatırasını kendi pisliğine kirletmeye çalışma. Bunun bedelini çok kötü ödetirim sana. Anlıyor musun beni? Bizi terk edip gittin, o kadını zor bir hayatın içinde tek başına yaşamaya mahkûm ettin. Ve kardeşlerimi de. Şimdi gelmiş bana sevgili baba rolü mü oynuyorsun? Sana katlanıyorsam Fegel içindir.”

Patrizio’nun güzelim yüzü karanlıkla gölgelenip sonsuz bir acı yumağına dolanırken bir babanın, ne kadar kötü olursa olsun bunları asla ama asla hak etmediğine inanıyordum. Bu kadar zalim olamazdı Petra. Patrizio onun babasıydı. Bütün hayatını onun çevresinde geçirmiş, kendini böyle teselli etmişti. Pişmandı, af dileniyordu, oğlunu geri istiyordu. Çok değildi istedikleri. Asla çok değildi.

Dişlerini sıkıp Patrizio’yu arkama alarak Petra’ya döndüm.

“Babandan özür dileyeceksin. O yüzükleri yerden al ve bana ver. Hemen!”

“Fegel,” dedi. “İleri gidiyorsun.”

“İleri giden sensin,” dedim. “Bugün en mutlu günümüz ve sen her şeyi berbat etmek üzeresin.”

“Ben değilim, bunu yapan o.”

“Hayır,” dedim sesimi yükselterek. “Sensin!”

O ne kadar öfkeliyse ben o kadar sakindim. Yine de tehditkâr görünmek için elimden geleni yaptım.

“O yüzükleri yerden al!”

Başını iki yana salladı. Annemle babam diğer herkes kadar hareketsiz ve sessizdi. Arkamda benden güç alan Patrizio’da.

Olduğu yerde dolandı. Ellerini arkasında kavuşturup tekrar bıraktı. Yürüdü, durdu. Yürüdü, durdu. Kendine, ruhuna, bedenine, dünyaya, Kulpa’ya, hiçbir yere sığamadı.

Elim açık bir şekilde onu beklerken bu konuda ne kadar kararlı olduğumu görmeliydi.

Kocaman bir nefes aldı. O nefesle adeta devleşti ve bir dizini kırıp yere çökerek yüzükleri yerden aldı. Avuçlarında güçlüce sıkarken çenesi de öfkeden kemikleşmişti. Dişlerinin çıkardığı ses bütün bir tepede yankılanan tek sestti.

Yavaş adımlarla yaklaşp yüzükleri elime bıraktığında hemen Patrizio'ya döndüm. Ağlamıştı. Yanakları ıslaktı. “Lütfen,” dedim fısıltıyla. “Bunları al ve bize tak. Seni bekliyoruz.”

Annemle babamın gözleri umutla parladı. Onlara hoş bir gülümsemeyle bakıp yeniden Patrizio'ya döndüm. Ne yapması gerektiğinden emin değilmişçesine kıvranıyordu.

Petra bir adım gerimdeydi. Başımla ona işaret ettim. Zorlukla attı o adımı. Başı etrafta dolandı durdu. Mızımız bir çocuk gibi davranması oldukça sinir bozucuydu ama ben bugün, burada onun üstesinden gelecektim.

Parmağımı ona doğru uzattığımda keyifle sırtıyıordum. Patrizio dolan gözleriyle yüzüğü parmağıma geçirdi. Sanki hep bana aitmiş gibiydi. O kadar güzel durdu ki orada, muazzam güzellikteydi. Elimi havaya kaldırıp yüzüğü aileme gösterdim. Başlarını salladılar derin bir gülümsemeyle. Şimdi sıra ondaydı.

“Hadi,” dedim. “Uzat elini.”

“Fegel!” dedi uyarırcasına. “Bunu yapmayacağım.”

“Evet,” dedim. “Yapacaksın.”

Uzunca bir bekleyişin ardından başka bir çaresi olmadığını anlamış olacak ki elini ona doğru uzattı. Patrizio gözlerinden akan birer damlayla o yüzüğü oğlunun parmağına taktı. Bakışlarını bana çevirdiğinde sonsuz bir minnet vardı orada. Binlerce teşekkür. Bunu hak etmişti.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Armağanını sonsuza dek parmaklarımızda taşıyacağız, maneviyatını da ruhumuzda. Bu bana o eşsiz güzellikteki kadından, Gavino Petrarca'nın annesinden kalan tek anı. Onu hep o muhteşem

gölümsemesiyle hatırlayacağım. Çünkü sizlerin aksine benim anılarım çok daha taze. Bu yüzden çok şanslıyım. O Petra'nın olduğu kadar benim de annem ve sen," dedim Patrizio'nun gözlerine büyük bir dikkatle bakarken, "sen ne kadar onun babasıysan benim de babamsın. Bize yaptıklarını asla unutmayacağız. İkimiz de."

Bakışlarımı Petra'ya çevirdim. Başı yerdeydi.

"Değil mi?" diye sordum. "Hadi, bir şeyler söyle."

Kısa bir duraksamanın ardında epeyce düşünmüş olacak ki "evet," dedi başını kaldırarak. "Öyle. Keşke senin kadar onu babam olarak görebilseydim," derken bakışlarını babasına dikmişti. "Keşke onu bu kadar kolay affedebilseydim ama eğer affetmem gerekiyorsa bu yolun sonunda sana kavuştuğum içindir. Bu yüzden teşekkür edebilirim ona, sırf bu yüzden saygı duyabilirim."

Parmağında ışıldayan yüzüğe baktı uzunca.

Yapıyordu, yine kendini ezerek, hislerini, öfkesini, inandıklarını çiğneyerek benim istediğimi yapıyordu.

Bu ağır yükte kaldırdı başını yeniden.

"Teşekkür ederim baba. Yaşamama imkân verdiğin için, çok teşekkür ederim."

Patrizio dayanamadı ve gözlerinden şiddetle inen gözyaşlarıyla oğluna sarıldı. Petra güçlkle de olsa elini onun sırtına koyarak gülümsemeye çalıştı. Başımı tepeye çevirdiğimde sanki bunu bekliyorlarmış gibi alkışlar yükseldi. Durmaksızın alkışladılar bu manzarayı. Asırlık bir nefret yerini merhamete, inanca, şefkate, aile değerine bırakmıştı. Bunu sağlayabilmiş olmanın rahatlığıyla derin bir nefes aldım ve bu sefer ona ben sarıldım.

"Teşekkür ederim," dedi başımın üzerinden öperken. "Her şeyi sana borçluyum. Kazandığım her şeyi."

Cevap veremedim. Mutluluk suskunluğuydu bu. Sözün bittiği yerd.

Alkışlar kesilirken yankısı uzun bir süre devam etmişti. “Gidelim,” dedi annem babama destek olup koluna girerek. “Sohbet edecek çok kişi var burada. Değil mi Patrizio?”

“Evet,” dedi. “Hadi gidelim.”

Bu şevkle kendime gelip Petra’yı çekiştirmeye başladım.

“Hadi,” dedim Fegel’e değil de Feg’e sığınarak. “Burada oturup kalmayacağız değil mi?” Dolan gözlerim normal seyrine döndü ve kıkırdadım.

“Misafirlerimizi gezelim. Simyacıları kurcalamak istiyorum. Onları kızdırmak çok zevkli, özellikle de Paracelsus.”

Öfkesinden sıyrılarak geldi peşimden. Bir elim Petra’nın elinde, diğeri eteğimi tutarken düşmemek için inanılmaz bir çaba harcıyordum.

“O ayakkabıları çıkarmalısın,” dedi.

Haklıydı. Devasa topuklarla burada yürümek neredeyse imkânsızdı.

“İlk defa seni dinleyeceğim,” dediğimde gamzeleri belirdi. Ah, onları görmek ne tarifsiz bir zevkti. Ayakkabılarımı olduğum yere çıkarıp dünyanın en büyük nefesini alarak rahatça ilerledim. Tanrım, bu gerçekten muhteşemdi. Çimlerin çıplak ayaklarımda bıraktığı o mucizevi his. Ben buydum, Feg.

Herkesi tek tek dolaştık. Sohbetlerine katıldık. Yine kitaplardan, yine filozoflardan... Keman çalanların üyelerin çocukları olduğunu öğrenmem ayrı bir şok etkisi yaratsa da yaşlarını anımsamak bu şok etkisini geçiştirmişti.

Kimi dans ediyor, kimi hareketli parçalarla yöresel olduğunu düşündüğüm oldukça tuhaf oyunlar oynuyordu. Petra’nın dinen öfkesinin ardından her şeyin normale dönmesi gerçekten çok güzeldi.

Pastalar börekler elden ele taşınırken hepsinden nasipleniyor, bütün içeceklerin tadına bakıyordum. Bir ara Petra’yı kaybettiğim bile olmuştu. Mutluluk sarhoşu olup kendimi oradan oraya savururken nerede olduğumu bile

bilmiyordum. En son Paracelsus'un huzurunda soluk aldığımda çocuklar o bilindik tepkiyle üzerime atlamaya başladı. Petra'nın bugünlük her şeye müsamaha gösterdiği de bir gerçektir.

"Yanına gelecektik," dedi Paracelsus babacan bir tavırla. Bugünlük Fegel'i hor görüp hırpalamak yoktu anlaşılan.

"Bir türlü yerinde durmadığın için," diye devam etti Mel, "seni yakalayamadık."

Kocaman bir kahkaha attım. "Evet," dedim. "Yerimde duramadığım bir gerçek, uzun süre akıllı duramıyorum. Özellikle de düşünümde."

"Mutlu görünüyorsun," dedi. "Hepsinden önemlisi de güçlü. Seninle en son burada konuştuğumuzda, bu tepede, yıllar yıllar önce. Ne kadar da değiştin artık, bunu tarif edemem. Gerçekten Fegel, bu çok iyi bir aşama."

"İlk defa hakaret etmiyorsun," dedim sırtarak. "Bu da çok iyi bir aşama."

Gülümsedi.

"Bugünden sonra seni sevmeye başlayabilirim."

"Buna sevindim. Çünkü senin sevgini hep istedim. Umarım bir gün, benim seni sevdiğim kadar sende beni seversin."

"Umarım," dedi muzipçe.

Başımı bir anlığına gökyüzüne kaldırıp kocaman bir gülümsemeyle "mutluyum," dedim. "Çünkü sahte bir düşün değil, sahte bir evlilik de değil. Bunu istedim Paracelsus. Çok geç fark ettim hislerimi. Onu istediğimi. Ve şimdi istediğim şey benim oluyor."

Başımı sallayıp kollarını arkasında kavuşturarak göbeğini ortaya çıkardı. Ah, onu gerçekten seviyordum, hakaretlerini ayaklarıma sıralasa bile.

"Senin adına çok sevindim. Mutlu olduğunu görebildiğim gibi kalbinin de artık kiminle dolduğunu görebiliyorum ve onu özgür bıraktığını da."

O dediği Marlo'nun ta kendisiydi.

Yüzüm asılır gibi olduysa da hemen savuşturup gülümsemeye devam ettim.

“Bu doğru. Zamanı gelmişti.” Adını söylememeye gayret ederek “o hâlâ benim için çok değerli,” dedim. “Öyle de kalmaya devam edecek. Ona göz kulak olacağım, düştüğünde kaldıracığım. Başına bir şey gelmesine asla izin vermeyeceğim.”

“Peki ya o?” dedi tam arkamda duran Petra'yı işaret ederek. Hafifçe irkilsem de kalp atışlarımı kontrol altına almayı başaramıştım. Yine de yüz ifadem panik içindeydi.

Elimden tuttuğunda sinirlendiğini gizlemek için epey çaba sarf etse de ben bunu görmüştüm. Gizlemesi imkânsızdı.

Paracelsus kendinden emin bir ifadeyle hâlâ cevap bekliyor gibiydi. Güçlkle yutkundum ve “o da,” dedim. “Değil mi?” derken küçücük bir çocuğa dönmüştüm.

“Doğru,” dedi. “Onu başımıza sen bela ettin Hohenheim, yine de göz kulak olacağım.”

Paracelsus bu şekildeki hitaptan memnun olmamışçasına kaldırdı kaşlarını.

“Hâlâ sinir bozucu bir adamsın,” dedi.

“Sen de hâlâ aksisin.”

Çocuklar çoktan gelinliğimin altına gizlenmişti bile.

“Zaman geriye alınmamış olsaydı yüz yıllık suskunluğu deneyecektim. Villanova da, diğerleri de.”

Petra başını gökyüzüne kaldırıp kocaman bir kahkaha attı.

“Sen mi?” dedi. “Yemin ediyorum bir gün bile dayanamazsın.”

“Beni hâlâ hor görüyorsun?”

“Simyacılardan ne denli düşük çeneli olduklarını biliyorum.

“Hıh,” diye burnundan soludu Paracelsus. Yüzüyle birlikte saçlarının beyazları da sinirden kırmızıya dönmüştü. Tam aralarına girip ateşli bir tartışmayı henüz çıkmadan

önleyebilmek adına bir şeyler geveleyecektim ki saatlerdir tenime şefkatle dokunup geçen rüzgâr şiddetle esip tüylerimi diken diken ettiğinde neye uğradığımı şaşırdım. O an Kulpa'nın tepesindeki kalabalıkta kim var kim yoksa hepsi bir anda başını göğe kaldırdı ve hızlıca üzerimize doğru savrulan bulutlara hayretler içinde baktı.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Donup kalmıştı sanki, kimse yerinden kıpırdamadı. Bulutlar birikip gök gürültüsü ardı ardına yankılandığında bile kimse yerinden kıpırdamıyordu.

“Petra,” dedim elini sarsarak. “Neler oluyor?”

İlk defa bu kadar tuhaf baktı gözlerime ve “bilmiyorum,” dedi. Güneş gözden kaybolduğunda tehlike çanlarının sesini duyar olmuştum. Maha düştü aklıma. Zihnime üşüşen acı gerçekte Valek'i öğrendiği ve benden, bizden intikam almaya çalışacağı vardı.

Gölgeler hızlı hareketlerle oradan oraya savrulmaya başladı. Rüzgâr şiddetini artıyordu. Petra girdiği şaşkınlığın içinden çıkamıyormuş gibi bir süre hareket edemedi. Paracelsus bile anlam vermeye çalışıyordu. Bize doğru hızlı adımlarla yürüyen Nesya'da.

“Buraya kimse giremez,” dedi. “Sence ne oluyor olabilir?”

Patrizio soluğu yanımızda aldığı anda bakışlarındaki korku tüylerimi diken diken etmişti. Petra Nesya'nın sorusuna yanıt vermedi.

“Bir şeyler var,” dedi oğluna bakıp.

“Maha mı?” dedim telaşla.

“Kimse,” dedi Petra dişlerinin arasından, “benim bölgame benden izin almadan giremez. Doğanın kendisi bile. O defter bile benim sınırlarımı aşamaz.”

“Ama,” dedim. “Baksana, bir şeyler oluyor gerçekten.”

“Bekleyelim,” dedi. “Geçmek zorunda. Belki de iki dünya ayrılmaya başlamıştır.”

Rahat bir nefes almak üzereydim ki gök gürültüsü bir kez daha yankılandı. Çocuklar babalarına doğru koşup kendilerini taşıyan çantanın içine saklandılar. Annemle babam bize doğru yaklaşırken Petra babasına dönüp “eve girsinler,” dedi. “Violayı’da al. Endişe etmesinler.”

Başını sallayıp kahkahalar eşliğinde kendini annemle babamın yanına attı. Hiçbir şey yokmuş gibi onları eve sürüklerken bütün dikkatimi Petra’ya verdim.

“Bu bizim düğünümüz,” dedim. “Lütfen mahvolmasına izin verme.”

Çaresizlik içinde gözlerime bakarken “korkma,” dedi. “İzin vermeyeceğim.”

Rüzgârın şiddeti artınca gök gürültüsü de aynı anda sesini yükseltti ve ne olduğunu anlamadığımız bir şekilde bulunduğumuz yer sallandı. Gölgele bir anda etrafımda halka olmuştu. Petra da içinde.

Petra sıkıdığı çenesinden çıkan kütürtülerle bir an için gözlerini kapattı ve “kahretsin,” dedi fısıltıyla. “Bu hiç komik değil.” Keşke bende neler olup bittiğini onun gibi anlamış olsaydım.

Yer sallanmaya devam ederken bir anda, soluğumuzu kesecek şekilde gökyüzünden bir şeyler dökülmeye başladı. Ne olduklarını göremiyordum ama zemine düştükleri an korkunç kütürtülere sebep oluyor, zemini deprem etkisiyle sallıyorlardı.

“Eve giriyorsun,” dedi beni çekiştirirken. “Hayır,” dedim. “Burada kalacağım.”

“İnat etme!” diye kükredi. “Eve giriyorsun.”

“Sakin beni zorla sokmaya çalışma!”

Gözlerime alev gibi yanan gözleriyle bakarken konuşmaya devam etmedim, o da ne söyleyeceğimi anlamış gibi beni çekiştirmekten vazgeçti ve sakın görünmeye çalışıp başını sallayarak “önümüzü açın,” dedi.

Gölgeler çekildiği an korkuyla sıçradım. Bunlar da kimdi? Tanrım, Petra'nın koluna sıkı sıkıya tutundum ve gökten düşen yüzlerce kişinin Kulpa'nın tepelerine konuşlanmalarını endişeyle izledim.

Petra son derece öfkeliydi. Şaşkındım, işin tuhafı benim kadar onlar da şaşkındı.

Düşenler.

Gök gürültüsünün ürkütücü yankısıyla gittikçe kalabalıklaşıyorlardı. Sayamayacağım kadar çok kişi vardı karşımda. Hepsi de insan görünümündeydi ve üzerlerindeki kıyafetler oldukça eskiydi. Sanki bir zaman yolculuğu yaparak geçmişten fırlayıp gelmişlerdi. Yüzlerinde bu vardı, onlar da bizim sorduğumuz soruyu soruyordu kendilerine. Neler oluyor?

Gök gürültüsü kesilene kadar bekledik. Neler olduğunu bilmiyordum, onların kim olduğunu da. İki yanımıza sıralanan kalabalık da benimle aynı fikirdeymiş gibi tuhaf bakışlarla onları izliyordu.

Kara bulutlar korkutuculuğundan kurtulup dağılmaya başladığında rüzgâr da sonunda dinmişti. Düşenler de.

Hepsi de sırayla düştükleri yerden kalkıyor, yalpalayarak yürüyorlardı. İçlerinde çocuklar bile vardı. Farklı yaşlarda kadın, erkekler de. Ayağa kalkanlar kenara çekilmeye başladığında meydan birine kalmıştı. İri bir adam oldukça uzak bir mesafeden bize doğru yürümeye başladı. Yaklaştıkça görüntüsü gözümde daha çok şekillenmişti.

Saçları normalden uzun, dalgalı, kömür kadar da siyahtı. Beyaz teniyle oldukça uyum sağladığı da söylenebilirdi. Boyu Petra kadar uzundu ama bir dev kadar iri olması ikisini birbirinden fazlasıyla ayırıyordu. Onun kıyafetleri diğerlerine göre daha temiz ve yeni sayılırdı. Boynundan başlayıp kollarına doğru inen ilginç bir dövmesi bile vardı.

Başıyla selam verip birkaç metre ötemizde durdu.

“Beni hatırladın mı Petrarca?”

Petra beni eliyle geriye itip bir adım öne çıktı. Hypatia’yla Nesya hemen yanımdaydı.

“Burada ne işiniz var?”

“Öncelikle sana mutluluklar diliyorum,” dedi adam. “Bir mesajım var, dinleme zahmeti gösterirsen elbet.”

“Söyle,” dedi sertçe.

“Fegel’in açtığı kapıdan gönderildik. Bizleri seçtiler. Bin kişiden fazlayız. Çoğunu tanıyorsun, senden önce yaşamış olanlarsa daha çoğunlukta. Dünyaya dönmemiz emredildi.”

“Denge için mi?”

“Bu doğru. Hazul’la Merid’in durumunu biliyorsun. Bir daha asla eski güçlerine kavuşamayacaklar. Terazinin dengesi bozuldu. Bunu da bizleri göndererek yeniden sağlamak istediler.”

“Bu kadar kişi dünya için fazla.”

“Buna biz karar vermedik, sen de yargılamaktan vazgeç.”

“Yıkımlarınız umurumda bile olmayacak.”

Adam arkasını dönüp gideceği sırada birden durdu ve “ha,” dedi alaylı bir ifadeyle. “Unutmadan söyleyeyim: Buradaki herkesin sorumluluğu sana ait olacak. İmza; Tanrı.”

Yüzündeki sinir bozucu sırtışı göstermeyi ihmal etmeyerek yürümeye devam etti. Düşenlerin çoğu Kulpa’yı terk etmeye başlamıştı bile. Kara bulutlar tamamen dağıldı ve her şey eski haline büründü. Ama öyle mi kalacaktı? Bu da neyin nesiydi? Tanrı neden bunca ölümsüzü dünyaya göndermişti? Teraziyi dengelemek için mi, yoksa bize huzur vermemek için mi?

Petra bir heykel kadar hareketsizdi elini tuttuğumda.

“Şimdi,” dedi arkasındaki kalabalığa. “Herkesin yavaşça burayı terk etmesini istiyorum. Eğlence bitti. Fegel’in ailesini de alın, arkadaşını da. Onları evlerine bırakıp kendiniz de köye dönün. Diğerleri de yaşamlarına devam edebilirler.”

Bunları söylerken kaşları son haddine kadar çatılmıştı ve direkt olarak gidenleri izliyordu.

Gölgeler hızlıca gözden kaybolurken annemle babam evin kapısında göründü, yanında da Viola. Uzaktan bir baş sallamayla veda ettiler bana, sonra da bir karanlığın içinde gözden kayboldular.

Simyacılar da dahil olmak üzere etrafta hiç kimse kalmamıştı. Ne kuşlar, ne kelebekler ne de tavşanlar. Petra'nın ruh hali yeniden hepsini kaçırtmıştı. Sertleşen elini bırakıp eteklerimi topladım ve arkamı dönüp yürümeye başladım.

“Nereye gidiyorsun?”

O kadar sertti ki bunu söylerken, olduğum yerde donup kalmıştım. Henüz birkaç saat öncesine kadar saçtığım neşe dönmemek üzere terk etmişti benliğimi. Sahip olduğum o sınırsız güçte. Ona emir verirken nasıl bir ruh halindeydim ki zerresinden eser kalmamıştı.

Kalp atışlarım deliye dönerken Petra, âşık Petrarca olmaktan çıkmış yine o kalpsiz, zalim adamın teki olmuştu.

“Nereye gidiyorsun?” diye tekrarladığında bir kez daha korkuyla irkildim.

“Şey,” dedim kekeleyerek. “Eve.”

Bir göz kırptırma süresinde karşıma dikildi. Eliyle çenemden tutup yüzümü kendine doğru kaldırdı.

Boğazımda sıra sıra dizilen yumrular yutkunmamı zorlaştırıyordu. Ellerimi birbirine kenetledim ve bekledim.

O an çenemi bırakıp elini tutmam için uzattı. Kalbine inen öfkeyi dağıtmak bu sefer hepsinden daha zordu. Baş belalardan kurtulmayacak mıydı? Neden onu rahat bırakmıyorlar, huzurla yaşamasına imkân vermiyorlardı. Eminim ki elimden tutup beni eve doğru sürüklerken o da bu soruları soruyordu kendine.

İçeri girer gizli kapıyı kapattı ve şarteli de indirdi. Artık kimseye güvenmiyordu. Ne doğaya ne de Tanrı'ya.

Ev her bir yanında duyulan kilit sesleriyle yankılanırken Petra odasına doğru yürüdü ve cebinden anahtarını çıkarıp kapıyı açtı. O sırada birkaç adım gerisindeydim. Kilidi açıp kapıyı ittiğinde bile bir şey hissedemiyordum. Dizlerim titriyorsa da hâlâ bir buz kütesiydim.

Arkasını dönüp bana bakarken kaşları çatıktı. Ne dikiliyorsun dercesine gözlerini dikip bana baktı. Birkaç adım yürüyüp onu daha fazla sinirlendirmemeye çalışarak odaya daldım. Başım öndeydi, başta idrak edemedim çünkü içerisi oldukça karanlıktı. Arkamdan içeriye girdiğinde gölge formundaydı ve sırasıyla mumları yakmaya başlamıştı. Oda aydınlandıkça kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor, soluk alıp verişlerim kocaman yankılarla odayı çınlatıyordu.

Gözlerim kocaman olup açıldığında ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilememiştim.

Kocaman bir yatak vardı ve öylesine kusursuz bir güzellikle süslenmişti ki gözlerimi ondan alamıyordum. Her şeyiyle harikulade, muhteşemdi. Örtünün beyazlığı bu loşlukta bile ışıldıyordu. Dolap eskisinden çok, çok daha büyüktü. Hemen kapının kenarında aynalı bir komodin duruyordu, oldukça şık, oldukça da zarifti. Üzerinde Petra'da görmeye alışık olduğum parfüm şişeleri. Ona ve bana ait. Birkaç makyaj malzemesi, ahşap tütsülükler ve içinde de tütmeye devam eden tütsüler. Kokusu bana binbir çiçeği anımsatan muhteşem bir kokuyla yayılmaya devam ediyordu.

Pencerenin önünde karşılıklı konuşlanmış iki tane tekli koltuk vardı. Ortasında da bir sehpa. Üzerinde *İklimler* olduğunu düşündüğüm bir kitap.

Ne kadar zaman geçmişti, ne kadar süredir dikilip bu manzarayı izliyordum gerçekten bilmiyordum. Şaşkınlığımı devirip olduğum yerde kıpırdandım. Petra tam arkamda kapıya yaslanmış beni izliyordu. Onu fark ettiğimi anladığında elinin altındaki kilidi vahşi bakışlarıyla çevirdi. Bu ses kapıyı

kilitlerken ruhumun kapılarını da sonuna kadar açmıştı. Bütün varlığım bu sesle şahlanıp beni yerimden sıçratırken binlerce duyguyla boğuşur vaziyette bulmuştum kendimi. Nasıl baş edecektim hepsiyle?

Birkaç adım atıp dolaba doğru yürüdüm. Sürgülü kapıyı ittiğimde içine muntazamca sıralanmış kıyafetler de ortaya çıkmıştı. Onunkilerle benimkiler yan yana duruyor bundan sonraki yaşantımızın da ilelebet bu şekilde olacağını haykırıyordu. Ne Maha, ne dünyaya inen binlerce ölümsüz ne de doğa. Hatta Tanrı'ya bile kafa tutup bitti artık bu oyun diyordu. Biz birbirimize ait olacağız ve kimse buna engel olamayacak.

Elim onun kıyafetlerinin üzerinde usulca kayarken gözüm dolabın çekmecelerine kaydı. Petra orada sükûnetiyle dikilirken ikimizin de bu bekleyişe ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. Az önceki kâbus etkisinden kurtulmalıydım ve kaybettiğim o gücü de geri kazanmalı.

İlk çekmeceyi çektiğimde dizlerim daha çok titremeye başladı. Bir an için başımı ona doğru çevirip ifadesinin değişmediğini görünce kızaran yanaklarımla çekmeceyi geri ittim.

İç çamaşırı mı? Ah, lanet olsun!

Bunları görünce üzerimdekilerin birer paçavra olduğu şüphe götürmezdi. Yanaklarım daha çok kızardı, alev alev yandı ve ben bir sonraki çekmeceyi açmaya cesaret edemedim. Başım önde dolabın kapısını kapatıp aynı şekilde ilerleyerek yatağın ucuna usulca oturdum.

Parmaklarımı birbirine geçirip etlerimi tırtıklamaya başladığımda bayılmamak için oldukça büyük bir çaba sarf ediyordum.

Ayaklarımı birbirinin üzerine koyuyor uyuşan parmaklarıma şiddetli baskılar yapıyordum. Başımı kaldırıp ne yaptığını görmeye ihtiyacım vardı ama ben son derece heyecanlıydım ve

bunca zaman beklediğim şeye bu kadar yakinken neden bu kadar korktuğuma dair fikir bile yürütemiyordum.

Yavaş adımlarla önümden geçip gitti. Az kalsın düşüp bayılıyordum. Ellerimi daha çok sıkıp sakinleşmeye, yavaş soluklarla kalp atışlarımı düzene sokmaya çalışıyordum. Bunu anlamışçasına bana yaklaşmıyordu.

Pencerenin önündeki koltuğa geçip oturdu. Evet, bir anlık ona bakma gafletinde bulunmuştum. Mumların aydınlattığı yüzü hâlâ ciddiye ve o ciddilikle beni izlemeye devam ediyordu.

Konuşmam gerekiyordu, konuşup yerli yersiz saçmalamam. En büyük patavatsızlığı bile yapabilirdim şu an ama ağzımdan tek bir kelime çıkmıyordu.

Uzunca bir süre orada kıpırdamadan oturdu. Ben de hiç hareket edemedim. Kalp atışlarım normal seyrine dönerken bile başımı kaldırıp ona hiç bakmadım. Saat kaç olmuştu, dışarıyı karanlık boğmuş muydu, birazdan sabah mı olacaktı hiçbir fikrim yoktu.

Onca sessizlikten sonra “acıktın mı?” diye sordu.

“Hayır,” diyebilirdim. Mideme oturan kocaman bir kaya parçası vardı. Bu saatten sonra ne yiyebilir ne de bir şey içebilirdim. Doymak bilmez iştahının kölesi Fegel bu gece bambaşka birine dönmüştü. Kendinin bile anlamakta zorlandığı birine.

Sessizlik yeniden devam etti. Kalp atışlarım bir hızlanıyor bir yavaşlıyor, bazen nefes almayı unutarak tıkanıyor, gürültülü soluklarla odayı çınlatıyordum. Parmağım elimin içinde bir dönüp bir duruyor, ne yaptığını bilemez bir halde en saçma halimle kıvranıyordum.

Orada öylece sonsuza dek oturacak mıydı?

Bunu düşündüğümü anlamışçasına doğruldu, yoksa, yoksa yine mi sesli düşünmüştüm, hay aksi! Yavaş adımlarla bana doğru yürüdü. Hemen önümde dikildiğinde dengemi kaybettim

ve iki elimle güçlüce yatağa tutundum. Bileklerimden kavrayıp beni ayağa kaldırdı.

Bu korku hiçbir korkuya benzemiyordu. Bu heyecan, bu titreme. Tarifi, hissettirdiği duyguyu daha önce hiç ama hiç yaşamamıştım. Petra'ya beni öp diye yalvarırken, durma, seni durduran ne diye diklenirken bile.

Zorlukla yutkunup başımı o kaldırmadan önce ona doğru kaldırdım ve yüzüne, gözlerine dikkatle baktım.

Bileklerimi bırakıp ellerini saçlarıma doğru götürerek duvağımı bir çırpıda çıkarıp yatağın üzerine attı. Bir sonraki hamlesi için uzunca bir süre beklemişti. Korkumu yenebilmek adına o hareket etmeden kendimi onun göğsüne yapıştırdım ve ellerimi arkasında birleştirdim.

Ondan korkuyordum. Ondan korkarken bunu yapamazdım. Bu korkuyla duramazdım.

“Lütfen,” diye fısıldadım. “Lütfen.”

Bu ‘lütfen’ kelimesinin altında yatan şeyi biliyormuşçasına sıkıca sarıldı ve başımın üzerinden güçlüce öptü. Dudakları orada beklerken nefes bile almıyor, ellerimin altındaki bedeni hiç hareket etmiyordu.

“Beni daha ne kadar bekleteceksin Fegel, bu kadar zulüm yetmez mi?”

“Özür dilerim,” dedim. “Özür dilerim. Niyetim bu değil.”

Doğrulup sırtındaki ellerini gevşetti ve hemen ensemdeki fermuara yöneldi. Daha çok sarıldım ona, daha çok sıktım. Elleri indirip “peki,” dedi. Kollarımdan tutup beni kendinden uzaklaştırarak yeniden yatağa oturttu ve geri geri yürüyerek dolaba yaslanıp öylece bekledi.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Ne düşüneceğimi. Böyle olmasını dilememiştim. Asla, asla istemezdim. Ama korkuyordum. Böyle bakmasından, böyle durmasından. Ödümü koparıyordu.

Kollarını göğsünde birleştirip bakışlarını yumuşatarak izledi beni. Gözlerim odayı tarasa da içimde çarpışan duygular her şeyin önüne geçiyordu.

Kaçamak bakışlarla onu izliyor, normale dönmek adına olağanüstü bir çaba veriyordum. Gözlerimi göz kapaklarım acıyana dek sıktım ve derin bir nefes aldım. Tütsünün kokusu bütün benliğime doluştuğunda rahatlamış sayılırdım.

Gücümü toplayıp doğrulmaya çalıştım. Yine de ayakta durmak hayli güçtü. Adımlarım ona doğru giderken dizlerimin titremesine aldırış etmedim. Hep bunu bekledin Fegel, dedim kendime. Hep bu anın hayalini kurdun. Koskoca yarım asır. Onca acı, onca gözyaşı. Hepsi de ona ulaşmak için değil miydi? Şimdi ne yapmaya çalışıyorsun? Seni bundan alıkoyan şeyin adı ne? Bir avuç saçmalık! Aklını başına al ve dikil karşısına.

Kollarını indirdiğinde hemen önünde durup arkamı ona doğru döndüm ve bekledim. Elimin içindeki parmağımı da bıraktım, artık ona ihtiyacım yoktu. Elleri omuzlarımı kavradı, sonra da yavaşça boynuma doğru kaydı. Fermuar yavaşça inerken tüylerim binlerce dikenin hedefi olmuştu. Yine de acı yerine keyif verdi. Gülümseyerek kapattım gözlerimi. Gelinlik omuzlarımdan kayıp kollarımdan aşağı usulca süzülürken ortaya çıkan bedenim de özgürlüğüne kavuşmuşçasına rahat bir nefes aldı.

Gözlerimi açtığımda Petra tam olarak karşımda duruyordu. Hafifçe irkildim. Ellerimden tutup beni kendine doğru çekerek yere yığılan gelinliğin içinden çıkardı.

İşte karşıındaydım. Bedenim sapasağlamdı. Çürümüyordum, beni iyileştirmek zorunda değildi. Büyülenmişçesine açılan gözleri vücudumda dolaşırken onu ilk defa yüklerinden kurtulmuş görüyordum. İlk defa özgür. Kanatlarını delicesine çırparak gökyüzünde süzülen kuşlar

kadar üstelik. Aramızdaki uçurumu açılmamacasına kapatmak için hiç olmadığı kadar hazırды.

Boynumdaki kolyeyi çıkarıp cebine attı.

Serbest kalan ellerimi aynı özgürlükle ona doğru uzattım. Üzerindeki yelege çıkarıp onun kadar nazık olmayarak sertçe yere fırlattım. Sıra gömleğine geldiğinde ellerim ilk defa titremiyordu. Bir çırpıda açılan düğmelerle gömleği üzerinden hışımla çıkarıp onu da bir taraflara savurdum. Birbirimizle tanışıyorduk şu an. Bedenlerimiz birbirini keşfediyordu. Geçen onca zamanın ardından sonunda sıra onlara gelmişti. Ellerim çıplak göğsünde gezinirken gözlerimin dolmasına engel olamadım. Öyle heybetli duruyordu ki karşımda, öyle noksansız. Işığı varlığını kamaştırıyordu. Mutluluk gözyaşları birer ikişer yanaklarıma doğru süzülürken Petra onları silmekle meşguldü, bense onun bedenini izlemekle. İtiraz etmiyordu, geriye çekilmiyordu. Dokunmama kızmıyordu ilk defa. Tanrım! Tattırdığı hissin telaffuzu kesinkes yeryüzüne gelmemiştir.

Bir yandan gülüyor bir yandan da gözyaşı döküyordum ama ellerim onu tanımanın onulmaz zevkini, mutluluğunu, benden önce tadıyordu.

Bir adım yaklaşıp kemerine dokunduğumda duraksadım, tepki vermeyince doğru yolda olduğumu anlamıştım. Kemerini yerinden çıkarıp odanın uzak bir köşesine fırlattığımda kocaman bir gülümseme eşliğinde başını iki yana sallıyordu. Ama ben başlamıştım bir kere ve başlarsam kesinlikle duramazdım.

Ruhuma çöken ağırlık o an dağılıp gitti ve ben bir kuş kadar hafifledim. Pantolonu da aynı hazin sona uğrayıp kendini odanın bir köşesinde bulduğunda bedenlerimiz de ayrılmamacasına birbirini bulmuştu. Ateş dudaklarımda başlayıp bütün bedenime yayıldığında artık bizi yeryüzünde durdurabilecek hiçbir güç olamazdı.

Zaman durdu, ama biz bu tutkuyla yanmaya devam ettik.
Başlamıştık ve duramazdık.

Hızla akıp giden günler. Takvimde koca bir ayı geride bırakmıştık. Geçen günlerin nasıl bir tesir bıraktığını elbet telaffuz edemeyecektim. Birkaç sağanak yağmur, şiddetli fırtınalar, zamanın benim yüzümden bilinçsiz bir şekilde yüzlerce kez durması ve zihinlerde kalıcı hasarlar. Bu hasardan en büyük payını da Kulpa almıştı. Seneca'nın deyimiyle mutluluk bile dozunu aşınca acıya sebep oluyordu.

Koskoca Gavino Petrarca, bin yıla yaklaşan yaşamını hiçe sayıp ayaklarımın kapanmaktan bir türlü vazgeçmiyordu. Etrafımda pervane gibi dönüyor, daha çok çabalıyor, daha çok uğraşılıyor, bu denli sevdiği yetmezmiş gibi daha çok sevmeye çalışıyordu. Sınırı, haddi hududu yoktu bu sevginin. Gittikçe çığırından çıkıyordu, yine de mutluydum ve onun da mutlu olmasını istiyordum.

Onun kollarında unuttuklarım kadar hatırladıklarım da oluyordu. Başta Valek. Onu yok etmiş olduğum gerçeği belirli aralıklarla derin sızılar eşliğinde giriyordu kalbime. Bunu Petra'ya söylemeye korkuyordum. Yine kendini suçlama diyecekti çünkü. Hak etti, yazgısı böyleydi diyecekti. Hem, öyle olsa bile yine de onun ölümüne ben sebep olmuşum ve Maha, sonsuz güzelliği gözlerimin önüne geldikçe acım katlanarak artıyordu. Bir bebek dünyaya getirecekti ve yanında Valek olmayacaktı. Ruhumdaki etki yüzüme işlemiş olacak ki Petra çatılan kaşlarıyla masaya doğru yürüdü.

“Çiçekler toparlandı ama sen dağılmış görünüyorsun.”

Eldivenlerini çıkarıp sandalyeye oturduğunda rahatsızca geriye yaslandı.

“Hayır,” dedim. “İyiyim ben.” Sonra da başımı iki yana sallayıp “affedersin,” diye ekledim. “Değilim. Valek geldi aklıma ve Maha. Nesya defteri muhtemelen bulamadı ve Maha ne yapıyor, nasıl bir durumda bilemiyorum. Kendimi sorumlu hissediyorum ona karşı.”

“Merak etme,” dedi kollarını göğsünde birleştirerek, gözlerinin yeşili çoğaldı. “Başının çaresine bakacaktır.”

“Ya Nesya?”

“Onu arıyor, tahminimce Hazul da onu gizlemeye devam ediyor. Doğum yapana kadar sürdürecektir bunu. Sonra da...”

Sustu ve bakışlarını bir anlığına yere indirdi.

“Sonra?” dedim telaşla.

“Ölecek,” dedi.

Hiddetle sıçradım yerinden. “Ya bebek?”

“Onu da alacaklar. Camilla’nın yerine geçecek birilerinin eline verirler ya da bir başkasının. Her halükârda ikisi de onlara ait. Defteri kötü bir amaçla kullandılar.”

“Ama,” dedim dolan gözlerimle. “Sadece bir bebek istediler. Bunun neresi kötü?”

“Fegel,” dedi bunu anlamakta zorlanıyormuşum gibi. “Tanrı’nın vermediği bir bebektir bu.”

Dişlerimi sıkıp yüzümü buruşturdum.

“Onun yerinde olsam aynı şeyi yapardım. Peki, sen, sen Valek’in yerinde olsan ne yapardın?”

Uzunca bir süre duraksadı. Gözleri direkt olarak gözlerimi hedef almıştı.

“Tamam,” dedi ellerini havaya kaldırarak. “Sen kazandın.”

“Onun yaptığını yapardın değil mi? O halde neden Maha’yı yalnız bırakıyoruz?”

“Ona yardım edemeyiz. Neden üsteliyorsun?”

“Çünkü kendimi onun yerine koyduğumda yardım etmem gerektiğini düşünüyorum, bunu hissediyorum.”

“İşte,” dedi. “İyi olmanın kötü yanı da bu. Seni zayıflatıyor. Maha benim umurumda bile değil. Doğrusu Valek’in öldüğüne de çok sevindim. Dünyaya inen binlerce ölümsüzse başıma bela olmaktan başka işe yaramayacak, çünkü içlerinde dünyayı felakete sürükleyip tepetaklak edecek kadar soysuzlar var. Elimden gelse hepsini yok ederim.”

“Sana kalsa hepsini yok edersin zaten. Zor olanı kabullenemiyorsun. Doğru olanı gösteremiyorsun, çünkü sende doğru yolda değilsin. En azından öyleydin.”

Gülümsedi.

“Artık pusulam var ve nereye gideceğimi biliyorum.”

“O halde o pusulanın seni yönlendirmesine izin ver. Maha’ya yardım et.”

“Bak,” dedi masanın üzerine doğru eğilip ellerini birbirine kenetleyerek. “Ona yardım etmeyeceğim, ona sende yardım etmeyeceksin. Yaptıklarının bedelini ödeyecek. Tıpkı bizler gibi. Herkes bedel öder. Ben sensizlikle ödedim bu bedeli. Parmaklarımın ucundan kayıp gittin ve bu, bu korkunçtu.”

Çaresizce büktüm boynumu. Ona nasıl yardım edebilirdim ki? Nasıl düzeltebilirdim bu yıkımı? Falcı küresi gözlerim geleceği değiştirip felaketler yaratmaktan başka bir işe yaramıyordu ve Paracelsus’un bahsettiği o zehri en yüksek dozuyla bünyemde muhafaza ediyordum. Saçamazdım ortalığa. Bilinçsizce durduğum zaman için bile umutsuzken elime yüzüme bulaştırdığım yeteneklerimle nasıl çözüm üretebilirdim?

Denge önemliydi. Terazî o kadar hassastı ki ayarî tutturabilmek olağanüstü zahmetliydi. Ve ben henüz yolun başında bile değildim.

“Benî anlıyorsun değil mi? Planlar yapmayı bırak. Yüzün ne zaman bu ifadeyle gölgelense altından bir şeyler çıkıyor.”

Hüzünle gülümsedim.

“Her zaman haklı çıktığını biliyorum, bir kez yanıldığının dışında, bu konuda da haklı çıkacağından şüphem yok ama kalbim Maha’dan yana. Ne kadar yanlış bir şey yapmış olurlarsa olsunlar onlardan nefret edemiyorum.”

“Sen kimseden nefret edemezsin Fegel,” dedi omuz silkerek. “Bu senin ruhunda yok. Tanrı sana kâinat büyüklüğünde merhamet sunmuş, bana da aynı ölçüde nefret. Teraziyi görebiliyor musun?” derken eliyle de tarif ediyordu. “Ben bağışlamam ama sen bağışlarsın. İşte bizi tamamlayan da bu.”

Dudaklarımı sıkıca yumup başımı itiraz edercesine iki yana salladım.

“Bu konuda seni hiçbir zaman onaylamayacağım. Erdemden bahseden sen, bağışlamak bu dünyadaki en değerli erdemdir bana göre.”

“Kahveye ne dersin?”

“Konuyu değiştirmek için mükemmel bir fırsat,” dediğimde gözden kaybolmuştu bile.

Hüsrarla indi omuzlarım. Sanırım alışmak zorundaydım çünkü onunla baş etmek imkânsızdı.

Geriye yaslanıp başımı bulutsuz gökyüzüne kaldırdım. Birkaç kuş kümesi belirli aralıklarla süzüldü derin mavilikte. Onu diğerleri takip etti. Alize etrafımda dönerken yanına bahçemizdeki çiçeklerin muhteşem kokusunu da eklemeyi ihmal etmemişti ve taze kahve kokusunu.

Yanına da aşk dolu bir adam.

Gavino Petrarca.

Sandalyeye oturduğunda başını öne eğip çatılan kaşlarıyla bir süre durakladı. Bu halini biliyordum, bir şeyler duymuştu ya da bir şeyler oluyordu, garip bir şeyler. Hemen başımı gökyüzüne kaldırdım, orada bir şey göremeyince de arkamı dönüp görüş alanıma giren bütün bir alanı taradım. Yine de bir

şey olmamıştı ama Petra'nın ifadesi değişmedi. Dayanamayıp sordum.

“Hiç,” dedi başını kaldırıp. “İçeri girmek isteyen yabancı bir kuş var.”

“Yabancı bir kuş mu?” dedim heyecanla. “Peki, ne için?”

“Bir not getirmiş. Verene kadar da gitmeyecekmiş, çünkü böyle emir almış.”

“Kimden?” dedim artan merak dalgasıyla.

“Fegel,” dedi başını iki yana sallarken, “hiçbir önemi yok çünkü girmesine izin vermeyeceğim.”

“Lütfen,” dedim yine en masum bakışımı takınarak.

“Yok, hayır,” dedi itiraz edercesine. “Böyle bakma.”

“Lütfen,” diye direttim. “Bilmek istiyorum.”

Kocaman bir nefes aldı, kaşları bir çatılıyor bir düzeliyor, ne hissetmesi gerektiğine bir türlü karar veremiyordu.

Sonunda bu halime dayanamadı ve “peki,” dedi. “Gelsin bakalım.”

O sırada kocaman bir kuş ıslık sesini andıran bir hızla bize doğru ilerlemeye başladı. O kadar hızlı ilerliyordu ki frenleri tutmayacakta korkunç bir şekilde masaya yapışacak diye düşünmedim değil ama o kendini inanılmaz bir iradeyle durdurmaya başarmıştı. Masaya kondu ve narin adımlarıyla Petra'ya doğru yürüdü. Mavimsi bir sorgucuyla gökkuşağını andıran rengârenk bir kuyruğu vardı, gagası uzun, ince ve sivriydi. Dünyanın en zarif kuşu benim diyordu adeta. Boynuna asılan rulo halindeki notu Petra oradan çıkardığı an kuş yeniden kanat çırparak gözden kayboldu. Sırtarak izliyordum bu manzarayı.

Ellerimi çeneme dayayıp gülen yüz ifademle Petra'nın çatık kaşlarına baktım. Notu okudukça daha çok çatıldı o kaşlar.

“Ne yazıyor?”

“Hiç,” dedi notu elinin içinde buruştururken. Ben gülümsemeye devam ettim çünkü o ‘hiç’ kelimesinin ardından

açıklama yapmak zorunda olduğunu adım gibi biliyordum. Açıkçası o da bunu biliyordu.

“Sanırım bundan kurtuluşum yok,” diye mırıldandı. “Düğün günü bizimle konuşan adamı hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedim. “Unutmak mümkün mü?”

“Fegel!” dedi dişlerinin arasından. Ellerimi çenemden çekip ok yutmuşçasına sivrildim. “Hayır, yani, korkunç bir gündü, nasıl unutabilirim demek istemişim.”

Omuzları düştü ve başını iki yana sallarken “bir davet vermek istiyormuş,” dedi. “Bizim için. Katılmamızı bütün kalbiyle de diliyormuş ama zaten gitmeyeceğiz. Bu yüzden endişe edeceğim bir şey de yok.”

Bakışlarımdaki yalvarışı görmüş olacak ki, “hayır,” dedi. “Bunu istediğini söyleme sakın.”

“Çok eğlenceli olacak. Bir sürü farklı karakter Petra, düşünebiliyor musun? Senden önce yaşamış yüzlerce ölümsüz. Senden sonrakileri saymıyorum bile. Tanışmayı çok isterim.”

“Şaka yapıyorsun?”

Şaka yapar gibi bir halim yoktu.

“Ah,” dedi derin bir nefesle. “Şaka yapmıyorsun, son derece ciddisin ve bu hiç hoşuma gitmedi.”

Ayağa kalkıp ona doğru yaklaştım ve hemen arkasına geçip boynuna sarılarak yanağına kocaman bir öpücük kondurdum.

“Lütfen, gidelim. Lütfen, lütfen.”

Her ‘lütfen’ kelimesinin ardından yanağına konan öpücükle kollarımın altındaki bedeni gittikçe gevşiyordu.

“Ne istersen yaparım. Ne olur gidelim.”

“İşte bu hoşuma gitti. Ne istersem yapacak mısın gerçekten?”

“Evet,” dedim boynunda asılı kalarak. “Hem de ne istersen.”

Yüzümdeki arsız sırıtişı elimden geldiğince gizliyordum çünkü ne isteyeceğini çok iyi biliyordum.

“Tamam,” dedi beni şiddetli bir hızla kendine çekip kucağına oturarak. Saçlarımın yer çekimiyle imtihanı dinmek bilmiyordu.

Gözleri gözlerimi bulduğunda yüzümdeki ifade kendini gittikçe ele veriyordu.

“Söyle,” dedim. “Seni bekliyorum.”

“Peki,” dedi dudağı boynumu bulduğunda. Tüylerim binlerce dikenle birlikte tenime saplandığında bedenimde çoktan şiddetli titremeler baş göstermişti. Ellerinin gezindiği yerler de cabası. Milim milim tükenip kollarında hamur kıvamına geldiğimde ne konuşacak ne de bir şeye itiraz edecek durumdaydım.

Ayağa kalkıp eve doğru beni kucağında taşıırken o malum sona doğru gittikçe yaklaşmaktaydım. Zangır zangır titreyen bedenimle beni yatağa bırakıp geriye çekildi. Soyunacağını düşündüğüm sırada giysi dolabına doğru yürüyüp kapısını baştanbaşa açtı ve elini siyah bir elbiseye atıp benim şaşkın ve aval bakışlarım eşliğinde yüzüme tuttu.

“Bunu giymeni istiyorum.”

Kollarım beni daha fazla taşıyamazdı. Yatağa doğru boş bir çuval gibi yığıldım ve derin bir hayal kırıklığı içinde gözlerimi kapattım.

“Beni öldürmen gerekiyor,” diye mırıldandım. Tanrım, cidden her an ölebilirdim. Beni bu noktaya getirip hiçbir şey olmamış gibi burnuma tuttuğu rahibe elbisesiyle başka türlü olamazdım çünkü. Ancak ölmem gerekirdi.

“Ne istersem yapacaktın,” dedi yüzüme doğru eğilerek. “Öncelikle bu elbiseyi giyeceksin ve orada benim sözümünden asla ama asla çıkmayacaksın.”

Gözlerim hâlâ kapalıydı.

“Fegel!”

“Peki,” dedim orman yeşili gözlerinde gittikçe kaybolurken. Eriyişim dur durak bilmiyordu.

“Kimse sana dokunmaya yeltenmeyecek bu yüzden tanışırken elini uzatmaya kalkışma.”

“Peki,” dedim. “Başka?”

Eli saçlarıma gitti, ardından da yanağıma. Usulca okşarken yüzünde beliren gülümseme son darbeyi vurmuştu.

“Gözünü dikip o iflah olmaz merakınla kimseyi izlemeye de kalkışma. Ben seni gerekli kişilerle tanıştıracam.”

“Sen ve senin hastalıklı kıskançlığın,” diye fısıldadım.

“Aynen öyle,” dedi parmağı yüzümden boynuma doğru kayarken.

“Bunlar gideceğimiz yer için, şimdiyse kaldığımız yer için isteyeceğim şeyler var.”

Kalp çarpıntılarını eşliğinde aralandı gözlerim.

“Onun da ne olduğunu çok iyi biliyorsun,” dedi ve geriye doğru çekildi. Hayır, diye düşündüm. Yanıldım. İstemiyor.

Dişlerimi sıkıp gözlerimi kapatırken evin dışında kilit sesleri yankılanmaya başlamıştı bile. Oda giderek karardı ve yüzümdeki hayal kırıklığı dağılıp yerini inanılmaz bir keyfe bıraktı. Odanın içinde yanan mumların ardından kapımız da kapatılıp kilitlenirken heyecanla doğrulmaya çalıştım ama takatim kalmamıştı.

“Söylesene,” dedim. “Bunu neden yaptın, kaçacak değilim ya?”

Gömleğinin düğmelerini açarken “hiç,” dedi. “Heyecan olsun diye.”

“Petra! Ah hayır, Gavino Petrarca!”

Gömleği odanın uzak bir köşesini bulduğunda kaşları gizemli bir ifadeyle çatılmıştı. Bana doğru yavaşça yaklaştı ve “davete tam bir hafta var,” dedi. “Ve bir hafta boyunca benimsin. Buradan çıkış yok Fegel. Bu karanlık bana ait ve sen de bütün varlığınla bu karanlığa aitsin. İzin veriyor musun?”

“Sonuna kadar,” dedim kendimin bile zorlukla duyduğu anlamsız harfler yığınıyla.

Dudakları dudağıımı bulmadan önce, “inan,” diye fısıldadı. “Kaçmak için yalvaracaksın, çünkü seni tüketene kadar durmayacağım. Bedenin de ruhun da dokuz yüz yılın ateşiyle yanıp tutuşacak ve bu ateş ben söndürmedikçe bedenlerimizi alev alev yakacak. Ve Fegel, zaman bile beni durduracak güçte olmayacak.”

32

Yolculuk

Bir ay sürecek bir yol mesafesini yarım günde kat etmek mi? Gittikçe çığırından çıkıyorduk. Nerede olduğumuzu bilmiyordum, açıkçası bu pek de umurumda değildi. Onunla birlikteyken dünya gittikçe küçülüyordu gözümde. Birkaç saat içinde uzakları yakın ediyor, annemin düğün günü söylediklerine gittikçe hak veriyordum.

Bulunduğumuz zamana sığamayacaktık.

Arabanın camına kolumu yaslayıp saçlarımı rüzgâra doğru bıraktım. Rüzgâr parmaklarımın arasında dolaşp benimle oyunlar oynarken gülümsemem yüzümden tükenmiyordu. Tıpkı onun gibi.

Bir anlık kaçamak bakışlarla gördüğüm şey ifadesinin değişmediği, birlikte olduğumuz sürece de değişmeyeceğinin bir göstergesiydi.

Beni son demime kadar tüketmiş olmanın dayanılmaz keyfini sanırım sonsuza dek sürecekti. Geriye yaslanıp yönümü ona çevirdim. Bacaklarımı kendime çekip koltuğun üzerinde iki büklüm bir halde yüzümdeki gülümsemeyle onu nasıl bu kadar sevebilmiş olacağım ihtimali üzerinde uzunca bir süre kafa yordum.

Gittikçe büyüyordu içimde. Onsuzken boğulduğumu hissediyordum, milim milim yok olduğumu. Ona sarılmadan, kokusunu almadan imkânı yok uyku tutmuyordu.

“Eskiden,” dedi bakışlarını yoldan ayırmadan. “Beni böyle izlediğinde sana kızardım, hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedim. “Hatırlıyorum. Seni kızdırmak hep hoşuma giderdi. Korktuğum halde yapardım bunu.”

Bir anlığına başını çevirip yeşilin daha önce hiç görmediğim bir tonuyla baktı gözlerime. Bu hangi ruh haliydi? Sonsuz huzur içeren mi? Evet, öyle olmalıydı.

“Dayanamazdım Fegel, bana bakmana bile dayanamazdım. Gözlerinin gördüğü şey ben bile olsam bu beni çıldırtırdı. İsterdim ki gözün hiçbir şey görmesin, nefes alan, yaşayan hiçbir varlık senin bakışlarınla şereflenmesin.”

Ruhumu saran derin bir kasvet gibiydi geçmişini anımsamak. Hele ki onun yokluğuyla geçen yıllar. Acının en büyüğü. En dayanılmazı.

“Şimdiyse, gördüğün tek kişi ben olmak istiyorum. Başka kimseyi görmesin gözün. Başka kimseyi bilmesin. Yalnızca ben olayım.”

“Öyle değil mi?” diye sordum ona doğru yaklaşp başımı omzuna yaslayarak. Nefes almadan bile kokusu içime doluyor, gittikçe sarıyordu benliğimi. Ama daha fazlasını istiyordum. Onun beni tükettiği gibi bende onu tüketmek, tamamına sahip olmak istiyordum. Ruhum hâlâ açtı ona. Hâlâ doymamıştı, nasıl doyardı?

Elimi sıkıca kavrayıp küçük bir öpücük kondurduktan sonra “maalesef,” dedi. “Bu mümkün olmayacak. Bu kıskançlığı sonsuza kadar taşımaya devam edeceğim.”

“Ve ben de bu kıskançlığa sonsuza kadar tahammül edeceğim.”

Anlık bir tebessümün ardından “beş dakika sonra bir göl çıkacak karşımıza,” dedi. “Bunu kaçırmanı istemiyorum.”

Algılarım merakla dikildi ayağa. Geriye çekilip kendimden beklemediğim bir hızla başımı camdan dışarıya çıkardım.

Yol boyunca iki cephemizde göğe ulaşan çam ormanlarıyla bezeliydi. Taze çam kokusu etrafa öylesine hâkimdi ki Petra'nın burnumdan gitmek bilmeyen kokusu olmasa o kokuyu içimde rahatlıkla muhafaza edebilecektim ama bırakamıyordum onun kokusunu. Başka her şeyi kaçırmayı göze alarak yine de bunu yapmayacaktım.

Sağ kanatta ağaçlar giderek seyrekleşti ve birkaç yavru ceylanın görüntüsü eşliğinde göl görüş alanıma girdi. Rengi öyle bir yeşille boyanmıştı ki, etrafındaki her canlıyı bu yeşile bürümek istercesine sarıp sarmalıyordu. Üzerinde uçuşan kuşlar, bu mesafeden bile rahatlıkla görebildiğim kelebekler ve tavşanlar da dahil olmak üzere her canlı bu muhteşem doğa harikasının kurbanı olmuştu. Üzerine gerilen gökyüzü bile nasibini almıştı bu yeşilden. Dünyada barınmaya çalışan her canlı Petra'nın gözleriyle bütünleşebilmek adına var gücüyle savaşıyordu.

Tıpkı benim gibi. Benim istediğim de buydu. Onunla bütünleşmek. Her gözden sakınmak ve saklamak. Aşk buydu sanırım. Kör bir aşksa daha da betardi bu kıskançlık hissi. Ruhuna yığdığı acıyla sana durmadan zulmediyordu.

Kocaman bir kahkaha attım bu görsel şölenle sarmalanan manzara eşliğinde.

Göl kaybolana dek küçük bir çocuk gibi o renkli çoraplarımla koltuğun üzerine tünedim ve başım dışarıda uçuşan saçlarımla rüzgârla boğuştum.

Geriye dönüp Petra'nın üzerine atladığımda neye uğradığını şaşırmıştı. Dudağımı yanağına yapıştırıp çekmeyi bir türlü bilmedim.

“Tamam,” dedi, “hadi koltuğa otur. Birazdan evler belirecek.”

“Hayır,” dedim dudaklarımın arasından, “seni öpmek istiyorum.”

Baş edemediği bu çocuğu üzerinden atmak kolay olmayacaktı. Araba yavaşladı, en sonunda da durdu. Onu kızdırmış mıydım? Kalbimi saran korkuyla geriye çekilip hiçbir şey yapmamış gibi koltuğa oturduğumda Petra üzerime doğru eğilip emniyet kemerini taktı ve “sanırım bu seni bir süreliğine durdurur,” dedi.

“Durdurmak istiyorsan söyleyebilirsin,” dedim. O an dudakları dudaklarımı ısrarlı bir kararlılıkla buldu ve uzun bir süre de ayrılmadı. Geriye çekildiğinde nefesim kesilmişti. Gözlerini dikti ve “sence istiyor muyum?” dedi. Yüzüme eğildiğinde kaşları sabırsız kalabalığıyla durmadan çatılıyordu. “Sana bakmadan kaç dakika durabilirim Fegel?” diye sordu Philippe’ten alıntı yaparak. “Sana dokunmadan kaç dakika durabilirim? Seni durmaksızın arzuluyor olmanın nasıl bir his olduğunu bilir misin peki? Duvarlarımı sen kırdın. Sen yıktın sarsılmaz irademi. Artık bir viraneyim kapında. O viraneyi ister toplar ister dağınık bırakırsın. Yönümü nereye çevirirsen oraya giderim ben, sensizken gideceğim yeri asla bilemem. Ne verirsen ver yetmez Fegel. Ne kadar seversen sev yetmez. Seni tüketmek bile sana duyduğum açlığı yatıştırmadı. Her daim kendimi durdurdum sana karşı. Bakamadım, baktığım an aklımı oynattım. Sana dokunamadım Fegel. Sana duyduğum bu delice aşkı kelimelere dökemedim. Tarif edemedim seni. Kendime söyleyemedim. Ama şimdi. Şimdi pusulam sensin. Ellerindeyim. Benimle ne yapmak istersen yaparsın. Bu yüzden yalvarırım, sana âşık bu adama karşı birazcık merhamet duy. Tek bir dokunuşunda ruhumda çıkan fırtınaların tasavvurunu yapamıyorum ben, sen yap. Sen tut beni, sen dizginle. Ben zayıfım Fegel, kapındayım ve son derece çaresizim. Lütfen, senden gelecek her şeye ihtiyacım var.”

Elimi yavaşça kaldırıp yüzüne dokunmak istedim. Parmaklarım titredi bunu yaparken. Ne nefes aldım o

konuştugu süre boyunca ne de kıpırdadım. Yine bir heykele çevirmişti beni. Yine binlerce ders vermişti.

Parmağım çatık kaşının üzerinden usulca kayarken “peki,” dedim. “İhtiyacın olan her şeyi vereceğim.”

“Teşekkür ederim,” dedi alnını alnıma yaslayarak. “Çok teşekkür ederim.”

Arabayı yeniden çalıştırana kadar nefes almamıştım. Heykele dönen bedenim ancak bir on dakika sonra yeniden eski haline dönebilirken ruhum hâlâ kaskatı kesilmiş bir haldeydi.

Dudaklarımı kemirirken bana bakmış gülümsüyordu.

“Ne var?” dedim. “Komik olan ne?”

“Senin ciddi durman,” dedi. “Gerçekten komik.”

Dayanamayıp ben de güldüm. “Haklısın,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Bu şekilde uzun süre duramam. Ama seni bıraksam asırlarca çatabilirsin o kaşları.”

“Senin karşında dağ olsam yıkılırdım Fegel. Öfke duymamı nasıl beklersin?”

Yüzünde asılı kalan o gülümsemeyle bastı gaza. Gözlerinin yeşili ormanın yeşilini devirdi geçti. Ve ben ona sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bir kez daha hakkıyla kavradım. Yüzlerce yıl peşinden yorulmaksızın koşan kadınlara yüz vermeyen bu adam dünyanın en sıradan kızını o kadınlara tercih etmişti. Hepsini ezip geçerek. Öldürerek, yok ederek. Ağlatıp perişan ederek. Ve ben hepsinin üzerine seve seve basıyordum. Onların acıları zevk veriyordu bana. Ona sahip olamayan her kadın için ayrı bir mutluluk duyuyordum ve ilk defa başkalarının acısından bu kadar keyif alıyordum.

“Bize eşlik eden birisi var,” dedi dikiz aynasından arkasına bakarken.

“Kim?” dedim aniden irkilerek.

“Eski bir dost,” derken muzipçe gülüyordu.

“Dalga mı geçiyorsun?” dedim gözlerimle etrafı deli gibi tararken. “Senin dostun yok. Olsa olsa azılı bir düşmandır. Yeni gelenlerden mi? Petra! Ben çatlamadan söyleyecek misin?”

“Evet,” dedi, “yeni gelenlerden.”

Emniyet kemerimi çıkarıp yerinde duramayan haşarı çocuklar gibi Feg’liğime bürünerek arkamı döndüm. Geride bıraktığımız yol boyunca gördüğüm her şeyi tarıyor, ormanın içini mekik gibi turluyordum. Kahretsin, görünürde hiç kimse yoktu.

Araba yavaşladığında minik bir küfür fırladı dudaklarımın arasından. Popomu diktiğim koltukta yavaşça geri dönüp yerime oturduğumda tam olarak yolun ortasında dikiliyordu. Üzerinde ortaçağdan kalma bir elbiseyle. Örgülü saçları başının üzerinde toplanmış bir parçası da omuzlarından aşağı dökülüyordu. Çekik gözlerindeki alaycı bakış hiç hoşuma gitmediği gibi Petra’nın bakışlarının direkt olarak onu hedef alması da sinirlerimi epey bozmuştu.

Camlar Petra’nın düğmeye basmasıyla hızlıca kapanırken bunu neden yaptığına anlam verememiştim, ta ki kadın sessiz bir patlama eşliğinde etrafa saçılana kadar. Çenem bu gerginlik eşliğinde güçlüce kilitlenmişti. Şaşkınlıkla koltuğa yapıştığım da kadından geriye kalan kül parçaları etrafa saçıldı. Ormanın içine, gökyüzüne ve birazı da arabanın üzerine.

“Sakin ol,” dedi Petra. “Sorun yok. Birazcık öfkeli.”

“Birazcık mı?” dedim nefes almadan.

Arabayı tekrar çalıştırıp külleri de sileceklerle geçiştirdi.

“Sakin onu yaktığını söyleme,” dedim. “İçimden bir his böyle olduğunu söylüyor.”

Dudağını büzüp masum görünmeye çalıştı ama elbette masum değildi.

“Evet,” dedim. “Yaptın.”

“İstediğim şeyi vermedi.”

“Alamadığın her şey için insanları yakıp yıkamazsın,” dediğim an öfkem de aynı hızla duruldu ve onu yargılamaktan o saniye vazgeçtim. Aynı şeyleri tekrarlamayacaktım. “Peki,” dedim elimle yüzümü sıvazlayarak.

Camlar yeniden açıldığında gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Onu neden yaktın?”

“Nepenthe⁵’nin ne olduğunu biliyor musun?”

“Sanırım biliyorum,” dedim geçmişe doğru süzülerek.

“Ruhsal acıdan kurtulmaya yarayan bir ilaç. Bende o yıllar tam olarak o ilaç için çabalıyordum ve aradığım otlar çok özeldi. Biri de ondaydı. İstedim ama vermedi.”

“Ve sen de onu yaktın öyle mi?”

“Evet,” dedi sakince. “Vermesi gerekiyordu.”

“Ah,” dedim. “Sen ve senin o kibrin. Peki, cadı mıydı?”

“Sayılır, on üçüncü yüzyılın en güçlü büyücüsüydü. Adı Çuan. Genç yaşına rağmen kendini eğiten ustalara kısa zamanda taş çıkardı. Hepsini ezip geçerek tahtı tek başına sahiplendi. Her şey elinin altındaydı. Dönemin bütün karanlık büyüleri ondan sorulurdu. Hayatımda gördüğüm en tehlikeli ve en karanlık büyücülerden biridir ve yeryüzünde yapamayacağı kötülük yoktur.”

Diken diken olan tüylerimi sıvazladım.

“Tanrı neden onun geri dönmesine izin verdi ki?”

“Bunu kişilere yükleme Fegel. Şu an bile dünya üzerinde büyü yeteneğine sahip binlerce insan var. Tanrı’nın terazisinde her şey dengeden ibarettir. İyilik kadar kötülükte olmalı ki dünya dönmeye devam etsin.”

⁵ Eski Greklerin, acı ve üzüntüyü unutturduğuna inandığı bir ilaç.(Jeanne Achterberg, Kadın Şifacılar.)

“Oldukça korkutucu,” dedim yüzüm buruşurken. “Lidia’yı bu yüzden öldürmüş olduğunu düşünürsek. Buna gözlerimle şahit oldum. Özellikle de Alegra.”

Araba yeniden yavaşladı.

Ah hayır. Yine mi vaaz verecekti? Bunu kaldıramayacaktım.

Başımı huzur veren manzaraya çevirmiştim ki bu pek de uzun sürmedi. Eliyle çenemden tutup kendine çevirdi.

Elleri ellerimi buldu ve yüzüne yansıttığı merhametle gözlerime baktı.

“Lütfen,” dedim. “Amacım seni kızdırmak değildi.”

“Yok, hayır,” dedi. “Kızmadım. Sadece sana bakmak istedim. Ellerini tutmak. Buna her zamankinden çok ihtiyaç duydum. Birazdan devam edeceğiz.”

Şaşkınlıkla açıldı gözlerim. Bunun için mi durdurmuştu arabayı? Ellerimi tutmak için. Bazen onu anlamakta gerçekten zorlanıyordum.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı ellerimi daha çok sıkarak.

“Biliyorum,” dedim. “Ben de seni seviyorum.”

“İçini kemiren o şeyi görüyorum Fegel. Gözlerin bana durmadan bu soruyu soruyor. Senin haberin varken de yokken de hep bu soru var gözlerinde.”

Bir anlığına gözlerimi kapatıp teslim olmuşçasına salladım başımı.

“Alegra’ya dokunmadım, Camilla’ya dokunmuş olabilirim hatırlamıyorum ama onunla birlikte olmadım. Birlikte olduğum birkaç kadın da hatırlayamadığım kadar geride kaldı. Hiçbirini isteyerek yaptığımı sanmıyorum. Tecavüz etmişim gibi de algılamamı istemem çünkü bir kadının hayatını almak ona tecavüz etmekten daha şerefli.”

Konunun ağırlığıyla duraksadı, gürültülü bir nefes verdi ve aynı kararlılıkla devam etti.

“Kendi karanlığım insani bütün arzuların önüne geçmişti Fegel. İstedğim tek şey öldürmekti. Nefret ve ölüm. Ruhumda

bu ikisinden başka hiçbir şey yoktu. Sevgi denen hissi seninle tattım ben. Merhameti, zayıflığı, zaafıları, arzuları, her şey seninle anlam kazandı. Senden başka hiç kimseyi istemedim ben. Dokuz asırlık yaşantımda beni bu hisle tutuşturan tek kadınsın. Geçmişte neler gördün bilmiyorum ama bunları bilmeni istiyorum. Cehennemde çiçek açmaz Fegel, sen benim cehennemimi çiçek bahçesine çevirdin.”

Ellerimi dudaklarına götürüp tutkuyla öptü.

Gözleri yeniden gözlerimi bulduğunda omuzlarımdaki bütün yük kaybolup gitmişti.

Tek kelime edemedim bu sözlerin üzerine. Ne diyebilirdim ki? Daha ne kadar incitebilirdim onu? Onun bilgelığının altında kalmak hepsinden daha zordu.

Sessiz bir fısıltıyla teşekkür ettim. Arabayı yeniden çalıştırdı. Orman manzaramız yarım saat sonra yerini sıra sıra dizili evlere bıraktığında yaşam alanına girecek olmanın heyecanını yaşamaya başlamıştım.

“Tam olarak neredeyiz?”

“Nerede olduğumuzun bir önemi var mı?”

“Ah,” dedim başımı arabanın tavanına kaldırıp içli bir nefesle, “elbette bir önemi yok.”

Taş yapılar, eski yerleşimler, sarmaşıkların zapt ettiği yıkık duvarlar, her biri tarihi eser mahiyetindeydi. Açılan camla birlikte temiz hava da içeriye doluştu.

Parmağımdaki alyansı çevirip keyifle gülümsedim.

Birkaç çocuk bisikletiyle önümüzden hızlıca geçip gitti.

Araba oldukça büyük bir binanın önünde durduğunda merakıma engel olamayıp başımı eğerek baktım. “Bekle,” dedi Petra. Arabadan indiğinde binanın içinden iki tane genç çocuk çıkageldi. Otel miydi? Otele benziyordu. Arabanın bagajı açıldı. Çantaları çıkarıp koşar adımlarla binaya yeniden girdiler. Petra kapımı açıp elini uzattı. Gözlerinin yeşili koyulmuş, yeniden karanlık bir ormana dönmüştü.

Elinden tutup arabadan indim. Şaşkın bakışlarım etrafa kaçamak bakışlar atarken bir yandan da Petra'dan dolayı çekiniyordum. Dikkatimi ona verip birlikte binanın merdivenlerine doğru yürüdük. Taş basamakların arasına yerleşmiş yosunlar sanki asırlardır oradan hiç ayrılmadan bekliyordu.

Tarihi doku içeri girince daha çok belli olmuştu. Evet, burası kesinlikle bir oteldi ama sıradan bir otel değil. İçeri girdiğimizde iyi giyimli yaşlıca bir adam bize doğru heyecanlı adımlarla yürüdü. Petra'nın değişen göz rengi her şeyin yolunda olduğunu gösteriyordu. Burası bizim tuhaflığımızı kaldıracak kadar masum değildi.

“Hoş geldiniz,” dedi adam gizlemeye çalıştığı korkusuyla. “Odanız hazır, bir haftadır sizi bekliyorduk. Umarım rahat edersiniz.”

Anahtarı Petra'ya doğru uzattı.

“Teşekkür ederim İvan. Görüşmeyeli uzun zaman oldu. İyi görünüyorsun.”

Adam mahcup olmuştu. Yanaklarının kızardığını gözlerimle görmüştüm.

“Siz de öyle,” dedi. “Tebrik ederim.”

Bunları söylerken bana hiç bakmıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Çok güzel bir yer, ben çok beğendim.”

Adam başını öne eğdi ve “istediğiniz bir şey olursa emrinizdeyim,” diyerek adımları geriledi. Sonra da arkasını dönüp uzaklaştı.

Petra sinir bozucu bir şekilde gülüyordu.

“Bence de,” dedim. “Her şeyi bilmek gayet güzel bir his olmalı. Benim aksime. Şaşkın bakışlarım seni eğlendiriyor mu?”

Kolunun altına alıp şiddetli bir sarsıntıyla odanın önünde bıraktı. Kaç kat çıkmıştık? Yine başım dönmüştü. Yaşlı kadınlar gibi homurdandım.

Kapıyı açıp girmem için elini uzattı.

Odanın gizemli kokusu beni az önceki sarsıntı ve öfkeden kurtarmıştı.

Bembeyaz örtüsüyle oldukça ağır duran bir yatağı vardı. Dolaplar da oldukça tarihi görünüyordu ve de değerli. Üzerindeki işlemelerse fazlasıyla ürkütücü. Tavandan sarkan avize kesinlikle tarihin bir diliminden fırlayıp gelmişti. Daha önce hiç böyle tuhaf eşyalar görmemiştim.

Duvardaki rahatsız edici tabloları geçip terasa doğru ilerledim. Oda ne kadar kasvetli olursa olsun terası tam tersiydi. Dev sütunlarını saran kırmızı çiçekli sarmaşıklar insanın ruhunu okşuyordu. Kapıdan çıkıp titrek adımlarla ilerledim. Manzara buradan harika görünüyordu. Şehir ayaklarımızın altında gibiydi. Ormanın büyüleyici güzelliği uzak bir noktada kalsa da gördüğüm tabloyu adeta tamamlamak için yaratılmıştı.

Gözlerimi alamıyordum. Bir yanda yeşillik, bir yanda deniz, bir yanda da olağanüstü bir yerleşim yeri. Ancak böylesi bir bütünlük bu kadar insan ruhuna tesir edebilirdi.

Petra'nın elleri bedenime dolandığı an bu tesir giderek arttı. Beni geriye doğru çekiştirirken gülmeme engel olamadım. Ayaklarım yerde sürüklenirken o da bundan bir eğlence çıkarmıştı. Yatağa kadar o halde sürüklendim.

Valizleri boşaltıp çoktan dolaba yerleştirmişti. Yatağın üzerinde banyo havlusuyla kıyafetler duruyor ve ne yapmam gerektiğini yüzüme haykırıyordu.

Teras kapısını kapatıp perdeyi çektiğinde gürültülü bir soluk aldım. Dudaklarım büzüldü.

Banyo da oldukça büyüktü. Binanın atmosferi burada da değişmemişti. Kokulu mumlar yanıyor, vazolarda bekleyen

rengârenk çiçekler misafirleri için coşkulu bir huzur vaat ediyordu. Elim tişörtüme gittiği an Petra karşıma dikildi.

Elleri bileklerimi kavradığında “bir daha sakın!” diye uyarıda bulundu. “Ben yanında olmadan bunu yapmaya kalkışma.”

“Ne?” dedim kocaman bir şaşkınlıkla. “Banyoya girmemi sen istedin.”

“Fegel,” dedi gözlerime diktği gözleriyle. “Burası ölümsüz kaynıyor. İzin ver önce önlemimi alayım.”

Başımı salladım.

Kapıyı kapattı. Ardından içinde küçük, renkli mumlar bulunan tabağı çöpe boşaltarak cebinden çıkardığı ot demetini üzerine attı. Kibritle tutuşan otlar ortalığa kötü bir koku yaymıştı. Elimi burnuma götürüp bir süre nefesimi tuttum.

“Birazdan geçer,” dedi. Kolları göğsünde duvara yaslanmış bekliyordu.

Çiçeklerin arasına konuşlanmış birkaç kelebek uçmak için çabaladı fakat bu koku karşısında onlar da benim kadar çaresizdi. Birkaç denemenin ardında sendeleyip yeri buldular. Ölmüşlerdi. Perdenin arkasında, küvetin altında, içeride bulunan her canlı kendini ortaya atıp can verdiğinde bir kez daha şaşkınlığımı gizleyememiştim.

“Görüyorsun değil mi?” dedi. “Ne kadar da masum görünüyorlar. Hâlbuki hepsi de birileri tarafından gönderilmiş.”

“Dur tahmin edeyim,” dedim. “Bunları gönderen olsa olsa kadındır.”

“Hayır,” dedi. “Çoğu erkek ve ben yarın hepsini öldüreceğim.”

“Ah,” dedim titreyen dizlerimle. Küvetin kenarına oturup ne söyleyeceğimi bilemedim. Yine hiçbir şey bilememenin yarattığı etkiyle kendimi güçsüz hissetmişim. Hiçbir şeyden anlamayan, hiçbir şeyi kavrayamayan, idrak edemeyen bir Feg. Aptal bir kız çocuğu.

Kapıyı tekrar açtığında şaşırmamaya kararlıyım ama olacak gibi değildi. Her şey gözlerimin önünde olup bitiyordu. İçeriye giren rüzgâr yerdeki kelebek, karınca ve böcek ölümlerini kendine katıp bir anda gözden kaybolmuştu.

Kapıyı yeniden kapatıp bana doğru keyifli adımlarla yaklaştı. Üzerimdekileri elleriyle çıkarmanın dayanılmaz mutluluğu vardı yüzünde. Küvetin içine sokup “dinlen,” dedi. “İçecek bir şey ister misin?”

“Aslında olabilir,” dedim, “bunun üstüne soğuk bir şeyler iyi gider.”

“Hemen geliyorum,” diyerek kapı aralığından çıkıp gözden kayboldu. Banyonun kapısını da kilitleyerek. Tanrım, ne kadar da bilgisizdim. Ve bana hiçbir şey öğretmemek için var gücüyle direniyordu. İddia ederim ki Marlo bile benden çok şey biliyordu.

Marlo mu? Bunca zaman sonra nasıl gelmişti hatırıma? Ellerim yumruk oldu, küvetin kenarlarında öylece bekledi. Aklımdaki düşünceleri dağıtıp bana doğru yaklaşan Petra’ya yakalanmamak için elimden geleni yaptım.

Neyse ki yüzündeki keyif çoktan benim yanlış düşüncelerimin önüne geçmişti.

Meyve suyundan bir yudum alıp başımı yeniden havlunun üzerine bıraktım. Hemen yanıma, yere çöktü. Parmakları omuzlarımdan başlayıp koluma, oradan da sıkılı bir halde duran elime gitti. Elini elimin üzerine bırakıp “lütfen,” dedi. “Tuttuğun bu şeyi bırak.”

Kahretsin. Dişlerimin gıcirtısıyla bakışlarımı ona çevirdim. Hayal kırıklığı çoktan yüzüne yerleşmişti.

“Özür dilerim, beni yanlış anlama ne olur.”

“Hayır,” derken bile evet diyor gibiydi. Elimi ellerinin içine alıp parmaklarımı usulca okşadı. Yüzüme bakmıyordu.

“Seni sevdiğimi biliyorsun,” dedim ona doğru yaklaşp. Elimi yanağına bıraktım ve bana bakmasını bekledim, ama o bakmadı.

“Gözlerime bak, lütfen.”

“Hayır,” dedi sessizce. “Gözlerine bakarsam dayanamam.”

Elimi elinin üzerine bırakıp yüzüne iyice yaklaştım. Nefesi yüzüme vuruyordu. Kokusu içimde.

“Bunu binlerce kez konuştuk. Binlerce kez kırdık birbirimizi. Binlerce kez yaraladık. Sadece aklıma geldi. Aklıma gelen şeylere engel olamam değil mi? Ablalarım da geliyor aklıma, Giovanni de geliyor. Valek’le Maha aklımdan bir an olsun çıkmıyor. Nesya’yı bile hepsinden çok düşünüyorum. Tanrım, neden ona bu kadar takıyorsun?”

“Çünkü hiçbirine âşık olmadın. Bütün bir hayatı onlara âşık bir şekilde yaşamadın. Onlar için ağlamadın Fegel. Onlar için yanmadı kalbin. Yine de, geride kaldığını biliyorum. Benimki sadece kapanması güç bir yara. Hazımsızlık. Dayanılması zor bir kıskançlık, anlıyor musun?”

“Anlıyorum,” dedim. “Seni en iyi ben anlıyorum. Seni en çok ben seviyorum. Kalbimde senden başka hiç kimse yok. Senin oldum, bedenimin tanıştığı tek adam sensin. Ah, sensizken tek düşündüğüm buydu. İçim titrerdi aklıma geldiğinde. Marlo karşımda yarı çıplak dolaşırken bile görmek istediğim sendin.”

Çenesinden çıkan kütürtüler. Aferin Fegel, bir patavatsızlık daha yaptın. Aferin.

Gözlerini uzun bir süre kapatıp nefes almadan dişlerini sıkarak öylece bekledi. Gözlerini yeniden açtığında o yeşillik dönmemesine kaybolmuş gibiydi. Ellerini sıkıca kavradım.

“Bunu yaptı mı gerçekten?”

“Hayır,” dedim panikle. “Sadece üzerini değiştirdi. Bir kere.”

Yalanın böylesi.

“Fegel!”

“Tamam,” dedim en aptal halimle. “Belki birkaç kez.”

“Fegel!” diye kükrediğinde neredeyse bütün bina sallanmıştı.

Omuzlarımı düşürüp “affedersin,” dedim. “Bunu sürekli yaptı.”

“Onu öldüreceğim. Bana söz vermişti. Bana söz vermişti!”

“Sana verdiği sözü tuttu,” dedim. “Ancak böyle engel olabildi kendine. Saçmalayarak.”

Ellerini bırakıp doğruldum. Ne yapacağımı bilemiyordum. Öfkesi dinmeliydi ve ben elimdeki tek silahı kullanmak zorundaydım. Sudan çıkıp karşısına dikildim.

Afallamıştı. Gardını düşürdü.

Üzerimdeki köpükler ayaklarıma doğru kayarken kalp çarpıntılarını eşliğinde önünde bekliyordum.

Arkasını döndü, karanlık bir silüet eşliğinde gözden kaybolduğunda geri dönmesi ancak bir saniye sürmüştü. Tenime değen bir havluyla çıplak bedenimi örttüğünde başımı hızlıca ona çevirdim.

“Burada giyin,” dedi başı önde. Onu bileğinden yakaladım ve bakışlarımdaki yalvarışla ne istediğimi haykırdım.

Kollarımdan tutup beni sertçe sarstı.

“Öfkemi gidermek için bunu yapmaya kalkışma sakın!” dedi. “Beni gerçekten istediğin zaman anlam kazanır bu. Aksi halde kırarsın beni, üzersin. Bırak, öfkeleniysem öfkemi çıkarayım içimden. Kızdıysam bağırayım, kırıp dökeyim. Ama beni bununla yaralama. Bu hiç hoş değil Fegel, hem de hiç!”

“Özür dilerim,” dedim. Yine haklıydı, yine ve yine. Ne sanıyordum ki onu, aptal mı? Elbette anlıyordu, aptal olan bendim, hem de dünyanın en aptal insanıydım ben.

Başım önde, bakışlarım yeri bulmuşken yanaklarım utanç içinde yandı.

Kollarımı bırakıp beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Çenesini başımın üzerine dayayarak uzunca bir süre bekledi.

Gözlerimde biriken birer damlayı daha fazla yerinde tutamadım. Geriye çekilip yüzümü ellerinin içine aldı.

“Şimdi bana söz vermeni istiyorum. Bunu bir daha yapmayacaksın.”

Gözlerine bakmaya utanıyordum.

“Fegel,” dedi fısıltıyla. “Yüzüme bak.”

Başımı olumsuzca iki yana salladım.

Parmaklarıyla yanaklarımı silip “Fegel,” diye tekrarladı. “Hadi, yüzüme bak. Lütfen!”

“Seni hak etmiyorum.”

“Yeniden sinirleniyorum, bunu ikimiz de istemeyiz değil mi? Şimdi başını kaldır ve yüzüme bak.”

Bütün gücümle savaştım kendimle. Gözlerimdeki damlalarla gözlerinin yeşiline tutundum.

“Söz ver.”

“Söz veriyorum. Bir daha bunu yapmayacağım.”

“Tamam,” dedi rahatlayarak. Alnımdan öpüp doğruldu. “Hadi giyin, seni odada bekliyorum.”

O çıktığında bir süre hareket edememiştim. Havluma sıkı sıkıya tutunup aynanın karşısına geçerek, yüzüme, gözlerime baktım.

Söyle, dedim kendime. Söyle! Onu gerçekten hak ediyor musun? Onun sarsılmaz ahlakının yanına yaklaşacak kadar ahlaklı mısın? İradesini kırdın evet, duvarlarını aştın, sahip olduğu her şeyi yıkıp yağmaladın. En karanlık bölmelerinde gezinip, zevkle seni kuşatmasını sağladın. Söylesene Fegel, aslında sen onu ne sandın? Bir avuç zaafan ibaret mi? Hadi söyle.

Uzun sayılabilecek bir süre izledim kendimi. Binlerce soru sordum, binlerce kez cevap aradım ama hiçbirini bulamadım.

Kıyafetlerimi giyerken sahip olduğum adamın kim olduğunu bir kez daha ama bu sefer hakkıyla kavradım.

Onun karakteri, kişiliği ve bütün bir insanlığın önünde eğileceği ahlakı adım adım, milim milim, özenle inşa edilmişti. Çıplak bir kadın o ahlakın üstesinden gelemezdi. Ne para, ne şan, ne de şöhret. Yeryüzündeki her kavram onun önünde tuzla buz olur da bir daha karşısına dikilmeye cesaret edemezdi.

Bu kim olursa olsun hepsini darmadağın ederdi.

Ben bile onu deviremezdim.

Ben bile...

Beklenen

Davet kalabalık mı olacak?”
 “Sayılır.”
 “Peki, bizden birileri gelecek mi?”
 “Sanmıyorum.”
 “Simyacılar?”
 “Bilmiyorum.”
 “Gideceğimiz yer neresi?”
 “Fegel!”

Banyodan yeni çıkmıştı. Bense yatağın üzerine tünemiş elimdeki elmayı kemirirken onu delirtmek için elimden geleni yapıyordum.

Bir an için gözüm ısıldayan parmağına çarptı ve o an evli olduğumuzu bir kez daha hatırladım. Sanki bu yüzükler parmağımızda olmasa olduğumuz şeyin bir adı da olmayacaktı. Evli!

Ama her anlamsız şey gibi bu da Petra için bir anlam ifade etmiyordu. Resmi olan hiçbir şey ilgi alanımıza girmiyordu. Ne bir kimlik ne de evlilik cüzdanı. Biz aslında dünyanın içinde barınan ama gerçek anlamda yaşamayan varlıklardır. Birer ölü.

Onun nikâhı Tanrı'nın huzurunda gerçekleşmişti ve onu bunca zaman bağına basan doğanın. Ötesi onu hiç mi hiç ırgalamazdı. Parmağımızdaki yüzükler dahil. Ama benim için bir anlamı vardı. Bu yüzükler onun anne babasına aitti ve onun aksine evli olduğumuzu herkese ilan ediyordu.

Bakın, Fegel ile Petrarca artık evliler.

“Ne diye gülüyorsun?”

“Hiç,” dedim omuz silkerken.

Kıyafetlerini yatağın üzerine bırakıp elindeki havluyla hızlıca saçlarını kuruladı. Dağılan saçları onu daha etkileyici göstermişti. Benim sırtımdan aksine Petra o kadar ciddiye ki, bu davetin onu gerdiği her halinden belliydi.

“Fegel, biraz daha gülmeye devam edersen daha çok sinirleneceğim.”

“Ne diye sinirini benden çıkarıyorsun ki, görmüyor musun mutluyum.”

“Bu davete senin yüzünden katlanıyorum ve emin ol senin yüzünden birçok kişi hayatını kaybedecek.”

Ağzımdaki elmayla öylece kalakaldım. Gülen yüzümden eser kalmamıştı.

“Evet,” dedi bundan memnun olmuşçasına. “Böyle daha iyi hissettiriyor.”

Hemen önüme oturduğunda arkası tam olarak bana dönüktü. Omzunda asılı kalmış bir su damlası oradan yavaşça kayıp sırtına doğru tüyler ürperten bir etkiyle inişe geçti. Elmayı tabağa bırakıp elimi üzerime sildikten sonra ona doğru yavaşça kaydım.

“Sakin!” dedi. “Kıpırdama.”

“Sadece sarılmak istedim,” dedim. “Ne kadar aksisin.”

Banyoya girip ellerimi aceleyle yıkadıktan sonra yeniden odaya döndüm. Ben dönene kadar çoktan giyinmişti. Ah, evet, aptal Fegel, elbette bilerek yaptı bunu. Gözlerini üzerine dikmemen için.

Dudaklarımı sıkıp yatağa yeniden oturdum.

“Burada giyinebilir miyim?” diye sordum başım önde.

“Evet,” dedi. “Oda temiz.”

Rahibelik için geç kalmış olmalıydım, aksi halde bu elbiseyle kesinlikle beni aralarına alırlardı.

“Abartma,” dedi.

Yine mi sesli düşündün? Bundan vazgeçmen gerekiyor. Hem de acilen!

Elbise yerlere kadar uzanıyordu. Kolu da hemen omzumun birkaç parmak aşağısındaydı ve zerre kadar dekolteye sahip değildi. Önden de arkadan da gayet kapalıydı. Arkama geçip elbisenin fermuarını çekti ve memnun bir ifadeyle karşıma dikilip uzunca bir süre beni baştan ayağa süzdü.

“Tamam,” dedi. “Saçlarını topla. Makyaj için çantaya bir şeyler atmıştım, fazla abartma.”

“Ayakkabı,” dedim çaresizce. “Lütfen topuklu olsun.”

“Yürüyemediğin bir ayakkabıyı neden giymek istiyorsun ki?”

“Güzel olduğu için.”

“Ama rahatsız edici ve zararlı.”

Omuz silktim. “Ama güzel.”

“Hayır,” dedi yere bıraktığı ayakkabıyla. Gözlerimi devirip intihar planları yapmaya çoktan başlamıştım.

“Yanında kısa duracağım.”

“Kısa durmayacaksın, boyun yeterince uzun.”

“Kıskanç bakışlarımı o kadınların üzerine dikiğimde umarım vicdan azabı çekersin,” diye mırıldandım ayakkabıyı giyerken.

“Hayır,” dedi. “Tam tersi. Kıskanç bakışlarını senin üzerine diken herkesin gözlerini yerinden çıkaracağım ve emin ol bunun için sabırsızlanıyorum.”

“Lütfen,” dedim ireren gözlerimle. “Kimseyi öldürme. Bu davet bizim için. Kabalık etmek zorunda değilsin.”

Saçlarımı düzenli bir topuzla ensemde birleştirdim. Ruju sürerken resmen gözlerini üzerime dikmişti.

“Hafif,” dedi. “Biraz daha hafif.”

Dişlerimi sıkarken az kalsın birkaç tanesini kıracaktım.

Makyaj malzemesi getirdim dediği bir ruj ve allıktan ibaretti. Hiç olmazsa rimel de koyabilirdi. O kadar sinir bozucuydu ki, bundan da son derece memnundu.

“Tamam,” dedim düşen omuzlarımla, “ben hazırım.”

Elini uzattığı an kendimi arabanın önünde bulmuştum. Deprem etkisiyle sarsılarak. Tanrım, başımı öfkeyle iki yana sallarken ağzımdan yanlış bir şeyler çıkmaması için kendimi zorlukla zapt ettim.

“Affedersin,” dedi. “Bu çok hızlı oldu ama inan elimde değil.”

“O zaman bırak da insan gibi yürüyeyim. Çünkü midem alt üst oluyor.”

“Bir dahaki sefere dikkat edeceğim,” dedi arabanın kapısını açarken.

Bir dahaki sefer mi demişti?

Araba yeniden yaşam alanından çıkıp orman yoluna girdiğinde güneş batmak üzereydi. Durgundum. Ne göreceğimi, neler olacağını bilmiyordum. Ve bilmediğim diğer her şey gibi bu bilinmezlikte beni korkutuyordu.

“İyi misin?”

“Evet,” dedim gittikçe uzaklaşan şehir ışıklarını izleyerek.

“Sana söylediklerimi hatırlıyorsun değil mi? Orada nasıl davranacağını.”

“Evet,” dedim, “bin kere tekrarladın.”

“Fegel.”

Başımı ona çevirene kadar bu eziyete devam edecekti.

“Tamam,” dedi. “Gözlerini görmem gerekiyordu.”

“Tanrım, o kadar sinir bozucusun ki bir o kadar da kusursuz. Şu haline bak. Umarım kalbi yaralı bir kadın yoktur orada, aksi halde bütün tırnaklarımı yiyebilirim.”

Ciddiyetini bozup gülümsedi.

Hava gittikçe kararıyor, ormanı saran baykuş sesleri de gittikçe etrafı kuşatmaya başlıyordu. Tahta bir tabelanın çifte

yoldan birini işaret etmesiyle Petra işaret edilen yola girdi ve bir süre sonra da karşımıza bütün odaları aydınlatılmış bir ev çıktı. Ev değil, şato. Yine taş bir yapı. Ama bu güne dek hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim.

Kalp atışlarım hızlanırken evden duyulan müzik sesleri bu atışı duraklatmaya yetmişti.

“Hazır mısın?” diye sordu sakince.

Başımı salladım ama bakışlarım kapıda görünen adamın üzerindeydi. Bizi davet eden kişinin.

Petra arabayı durdurup karanlık bir siluet eşliğinde kapımı açıp inmemi bekledi. Elini uzatmayı ihmal etmeyerek. Elini sıkı sıkıya tutarken ilk defa topuklu ayakkabı giymemiş olmanın rahatlığını yaşıyordum. Haklıydı. Titreyen bacaklarımı o ayakkabı imkânı yok taşıyamazdı.

“Andreas,” dedi Petra elini uzatma gereği bile duymadan. “Davetin için teşekkür ederim.”

“Sen benim en asil düşmanımdın. Şimdiyse senin sayende yeniden dünyadayım. Bu bir teşekkür.”

Petra kaşlarını umursamazca kaldırıp beni kapıya doğru yavaşça çekti. Nefesimi tutup içeri girdim. Bizi geniş bir hol karşıladı. Her yer devasa mumlar ve lüks aydınlatmalarla ışıklandırılmıştı. Petra’nın karanlığını aydınlığa çevirmek istercesine.

Andreas başı ve omuzları dimdik bir şekilde bir adım gerimizden yürürken salon kapısı ardına kadar açık bizi beklemekteydi.

Müzik sesi kesilmemişti ama içerideki mahşeri kalabalık bir anda heykele dönmüştü. Bütün bakışlar bizim üzerimizdeydi. Herkes ama herkes, hepsi de gözlerini dikmiş büyük bir hayret ifadesiyle bize bakıyordu.

Andreas hemen Petra’nın yanında belirdi.

“Gidelim,” deyip bir adım attığında Petra olduğu yerden hiç kıpırdamadı. Andreas bunu fark edip attığı o adımla olduğu

yerde kalakaldı. Yutkunurken boğazına dizilen o kocaman yumruyu gözlerimle görmüştüm. Bir aynısı da bende vardı çünkü. Sıkıca tuttuğu elimi gevşetip “beş saniye,” dedi. “Sonra buradayım. Beni bekle.”

İtiraz edemezdim ki, yapma diyemezdim. Dur Petrarca, bu gece bizim için düzenlendi, sakın kimseyi öldürme. Hayır, yapacaktı. Onu durduramazdım.

O yumruyu güçlkle itip yutkundum ve “peki,” dedim. Ağzımdan ‘peki’ kelimesi çıktığı an zifiri karanlığıyla kalabalığın içine daldı. Kıpırtısız duran kalabalık panikle havaya sıçırıyordu. Petra devasa salonu kuşatan karanlığıyla beşinci saniyenin sonunda kendi görüntüsüyle birkaç metre öte, kalabalığı karşısına alarak yeniden dikildi. Eliyle bir kadının saçını kavramıştı. Kadın ondan kurtulmak için çabılıyor, ayaklarıyla yerde tepiniyordu ama o da kurtulamayacağını adı gibi biliyordu. Parmağım elimin içine kaydı ve nefesimi tuttum.

Bıçağını havaya kaldırdı ve kadının kafasını gövdesinden ayırarak kesik başını da ileriye doğru fırlattı. Kadının bedeni hâlâ diz çökmüş bir şekilde beklemekteydi. Kanım donmuştu. Bütün ruhum kaskatı kesilmiş bir şekilde o bedene bakmaktaydı. Andreas bile o iri gövdesiyle kıpırtısızdı.

Sonunda o cansız gövde de yere yığıldı. Petra bıçağındaki kanı kadının elbisesinin üzerine silip yeniden doğruldu. Arkası dönük olduğu için yüzünün ifadesini göremiyordum ama tahmin etmek zor değildi.

Kesik başa doğru birkaç adım ilerledi.

“Neden öldü biliyor musunuz?”

Kimseden cevap gelmedi.

Arkasını dönüp elini bana doğru uzattı. Bir anlık duraksamanın ardından ona doğru yürüdüm. Ellerim buz kesmişti.

Elimden tutup beni kendine doğru çekti.

“Çünkü haddini aşıp yolunu kesmişti.”

“Çuan,” dedim yerdeki başına bakmamaya çalışarak. Kalbim acıyla dolup taşmıştı.

“Bu sonu hak etti. Ve sizler, kaldığım yere gönderdiğiniz o saçma böceklerinle birlikte ölmeyi çoktan hak etmişsiniz ama Feg’el’e bir söz verdim ve bu geceyi ona zehir etmeyeceğim. Dua etmeniz gereken biri varsa o da karımdır.”

Hiç beklemediğim bir anda salonda alkış sesleri yankılanmaya başlamıştı. Yüzlerdeki korku dağıldı ve yerini derin bir gülümsemeye bıraktı. Andreas bile o korkuyu kendinden silkelemeyi başardı.

“Götürün,” dedi Çuan’ı işaret ederek. Sonra da kalabalığa döndü.

“Yaklaşın dostlarım. Artık kimi takip etmemiz gerektiğini biliyoruz. Yönümüzü ona çevirelim. Yaşamak istiyorsak onun kurallarına uyalım.”

Kalabalık bize doğru yaklaşıp sırayla tebrik ederek kendini tanıştırdığında algılarımı dünyaya kapatmış vaziyetteydim. Kimsenin ismini duymuyor, gördüğüm hiçbir yüzü hatırlamıyordum. Müzik sesi yeniden yükseldi. Yüzümdeki o donuk ifadeyle gelenlere başımı sallıyor tek kelime edemiyordum. Petra onların bize gelmesini beklemeden kalabalığın arasına doğru karışmaya başladı. Biz yaklaştıkça onlar yolu bizim için açtı. Bize bakıyorlardı, bize hayran hayran bakıyorlardı. Gözlerdeki ışıltı gerçekten görülmeye değerdi.

Başını bana çevirip “nefes al,” dedi.

Sahi, ne zamandır nefes almıyordum. Efendisine itaat eden bir köle gibi hemen isteğini yerine getirdim. Elini daha çok sıkıyor, bir an olsun bırakmasına fırsat vermiyordum. Diğer elimle de koluna tutundum.

Kalabalıktan uzak bir köşeye geçtiğimizde çoktan gelmek istediğim için pişman olmuştum bile. Bundan sonra hiçbir şey için itiraz etmeyecektim.

“Fegel,” dedi, “sorun yok. Sakin ol.”

Gözlerine bakınca her şey silinip gitti o an, omuzlarımla ruhuma aynı anda binen Çuan’ın ağırlığı birdenbire ortadan kayboldu. Rahat bir nefes daha aldım.

“Tamam,” dedim. “Sadece kesik baş görmeye dayanamıyorum.”

Hafifçe gülümsedi. “Buna alışsan iyi edersin. Bundan sonra belirli aralıklarla buna şahit olabilirsin.”

“Aman ne iyi,” diye mırıldandım.

Görevli bir genç bize doğru elindeki tepsıyla yaklaşırken Petra’nın ifadesini görmüş olmalı ki içki kadehleriyle birlikte anında olduğu yerden geri dönerek gözden kayboldu.

“Bir şeyler içmek ister misin?”

“Hayır,” dedim. “Birkaç yıl hiçbir şey yiyip içemem.”

“Bunu hatırlatırım,” dediğinde ayaklarıma doğru bir şeyler tırmanıyordu. Korkuyla geriye çekildiğimde onun Mel olduğunu gördüm. Devasa bir sevinç çılgılığıyla onu yerden alıp göğsüme bastırdım. O sırada diğerleri göründü ve hemen arkasından Paracelsus. Onu diğer simyacılar takip etti. Paracelsus o babacan ifadesiyle gülümserken yeniden eski halime bürünmüştüm. İhtiyacım olan buydu, tanıdık bir yüz. Yeni insanlar sadece üzerimde yükü. Çuan gibi.

Onun görüntüsünü zihnimden dağıtıp yeniden Mel’e odaklandım.

“Burada ne arıyorsunuz?” dedim başında sallanan birkaç tüyü çekiştirirken.

Göğüslerimi tepelediği sırada Petra yönünü hızla bize çevirdi. Zavallı Mel’i kaptığı gibi de yere fırlattı.

Hepimiz neye uğradığımızı şaşırmiştık. Paracelsus'un yüzü düştü. Mel'e dokunacağım sıradan eli elimi yakaladı ve geriye çekti.

"Ne yapıyorsun?" dedim. "Delirdin mi? O sadece, o..."

Lanet olsun, onun ne olduğunu bile tarif edemiyordum. İnsan değildi ki, hiçbir şey değildi. Sadece ruhu olan, yaşayan, nefes alan masum bir canlıydı.

Paracelsus çattığı kaşlarıyla "saçmalıyorsun," dedi. "Onların cinsiyetleri bile yok. Hisleri şeffaf. Kıskanman fazlasıyla mantıksız."

Eliyle saçlarını sıvazlayıp "beni ilgilendirmez," dedi. "Benim yanımda davranışlarına dikkat edecek."

Mel ağlayarak babasının çantasına saklandı. Gözlerim dolmuştu, ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Simyacılar bu tatsız durum yüzünden dağıldığında yeniden baş başa kalmıştık.

Kocaman bir nefes alıp "tamam," dedi. "İleri gitmiş olabilirim."

Cevap vermedim.

"Fegel, özür dilerim."

"Benden değil ondan dileyeceksin."

"Bazen," dedi elimden tutup beni çekiştirerek. "Öfkeme engel olamıyorum. Bu da o anlardan biriydi. Gerçekten üzgünüm. Mel'e bunu yapmak istemezdim."

Simyacılar yetiştik. Petra elini çantaya daldırıp Mel'i yerinden çıkardı ve onu omzuna bırakıp konuşmak için bizden uzaklaştı. Paracelsus'la baş başa kalabalığın şaşkın bakışları arasında bekliyordum.

"Bu delilik," dedi. "Kiminle evlendiğinin farkındasın değil mi?"

"Evet," dedim. "Farkındayım."

Çoktan tırnağımı kemirmeye başlamıştım bile.

“Ah Fegel, Tanrı yardımcın olsun. Kimse böyle bir adama katlanamaz.”

“O da bana katlanıyor,” dedim onu korumaya çalışarak.

“Hoş,” dedi omuz silkerek. “Orası da öyle.”

“Ne dersin?” dedim dedikoducu ruh haline bürünerek.

“Burada tuhaf kişilikler var mı? Mesela kimler öyle?”

“İnanır mısın Fegel, bütün eski dostlarım burada. Artık dünyada vakit geçireceğim daha çok kişi var. Bilgi birikimleri inanılmaz düzeyde. İnsanlık için daha çok şey yapabileceğiz.”

“Daha çok hikâye biriktireceksin,” dedim.

Keyiflendi.

“Bak,” dedi iri yarı ama o cüssesiyle bile zarif görünen bir kadını gösterirken. “Çok iyi bir şifacıdır. İsa döneminde yaşadığı söylenir. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum ve şuradaki,” dedi başka bir kadını göstererek. “O da harikulade bir hekimdir, aynı dönemde yaşadık. Şuradaki adamı görüyor musun, felsefe taşı için hepimizden çok çabaladı ve iyi bir kimyagerdir. Madenler ve metaller üzerine bilgisi benimkini bile aşar. Şuradaki çıt kırıldım kıza bak bir, tam bir savaşçısıdır ve soyu şamanlardan gelmektedir.”

Gözlerinin içi gülüyordu bana onları tarif ederken. Neşe saçıyordu etrafa. Birlikte yürüdük, beni birçoğuyla tanıştırdı. Bitkiler üzerinden sohbet ettik. Yanımda defter taşıyıcıydım kesinlikle birçoğunu not ederdim ama maalesef ki bu değerli bilgileri unutacaktım.

Saatler hızla ilerliyor, Petra yine de ortalıkta görünmüyordu ama bu durumdan son derece memnundum çünkü kendimi sıkmadan herkesle sohbet edebiliyor, sormak, söylemek istediklerimi rahatça söyleyebiliyordum.

Geçen saatler boyunca yüzlerce ölümsüzle tanıştım. İçlerinde filozof olanlar da vardı, şifacı, hekim, büyücü, cadı ve envai çeşit yeteneklerle donatılmış olanlar da. Onlar bana ne

kadar hayran bakıyorsa bende onlara aynı hayranlıkla bakıyordum. Büyüleyici görünüyorlardı.

İçinden çıktığımız savaş dillere destan olmuştu ve tanıştığım herkes bu savaştan bahsediyordu. Petra tarafından yok edilmiş sayısız varlık ve benim iblislerin gücünü ele geçirmem. Herkes dikkatli olmam için uyarıyordu. Hazul'un hüznünü hafife alma, seni bir şekilde rahatsız etmeye çalışacak diyorlardı. Ve Maha, onun ölümü kaçınılmazdı. Bebeği de aynı şekilde onların eline geçecekti. Valek içinse artık çok geçti. Herkes bunu söylüyordu ve bu konuda hem fikirdi.

Vakit gece yarısını geçtiği sırada Petra yanında babası ve Hypatia'yla çıkageldi. Bir sevinç çılgılığını da onlar için atmıştım. Hypatia'ya sarılmak için ölüyordum ama Petra'yı durduk yere kışkırtamazdım. Bakışlarımızla bu kucaklaşmayı ifa ettik ve gülen gözlerimizle hasret giderdik.

“Çok iyi görünüyorsun,” dedi.

“Sen de öyle,” dedim. “Başka kimse geliyor mu?”

“Maalesef,” dedi. “Patrizio benim için Petra'dan izin aldı, yoksa herkes hâlâ cezalı.”

“Ya Giovanni?” dedim Marlo'yu güya merak etmiyormuşçasına. O sırada Petra başını çevirip bana baktı. Hiç orali olmadım.

“Onlar nerede bilmiyorum ama Francesca bir süre önce geri döndü.”

“Ne?” dedim kocaman bir şaşkınlıkla, “ama neden?”

“Onu atlatmışlar, ne yaptıysa bulamamış ve çaresizce köye geri dönmüş.”

“Üzıldüm,” dedim hayatımın en büyük yalanını söyleyerek. Marlo'nun kaderi Francesca değildi. Bunu tüm kalbimle hissediyordum artık. Eskiden o kadar emindim ki bundan. Artık tam tersi. Ama kimdi, kim? Hayatım boyunca bunu merak ederek yaşayacaktım. Eninde sonunda hayatına biri girecekti, girmeli, onun acısını kalbinden yok etmeliydi.

Andreas o sırada hemen yanımızda belirdi.

“Diğer odaya geçelim,” dedi. “Orada yemek hazırladık. Birkaç dostumuzla birlikte sohbette eder, eski günlerden bahsederiz.”

Petra elimden tutup diğerlerini geride bıraktığında kendimi iyi hissediyordum. Ve yemek kelimesini duyduğum halde kendimi aç da hissetmiyordum. Keyiften olsa gerek.

Gülümseyen yüzümle başımı kaldırıp ona baktım.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Benim için çok özeldi tanıştığım insanlar. Hepsi de olağanüstüler.”

Başını salladı.

Yemek masasına doğru yaklaştık. Bu odada oldukça şıktı ve yemek masasındaki görsellik kelimelerle ifade edilemezdi. Şu an iştahımın kabarması ve ağzımdan salyalar akması lazımdı ama tuhaf bir şekilde bu isteklerimin hiçbirisi yoktu.

Petra, Andreas’ın isteği üzerine başköşeye oturdu. Yanına da ben. Diğer yanıma Hypatia otururken onun hemen yanına Patrizio oturdu. Paracelsus’a Villanova eşlik ederken diğerleri yabancıydı ve toplamda yirmi kişi kadardık. Bu odadaki müzik daha hafif ve daha sakindi. Yemekler servis edildi. Petra çatalıma dokunmadan önce beni durdurdu. O sırada masadaki herkes bu işaretle birlikte durmuştu. Yemek tabağımı eline alarak kokladı ve tekrar önüme bıraktı. Aynı şeyi içecek için de yaptı. Sonra da Andreas’a dönüp “kişisel algılama ama bunu yapmak zorundaydım,” dedi. Yüzlerde beliren gülümsemeler eşliğinde yemek başladı. Andreas fazla neşeliydi ve sürekli benim yabancı olduğum geçmişten bahsediyordu. Anlattığı hiçbir şeyi anlamıyordum ama neşesi için bile dinlemeye değerdi. Benim dışımda herkes bu sohbete katıldı. En çok da babası. Bir ara Petra bile keyiflenip kocaman bir kahkaha atmıştı.

“İşi gücü büyücülerdi,” dedi Andreas bana bakıp. “Hepimiz ondan köşe bucak kaçıyorduk. Hele ki cadıların diri diri

yakıldığı dönem kimden kaçacağımızı şaşırmıştık. Bir yandan Petrarca diğer yandan krallığın adamları. İki ateş arası dedikleri bu olsa gerek.”

Ardından kahkahalar atıyor, sarsılarak, gözlerinden yaşlar gelene kadar gülüyordu. Anılara sahip olmak güzeldi, ölümsüzlük yaşadığın asırlardan sonra bir anlam ifade ediyordu. Tıpkı onlar gibi.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık. Yemekler kalktı, yerine kahveler geldi. Bir ara “hadi,” diye bağırdı Andreas masanın diğer ucundaki kadına. “Petrarca’nın tahammül edemediği şu şeyi yeniden yapsana.”

“Ah hayır,” dedi Petra.

“Lütfen,” dedim. “Merak ediyorum.”

“Saçmalık,” dedi bana bakıp.

“Hiç de saçmalık değil,” dedi kadın.

Ellili yaşlarında, oldukça da güzel bir yüzü vardı. Hemen Andreas’ın yanına oturdu ve “bu odada kaç yaşayan var onu gösterecek,” dedi.

“Nasıl yani?” diye sordum.

“Bizleri ölü olarak düşünürsen bu odada senden başka yaşayan yok. Hatta simyacılar bile öyle.”

“Eğer tek taş çıkarsa sana inanabilirim,” dedi Hypatia.

Kadın elindeki keseyi açtı ve içindeki taşları gösterdi. “Görüyorsunuz değil mi? Burada kırk iki tane taş var.”

O an bakışlarım direkt Petra’yı buldu. “Kırk iki mi?” diye fısıldadım.

“Evet,” dedi. “Keseyi görüyor musunuz, taşların gizlenecek hiçbir yerleri yok. İsteyen kontrol edebilir.”

Bana doğru uzattı. Elime alıp kesenin ağzını açtım. Başta sıradan taşlar gibi görünüyordu ama yine de bilemezdim değil mi? Keseyi evirip çevirdim, yine de hiçbir tuhaflık göremeyerek kadına yeniden uzattım. Kesenin ağzını eliyle

hava almayacak şekilde iyice sıktı ve birtakım sözler mırıldanıp keseyi sallayarak boş masaya doğru saçtı.

İki tane taş düştü masaya. Kırk iki taştan sadece ikisi. Diğerleri yerinde kalmıştı. Tanrım, gözlerim yerinden fırlamak üzereydi.

Herkes aynı anda kahkaha attı. Petra bile “gördün mü?” diyordu. “Taşlarına hiçbir zaman inanmadım.” Paracelsus ve çocuklar da dahil hepsi inanmayan gözlerle bakıp kadıncağıza gülüyordu. Ama o son derece ciddiydi.

“Hayır,” dedi. “Hiçbir zaman yanılmadılar. Tekrar deneyeceğim.”

O iki taşı masadan alıp kesesine yeniden koydu ve aynı şeyleri yeniden yaptı. Masaya yine iki taş düşmüştü. Gözleri endişeyle aralandı.

“Bu imkânsız,” dedi. “Bu odada yaşayan iki kişi var, biri Fegel’s e diğeri kim?”

O an herkes ciddileşti.

“Tamam,” dedi Andreas “bırakalım artık, sadece eğlenmek istemiştik.”

“Ben ciddiyim,” dedi kadın. “Bu odada yaşayan biri var.”

Petra sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Bıçağı o an elinde ışıldamıştı. “Kimse kıpırdamasın,” dedi. Yönünü çevirdi ve odayı iyice taradı.

“Hayır,” diyordu, “kimseyi hissetmiyorum.”

Mel ve diğer çocuklar masaya atlayıp yavaş adımlarla yürüdüler.

“Hadi,” dedi Paracelsus, “izin veriyorum. Girebildiğiniz her noktaya girin.”

Koşarak masadan atladılar ve odanın içini deli gibi turlamaya başladılar. Bıçak hâlâ Petra’nın elinde bekliyordu. Masanın altı, şömine, pencere pervazları, perdelerin arkası, vazounun içi, tablonun arkası derken bütün odayı kuşatmışlardı.

Kalp atışlarım hızlanırken odadaki diğer kişiyi korkuyla beklemekteydim.

Mel yeniden masaya tırmandı ve iri kulaklarını havaya dikerek yönünü bana çevirdi. Bakışları şaşkınlık içindeydi.

O an diğerleri de beni izlemekteydi. Çocuklar da onun ardından koşar adımlarla masaya yaklaştı ve Mel'in yanı başına sıralandı. Ama hiçbirisi hareket etmiyordu. Mel bana doğru yürürken panikle geriye çekildim. İlk defa bakışları beni korkutmuştu.

“Ne var?” dedim. “Hayalet mi? Arkamda mı? Lanet olsun bir şey söyleyin. Arkamda mı?”

Mel zorlukla yutkunup başını Petra'ya çevirdi. Petra da diğerleri kadar şaşkıncı.

“Söylesene,” dedi, “neler oluyor?”

Mel işaret parmağını bana doğrulttu ve “ondan geliyor,” dedi. “Onun içinde. Fegel'in.”

Petra'nın elindeki bıçak büyük bir gürültüyle yeri bulmuştu. Olduğu yerde sıçradı.

“Ne, nasıl? Mel, bu da ne demek?” diye sordum hayretle.

Hypatia yüzündeki şaşkınlığı gidererek bana doğru eğildi. “Hamile misin?”

“Hamile mi?” diye zıpladım. Gözlerim masadakileri bulduğunda yanaklarım ateş topuydu.

Petra'nın heykele dönen bedeni yavaşça hareket etti ve yönünü bana çevirerek yavaş adımlarla ilerledi. Hemen yanımda diz çöküp gözleri gözlerimde “olabilir mi?” dedi.

Yutkundum. “Bilmiyorum.”

“Herkes dışarı çıksın,” dedi. Masadakiler duraksamadan ayağa kalktı ve koşar adımlarla odayı terk etti. En son Patrizio'yla Hypatia kalmıştı. Yanında da Mel.

“Siz de!” dedi Petra.

Bir anlık duraksamanın ardından “tamam,” dedi babası. “Umarım doğrudur, bunu bütün kalbimle isterim.”

Hypatia onun koluna girip çekiştirirken bile Patrizio gitmemek için direniyordu. Kapıdan çıkmadan önce son bir bakış atmayı ihmal etmedi. Gülümsüyordu, evet.

Bense, ne hissedeceğimi bilmiyordum. şaşkın olmamalı bunu beklemeliydim, çünkü onu gören kişi Mel’den sonra bendim.

“Fegel,” dedi gülen gözleriyle. O yeşillik gittikçe açılıyor, gamzeleri beliren yanaklarına engel olmak adına direniyordu.

“zel gününe iki gün kalmıştı,” dedi.

“Evet,” dedim başımı bir anlığına ne eğip.

Kulağını karnıma yaslayıp dinlemeye çalışırken “hayır,” dedi, “hiçbir şey yok. Onu hissetmiyorum. Peki, sen? Sen Fegel, bir şey hissediyor musun?”

“zgnm,” dedim, “hissetmiyorum. Sadece biraz iştahsızdım bu gece, sende gördün.”

“Yolculuk sonrası olabilir.”

“Bulantım da olmadı. Yani bildiğin hamilelik belirtilerinden hiçbirini göstermiyorum.”

“Tanrım,” dedi ayağa kalkıp ileri geri yürüyerek. Deli gibi dolanıyordu odanın içinde. Karanlığa bürünüp tekrar normale dönüyor, sonra yeniden bir dumana dönüşüyordu. Dur durak bilmeden yapıyordu bunu.

“Petra,” dedim ona doğru yürüyüp. “Endişe edecek bir şey yok.”

“Nasıl etmem?” dedi. “Ya bir kehanetten ibaretse? Ya kandırılmışsam, ya Mel’in söylediği Marlo’yu ldrmemem için gönderilen bir yanılsamadan ibaretse?”

“Hayır,” dedim bileğini yakalayıp. “Değil.”

“Nereden biliyorsun Fegel?”

“Onu gördüm,” dedim.

Bir adım geriye çekilerek “nasıl?” dedi. “Nasıl gördün? Gördün ve bana hiç söylemedin mi? Fegel, nasıl bu kadar vicdansız olabilirsin?”

“Lütfen,” dedim. “Sen söylemiştin. Bana kalsın istedim. Bilinenler söylendiğinde değişir diyen sen değil misin? Korktum, değişmesin istedim. Belki de bunu söylemek büyük bir hata, bilmiyorum ama onu gördüm.”

“Söyle,” dedi heyecanlı bir şekilde yüzümü ellerinin içine alarak. “Söyle, ne zaman gördün?”

“Nişan günü. Sonra da kurtlar bedenimi sardığında.”

“İki kere mi gördün?”

“Evet.”

“Ah, inanamıyorum.”

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp şato dolusu ölümsüze aldırmandan tutkulu bir şekilde beni öpüyor, kendini bir türlü durduramıyordu. Onu zorlukla itip “Petra,” dedim. “Durmalsın.”

Alnını alnıma yaslayıp “söyle,” dedi. “Yalvarırım söyle. Nasıldı?”

“Hayır,” dedim, “söylemeyeceğim. Bunu yapamam.”

Ayaklarımın önüne diz çöktü ve yalvardı.

Dolan gözlerimle bekledim onu. Geriye çekilmek istedim ama ayaklarıma yapışmıştı bir kere.

Ruhunda durmaksızın yankılanan çığlığı duyabiliyor, onu pervane gibi çeviren karanlığı rahatlıkla görebiliyordum. İçindeki acıyı, her bir kederi. Onu nasıl bir çaresizliğe sürüklediğini de. Bunun yalnızca bir hayal olduğuna inandığını. Evet, istiyordu ama Tanrı’ya bile artık güvenmiyordu ki gerçek olduğuna inansın. Bunca şeyin üstüne nasıl inanırdı?

Yere çöküp yüzünü kuşatan ellerimle gülümsemeye çalıştım.

“Sana benziyordu, gözleri,” dedim. “Böyle derin bir yeşili vardı. Teni beyaz ve saçları da simsiyahtı, ama birine illa ki benziyorsa bu senden başkası olamazdı.”

Çocuksu bir ifadeyle doldu yüzü. Gözleri buğulandı, sonra da birkaç damla yanaklarına doğru düştü.

“Hadi,” dedim. “Neredeyse sabah olacak. Otele dönelim, sonra da nereye gideceksek oraya.”

Uzunca bir süre kıpırdamadan gözlerime baktı. Sonra da başını sallayıp derin bir keyifle ayağa kalktı. Elimden tutup kapıya doğru yürüdüğümüzde ne hissettiği gözle görülür derecede belirgindi.

Sonsuz bir mutluluk.

Kapıyı açtığı an karşımıza çıkan kişi beni şoka sokmuştu.

“Nesya,” dedim. “Burada ne arıyorsun?”

“Bunu anlayabiliriz,” dedi keyifle sırtırtırken. “İstemediğin kadar yöntemim var.”

“Takip et,” dedi Petra ona.

Kalabalıktan tek bir kişi dağılmamıştı. Bakışlara yerleşen bu ilginç ifadeyi daha önce hiç kimsede görmemiştim. Çok şey vardı orada. Her bir zihinden yankılanan mestleşmiş duygu yoğunluğu Tanrı’ya kadar ulaşmıştı.

Petra’nınsa omuzları dik, kendinden emin duruşuyla öyle bir yürüyüşü vardı ki heybeti herkese meydan okuyordu. Mutlu olmalıydı elbet, en çok o sevinmeliydi, en çok o. Peki ya ben ne hissediyordum? Elim karnıma gitti bir an için. Kocaman bir boşluk. Ona dair ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Arabaya bindiğimizde Nesya da hemen arka koltuğa geçti. Yol boyunca hiçbirimiz konuşmadık ama Nesya’nın neden burada olduğu ve bu büyük merakla neden peşimizden sürüklendiğini bir türlü anlayabilmiş değildim. Bu beni korkutmuş bile sayılırdı. Nesya’nın çevirdiği bir şeyler vardı.

Otele varır varmaz Petra hızını kullanmadan asansöre binerek çıkardı beni odaya. Bu konuda şimdiden başımın belada olduğunu anlamıştım. Peki, gerçekten hamileysen geriye kalan dokuz ay boyunca yaşanacaklar? Korku filmi.

“İdrarın lazım,” dedi Nesya. Petra panik halinde olduğu yerde dönüyordu. Nesya elinde çantasıyla tuhaf bir şekilde aynı heyecanı bizler kadar taşıyordu.

“Tamam,” dedim ellerimi havaya kaldırıp. “Karşımda gezinip durmayın, başım dönüyor. Şimdi banyoya giriyorum, orada bir şeyler bulurum.”

“Peki,” dedi Petra. Yüzü şekilden şekle giriyordu. Onların bu haline daha fazla dayanamayıp kendimi banyoya attım. Dolapları kurcaladım, çekmeceleri. En son meyve suyu içtiğim bardağı küvetin kenarında buldum. İçindekini boşaltıp bardağı güzelce yıkadım ve klozete geçtim. Bekledim, bekledim. Bir türlü olmuyordu.

“Fegel,” diye seslendi Petra. “Daha ne kadar sürer?”

“Sen karışmadan beklersen çok sürmez.”

“Tamam,” dedi, “affedersin.”

Ah, adam çaresizlikten kıvranıyordu.

Aradan geçen yirmi dakikanın ardından az da olsa bir şeyler çıkmıştı. Titreyen elimle kapıya doğru yürüdüm. Kapı açılır açılmaz ikisi de önümde dikilmiş bekliyordu.

“Tanrım,” dedim. “Delirdiniz mi, kenara çekilin.”

Halleri öylesine komikti ki, başka bir ruh halinde olsam katıla katıla gülebilirdim.

Nesya bardağı elimden kapıp hemen masaya doğru yürüdü. Onu Petra takip etti, “hey!” diye seslendim, “ben buradayım.” Beni duymadılar bile. Hüsrarla indi omuzlarım. Çaresizce onları takip ettim.

Nesya’nın elinde küçük bir şişe vardı, havaya kaldırıp bize doğru tuttu.

“Bunu,” dedi zümrüt yeşili gözleri gittikçe büyürken, “ıdrarına dökeceğim. Eğer kırmızıya dönerse hamilesin. Hazır mısınız?”

“Hadi,” diye kükredi Petra. “Acele etsene.”

O panik yaratan bakışı atmayı ihmal etmeyerek hafifçe gülümsedi ve şişenin kapağını açıp bardağa döktü. Saniyeler içinde kırmızıya dönmüştü. Hiçbirimiz hareket etmedik. Tepki veremiyorduk, donup kalmıştık.

Buzlarını en erken Nesya çözdü.

“Gavino,” diye fısıldadı. “Fegel hamile. Bir çocuğunuz olacak.”

Yüzünde güller açıyordu. Neden onu bu kadar mutlu etmişti? Evet, düşündüğüm buydu. Hamile olduğum değil, bir çocuğum olacağı da değil, buna Nesya’nın benden bile çok sevinmesiydi.

“Gavino,” diye haykırdı. “Kendine gel, Fegel hamile.”

“Şey,” dedi. “Evet, evet. Ben, şey, sen gidebilirsin. Yardımların için teşekkür ederim.”

Nesya hiç ayak diremedi. Hemen çantasını toplayıp boynuna geçirerek “tebrikler,” dedi. “Ben her zaman yardımcı olmaya çalışacağım. Etrafınızdayım. İstedığınız zaman çağırabilirsiniz.”

Nesya gideli bir süre geçmişti ki Petra ne yapacağını bilemez halde ortalıkta dönüp duruyordu. Sonunda onu durdurması gereken kişinin ben olduğumu idrak ettim.

Kollarından tutup yatağa sürükledim ve zorlukla da olsa oturttum.

“Tamam,” dedim, “sakin ol. Şu an kendinde değilsin, görebiliyorum. Daha önce seni hiç böyle görmedim ve bu beni endişelendirdi. Duyguların pervane misali, sonsuz bir çarka takılmış. Düşünemiyorsun. Tepki veremiyorsun. Sakin olmalısın. Her şey yolunda. Hamileyim. Dante dünyaya gelecek.”

Kısa bir duraksamanın ardından başını salladı ve dolan gözleriyle ellerimi sıkıca kavradı. Arka arkaya ellerimi öperken gözyaşları da birer birer ellerime dökülmekteydi.

“Hadi,” dedim, “ben çok yorgunum, uyuyalım.”

Tek kelime edemedi. Gözyaşları durmayacaktı, engel olamayacaktım biliyordum. Başını göğsüme yasladığında ellerimle saçlarını okşadım. Kambur'un beni mest eden, ruhuma esenlik veren melodisi dudaklarımdan usulca döküldüğünde ilk defa huzurla verdi nefesini. Hak ettiği ne varsa bundan sonra yaşayacaktı. Gavino Petrarca bin yüz altmış iki yılından bu yana mutluluk denen şeyi ilk defa, ama bu kez hakkıyla kavrayacaktı.

Gavino Petrarca baba olacaktı.

O daya dolan olağanüstü bir ışıkla aralandı gözlerim. Bu ışığın güneşten geldiğini düşünmesem kesinlikle öldüğüme inanabilirdim. Petra üzerime doğru eğilip muhteşem bir gülümseme eşliğinde gözlerime kilitlendi. Kollarım başımın üzerinde birleşmiş Petra tarafından sıkıca tutuluyordu. Gecenin etkisini üzerinden tamamen atmıştı.

“Neler oluyor?” dedim cızırtılı çıkan sesimle.

“Fegel,” dedi sakince. “Sana bir şey göstereceğim.”

Bu ifadede ne vardı kestiremiyordum. Ama kollarımı bu şekilde tutması hiç de normal değildi. Bana hatırlattığı tek bir şey vardı.

“Şimdi mi?” dedim. “Ama yeni uyandım.”

“Fegel!” dedi uyarırcasına. “Ondan bahsetmiyorum.”

Gür sesi algılarımı açtığı anda silkelenip kendime geldim ve “tamam,” dedim. “Ne göstereceksin?”

“Sakin olacağına söz ver, korkmanı istemiyorum.”

“Sen böyle davranmaya devam ettikçe korkacağımdan emin olabilirsiniz.”

“Nefes almaya çalış,” dedi. “Sakin olduğundan emin olduğumda ellerini bırakacağım.”

“Yüzündeki gülümseme hiç hoşuma gitmedi.”

“Ama benim hoşuma gitti,” dedi.

“Pekâlâ, sakinim ben. Hadi göster.”

Kenara kayıp kollarımı yavaşça bıraktı.

“Hemen hareket etme. Senden istediğim başını kaldırman, hepsi bu.”

“Sadece başımı kaldıracağım öyle mi?”

“Evet,” dedi. “Sadece bu.”

Ah, eğer ölümlü olsaydım yüzündeki ifade ölüm sebebimdi.

Derin bir nefes alıp bir anlığına gözlerimi kapattım. Başımı kaldırdığımda gördüğüm şeyden başta emin olamadım ama gözlerimi yeniden açıp kapatmak işe yaramıştı, evet, yaramıştı yaramasına da kalp atışlarımın deliye dönmesine engel olamamıştı.

“Hayır,” dedim başımı yeniden yastığa bırakarak. “Bu olamaz, bu imkânsız.”

“Tamam,” dedi yeniden yüzüme eğilerek. “Korkacak bir şey yok. Sorun yok Fegel, her şey yolunda. Birazdan otelden çıkacağız. Kulpa’ya dönmeyeceğiz, ailenin yaşadığı şehir daha mantıklı.”

“Hayır,” diye sayıklıyordum. “Bu mümkün değil. Petra, bir şeyler yap. Bu mümkün değil.”

Kalp atışlarımdan başka bir şey duyamıyordum. O an etrafımdaki her şeyin sesi kesildi.

“Zamanı durdurdun,” dedi. “Hiç sorun değil. Hiç sorun değil. Düzelecek. Sadece sakın olman gerekiyor.”

Korku dalgası ruhumu korkunç bir şekilde boğduğunda Petra’ya sıkıca sarıldım.

“Nefes alamıyorum,” dedim. “Alamıyorum.”

“Gözlerime bak Fegel. Sorun yok. Sorun yok.”

“Var,” dedim. “Bir sorun var. Neyin bedeli bu söylesene? Hata yaptım, sana söylediğim için mi? Ah, hayır her şeyi mahvettim. Gözlerime baktığım için mi? O dünyada yaptıklarım mı sebep oldu buna? Söyle yalvarırım neyin bedeli bu?”

Ne söylerse söylesin sakinleşemiyor, kocaman olan karnım için mantıklı bir açıklama yapamıyordum. Olamazdı bu. Daha

dün gece dümdüz bir karna sahiptim, hamile olduğumu bile yeni öğrenmişim, şimdiyse beş aylık gibi görünüyordu. Hayır, hayır. Bir hata yapmışım.

“Bana güveniyor musun?” diye sordu. “Biliyorum. Neler olduğunu biliyorum. Beni dinleyebilecek misin, söz veriyorum sana açıklayacağım. Bu sabah her şeyi söylediler. Fegel, gözlerime bak, beni dinle.”

Uzunca bir süre onun söylediklerine odaklanamadım. Sonsuz bir korku dalgası sarmıştı benliğimi. Hata yaptığımı düşünüyordum, her şeyi berbat ettiğimi. Bundan başka türlü olamazdı.

“Fegel,” diyordu bilmem kaç milyonuncu kez. “Yalvarırım dinle beni.”

“Yataktan kalkmak istiyorum,” dedim. “Daha iyi görmem lazım.”

Başını salladı.

Sırtıma destek verip doğrulmamı sağladığında bir kez daha gözlerime inanamadım. Onun yüzündeki sırtış sinirlerimi bozmaktan başka işe yaramıyordu bu yüzden ona bakmaktan vazgeçip çıplak ayaklarımla yere basarak ayağa kalktım. Yok, hayır. Ayaklarımı bile göremeyecek kadar büyümüştü karnım.

Elimle dokunmaya korkuyor, dokunsam her an patlayacakmış gibi hissediyordum. Elbise son haddine kadar gerilmişti. Petra sakın adımlarla bana doğru yürüdü.

“Sakin!” dedim. “Yaklaşma, dokunma. Bu normal değil. Evet, sahte bir karın bu. Bizi kandırdılar, hamile falan değilim.”

“Beni dinlemeni istiyorum.”

Elimle ağzımı kapatıp bir anda gözyaşlarına boğuldum.

Gözyaşlarımı silerken bile gülüyordu.

“Dokunma,” dedim elimle onu itmeye çalışırken ama yerinden kıpırdamadı.

“Şimdi,” dedi, “elbiseni çıkaracağım. Anlaştık mı? Korkacak hiçbir şey yok.”

Gece ben nasıl onu teselli ediyorsam, o da şimdi beni teselli ediyordu. Korkudan bayılmak üzereydim. Ayakta durmakta zorlanıyor, onun karşısında zangır zangır titriyordum.

Arkama geçip fermuarı bir çırpıda indirdi. Elbise üzerimden düşerken iç çamaşırlarımla kaldım odanın ortasında. Ellerimle yüzümü kapatıyor, karnımı görmeyi reddediyordum.

“Fegel,” diye fısıldadı eli ellerimin üzerinde. “Beklemedik mi? Mutlu olmayı, bir aile kurmayı. Hatırlasana, o küvetin içinde çürürken bile umut doluydun, o umutla beni teselli bile ediyordun. Adımın hikâyesini anlatıyordun bana. Dante doğacak, onu yalnız bırakmayacağız diyordun. Hatırla yalvarırım.”

Ellerimi yüzümden çekip yemyeşil bir ormanı andıran gözlerinde dinlendim.

“Anne olacaksın Fegel, baba olacağım.”

O yeşillik giderek çoğaldı, çoğaldı, çoğaldı ve bütün bir dünyayı sardı. O dünyanın içinde de sahip olduğum bütün yaraları sararak üzerime sinen her bir korkudan birer birer kopardı.

Birkaç adım yürüyüp titreyen elimi karnımın üzerine bıraktım ve yavaşça okşadım. Gerçekti, tamamen gerçekti.

“Evet,” dedim titreyen sesimle. “Hayal değil, sahte değil. Dante burada.”

Dolan gözlerini geçiştirip sandalyenin üzerinde duran tişörtü eline alarak hemen bana giydirmeye çalıştı.

“Gidiyoruz,” dedi. “Vakit kaybedemeyiz.”

“Ama,” dedim. “Bu nasıl oldu?”

“Söyleyeceğim,” dedi, “ama şimdi bunu giymen lazım.”

Her şeyim olmuştu ya, bundan sonra bunu daha çok hissettirecekti. Daha çok bakacak, daha çok koruyup, daha çok kollayacaktı.

Tişört olmuştı olmasına da pantolon bir türlü olmayı bilmiyordu.

“Tamam, hiç sorun değil. Düğmeyi kapatmaya gerek yok.”

Getirdiği her şeyi burada bırakıp beni kucağına aldı, hızı eşliğinde arabanın önünde buldum kendimi. Koltuğa özenle oturup sonsuz bir keyifle arabayı çalıştırdı. Gözüm karnımdaydı. Dokunuyor, elimi her yerinde gezdirip daha çok büyüyor mu diye kontrol ediyordum. O esnada araba yavaşladı. Başımı kaldırdığımda yolun ortasında dikilen kişi Nesya’nın ta kendisiydi.

“Tanrım,” dedi yüzünü sıvazlayıp. “Bunun derdi ne?”

“Ben de aynı soruyu sorabilir miyim?” dedim. “Bir şeylerin peşinde olduğu bir gerçek.”

Arka koltuğa kurulduğunda, “hadi,” dedi. “Gitmiyor muyuz?”

Petra başını iki yana sallarken “söylesene,” dedim, “defterin nerede, onu buldun mu?”

“Hayır,” dedi çantasını karıştırarak.

“O halde neden buradasın?” diye sordu Petra.

“Size yardım etmek için.”

“Yardıma ihtiyacım olduğunu kim söyledi?” dedim.

“Çok kabasın,” dedi. “Gavino’ya benziyorsun gittikçe.”

Önüme dönüp geriye yaslanarak rahat bir nefes almaya çalıştım ama ne mümkün, Nesya arka koltukta oturup bizimle geldiği müddetçe değil rahat nefes almak nefes bile alamayacaktım.

“Kurabiyem var,” dedi. “Yer misin? Çikolata parçacıklı. Kendim yapmıştım.”

Bakışlarım Petra’yı buldu. Kahvaltı yapmadığımı varsayarsak başıyla onayladı.

“En yakın yerden senin için bir şeyler alacağım,” dedi. “Şimdilik kurabiyeyle idare edebilirsin.”

Dikiz aynasından Nesya'ya yönelip “içinde ne var?” diye sordu. Bunu sorarken oldukça sertti.

“Andız otu var, kurtpençesi, bilirsin bulantı için bire birdir. Kekik ve melekotu. Tamamen sağlıklı. İçersinde zararlı hiçbir şey yok.”

“Peki,” dedi. “Teşekkür ederim.”

Kurabiyeleri ağzıma tıkıştırırken benim için önemli olan tadıydı, zehir bile olsa yiyebilirdim şu durumda. Hem bulantım falan da yoktu. Kendimi hiç olmadığım kadar sağlıklı hissediyordum.

“Söylesene, bana açıklayacağın şey neydi?”

“Bence yapma,” dedi Nesya.

“Sen nereden biliyorsun?”

“Onun bildiği çoğu şeyi bende biliyorum,” dediğinde kıskançlıkla örülü bünyemde çoktan çatırtılar duyulmaya başlamıştı.

“Hamileliğin iki ay on gün sürecek.”

“Ah,” dedi Nesya. “Yapmayacaktın.”

Kurabiye parçaları ağzımdan karnımın üzerine döküldüğünde bir müddet ne söyleyeceğim bilemedim. Büyük bir dikkatle Petra'ya bakıyordum. O da bana bakıyordu. Arabayı kullanıyor olsa da bakışları benim üzerimdeydi.

“İyi misin? Çılgılık atmanı istemiyorum, sakın ol. Bu hiç önemli değil. Her zaman karşına çıktı bu süreç değil mi? Çürümen, benim çürümem, diğer dünyada geçen süre. Bunu bekliyor olmalıydık.”

“Tamam,” dedim derin nefesler eşliğinde en bilge halime bürünerek. “Anlayabiliyorum. Bu bir döngü. Demek hamileliğim iki ay on gün sürecek, peki ya Dante? Onun gelişimi?”

“Dante mi?” diye sordu Nesya sesine iliştirdiği kocaman bir şaşkınlıkla. “Adını bile vermişsiniz.”

“Sen sesini kes,” dedi Nesya’ya hitaben, sonra yeniden bana döndü.

“Bunu henüz bilmiyoruz.”

“Ya da benden gizliyorsun?”

“Hayır,” dedi itiraz edercesine. “Gerçekten bilmiyorum.”

İkna edici görünüyordu.

“Çocuk kalmayacak değil mi? Üyelerin çocukları gibi olmayacak.”

“Hayır, Fegel, korkmanı gerektirecek hiçbir şey olmayacak. Sen sıradan bir insan değilsin bu yüzden gayet normal büyüyecek. Bunun için elimden geleni yapacağım. Kimse buna engel olamayacak.”

Üzerimdeki kırıntıları temizleyip başımı salladım.

“Sana güveniyorum,” dedim.

Bir ara uyuyakalmışım, gözümü açtığımda hâlâ orman yolundaydık ve şiddetli yağmurlar yüzünden silecek yetişmiyordu.

“Neredeyiz?” dedim Petra’ya bakıp. Karnım hâlâ aynı büyüklükteydi.

“Az kaldı,” dedi. “Dilersen biraz daha uyuyabilirsin.”

“Hayır,” dedim, “uyumak istemiyorum.”

Başımı arka koltuğa çevirip Petra’nın Nesya’yı ben uyuyunca arabadan atmış olabileceği sevinciyle dolmak üzereydim ki Nesya pişkince yüzüme bakmaktaydı.

Dost olmak istiyordu değil mi? Ama nasıl, ben olsam asla dost olamazdım, o nasıl yapıyordu bunu?

Hadi Fegel, insan ol biraz. O en görkemli çile okunun baş öğrencisiydi. Doğayı ilk o hâkimiyeti altına aldı, bunu mu yapamayacak?

Elimle yüzümü sıvazlayıp kendime yakıştıramadığım düşünceleri anında def ettim. Nesya gözüme daha sevimli görünmüştü. Evet, her şeyi Petra için yaptığı da bir gerçektir.

Bir zamanlar ona delicesine âşıktı ama artık vazgeçmişti. Sırf onun mutluluğu için.

“Burası da neresi?” diye sordum yeniden.

“Babanın bize bahsettiği eve gidiyoruz.”

“Ama...”

“Dün gece satın alındı, tamir edildi ve eşyalar yerleştirildi.”

“Ah, elbette,” dedim belirgin bir keyfe bürünerek.

Yarım saat sonra orman yolunun sonunda sileceklerin arasından evi zorlukla görebilmişim.

“Şu yağmur neden hâlâ kesilmedi?” diye sordu Petra. “Sinirlendiğimi fark etseler iyi olacak.”

“Birazdan,” dedi. “Çabalıyorlar.”

Doğadan mı bahsediyorlardı? Şaşkın bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu.

“Bu eve yerleştikten sonra bir zahmet ilet ki burunlarını sokmasınlar.”

“Düşünebiliyor musun, burunlarını sokmadıkları bir yeri? O kadar açık sözlüler ki artık, hiçbir sözü esirgemiyorlar. Bugüne kadar sana dair ne varsa gizledikleri her şey artık gün gibi ortada.”

Biz bu aşk için çok şeyi feda ettik, demişti. Elbette öyle olacaktı, elbet onlar da bu mutlu sona bizimle birlikte ulaşacaktı. Bu çocuğu bekleyen yalnızca biz değildik.

Evin önüne varır varmaz yağmurun şiddeti azaldı, sonra da kesildi. Petra’nın uzattığı eline tutunarak indim arabadan, Tanrım, yürümek zorlaşıyordu. Kendimi dünyanın en ağır cismi gibi hissetmeye başlıyordum.

Patrizio kapının eşiğinde belirince ona gülümsedim. İkimizin de söylemek istediği bir sürü şey vardı ama şimdilik sırası değildi.

Petra’nın elini bıraktım. Beni büyüleyen şey kesinlikle bu eve yabancı olmadığımды. Bu oda, bütün eşyaları, bütün ayrıntılarıyla geçmişte gördüğüm odanın ta kendisiydi. Başımı

sağa çevirdim. Büyük bir kemerle açılan duvar mutfığa çıkıyordu. Adımlarım ilerledi. Birkaç basamaklı merdiveni çıkınca bir koridorla karşılaştım. Ve bu koridorun beni nereye çıkaracağını çok iyi biliyordum. Yatak odasına.

Adımlarım heyecanla hızlandı. Diğer kapılar umurumda bile değildi, benim umurumda olan tam olarak karşımdaki kapıydı. Elim koluna gitti, derin bir nefes eşliğinde kolu indirdim ve kapıyı ittim.

Gözlerime inanamıyordum.

Yatak, örtü... Her şey. Hepsi aynıydı.

Arkamı döndüğüm an Petra'yla burun buruna geldim.

“Biliyorum,” dedim. “Bu evi görmüştüm. Kehanet mi dersin, ne dersin de ama görmüştüm, bu inanılmaz.”

“Geleceği görmek her zaman inanılmazdır Fegel.”

Başımı göğsüne yapıştırarak kokusunu içime çektim. Güçlüce sarıldı bana.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Bana bu mutluluğu tattırdığın için Fegel. Hayal edemeyeceğim bir şeydi bu, etsem bile gerçekleşeceğine inanmayacağım bir şey. Kendimi buna layık görmediğim üstelik.”

“Hayır,” dedim başımı kaldırıp gözlerine bakarak. “Bu dünyada baba olmayı hak eden tek varlıksın sen. En çok sen bekledin, en çok sen yandın bu cehennemde. Artık istediğin ne varsa sahip olma zamanı. O vakit gelip çattı Petra. Artık gerçek bir aile olacağız.”

Ruhundaki her kelimeyi ondan çekip alarak suskunluğuyla bıraktım onu. Yalnız kelimelerini de almamıştım. Acısını da almıştım. Kederini de. Umutsuzluk adına ne varsa hepsini almıştım. Yalnızca çıldırtan bir mutluluk bırakmıştım ona.

Bunu almalıydı. Hak ettiğini.

Henan

Yeni evde ikinci gün. Mutfağa âşık olmuştum. Geniş kapısı bahçeye açılıyordu ve göl hemen birkaç adım ötemizde denebilecek kadar yakındı. Ahşap büyük bir masası vardı, sandalyelerin üzerindeki minderler kusursuzca işlenmişti ve hepsi de belli ki el emeği idi. Yerdeki halı, duvardaki tabloya kadar özenle seçilmişti.

Onlar deliydi, hepsi de aklını kaçırmıştı. İnsanüstü, inanılmaz bir çabayla bir gecede yaptıkları akıl alır gibi değildi. Yine de gölge olmak böyle bir şeydi. Bütün yaratılmışların en yeteneklisi. Kiskanmamak elde miydi?

Mutfak kapısında bir süre dikilip çıplak ayaklarımla bahçeye doğru yürüdüm. Hypatia bana yüzlerce hamilelik elbisesi getirmişti. Bunun içinde o kadar rahattım ki, üzerimde yok denecek kadar hafifliği ayaklarımın çimlerde bıraktığı tesirin bir benzeriydi.

Kış mevsimindeydik. Bu doğru. Ama Petra'nın yaşam alanına sığışan her bölge hangi mevsimde olursa olsun bahardan nasibini alacaktı. Tıpkı burası gibi. Karlar geçmişti geçmiş olmasına da birkaç kilometre ötesini yıkayan yağmurların sesini rahatlıkla duyabiliyordum. Yüzüme vuran rüzgârın şefkatini hissettiğim gibi.

Elim karnımın üzerinde yüzümdeki sonsuz tebessümle yürümeye devam ettim. Birkaç kelebek başımın üzerinde uçtu. Yıllanmış bir ağacın altında bekleyip gölün muhteşem

manzarasını izledim. Gölün etrafını saran orman bütün yeşilliğiyle erişmek istediği şeyin telaffuzunu yapıyordu kendince.

Elleri belime dolanan adamın gözlerinin rengini.

Yanağımdan öperek kokumu derince içine çekti.

Elimi ellerinin üzerine koydum.

“Misafirlerimiz var. Ailen geldi.”

“Ah,” dedim omuzlarımı düşürüp. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Babanın onca lafından sonra seni saklayamazdım Fegel. Neler söyleyeceğini tahmin edebilirsin.”

Koluna girerek eve doğru yürümeye başladım. Ayaklarıma bakıyordu.

“Bunu özledim,” dedim. “Eski Feg’i.”

Gülümsedi. Ve bu gülümseme binlerce kelimenin özetiydi.

Salona vardığımızda annem de babam da ayakta, sabırsızca bekliyordu. Beni gördüklerinde gözleri kocaman açıldı. Annem babamın koluna sıkıca tutunduğunda ikisi de ne söyleyeceğini bilemedi.

“Benim,” dedim. “Fegel. Korkacak bir şey yok.”

“Tanrı aşkına,” dedi babam. “Bu da ne böyle?”

Zorlukla yutkunup Petra’nın kolundan çıktım ve onlara doğru yürüdüm. Hâlâ kıpırdayamıyorlardı.

“Anne,” dedim sessizce kollarımı ona doğru uzatarak. Bir anda gözyaşlarına boğuldu. Hızlıca yürüyüp bana sarıldı ve hüngür hüngür ağladı. Onu babam takip etti. Ben gülüyordum, onlarsa ağlıyordu. Uzunca bir süre devam etti. Onları susturabilmek için elimden geleni yaptım ama bu pek de mümkün olmadı. Koltuklara oturduğumuzda Hypatia elinde kahvelerle geldi. Yalnız ikisi için hazırlanmıştı. Bana sinsice göz kırptığında kahvelerin içinde bir şeyler olduğunu anlamıştım. Onları sakinleştirecek bir şeyler.

Petra beni bir süreliğine onlarla yalnız bıraktı. Karşılarındaydım ve bana hayretle bakmaya devam ediyorlardı.

“Bu nasıl mümkün oldu?” dedi annem. “Henüz evleneli bir ay geçmişti.”

Gözlerim babama kaydı, yanaklarım kızarmıştı. Rahatsızlığımı anlayıp ayağa kalktı babam. “Ben şuna bir bakayım,” dedi Petra’yı kastederek, sonra da yanımızdan ayrıldı.

Annem ellerimi tuttuğunda gayet sakin görünüyordu. İlaç işe yaramıştı. Gözlerinin içi parlayarak gülümsemeye çalıştı.

“Anlamakta zorlanıyorum,” dedi. “Söylesene, bu nasıl oldu?”

“Anne,” dedim sakince. “Onların dönüşümündeki özel bir süreçti bu iki ay on gün. Bir yenilenme, bir doğuşu temsil ediyordu. Petra sıradan bir insan değil, o bir gölge, o bir ölümsüz ve bizlerin aksine de o bir ölü. Ben de artık normal değilim. Ölmeyeceğim. Ölmeme izin vermeyecekler. Beni ölümün listesinden çıkarıp döngüye taktılar. Ama yine de insani bütün özellikleri taşıyorum. Yaşıyorum, nefes alıyorum. Kalbim atıyor. Ama bu böyle devam etmeyecek. Onlara dönüşmem için asırlardan bahsediyor Petra. Anlayacağın, insan kalmak benim için uzun sürecek.”

“Peki ya o?” dedi karnımı işaret ederek.

“Bir kehanetti. Yıllar önce Mel başlattı bunu. Ve geçtiğimiz döngüde Mel’den sonra onu ben de gördüm. Bir erkek çocuğu. Adı Dante.”

“Dante,” diye fısıldadı. Kafasının karıştığı her halinden belliydi.

“Her şey kader anne, hepsi planlıydı. Bizler sadece O’nun yazdığı oyunu oynadık. Bundan sonra o kalem neler yazacak bilmiyorum, bildiğim tek şey artık mutlu, huzurlu olmak istediğim. En çok da Petra’nın. O kadar yoruldu ki, dinlenmeyi en çok o hak ediyor.”

Ellerimi daha çok sıktı.

“Lütfen korkulacak bir şey olmadığını söyle.”

“Hayır,” dedim. “Korkulacak bir şey yok. Her şey yolunda.”

Rahat bir nefes alıp gözlerini bir anlığına kapattı.

“Çok şükür Fegel, çok şükür. Seni kaybetmek istemiyorum. Seni özledim. Lelis’le Defi’yi özledim. Seni bizden aldı ve ben çaresizce onların dönmesini bekliyorum. Söylesene, ne zaman geri dönecekler?”

“Bilmiyorum,” dedim çöken omuzlarımla. “Ama döneceklerini biliyorum. Lütfen endişe etme. Onlar güvende.”

“Şey,” dedi panikle. Ellerimi bıraktı, ayağa kalkıp ileri geri dolandı. “Erkek olacak dedin,” dedi açılan mavi gözleriyle. “O halde onun için bir şeyler hazırlamam lazım. Yatağı olacak, yatak örtüsünü dikeceğim. Kıyafet evet, hepsini ben dikeceğim. Örgüye başlamam lazım, yünlerim neredeydi, evet, sandığa koymuştum. Onları çıkarmalıyım.”

Benimle konuşmayı bırakıp kendi kendine konuşmaya başladığında ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Kollarından tutup onu durdurduğumda bile konuşmaya devam ediyordu.

“Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Onlar ihtiyacı olan her şeyi alacaktır. Kendini yorma.”

“Yorgunluk mu?” dedi. “Delirdin mi? Yorgunlukta nedir? O benim torunum olacak. İlk torun. Bu nasıl bir his biliyor musun? İlk çocuk gibi. Lelis’i kucağıma aldığım günü hatırlıyorum. Mutluluktan aklımı oynatmıştım. Bu yüzden lütfen işime karışma. Bırak da onun için bir şeyler yapayım.”

“Peki, nasıl istersen.”

O sırada babamla Petra odaya döndüler.

“Gitmeliyiz,” dedi annem. “Yapacak bir sürü işim var.”

Babam şaşkınlıkla baktı anneme. İtiraz edemedi, hiçbir şey diyemeden onun çekiştirmeleriyle kapıya doğru ilerledi. Bir yandan beni öpüyorlar, en kısa zamanda görüşelim dileklerinde bulunuyorlardı.

“Yapacak,” dedim Petra’ya, onların gidişini izleyerek.

“Kesinlikle,” dediğinde muzipçe gülüyordu. “Ve baban hâlâ beni öldürebilmenin peşinde. İnan Fegel, nefreti hâlâ ilk günkü gibi. Seni böyle görünce daha da sinirlendi. Her şekilde sana zarar verdiğimi düşünüyor.”

“Tehdit mi etti yoksa?

“Hem de ne tehdit. Ağzına geleni söyledi.”

“Affedersin,” dedim başımı öne eğip. “Bunu değiştirmek isterdim.”

“Sorun değil,” dediğinde beni kolunun altına almış bahçeye doğru sürüklüyordu.

Yüzüne yerleşen ve sonsuza kadar gitmeyecek huzur tınlarıyla.

Annemle babam gittikten sonra derin bir uyku basmıştı beni. Uykuyla geçen altı saatin sonunda karnımda beliren hafif bir büyüme dışında bir farklılık yoktu. Hislerimde de öyle. İçeride hiçbir hareketlilik yoktu. Canım yemek yemek istemiyordu. Acıkmıyordum, susamıyordum. Sanki iştahım beni ebediyete dek terk etmiş gibiydi.

“Uyanmışsın,” dedi Petra yatağımıza doğru yaklaşarak. Oda tanıdık gelse de bir parça yabancılik çektiğim doğrudu.

Yanıma uzanıp başını karnımın üzerine yasladı ve dinledi.

“Hiçbir ses yok,” dedi. “Sonsuz bir uykuda gibi.”

“Hareket etmiyor,” dedim. “Onu hissetmiyorum. Bir tuhafılık mı var sence?”

“Hayır,” dedi. “Onu saklıyorlar. Dünya üzerinde onu hiçbir şeyin hissetmesine izin vermiyorlar. Derin bir kıskançlık gibi düşün. Benim sahip olduğum gibi.”

“Doğa mı?” diye sordum kollarımı başımın üzerinde kavuşturup.

“Doğa,” dedi. “Senden bile gizlediklerine göre, fazlasıyla sahiplenmişler.”

“Bu beni korkutmalı mı?”

“Hayır, elbette hayır. o bizim. Kimseye ait değil.”

Bunun rahatlığıyla gözlerimi kapattım. Petra yanı başıma uzanıp kollarıyla beni sardı. Kokusu yine içime dolmuştu.

“İstedğin bir şey var mı?”

“Hayır,” dedim. “Yok.”

“Bu çok can sıkıcı,” dedi. “Senin için bir şey yapmıyor olmak.”

“Daha ne yapacaksın, yeterince yapıyorsun.”

“Yeterince değil,” derken ses tonu sabırsızdı.

“O zaman biraz yürüyelim, ne dersin? Yürüyüş beni acıktırabilir.”

“Tamam,” dedi karanlığıyla doğrulup beni de tam tersine, yavaşça yerimden kaldırarak. Üzerime bir hırka giydirdi. Ayaklarım için itiraz ettim. Çimlere basmayı seviyordum.

“Kitaplarımız ne olacak?” dedim. “Onları özledim.”

“Gelecekler,” dedi gölün etrafını dolaşırken. Elini bütün gücümle sıkıp diğer elimle de koluna tutunup başımı omzuna doğru yasladım.

Sessizliğimiz uzun sürdü ama yürüyüşümüz hiç kesilmedi. Kalbimi saran duygusallığı üzerimden atamıyordum. Maha zihnimi kuşatırken onun ne halde olduğunu hayal bile edemiyordum. Ya Valek? Yok mu olmuştu tamamen, yoksa bir yerlerde olan bitenleri hissediyor muydu?

“Üzülmeyi bırakmalısın.”

Başımı iki yana sallayıp bundan kaçamayacağımı anlayanın bilinciyle gülümsedim.

“Hep böyle olacak değil mi? İzin vermeyeceksin.”

“Yeterince acı çekmedik mi Fegel? Cehennemini yeterince tatmadık mı? Kaç ateşte daha yanmamız gerekiyor?”

“Seninkinin yanında benimkinin lafı olabilir mi?”

“Eşitiz,” dedi. “Acımız, yaralarımız eşit. Sen insanken katlandın bunlara. Yükün taşıyabileceğinden fazlaydı.”

“Ama sana sahip oldum. Değdi.”

Bana doğru eğilip başımın üzerinden öptü ve “öyle,” dedi keyifli bir fısıltıyla. “Öyle.”

Eve dönüş yolunda gölgeler sarmıştı etrafımızı, bizden uzak olmalarına rağmen telaşlı oldukları fazlasıyla belliydi.

“Birkaç eşya,” dedi. “Ortalığı topluyorlar.”

“Hepsi burada mı yoksa? Köyde kimse kalmadı mı?”

“Hayır,” dedi. “Kimse kalmadı.”

“Neden çağırdın peki?”

“Fegel,” dedi sabırsızca. “Sadece etrafta olmalarını istedim.”

“Eziyet etmek için,” diye mırıldandım. Bunu duymuştu.

“Kitaplarımız gelmiş olabilir,” dedi açık duran kapıyı göstererek. Tam keyifle adımlarımı hızlandırıyordum ki Nesya yeniden karşıma çıktı. Tanrım, neden burnumun dibinden ayrılıyordu.

“Lütfen,” dedim Petra’ya doğru yaklaşarak. “Onun ne çevirdiğini öğrensene.”

“Denerim,” dedi. “Ama oldukça normal görünüyor.”

“Normal mi? Peşimde gezinmesi mi?”

Omuz silkti.

“Eğer,” dedim, “bunu biliyor ve bana söylemiyorsan bunun acısını senden çok kötü çıkarırım Petra, emin ol bunu yaparım.”

“Peki,” dedi, “kabul ediyorum.”

Kolundan çıkıp evin basamaklarını tırmandım. Petra dışarıda diğerleriyle kaldı. Nesya’yla Hypatia da hemen yanımda. Banyoya girip ayaklarımı yıkamaya çalıştım.

“Sen otur,” dedi Nesya beni sandalyeye oturtup. Hypatia hemen genişçe bir kova getirdi.

Nesya elini ayağıma uzatınca “saçmalama,” dedim. “Kendim yapabilirim.”

“Yardım etmeye çalışıyorum Fegel, bunda ne var?”

Hypatia Nesya’yı elinin tersiyle ittiğinde Nesya yere çöküp dolan gözleriyle sessizce bekledi.

Derin nefesler eşliğinde sakinleşmeye çalıştım. Ayaklarımı kovaya soktuğumda suyu döken Hypatia olmuştu.

“Bak,” dedim Nesya’ya dönüp, “amacım seni kırmak değil. Benim için çok şey yaptın, ama artık dur. Senin de bir hayatın var, yoluna git Nesya. Burada olamazsın. Defterini ara, bir şeyler yap. Git kendine âşık olacak bir adam bul. Andreas’ı önerebilirim, çok yakışıklı. Ya da, ya da ne bileyim, bin tane ölümsüzün içinden seç birini. Ha, neden buradasın? Bu benim hayatım, bu benim yolum. Seninki dışarıda.”

İşaret parmağımı kapıya doğrulttum.

“Beni kovuyor musun?” dedi güzeller güzeli yüzüne düşen gözyaşlarıyla.

O sırada Petra içeriye daldı.

“Neden ağlıyor bu?”

Hypatia kocaman bir gülümseme eşliğinde, “Fegel ayaklarını yıkamasına izin vermediği için,” dedi.

“Lütfen,” dedim onlar gülerken. “Birisi onun aklını başına getirebilir mi?”

“Nesya,” dedi Petra. Ses tonu oldukça ciddiydi. “Neden konuşmuyoruz? Hadi benimle gel.”

“Hayır,” dedi yere çöküp sarsıla sarsıla ağlarken. “Beni kovmayın, burada kalmak istiyorum. Söz veriyorum sizi rahatsız etmeyeceğim. Evinize bile girmem, etrafta dolanırım o kadar.”

“Nesya,” dedi Petra dişlerinin arasından. Kolundan tutup sertçe sarstı. “Ya kendi isteğinle çıkarsın ya da seni zorla çıkarırım.”

“Tamam,” dedim bir anda ayağa fırlayarak. Elim karnımda, sanki her an düşecekmiş gibi sıkı sıkıya tutuyordum.

“Bırak Nesya’yı. Kalsın, evet, kalmasını istiyorum.”

“Ne?” dedi Petra şaşkınca. “İstiyor musun?”

Tanrım, elbet istemiyordum ama bu işin sonunun nereye varacağını çok iyi biliyordum. Petra onu yaka paça dışarı atacaktı. Belki bir ağacın gövdesine yapışacak, belki de metrelerce yerde sürüklenerek boynunu Petra’nın güçlü ellerinden kurtarmaya çalışacaktı.

Bir an hepsi gözümde canlandı. Bu yüzden “evet,” dedim. “Bana yardımcı olur. O varken kendimi iyi hissediyorum.”

İnanamayan gözlerle bakıyordu Petra’yla Hypatia.

“Tamam,” dedi sonunda onun kolunu bırakıp. Nesya bin yıllık asaletini ayaklarımın dibinde sonlandırırken kendini neden bu kadar küçük düşürdüğünü eninde sonunda öğrenecektim. Ama şimdilik onu korumam gerekiyordu.

Bahçe manzaralı mutfağımızda yemeğin pişmesini bekliyordum. Elbette yine aç değildim. Nesya’yla Hypatia iştahla o yemeği hazırlarken ben durgunluğumla gittikçe kararan havayı izliyordum.

Tek tesellim raflara dizilen kitaplarımızdı.

Bir tanesi tam da önüme bırakılırken ihtiyacım olan buymuş gibi başımı Petra’ya kaldırdım. Keyifliydi.

“Uğultulu Tepeler mi?” dedim. “Bukowski’yi tercih ederdim.”

Ellerini birleştirip çenesinin altına yerleştirdi ve gözlerindeki büyüyle “neden?” diye sordu. “Heathcliff ve Cathy’nin aşkında seni rahatsız eden nokta ne?”

“Vazgeçmeyi kendine adet edinen karakterlerden hiç hoşlanmam. Zavallı Heathcliff sahip olduğu bütün öfkeyi hak ediyor, ama ona da kızgınım çünkü gitmesi gerekiyordu.”

“Onu alıp kaçırmalıydı değil mi? Tıpkı benim yaptığım gibi.”

Ah, bu hikâyede de benzer bir yön bulup tokat gibi yüzüme yapıştırmıştı. Bir an için ellerimle yüzümü kapatıp başımı iki yana salladım.

“Döndüğünde her şey için geç kalmıştı değil mi?”

“Öyle,” dedim.

Sayfaları parmaklarıyla aralayıp bir yerinde uzunca bir süre bekledi. Yemek yapan Hypatia’yla Nesya’ya aldırmaksızın o satırları gözlerimin içine bakarak, sesine kattığı etkileyici bir tonla okumaya başlamıştı.

“Heathcliff kendisini ne kadar çok sevdiğimi hiçbir zaman bilmeyecek. Onu yakışıklı olduğu için değil, kendimden çok bana benzediği için seviyorum, Nelly. Ruhlarımızın neyle yoğrulduğunu bilmiyorum ama, onunkiyle benimki aynı hamurdan, Edgar’inki ise benimkinden ay ışıyla şimşek pırlıltısı, ateşle kırağı kadar farklı.”

Cevap beklercesine gözlerime bakmaya devam etti.

“Catherine aptalın tekiydi. Heathcliff’te öyle. Hırslarının ve öfkelerinin kurbanı oldular. Çok sevdiklerini de düşünmüyorum. Çünkü sevmiş olsalardı birbirlerinden bu denli uzaklaşamazlardı. Aşk, kibrinde, gururunda çok ama çok üzerindedir. Onlar bu kutsal hissi ayaklarının altında hırsla çiğnediler.”

Gülümsemesi gittikçe çoğaldı.

“Bence de,” dedi Nesya önüme koyduğu tabakla. “Fegel’e sonuna kadar katılıyorum. Aşk vazgeçmek demek değildir.”

O an hepimiz aynı anda sessizleştik. Yanlış bir şey söylediğini düşünüp irkildi.

Petra kitabı kapatıp “yemekten sonra devam edelim,” dedi. “Benim de söyleyeceklerim var.”

“Tamam,” dedim Nesya’nın yıkımını toparlamaya çalışıp.

Yemek derin bir sessizlik içinde yendi. Son anda masaya teşrif eden Patrizio kaybettiğimiz neşemizi bize yeniden vermişti. Saat geceyi bulduğunda onları orada bırakıp elim

karnımda yavaş adımlarla bahçeye doğru yürüdüm. Hemen birkaç adım ötemdeki masa gözüme neredeyse imkânsız gibi görünmüştü.

Adımlarım gittikçe yavaşladı ve kocaman bir nefes eşliğinde başımı yıldız bezeli gökyüzüne kaldırdım. İçimi saran bir şey vardı. Adını koyamadığım, ama beni yoran, tüketmek adına çabalayan bir şey.

Karnımdaki benim çocuğumdu değil mi? Onu hissedemiyor olmak mı zordu? İçimde büyüdüğü halde nasıl olduğunu bilememek mi?

“İyi misin Fegel?” diye sordu Petra kolumdan kavrayarak. Beni hemen sandalyeye oturttu.

“İyiyim,” dedim dolan gözlerimle. “Nedense kendimi duygusal hissediyorum.”

“Bu hamilelikte olabilecek bir şey ama eğer başka bir şey varsa lütfen söyle. Benden hiçbir şey gizlemeni istemiyorum.”

“Bu mümkünmüş gibi,” dedim gülümsemeye çalışarak ama başarılı olamamıştım.

Ellerimi masanın üzerine uzatıp tutmasını istedim. Sıkıca kavradı ellerimi, öptü, kokladı. Yüzünde uzun zamandır eksik olmayan bir şefkatle merhamet vardı. Ve bu onu olması gerektiğinden daha farklı gösteriyordu. Alışık değildim bu haline. Garipsiyordum.

“Seni rahatsız eden şeyi söyle,” dedi, “Nesya mı? Maha mı, defter mi, ablaların mı, Valek mi? Söyle. Marlo bile olsa razıyım. Yeter ki söyle.”

Dolan gözlerime engel olamadım, damlalar yanaklarıma doğru yavaşça yuvarlandılar.

“Hayır. Hiçbiri değil. Bilemiyorum. İçimde, çok derinde bir yerde. Acıklı bir şarkı dinlemişim gibi. Kalbimi eziyor, çok ağır,” dedim hüznle sarmalanan ruhum eşliğinde. “Çok ağır.”

“Hazul,” dedi Petra çatılan kaşlarıyla. “Buna o sebep oluyor. Hâlâ o defter sayesinde bize bulaşıyor. Lanet olsun.”

“Hayır,” dedim. “Yani, olabilir ama yine de elimizden bir şey gelmiyor. Doğuma kadar sürecek bu. Çünkü artık mutluyuz ve bu ona tahammül edemiyor. Hazul gittikçe zayıflıyor, bunu hissediyorum.”

“Cehenneme kadar yolu var,” dedi Nesya’nın öfkeli sesi.

Gülmekle gülmemek arasında kasılan yüzümle omuzlarımı bir kez daha düşürdüm.

“Yapıştı,” diye mırıldandığımı duymamış olacak ki çimlerin üzerinde sürtünen adımları bana gittikçe yaklaşmaktaydı. İzin bile almadan oturdu masaya.

Petra ellerimi bırakıp geriye yaslandığında yüzünde oldukça gizemli bir hava vardı.

“Bunu yapacak olamazsın,” dedi.

“Umurumda bile değil Gavino. Onun acısının geçmesini istiyorum. Yoksa ruhunu kemirmeye devam edecek.”

Saçlarını bırakmıştı bu gece, yüzü ıslıl ıslıldı. Evden yansıyan kuvvetli ışıklar gözlerinin yeşilini daha çok ortaya çıkarmış, karanlıkla bütünleşen güzelliği göz kamaştırmak için büyük bir mücadeleye girişmişti. Sahi, onu izlemek bile huzur verebilirdi insana. Güzelliği akılları baştan alıyordu.

Omzunda asılı duran o küçük çantayı kucağına bırakıp başını eğerek içini kurcalamaya başladı.

“Bunu yapma,” dedi. “Ben çaresine bakabilirim.”

Ne söylediklerine dair hiçbir fikrim yoktu. Nesya hâlâ kararlılıkla çantasını kurcalamaya devam ediyordu.

“Nesya,” dedi Petra onu uyarırcasına. “Bunu yapma.”

“Sen karışma,” dediğinde aradığı şeyi bulmuş olmanın keyfini yüzüne yansıtarak şevkle gülümsedi.

Elinde bir keman vardı. Öylesine irkilmişim ki, sandalyeye hızla yaslandım. Beni ürküten o kocaman kemanın o el kadar çantanın içinden çıkmasıydı. Nesya’yı neden her defasında hafife alıyordum, gerçekten bilmiyordum. Daha onu tanıımıyordum bile, yetenekleri olağanüstü olmalıydı.

Yapamayacağı şey yok denecek kadar azdı. Üstelik doğanın ilk evladı olma özelliğini taşıırken, benim önümde eğilmesi onun asaletine değil gölge düşürmek olsa olsa Tanrı'ya değin yüceltirdi.

Heyecanla hızlandı kalbim. Gözlerimin parıltısı onun gözlerine yansımıştı adeta. Petra sandalyesini bana yaklaştıırıp ciddiyetini takınarak “Fegel,” dedi. “Birazdan olacaklar seni korkutmasın. Bir şeyler değişecek.”

“Keman,” dedim. “Sadece onu çalacak.”

“Hayır,” dedi. “O notalar çok özel.”

“Orpheus’un defterinden mi?” diye sordum bakışlarım ikisinin arasında gidip gelirken.

“Evet,” dedi Nesya. “Eğer Gavino çenesini kapatırsa başlayacağım.”

Petra hırsla dikti bakışlarını. Gerilmişti. Sebebinin biliyordum. O notaları bir enstrümanla buluşturmamalıydı Nesya. Yıkımından, doğuracağı sonuçlardan defalarca bahsetmişlerdi. Peki, neden yapıyordu bunu? Beni mutlu etmek için bu yıkıma değecek miydi? Anlayamıyordum bir türlü.

“Başlıyorum,” dediğinde kemanı omzuna yerleştirmişti bile. Diğer elindeki keman yayı havada beklemekteydi. Bakışları Petra'ya kaydı ve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Kapattığı gözleriyle yayı tellerin üzerine sürttü ve çıkan sesle olduğum yerde hızlıca sıçradım. Sandalye mi kaymıştı, yok, hayır hayır masadan birkaç santim uzaklaşmıştım. Yayı tekrar havaya kaldırdı ve kemandan yayılan ses bütün bir evreni kuşattı. Anında gece güne dönmüş oturduğum sandalyeyle birlikte kendimi bambaşka bir mekânda bulmuştum. Ses kulaklarımdaydı ama ben gitmeye devam ediyordum. Geriye, daha geriye. Bir çiçek bahçesinin içinden geçiyor, şakıyan kuşlar eşliğinde bahçeden yayılan o fevkalâde kokuları içime çekiyordum. Yanaklarımda asılı kalan birkaç damla olduğu yerde bekliyordu. Şaşkınlıkla gidiyordum. Sarmaşık gülleriyle

bezeli bir kapının içinden geçtim. Kendimi yabancı bir evin, tanıdık olmayan ailesinin yemek masasında buldum. Oturduğum sandalye durmuyordu. Kulağımda yankılanan melodi gittikçe yükselirken duvarların içinden geçip gitmeye devam ediyordum. Her bir ev, her bir bahçe, her bir manzara beni zamanın gerisine götürüyor, adeta dünyayı zamanın içinden geçirerek gezdiriyordu. Kahkahalarla gülmeye başladım. Kollarımı iki yana açıp bak Dante, dedim. Görüyor musun ne yaptığımızı? Bak bize. İkimize. Ben senin annenim. Bu seninle birlikte ilk yolculuğumuz.

Yanaklarımdaki damlaları başka damlalar izlerken ruhumda asılı kalan ne kadar acı, keder kümesi varsa bir bir uzaklaşıyor, dünyanın en mutlu, en mesut insanı oluyordum. Kalbimi saran sonsuz bir huzur vardı. Gözyaşlarım kahkahalarımınla akıyordu yanaklarımdan.

İnsanlar görüyordum, evler, binalar, farklı farklı yaşamlar. Kapılardan geçip göller, denizler, okyanuslar aşıyordum. Dağların üzerinde yükseliyor, ovaların yeşilliğini boydan boya arşınılıyordum. Binlerce hayvan takılıyordu kanatlarıma. Binlerce varlık. Sonsuz bir yolculuğun içinde sonsuzluğa ulaşıyordum.

Cehennemle başlamıştım bu yolculuğa. Arafta Petra'yı arayıp en son cennette onunla karşılaşarak yolculuğumu tamamlamıştım. Bitiyordu bu oyun, adım adım sona yaklaşıyordu. Dante Alighieri'nin kitabı Petra'yı cehennemden çıkarıp bana ulaştırıyordu.

Yanında onunla aynı isme sahip bir erkek evlatla.

Ve kalbindeki güçlü aşkla kendine bile sığamayan bir adam, Gavino Petrarca'yla.

İrkilerek başladığım gezinti irkilerek sona erdiğinde Nesya ortadan kaybolmuştu. Ellerim hızlıca Petra'nın ellerini buldu.

Yüzünde gizlediği gülümsemeyle beni sandalyeden kaldırıp kucağına alarak yavaş adımlarla eve taşıdı.

“Nesya,” dedim fısıltıyla, “o nerede?”

“Birkaç güne gelir,” dedi. “Şimdilik burada değil.”

Başımı onun göğsüne yaslayıp ferahlayan kalbimle gözlerimi kapattım. Yatağa uzandığımda onun kolları eşliğinde en derin uykuma dalmıştım.

Dante

Gözlerim deli gibi Nesya'yı arıyor, ama onu sormaya cesaret edemiyordum. Sabah kahvaltısının ardından Petra Viola'nın geleceğini söylediğinde bile aklım hâlâ Nesya'daydı. Ona ne olmuş olabilirdi, bir türlü bu düşünceden kurtulamıyordum.

Oturduğum koltuğa sığamayıp gittikçe büyüyen karnım eşliğinde uzandım ve başımı Petra'nın dizlerine yasladım. Eli saçlarımda usulca gezinirken "Heathcliff," dedi. "Doğrusu ona acıyorum. Sevdiklerini ellerinde tutamayan adamlar bana hep acınası gelmiştir. Heathcliff'te öyle."

"Ya," dedim sırtüstü devrilip gözlerimi yüzüne dikerek.

Elini alnıma bırakıp parmaklarını yanağıma doğru kaydırды.

"Herkes senin kadar şanslı olmayabilir."

"Bunun şansla bir alakası yok," dedi. "İstemesini bileceksin. Her şeye meydan okuyacaksın ve ardında kimleri bıraktığına aldırmadan hepsini ezip geçeceksin."

"Kısacası Gavino Petrarca olacaksın," diye tamamladım.

"Bu doğru," dedi kendinden memnun bir ifadeyle.

"Peki ya Catherine?"

"O hep çocuktu kanımca. Büyüyemedi. Kalbi Heathcliff'le oyunlar oynayan o çocuk haliyle takılıp kaldı. Sonrasında yaşadığı ne varsa anlamlı anılar yığınıydı. Yine de sonları için memnun olduğumu söyleyebilirim."

Bakışlarım tavanda öylece kaldı. Sanki oradaydım. Bronte'nin yazdığı sıradan bir kurgudan ibaret değildi bu

hikâye. Tıpkı Maurois'in yazdığı o karakterler gibi. Hepsi bir yerlerde yaşamış, kendilerine bu yazarları vekil seçerek hayat hikâyelerini anlattırmıştı. Heathcliff diye birisi vardı bir zamanlar, kaba, çirkin, pis bir çocuk. Hayali gözlerimin önünde o kadar canlıydı ki, bir an tavanda gezinir bile olmuştu. Keyifle gülümsedim.

“Heathcliff'in yerinde olsan ne yapardın?” diye sordum, sanki Heathcliff evimizdeymiş de onun yanıtını dinlemek istemiş gibi orada sabırsızlıkla bekleyerek.

Başını bir an için tavana kaldırdı ve öylece bekledi. Sanki o da benim gördüğümü görmüştü. Yeniden bana döndü ve saçlarımı okşamaya devam etti. Ellerim karnımın üzerindeydi. İçimde bir türlü hissedemediğim bebeğimle.

“Onun yerinde olmak istemezdim,” dedi. Evet, buydu verdiği yanıt. Heathcliff bana baktı, gözleri doldu ve omuzlarını düşürüp öylece gözden kayboldu. Onları başka bir son beklemiyordu, tek bir yazgıları vardı ve o yazgı onları o sonla taçlandırmıştı.

“Sevgilerinin sahici olduğuna inanıyorum Fegel. Saf, tertemiz, kirletilmeyecek kadar güzel bir sevgi. Kitapta Catherine'nin konuştuğu eşsiz bir bölüm var. Hiç unutamam.”

“Dinlemek istiyorum,” dedim heyecanla.

Başını salladı.

“Her şey yok olup yalnız o kalsa, benim varlığım gene devam ederdi; her şey yerinde kalıp da o ortadan kaybolursa, evren bana büsbütün yabancı olurdu. Ben onun bir parçası olamazdım.”

“Gerçekten büyüleyici,” dedim. Catherine onu seviyordu. Onların kaybetmesine neden olan tek şey kötü kaderleriydi.

Yeniden o dünyaya giriyordum ki dışarıdan Viola'nın şen kahkahaları duyuldu. Patrizio getirmişti onu. Parıldayan diş telleriyle içeriye daldı ve hızlıca bana doğru koşmaya başladı. Kimse onu durduramamıştı. Petra'nın hızı bile onun hızının

yanında çaresiz kalırken olduğum yerde kıpırtısız bekliyordum. Viola gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovaladı ve gözlüklerini gözüne yeniden taktı. “Tanrım!” dedi kocaman bir çığlıkla. “Doğru mu görüyorum?”

Dudaklarımı sıkıp başımı salladım.

Petra beni yavaşça kaldırıp koltuğa yasladı. Sonra da Viola’nın oturması için oradan kalktı. Çığlık çığlığa konuşurken kendini paralıyor, ağzından fırlayan tükürüklerle durmaksızın saçmalıyordu. Daha fazla dayanamadım ve bu haline kahkahalarla güldüm. Hep birlikte güldük. Petra’yla babası bizi yalnız bıraktı.

“Tanrım,” dedi gülme faslı sona erince. “Dokunabilir miyim?”

“Evet,” dedim. “Dokunabilirsin.”

“Nasıl bir duygu?” dedi eli yavaşça karnımın üzerinde gezinirken.

“Hiçbir şey hissetmiyorum,” dedim. “Onun varlığından haberim bile yok. Bir tek karnım büyüyor o kadar. Ne acıkıyorum ne de susuzluk.”

“İnanılmaz,” dedi. “Patrizio bana iki ay on gün süreceğini söyledi, bu doğru mu?”

“Evet.”

Kulağını karnıma yaslayıp dinlemeye çalıştı ama başarısız olunca üzülerek indirdi omuzlarını.

“Hâlâ inanmakta zorlanıyorum Fegel, yaşadıklarını dünyaya haykırmamak için olağanüstü bir çaba harcıyorum ama sonra düşünüyorum, bunu kimsenin bilmemesi gerekir. Hem de hiç kimsenin. Büyük bir sır olarak kalmalısınız siz.”

Ayağa kalktı, önümde dolaştı, tekrar yanıma oturdu. Yerinde duramıyordu. O ne kadar heyecanlıysa ben de o kadar sakindim.

“İki ay,” dedi. “İki ayda karnında gelişecek mi? İki ayda normal bir bebek konumuna geliyorsa ya doğduğunda, o zaman da gelişiminde bir tuhaflık olacaktır.”

“Hayır,” dedim olduğum yerde zorlukla kıpırdanarak. “Petra gelişiminin normal olacağını söyledi.”

Kaşları çatıldı, bir süre düşünüyor gibi gözlerini devirip tekrar bana odaklandı.

“Fegel,” dedi. “Bu hiç mantıklı değil. Yani, iki ayda gelişen bir bebeğin büyümesi de hızlı olur fikrimce.”

“Saçmalama,” dedim bunun mümkün olmadığına inanmak istemesine.

“O normal bir çocuk olacak. Bizim gibi büyüyecek.”

“Bunu bir daha düşün istersen,” deyip yeniden ayağa kalktı. “Su var mı? Çok susadım.”

Mutfağı işaret ettim. Giderken bile kendi kendine konuşuyordu.

O yanımdan ayrıldığı an içime kocaman bir şüphe düşmüştü. Bir fare gibi kemirdikçe kemirdi. Etlerimi oyan o kurtlar gibiydi bu his, derinlere iniyor, ruhumun en ücra köşelerini geziyordu.

Viola elinde bir bardak su ve kocaman bir kek dilimiyle geri döndüğünde bu şüpheyi biraz da olsa zapt etmeye çalışmışım çünkü hali gerçekten komikti.

“Çok güzel,” dedi. “Affedersin, umarım sevgili kocacığın bana kızmaz.”

“Kızmam,” dedi Petra onun arkasında aniden belirerek. Viola öyle bir sıçradı ki gözlüğü gözünden yere yuvarlandı ama Petra’nın hızı o gözlüğü kırılmaktan kurtarmıştı. Gözlüğü ona yeniden uzattı ve “hadi,” dedi “hava çok güzel, bahçeye çıkalım.”

“Süper olur,” diye haykırdı Viola, sonra da koşarak dışarıya çıktı.

“Lütfen,” dedim beni kucağına aldığında. “Beni Kulpa’ya götürdüğün o ilk günlerde böyle olduğumu söyleme.”

Yüzü kasıldı, ne diyeceğini bilemedi.

“Şey, pek sayılmaz.”

Hayal kırıklığıyla salladım başımı. “Evet,” dedim. “Aynen böyleydim. Tam bir baş belası. Ah Petra, nasıl dayandın bu hallerime?”

“Sevdiğim için,” dedi.

Kolumu boynuna dolayıp yanağına kondurduğum öpücükle kaskatı kesilmişti. Onu anlıyordum. Uzun zamandır kendine hâkim olduğunu ve hamileliğim boyunca da olacağını. Çünkü zarar veririm düşüncesiyle bana elini sürmeyecekti. Şu an çektiği zulmün daha önce zerresini hissetmemişti. Elindeyken kendini tutmak.

En kötüsü bu olsa gerekti.

Yumuşacık minderlere kurulduğumda sırtıma yerleşen bir yastıkla rahatça geriye yaslandım. Önümde meyve tabakları, pastalar, börekler, meyve suları sıralıydı ama iştahı olmayan Fegel’in bunları yiyecek isteği de yoktu. Yine de bu görüntü karşısında böyle kıpırtısız duramazdım. Viola’nın ağzına tıka basa doldurduğu kek bitmeden önce bir dilimini zorlukla kapmıştım elinden.

Petra yine bizi baş başa bırakıp babasıyla birlikte göle doğru yürüyüşe çıktı. Viola okuldan dedikodularla başladı. Kimya öğretmenimizin Paracelsus saplantısının giderek arttığından, dersin tamamını ona ayırdığından, Marlo’nun okulu benimle birlikte aynı anda terk ettiğinde kızların nasıl bunalıma girip yemeden içmeden kesildiğinden ve çok daha fazlasından. Gözlerimden yaşlar gelene kadar gülmüştüm.

Vakit onun eve dönmesini işaret ettiğinde Patrizio ancak görünmüştü. Viola boynuma sıkıca sarılıp Petra’nın çatık kaşlarının gölgesi eşliğinde yanaklarımdan öperken bütün masumiyetini de gözler önüne seriyordu.

Petra'nın elinden bir kaza çıkmadan Patrizio onu götürdü. Petra masayı toplamaya giriştiği sırada, “yalan söyledin,” dedim. “Dante'nin gelişimi normal olmayacak. Doğa sana bunu söyledi ama sen benden gizledin. Gizlediğin çoğu şey gibi.”

Zorlukla yutkunup elindeki tabakları masaya tekrar bıraktı.

“Fegel,” dedi sessizce. “Bunu da nereden çıkardın?”

“Hâlâ beni kandırmaya çalışıyorsun, söylediğinde ne değişecek? Ağlayıp zırlayıp bunu kabulleneneceğim. Bu mu korkutuyor seni, söylesene, seni korkutan ne?”

Dişlerini sıkıp hemen dizlerimin önüne diz çöktü ve ellerimi tutarak “lütfen,” dedi. “Bunlarla kendini üzme.”

“Petra,” dedim. “O bizim çocuğumuz olacak, başkasının değil.” Ellerimi ellerinden kurtarıp doğrulmaya çalıştım. Onun yardımını reddederek çimlerin üzerinde ilerledim. Hemen önüme dikildi ve omuzlarımdan yakaladı.

Kaşları çatılıyordu.

“Özür dilerim, evet, senden gizledim çünkü üzülmeni istemedim.”

“Şimdi daha mı az üzüleceğim peki? Her defasında beni aptal durumuna düşürmen nasıl bir his biliyor musun? Dante'yi senden gizlediğim için kızıyordun, ya senin gizlediklerin? Kahretsin, o kadar aptalım ki gizleyebildiğim o tek şeyi bile içimde tutamayıp sana açıkladım. Sense ketumluğuna aynı ısrarla devam ediyorsun.”

Başını hızlıca iki yana salladı.

“Yanılıyorsun, senden bir şey gizlemiyordum. Sadece, Fegel, sadece...”

“Görüyorsun,” dedim. “Artık bahaneler uyduramıyorsun.”

Sıkıca sarılıp çenesini başımın üzerine yasladı.

“Affet beni. Yaptığım aptallıktı.”

Ellerim iki yanımda sallanırken ona sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. Yine de gururum üstün geldi ve ona

sarılmadım. Kendimi geriye çekip “eve girelim,” dedim. “Uzanmak istiyorum.”

Kucağına alacağı sırada elimi havaya kaldırıp yardımını yeniden reddettim.

Yanımda sessizce yürüdü. Başı önde, omuzları düşmüştü.

Yatak odasına girip örtünün altına girerek örtüyü de göğsüme kadar çektim. Hemen yanıma uzandı.

“Rahat bırak,” dedim dişlerimin arasından. Karnım kocaman bir çuval gibi yana devrildi. Böyle rahat edemeyecektim yeniden sırtüstü döndüm. Bundan istifade hemen yüzüme doğru eğildi ve alnımdan usulca öptü.

Homurtulu bir nefesle örtüyü tepeme kadar çektim.

“Seni seviyorum Fegel.”

Cevap vermedim.

“Seni dırdır ederken de seviyordum. Viola gibi anlamlı anlamsız konuşurken de. Binlerce soruyla üzerime musallat olduğunda da. Dokunmaya çalışıp delirtirken de. Çatlayana kadar yiyip yiyip biraz daha yiyebilir miyim diye sorduğunda da.”

Daha fazla dayanamadım, örtüyü indirip yüz ifadesini görmeye çalıştım. O da benim gibi sırtüstü yatmış kolları başının altında gülümseyerek tavanı izliyordu. Orada ne görüyordu, beni mi?

“Durmadan ağlayıp durmadan güldüğünde de. Günlerce konuşup susmadığında da. Kalbin başka bir adama aitken de seviyordum. Zaman geriye alınıp seni çürümenin eşiğinde bulduğumda da. Kokun bana çiçek bahçesi gibi gelirken de değişmedi sevgim. Aksine, daha da arttı. Sana ilk kez dokunduğum o an durmadan yanan bir meşale gibi aydınlatıyor kalbimi. Seni ilk öptüğüm günse hepsinden değerli. Kollarımda uyurken nefes alış verişlerini dinlemek dünyanın en huzurlu ninnisi. Ah Fegel. Seni gelinlikle gördüğümde tattığım hissin tarifi yok. Benim olduğun o gecenin tadı hâlâ damağımda. Şu

an bile seni dayanılmaz bir istekle arzuluyor olsam da beklemem gerektiği bir gerçek. Hepsi de sevgimi, kalbimi saran bu aşkın tuzu biberi. Gittikçe devleşiyor, gittikçe, tek bir boşluk bırakmadan ruhumu, bedenimi kuşatıyor. Her zerremle sen doluyum. Kendime ait hiçbir şey bırakmadın Fegel, ben sen oldum, seninle doldum.”

Titreyen elimi kalbinin üzerine bırakıp yönümü ona çevirdim. Kocaman göbeğim onun üzerine devrilirken gülme isteğimi sonuna kadar bastırarak “peki,” dedim. “Bu halime ne diyeceksin?”

Beni kendine çekip sıkıca sardığında uzunca bir süre cevap vermemişti.

“Fegel,” dedi içli bir nefesle. “Sana olan sevgimi azaltacak hiçbir güç yok yeryüzünde. Bu yüzden anla halimi ve affet beni. Ne yapıyorsam senin için yapıyorum.”

“Biliyorum,” dedim. “Biliyorum.”

“Dante,” deyip bekledi. “Hem senin için hem de benim için zor olacak, ama bunu daha fazla gizleyemem. O, o doğar doğmaz çok hızlı bir şekilde, yani iki ay on gün döngüsünün ardından senin yaşında gelişiminin sonuna gelecek.”

Tuttuğum elini güclüce sıktım. Gözlerimde hazır beklemiyordu hâlbuki, bu gözyaşları da nereden gelmişti? Gömleğini sırlıslam ederek dinmeyen bir sızıyla ağladım. Ağladım, ağladım, bir an olsun durmadım. Tek kelime çıkmadı ağzımdan. Boğazıma düğümlenen her bir yumruyla bekledi binlerce kelime.

Lanet edemezdim, neden diyemezdim. Sebebinin soramazdım. Kahretsin. Bunu kabullenmek zorundaydım. O vermişti, O şekillendirecekti bu kaderi. Yazgıya hiçbirimiz müdahale edemezdik ama, ama bu haksızlıktı. Bu acımasızlıktı, bu dayanılması güç bir acıydı.

“Üzgünüm,” dedi. “Üzgünüm.”

Başımı hafifçe salladım. Ellerimiz birbirine güçlüce kenetlendi.

“ l ms zl ğ n bedeli asla bir keredede ödenmez Fegel, ben bile o bedelleri ödemeye devam ediyorum. Senin sıradan bir insanken sahip olduğun ölümsüzlüğün çocuğumuzun olmasına fırsat verirken döngüyle kazandığımız bu  l ms zl kte o çocuğu döngüye takacaktı.  ocuk kalmasını istemezdik değil mi? Senin, benim gibi bir gölge olmanı da.”

“Vaktimiz,” dedim burnumu çeke çeke. “ ok kısıtlı. Onun her anını adım adım izleyeceğim. Her bir saniye, her bir dakika gözümü üzerinden ayırmayacağım. Fotoğraflarını çekeceğim, kameraya alacağım. Ne yiyecek ne içecek ne de bir saniye gözlerimi kırpacacağım. Onu büyürken izleyeceğim Petra. Ne olursa olsun tek bir saniyesini ka ırmayacağım.”

Alnımdan öpüp “peki,” dedi. “Nasıl istersen. Her Şey istediğin gibi olacak.”

“Şimdi,” dedim. “Uyumak istiyorum. Uyumak ve bu acıdan kurtulmak.”

Derin bir nefesle tutundum ona. Gözlerimi sıkıca yumdum ve durmaksızın dua ettim.

Sahip olduğum her Şey için.

Sabahın ilk ışıklarında gölün buz gibi suyuna sokmuştum ayaklarımı. İçimdeki yangını ancak bu dindirebilirdi. İliklerime kadar işleyen bir soğuk.

“Söylesene,” dedim, “Nesya nerede?”

Bir an bile duraksamadan “doğa onu kendi karanlığına çekti,” dedi. “Sonsuz bir acıyı kabullenerek sana yardım etti. Yasak olan bir şeydi yaptığı, ama yaptı. Korkunç bir felakete neden olmamak için de cezayı bizzat üstlendi.”

“Kahretsin,” dedim çimleri birer birer yolarken. “Nesya’dan nefret ediyorum.”

“Hayır,” dedi, “etmiyorsun.”

Omuzlarımı indirdim.

“Ne zaman dönecek peki?”

“Bugün yarın döner.”

“Cehennem gibi bir yer mi olduğu yer?”

“Sayılır,” dedi. “Doğanın bile sınırları var ve o sınırları aşarsan seni korkunç bir şekilde cezalandırır. Duymaya tahammül edemediği sesi duyurdu Nesya onlara. Bedelini de ödüyor.”

“Ona borcum giderek artıyor. Peki, bunu neden yapıyor?”

“Bu defa gerçekten bilmiyorum Fegel, çok uğraştım. Herkesi sıkıştırdım ama tuhaf bir şey gelmedi kulağıma. Yardım etmek istiyor ve seni gerçekten seviyor. Bildiğim bu, yine de ona güvenmediğimi söyleyebilirim.”

Son söylediğini duymazdan gelerek, “o halde ona hayranlığım giderek artacak,” dedim. “Bu inanılmaz. Kalbinin büyüklüğü karşısında ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Omuz silkti.

“Peki ya sen, ona karşı ne hissediyorsun?”

“Eskiden nasılsa şimdi de öyle. Değer vermiyorum, umurumda bile değil. Her an öldürebilirim.”

Koluna vurup beni kaldırması için işaret ettim. Bu beni gerçekten güldürmüştü.

“Kadınlara karşı nazik olmalısın. Özellikle Hypatia’yla Nesya’ya. Onlar hayatımda gördüğüm en muhteşem kadınlar.”

“Bilmiyorum,” dedi. “Senin dışında kimseye nazik davranmak zorunda hissetmiyorum kendimi. Ve annen,” diye de ekledi.

“Hadi biraz kitap okuyalım.”

“Acıkmadın mı?”

“Hayır,” dedim üzülenek.

“Ah,” dedi uzun bir inleme eşliğinde. “Çıldırarak üzereyim.”

Elimi uzatıp saçlarını karıştırdım ve hantal adımlarla onun önüne geçtim.

“Şu halime bak,” dedim karnımı tutarak. “Futbol topuna dönüyorum. Kocaman oldu. Henüz bir hafta bile olmadı.”

“Fegel.”

Duyduğum sesle olduğum yerde irkildim. Petra’nın gülen yüzü kayboldu ve çattığı kaşlarıyla öfkeli bakışlarını tam arkama dikti.

Kalp atışlarım hızlanmıştı ve kalp atışlarımı hızlandıracak tek bir kişi vardı.

Marlo.

Yavaş adımlarla ona doğru döndüm. Tanrım, engel olamıyordum. Dizlerim titriyordu.

İki metre kadar ötemde, hemen birkaç adım gerisindeki Giovanni'yle birlikte durmuş, şaşkın bakışlarla direkt olarak göbeğime bakıyorlardı. Yüzlerindeki ifade korku filmi izler gibiydi.

“Burada ne işin var?” diye sordu Petra. “Kim sizi içeri aldı?”

İkisi de cevap vermiyordu. Patrizio hemen arkalarında belirince Petra'nın sorusu da yanıtlanmış oldu.

Marlo kiremit gözleriyle düşen omuzlarını dikleştirdi ve bakışlarını gözlerime çevirdi.

Petra elimden tutup beni çekeştireceği sırada “bekle,” dedi Marlo. “Onu merak ettim sadece.”

“Merak edilecek bir şeyi yok, gördüğün gibi sadece hamile.”

Başını öne eğip kısa bir tereddüdün ardından “evet,” dedi, “görebiliyorum.”

“O halde gidebilirsin.”

“Amca,” dedi Giovanni. Onun yüzü de Marlo kadar şaşkındı. Gözlerine yerleşen hüznü gizleyecek kadar yetenekli değildi ikisi de.

“Özür dileriz, niyetimiz rahatsız etmek değildi.”

Francesca önemli bir davete gecikmiş gibi soluk soluğa kendini onların yanına attı.

“Sen!” dedi Marlo'ya gözlerini dikerek. “Ne cüretle beni atlatırsın?” Marlo ona hiç aldırış etmedi. Bakışları hâlâ benim üzerimdeydi.

Petra'nın giderek yükselen öfkesine engel olabilmek adına kendime hâkim olmaya çalışıyordum ama ne mümkün.

“Gidin buradan,” deyip tuttuğu elimle beni korkunç bir hızla eve soktu. Koltuğa oturduğunda kapıyı da büyük bir gürültüyle çarpmıştı. Çatırtılar doldu odaya. Elleri arkasında kavuşmuş ileri geri yürüyor, büründüğü karanlıktan çıkmaksızın odayı turluyordu. Korkuyla tutundum koltuğa.

O an karnımda şiddetli bir ağrı baş gösterdi. Acıyla yüzümü buruşturdum. Kendini dizlerimin dibine attığında yüzümün ifadesini görmüştü.

Endişeyle sordu. Öfkesini çoktan ertelemişti.

“Bilmiyorum,” dedim. “Her an patlayacakmış gibi hissediyorum.”

Bir yandan kapı çalıyor, dışarıdan Marlo’nun sesi duyuluyordu.

“Ne oldu, bir sorun mu var, Petra yalvarırım içeri girmeme izin ver.”

“Kes sesini!” diye haykırdı Petra. O haykırdığı an karnıma bıçak hissiyle bir ağrı daha saplandı.

Acı bir çılgınlıkla iki büklüm oldum.

“Fegel,” dedi kollarımdan tutup. “Yalvarırım, neler oluyor söyle bana.”

“Bilmiyorum,” dedim. “Belirli aralıklarla giriyor. Dayanılmaz bir ağrı. Lütfen uzanmamı sağla.”

İncitmeden, büyük bir dikkatle beni koltuğa yatırdı. Yastığı başımın altına koyup deli gibi dönmeye başladı.

“Nesya,” dedi. “Nesya dönmeli. Hypatia nerede?”

Kapının ardından sesi duyuldu.

“Buradayım, gelebilir miyim?”

“Gel,” dedi kapıyı onun için açarak. O sırada Marlo eşikte görüldü. Eliyle kapıyı tutuyordu.

“Girmeme izin vermezsen kapıyı kırarım,” diye tehdit etti onu. Bütün bedenimi ter basmıştı. Baştan ayağa ateşler içinde yanıyordum. Karnımı tutuyor, o acı bir daha girecek diye korkuyla bekliyordum.

“Sakın,” dedi Petra. “Seni öldürmem için bana fırsat sunma. Uzaklaş buradan.”

“Bunu gücün yetmez,” dedi.

Petra o an öyle bir sesle kükredi ki, sandım gök ikiye ayrılıp çatırtılar eşliğinde binlerce parçaya bölündü. Onun gür sesini benim devasa çığlığım izledi.

Bu ağrı hepsinden daha acı, çok daha şiddetliydi.

“Lanet olsun,” dedi Marlo. “Sen bağırdığında oluyor, kes sesini be adam. Bir kez olsun sesini kes.”

Petra donmuştu. Marlo kapıyı itip yanı başıma kadar sürüklendi. Hemen başımın önünde eğilip dokunmadan bekledi. O kadar endişeli görünüyordu ki, o kadar kederli. Benim acımla o da kıvranıyor gibiydi.

Petra kendine gelip onu kenara ittiğinde hemen ellerime yapışıp binlerce kez özür diledi.

En son odaya beklediğim kişinin kendisi geldi. Nesya.

Koşar adımlarla, eteklerini tutarak, en zarif haliyle de olsa yine de yüzünde dünyanın en büyük paniği vardı.

Ne Petra ne Marlo ne de tepemde dikilen Giovanni, Francesca ve Patrizio’ya bile aldırmadı. Üzerimdeki tişörtü göğsüme kadar sıyırdığında herkes bir adım gerilemişti.

Karnım haritaya dönmüştü. Susuz bir toprak gibi çatlamış o çatlakların arasından sızan kan olduğu yerde kuruyup kalmıştı. Tanrım, neler oluyordu?

Nesya elini karnımın üzerine koyup başını öfkeyle Petra’ya çevirdi.

“Sakın bir daha bağırayım deme. Onu korkutuyorsun. Senden ödü kopuyor, beğendin mi yaptığını?”

Petra tek kelime edemedi. Hemen Nesya’nın yanına çöküp çaresizce gözlerimde bekledi.

“Sorun yok,” diye fısıldadım. “Kendini suçlama, sakın. Bunu bilemezdin. İyiyim ben, ağrı geçti.”

“Fegel,” dedi titreyen sesiyle. “Ben, ben isteyerek yapmadım.”

Nesya'yla Hypatia kollarımdan tutup beni doğrulttu ve zorlukla da olsa ayağa kaldırdı. Petra yine bir heykele dönmüştü.

“Banyoya giriyoruz,” dedi Nesya sonsuz bir şefkatle. “Sana ilaç hazırlayacağım. Yarım saate hiçbir şeyin kalmayacak, bütün çatlaklar kapanacak.”

“Tamam,” dedim. Tek söyleyebildiğim buydu. Aklım ondaydı. Yüzündeki acıda. Kalbini saran kederde. Onu öylece bırakmıştım orada. Hepsi çullanacaktı üzerine. Suçlayacaktı. En çok da Marlo. Böyle mi sahip çıkıyorsun diyecekti. Böyle mi seviyorsun onu.

Nefes alıp verişlerim sıklaştıkça kendimi küvetin içine zorlukla attım. İç çamaşırlarım üzerimdeydi ve karnımın görüntüsü berbat bir haldeydi. Baştan sona yarık, çatlaklarla sarılıydı. Daha fazla bu görüntüyü görmemek adına suyun içine uzandım ve Nesya'nın şifalı ellerinde kırmızıya dönen köpüklerin arasında rahat bir nefes almaya çalıştım. Nesya sıkıca tuttu kolumdan. Hypatia simsiyah gözleriyle hemen onun yanında oturmuş beni izliyordu.

Ne kadar da muhteşem görünüyorlardı.

“Korkmayın,” dedim kendimi teselli edercesine. “İyiyim ben. Birisi Petra'ya bakabilir mi? Onun üzülmelerini istemiyorum.”

“Kapının önünde zaten,” dedi Hypatia. “Kendini hazır hissettiğinde girecek.”

Başımı salladım kocaman bir gülümseme eşliğinde.

Nesya'ya yönelip “sen nasılsın?” diye sordum. “Nereden geldiğini biliyorum ve benim için yaptıklarını asla ödeyemem.”

“Ödemek zorunda değilsin,” dedi. “Sadece iyi ol.”

“İyi olacağım,” dedim kolumun üzerindeki elini tutarak.

Kısa bir süre sonra Hypatia Nesya'yı dürterek, “kalkalım,” dedi. “O gelecek.”

Nesya itiraz etmedi ama açılan kapıyla birlikte “dikkat et!” dediğini rahatlıkla duymuştum. Normal şartlarda onu duvara yapıştırırdı ama bu sefer ona itaat etmişti.

Hemen yanı başıma çöküp üzgün bakışlarını gözlerime dikti.

Muzipçe sııttım.

“Kendi çocuğun bile korkuyor senden,” dedim. “Yeryüzündeki her şeyi korkutuyorsun.”

“Fegel,” dedi, “özür dilerim.”

“Hadi ama,” dedim, “komikti gerçekten.” Yine de yüzünün ifadesi değişmedi.

Elimi ona doğru uzattım. Sıkıca tuttu.

Köpükleri üzerine doğru gönderdim.

“Beni avutmaman gerektiğini söylemişim.”

“Bu sefer en ahlaki yolu deniyorum ama, takdir etmelisin.”

Başını iki yana sallayıp bana doğru yaklaştı ve yüzümü ellerinin içine alıp “affet,” dedi. “Korkunç bir adamım ben. Sana olan sevgim sana zarar veriyor.”

“Hayır,” dedim. “Bu doğru değil. Şimdi bırak surat asmayı da normale dön.”

“Yapamam,” dedi. “Sana yaşattığım acıyı nasıl telafi edeceğim ben?”

“Bir şiir okuyarak,” dedim köpükleri etrafa saçarak. Şu an Fegel’e değil Feg’e ihtiyacım vardı. Yoksa bu yükün altından imkânı yok kalkamazdım. Ne karnıma saplanan acı, ne Marlo ne de Petra. Nesya’nın yaşadığı acı bile omuzlarıma binmişken bunun üstesinden gelecek tek kişi Feg’di.

“Lütfen,” dedi. “İzin ver de pişmanlıkla kıvranayım. Beni affetme.”

“Bekliyorum,” dedim. “Benim için bir yerlerde bir şiir olmalı.”

“Olmaz mı?” dedi aynı kederle. “Bütün şiirler sana çıkıyor.”

“O halde birini o muhteşem sesinle oku da hepimiz huzur bulalım.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

Hayır dercesine salladım başımı. Kollarını küvetin kenarlarına yaslayarak kopkoyu bir yeşille örülü gözlerini gözlerime dikti ve derin bir nefesle hafifçe gülümsedi.

“Kim bilir kaç kişi senin zarif hallerini sevdi.

Kaç kişi güzelliğini sevdi.

Belki gerçek aşkla belki değil;

Ama bir tek kişi seni sevdi.

Bir tek kişi değişen yüzündeki hüznü sevdi.”⁶

Bakışlarımı ondan zorlukla kurtarıp başımı geriye yasladım. Huzur ve aşk dolu kocaman bir nefesle gözlerimi kapattığımda bir tek kişi, diye fısıldadı ruhum. *Bir tek kişi değişen yüzündeki hüznü sevdi.*

Bir tek kişi seni sevdi.

Bir tek kişi...

⁶ William Butler, Kim Bilir Kaç Kişi Seni Sevdi Şiiri.

Francesca

Catlaklar kaybolmuştu. Küvetin içinde derin bir uykuya dalıp oradan çıkarıldığımda bile uyanmadıysam bu gerçekten bir mucizeydi, hem de Nesya'nın mucizesi.

Uzun zaman sonra ilk defa canım yiyecek bir şeyler istemişti. Kahvaltı muazzam bir sofra eşliğinde bütün bir aileyi ağırladığında yüzümdeki gülümseme bir türlü eksilmiyordu. Asılan yüzlerin aksine sırtan tek kişi bendim. Marlo'yla Giovanni son derece sessizdi ve tek lokma yememişlerdi.

“Paracelsus yola çıkmış diye duydum,” dedi Patrizio. Gözlerim büyüdü.

“Gerçekten mi?” dedim.

“Evet,” dedi. “Çocuklar onu durdurmuyormuş, özellikle de Mel.”

“Şu yarım dünyalık göbeğimi gördüklerinde nasıl tepki verecekler bilmiyorum,” dedim.

Yüzümdeki sırıtış hepsini gülümsetti. Gözlerim Marlo'ya sıklıkla kaysa da Petra ilk kez hâkim olamadığı kıskançlığını bugün burada dizginlemek için ilk defa elinden geleni yapıyordu.

“Ee...” dedim Marlo'ya dönüp. “Nasıl geçti yolculuğunuz, neler yaptınız?”

“Hiç,” dedi omuz silkerken. “Sıradan şeyler.”

“Hiç de sıradan şeyler değildi,” diye itiraz etti Francesca.

“Neymiş onlar?” diye diktim kulaklarımı.

Kimseden yanıt gelmedi. Petra bile merakla bakıyordu onlara.

“Söylemekte çekindiğinize göre oldukça sıra dışı olmalı,” dedi.

İkisi de birbirine bakıp bundan kurtuluşumuz yok dercesine gözleriyle birbirlerini onayladılar.

“Şey,” dedi Giovanni amcasına hitaben. “Birkaç kişiyi öldürmüş olabiliriz. Bir yerleri de yaktığımız doğru. Biraz hırsızlık, biraz da gasp.”

Kaşları birbirine yaklaşırken başı önde bekleyen Marlo’ya çevirdi başını.

“O da birkaç kadınla kırıştırmış olabilir.”

Gözlerim fal taşı gibi açılıp masanın üzerine düşmeden önce nefesimi tutup irkilerek geriye çekildim. Parmağım elimin içine gitmişti. Francesca şeytani bir gülümsemeyle yönünü bana çevirdi.

“Sonra da onları öldürdü. Hem de gözlerinin içine bakarak. Hiç acımadan.”

“Marlo,” dedim masanın üzerine doğru eğilerek. “Bunu nasıl yapabildin?”

“Çok içmiştik,” dedi.

Giovanni sertçe öksürdü.

“Sen de mi içtin?” diye sordu Petra. Patrizio olayı kurtarmak için kocaman bir kahkaha attı.

“Olabilir böyle şeyler,” dedi. “Çocuklar eğleniyor, ne var yani. Bunları hepimiz yaptık.”

Petra sert bakışlarını babasının üzerine çevirip başını olumsuzca iki yana salladı.

“Senden hiç beklemezdim,” dedim. “Senden de,” dedim Giovanni’ye dönüp. “İnsanları öldürmeden de eğlenebilirsiniz.”

“İçmiştik,” diye tekrarladı. “Hem de çok içtik.”

“O zaman mesuliyet kabul edemeyiz,” dedi Patrizio kahkahasına devam ederken. “Çünkü sarhoşken kendinde olmuyor. Ben bizzat gördüm.”

Başımı Petra’ya çevirdim. Onayladı.

“Onları kilitlemenin istiyorum,” dedim sessizce. “Ya da ikisini ayır.”

“Hayır,” diye atladı Marlo. “Olmaz. Onunla iyi anlaşıyorum.”

“Sürekli kavga ederek mi?” dedi Francesca, en ispiyoncu haliyle.

“Seni ilgilendirmez,” dedi Marlo ireren gözleriyle. “Kes sesini. Seninle konuşan var mı, ya da seni muhatap alan? Hayatımda gördüğüm en yüz­süz kızsın. Biraz gurur sahibi ol da peşimizi bırak.”

“Amca!” diye haykırdı. “Ona bir şey söyle.”

Petra pofladı ve yüzünü sıvazlayarak ayağa kalktı.

“Yemin ediyorum hepinizi bir kaşık suda boğacağım. Uğraşamıyorum anladınız mı, hiçbirinize tahammül edemiyorum.”

Marlo pişkince sırtırtırken ona Giovanni eşlik etti. Tanrım, gittikçe birbirlerine benziyorlardı. Tavırları, hareketleri, gülüşleri. Her şeyleriyle.

İki yaralı kalp ve ne kadar birbirlerini yeseler de birbirlerine iyi geliyorlardı.

Gölge formunda oradan oraya gezindi. Sesini en asgari düzeyde tutarak onları azarlayıp bir güzel payladı. Hiç kimsenin sesi çıkmadı o süre boyunca.

En son Francesca dayanamadı ve ayağa kalktı.

“Yeter!” dedi. “Ben de bir kalp taşıyorum, insan gibi olmak insan gibi yaşamak istiyorum. Neden onları özgür bırakıyorsun da beni dizginliyorsun? Neden amca? Bugüne kadar senin sözünden çıktım mı? Seni hiç kırdım, yüzünü kara çıkardım mı? Ona, onlara bak, özellikle Giovanni. Tam bir yüz karası.”

“Francesca!” diye uyardı Giovanni. Hepsi birden saniye içinde ayağa fırlamıştı.

“Sesinizi yükseltmeyin,” dedi Petra dişlerinin arasından. Zorlukla doğrulup onlara doğru yürüdüm.

“Tartışmayın,” dedim, “sorun yok ortada.”

“Sorun var,” dedi Francesca gözyaşları içinde.

“Beni küçümsemenizden, aşağılamanızdan bıktım. Çocuk değilim ben. Beş yüz yıla ulaşan bir hayatın içinden çıkıp geldim. Bende sizler gibi sevdiklerimi, ailemi kaybettim. O köyde asırlarca gıkımı bile çıkarmadan her şeye itaat ettim. Ama artık yeter, beni de görmenizi istiyorum.”

“Seni görüyorum,” dedi Petra.

“Hayır amca,” dedi, “beni görmüyorsun, beni hiç görmedin. Hep Giovanni’ye değer verdin. Hep onu sevdin sen. Hep onu pohpohladın. Ama o ne yaptı, senin sevdiğin kadını sevdi.”

“Francesca, haddini aşırıyorsun.”

“O Fegel’i severken haddini aşmıyor ama ben bunu dile getirdiğimde mi aşırıyorum?” dedi. “Görüyorsun değil mi? Hâlâ onu savunuyorsun.”

“Bu kadar yeter!” dedi Patrizio Francesca’nın koluna asılarak.

“Bırak,” dedim, “konuşsun. Onu dinleyeceğiz bugün. İstediklerini söylemekte özgür.”

Yanaklarından durmaksızın süzülen yaşlarla hıçkırıklara boğuldu.

“Bak,” dedi Petra uzun bir sessizliğin ardından. “Giovanni’nin kalbinde ne olduğunu görüyorum. Sadece hayranlık, anlıyor musun? Tinsel bir tapınma. Onun gözlerini gördü. Onu tanıdı. Onun ruhunu hissetti ve bu onu sadece büyüledi. Marlo gibi, benim gibi değildi sevgisi. Onu bizim gözümüzle görmedi. Bu yüzden kardeşini yargılarken insafli ol. Düşün Francesca, benim gibi sevdiğini görseydim,

bilseydim, onu yaşatır mıydım? Bir an olsun hayatta bırakmazdım onu, anlıyor musun beni? Yaşatmazdım.”

Giovanni başını amcasına çevirdi. Bu tartışma ilk defa beni rahatsız etmemişti. Aksine memnundum. Giovanni’nin temize çıkması istediğim tek şeydi.

Francesca’nın hıçkırıkları azaldı. Elinin tersiyle yanaklarını sildi ve amcasına doğru yaklaştı.

“Onu seviyorum,” dedi. “Marlo’yu istiyorum.”

Bir adım geriledim istemsiz. Bunu duymayı beklemiyordum. Kalp atışlarım yeniden hızlandığında bunu saklayacak hiçbir yeteneğe sahip değildim.

Petra aldığı nefesle devleşti ve başını Marlo’ya çevirdi. Marlo son derece sakindi. Yüzündeki umursamazlık Francesca’ya cevabını çoktan vermişti.

“Ne istiyorsun benden, tasma takıp iplerini eline vermemi mi? Saçmalıyorsun Francesca. Git ona söyle.”

“Zaten biliyor.”

“O halde ne yapmalıyım?”

“Konuş onunla. Bana bir şans versin.”

Olduğum yere yığılmamak için Petra’nın koluna girdim ve sıkıca tutundum.

Herkes şaşkınca birbirine bakıyordu. Giovanni tek kelime etmedi.

“Babam beni sana emanet etti amca. Ona söz verdin. Bize göz kulak olacak, zarar gelmesine izin vermeyecektin.”

“Vermedim,” dedi.

“Eğer beni reddetmeye devam ederse kendimi öldürürüm.”

Elim kalbimin üzerine gitti. Korkuyla irkildim. Tüylerim diken diken olup dayanılmaz bir acıyla tenime saplandı.

“Francesca!”

“Beni duydun amca. Ya beni kabul eder ya da kendimi öldürürüm. Bunun bir sürü yöntemi var, biliyorsun.”

Marlo başını olumsuzca iki yana salladı.

“Cehenneme kadar yolun var Francesca, dilerim en kısa zamanda kendini öldürürsün. Böylelikle bende dünyada huzur içinde yaşayabilirim.”

O dikenler derimden kalbime geçtiğinde soluğum kesilmişti. Ne hissedeceğimi bilemiyordum. Kim için üzüleceğimi. Acının hangi boyutunu ruhumda muhafaza edeceğimi.

“Tanrım,” diye mırıldandı Petra. “Sen aklını kaçırmışsın Francesca.”

Nesya’ya döndü. “Onun aklını başına getirecek bir ilacın var mı?”

“Aşk için mi?” dedi omuz silkerek. “Maalesef.”

Çaresizce baktı gözlerime. Yardım dilendi. Benden de alamayacaktı o yardımı bu yüzden yeniden Francesca’ya döndü.

“Üzgünüm,” dedi. “Onunla konuşmam hiçbir şey değiştirmeyecek.”

“Ona yirmi dört saat veriyorum. Süresi dolduğunda tekrar soracağım ve vereceği yanıtla kaderimi kendim çizeceğim.”

“Francesca,” dedim sessizce. “Lütfen makul olmaya çalış.”

“Makul mü?” dedi alaylı bir baş sallamayla. “Dünyanın en şanslı kadınısın. Makul olmaktan ne anlarsın sen?”

Petra beni kolundan yavaşça çıkarıp Francesca’yla birlikte gözden kayboldu. Onları Patrizio takip etti. Ardından Hypatia. Nesya masayı toparlamaya girişti. “Giovanni,” dedim öfkeyle, “kıpırda. O senin kardeşin.”

Kısa bir duraksamanın ardından o da gözden kaybolduğunda Marlo’yla baş başa kalmıştık. Bakışları göbeğime kaydı, sonra tekrar gözlerime.

“Konuşalım mı?” dedim.

Bahçeyi işaret etti. Göle doğru yürürken onun yanında olmanın garip duygusu içindeydim. Eski günlerdeki gibi ama değildi elbet. Petra’yı seviyordum, ona âşıktım, onun olmuştum ve karnımdaki çocuk ona aitti. Her şeyimle ona aittim.

Peki ya Marlo? Kalbimin böyle delice atmasını sağlayan şey de neydi? Neden sakın olamıyordum?

Ben önüme bakarken o da bana bakıyordu.

“Seni özledim Fegel.”

Dudaklarımı sıkıp başımı salladım.

“Bende seni diyemiyorsun değil mi? Bunu söylemeye cesaret edemiyorsun?”

Olduğum yerde durup yönümü ona çevirdim. “Baksana,” dedim parmağımdaki yüzüğü göstererek. “Bu ne demek biliyor musun? Artık evliyim. Onunla, onunla...”

Dişlerimi son haddine kadar sıktım.

“Ona ait oldun. Zamanı binlerce kez durdurarak hem de. Oysa ne çok beklemiştim bunu. Seninle...”

“Sus!” dedim, “sakın devam etme.”

“Sana olan hislerim azalır mı sanıyorsun Fegel? Onunla oldun diye, karnında onun çocuğunu taşıyorsun diye. Ne yaşarsan yaşa sana olan sevgim değişmeyecek. Bunu o hastane odasında sana söz verirken göze almıştım. Senin için yapabileceklerimin sınırının olmadığını gördün. En büyük zararı ben verdim sana. Hepsini de seni sevdiğim için yaptım. Hâlâ da seviyorum. Vazgeçmiş olmam bir şeyi değiştirmez.”

“Lütfen,” dedim, “lütfen. Dur artık. Bu acıdan kurtul.”

“İmkânsız Fegel. Hiç kimseyi yerine koyamam. Dünyadaki hiçbir kadın senin yerine geçemez.”

“Dene,” dedim. “En azından deneyebilirsin. Francesca’ya...”

“Asla!” diye kesti sözümü. “Asla ona o şansı vermeyeceğim. Senin o adama yaptığın gibi. Kapılarını ona açtığın gibi bende kapılarımı bir başkasına açmayacağım.”

“Onu seviyorum,” dedim. “Onsuz yaşayamam.”

“Ben sensiz nasıl yaşıyorum sanıyorsun?” dediğinde gözleri dolmuştu. Bir adım yaklaştı ve üzerime doğru eğildi.

“Dünyanın neresinde olursan ol, seni izleyeceğim. Hep bir adım gerinde. Gölgen yerinde. Anladın mı beni? O herif beni yok etmediği sürece bunu yapmaktan vazgeçmeyeceğim.”

“Seni yok etmeyecek. Bunu istiyor, belki de dünyadaki istediği tek şey bu ama yapamayacağını biliyorum. Bir şekilde sana değer veriyor.”

“Umurumda bile değil.”

“Marlo! Neden geri adım atmıyorsun? Neden bu kadar yüksek duvarların? Lütfen bir şeyler yap. Onun ölmesine izin verme.”

“Sana söyledim,” diye diklenmeye devam etti. “Onun ölmesini istiyorum. Gözümde bir sıçandan farkı yok.”

“Ah,” dedim dişlerimin arasından, yumruk yaptığım elimi onun göğsüne geçirdim.

Gülümsedi. Büyüleyiciydi bu gülümseme. Dünyadaki bütün güzelliklere meydan okuyordu.

“Bunu özlemişim,” dedi. “Bana vurmanı.”

“O halde benim için onunla ilgilenmeye çalış, en azından bir süreliğine. Bu saçma fıkirden vazgeçene kadar.”

“Hayır,” dedi, “bunu yapmayacağım.”

“Marlo! Yoruyorsun beni.”

Uzun sayılabilecek bir süre beni izledi. Ondan gelecek en ufak bir umut kırıntısına razıydım. Biliyorum, bunu yapmak zordu. Kötüydü, ahlaksızcaydı ama Francesca’yı da korumam lazımdı.

“Düşün bunu,” dedim geriye dönüp eve doğru yürürken. Hemen yanımda belirdi. Tek beliren o değildi. Petra yüzündeki öfke parıltısıyla karşımıza dikildiğinde ikimiz de ok yutmuşçasına olduğumuz yere dikildik.

Marlo kendine gelip hafif bir baş sallamayla gözden kayboldu. Petra’nın yanlış anlamasına mahal vermeden “kabul etmiyor,” dedim.

“Biliyorum,” dedi. “Francesca da son derece kararlı.”

“Peki, ne yapacaksın?”

“Onu zincirleyeceğim.”

“Ne?” dedim kocaman bir şaşkınlıkla.

“Başka yolu yok. Babam da onu olduğu yere sabitleyecek. Birkaç güçlü büyüyle hareket etmesini önleyeceğiz.”

“Ne zamana kadar?”

“Gerekirse sonsuza kadar,” dedi.

“Başka yolu yok mu?”

“Maalesef Fegel. Kendini öldürmesine izin veremem. Soluğu Hazul’un yanında alabilir.”

Başımı salladım.

Elimi tutup beni kendine doğru çekti.

“Geçecek mi?” diye sordum. “Bu kara bulutlar ailemizin üzerinden dağılacak mı?”

“Evet,” dedi. “Geçecek.”

Evimize doğru yürüdüm onun kollarında. Kokusunu içime çektim. Gözlerinde demlenip kendimi dinledim. O sese bir sürü ses eşlik etse de aslında söylediği tek bir şey vardı.

Huzurun onda olduğu. Onunla birlikte nefes alabildiğim her yerde onunla dolu olduğumu.

Hazul

Patlamak üzereyim,” dedim Nesya’ya. “Tanrım, her yerimden çatırtılar yükseliyor. Gerilmiş bir yay gibi karnım. Göğüslerim taşa döndü. Nedir bu halim?”

Gülümseyerek salladı başını.

“Anne olmak istiyorsan bunlara katlanacaksın.”

“Artık kıpırdayamıyorum Nesya. Bu bir felaket. Elbette katlanacağım ama en beteri de onu hissedememek. Ne hareket ediyor ne de başka bir şey. Hiç yokmuş gibi. Karnım kendiliğinden büyüymüş gibi.”

“İzin ver,” dedi koltuktan inip yere çökerken. Kulağını karnıma yaslayıp ellerini de karnımın üzerine yavaşça bıraktı. Gözleri kapalı uzunca bir süre bekledi. Dudaklarından bir takım mırıltılar döküldü. Sonra da başını hüsrarla kaldırdı.

“Üzgünüm, az kalsın ulaşıyordum ama yine izin vermediler.”

Yüzünde eksilmeyen bir gülümseme vardı.

Karnımın üzerinde bekleyen ellerinin üzerine elimi bıraktım ve sıktım.

“Dostluğun benim için bir şereftir Nesya. Bu saatten sonra hiçbir şey seninle aramı bozamaz. Sana güveniyorum. Sana tüm kalbimle inanıyorum.”

Dolan gözleriyle teşekkür etti.

“Biliyorsun, ben hiçbir zaman anne olamayacağım ama sen, sen olabileceksin. Ne Hypatia, ne ablaların ne de bir başkası. Ölümsüzlüğe sahip hiç kimse çocuk sahibi olamaz. Maha bu

bedeli en kötü şekilde ödeyenlerden. Kim ki bunu denerse bu korkunç sona uğrayacak. Bu yüzden hiçbir anını kaçırmak istemiyorum. Yanında olmama izin verecek misin?”

“Vereceğim,” dedim. “İstediğin kadar kalabilirsin.”

“Doğumunda yardımcı olabilirim. Onunla ilgilenebilirim, büyürken yanında kalabilirim eğer senin için sakıncası olmazsa.”

“Hayır,” dedim. “Hiçbir sakıncası yok. Biz bir aileyiz.”

Kısa süren sessizlik garip çıgılıklarla delindi. O çıgılıklar kakafonik bir ton eşliğinde kulaklarımızı tırmalıyordu. Birbirimize bakıp aynı anda “Mel,” dedik, sonra da delice gülmeye başladık.

Açık kapıdan önce biri göründü sonra da diğerleri. Öyle bir hızla koşup geliyorlardı ki, yere düşmeleri, birbirlerini ezmeleri, kollarını bacaklarını ısırp birbirlerini yumruklamaları bile kendilerine engel olamıyordu. “Mel bir sıfır önde,” dedi Nesya yanıma oturup. O sırada eşikte Paracelsus belirdi. Mel’in bacağına yapışan Pupa onu devirse de bu pek uzun sürmedi. Bacağıma tırmanıp karnıma ilk yapışma şerefi her zamanki gibi Mel’e aitti. Onu diğerleri takip etti. Hepsi de aynı şevk ve çıgılıkla göbeğıme tutunmuş, o dev yarım dünyayı üzerinde tek bir boşluk kalmayacak şekilde kuşatmışlardı. Mel öpüyor, elleriyle okşuyor sonra da gözyaşlarını tutamayıp ağlıyordu.

Onları susturmak hiç kolay olmamıştı. Ne Paracelsus ne de diğerlerinin azarlamaları seslerini kesmelerini sağlamıyordu. Ağlaşıp hasret giderdikten sonra Petra’nın çatık kaşları eşliğinde normale döndüler.

Paracelsus’un getirdiğı bitki çayları demlenip hepimize servis edilirken Petra Paracelsus’a bakmış sinir bozucu bir şekilde gülümsüyordu.

“Hatırlıyor musun Hohenheim? Bir keresinde evini yerle bir edip sahip olduğun her şeyi yakmıştım.”

Paracelsus'un yüzü asılsa da bu pek uzun sürmedi.

"Evet," dedi. "Gayet iyi hatırlıyorum ama senin defterlerine ulaştıktan sonra kaybettiklerimin bir öneminin kalmadığını anladım. Hepsi baştan sona hata içeriyordu. Bütün karışımlar, iksirler, ilaçlar."

"Kendine haksızlık etme," dedi. "Senin reçetelerin de çok iyidir."

"Ama kimse senin eline su dökemez."

"İyi koku alıyor olmasam bende bu kadar iyi olamazdım."

"Öyle," dedi Nesya keyifle. "Koku alması her şeyi değiştiriyor. Biz hangi bitkinin hangisiyle karışmayacağını öğrenmekle uğraşıyorken ve bunun için geceleri gündüzlere katıyorken onun yaptığı tek şey koklamak. Kazandığı zamanı görüyor musunuz? Çıldırıcı."

Çayı koklayıp o hoş kokusu eşliğinde büyük bir yudum daha aldım. Kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum. Dostlarımla birlikteydim ve sevdiğim adamla. Hamileydim ve Tanrı'dan başka ne isteyebilirdim, belamı mı? Onu geçmiş yaşantımda vermişti.

"Sahi," dedi Nesya. "Bir ara çakaleriğinden müthiş likörler yaptığını duymuştum, tarifini de kimseye vermiyormuşsun."

"Öyle mi?" diye sordu Petra.

"Oysa onun koklaması yeterdi," dedi Petra'yı gösterirken.

Hypatia itiraz etti. "Hepimiz kokuları onun kadar iyi alıyoruz ama bitkiler üzerinde bildiğimiz onun çeyreği etmez. Bu bir yetenek," dedi. "Bu doğanın ona sunduğu bir yetenek hem de. Bizlere değil."

Bardağımı bitirip yenisi için sorayım derken olduğum yerde durakladım. Kulağıma oldukça derinden tuhaf bir ağlama sesi gelmişti. Kaşlarımı çatıp başımı geriye çevirdim.

"Neler oluyor?" diye sordu Petra.

Bardağı hemen yanımda duran Nesya'ya uzattım ve “hiç,” dedim. “Bir şey duyduğumu sandım. Çay yüzünden olabilir mi?”

Paracelsus cevap vermeden önce Petra davrandı ve “hayır,” dedi. “Halüsinasyon etkisi verecek hiçbir şey yok içinde. Ne sesi duydun?”

Başımı onlara çevirip “ağlama,” dedim. “Birisi ağlıyordu.” Hepsi şaşkın bakışlarla birbirine döndü.

“Öyle bir ses yok Fegel.”

“Biliyorum,” dedim. “Farkındayım, sadece duydum. Bu çok garip.”

Mel kucağıma atlayıp başını ürkekçe diğerlerine çevirdi.

“Ben de duydum,” dedi. “Bir kadının sesi idi.”

“Evde birileri mi var?” diye sordu Hypatia hemen ayağa kalkarak. Onu Patrizio takip etti. Nesya elbisesinin cebinden çıkardığı bir keseyi avuçlarının içine döktü ve güçlüce üfledi. O parıltılı toz kümesi tek bir zerresini yere dökmeden havalandı ve o şekilde odayı dolaşmaya başladı. Bütün bir evi turladıktan sonra tekrar Nesya'nın açtığı kesenin içine girdiler.

“Hayır,” dedi. “Gizlenen birisi yok.”

Gözlerime inanamıyordum. Neydi bu, bir büyü mü? Nesya gözümde gittikçe büyüyordu.

Paracelsus “bana bırakın,” dedi. “Bir de ben deneyeyim.”

Göbeğinden dolayı yere bıraktığı çantasına doğru zorlukla eğildi. İçini karıştırdı ve oradan bir ot demeti çıkardı. Yalnız demetin içindeki otların hepsi de birbirinden farklıydı. Petra büyük bir dikkatle bana bakıyordu. Başını salladı sorun yok dercesine. Onu onayladım.

Ot demetinin ucunu tutuşturduğunda çıkan o sapsarı duman açık kapıdan dışarı doğru süzülüp gözden kayboldu. Paracelsus yanmaya devam eden otu söndürüp geri kalanını çantasına koyduğunda hepimiz, daha doğrusu bunun ne olduğunu kavrayamayan ben, şaşkınca beklemekteydim. O sarı duman on

dakika sonra yeniden odaya döndüğünde küre şeklinde hemen önümüzde bekledi. Küre büyüdü, büyüdü ve bir şekle bürünüp bir anda gözden kayboldu. Benim dışımda hiç kimse irkilmemişti.

“Hazul,” dedik aynı anda.

“Gördünüz mü?” dedi, “bana bırakın demiştim.” Paracelsus’un kibri, diğerlerinin sakinliği, benim şaşkınlığımla kimse yorum yapmıyordu.

“Hazul,” dedi Nesya. “Seni üzmeye, etkilemeye çalışıyor çünkü mutlu olduğunu biliyor.”

“Beni korkutamayacak,” dedim. “Uzak durmasını öğrenmeli.”

“Merak etme,” dedi Patrizio. “Tek yapabildiği ağlamak olacak. Çünkü o artık bir hiç.”

Bir anlık bir duraksamanın ardından “neden ondan tek kişiymiş gibi bahsediyorsun?” diye sordum. “Onlar demeliydin. Hazul neden ağlıyor? Hem, hem neden kadın sesinde?”

Petra babasına dikti gözünü.

“Kahretsin,” dedim. “Ayrıldılar mı?”

“Tanrı onları ayırdı.”

Dişlerimi sıkıp gözlerimi kapatarak tırnaklarımı koltuğa geçirdim.

“Neden şimdi haberim oluyor?”

“İki dünyayı ayırırken onları da birbirinden ayırmış.”

Gözlerim Petra’nın üzerindeydi.

“Lütfen,” dedi ellerini teslim olurcasına kaldırırken.

“Bundan yeni haberim oldu. Bilmiyordum.”

“Doğru,” dedi Nesya. “Petra’ya söylememiş olabilirler, bu aralar onlarla mesafeli duruyor.”

“İlgilenmem gereken daha mühim şeyler var,” dedi Petra Nesya’ya cevaben.

“Sanırım,” deyip doğrulmaya çalıştım. “Biraz yürümem gerekiyor. Çay fazlasıyla gevşetti.”

Petra’nın ellerinden tutarak ayağa kalktım ve onun eşliğinde kapıdan dışarı çıktım. Temiz havayı güçlüce içime çektiğimde “yemin ederim bilmiyordum,” dedi.

“Tamam,” dedim göle vuran ışıltıyı büyük bir dikkatle izlerken. “Sana inanıyorum.”

“Bu seni üzmüş olamaz. Hazul’dan bahsediyoruz.”

Benden cevap gelmeyince başını bir anlığına gökyüzüne kaldırdı ve “ah,” dedi derin bir inlemeyle. “Tabii ki üzüldün, sen zaten her şeye üzülürsün Fegel.”

“Elimde değil,” dedim. “Sanırım onların sadece zaman gücünü almadım. Hazul’un melankolisi de bana geçti.”

“Bu mümkün değil,” dedi, “hamilelikten kaynaklanıyor olabilir.”

“Hayır,” dedim. “Biliyorsun, hamileliğin tek bir belirtisini göstermiyorum. Hislerim de aynı şekilde. Her şey son derece normal. Bunu kabul etmelisin, onlar için üzülüyorum, tıpkı Maha’yla Valek’e üzülüğüm gibi. Kalbimde nefrete dair tek bir duygu yok.”

“Elbette,” dedi. “Olmasını beklemezdim.”

Gölün kenarına oturup çıplak ayaklarımı suyun içine soktum. O buz gibi soğuk içime doğru yükselen bir dağ gibi tırmanıyordu. Üzerinde ne var ne yok birbirine katıp, kütürtüler, çatırtılar eşliğinde yakıp yıkıp ortalığı toz duman ederek ruhumun en ücra köşelerini birer birer kuşatıyordu. Acı vermiyordu, hayır, Nesya’nın sihirli melodisinden sonra o hüznün beni terk etmişti ama hâlâ içimde gezinmeye devam eden bir şeyler vardı.

Belirsizlik, olacakların gizemi ve Dante’nin gelişimi. Bütün bunlar yetmezmiş gibi Hazul’la Merid’in birbirinden ayrılması.

Uzunca süren sessizlik benim artan merakımla sona ermişti.

“Neden ayrıldılar? Hâlbuki anlattığın hikâyede her şey yerli yerine oturmuştu.”

Rüzgârla savruldu saçları, gözlerinin yeşili daha da koyuldu. Kaşları çatıldı ve öylece kaldı.

“Sadece bedenleri ayrıldı,” dedi. “Hâlâ birlikte olmalılar.”

“Ama neden, gerçekten anlam veremiyorum.”

Kolunun altına sokulup kollarımı beline doladım. O da bana sarıldı sıkıca, dudakları alnımı buldu. Ayaklarımı donduran suyun aksine bu öpücük bütün bedenimi baştan ayağa sarıp, yakarak, adeta küle çevirmişti.

“Bu bir ceza Feghel. Yaptıklarının bedeli. Başarısızlığın külfeti ağır olur, onları yeniden o korkuyla dolup taşırarak istemiştir. Ayrı kalınca yaşadıkları yıkımı biliyorsun. Hazul’un gözyaşlarını duyabiliyorsan acısı kâinatı kuşatmış olmalı ve senden merhamet dileniyor.”

“Benden mi?” dedim korkuyla sıçrayıp. “Neden ben?”

“Çünkü,” deyip güçlü bir nefes aldı. “Ona senden başkası merhamet etmeyecek. Ne Tanrı ne de bir başkası. Acıyı, onların ruhunu saran o elzem yazgıyı kalbinde derinden hissedecek tek kişi sensin.”

“Onun için ne yapabilirim ki?”

Ayağa kalkıp beni de yavaşça kaldırdı. Tanrım, gittikçe şişiyordu göbeğim. Yüzümü buruşturup elimle karnımın altından her an düşecekmiş gibi tutarken meraklı bakışlarımı da ona doğrultmuştum.

“Hiçbir şey,” dedi çatılan kaşlarıyla. “Hiçbir şey yapmayacaksın. Kimse için. Ne o, ne Maha, ne de bir başkası. Eğer...” dedi sesine kattığı sert uyarıyla. “Bir şey yapmaya kalkışırsan karşında beni bulursun Feghel. Herkes başının çaresine bakacak. Nasıl bizi yarım asır süründürdülerse bırak onlar da sürünsün. Kimse kolay kazanmıyor istediklerini. Anladın mı beni?”

Hızlanan kalbimle başımı salladım.

Eve doğru yaklaşıırken içeriden gelen gülüşmeler kaçan keyfimi gittikçe yerine getiriyordu.

Onların neşesine karışıp Petra'nın da dediği gibi her şeyi geride bıraktım.

Bu sefer, ama bu sefer gerçekten onun sözünden çıkmayacaktım.

Bu sefer hiç bu kadar kararlı olmamıştım.

“Lanet bitki çayları,” diye doğruldum gecenin bir yarısı. O kadar çok içmiştim ki ilk defa uykumu delip beni tuvalete gitmem için dürtüp durmuştu. Ona itaat etmekten başka çarem kalmamıştı.

Başımı kaldırıp elimle yatağı yokladım. “Petra,” dedim sessizce.

“Buradayım,” dedi. Ay ışığı vuran odaya doğru çevirdim bakışlarımı. Gözlerim tamamen açılıp da uykum dağıldığında onu ancak görebilmiştim. Sandalyede oturmuş büyük bir dikkatle bana bakıyordu ve giyinmişti.

“Bir yere mi gidiyorsun?” dedim korkuyla.

“Hayır,” dedi. “Buradayım.”

“O halde neden yatakta değilsin?”

“Seni bekliyorum.”

Ay ışığının aydınlattığı yüzüne bakarken ne söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ayağa kalkıp hemen yatağın köşesine oturdu ve bana doğru eğildi.

“Ne için?” dedim sesime kattığım kocaman bir şaşkınlıkla.

“Bir şey istersin diye.”

“Nasıl?”

O an, evet, o an anlamıştım ki Petra hamileliğimden bu yana, her gece ben uyur uyumaz karşıma geçiyor, gece sabahı bulana dek böyle bıkip usanmaz, sonsuz bir sabır eşliğinde

ondan bir şey istememi bekliyordu. Tanrım, kalbim bir kez daha, bu sefer ona duyduğum saygı, hayranlık ve kabına sığamayan o kudretli aşkla çarptı.

“Bir şey iste Fegel,” diye fısıldadı. “Ne olursa? Hep bu anın hayaliyle yaşadım. Yalvarırım bir şey iste. Aksi halde kahrımdan öleceğim.”

Güçlkle yutkunup karanlığın bile gizleyemediği gözlerine büyük bir hüznün içinden çıkıp gelmiş içten bir tebessümle baktım.

Yoktu Fegel’in iştahı. O dünyaları yese doymayacak oburluğu yok olup gitmişti. Peki, ne isteyebilirdim ondan? Ne?

“Tamam,” dedim. “Bir saniye bekle.”

Düşünür gibi yaptım. O sırada heyecanla doğruldu. Işığı yaktı ve kapıya doğru yürüyüp bir hışımla kapıyı ardına kadar açtı. Keyifli bir gülümsemeyle dışarıya doğru seslendi.

“Herkes hazır olsun.”

Kollarını göğsünde birleştirmiş takındığı hınzırlıkla beni bekliyordu.

Ama, herkes hazır olsun da ne demekti. Herkes? Bütün köy. Hepsi burada mıydı? Ormanın içine çöreklenmiş, günlerdir, günlerdir Fegel’in bir şey istemesini mi beklemekteydi? Tanrım, bu adam resmen deliydi.

Hayır, hayır, deli değil. Korkunç derecede âşık.

“Hadi Fegel,” dedi bana doğru birkaç adım yaklaşıp “söyle, ne istiyorsun?”

“Aslında,” dedim kendimi yokladığımda, “öyle zor bir şey değil.”

“Tamam,” dedi omuz silkerken, “ne olursa?”

“Şey...”

Gözlerimi kapatıp bir anlığına gözümün önüne getirmeye çalıştım. Tadı damağıma değmişti bile.

“Annemin ekşili dolması,” dedim. “Erik kompostosu ve kamkat reçeli. Hayır, dolmanın üstüne pek gitmez bunlar, ama

olsun. Bir de senin bana yaptığın ıspanaklı börek. Evet, şimdi oldu.”

Yüzüne oturan keyif gerçekten görülmeye değerdi.

Beş saniyeliğine gözden kaybolup tekrar odaya döndü. Ne derece sıkıştığını anlamış olacak ki beni kaldırıp banyoya götürdü. Klozetin başından da ayrılmadı. Bu iğrençti ama ona engel olabilmekte imkânsızdı. Klasik erkek modellerinden tamamıyla uzak bir adam için bu tür şeylerin pek bir önemi yoktu. Onun elinde tuttuğu çanağa günlerce kusmuştum. Bir ölüyü bile diriltten kokumla bana tahammül etmişti ki bunu bir tahammül olarak bile görmemişti. O irin yüklü şişlikleri patlatıp Paracelsus’un bile koşarak kaçtığı kâbusla normal bir şeymiş gibi ilgilenmişti. Hem de normalden binlerce kat fazla olan koku alma duyusuyla. Şimdi bir çiş mi onu benden iğrendirecekti?

Asla!

Ellerim sıkı sıkıya göbeğimi tutarken salona girdiğimde bir kez daha gözlerime inanamadım. Annem pijamalarıyla salonumdan mutfığa doğru geçiyordu.

“Anne,” dedim şaşkınlıkla. Ama o son derece normal görünüyordu.

“Sonunda,” dedi. “Hepimiz bunu bekliyorduk. Kurutulmuş patlıcanlar nerede Nesya?”

“Burada,” dedi Nesya etrafa saçtığı neşeyle. Herkes ayakta idi ve herkes hazır olda durmuş onlardan bir şeyler istememi beklemekteydi.

En çok da Petra.

Ah, inanılır gibi değildi, değildi ama gerçektir.

Mutfığa geçtiğimde masanın üzerinde hummalı bir çalışmaya girişilmişti bile. Pirinçler ayıklanıp yıkanıyor, malzemeler elden ele dolaşarak annemin önüne geliyordu. Çıplak ayaklarımla yürüyüp açık mutfak kapısından gecenin mükemmelliğini izledim. Rüzgârın uğultusu, ateş böceklerinin

geceye kattığı ışıltı. Dolunayın kusursuz güzellikle evimizi, bahçemizi aydınlatması.

Onlara yeniden döndüğüm esnada Petra'nın bile anneme yardım ettiğine gözlerimle şahit olunca bir kez daha neye uğradığımı şaşırmıştım. Yeşil gözleriyle yüzünde beliren o dayanılmaz gülümseme ruhumu deprem etkisiyle sarsıyordu. Yanlarına geçip oturdum ve içimdeki huzur eşliğinde onları izledim. Kahkahalarını, şakalarını, birbirlerine duydukları sevgi ve saygıyı. Patrizio ve Hypatia'nın kalplerine giren, girip de onları bir arada olmaktan duydukları keyifle, tutundukları o güçlü aşkı seyrettim. Nesya'nın sarsılmaz asaletiyle ancak bir annenin sahip olabileceği o olağanüstü şefkati.

Geçen bir saatin ardından annemin kendi elleriyle pişirdiği ekşili dolmayı afiyetle ve sadece o gecelik kazandığım iştahla tükettim. Kamkat reçeli, Petra'nın mükemmel böreği ve üstüne en iyi şekilde gidebilecek buz gibi erik kompostosu sevdiğim adamın huzura eren bakışları arasında eriyip gitti.

Sabaha birkaç saat kalmıştı ki mutfakta ikimizden başkası yoktu. Ellerin çenesinin altında birleştirmiş gittikçe artan sevgisiyle gözünü bile kırpmadan beni izlemekteydi.

“Nasıl bu kadar şanslı olabilirim?” dedim. “Ne yaptım da senin gibi bir adama sahip oldum ben? Söylesene, söyle ne olur, kimsin sen, nesin, bu yeryüzüne nasıl böylesine kusursuzca gelebildin?”

“Bana kimsin dediklerinde, artık kim olduğumu biliyorum Fegel. Dünyalar güzeli bir varlığın gölgesiyim. Tek amacım bu benim. Senin varlığına bir gölge olarak eşlik etmek. Seni sevmek, seni daha çok sevmek, senin önünde her daim eğilmek. Evet, ben kim olduğumu biliyorum. Peki ya sen? Sen kimsin?”

Bir an bile duraksamadan, gözümü bile kırpmadan verdim o yanıtı.

“İlk başta bir canavardın benim için, bir yaratık, ölüm makinesi, korkunç bir varlık. Sonra seni tanıdım, seni tanıdıkça ne kadar zavallı olduğumu anladım. Dedim ki, ben olsam olsam bu adamın ayağına yapışan pis bir sakızım. Sonra sensizlikle sınandım. Baktım ki sensizken hiçlik makamında bir hiçten ibaretim; onsuzken nasıl bir ‘şey’ olur da tamamlanırım? Sonra anladım. Senin olduğumda, dağılmış parçalarımı bir bir toparladım. Şimdi, asıl şimdi tamamım. Seninleyken, gölgemken, beni severken, gözlerime aşkla bakarken, bedenimle birlikte ruhumu da kucaklarken tamamım. Ben seninle varım Gavino Petrarca, ben yalnızca seninle tamamım. Ben kim miyim? Ben senden ibaret bir suretim.”

Gölem

Hamileliğimin ilk ayı geride kalmıştı. Dizlerim artık bedenimi taşıyamıyor, bu kadar büyük bir göbeğin içinde tek bir çocuğun nasıl barınacağına akıl sır erdiremeyerek sabırsızlıkla doğum yapacağım günü bekliyordum. Herkes merak içinde onu bekliyordu. Nasıl göründüğünü, kime benzediğini. Ama ben biliyordum. Gözlerinin yeşilinin kime ait olduğunu. En çok da o yeşil aitti Petra'ya. Normal bir yeşil değildi o gözler. Babasından payını en iyi şekilde almıştı.

Her şey normal seyrinde ilerliyordu. Annemle babam, en çok da annem telaş halinde kıyafet hazırlıyor, yalnızca kısa bir süreliğine giyebileceği o kıyafetler için gecesini gündüzüne katıyordu. Bir oda hazırlama çabaları bir yana, iki ay sonra olgun bir yaşa ulaşacak bir çocuk için bir odanın da anlamı olmayacaktı. Alınacak oyuncakların da.

Paracelsus ve diğer gölgeler Patrizio'nun evinde beklemekteydi. Nesya yanımdan bir an olsun ayrılmıyordu. İşin tuhafı ona alışmış olmamdı. Ona sorduğum binlerce soruyu bıkıp usanmadan yanıtlıyor, akşam vakitleri Petra'yla birlikte geçmişten hikâyeler anlatarak beni büyülü diyarlara salıyordu.

Hazul'un hıçkırıklara karışan elemli gözyaşları arada sırada kulağımda çınlsa da oralı olmuyordum. Maha'ya dair hiçbir haber yoktu ve ablalarım da. Francesca köye gönderilmiş, orada tek başına zincirleriyle birlikte çilesini dolduruyordu.

Marlo'yla Giovanni uzun zamandır görünmüyorlardı ve bu benim için çok daha iyiydi. Aksi halde her an yanı başımda olması dayanılacak gibi değildi.

Viola'nın haftanın üç günü bana uğrayıp kahkahalarını bulaştırmasına diyeceğim yoktu elbet, ama sürekli Dante'nin gelişimi hakkında yürüttüğü fikirler çileden çıkaracak derecedeydi. Yine de şikâyetçi değildim.

Göl kenarı vazgeçilmezimdi. Günümün çoğunu ya bir ağacın altında oturup kitap okuyarak ya da gölün buz gibi sularına ayağımı sokarak geçiriyordum. Bugün de kitap okumanın Petra'yla birlikte anlam kazandığı o günlerden biriydi. Yumuşacık minderlerin üzerinde bağdaş kurarak oturmak oturma şekillerim içinde en favori olandı. Aksi halde doğrulmak için yere uzanıyor, yuvarlanıyor, ellerimle yerden destek alarak soluk soluğa ayağa kalkıyordum. Bu yatakta da değişmiyordu. Sağa sola dönerek uyumak işkenceydi. Göbeğimin olağandışı ağırlığı vücudumun dengesini bozuyor, sık sık engel olamadığım devrilmeler yaşıyordum. Bu duruma en çok gülen de kendimdim üstelik. Ama bağdaş en rahatıydı. Örtümüzün üzeri pasta böreklerle bezeli olmasına rağmen hâlâ tekinin tadına bakmamıştım ve bu Petra'yı son derece üzüyordu.

Ne yapabilirdim ki, elimde değildi.

Yönümü kitaplara çevirip neler var diye tek tek inceledim. "Söylesene," dedim. "Golem gerçekten yaratıldı mı?"

"Evet," dedi uzandığı yerden başını çevirerek. Elinde Seneca'nın kitabı vardı. Yine en beğendiği satırları büyük bir keyifle okumanın ve bunu yüzüne yansıtmanın saltanatını sürüyordu.

"Gerçekten yaptılar."

"Anlatsana," dedim heyecanla. "Efsane olduğu söylenir hep."

Yönü bana döndüğünde yüzünde yine o hınzır ifade vardı. “Ne?” dedim. “Neden öyle bakıyorsun?”

“Sana her baktığımda bu oluyor Fegel. O kadar güzel ki bu halin. Hamilelik sana çok yakıştı.”

“Onu bir de bana sor,” dedim. “Artık yüzüğümü bile takamıyorum. Balona döndüm.”

“Hayır,” dedi aynı gülümsemeyle. “Çok güzelsin.”

“Neresi güzel olabilir ki?” dedim başımı eğip o iri şeylere bakarak. “Baksana, şunların hali bile içler acısı.”

“Bakıyorum,” dedi. “Tek yaptığım bu, seni izlemek.”

Şaka mı yapıyordu? Hızlıca döndüm ona ve yüzünün ifadesini o an en şeffaf haliyle gördüm. Şaka değildi, dalga geçmiyordu.

“Eminim ki çürümüş halimin bile güzel olduğunu düşünüyordun.”

“Hiç şüphen olmasın,” dedi. “Herkesi kaçırın o kokuyu cennete bile değişmem. Senden gelen her şey benim için çok değerli.”

“Peki,” dedim kızaran yanaklarımla. “Golem’e dönelim mi?”

“Dönelim,” dedi oturur pozisyona geçip bana doğru kayarak. O kadar yaklaştı ki, yüzü yüzüme yapışmak üzereydi. Dudağı dudağımı buldu ve derin bir öpücüğün ardından huzurlu bir nefesle geriye çekildi.

“Soluk almak gibi Fegel, buna ihtiyacım vardı.”

“Benim de,” dedim fısıltıyla. “İnan benim de.”

“Evet,” dedi sesine kattığı neşeyle. “Albertus Magnus. Onu bir kez gördüm. Ders verdiği üniversitede konuşmalarını dinledim. Gerçekten dâhi olduğuna inandığım nadir adamlardan biriydi. Ama her deha kendi canavarını eninde sonunda yaratırdı. Onunki de bir golem oldu. Yahudilerin biricik efsanesi. Kilden yapılmış ruhsuz bir canlı.”

O her şeyi bilen, bilgi yüklü beyninin içini açıp bakmayı nasıl da isterdim o böyle, iştahla bu kelimeleri sıraya dizerken. Hayran kalmamak elde değildi.

“Peki,” dedim hemen yanı başımızdaki çimle örülü toprak zemini göstererek. “Bu nasıl mümkün oldu? Yani bu bir toprak. Nasıl ona insan şekli verip canlandırabildi? Bana söylediklerini hatırlıyorum. Doğa kendi içinde birçok şeyin barınmasına izin veriyor demiştin, bunun için yaşaması, nefes alması gerek. Homunculuslar gibi. Ama o bir topraktan ibaret.”

“Doğru,” dedi. “Peki, bu nasıl olmuş olabilir?”

Omuz silktim. “Hiçbir fikrim yok.”

“Ruh taşımadığı doğru. Kendi ruhunu taşımıyordu Fegel.”

“Ölen bir insanın ruhunu mu kullandı?” dedim. “Tıpkı avcı gibi.”

“Evet, belirli büyüler ve tılsımlar var. Bir takım şeyler, buraya dikkat et, bir araya gelmemesi gereken bir takım şeyler bir araya geldiğinde kötücül etkiler yaratırlar. İşin içine iblisler girer, cinler girer ve yolunu kaybetmiş bir ruhu herhangi bir şeyin içine hapsedebilirler. Magnus’ta bunu yaptı. Bütün karanlığı yaşantısına doldurdu ve o Golem’i yarattı.”

“Peki ya sonra?”

“Onunla baş edemedi. Edemezdi. Ve bu sırrı kendine saklayamayıp öğrencisine söyledi.”

“Öğrencisi mi?”

“Thomas Aquinas onun öğrencisiydi ve yaratılan bu şeytanın yok edilmesi için elinden geleni yaptı. Başardı da. Magnus onun isteğine dayanamadı ve kendi elleriyle yarattığı insanı yine kendi elleriyle yok etti.”

“Ah,” dedim içime işleyen derin bir sızıyla. “Tehlikeli miydi?”

“Büyüyle gelen her şey tehlikelidir Fegel. Eğer yanlış bir amaç için yapılıyorsa daha da tehlikelidir. Aquinas inançlı bir

adamdı ve Tanrı'ya giden bu yolda yapılan yanlıştan onu döndürdü.”

“Aksi halde o Golem onun sonunu getirecekti.”

“Elbette ama en mühim nokta, yarattığı şeyin pençesine düşecekti.”

“Nasıl yani?” dedim.

“Bir kadındı. Onların tapacağı güzellikte bir kadın. Aqiunas’la Magnus’u birbirine düşürüp güzelliğiyle başlarını döndüren, her dediğini yaptırıp kendine köle ettiren bir kadın.”

“Tahmin etmeliydim,” dedim çatılan kaşlarımla.

O bilindik bakışlarıyla gülümsemeye devam ediyordu. “Her kadın şeytandır diyorsun?”

“Ben senden başka kadın tanımıyorum ve şeytan olamayacak kadar iyi kalpli olduğunu da biliyorum.”

“Ama sana eziyet ediyorum ve kölem olduğun da bir gerçek.”

Omuz silkti.

“Bu bir şeyi değiştirmez. Sana âşık olmaya devam edeceğim. Eziyetlerin paha biçilemez.”

Kollarımı ona doğru uzattım. Yeniden yaklaştı. Boynuna sarılıp elimi saçlarına geçirdim ve kokusunu derince içime çektim. Yanağına kondurduğum öpücükle, “tamam” dedim. “İhtiyacım vardı. Soluk almak gibi.”

“Peki” dedi, “ama bu acımasızca oldu.”

“Kabul ediyorum,” dedim ağacın gövdesine yaslanıp.

Kuşlar şakıyıp baharı bütün güzelliğiyle yaşatırken yönümü ona çevirdim.

“Bu hikâyenin sonunda ne oldu? Birbirlerini affettiler mi?”

“Elbette. Ama yaşanan bu olay Aquinas’ın içinde bir yara olarak kaldı. Hayatı boyunca çalıştı, çabaladı, kendini bilime ve felsefeye adadı. En sonunda da yazmayı bırakarak şöyle dedi: ‘Artık bir daha yazmayacağım, bu kadarı yeterli. Geriye dönüp baktığımda bütün bu yazılanların büyük bir saçmalık

olduğunu görüyorum. Hakikat, kendisinin ifade edilebilmesi için tüm bu saçmalıklara katlanamayacak kadar saf ve biriciktir. Hakikati bir daha asla rahatsız etmeyeceğim.⁷”

Tüylerim diken diken olmuştu. Ellerimle kolumu sıvazlayıp şaşkın bakışlarımı onun gözlerine diktim.

“Hakikati bir daha asla rahatsız etmeyeceğim,” diye tekrarladım. “Harikulade. Sanırım kelimelere âşık oluyorum. O kelimeler ki bir araya geldiğinde insana bu dünyada yaşamıyormuş hissi uyandırıyor, tıpkı Aquinas’ın sözleri gibi. Epiküros’un öğrencisine sarf ettiği o, ‘bunları çok kişi için değil, senin için yazıyorum. Çünkü ikimiz birbirimiz için koskoca bir dinleyici kitlesi gibiyiz,⁸’ demesi gibi.”

“Öyle,” dedi. “Ben bu yoldan geçtim Fegel, kimi zaman gül bahçesiydi bu yol kimi zaman dikenli, taşlı topraklı; ama sonunda ruhumu terbiye etti. Şimdi başa döneceğim. En başa. Ve o yola bu sefer seninle çıkacağım. Ellerinden tutup, gözlerine bakıp, seni sıkıca sararak.”

Ona doğru sürüklenip başımı dizlerine yaslayarak gözlerimi kapattım. Eli saçlarımda gezinirken tüylerim bir kez daha diken diken olmuştu.

Bir sürü koku eşlik etti onun kokusunun yanına. Çimlerin sükûtuyla kitaplardan yayılan bilgelik yüklü cümleler o kokularla karışıp bir halka oldu etrafımda. Dönüp durdular. O halkanın içinde yasladım ruhumu dünyanın gizemine. Hazul’un hıçkırıkları bir kez daha yankılanırken zihnimde, ninni saydım hepsini.

Beni uyutan, tatlı rüyalara salan, Collieridge’in düştün güzel dizeleri eşliğinde anne olabilecek olmanın, Dante’yi kucağıma alacağım o günün hayalini kurduran.

Huzurlu bir ninni.

⁷ Thomas Aquinas (1225-1274)

⁸ Seneca, Ahlaki Mektuplar.

Hağa

Yürümenin, hareket etmenin, bir milim olsun bir tarafa dönebilmenin imkânsız olduğu günler gelip çatarken kalbim ilk defa doğum heyecanıyla dolup taşıyordu. Nesya sabırsızdı ve doğum anında yanımda olmak için büyük bir çaba sarf ediyor, durmadan yalvarıyordu. Petra'nın cevabı netti.

“Ne münasebet!”

İki saattir onların tartışmasını dinliyordum.

“Sen mi doğurtacaksın onu?” diye diklendi. “Sen doğumdan ne anlarsın? Hayatında kaç doğum gördün Gavino söylesene?”

“Bu seni ilgilendirmez,” dedi işaret parmağını ona doğrulturken. Hypatia başını olumsuzca sallarken o da benim gibi sakince onları izlemekteydi.

“O halde ne yapmayı planlıyorsun? Hastaneye mi götüreceksin? Doktor mu getireceksin eve?”

“Hayır.”

“Söyle o zaman ne yapacaksın?”

“Kendim halledeceğim.”

“Cips var mı?” diye sordum Hypatia'ya dönüp. “Hayatımda izlediğim en büyük dram filmi. Cips olmadan gitmiyor da.”

Bana hiç aldırış etmediler ama Hypatia'yla ikimiz kıkırdamaktan yerimizde duramadık.

“Annesi gelsin o zaman.”

“Asla, kimse olmayacak.”

“Ya doğumda sorun çıkarsa, ne yapacağını biliyor musun?”

“Sana dedim!” diye diklendi. “Başımın çaresine bakarım ben.”

“Kıskançlığın böylesi,” dedi Nesya saçlarını savurup omzunu silerken. Kolları göğsünde birleşmiş zümrüt yeşili gözlerini öfkeyle Petra’ya dikmişti.

“Hayatım boyunca milyonlarca kadın doğurttum ben ve tek birinde bile sorun yaşamadım.”

“Bu beni ilgilendirmez. Git başka kadınlar üzerinde eğlencene devam et, ama Fegel’e elini süremezsın.”

“Sence,” dedim Hypatia’ya, “filmin sonunda ne olacak?”

“Bence,” dedi fısıltıyla. “Nesya kazanacak. Çünkü çok kararlı.”

“Bence de,” dedim.

Tartışmaları kesilmeksizin sürdü, en son Petra öfkesine engel olamayıp onu elinin tersiyle ittiğinde Nesya sürüklenip sertçe duvara çarptı.

Olduğum yerde sıçradım. Yerimden kalkabilseydim kesinlikle koşacaktım ama kolum bile yerinden zorlukla kalkıyordu. “Petra!” diye bağırdım. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

Hızla sürüklendi yanıma.

“Seni doğurtacakmış,” dedi gözlerini hayretle aralayıp. “Aklın alıyor mu?”

Nesya Hypatia’nın yardımıyla yerden kalkıp hiçbir şey olmamış gibi sekerek yanıma geldi.

“O bir hekim,” dedim. “Üstelik bir kadın.”

“Kadın erkek fark etmez. Kimse sana dokunamaz. Hiç kimse. Hiç kimse, anlıyor musun beni?”

“Sesini kıs,” dedi eşikteki ses. Bu Marlo’ydu.

Petra öfkesini kimden çıkaracağını biliyormuşçasına o korkunç hızıyla Marlo’nun üzerine atladı. Marlo’nun bu hızdan kaçabilmesi imkânsızdı. Başımı eğerek darmadağın olmuş çimlere hayıflanarak baktım.

“Onu ikna et,” dedi. “Ne yaparsan yap ama ikna et. O sana yardım edemez. Ancak dayanılmaz bir acı olur çekeceğin.”

“Sence çok acı çeker miyim?” diye sordum bu güne kadar bunu hiç düşünmemiş olarak.

“Doğum bu Fegel, ne sanıyorsun?”

“Şey,” dedim titreyen ellerimle. “Hiçbir belirti yaşamadım, acı çekmedim, sadece şişiyorum. Tüm bu süreç boyunca olumsuzluk yaşamadım ki doğumda yaşayayım.”

“İşte beni endişelendiren de bu,” dedi. “Bir tuhaflık var. Zorluk çekmeliydin. Acı vermeliydi bu hamilelik. Bütün kokulara duyarlı olmalı, yediğin her şeyi kusmalıydın. Ama sen sanki hamile değil de kilo alıyormuşçasına hiçbir şey hissetmiyorsun.”

“Beni korkutuyorsun,” dedim.

“Lütfen Fegel,” dedi ellerime yapışıp. “Onu ikna et, yanında olmalıyım. Defterim yok ama yapabileceğim şeyler var. O kemanı senin için binlerce kez kullanabilirim, yeter ki sorunsuz bir şekilde doğum yap.”

“Haklı,” dedi Hypatia. “Ona katılıyorum. Petra’nın gözündeki perdeyi kaldır.”

O sırada Patrizio kapıda göründü ve Nesya’ya seslendi. “Yardıma ihtiyacım var, oğlum delirdi ve onun hızını ancak bir büyüyle kesebilirim.”

“Geliyorum,” dedi Nesya eteklerini toplayıp ayağa kalkarak.

“Lütfen,” dedi son kez. Sonra da koşar adımlarla evden çıktı.

Derin bir nefesle Hypatia’ya döndüm ve ona duyduğum sevgiyle yardım dilendim.

“Nesya,” dedim. “Haklı mı? Korkmalı mıyım? Oysa Petra hiçbir şey söylemiyor. Tek başına yapabilir mi?”

“Fegel,” dedi merhamet inen güzel yüzüyle. “Her an her şey olabilir, tedbirli olmakta fayda var. O yüzden Nesya’ya kulak verelim ve Petra’yı ikna edelim.”

“Çok zor,” dedim. “Çok zor.”

Uzun süren bir sessizliğin ardından “Nesya,” dedi. “Başta ondan şüphelenmiştim ama şimdi senin için çabasını gördükçe, özellikle o kemanın ardından yaşadığı acının tarifini bile yapamıyorken iyi niyetinden şüphe etmemeye karar verdim.”

“Ben de,” dedim onu onaylayarak. “Hâlâ Petra’nın peşinde olduğunu düşünmüştüm ama o sadece hiçbir zaman anne olamayacağının verdiği hüznle tutunuyor bana. Onun tesellisiyim ben. Avantusu. Anlayabiliyorum.”

“Evet,” dedi başını öne eğerken. “Eminim dünya üzerindeki bütün ölümsüzler sana imreniyordur Fegel. Bu kıskanılacak bir lütuf. Tanrı size bir evlat bağışlıyor.”

“Ama bedelini ödeterek.”

“Önemi var mı?” dedi. “Ya hiç sahip olamasaydın, o zaman ne olurdu?”

“Petra bana yeterdi. O benim bütün eksikliklerimi kapatırdı. Şikâyet etmezdim Hypatia. Edemezdim. Bugüne kadar hiç etmedim. Tanrı’nın oyununa başından bu yana itaat etmekten başka hiçbir şey yapmadım.”

“Hayır,” dedi. “Bu açlık çok başka. Şu an hissetmediğin için bilmiyorsun ama onu kucağına aldığında Maha’yı daha iyi anlayacaksın. Sanırım onun yerinde olsaydım bende aynı şeyi yapardım. Her ne kadar ona kızıyor olsam da, anlaması zor değil.”

“Ya sen, Patrizio’yla olanlar. Görebiliyorum.”

Utangaçça eğdi başını bir kez daha.

“Lütfen,” dedim. “Gurur duymalısın bundan.”

“Onu sevebileceğimi tahmin etmemiştim, yani senin düştüğün o günden sonra, ama muhteşem bir adam. Sahip olabileceğim her şey onda mevcut.”

“Seni de seviyor. Hem boşuna dememişler büyük aşklar nefretle başlar diye.”

“Bu doğru.”

“Peki, seni üzen ne?”

“Petra’nın buna onay vermemesi.”

“Ne?” dedim koca bir şaşkınlıkla. “Buna da mı burnunu soktu? Çok oluyor ama, karışmaması gereken her şeye karışıyor.”

“Senin doğumundan sonra bende dahil herkesi yeniden köye gönderecek. Eziyet etmekten vazgeçmiyor Fegel. Hâlâ canımıza okuyor. Sen farkında değilsin, bunları söylediğim için bana kızacak biliyorum ama, sen uyuduğunda, geceleri seni beklerken bize yaptığı zulmün haddi hesabı yok. Lütfen, doğuma kadar ondan bir şeyler iste de bizde huzur bulalım.”

“Peki,” dedim, “bunu yapacağım.”

“Hem de ulaşması güç şeyler iste. İplerimiz ne kadar uzun olursa o kadar nefes alabileceğiz. Yakın mesafeler bize yetmiyor.”

Bu ikimizi de güldürmüştü.

“Onunla konuşacağım,” dedim. “Hem de bu akşam, ilk fırsatta. Onun canına okuyan ben olacağım bu sefer. Sizlere eziyet ettiğine pişman olacak.”

“Bunu yapar mısın gerçekten?”

“Ah,” dedim derin bir iniltiyle. “Seve seve.”

Ellerimi sıkıca tutup teşekkür etti. Dışarıdaki gürültü giderek artıyordu.

“Delirmiş gerçekten,” dedim.

“Onu delirten sensin,” dedi. “Her şeyin onun aklını başından alıyor.”

“Bilmez miyim?” dedim. “Bu yüzden onu durduracak kişi de benden başkası olamaz. Bana yardım edebilir misin?”

Kapıdan dışarı çıktığım an kocaman açılan gözlerimle mahvolan bahçeye baktım. Bütün çiçekler, saksılar, birkaç ağaç, yeni dikilmiş fidanlar, masa ve sandalyeler de olmak üzere hepsi gölün içini bulmuş, orada aheste aheste yüzmekteydi.

“Petra!” diye kükredim. “Beş saniyen var.”

Üçüncü saniyenin içinde büründüğü karanlık dağıldı ve darmadağın olmuş haliyle bana doğru yaklaştı. Saçları, üstü başı perişandı.

“Çocuk gibisin,” dedim. “Nedir bu yaptığın?”

“Ona sor,” dedi Marlo’yu gösterip. “Ağzından çıkanları kulağı duymuyor.”

“Ne olmuş?” dedi Marlo da ondan farklı görünmeyerek. “Biraz eğlenmek istedim.”

“Eğlenecek başka şeyler bulun kendinize. Kocaman adamlarsınız.”

Bütün bir kalabalık aynı şaşkınlıkla bakışlarını bana çevirdi. Söyleyene de bakın der gibiydi her ifade.

“Ne var?” dedim. “Ben büyüyorum, siz kendinize bakın.”

“Fegel haklı,” dedi Giovanni pis bir sırıtışla. “O artık anne olacak. Eski Fegel’i bulamayacağız. Elinde sopayla tepemizde dikilecek her daim, çünkü oğlunu kışkırtmak için elimizden geleni yapacağız.”

Petra kocaman bir gülümsemeyle Giovanni’ye döndü. Bu onun hoşuna gitmişti.

“Hiç komik değil,” dedim. “Onu kendinize benzetemeyeceksiniz. Şimdiden sizi uyarıyorum. Onu zehirlemek yok, onu ben yetiştireceğim.”

“Duydunuz,” dedi Nesya. “Artık dağılabilirsiniz. Bırakalım da dinlensin. Yeterince baş ağrısı yarattık.”

Bir baş sallama eşliğinde ormana doğru yürüdü. Onu diğerleri takip etti. Bir dakika içinde ikimizden başkası kalmamıştı.

Ters bakışlarımı takınıp kaşlarımı çatarak olduğum yerde döndüm. Adımlarımı güçlkle kapıya kadar atabilmişken Petra beni kucağına aldı.

“Bazen seni anlayamıyorum.”

“Bazen,” dedi, “ben de kendimi anlayamıyorum.”

Yatak odasına taşıdı. Sırtıma yastıklar yerleştirerek rahat edebilmem için elinden geleni yaptı. En son karşıma geçip muhteşem bir gülümseme eşliğinde dağılan saçlarını düzeltti ve gömleğini çıkarmaya başladı.

Yeni kıyafetlerini yatağın üzerine bıraktığında kalp atışlarım giderek hızlanıyordu. Bakışlarımı duvara çevirdiysem de bu pek uzun sürmedi ve yine ona döndüm. Korkunç bir kavganın içinden çıktığı o kadar belli oluyordu ki, bedenini saran damarlar şişerek adeta öfkesiyle yarışlıyordu. Kasları için söyleyecek tek bir kelimem yoktu. Kolumun altındaki yastıklarla oynayıp dikkatimi dağıtmaya çalışsam da çıkan pantolonunun ardından soluğum kesilmişti. Onun çıplak hali hiçbir insanın dayanabileceği türden değildi. Özellikle de benim.

Başımı geriye devirip gözlerimi sımsıkı kapattım ve saymaya başladım. Bir, iki, üç, dört... elli iki... iki yüz beş... dört yüz...

“Fegel,” dedi yüzüme vuran o mest edici nefes. “Giyindim.”

Gözlerimi açar açmaz dudakları şiddetli bir tutkuyla dudaklarımı buldu. O an ona olan bütün kızgınlığım uçup gitmişti. Ne söyleyecektim ben ona, nasıl canına okuyacaktım, ben başlamadan o benim canıma okumuştı bile.

Onu zorlukla itip “lütfen,” dedim. “Konuşmalıyız.”

Nefesi yüzümde bir duman gibi tütüp görüş açımı puslandırıırken “söyle,” dedi cezbedici fısıltısıyla.

“Biraz geriye çekilmen gerekiyor.”

Yüzümü sıkıca kavrayan ellerini gevşetip geriye çekildi ve başını göğsüme yasladı.

“Ah,” dedim inleyerek. “Orası iyi bir fikir değil.”

“Özür dilerim,” diye dikildi ayağa. Karanlık silueti odayı turladı uzun bir süre, sonra da hemen karşımdaki sandalyeye oturdu.

“Affedersin Fegel, canını mı yaktım?”

“Hayır,” dedim sıkıttığım ellerimi serbest bırakarak. “Hafif bir şeydi, geçti.”

Ciddiyetini takınıp “konuşalım hadi,” dedi. “Beni oyalamak zorundasın çünkü kendimi pek de iyi hissetmiyorum. Kızdırabilirsin, sinirlenebilirim, her şey. Lütfen.”

Sabırsızca dizini sallarken bir yandan da dudaklarını kemiriyordu. Yüzü gerçek anlamda ciddiydi. Kaşları çatılıyor, bir anda öfkeye bürünüyordu.

“Nesya’ya izin vereceksin.”

“Bunu konuştuk, izin veremem.”

“Ya kötü bir şey olursa?”

“Olmayacak,” dedi ellerini birleştirip öne doğru eğilerek.

“Ya olursa?”

“Fegel! Neden beni dinlemiyorsun, buna müsaade etmem.”

“Nesya’yı istiyorum. Hatta doğum boyunca yanımda bir tek o olsun, sen değil.”

Kocaman bir kahkaha atıp geriye çekildi.

“Bu komikti, gerçekten. Söylemek istediğin başka bir şey var mı?”

Ayağa kalktı, ellerini arkasında kavuşturup odanın içini mekik gibi turladı.

“Bu konuda kararlıyım ve sen itiraz edecek durumda değilsin. Senden izin istemiyorum, onay da beklemiyorum. Nesya olacak hepsi bu.”

Hızı giderek artıyordu.

“Ve Hypatia. Ona karışmayacaksın. Dilediğini yapmakta özgür. O ve diğer herkes özgür kalacak. Ama özellikle de Hypatia. Mutlu olmayı gerçekten hak ediyor. Bırak da babanla güzel bir hayat yaşasın.”

“Belki evlenirler ha, ne dersin? Sonsuza dek mutlu mesut yaşarlar.”

“Neden olmasın, bunda dalga geçecek ne var?”

“Onların hepsi bana ait.”

“Benim dışımda kimse sana ait değil.”

Bunu beklemiyor olacak ki olduğu yerde donup kaldı. Ellerini iki yana bırakıp yavaş adımlarla bana doğru yaklaştı.

“Fegel, bunu bir daha söyler misin?”

“Benim dışımda kimse sana ait değil!”

“Tanrım,” dedi alnını alnıma yaslayıp gözlerini kapatarak. Kollarımı sıkıca tutuyordu.

“Özür dilerim, düşünemiyorum. Aklım başımda değil. Korkuyorum. Hem de çok korkuyorum.”

“Ve bunun acısını aیلenden çıkarıyorsun.”

“Bu doğru.”

“Söz ver bana. Onlara eziyet etmeyeceksin.”

“O zaman benden bir şeyler iste.”

“İsteyeceğim,” dedim. “Doğuma kadar, hem de her gün.”

“Tamam,” dedi keyifle. “Bu beni mutlu eder.”

“Nesya doğumda sana yardım edecek. O olmadan bunu yapamam anlıyor musun? Korkularımı giderecek tek kişi o.”

“Kabullenmek güç ama deneyeceğim Fegel, söz veriyorum deneyeceğim.”

“Son olarak Hypatia. Bırak babanla gitmek istiyorsa gitsin.”

“Tamam. Gitsin.”

“Marlo’yla uğraşmayı bırak. Etrafımda dolanacak her zaman. Dünyanın etrafını binlerce kez dönse de dönüp dolaşıp geleceği yer benim yanımda. Bu kaçınılmaz. Kabul etmek zorundasın.”

“Tamam,” dedi. “Bunu da kabul ediyorum.”

Yüzünü ellerimin içine alıp parmaklarımla pürüzsüz yüzünü okşadım. Elleri bileklerimi kavradı ve gözlerindeki ateş bir kez daha, bu sefer hepsinden büyük, devasa bir ateşle yandı.

“Seni seviyorum Gavino Petrarca. Seni bütün kalbimle, ruhumla, varlığımın tamamını kaplayan bir aşkla seviyorum.”

Gözleri dolduğu sırada tekrar dudaklarıma yapışacağını düşünmüştüm, ama yapmadı. Boynuma sarılıp kollarını sıkıca doladı ve kokum eşliğinde gözyaşlarını usulca akıttı.

Her bir damla onun dünyayı tutuşturacak alevini taşımaktaydı. O damlalar birer birer tenime düştüğünde o alevleri taşımanın haklı gururunu yaşadım.

Çünkü onu sevmek yanmak demektir.

Onu sevmek dünyanın en muhteşem hissiydi.

Sihir

Hamileliğimin en eğlenceli günü bu olsa gerekti çünkü Patrizio bana büyü sırlarını açıklıyordu. Mutfak masasını kuşatıp onun eğlenceli sihirlerini kahkahalar eşliğinde izliyordum. Dışarısı günlük güneşlikti ve mutfak duvarının tamamının kapı oluşu bize dışarıdaymış hissi yaşıyordu. Kelebekler kışın ortasında kendisine yaşayacakları bir yaşam alanı bulmuşlardı.

“Bak,” dedi. “Bütün mesele bitkilerde.”

Nesya da en az benim kadar heyecanla dinliyordu onu. Hypatia’nın bakışları aşkla doluydu ve en çok hoşuma gideni de buydu.

Birkaç küçük şişeyi masanın üzerine sırayla dizdi.

“Bu karışımları hazırlıyorum ve onların hepsini bünyemde taşıyorum.”

“İçiyor musun?”

“Evet,” dedi. “Ve tılsımlı birçok kelimeyi fısıldamak cisimleri hareket ettirmeye yetiyor.”

“Şimdi izle,” dedi önümdeki bardağı işaret ederek.

Dudakları benim duyamayacağım birtakım fısıltılarla kıpırdadı ve bardak büyük bir hızla açık duran avucuna oturdu.

“Ben de,” dedim sevinç ıııııı atarak, “ben de denemek istiyorum.”

“Hayır,” dedi Petra içeriye karanlııyla dalıp. “Büyü iyi bir şey değildir.”

“Bu büyü değil,” dedi babası. “Sadece ufak bir sihir.”

“Bunun büyü olduğunu sende en az benim kadar biliyorsun,” dedi babasına doğru kaşlarını öfkeyle çatıp.

Bütün hevesim kursağımda kalmıştı.

Nesya ortamı yumuşatmak için “şimdilik denemesen iyi edersin,” dedi. “Öncelikle bu karışımlardan içmen gerekiyor ve hamilesin. Bu yüzden zararlı olabilir ama sonra, söz veriyorum sana ben bile öğretebilirim.”

İntikam içeren bakışlarımı Petra’ya dikip “tamam,” dedim Nesya’ya, “bütün umudum sensin.”

Bardak tekrar önüme geldiğinde Hypatia ona bitki çayı doldurdu ve yanına da bir tabak kurabiye bıraktı.

“Ah,” dedim. “Bununla mı idare edeceğim?”

“Sen sanki hiç büyü yapmadın mı?” diye kışkırttı Patrizio bir anda oğlunu.

Petra bu atağı beklememiş olacak ki başını babasına doğru çevirip oturduğu sandalyede geriye yaslandı.

“Benim büyü yapmaya ihtiyacım yok.”

“O halde,” dedi önündeki bardağı oğluna gösterip, “bunu kendine çek hadi, görelim.”

Heyecanla aralandı gözlerim.

“Bunu yapmayacağım,” dedi.

“Evet,” dedi, “çünkü büyüden korkuyorsun.”

Korku kelimesi Petra’yı çıldırtmıştı.

“Senin büyülerini aşacak bilgi birikimine sahibim baba,” derken baba kelimesinin altında bir sürü şey yatıyordu. Öfke, dinmemiş nefret, kin, yumruk atma isteği. Bu sonuncusunu belirgin derecede belli etmişti.

“Bunu biliyorum,” dedi. “Bütün kadim büyücülere taş çıkarırsın. Seni izledim, adım adım izledim Gavino. Neler yaptığını gördüm o çağlarda. Özellikle cadılardan gördüklerini.”

“Görmüş olduğum yapmış olduğum anlamına gelmez.”

“Cadılar mı?” dedim.

“Evet,” dedi. “Ölü çocukları mezarlarından çıkarır...”

“Kes kesini!” diye kükredi. Sonra da yanlış bir şey yapmış olduğunu düşünüp başını panikle bana çevirdi. Acı çekmediğimi görünce rahatça indi omuzları.

“Devam etme istersen.”

Nesya’yla Hypatia da aynı bakışla Petra’yı onayladılar. Bu benim de hoşuma gitmeyecekti. Tüylerim diken diken olmuştu. Elim karnıma gitti ve öylece bekledi.

Petra yüzünü sıvazlayıp hiç beklemediğim bir anda elini masanın üzerine açtı ve açar açmaz da bir metre uzaklıktaki bardak ona doğru kayıp cuk diye elinin içine oturdu. Hepsinin gözleri hayretle aralanmıştı, en çok da benim.

Petra’nın yüzünde yenilmez olmanın keyfi vardı. İşaret parmağını bardağın üzerine dikip parmağını sağa sola çevirdiğinde bardakta o yöne doğru hareket etti.

Babası hızla ayağa kalktı ve masanın kenarına eğilerek masanın altını kontrol etti. Sonra da masanın üzerini. Hiçbir şey bulamadı.

“Dudakların bile kıpırdamadı,” dedi. “Bu iksirlerden de içmedin, peki bunu nasıl yaptın?”

Nesya’nın bakışları uzun bir aradan sonra yine o aşk dolu hayranlık ifadesiyle aralanmıştı. Bir an, bir ışık gibi gelip geçti, onu fark ettiğimi anladığında başını utanarak önüne eğmişti.

“Büyü yapmadım,” dedi. “Ne yaptığımı da söylemeyeceğim ama.”

“İnanılmaz,” dedi ellerini havaya kaldırıp teslim olurcasına. “Oğlum olmandan bir kez daha gurur duydum.”

Petra başını bana çevirip “böyle şeylere eskiden beri bayılırdı,” dedi. “Yeter ki sihirli bir şeyler görmesin.”

“Anlıyorum,” dedim şaşkınlığımı devirip benim bile gizlemekte zorlandığım o büyük hayranlık ve saygıyla.

Patrizio bütün malzemeleri masanın üzerinden toplayıp “istifa ediyorum,” dedi, “onun yanında bir hiçim.” Nesya’yla

Hypatia'yı yanına alıp bahçeye çıktığında hâlâ kahkahalarla gülüyordu.

“Oğlum beni devirip geçti,” dediğini hâlâ duyar gibiydim.

“Söylesene,” dedim. “Bunu nasıl yaptın?”

“Ufak bir hile,” diye fısıldadı yüzüme doğru eğilip. “Elini aç,” dedi, “sana göstereyim.”

Kalp atışlarım hızlanmıştı. O iflah olmaz merakım şaha kalktığında heyecanla açtım elimi. Gözlerim büyük bir dikkatle bardağın üzerindeydi. Önce kıpırdadı, sonra da bir anda elimin içine yerleşti.

Ağzım inanılmaz bir hayretle ikiye ayrılmıştı.

Bardağı kavrayıp bu büyülü anın şaşkınlığını yaşadım.

“Rüzgâr,” dedi. “Hepsi bu.”

“Ne?” dedim küçük bir çığlıkla. “Rüzgâr mı?”

“Ben büyücü değilim,” diyerek ayağa kalktı ve sandalyemin arkasından tutarak beni geriye çekti. Ayağa kaldırıp yürütmeye çalışırken yüzü masum bir çocuk ifadesiyle gülümsüyordu.

“Ah,” dedim inen omuzlarımla. “Elbette büyücü değilsin. Sen doğaya egemensin. Ama, ama anlayamadığım rüzgâr bile olsa neden hissetmedik? Neden bu kadar sessizdi, büyülü gibi?”

“Çünkü,” dedi bir göz kırpma eşliğinde. “Sessizlikle ilerleyen her şey büyülüdür.”

Yine donup kalmıştım.

“Hadi biraz yürüyüş yapalım, ama bu diğerlerinden biraz farklı olacak.”

Kaşlarım birbirine yaklaştığında dayanamayıp alnımın ortasına bir öpücük kondurdu.

“Böyle bakma, kötü etkileniyorum.”

“Peki,” dedim. “Nasıl bir yürüyüş bu?”

Hemen arkama geçip gövdesini sırtıma dayadı ve iri ellerini karnımın altından tutup hafif bir hamleyle beni ayakkabılarının

üzerine çıkardı. Ellerim kemikleşen kollarını sıkıca sardığında kalbim bir kez daha hızlanmaya başlamıştı.

Öne doğru yavaşça itti kendini. Evet, ayakları çimlerin üzerinde sürtünmüştü. Keyifle gülümsedim. İtilmeye devam ederek gölün kıyısına kadar sürüklendi. Sonra da aynı hızla gölün üzerinden geçti.

“Hayır,” dedim başımı ona doğru kaldırarak. “Sen delisin. Kesinlikle delisin.”

“Aşığım,” dedi başımın üzerinden öperken.

Ayaklarımızı saran karanlık bacaklarımıza doğru yükseldi ve etrafımızı dolaşp hızlıca bedenlerimizi sardı, yine de görüş alanımı kapatmamıştı. Yüzüme vuran ılık rüzgârla Petra’nın alanı içinde orman yolunu ve gölün derin yeşilliğini gezinmeye başladık.

Ağaçların arasında gizlenen gölgeler karanlık haleler yaratarak ortalıkta durmaksızın gezinip bizim gezintimize eşlik ediyorlardı. Bir ara stoacı çocukların kahkahalarını bile duymuştum. Kıkırdamaları kulaklarımda çınlıyor, Aristippos’un, Seneca’nın, Platon’un silik görüntüleri gözlerimin önünde anlık yanılsamalarla bir anda dalgalanıp sonra da kayboluyordu. Bir çemberdi bu, bir döngü. Ailemin sarıp sarmaladığı bir yaşam alanının içinde sonsuza kadar dönüp duracağım bir halka. Ölümsüzlükten nasibini alan her canlı gibi bende bu halkaya tutunup yaşamımı idame ettirecektim.

Onlarla gülüp onlarla ağlayacak, çile rüzgârına takılıp suskunluklarıyla ruhumu terbiye edecektim. Kaybetmek istemediğim o küçük kız çocuğu Feg her daim beni, bizleri kurtaracak, en kederli günümüzde ortalığı bir güneş gibi aydınlatacaktı.

Biz, bir olacaktık. Kocaman bir aile, kocaman bir yuva.

Hiçbir zaman birbirimizi bırakmadan Tanrı’nın yeni oyunlarına kucak açacaktık.

Bu oyunlar bize kendimizi bulduracaktı.
Tanrı'nın kaybettiği umutları ancak ve ancak bizimle
yeşerecekti.

Bebek

Gecenin bir yarısı irkilerek uyandım yerimden. Petra sandalyesinde oturmuş yine beni izliyordu. Bıkmadan, usanmadan, tek bir saniye yorulmadan.

“Ne oldu?” dedi korkuyla yaklaşp. “Kâbus mu gördün? Hazul mu?”

“Hayır,” dedim. “Rüya görmedim.”

“Canın bir şey mi istedi?”

“Sayılır.”

“Söyle,” dedi inanılmaz bir mutluluk ifadesiyle, “hemen getirsinler.”

“Bu,” dedim. “Biraz farklı.”

Işığı açıp yanı başıma sürüklendi ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Yüzüme düşen saçlarımı geriye attı ve elini yanağıma koyup “söyle hadi,” dedi. “Neden çekiniyorsun?”

“Çünkü,” dedim sıkışan soluğumla. “Bu kabul edeceğin bir şey değil. Hem saat gecenin...”

“Üçü,” dedi. “Ama önemli değil, istediğin her şeyi yapacağım.”

“Onu hissedemediğim için kendimi kötü hissettiğimi biliyorsun. Anne olacağımı bana tasdik ettirecek hiçbir duyguya sahip değilim. Onu karnımda taşıyorum ama bir varlığı yok.”

“Evet,” dedi sabırsızca. “Devam et.”

Uzunca bir süre sessiz kaldım.

“Söyle Fegel.”

Eline tutunup gözlerimi bir anlığına kapatarak kelimeleri ağzımdan atıverdim.

“Bebek görmek istiyorum.”

“Bebek mi?” diye sordu hayretle. Gözümün tekini açıp yüzünün ifadesine baktım. Evet, şaşkındı.

“Ne bebeği Fegel?”

“Bilmiyorum,” dedim omuz silerken. “Herhangi bir bebek.”

“Bir başkasının bebeğini mi getireyim?”

“Yok, hayır hayır,” dedim buna şiddetle itiraz ederek. “Belki gizlice bir hastaneye girebiliriz. Yeni doğan bebeklere bakarım. Seslerini duyarım. Belki oradayken onu hissederim. Yoksa bu şey bana doğuma kadar acı vermeye devam edecek.”

“Tamam,” dedi ayağa kalkıp ileri geri yürüyerek. “Bir düşünelim bakalım, hastane dedin. Hypatia,” diye seslendi.

Kapı tıkladı, sonra da Hypatia göründü.

“Yaklaş,” dedi. “Küçük bir operasyonumuz var. Bizimkileri harekete geçir. En yakın hastanenin şu doğum...”

“Yeni doğan ünitesi,” dedi Hypatia gülümseyerek.

“Evet,” dedi Petra. “Oraya gireceğiz ama kameraları kapatın. Hem de hepsini. Babama da söyleyin ayaktaki herkesi uyutsun.”

Hypatia başını sallayıp gözden kaybolduğunda Petra da yönünü dolaba çevirmişti, kalın bir hırkayla bana doğru yaklaştı. Üzerime giydirdi ve “ayakkabı,” diye mırıldandı.

“Hayır,” dedim. “Ayaklarım balon gibi görmüyor musun? Lütfen giydirme bana onları.”

“O halde çorap,” dedi. Çekmeceleri karıştırıp diz kapaklarıma kadar çıkacak bir çorabı ayağıma giydirmeye başladı. Gözlerim dolmuştu.

“Ne oldu?” dedi şaşkınca.

“Hiç,” dedim ne kadar şanslı olduğumu onun yüzüne bir kez daha söylemeyerek. “Sadece heyecanlıyım.”

“Tamam,” dedi, “birazdan gideceğiz.”

Yanıma oturup öne doğru eğildi ve bir beş dakika bekledikten sonra benim duyamayacağım bir komutla ayağa kalktı. Kucağına aldığı anda karanlığın içinde yuvarlanıyordum. Ta ki bir hastane koridoruna ayak basana kadar. Petra omuzlarımdan tutup beni geriye çevirdiğinde irkildim. Çünkü tam olarak onların önünde duruyordum. Cama elimi yapıştırdım ve hayretle baktım onlarca bebeğe.

“Girebilir miyiz?” diye fısıldadım güçlüce yanan florasın ışıklarının altında parlayan yeşil gözlerine umutla bakarken. Bu yeşili ilk defa bu kadar açık görüyordum. Neredeyse şeffaflaşmıştı. Belli etmiyordu ama kendini tuhaf hissettiği bir gerçektir, ilk defa hissediyordu bu duyguyu kalbinde. Bu da gözlerinin rengine yansımıştı.

“Peki,” dedi. “Girelim.”

“Onlar için zararlı olmaz mıyız?”

“Fegel,” dedi bilgiç ifadesiyle. “Bizler normal yaşayanlar değiliz ve onlara bulaştıracak zararlı bir bakteri de taşımıyoruz. Bu yüzden belki de onlar için en zararsız varlıklar biziz.”

Bunun rahatlığıyla kapıya doğru yürüdüm. İlk giren bendim çünkü o hiç hareket etmemişti. Kuvözlere doğru yavaş adımlarla ilerlerken kalbim neredeyse ağzımdan fırlayacaktı. Elim karnımda, kuvözün birine doğru yürüdüm. Tanrım, o kadar küçüktü ki, minicik, dünyanın en masum, en güzel şeyi olmanın zarafetini taşıyordu.

Titreyen elimi ona doğru uzattıysam da yapamadım. Gözyaşlarım çoktan akmaya başlamıştı. Odanın kokusunu derince içime çektiğimde o an Hypatia’nın ne demek istediğini anlamıştım. Buradaki kokuyu daha önce hayatımın hiçbir yerinde almamıştım. Ne dünyada, ne Petra’nın çiçek bahçesiyle meyve ağaçlarında ne de diğer tarafta. Ne de Tanrı’nın bana ulaştırdığı o çiçekte. Bu kokunun bir eşi benzeri yoktu.

Saflıkla örölüydü onlar, bir melekten bile daha üstündü. Peki sonrasında? Kimdi bizleri böylesine kirleten, günahın, çamurun ortasına atan? Anne sütünün bekâretini ağzımıza zehir niyetine dolduran.

Kimdi?

Ellerim cesaretini toplayıp onu yavaşça yerinden kaldırdı. Bir erkekti bu bebek. Şirin, mavi bir tulumu vardı.

Başımı cama çevirdiğimde gördüm Petra'yı. Onu kucağında görünce dolan gözlerini gizleyememişti. Bir canavardı o, bir ölüm makinesi. Fırsatını bulsa, şu an bile bir insanın kafasını gövdesinden ayırabilirdi ama şimdi burada, bir başkasına ait bir bebeği kucağında gördüğünde, kalbine sığmayan bir aşkla beni izlerken sonsuz bir merhamete bürünüyordu bu katil. Nasıl? Tanrım, akıl erdiremiyordum. Yapamıyordum. Onun sevgisine bir türlü erişemiyordum.

Derin bir nefesle onu yüzüme yaklaştırdım ve kokusu eşliğinde kendimi cennetin başköşesinde hissettim.

“Hadi,” diye seslendim. “Buraya gel, yanımda olmanı istiyorum.”

“Ben mi?” dedi kendini işaret ederek. “Evet,” dedim duygu dolu bir tebessümle. “Sen.”

Fısıltıyla söylüyordum bunları.

Başını itiraz edercesine salladı ama benim bakışlarım son derece kararlıydı.

Daha fazla direnemedi o bakışlara ve içeri girip yanı başıma doğru sürüklendi. Yay gibi gerilmişti ifadesi. O kadar rahatsızdı ki, bunu her haliyle belli ediyordu. Kollarını göğsünde birleştirip bakışlarını etrafta gezdirdi.

“Petra,” dedim, “ona baksana, ne kadar da güzel.”

“Öyle,” dedi yüzüme bakmadan.

Ona doğru yaklaştım ve bebeği ona doğru kaldırdım.

“Lütfen bir kez olsun bak. Onu öldürmek zorunda değilsin artık, ruhu seni büyülemek, sana işkence etmek zorunda değil.

O bir bebek. Yakında biz de bebeğimizi böyle kucağımıza alacağız. Lütfen, bak hadi.”

Çok direndi. Dayandı. Savaştı. En sonunda gözlerindeki o karanlık orman, yönünü ona çevirdi.

Takılı kalmıştı. Gözünü kırpmadı. Nefes almadı. Donup kaldı. Ne görüyordu onda, ne işitiyordu bilmiyordum ama bildiğim tek şey büyülendiği idi.

“Kucağına almak ister misin?” diye sordum aynı fısıltıyla.

“Ben mi?” diye sordu gittikçe afallaşan ifadesiyle.

“Evet,” dedim. “Sen.”

Şaşkınca baktı gözlerime. “Fegel,” dedi. “Yapamam. Çok küçük.”

“Yaparsın,” dedim. “Hadi tut onu.”

Dikkatle uzattım ona.

“Yapamam,” dedi bir adım geriye çekilerek. “Onu incitirim.”

“Hayır,” dedim. “Bana nasıl dokunuyorsan, incitmeden, kırmadan, şefkatle. Onu da öyle gör. Yapabilirsin.”

Uzun direnişlerin sonunda onu iri ellerinin içine alıp kendinden uzak bir mesafede tuttu.

Elimi ellerinin üzerine koyup bebeği kendine doğru yaklaştırdım.

Ellerinin içinde kaybolup gitti o küçücük şey. Gözyaşları eşliğinde gülümsedim. Elim karnıma gitti ve ona ulaşmaya çalıştım. Ne yaparsam yapayım hiç faydası olmadı. Yine de bunca bebek bir nebze de olsa acımı hafifletmişti.

Sonunda gülümsedi, alıştıyordu onu izlemeye. O şeffaf yeşili gözünü kırpmadan onun üzerine dikti. Gamzeleri belirirken bebekle birlikte odanın içinde gezinmeye başladı. Diğer kuvözleri dolaştım. Hepsi de mışıl mışıl uyuyordu. En kenarda biri vardı ki gözüm büyük bir dikkatle ona takılmıştı. Hepsinden daha küçük, daha çelimsizdi. Rengi soluk ve morumsuya dönmüştü.

“Petra,” dedim korkuyla. “Ona bakar mısın?”

Kucağındaki bebeği dikkatle yerine yerleştirdi ve bana doğru yaklaştı. Onu görür görmez ne olduğunu anlamıştı.

Başını üzgünce iki yana salladı.

“Ölecek,” dedi. “Çok az bir vakti var.”

İki elimle ağzımı kapatıp gözyaşlarımı yanaklarımdan bir yağmur gibi akıttım.

“Lütfen,” dedi bana sarılarak. “Bunu yaşayan milyonlarca bebek var evrende. Bu bir yazgı.”

“Hayır,” dedim, “ona yardım etmeliyiz.”

“Tanrı değiliz.”

Gözyaşlarımı hızlıca silip “evet,” dedim. “Değiliz ama kaderleri değiştirebiliriz.”

“Bedelini öderiz Fegel.”

Omuz silktim. “Kabul ediyorum. Onu kurtar.”

“Fegel,” dedi kızdığını belli edercesine. “Buraya ne için geldiğini hatırla.”

“Hatırlıyorum,” dedim. “Kendi çocuğumu hissetmek için ama burada, gözlerimin önünde bir yaşamın sonlanmasına izin veremem. Ona yardım edelim, lütfen.”

“Dünyanın bir kahramana ihtiyacı yok Fegel, dünyanın bir düşmana, kötölüğe, karanlığa ihtiyacı var. Tanrı isminin önüne geçilmesine izin verir mi sanıyorsun? Kurguyu, kaderi değiştirir mi? Nasıl öğretir insanlara sabrı, iyiliği, merhameti? Mutlu, kusursuz bir yaşam ne verir insana? Acıyla yoğrulmamış yaşam, yaşam mıdır Fegel? Bırak Tanrı iyiliği de kötölüğu de sürdürsün dünyada. Bizim yardımımıza ihtiyacı yok onun. Teraziyi dengelemek bize değil O’na düşer.”

“Onu ölüme mi terk edeceğiz?”

Sinirle gülümsedi.

“Tanrı terk ettikten sonra biz ne yapabiliriz ki?”

“Öyleyse ne diye bize sonsuz bir yaşam sağladı? Terazî olamayacaksak, yazgılara dokunamayacaksak biz nedeniz? Şu an, şu saniye neden bu bebeğin yoluna çıktık söylesene?”

Bir anlık afallamanın ardından gözlerini kapatıp dişlerini güçlüce sıktı. Ne diyeceğini bilememişti gözlerime bakarken.

Başını olumsuzca salladı ve “daha ne kadar kalacaksın burada?” diye sordu.

Ona cevap vermedim ve bir melekten bile daha asil bir ruha sahip bu masum bebeğin kuvvözüne tutunup ona doğru eğildim. Birkaç damla gözyaşı onun cansız kollarına düştüğünde “eğer,” dedim. “Buradan sana yardım edemeden ayrılırsam affetme beni, asla affetme. Çünkü sana yardım edemeden buradan ayrılırsam ben de kendimi hayatım boyunca affetmeyeceğim.”

Doğrudum ve karnımı tutarak kapıya doğru yürüdüm. Bugün burada kendi bebeğimi hissedememiştim ama çok daha önemli bir şeyin farkına varmışım.

Başka acıların ruhuma değdiği ve geriye kalan o sonsuzlukta ruhumun bu acılarla ilmek ilmek örüleceği.

“Fegel.”

Koridorun güçlü ışığı kendi dünyamı karanlığa boğmadan evvel başımı onun sesine doğru çevirdim. O güçlü ışık çoktan sarmıştı onun benliğini. Işık sende, diyen Paracelsus’un cümleleri sarmıştı. O dik, mağrur duruşuna binlerce methiye düzebilir, ayaklarına kapanarak ona ne kadar âşık olduğumu milyonlarca kez haykırabilirdim.

Kucağına alıp sarmaladığı bebeği bana doğru uzattı ve “tut,” dedi. “Gidiyoruz.”

Gözlerimdeki birer damlayla tutundum o bebeğe. Onun masumiyetine.

Petra’nın karanlığıyla birlikte aydınlığa çıktığımda onun yolu bizi Patrizio’nun malikânesine çıkarmıştı. Paracelsus’un karşısına.

Kısa bir şaşkınlığın ardından oturduğu koltuktan kalktı ve çocukların memnun ifadeleri eşliğinde bize doğru yürüdü. Petra onu kucağımdan aldı ve ikisi birden Patrizio'nun malzemeleriyle örülü odasına doğru yol aldı.

Alev alev yanan şöminenin önüne geçip huzur dolu bir nefesle gözlerimi kapattım.

Bugün ilk defa bir hayata dokunmuş, bir yazgıyı değiştirmenin onulmaz şerefiyle dolmuştum.

Gözlerimi açtığımda evimde, kendi yatağımdaydım. Bir an için uyku sersemliğiyle acaba rüya mı gördüm diye düşünmüştüm ki Petra'nın yüz ifadesi bana her şeyin gerçek olduğunu haykırıyordu.

“Ne oldu?” diye sordum panikle. Doğrulmak zordu. Hemen ayağa kalktı ve bana yardım etti.

“Yaşayacak,” dedi. “Tanrı ona başka yerden vurmadığı sürece şu an için fazlasıyla sağlıklı.”

Gözlerimi kapatıp şükürle verdim nefesimi. Kollarımı onun boynuna doladım ve yanağına binlerce öpücük kondurdum.

“Seni seviyorum. Çok teşekkür ederim Petra, çok teşekkür ederim.”

“Senin için yaptım,” dedi. “Senin kendini iyi hissetmen için.”

“Biliyorum,” dedim gülen gözlerimle. “Eğer ona yardım edemeden dönseydim sonsuza kadar yaşayacaktım bunun acısını. Ama şimdi yardım ettiğimizi biliyorum.”

Başını salladı.

“Kahvaltı zamanı.”

Beni banyoya taşıdı. Yüzümü kendi elleriyle yıkayıp havluyla da özenle kuruladı. O süre boyunca bakışlarım onun ciddiyet taşan yüzündeydi. O ne kadar ciddiye ben o kadar muziptim. O kadar mutluydum ki bunu yüzüme yansıtmasam çatlardım.

Sayılı adımlarım onun canını sıkmış olacak ki hemen kucağına aldı ve mutfağı kadar hızını kullanmadan yürüyerek ulaştı.

Bugün bir tek Nesya vardı.

“Diğerleri nerede?” dedim.

“Bugün kalabalık istemiyorum,” dedi Petra beni sandalyeye oturtturarak. “Herkesten bıktım. Hatta Nesya’dan da ama sakız gibi yapıştığı için onu gönderemedim.”

Nesya hiç oralı olmadı.

“Bugün nasılsın?” diye sordu, “bir ağrın var mı? Bir tuhafılık?”

“Hayır,” dedim kızarmış ekmeği dişlerimin ucuyla tırtıklarken. Petra öyle bir kızgınlıkla çatmıştı ki kaşlarını ürpererek geri kalanını ağzıma tıktırırverdim, açılan gözlerimle “iyiyim,” dedim. “İştahım da yerinde hem.”

Tanrım, korku böyle bir şeydi.

“İki haftamızı kaldı Fegel, iki hafta sonra onu kucağına alabileceksin.”

“Evet,” dedim hiçbir heyecan duymayarak. Bundan dolayı utanç duymuştum ama elimden bir şey gelmezdi.

“İşte bu da sütün. Yumurtanı da soğumadan yemelisin.”

“Sahi,” dedim. “Doğumdan sonra nereye gitmeyi düşünüyorsun? Defterini aramaya mı? Artık görevini tamamlamış oluyorsun.”

Başını kaldırmadan elindeki patatesleri soymaya başladı.

Gözüm bu sessizlik karşısında Petra’ya kaymıştı.

“Nesya,” dedi Petra. “Ne yapacaksın gerçekten?”

“Bilmem,” dedi. “Giderim bir yerlere ama kal derseniz de kalırım.”

“Hayatın boyunca bizimle yaşayamazsın,” diye azarladı Petra onu. “Git defterini bul ve bu güne kadar ne yapıyorsan onu yap.”

“Pek dostum yok biliyorsun,” dedi yine başını kaldırmadan.
“Sen beni Fegel için çağırmadan önce son derece yalnızdım.”

“O zaman yalnızlığına kaldığı yerden devam et.”

“Peki,” dedi. “Sen nasıl istersen.”

Bu süre boyunca bize hiç bakmamıştı. Petra’ya işaret ettim.
O gider gitmez de Nesya’yı yanıma çağırdım.

“Kolyen yanında mı?” dedim.

“Evet,” dedi göstererek.

“O halde rahatça konuşabilirsin.”

Yutkundu ve dolan gözleriyle başını salladı.

“Bilmiyorum Fegel, kendimi gerçekten yalnız hissediyorum.
Hiç seilmeyeceğimi, geriye kalan o sonsuzlukta bir lanetli
gibi yaşayacağımı.”

Poflayarak eğildim ona. Neden bütün elemliler beni
buluyordu ki? Francesca bir yandan, Marlo bir yandan, Nesya
bir yandan. Hypatia için bile üzülüyordum.

“Peki, senin için ne yapabilirim?”

“Şey...” Dolan gözlerini sildi bir çırpıda. “Belki biraz daha
burada kalmama izin verirsiniz,” derken yanakları kızarmıştı.

“Tamam,” dedim. “İstediğin kadar kalabilirsin.”

Sevinçle aydınlandı yüzü. Az önceki halinden eser
kalmamıştı. Doğruldu ve boynuma sarılıp yanağımdan uzunca
öptü. Teşekkür ederim kelimesini ardı ardına yüzlerce kez
sıralarken çocuklar gibi de zıplıyordu. Ne yaptığını bilemez bir
heyecanla etrafında döndü ve “çamaşırlar,” dedi. “Onları
makineden çıkarmam lazım. Ütü var yapılması gereken.
Gitmem lazım.”

Koşarken onu ilk defa böyle görmenin şaşkınlığını
yaşıyordum. Petra bir anda yanımda belirdi ve “ondan pis
kokular alıyorum,” dedi.

“Abartma,” dedim. “Sadece kendini yalnız hissediyor.”

“Onu ne kadar tanıyorsun Fegel? Ben tanıyorum. Benim
tanıdığım Nesya bu kadar küçük düşürmez kendini. Bir çıkarı

olduğu o kadar belli ki. Ama senin saflığın sayesinde göz boyamayı da en iyi şekilde başarmış.”

“Petra!” dedim. “Neden ona karşı bu kadar katırsın? Benim için elinden geleni yapıyor.”

“Evet,” dedi. “Yapıyor. Peki, karşılığında ne isteyecek? Söyle Fegel, senin gözlerinde ne gördü Nesya? Ne gösterdin ona?”

Titreyen ellerimle birlikte masaya tutundum.

O denli afallamıştım ki söyledikleri karşısında, bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Haklı olabilir miydi? Aslında, bir yandan da haklıydı. Nesya o gün Petra’dan vazgeçmişti. Onun derdi Petra değildi. Başka bir şeydi. Başka? Dante?

“Dante,” dedim gözlerimi ayırıp. “Onu mu istiyor?”

“Onun ne istediğinin hiçbir önemi yok Fegel. Sen istediğin sürece burada kalır. Aksi halde onun icabına en iyi şekilde bakarım. Umurumda bile olmaz.”

Doğrulamaya çalıştım. “Biraz yürüyelim mi?”

Elbette bu yürüyüş benim ayaklarımla değil onun ayaklarının üzerinde itilmemizle gerçekleşecekti. Ormanın derinliklerine süzüldük. Gölün ulaşabildiği son noktada, sıcak havayla soğğun birleştiği o ince çizgide çimlerin üzerine uzandım. Masmavi gökyüzü Petra’nın emrine itaat edercesine maviliğini son haddine kadar barındırıyordu. Rüzgâr ılık esebilmek için elinden geleni yapıyordu ve her şeyi ayaklarına kolaylıkla serebilen bu adam beni ne kadar severse sevsin kendine yetiremiyordu.

“Biraz daha dayan,” dedi yüzüme doğru usulca fısıldarken. “Sonsuzluğun büyük dilimi için bugün, burada çok ama çok azı için dayanmamız gerekiyor. Sonra her şey yoluna girecek. Söz veriyorum.”

“Biliyorum,” dedim parmağımı kaşına doğru uzatarak. Bir yol gibi izledi parmağım baştan sona, sonra yanağına, çok

nadir beliren gamzesinin yerine kondu. Gözlerim gözlerini bulduğunda o yeşillik bir kez daha açılmıştı.

“İhtiyacım var sana,” dedim. “Bir tek sana ihtiyacım var. Beni öpmene, senin olmama. Seninle yaşayacağım her şeye.”

“Bugünlük öpücüğüm yeterli olur mu?” diye fısıldadı.

Dolan gözlerimle salladım başımı.

Yarım asır diye düşündüm onun öpüşüyle savrulurken. Yarım asır.

Hem savrulduğum, hem de savrulan parçalarım tutunup bir kez daha ona âşık oldum.

Gittikçe artan bir dalga gibi çarptı ruhuma.

Çarpıp darmadağın etti.

Her bir parçasını toplamak şartıyla beni devirmeye durmadan, dinlenmeden, nefes bile almadan devam etti.

Doğum

Derin bir sessizlik. Yeryüzündeki her şey susmuş gibiydi. Saatin tik takları bu muazzam sessizlikle yankılanıp zihnimin duvarlarına çarpıyor, bir hızlanıp bir yavaşlayan kalbimi etkisi altına almaya çalışıyordu.

Hiçbir şey olmuyordu bunların dışında.

Yatak odası doğum odasına dönmüştü. Masanın üzeri envai çeşit ilaç ve malzemeye kaplıydı ve ben hangisinin ne işe yaradığına dair tek bir fikir sahibi değildim. Yatağıma yarı yatar vaziyette uzanmış etrafı izliyor, ellerim patlamak üzere olan göğüslerimin altında birleşmiş usulca bekliyordu.

Nesya sandalyesinde iki büküm bir halde ellerini ovuştururken, Petra sabırsızca odanın içini turluyordu. Hepsi de benden gelecek ufacık bir belirtiyi beklemekteydi. Burada Petra'yla Nesya. Dışarıda bir köy dolu ölümsüz ve ailemin en büyük parçası olmuş Paracelsus'la çocukları. Olmazsa olmaz Marlo. Francesca dışında herkes buradaydı.

Gözlerim bir an için tavanı buldu ve uzaklara, oldukça uzaklara dalıp gittim. Kendi çocukluğuma dair küçük bir anıydı beni böylesine derinlere gönderen. Lelis'le Defi'nin şen çığlıklarını bile duyuyor gibiydim. Sonra kendimin. Sadece sesler. Çok eğlenmişe benziyorduk. Gülüyorduk, neye güldüğümüzü bile bilmeden üstelik. Dudaklarım bu silik anı karşısında hafifçe seğirdi. O kahkahalar giderek yükseldi kulaklarımda. Sonra bir anda kesildi. Hem de öyle bir kesildi ki

kulaklarımın sağır olduğunu bile düşündüm. Ne saatin tik takları ne de Petra'nın odayı turlayan adımları, hiçbir şey duyamıyordum.

Kalp atışlarım korkuyla hızlandı.

O an, işte o an şiddetli, korkunç bir ağrı saplandı karnıma. Ellerimi bırakıp yatağa sıkıca tutundum. Nesya doğruldu, bir şeyler söyledi ama ben hiçbir şey duymuyordum. İkisi de panik halinde bana doğru yaklaştı. Açık duran bacaklarım onlara ilginç bir seyir sunarken benim tek düşündüğüm bu dayanılması güç acıydı. Sanki aşağıdan bir bıçak saplanıyor, o bıçağın ucu beynimden çıkıp ruhuma ulaşıyordu.

Sıktığım dişlerimi daha fazla kontrol altına alamadım ve korkunç bir çığlıkla olduğum yerde sıçradım. Çığlığım sağırılığımı kırıp geçmişti. Bütün sesler daha önce hiç olmadığı kadar net bir şekilde yansıdı kulağıma. O kadar gürültülüydü ki her şey. Nesya'nın elbisesinin yatağın üzerinde sürtünüşü. Eldivenleri ellerine takarken çıkardığı o hışırtı. Tenime dokunması. Petra'nın masanın üzerinde döke saça getirdiği malzemeler. Gözlerimi bir anlığına kapatıp sadece seslere odaklandım. Tanrım, acı bir çığlık daha fırlamıştı ağzımdan. Avazım çıktığı kadar haykırdım. Tırnaklarımı bütün gücümle örtüye geçirdiğimde soluğum kesilmişti.

Dayanamıyordum. Hayır, dayanamıyordum. Bu acıyı çürürken bile tatmamıştım. Lanet geceler boyunca inlerken, acılarla kıvranıp her zerreme kadar tükenirken de. Leş yiyen kurtlar bedenimi sarıp etlerimi kemirirken bile.

Ah, hayır, hayır.

“Petra!”

“Dayan Fegel,” dedi kollarımdan tutup beni yastık yığınlarının arasına bastırırken. Ter içinde kalan yüzümü havluyla kuruluyor, durmadan nefes almamı söylüyordu ama ben nefes alamıyordum.

Acı vardı, çok büyük bir acı. Durmadan artan bir acı.

“Yalvarırım,” dedim dişlerimin arasından. “Yardım et.”

“Hayır,” diye kükredi Nesya’ya dönüp. “Hiçbir işe yaramıyor. Damardan vereceğim.”

Beni bırakıp dünya üzerinde kimsenin sahip olamayacağı o yıldırım hızıyla saniyeden daha kısa sürede yeniden yanıma bulmuştu. Kollarıma sapladığı binlerce iğneyle.

Gözlerimden akan yaşlarla tutundum kollarına. Hiçbiri işe yaramayacaktı. Ne verirse versin, ne kullanırsa kullansın, işe yaramayacaktı. Tanrı bu acıyı çekmemi istemişti. İki ölümsüzün sahip olacağı bir çocuğun bedeli buydu. Hiçbir insanın dayanmakta gücünün yetmeyeceği muazzam bir acı yığımı.

Dağları devirip yerle bir edecek, insanın aklını başından alacak bir acı.

Kendi çığlığıma eklenen binlerce ses vardı burada. Hepsi de telaşlı, hepsi de korku doluydu. Kapıyı yumrukluyor, duvarları tekmeliyor, ağaçları deviriyordu. Bir süre sonra hepsi birbirine karıştı ve zihnim bedenimi terk etmeden önce ruhumdan yükselen feryatla kalan o tek bağıni da ansızın kopardı.

Petra Nesya’yı elinin tersiyle güçlüce itiyor. Nesya o hızla savrulup çığlığımla yarışacak bir ses eşliğinde dolapta çatlaklar açarak yeri buluyor. Nefes almıyorum. Bütün dünya benim acı çığlıklarımdan ibaret. Tek yapabileceğim buymuş gibi.

Çığlık atmak.

“Fegel! Nefes al, Fegel.”

Nefes almak, diye düşünüyorum. Daha önce hiç duymadığım bir kavrammış gibi. Sonra her şey gibi o da gözümün önünde dans eden bir duman gibi dağılıp yok oluyor.

Petra’nın görüntüsü.

Nesya’nın görüntüsü.

Odanın görüntüsü.

Her şey. Etrafımdaki her şey Tanrı’nın eline aldığı devasa bir silgiyle silinip gidiyor.

İnsan Fegel insanlığıyla sınıyor. Ona yüklenen acılarla. Hazul'un bile taşımakta zorlandığı aşkla ve hududu olmayan bir melankoli yığınıyla.

İnsan Fegel çığlıklarıyla yarışıyor.

Onu insan yapan bütün özellikleri bir bir elinin tersiyle itiyor ve yalnızca tek bir şey oluyor.

Acı.

O acıyla Tanrı'nın kalbine düşüyor, orada bir damla oluyor Fegel. Denizde bir kum tanesi gibi. Tanrı'nın kalbinde tek bir damla. O damla yolunu bulup uçsuz bucaksız o kalbin içinde yuvarlanıyor.

Yuvarlanıyor, yuvarlanıyor, yuvarlanıyor.

Ta ki tekrar dünya göğüne düşene kadar yolculuğu sürüyor.

O damla daha önce hiç görmediği bir eve düşüyor, orada tek bir göz olup bir kadından doğan bebeği kucaklıyor. Sonra başka bir eve, oradan başka bir eve.

İnsanlar geçiyor, insanlar aşıyor. Ama hepsinde aynı sona ulaşıyor.

Bir bedeninin içinde barınmış başka bir bedeninin aldığı ilk nefese.

O nefes damlayı kucaklıyor. Bir kanat takıyor sonra kendine. O kanatla birlikte göğe yükseliyor ve dünya üzerinde doğan her insanın doğum anına şahit oluyor.

Evler, insanlar, evler, insanlar...

O damlanın yolculuğu bir türlü bitmiyor. Gidiyor, gidiyor, gidiyor. En sonunda kendi doğumuna ulaşıyor. Onu doğuran kadın öylesine tanıdık ki, ağzında bıraktığı sütün tadıyla birlikte ona can katıyor.

Damla, ona yaşam üfleyen kadını bırakıp oradan uzaklaşıyor.

Açıyor kanatlarını iki yana, çılgınca süzülüyor.

Tanrı yokluyor şefkatli elleriyle o damlanın acısını. Bakıyor ki geçmemiş, yolluyor gerisin geri, evler, insanlar, evler, insanlar...

Her bir bebekte bir acı zerresi bırakıyor.

O zerreler ona nefes olarak geri dönüyor ve o damla asırlar gibi gelen bir sürenin ardından ancak kendi nefesini alabiliyor.

Sesler yeniden yükseliyor damlanın kulağında. Bitti diyen sesler, her şey yolunda diyen sesler.

Ama damla kalmıyor orada, yoluna kaldığı yerden devam ediyor.

Tanrı bir kez daha uzatıyor ellerini ve en şefkatli haliyle kucaklıyor.

Bakıyor ki dünyanın sonuna ulaşmış o damla. Artık gidebileceği, görebileceği bir doğum kalmamış. Alıyor onu oradan, alıyor ve yeniden kalbine bırakıyor.

O kalpte büyümeye başlıyor o damla.

Büyüyor, büyüyor, büyüyor.

En son, kocaman bir okyanus olup Tanrı'nın kalbinden taşarak serin sularını dünyaya akıtıyor.

O damla ilk kez özgür kalıyor ve özgürlüğünü sırtlanıp bir daha ayrılmamak üzere dünyaya ayak basıyor.

Hissetmek

Şeytanın cennete giremeyeceğine inanırdım hep. Tanrı'nın baş düşmanı olduğuna. Onu sonsuz bir azapla cezalandırıp cehennemın en ücra köşesinde ilelebet barındıracağına. Tanrı'nın şeytanı muhatap almayacağına. Ama bugün yanıldığımı anlıyorum ve buna bizzat gözlerimle şahit oluyorum. Sen benim gözümde o şeytan olarak kalmaya devam edeceksin Petrarca, ama inandığım şu ki, hepimizden önce cennete gireceksin. Çünkü Tanrı seni bizlerden daha çok sevmiş.”

Babamın sesini özlemiştim. Sesindeki o teskin edici tınıyı. Konuşurken bazı kelimelerin üzerine özenle basmasını ve onların altını çizer gibi konuşmasını.

Gözlerim açılmak için çabalarken bedenim de kıpırdayabilmek adına adeta bir savaş veriyordu ama bütün çabalarım bu savaşın ardından her defasında sonuçsuz kalıyordu.

Petra odada olmalıydı. Bunları dinliyor ve babamın yüzüne ifadesiz bir şekilde bakıyor.

Peki ya o?

Dante?

Odada gezinen küçük ama telaşlı adımlar vardı.

“Terlemiş,” dedi, “üzerini değiştirelim.”

“Ben hallederim,” dedi Petra. Bu Nesya'nın sesiydi. En durgun haliyle onu savuşturdu. O telaşlı adımlara kararlı adımlar eklenerek odadan ayrıldı. Kapı yavaşça kapanmıştı.

Petra üzerimdekileri çıkarıp havluyla vücudumu özenle kuruladı ve yeni kıyafetler giydirip elleri saçlarımda gezinerek yüzüme doğru eğildi. Nefesini hissediyordum. Kokusu hiç olmadığı kadar berrakça doluyordu içime.

“Hadi Fegel. Uyan artık.”

Uyanmak istiyordum. Gözlerimi açıp boynuna sarılmak ve ardından yataktan kalkıp koşar adımlarla oda oda Dante’yi aramak. Onu kucağıma alıp sonsuz bir aşkla bağrıma basmak.

Ama olmuyordu. Kahretsin. Bedenime dair ne varsa hiçbirini benim hükmümde değildi.

“Fegel! Beni duyuyor musun?”

Bu Mel’di. Tanrım, “evet,” dedim. “Evet, seni duyuyorum.”

“Uyanman gerekiyor Fegel. Herkes burada. Herkes onun yanında. Artık sende uyan.”

“Yapamıyorum,” dedim çaresizce. “Yapamıyorum. Bana yardım et.”

“Yapabilirsin,” dedi. “Bu saatten sonra yapamayacağın hiçbir şey yok.”

Bu da ne demekti, bir türlü anlam verememiştim.

“Sadece odaklan. Tek bir perde. Kaldır at Fegel. Ardı billur bir ışık.”

Aldığım derin bir nefesle sırtıma ağır bir yük yüklendi. Ve ben o yükü tek seferde kaldırıp attım. Gözlerim binlerce yıllık bir uykudan uyanır gibi açıldı dünyaya. İlk gördüğüm oydu. Gülümsetti.

“Petra,” dedim sahip olduğum bütün gücümle.

“Sonunda,” dedi saçlarımı sıvazlayarak. “Sonunda Fegel.”

“Onu istiyorum,” dedim. “Onu görmek istiyorum.”

“Göreceksin,” dedi. “Biraz toparlan.”

“Hayır,” dedim güçlü bir itirazla. “Şimdi istiyorum.”

“Getireyim,” deyip doğruldu ve kapıdan hızlıca çıkıp kucağında onunla birlikte geri döndü. Bütün bedenim bu heyecanla titremeye başlamıştı bile.

Ter saç diplerimden başlayıp bedenime doğru büyük bir hızla akıyor, doğrulmaya çalıştıkça gücümü benden gerisin geri çekiyordu.

Petra'nın bakışları bir onun bir benim üzerimde, artık sevgisini kime daha çok vereceğini bilemiyormuş gibi durmaksızın bocalıyordu. Yine de o mutluluk yüzünde dünyanın en kusursuz tablosu gibi bütün renklerini yüzüme yansıtıyordu.

Baba olmanın verdiği sevinci.

Hemen yanıma oturduğunda sabırsızca elimi ona doğru uzattım ve sırtıma aldığım yastıklarla yarı oturur pozisyonda onu görmeye çalıştım.

Başının üzerinde biriken örtüyü çekti Petra ve gülümseyen yüzüyle bana çevirdi.

Tanrım, titreyen ellerim bir anda ağzımı buldu ve hıçkırıklara boğularak sarsıla sarsıla ağlamaya başladım.

Oydu. Ta kendisi.

Yemyeşil gözlerini gözlerime dikip gülücükler saçarken ağlamayıp da ne yapacaktım? Ağlamam gerekirdi. Kendimi yerden yere, duvardan duvara çarpmam. Bu acıydı, bu mutlulukla sarmalanmış dayanılmaz bir sızıydı.

Simsiyah saçları başının üzerinde muntazamca taranmış, o süt beyazlığını andıran muhteşem teni güneş ışığıyla aydınlanmış odada görkemli haleler yaratıyordu. O kadar güzeldi ki, o kadar büyüleyici. Onun tarifini yapamıyordum. Kirli ellerimle dokunamıyordum bile ona.

“Hadi,” dedi. “Almayacak mısın kucağına?”

“Ben mi?” dedim şaşkınlıkla.

“Evet,” dedi kocaman bir gülümsemeyle. “Sen. Annesi değil misin?”

“Annesiyim,” dedim zorlukla duyulabilecek bir fısıltıyla. “Annesiyim.”

Onu kollarıma verdiğinde ne hissedeceğimi bilemedim. Hangi duyguyla çarpıyordu kalbim, hangisi pervane gibi çeviriyordu gerçekten bilmiyordum. Hepsi iç içe geçmiş ayrılmamacasına bütünleşmişti.

Petra ıslak yanaklarımı silerken gözlerimi ondan alamıyordum.

“Üç saattir seni bekliyor Fegel. Epey acıktı, ama o kadar uysal bir çocuk ki hiç mızızlanmadı.”

“Acıktı mı?” diye sordum yine en aptal halime bürünerek.

“Evet,” dedi dudaklarını büzüp işaret parmağını tam da oraya doğrultarak. “Emzirmen gerekiyor.”

“Şey,” dedim kekeleyerek, “evet.” Neden böyle tutuktum? Neden en özel anlarda aptal gibi davranıyordum? Ah, kahretsin.

“Yardım etmemi ister misin?”

“Hayır,” dedim, “halledebilirim. Sanırım.”

Başımı yeniden ona çevirdim. Hâlâ çok küçüktü, hayalimde gördüğüm o anından çok daha küçük. Ama gözleri, gözleri aynıydı. İri birer inci tanesi gibi. Yeşil inciler.

Ve gülümsemesi. O bebek haliyle nasıl beceriyordu böyle tebessüm edebilmeyi.

“Daha bekleyecek misin?”

“Ah,” dedim. “Affedersin, ben, dalmışım.”

Tişörtümü kaldırdığında ortaya çıkan süt dolu balonla yanaklarım alev almıştı.

Utanmak zorunda değildim hâlbuki.

Bu dünyanın en doğal şeyiydi.

“Tamam,” dedi. “Görüyor musun? O biliyor ne yapacağını.”

“Evet,” dedim yüzümde asılı kalan şaşkınlıkla. Gerçekten de ne yapacağını biliyordu.

O sırada kapı çaldı. Dışarıdan Nesya’nın sesi duyuldu.

Petra kapıya doğru yürüyüp onu sessizce azarladı. Belli ki içeriye girmek istiyordu ama Petra müsaade etmedi ve kapıyı sertçe kapatıp çattığı kaşlarıyla yanıma yeniden döndü.

“Ne istiyor?” dedim.

“Hiç,” dedi. “Fazla heyecanlı.”

“Peki,” dedim gözlerimi yeniden o yeşil gözlere dikip.

“Canını yakıyor mu?”

“Hayır. Canım hiç yanmıyor. Hatta, iyi hissettirdiği bile söylenebilir.”

Yanıma sokulup başını omzuna yasladı. Dante’nin havada sallanan elini tutarak yavaşça, incitmeden okşadı. Daha çok keyiflendi Dante, daha çok gülümsedi. Ağzından akan sütlerle kollarımın arasında zıplarcasına kıpırdandı.

Petra’yla aynı anda kahkahalara boğulduk. Tanrım, onu hissediyordum. Onu ilk defa hissediyordum. Kokusunu alıyor, bana ait bir parça olduğunu görebiliyordum.

Bana, ikimize ait bir parça.

Sanki o olmadan eksiktik ve şimdi, burada, onunla birlikte tamamlandık.

Doymuş olmalı ki emmeyi bırakıp ışık saçan gülüşüyle oyunlar yapmaya bile başlamıştı. Petra “yorulmuş olmalısın,” deyip onu kollarımdan aldığı anda itiraz etmeye çalıştım ama beni dinlemedi.

“Hâlâ zayıfsın. Dinlenmen gerekiyor.”

“İyiyim ben,” dedim. “Onu istiyorum. Her an büyüyecek endişesi duyamam.”

“Şimdilik bir sorun yok Fegel. Sadece birkaç saat daha dinlen. Sonrasında ne yapmak istersen kabul edeceğim.”

“Peki,” dedim. “Ama odada kalsın.”

“Dışarıda bizim kadar sabırsız olanlar var,” dedi. “Özellikle de annen. Onu kırmayalım.”

“Neden yanıma gelmediler?” diye sordum.

“Çünkü izin vermiyorum,” dedi. “Dinlenmen, üzülmemen ve heyecanlanmaman gerekiyor. Çok yoğun bir duygu geçişı yaşıadın, bu seni yıprattı.”

Hayır diyemedim. İnkâr edemedim. Onu götürüşünü hüzünlü bir kalple izledim. Odaya geri dönüp beni yatırdı ve eli yüzümde gezinirken “uyumaya çalış,” dedi. “Söz veriyorum uzun sürerse seni uyandıracağım. Sadece birkaç saat.”

“Tamam,” dedim. “Sana güveniyorum.”

Anlıma kondurduğu derin bir öpücük eşliğinde gözlerimi kapattım ve en güzel uykuma onun kollarında, onun kokusuyla daldım.

Döngü

Dante'nin ikinci günü. Hayalimde gördüğüm haline neredeyse çok yakın. Çok uysal, neşeli. Babasının çatık kaşlarına inat hayat dolu. Sürekli gülümsüyordu. Etrafına meraklı gözlerle bakıyor ve gözlerinin rengi hiç değişmeden, o çam ormanını en derin şekilde muhafaza etmeyi başarıyordu.

Eve bayram havası hâkimdi. Ormanı saran gölgeler belirli aralıklarla, rahatsız etmeden gelip onu izlemeye çalışıyordu. Gölge formuna girdikleri bile oluyordu ama Dante onlardan hiç korkmuyordu. Sanki hep içlerinde yaşamış gibi. İçindeymiş gibi.

Gözlerimi üzerinden tek bir saniye ayırmıyordum. Dünün yıkımının aksine bugün bedenim sapasağlamdı. Zayıflığım o acıyla birlikte sonsuza dek yitip gitmiş gibiydi.

Annemle babam şaşkınlıklarını çoktan yıkmıştı. Bu gelişlerinde Viola da kendini arabanın köşesine sıkıştırmayı başarmıştı. En çok o kucaklıyordu Dante'yi. Ve Paracelsus, gözlerime her bakışında dinmek bilmeyen aşağılama duygusundan belki de ilk defa eser kalmamıştı. Mel başta olmak üzere çocuklar da Dante'nin yanından bir an olsun ayrılmıyordu. Onun yanından ayrılmayan ve bugüne kadar hiç şahit olmadığım bakışlarını ona dikmiş bir kişi daha vardı ki, iki büklüm olup onunla birlikte halının üzerinde varlığını unutuyordu.

Nesya.

Öylesine tedirgindi ki, sanki birisi hadi Nesya, buraya kadar, artık gitmelisin diyecekmiş gibi diken üstünde duruyor, kaçamak bakışlarını bizim üzerimizde sıklıkla gezdiriyor, yüzü hüzünlü bir karanlıkla durmaksızın gölgeleniyordu.

Şu âna kadar beklediğim ama henüz gelmemiş birisi vardı ki belki de en çok onun gelmesini, onu görmesini istiyordum.

Marlo.

Giovanni buradaydı ve Patrizio'yla birlikte onun fotoğraflarını çekiyordu. Sürekli çalışan bir kamera vardı ve o da Hypatia'nın emrindeydi.

Hayatımın en mutlu günüydü.

İlk defa, ilk defa acı duymuyordum.

Petra Dante'yi babamın kollarından zorlukla çekip bana işaret etti. Onu takip edip adeta sekerek yatak odasına geçtim. Emzirme süreçleri onunla paylaştığım en özel anlardan biriydi. Bütünleşme gibi. Onu tamamıyla kalbimde, tenimde, ruhumun her köşesinde hissedebilmek. Karnımda taşıdığım o iki ay on gün boyunca tek bir saniye onu hissedememiş olmamı varsayarsak şu an yaşattıkları paha biçilemezdi. Gözlerim, yüzüm, bütün varlığım ışık saçıyordu onu izlerken. O minicik haliyle adeta büyümüşte küçülmüş gibi dikiyordu yeşil gözlerini bana. Anlam yüklüydü ifadesi. Sanki konuşuyor, bir şeyler söylemek istiyordu.

“Sanırım buna alışmak zorundayım.”

Başımı bir anlığına Petra'ya kaldırdım.

“Seni kıskanacağım ama bu kıskançlık beni ilk defa mutlu edecek. Sana dokunan, kollarında olan bir erkek. Ve o bizim oğlumuz.”

Sonra da güçlü bir nefes aldı. Biliyordum ki o nefes yeryüzündeki bütün kokuları ruhuna çekmişti. En çok da bizi, ikimizi.

“Şu ânı yaşamak tarifsiz Fegel.”

Bana doğru kaydı ve yanağımdan hafifçe öperek geriye çekildi. Gözlerini kapatıp öylece bekledi.

“Düşünüyordum da, onca acı, onca savaş, onca kargaşa. Sonucu gördükçe değdi diyorum. Gerçekten değdi. Öfkem anlam kazandı. Ölen herkes anlam kazandı. Seni beklemek, senin için yanmak. Hepsi, hepsinin bir anlamı var artık. İkinizi karşımda görünce, bana ait olduğunuzu bildikçe kalbimi saran his çarkını tarif edemeyeceğim.”

“Etmek zorunda değilsin,” dedim. “Bunu görebiliyorum. Mutlu olmayı hepimizden çok hak ediyorsun. En çok sen savaştın. Bu savaşın galibi sensin, biziz. Hepsini devirip aile olmayı başarabildik.”

“Değil mi?” diye sordum Dante’ye bakıp. Gülücükler saçıp neşeli hareketlerle kucağımda kıpırdanmaya devam etti.

“Bu kalabalık,” dedi diğer odayı işaret ederek. “Ne zaman yakamızdan düşecek Fegel? Biliyorsun, hepsine senin için katlanıyorum. Kendi aileme bile.”

“Gitmek mi istiyorsun?”

“Bunu istediğimi biliyorsun.”

“Kulpa’ya mı?”

“Evet,” dedi omuzlarını düşürüp.

“Gideceğiz ama önce onun döngüyü tamamlaması lazım. Bunu düşündükçe üzülüyorum ama elimden bir şey gelmez.”

“Öyle,” dedi.

“Onu bırakmayacağız değil mi? Yanımızdan ayırmayacağız.”

“Asla,” dedi kararlı bir ses tonuyla. “Onu kimseye bırakmam.”

Yoğun bir şükür nefesiyle omuzlarımı dikleştirdim. Dante bir anda uykuya dalmıştı.

“Yatağa yatırmalı mıyım?” diye sordum fısıltıyla.

Başını salladı.

Dikkatle bıraktım. Üzerini örtüp hemen yanına kıvrıldım. Petra da diğer yanına kıvrıldı. Ellerimiz onun başının üzerinde birleştğinde gözlerimiz de birbirini bulmuştu. O gözlere ne zaman baksam kendimi hep karanlık bir ormanda bulurdum ama bu sefer o orman aydınlıktı. Güneş doğmuştu o ormana. Işık saçıyor, o ışıkla bütün bir dünya aydınlanıyordu.

Dokuz asırlık yaşantısının son durağı, dayanağı, dinlenip huzur bulacağı yerdı burası.

Kendine ait bir eş ve bir oğul.

Kehanet saydıkları artık huzurundaydı.

Uyuyakalmışım, gözlerimi açtığımda yatak boştu. Bu beni korkuttu çünkü ne zaman uyumaya kalksam hep bir şeyleri kaçırmış olacağım korkusuyla derin bir endişeye kapılıyordum. Hızla fırladım yataktan ve odadan koşar adımlarla çıkıp salona vardım. Salonda Petra'dan başka kimse yoktu. Koltukta oturmuş arkası dönük bir şekilde “Fegel,” dedi. Başını bana çevirdiğinde yüzünün ifadesi oldukça garipti. Basamakları inip ona doğru yürüdüm. Direkt olarak halının üzerine bakıyordu. Hemen ayağa fırladı ve önüme dikildi. Gövdesinin gizlediği bir şey vardı.

Dante.

“Çekil,” dedim.

“Tamam,” dedi. “Bana kızacağınızı biliyorum ama inan ben bile yetişemedim.”

“Diğerleri nerede, neden kamera çalışmıyor? Söylesene neler oluyor?”

Kollarımdan tutup şefkatle dikti gözlerini ama ben o şefkati kabullenemeyecek kadar öfkeliydim.

“Tuhaf bir durum, sana açıklama yapacağım.”

“Sana önümden çekil diyorum.”

Mel'in hıçkırık benzeri sesi duyuldu orada. Sonra da diğerlerinin kıkırtıları.

Petra geriye çekildiğinde gözlerimin neden halının üzerine düşmediğini anlayamamıştım. Oradaydı, oturmuş, çocuklarla birlikte o renkli bilyeleri tutuyordu. Ve gözleri, gözleri büyük bir hayretle beni izliyordu.

Mel ve diğerleri ne kadar şaşkınsa o da o kadar şaşkındı.

“Sanırım,” dedi Petra kulağıma doğru eğilerek. “Senden korktu.”

Zorlukla yutkunup gülümsemeye çalıştım.

O sırada bu gülümsemeden güç alıp çocuklar da gülmeye başladı. Onları Dante takip etti. Sonra da bana aldırış etmeden oynamaya devam ettiler. Mel diğerlerinin üzerine atlayıp bilyeleri kapmaya çalışırken Dante de onlar kadar iştahlıydı.

Elimle yüzümü sertçe sıvazladım. Neredeyse derim yüzülecekti. Alyansımın parmağında olduğunu görünce bir an için şaşırdım ama Dante'nin büyüdüğünü görmek bu şaşkınlığın önüne geçmişti.

Koltuğa oturup gözlerimi üzerine diktim.

“Söyle,” dedim, “neler oldu?”

“Onun fotoğraflarını çekip kameraya aldığımız süre boyunca gelişimi hiç ilerlemedi. Ve doğadan bize uyarı geldi. Buna bir son vermemiz gerektiği ve buna izin verilmediği.”

“Kahretsin,” dedim dişlerimin arasından. “Tahmin etmeliydim. Ona ait bütün çocukluk anılarını benden koparacaklar. Lanet olsun.”

Emekliyor, Mel'i elinin tersiyle itiyor, diğerlerini parmağıyla dürtüp bilyeleri onlardan almaya çalışıyordu ve bütün bunları büyük bir keyifle yapıyordu.

“Ne zaman kamera durdu, Dante o an büyüdü.”

Öfkeliydim ve bu öfke topuklarımı durmadan yere çarpmaya neden oluyordu. Dişlerimi son haddine kadar

sıkıyor, ağzımdan küfürler fırlatmamak için kendime bütün gücümle hâkim oluyordum.

“Fegel,” dedi. “Sakin olmalısın. Bu tahmin edilebilirdi aslında ama ben de düşünemedim. Doğa gizemi sever, sessizliği sever ve en önemlisi de yalnızlığı sever. Onu karnındayken senden bile gizlemedi mi? Hissetmemen için elinden geleni yapmadı mı? Şimdi de hiçbir gözün ona dikilmesini istemiyor. Onu en az senin kadar sahipleniyor.”

“Hayır,” dedim sessiz bir çığlıkla. Sonra göz ucuyla ona baktım. Hiç orali değildi. Tekrar Petra’ya döndüm ve aynı öfkeyle “olamaz!” dedim. “Benim kadar sahiplenemez. Sahiplenmemeli. O benim. O bana ait. Bize ait. Neden onlara bir şey söylemiyorsun? Durmalarını. Bizden uzak dursunlar.”

“Yapıyorum,” dedi çaresizce. “Bunu yaptığım için de kırgınlar, kızgınlar, kendimi onlardan uzak tutmama dayanamıyorlar.”

“Ve böyle mi intikam alıyorlar?”

“İntikam olarak düşünme.”

“Bana onları savunma.”

“Fegel!”

Elini yanağıma uzatacağı sırada eline sertçe vurdum.

Sinirleniyordu ama umurumda bile değildi.

“Benden onun anılarını alamazlar. Buna izin veremem, sen nasıl verirsin, nasıl sahip çıkmazsın? Her halta kabaran öfkeni şimdi neden kullanmazsın?”

“Anne!”

“Dante,” dedim korkunç bir hızla ona dönüp. Ellerimi ona doğru uzattığımda dudaklarımdan istemsizce, engel olamadığım bir şekilde o kelimeler döküldü.

“Ben buradayım.”

Ayağa fırlayıp başımı koridorun başındaki basamaklara çevirdim. Ne umuyordum, kendimi görmeyi mi? Hiçbir şey yoktu. Dante perdeden tutunmuş başını yukarı doğru kaldırarak

perdeyi çekiştirip duruyordu. Ona doğru koşup kucağıma alarak sıkıca göğsüme bastırdım. En az benim kadar şaşkındı. Bakışları perdeye gitti sonra da bana. İkimiz arasında bir süre bocaladı, sonra hangisinin gerçek olduğunu kavramışçasına kollarını boynuma doladı ve o kelimeyi bir kez daha tekrarladı.

“Anne!”

Anında gözyaşlarına boğuldum. Yağmur gibi iniyordu gözlerimden. Durmak, dinmeksizin akıyordu. Gözyaşlarım görüş alanımı puslandırırmış etrafımdaki her bir şeyi silip gitmişti.

Bir yandan onu kendime bastırıyor, bir yandan da kokusunu içime ekişiyordum. Bu his beni çoktan pençesine almıştı.

“Fegel,” dedi Petra telaşla, “neler oluyor söyle? Ne gördün?”

Başımı olumsuzca iki yana salladım. Sanki kendimden, geçmişten gelen o hayaletten korkup Dante’nin benden alınacağı korkusuyla çılgınca ona tutunuyordum. Petra kollarımı gevşetip onu kucağımdan aldı ve “sakin ol,” dedi. “Lütfen, sakın ol.”

Titreyen parmaklarımı ovalayıp tekrar koltuğa geçtim. Petra Dante’yi yere bıraktı ve Mel’den yardım isteyerek onunla oynamaya devam etmesini söyledi. Bira saniye sonra yeniden eski hallerine dönmüşlerdi.

Yanıma oturup ellerimi sıkı sıkıya kavradı ve “ne gördün bilmiyorum,” dedi. “Aklından neler geçiyor bilmiyorum ama bize zarar verecek hiçbir şeye izin vermeyeceğimi bilmeni istiyorum. Korkmana gerek yok. Hiçbir şey için endişe etme. Öfkemin dozunu senden daha iyi bilir onlar. Neler yapabileceğimi de. Bu yüzden bana güvenmeni istiyorum.”

“Sana güveniyorum,” dedim. “Bu hayatta güvendiğim, korkmadan tutunduğum tek şeysin sen.”

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp nefesini yüzüme savurdu. Bir an için kalbimi saran bütün endişeler uçup gitmişti. Bakışlarımı

Dante'ye çevirip lütfen, diye geçirdim içimden. Anıların benden alınmasın.

Sana dair ne varsa hepsi hafızamın en canlı yerinde, her an, alev alev, coşkuyla yansın.

Yazgı

Annemle babamın kısa süren ziyaretleri ve herkesin bu son durumdan ziyadesiyle rahatsız olması, Dante'nin ona bakmadığım her an büyümesi... Petra'nın doğum anında çektiğim acılardan dolayı kendini suçlu hissetmesi de cabası.

Evet, son günlerin en popüler çile varyasyonuydu bu. Herkesin kendince sorunları vardı ve bunun başını Nesya çekiyordu. Evin etrafını bir berduş gibi dolanırken birilerinin onu durdurması gerekiyordu. Bu birisi de benden başkası olamazdı.

Onu pencerenin önünde sabırsızca içeriyi izlerken bulduğumda kollarım göğsümde son derece ifadesizdi yüzüm.

“Nesya,” deyince sıçradı. O kadar dalgın ve kendinden geçmişti ki başına gelebilecek her türlü saldırıya karşı fazlasıyla savunmasızdı.

“Şey,” dedi panik eşliğinde. “Öylesine geziniyordum.”

“Neden kendini kandırmayı bırakmıyorsun çünkü ben sana kanmayı çoktan bıraktım.”

Başını öge eğip kızaran yanaklarıyla öylece kaldı.

“Hadi içeri girelim. Günlerdir buradasın. Banyoya gir, üstünü değiştir. Halin içler acısı.”

Dolan gözleriyle başını sallayıp beni takip etti.

Eve birlikte girdiğimizde Petra öfkeli bakışlarını bana dikmişti bile, ama oralı olmadım çünkü bugün burada artık Nesya'nın kafasından geçenleri öğrenmem gerekiyordu.

Onu bekledik.

Hypatia belirli aralıklarla Patrizio'yla gelip gidiyordu. Dante'nin görüntüsü üç yaşındaki bir çocuk gibiydi ve bu gelişime dünya üzerinde engel olabilecek hiç kimse yoktu.

“Çok hızlı öğreniyor,” dedi Hypatia. “Yakında okuma yazmada seninle yarışıyor olacak.”

“Hiç şüphem yok,” dedim gülümserken. “Şimdiden kitaplara merak saldı. Kitaplığın önünden ayrılmıyor ve ansiklopedilerin resimlerini inceliyor.”

“Ee...” dedi. “Kimin oğlu?”

Bunu söyleyen Patrizio'ydü.

Yüzlerde beliren tebessümler Nesya'nın en bakımlı ve en kusursuz haliyle odaya girmesiyle dağıldı. Yine de ona karşı bu kadar acımasız olamazdım. Başımı sallayıp dostça bir gülümsemeyle yanıma oturmasını işaret ettim.

Bakışlarını hayranlıkla Dante'nin üzerine dikip “büyümüş,” dedi. “Gerçekten çok hızlı büyüyor.”

“Öyle,” dedim. “Ona bakmadığın sürece büyümeye devam edecek.”

Başıyla onayladı. O kendinden emin, beni iyileştirmek için arabadan inip Petra'nın karşısında dikildiği halini getirdim gözlerimin önüne. Ne kadar da farklıydı. Tıpkı Petra'nın dediği gibi. Nesya, neden bin yıllık asaletini böylesine anlamsız bir şekilde sonlandırıyor.

Oysa sarsılmazdı Nesya. Kimseye minnet etmezdi.

“Peki,” dedim derin sessizliği bozup. “Neden başlamıyorsun Nesya? Hem burada, sadece biz bizyiz. Çekinebileceğin birisi yok. Duymak istiyorum, eminim hepimiz bunu duymak istiyoruz. Petra'nın seni gönderdiğinde kendi yoluna gitmeyip neden evin etrafında dolaştığını, bütün zamanını ormanda, çalı çırpıların arasında yatarak geçirdiğini.”

“Sana söylemiştim,” dedi. “Söz vermiştin bana. Kalabileceğimi söylemiştin. Şimdi neden beni göndermesine

izin verdin, sen söyle Fegel, ne değişti? Sana karşı kaba mıydım? Sana yanlış mı yaptım? Doğumunda en büyük cefayı çeken benken, ben olmadan Gavino bir hiçken neden gönderilen ben oluyorum?”

“Ah,” dedi Petra başını tavana çevirip. “Sana söylemiştim Fegel, hep bir çıkarının olduğunu. İşte bu yüzden kimseden yardım istemediğimi. Evet, hatalıyım, sana yeterince yardımcı olamadım ama Nesya da olamadı. O acıların hepsini çektin. Çünkü hepimizi aşan bir şey vardı orada.”

“Tanrı,” dedim fısıltıyla.

Hepsi bir an için sessiz kaldı, bu sessizliği bozan yeniden ben oldum.

“Hepsi geride kaldı,” dedim. “Artık acıyı kanıksadım. Dünya üzerinde bugüne kadar gelmiş geçmiş bütün doğum sancılarını bana yükleyen Tanrı’ya da hiç kızgın değilim. Çürürken çektiklerim bunun yanında vız gelir. Ama sahip olduğum yeteneklerim var, her ne kadar kullanmayı bilmiyor olsam da. Ölümsüzlük verildi. Bedellerini sizler gibi bende ödedim ve ödemeye devam ediyorum. Biliyorum ki hepsi bir olup bundan sonrası için tahmin bile edemeyeceğim bir kapıyı açacak. Ardında ne varsa, sadece bana, bize, aileme ait olacak.”

Güçlü bir nefes alıp Nesya’ya iyice yaklaştım.

“Söyle,” dedim. “O dünyada, gözlerimde gördüğün gerçek neydi? Seni ölümden vazgeçiren, hayata bu denli tutunmanı sağlayan? Kalbindeki bu ebedi aşkı deviren şeyin adı ne Nesya, söyle. Söyle de bilelim seni. Söyle de çıkarsız, yalansız sana güvenelim.”

Nesya başı önde sessizliğini korudu. Dante ayağa kalktı ve bana doğru yürürken yüzünden eksik etmediğı gülümsemeyle işaret parmağını Nesya’ya doğrulttu.

“O,” dedi. “Çok üzgün.”

Parmağını tutup dudaklarıma götürdüm ve öperek yanağını okşadım. Bu bilge hali hepimizi güldürmüştü.

Yeşil gözleri Nesya'yı ezip geçiyordu. Nesya başını kaldırmadan titreyen ellerini gizlemeye çalıştı.

“Dante,” dedim yüzünü kendime çevirerek. “Bizi bir süreliğine yalnız bırakır mısın? Mel ve diğerleri bahçede. Belki onlarla oynamak istersin.”

“Tamam anne,” dedi en uysal haliyle. “İstedğin zaman geri dönerim. Çağırman yeterli.”

Bakışlarım bir an için Petra'ya kaydı. Dâhi babanın dâhi oğlu diye düşündüm. Asil bir kanın vücut bulmuş hali.

Koşar adımlarla kapıya doğru yürürken Nesya başını kaldırıp Dante gözden kaybolana kadar ona baktı. Sonra da dolan gözlerini hızlıca, artık gizleyemediği o sırta bana çevirdi. O an ne olduğunu anlayamamıştım. Patrizio irkildi. Hypatia anlayamadığı bu şeyle afalladı ve Petra öfkeyle ayağa kalktı.

Nesya'yı kolundan tutup karanlığa gömülerek odanın en uzak köşesine fırlattı. Her şey o kadar kısa bir zaman diliminde gerçekleşmişti ki ne olduğunu kavrayamamıştım bile.

Nesya yerden doğrulduğunda Petra onun boğazına yapışıp duvara geçirdi ve tüm gücüyle boynunu sıkmaya başladı.

Babası onu durdurmaya çalışsa da başarılı olamamıştı. Sonunda şok halimden sıyrılıp onlara doğru koştum. Petra'nın koluna bütün gücümle sarılıp onu bırakması için yalvardım.

“Lütfen,” dedim. “Neler oluyor, söylesenize neler oluyor?”

“Bu benim yazgım,” dedi Nesya Petra'nın gözlerine bakarak “ve sen bile beni sahip olduğum, hak ettiğim yazgıdan çeviremeyeceksin.”

Bakışlarım hepsinin üzerinde tek tek gezindi. Hypatia şaşkıncı çünkü benim gibi neler olup bittiğini anlayamamıştı ama Patrizio ve Petra biliyordu.

“Bırak,” dedim onu sarsarken. “Bana söyleyecek, gözlerime bakıp bütün şeffaflığıyla dostluğunun sahte olmadığını haykıracak.”

Petra onu o an bıraktı. Nesya hızla yere yığılsa da toparlanması kısa sürdü. Geriye çekilip Petra'yı arkama alarak onun bana yaklaşmasını izledim.

Nesya o an boğazını tutup zorlukla, acıyla yüzünü buruşturarak kendini silkeledi.

O mahcup, çekingen, ezik halleri kaybolmuş yerini eski Nesya'ya bırakmıştı. Hayır, eski değil. Gerçek Nesya'ya.

“Maske,” dedim işaret parmağımı ona dikerek. “Seni pis yalancı. Yine kandırdın beni değil mi? O maskelerden birini taktın. İyi niyetimi kullandın.”

Öfkeyle attı adımını.

“Sen gösterdin,” dedi. “Eğer o gün, orada bana kendi yolumu göstermemiş olsaydın belki de yaşamıyor olacaktım ama görüyorsun ki oyun en iyi şekilde, kurallarını göstermeden oynanmaya devam ediyor. Tanrı yazıyor Fegel, bitmek tükenmek bilmeyen kalemiyle yazmaya devam ediyor. Bu oyunu ilelebet sürdürecektir çünkü bugüne kadar hiçbir oyun bu kadar büyük bir kitleyle oynanmamıştı. Anla. O benim yazgım.”

Bir adım gerilediğimde sırtım Petra'nın taş dönmüş gövdesine çarptı.

“Seni,” dedi. “Parçalara ayırıp cehenneme gönderdiğimde ortada bir yazgın da kalmayacak.”

“Dante,” dedim ağzımdan çıkan cılız fısıltıyla. “Onu mu istiyorsun?”

“O benim,” dedi zümrüt yeşili gözlerini kocaman açarak. “Onun için her şeye, herkese meydan okurum. Kimse beni yazgımdan mahrum edemez.”

Yumruk halinde sıkılı ellerimi açıp ona doğru hızlıca yürüdüm, yüzüne geçirdiğim tokatla yere serilmişti. Yanağını tutup şeytani bir gülümsemeyle yeniden doğruldu.

“Bana istediğin kadar vurabilirsin. İstedğin işkenceyi yapabilirsin. Ayağının altında halı olarak kullanabilirsin Fegel ama, ama ondan uzak tutamazsın.”

“Tutarım,” diye haykırdım. “Ona yaklaşacak her şeyden onu uzak tutarım.”

Üzerime doğru yürüdüğü sırada şiddetli bir tokatla daha çınladı yanağı. Kıpırmızı olmuş, dolan gözleriyle gülümsemeye çalışıyordu.

“Aşağılık bir insansın. Beni kandırdın. En masum halinle bana dost göründün. Söylediğin her şey kocaman birer yalandı. Gözlerimde o gerçeği gördüğün günden bu yana tek bir amacın vardı. Dante. Şimdi gelmiş onu benden almak istediğini mi söylüyorsun? Hayır Nesya. Hayatını bağışlamamı istiyorsan burayı hemen terk edersin. Aksi takdirde...”

“Aksi takdirde?” diye tekrarladı. “Ne yaparsın, beni öldürür müsün?”

Elinin tekini tabak gibi açıp havaya doğru savurdu. O sırada odaya dolan rüzgâr etrafımızda bütün hızıyla dolanarak kulaklarımızda uğuldadı. Bir anda kelebeklerle doldu salon. Ona kuş cıvıltıları eşlik etti. Hypatia bile olduğu yerde sıçramıştı. Başımı hızla Petra’ya çevirdim. Dişlerini sıkıp dünyanın en çaresiz adamıymış gibi baktı gözlerime.

“Hayır,” dedim. “Elimden bir şey gelmez deme bana. Onu alacağını söyleme.”

Petra tek kelime etmedi. Patrizio uzun bir aradan sonra girdiği şaşkınlıktan kurtulup Nesya’yı kolundan tutarak kapıya doğru savurdu.

“Git,” dedi. “Bugünlük burayı terk et. Öfkeler dindiğinde bunu konuşacağız.”

“Hayır,” dedim Petra’ya bakmaya devam ederek. O an o kadar uzun sürdü ki, etrafımızı saran kelekler, kuşlar, bizden başka ne varsa bizi terk etti ama Petra o lanet kelimelerini ağzından çıkaramadı.

“Söyle,” dedim gözyaşlarım eşliğinde. “Bizi koruyabileceğini söyle. Onu kimsenin alamayacağını söyle. O devasa hükmünün her şeyden üstün olduğunu söyle. Susma ne olur, söyle.”

“Fegel, izin ver de duyduklarımı hazmedeyim. Aksi halde elimden çok büyük bir kaza çıkacak ve bunun geri dönüşü olmayacak.”

“Peki,” dedim gözyaşlarımı silip omuzlarımı dikleştirerek. Onun önünde ileri geri uzunca bir süre gezindim.

En son beni kolumdan yakalayıp kendine çekti, yüzümü ellerinin arasına alarak “bak,” dedi. “Göründüğü kadar kötü değil.”

“Daha kötü ne olabilir?”

“Dante özgür bir iradeye sahip. Her ne kadar Nesya’nın yazgısı gibi görünse de bir seçim hakkı var. Onun peşinden sürüklenmek zorunda değil anladın mı?”

“Peki,” dedim başımı hızlıca sallayarak. “Büyüdüğünde değil mi? Yeterince büyüdüğünde.”

“Evet,” dedi belirsiz bir gülümseme eşliğinde. “Nesya’yla konuşacağız. Ona hiçbir şey söylemeyecek. Zamana ve onun kalbine bırakacak. Bu şekilde yapalım ister misin?”

“Evet,” dedim birkaç damla gözyaşı eşliğinde.

“Onu almayacak değil mi? Onu benden koparmayacak?”

“Hayır,” dedi kaşlarını öfkeyle çatıp. “Bu mümkün değil. Onu verebileceğimi aklın alıyor mu?”

“Hayır,” dedim. “Hayır. Sana güveniyorum.”

Dudaklarını alnımdan uzunca bir süre ayırmadı ve yeniden gözlerime kilitlenip “kalbindeki korkuyu at,” dedi. “Sadece beklemiyorduk, şaşkınsınız. Tanrı böyle olmasını istedi. Doğa böyle olmasını diledi. Çünkü Nesya onların ilk göz ağrısı. Onu reddettim ve onu derin bir acıyla baş başa bıraktım. Tıpkı benim kalbimdeki boşluk gibi o da asırlarca yuvarlanıp gitti.”

“Tamam,” dedim, “anlayabiliyorum.”

“Bu bir döngü Fegül. Bir tamamlama.”

“Ama, ama,” dedim. “Haksızlık bu. Çok büyük bir haksızlık.”

“Sakin olalım, öfkeliyiz. Öfkeliisin. Konuşacağız.”

Kendimi geriye çekip “Dante’yle konuşmalıyım,” dedim. Burnumu çekiyor, ıslak yanaklarımı siliyordum.

Bir süre sabırsızca dolandım ve “Dante’yle konuşmalıyım,” diye tekrarladım. Adımlarım doğruca bahçeyi buldu. Orada, hiçbir şeyden habersiz çocuklarla oyunlar oynuyordu. Hızlıca kucağıma aldım ve “biraz dolaşalım mı?” dedim. “Tamam,” dedi boynuma sarılıp yanağımdan öperek.

Tanrım, ağlamamak için sahip olduğum bütün gücü bir araya topladım. Yine de dudaklarımın titremesine engel olamadım. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp minik ellerini gözaltlarıma uzattı.

“Büyükler,” dedi. “Ne zaman üzgün olsalar tam olarak burası gölgeleniyor. Tıpkı Nesya’da olduğu gibi. Sen neden üzgünsün anne?”

Anne dediği an dünya üzerinde üzülebileceğim ne varsa bir anda anlamını yitirmişti.

“Önemli değil,” dedim. “Geçer birazdan. Sen yanımda olduğun sürece ben hiç üzülmeyeceğim.”

“Ben hep yanında olacağım.”

“Öyle mi?” dedim yüzüme inen hüznle. “Gerçekten hep yanımda olacak mısın?”

“Evet,” dedi. “Çocuklar annelerinin yanında olmalı. Mel bana öyle söyledi.”

“Doğru söylemiş,” dedim başımı heyecanla iki yana sallayarak. “Peki, sana sormak istediğim bir şey var.”

“Sor,” dedi en derin gülümsemesiyle. Ah, gözlerindeki o yeşil ışık cennetin bir eşi gibiydi. Nutkum tutularak baktım gözlerine. Bir an için kelimeler ağzımda dizili kaldı, telaffuz edemedim.

“Şey, Nesya’ya karşı ne hissediyorsun?” diye sordum onun da kalbine bırakılan bir şey olup olmadığını anlamak istercesine.

O ışık saçan bakışlarını göle doğru çevirdi. O an etraftaki her şey onun yeşilliğinin gölgesinde kalırcasına sönükleşmişti. Bir tek o parladı, bir tek o eşsiz güzelliğiyle yansıdı.

“O iyi bir insan,” dedi. “Hep üzgün gördüm onu.”

“Bu kadar mı?” dedim kaşlarımı çatarak. “Sormak istediğim tam olarak bu değildi.”

“Seni anlamıyorum,” dedi bir kez daha yanağımdan öpüp gülümseyerek.

Aptal Fegel, o daha bir çocuktü. Ne bekliyordum ki, Nesya’ya aşığım demesini mi? Kendimi silkeleyip “hiç,” dedim. “Boş ver.”

Yere indirip önünde diz çökerek küçük bedeni karşısında çaresizce iki büklüm oldum.

Ellerinden tutup gözlerine bakarak “eğer,” dedim. “Nesya seni götürmek istediğini söylerse ona ne dersin?”

“Hayır, derim. Çünkü benim yerim senin yanın.”

“Ah,” dedim derin bir iniltiyle. Onu kendime bastırıp sıkıca sardım.

“Ya?” dedim. “Ya zorla götürmek isterse.”

Kolları boynuma dolandı ve saçlarımla oynadı.

“Ona itiraz eder, onunla gitmeyeceğimi söylerim.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım kulağına. “Teşekkür ederim bebeğim. Seni çok seviyorum. Seni hiçbir zaman bırakmayacağım. Ne olur, ne olur sen de beni bırakma.”

“Hiçbir zaman,” dedi boynumu daha çok sıkarak. “Seni bırakmayacağım.”

Onu kucaklayıp eve doğru yürürken Petra bizi kapıda beklemekteydi. Ve ne konuştuğumuzu başından sonuna kadar dinleyerek. Bunun rahatlığıyla yüzündeki gülümseme kendinden taşır bize kadar ulaşmıştı.

“Baba,” diye ırttı ellerini Dante. Kollarını ona doğru uzattı. Petra hızı eşliğinde yanı başımıza kadar sürüklendi ve onu kucağına alıp kendine sardı. Onun her baba deyişinde akli dengesini kaybediyor gibi bir hali vardı. Şu an da olduğu gibi.

Beni bir adım gerilerinde bıraktılar.

“Baba,” dedi tekrar kocaman bir neşe eşliğinde. “Bu akşam da beni dolaştıracak mısın? Belki bir hikâye daha anlattırırın? Bu sefer annem de bizimle olsun, cadılar çok ilgi çekiciydi.”

“Cadılar mı?” diye açıldı gözlerim. Petra yüzünü kırıştırıp dudaklarını büzerek bana doğru ürkek bir bakış attı ve ben haykırmadan önce de bir anda gözden kayboldu.

“Ah,” dedim arkasından. “Seni öldüreceğim. Onu zehirlemeyin demiştim ama seni gözden kaçırmışım. Kahretsin, kahretsin...”

Kendi kendime konuşup öfkeden deliye dönerken belime güçlüce sarılan elleri eşliğinde o korkunç hızın içinde savrulup gittim. Bir göz kırpması eşliğinde beni de diğer koluna alarak karanlığıyla kuşattı. Dante’nin şen kahkahaları doğanın içinde uçuşup bütün bir evreni kuşatırken daha çok tutundum, daha çok hayran kaldım onlara. Kalbimi kuşatan her iki aşka da büyük bir hazla bakarak sıkı sıkıya tuttuğum zamanı ellerimden usulca bıraktım.

Sahiplenme

Her şey birbiriyle ilişkilidir, gök ve yer, hava ve su. Her şey ancak bir şeydir; ne iki ne üç, ancak bir. Birlikte olmadıkları yerde yalnızca tamamlanmamış bir eser vardır.”

Paracelsus şaşkın bakışlarım arasında kendi adına basılmış bir kitabı okuyordu. “Hım,” dedi, “bunu ne zaman söylemişim ki?”

“Önemli olan kitaplarda yer alması değil mi? Neden mızımızlanıyorsun? Asırlardır yaşıyor insanlar seni zihinlerinde, en çok da kalplerinde. Kimya öğretmenimi hatırlıyorsun. Sana âşık.”

Kıkırdamam onun sinirlerini bozmuştu.

“Evet,” dedi. “Arkamdan dizilen övgülerin tamamından haberim var ama sorun ne biliyor musun? Buna o dönemde, yani normal bir insan olarak yaşarken sahip olamamam. Kaçışlarım, terk edişlerim. Dışlanmaktı en zor olanı. Bilgim sınırsızdı, herkesi derin bir kıskançlığa sürüklüyordu ama takdir göremiyordum. Zaten bunun da pek bir önemi yoktu ama insanın kendi devrinde anlaşılabilir olması can yakıcı.”

“Üzülme,” dedim omuz silkerken. “Kim anlaşıldı ki kendi devrinde sen anlaşılacaksın?”

Göbeğini içine çekip başını kibirle havaya dikti.

“Sanırım sana hak vereceğim, bu tahammül edemediğim bir durum.”

“Ah, evet, sen ve senin en az Petra kadar devleşmiş kibrin.”

“Asırlar insanı kibre bürüyor. Özellikle de her şeyi bildiğinde.”

“Öyle,” dedim muzipçe gülerek. “Bu yüzden henüz kibir sahibi değilim ama olmak istiyorum. En az sizler kadar.”

“Bizlerden çok şey öğreneceğin bir gerçek. Birincisi çok konuşuyorsun, ikincisi de çok meraklısın ve Petrarca gibi bir öğretmenin var ki bu her ikisinden daha da mühim. Bildiklerini bu sefer daha şeffaf bir şekilde serecek önüne.”

“Bir gün büyülerimle sana meydan okuyacağım Hohenheim,” dedim devasa tırnaklarım varmış gibi parmaklarımı bükerek.

“Ben hazırım,” diye zıpladı Dante. Onu yine babası giydirmişti ve her zamanki gibi ikisi de en şık hallerine bürünmüştü. Dudaklarımın tamamını ağzımın içine sıkıştırıp yüzümü kırıştırdım.

“Sanırım yanınızda her zaman sefil kalacağım.”

“Birisini şu çocuğu durdurmalı,” dedi Paracelsus elindeki çayıyla bahçeye çıkarak. Kastettiği elbette Dante’ydi ve şu anki görünümü yedi yaşında gibiydi.

Okuma yazmayı birkaç saatlik bir zaman dilimi içinde sökmüştü ve günlerdir kolunun altına aldığı kitapla deli gibi okuyor, babasının sahip olduğu o bilgi açlığını çoktandır ortalığa saçmaktan çekinmiyordu.

Marx’ın Kapital’ini bir ara elinden zorlukla çekmiştim. Çünkü şimdiden aklını kaçırmasını istemiyordum. Zekâsı beni fazla korkutuyordu ve bu duruma en çok babası seviniyordu. Benim düşük zekâ seviyemden ziyade matematikten bu denli iyi anlayan bir çocuğa sahip olmasına ne diyebilirdi ki, istediği şeye artık sahipti.

“Evet,” dedi Petra. “Laftan anlamayan yüz­süz misafirler dışarıda dolansın. Biz gider geliriz.”

Nesya’yla o günden sonra tek kelime konuşmamıştım, kendimi hazır hissetmiyordum buna. Korkularımdan

kurtulmuştum üstelik. Onu eve almıyor bahçede diğerleriyle takılmasına izin veriyordum. Dante'ye yaklaşmadığı ve onunla konuşmadığı sürece ne yaptığı umurumda bile değildi.

Ailem bizi yemeğe davet etmişti. Bugün hava çok güzeldi ve biz ilk defa ailecek bir yemeğe gidiyorduk. Üstelik arabamızla.

Petra'nın beni alıkoyduğunda götürdüğü arabanın aynısı. Anılara sahip olmayı seviyordu Petra. Anıları tekrar yaşamayı hepsinden çok seviyordu.

Dante arka koltuğa kurulup bütün yakışıklılığıyla kitabını okumaya başladığında “hey,” dedim. “Ne okuyorsun sen?”

Kitabı kucağından kaldırdığında gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

“İklimler,” dedi gülümseyerek. “Beşinci kez okuyorum ve neredeyse bütün bir kitabın altını çizdim.”

Bakışlarım Petra'yı bulduğunda, “ne yapabilirim ki?” dedi umursamazca omuz silkerken. “Annesine benzemesi suç mu?”

“Şimdiden onu aşkla tanıştırmam hiç hoş değil.”

“Sanırım romantik bir erkek olacak,” diye fısıldadı.

“Sizi duyuyorum,” dedi Dante gözü satırlarda gezinirken. Önüme dönüp hayretimin önüne geçerek derin nefesler aldım. Araba çoktan hareket etmişti.

Mesafe biraz uzak olmasına karşın bu yolculuk bana iyi gelmişti. Etrafta bahar rüzgârları esiyor, çamların kokusu ortalığa dayanılmaz bir güzellikle yayılıyordu. Yüzüme vuran rüzgârın şefkatiyle etrafı izledim. Buralarda ev yoktu ve ara yollar çoğunlukla birkaç kilometre ötede yer alan dağ evlerine açılıyordu.

Toprak yol bile zevk veriyordu bana. Elimi dışarı çıkarıp rüzgârla oynadım ve onların fısıltısıyla ruhumun dinliğini artırdım.

Arabanın bir anda yavaşlaması dikkatimi yola çevirmişti. İlerdeki ara yoldan önümüze bir araba fırladı ve içinden yayılan

müzik doğanın bütün büyüsunü katlederek adeta kulaklarımızı tırmaladı.

Muhtemelen içinde gereğinden fazla genç barındırıyordu. Petra onları geçmeye çalışıkça araba önümüzü kesiyor, bize yol vermemek için elinden geleni yapıyordu. Derin bir nefesle kokuyu içine çekerken “alkol,” dedi. “Hepsi sarhoş.”

“Bu vakitte mi?” dedim. “Akşamın olmasına saatler var.”

Dişlerini gıcırdatıp, “onlar için saatin bir önemi var mı?” dedi.

Omuz silktim. “Sakin ol, bırak gitsinler. Arayı açalım. Bizim acelemiz yok.”

Dikiz aynasından Dante’ye baktı bir an için. O endişeyle bende başımı çevirdim ama hâlâ aynı yerinde duruyordu.

“Merak etmeyin,” dedi sakinliğini koruyup. “Büyümedim.”

Dudaklarımı sıkıp yönümü önümüzdeki araca çevirdim, gittikçe yükselen çığlık ve müzik sesleriyle yüzüm buruşuyordu.

Petra arayı açacağı sırada arabanın içinden dökölüp rüzgârla birlikte ortalığa saçılan ıvır zıvır çöplerin çoğu bizim cama yapışıp sileceklere takıldığında Petra gözlerini tam olarak onlara dikip kalp atışlarımı hızlandıran bir ifadeyle “emniyet kemerinizi takın,” dedi.

“Oo,” dedi Dante sessizce. “Başları büyük belada.”

“Petra,” dedim. “Lütfen. Aldırış etme.”

“Emniyet kemerinizi takın,” dedi aynı şekilde. Dante hemen söyleneni yaptı. Bende itiraz edemedim ve bizi bekleyen sona doğru kendimi sürükledim.

Petra gaza yüklendi ve yarım dakika geçmeden önümüzdeki arabanın arkasına büyük bir gümbürtüyle çarptı. Bagaj tamamen içine göçmüştü. Araba ani bir frenle durdu ve çığlıklar eşliğinde içindekiler yere döküldü. Hepsinin de burnu kanıyordu.

“Kıpırdamayın,” dedi sertçe, el frenini çekti ve arabadan büyük bir öfkeyle indi.

Şoför koltuğundaki genç burnunu tutarak indiğinde direkt olarak Petra’nın üzerine doğru yürüyordu. “Lütfen,” diye mırıldandım. “Bunları kimse görmesin.”

“Merak etme,” dedi Dante. “Babam bütün bir alanı kapattı.”

“Sen nereden biliyorsun?” diye sordum ona dönüp.

“Hissediyorum,” dedi. “Bize açılan bütün yolları kapattı. Yıllarca buradan kuş bile uçmayabilir.”

“Ah,” dedim dişlerimin arasından. “Normal olmayacağın her halinden belliydi.”

“Anne,” dedi heyecanla. Ona döndüm ve elimi uzatarak yüzüne dokundum. Dışarıda kıyamet kopuyordu ama biz son derece sakindik.

“Babamın yanına gitsen iyi olacak, yoksa birkaçını öldürebilir.”

“Haklısın,” dedim emniyet kemerini çıkarırken. “Ama bana söz ver, dönene kadar büyümeyeceksin.”

“Tamam,” dedi yeşil gözlerinin büyüyle. “Söz veriyorum. Şimdi izin verirsen kitabı bitirmek istiyorum.”

“Peki,” dedim, “ben gidiyorum.”

Cevap vermedi. Kendimi aptal gibi hissetmiştim. Afallayarak indim arabadan. Petra’ya doğru temkinli adımlarla yürüdüm. Gençlerin hepsini önünde sıraya dizdirip diz çöktürmüştü ve hepsi de korkudan hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

“Sana arabada kal dedim,” diye kükredi.

“Hayır,” dedim, “kalmayacağım.”

“Siz,” dedi kızlardan biri, “nesiniz böyle? Şeytan mı?”

Petra kollarını göğsünde birleştirip “şimdi,” dedi, “hepiniz sesinizi kesin ve beni dinleyin. Eğer yaşamak istiyorsanız dediklerimi yaparsınız. Aksi halde ölmek de sizin elinizde.”

Altı kişilerdi. Üçü kız üçü erkek, muhtemelen de hepsi çiftti. Kızlar baharın şerefine açılıp saçılmıştı ve ben şortlarına

bayılmışım. Özellikle de göğüs dekoltesi bluzlarına. Bakışlarım öyle takılı kalmıştı ki Petra hafifçe öksürme hâlâ takılı kalabilirdi.

Bir adım geriye çekilip meydana ona bıraktım.

“Bizi öldürecek misin?” dedi erkeklerden biri. İri, parlak gözleri vardı. Saçları dalgalı, rengi de kızıla çalıyordu.

Petra bir anda yumruğu onun burnuna geçirdi ve patlayan bir çeşme gibi kan burnundan oluk halinde akmaya başladı. Onlarla birlikte bende olduğum yerde sıçramışım. Kızlar hep bir ağızdan çığlık attılar.

“Bunu yapmak zorundaydım,” dedi Petra çocuğun önünde bir dizini kırıp oturarak. “Kanının kokusunu alamadığım tek kişi sendin. Umarım bunun için bana alınmazsın.”

“Hasta mısın sen?” diye haykırdı çocuk burnunu tutup gözyaşları eşliğinde. “Nesin sen?”

“Hasta olduğum söylenebilir, buna itiraz edemeyeceğim. Ve sadece gelirse, şimdi hepinizin kalkıp etrafa saçılan pislikleri toplamanızı istiyorum. Hepsini, hem de hepsini. Şu an nerede ne var biliyorum, hangi taşın altında, hangi yaprağa takıldı hissedebiliyorum. Kokularını alıyorum. Yönlerinin nereye döndüğünü bile. Bu yüzden acele etseniz iyi olur. Rüzgâr onları tamamen dağıtmadan önce on dakikanız var. Şimdi!” dediği an hepsi onlardan beklemediğim bir hızla ayağa kalkıp delicesine koşmaya başladı.

“Kaçacaklar,” dedim.

“Hayır,” dedi kendinden emin bir ifadeyle. “Bunu yapmayacak kadar akıllılar.”

Başımı onlara doğru çevirdiğimde hepsinin büyük bir hırsıyla yerdeki çöplerini topladığını görünce başımı hüsrarla salladım.

“Haklısın.”

“Her zamanki gibi.”

“Petra,” dedim yönümü ona çevirip. “Neden böyle bir şey yaptın ki? Çevreyi kirleten herkese bu şekilde mi davranacaksın?”

“Şahit olduklarıma evet. Neden insanların içinde yaşayamam anlıyor musun?”

“Evet,” dedim, “çok iyi anlıyorum, ama bu fazlaydı.”

“Evine gelen misafir çocuklarının annenin özene bezene binbir emekle temizlediği evi kirlettiğini hayal et,” dedi. “Nasıl hissederdin?”

Gözlerimi devirip bir kez daha onu anlayamamış olmanın kederiyle başımı göğsüne yapıştırdım. Çenesini başımın üzerine dayayıp “üzgünüm,” dedi. “İzin veremezdim. Bırakıp gitseydim içimde kalırdı. Bir çeşit savunma mekanizması.”

“Doğa, annenin yerine geçebildi mi?” diye sordum başımı kaldırıp o ormanın derinliklerine süzülerek.

“Fazlasıyla,” dedi. “Yine de annemi özlediğim bir gerçek. Onu anımsayamamak acı olsa da yaralarım gittikçe kapanıyor. Bu sizin sayenizde oldu. Bir ailenin ne demek olduğunu artık daha iyi kavırıyorum.”

“Peki,” diye fısıldadım. “Nasıl iyi hissediyorsan o şekilde davran.”

Gençlerden biri kucağına doldurduğu çöple yanımızı buldu.

“Ben bütün bir alana baktım. Şey, bunları bagaja dolduruyorum, bir çöp kutusu bulur bulmaz hepsini boşaltırız.”

“Tamam,” dedi Petra. “Kucağındakileri boşalt ve geri dön. Kuzeye bakan çalıların arasında bir şeyler daha bulacaksın.”

Çocuk burnunda kuruyup katılaşmış kan tabakasıyla başını hızlıca salladı ve koşar adımlarla paniğiyle birlikte kucağındakileri bagaja döktü ve aynı hızla geri dönüp diğerlerine doğru bağırdı. “Topladıklarınız bagaja.”

Kucağını dolduran herkes bagaja koşup sonunda ödül verilen bir yarışmaya katılmışçasına insanüstü bir çabayla

etraftaki pislikleri topluyordu. Korkularından kurtulmuş şimdi sadece yaşama tutunmak adına uğraşıyorlardı.

Petra'nın elinden ölmek için.

Sonraki on beş dakikanın sonunda hepsi yan yana sıralanmış, etrafta tek bir çöp bırakmamış olmanın mutluluğuyla gözlerini Petra'ya dikmişlerdi. Burun dolusu kuru kan tabakası onları oldukça komik gösteriyordu.

“Evet,” dedi Petra önlerinde yine bir dizini kırıp diz çökmüş bir halde bekleyen çocukların karşısına dikilerek. Kimse başını yere eğmiyordu ya da ona korkuyla bakmıyordu. Şimdi tek bir ifade vardı yüzlerinde. Hayranlık.

“Bir insan müsveddesi olarak içinde barındığınız ve size kusursuz bir oksijenle yaşama fırsatı verdiği halde kirlettiğiniz doğadan af dilemenizi istiyorum.”

“Nasıl?” dedi çocuklardan biri. “Nasıl yapacağız bunu?”

“Kelimelere dökerek,” dedi.

“Böyle, böyle mi? Yani özür dilerim diyerek mi?” dedi kekeleyerek kızlardan biri.

“Aynen öyle,” dedi Petra. Yüzlerinde beliren hafif tebessümleri görebilmiştim. Ne hissettiklerini anlayamıyordum. Başlarına gelen bir felaketti Petra ama onlar sanki bu felaketten memnun bile olmuştu.

Hepsinin bakışları birbirini buldu ve aynı senfoni eşliğinde “özür dileriz,” dedi.

“Tamam,” dedi Petra etkileyici bir gülümseme eşliğinde. “Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinleyin. Burada gördüklerinizi birilerine söylemeniz hiç hoşuma gitmez, yani bunu denemeye kalkarsanız sonuçlarına katlanırsınız. Bu yüzden sizden istediğim bundan sonra doğaya karşı saygılı olmanız. Aksi halde aldığım kanınızın kokusuyla peşinizi nesiller boyu bırakmam.”

“Öyle,” diye fısıldadım. “Fazla kincidir.”

Hepsi aynı anda başını salladı.

“Beni anladığınızı umuyorum. İsteddiğiniz gibi yaşamakta özgürsünüz. Ne diliyorsanız, bu güne kadar nasıl yaşadıysanız yaşamaya devam edin, bu sizin hakkınız ama günün ardından elinizdeki boş şişeler ortalığa değil çöpe gidecek.”

“Tamam,” dediler. “Söz veriyoruz.”

Petra doğruldu ve üzerini düzelterek bana yaklaştı. Yeniden gençlere dönmüştü.

“Verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim. Bu gece arabanızı tamir ettireceğim. Sabah uyandığınızda eskisinden çok daha iyi olacak.”

Şaşkın bakışları birbirleri üzerinde gezindi.

“Hadi,” dedi eliyle arabayı işaret ederek. “Binin. Emniyet kemerlerinizi bağlamayı da unutmayın. Boşuna icat edilmedi.”

Elimle ağzımı sıkıca kapattım.

Çocuklar aynı şaşkınlık içinde arabaya binip emniyet kemerlerini de bağlayarak yollarına devam ettiler. Arabaya döndüğümüzde Dante kitabın son sayfasını okuyordu.

“Ve,” dedi ellerini neşeyle havaya kaldırıp, “kitap biter. Umarım büyükbabam mangalı hazırlamıştır çünkü bu kitap beni fazlasıyla acıktırdı.”

“Biraz büyüdün mü?” diye sordum gözlerimi kısarak.

“Birkaç santim,” dedi. “Acı vermemesi için izin verdim.”

Kitabı hemen yanına koyup beni mest eden gülümsemesiyle omuz silkti.

Önüme döndüğümde keyiften ölmek üzereydim. Başımı Petra’ya çevirdim ve Tanrım, diye geçirdim içimden. Bundan daha mutlu olabilir miyim?

Var mıydı ötesi?

Beğleris

Pusuya yatmış bir yılan gibi,” dedim yatak odasının penceresinden göz ucuyla ona bakarken.
 “Öyle demiyordun,” dedi. “Sana ona güvenmemen gerektiğini söylemiştim. Çünkü onun ne kadar hırslı ve bencil olduğunu en iyi ben bilirim.”

Perdeyi hışımla çekip odanın içini turladım.

“Yanıma gelir misin? Yeter dolandığın.”

“Hayır, uyumak istemiyorum.”

“Fegel saat gecenin ikisi, daha ne kadar uyanık kalacaksın?”

“Sabaha kadar.”

“Onu kötü etkiliyorsun. Bu aralar gelişimi yavaşladı.”

“Ben mi?” dedim kendimi yatağın üzerine atarak. Karanlıkta bile alev alev yanan gözlerini görebiliyordum. Biraz suçlayıcı, biraz şefkatli, hepsinden fazla âşık.

“Seni özledim Fegel. Sana ulaşamıyorum artık. Yanımdayken bile uzaksın. Sana sarılmak, seni öpmek istiyorum ama senin tek derdin dışarıda gezinen Nesya.”

“O beni korkutuyor.”

“Onu alıp kaçıracağını mı düşünüyorsun? O halde bunu düşünmekten vazgeç. Bunu yapamaz.”

“Ya yaparsa? Onu öldürür müsün?”

“Onu öldüremem,” dedi bıkkınca. “Maalesef, isterdim ama yapamam. Döngüye inanılmaz bir şekilde tutunmuş, eğer onu yok edersem hepimizin yaşamları tepetaklak olur, bunu istemem.”

“Hayır,” dedim, “bunu bende istemem. Peki, neyi bekliyor?”

“Seninle konuşmayı? Hâlâ ondan kaçırıyorsun.”

“Ondan kaçmıyorum, sadece yüzünü görmek istemiyorum.”

“Farkındayım ama bu konuşma ne kadar gecikirse o kadar canını sıkmaya devam edecek.”

“Konuştuğumu farz et, sonra ne yapacak?”

“Bekleyecek,” dedi kollarıyla beni sararken. “Onun büyümesini.”

“Ya sonra?”

“Sonrasını zamana bırak Fegel,” diye yüzüme doğru fısıldadığında ürperti boynumdan başlayıp bütün bedenime ışık hızıyla yayılmıştı.

“Seni özledim diyorum, Nesya’yı boş ver.”

“Özür dilerim, ama buna odaklanamıyorum.”

Dudağıma kondurduğu küçük bir öpücükle “peki,” dedi. “Sanırım acı çekmeye bütünüyle alışsam iyi olacak.”

Hiçbir şey diyemedim.

Başını göğsümün üzerine koyduğunda ağzımdan acı dolu bir hırıltı yükseldi.

“Ah, affedersin. Her defasında unutuyorum.”

“Ne zaman bitecek?” dedim. “Dante kocaman oldu ve bu sütün bir an önce kesilmesini istiyorum.”

“Süt paketlerin dondurucuyu tıkadı. Bilmiyorum Fegel, normal bir hamilelik olmadı, normal bir bebek olmadı ve emzirme sürecin çok kısaydı. Belki Nesya’ya sormak istersin?”

“Asla!” dedim. “Bu dayanılmaz zulmü çekmeye devam ederim ama ona asla sormam.”

Muzip bir ifadeyle beni yeniden kendine çekti ve “tamam,” dedi. “Alışmam gereken birçok acı çeşidi olacak anlaşılan. Huzurlu bir uykuya yattığım koynundan bile mahrum kalıyorum. Söylesene, bu açlığımı nasıl gidereceksin?”

Karanlık ilk defa işime yaramıştı çünkü yanaklarımı kırmızıya boyayan yangın odayı kuşatmaya çoktan başlamıştı.

Başımı çıplak tenine yaslayıp muhteşem kokusunu içime çektiğimde o yangına bir de titreme eşlik etti. Biraz daha sokulup biraz daha tutundum bedenine. Tek bir boşluk kalmayana dek bütünleştım ve sıkıttığım dişlerimle ‘ertelemek’ kelimesinin altına gizlemeye çalıştığım o yangının bedenimi sarmasına engel oldum.

Gürültülü soluğu bana onun hislerinin çok daha büyük olduğunu ve bunu telaffuz edemeyecek boyutlara ulaştığını haykırıyordu.

Her nefeste biraz daha büyüyordu...

Annelik

Nesya'yla aramdaki buzları eritebilmenin tek yolu bütün bir aileyi eve toplayıp o kalabalığın arasında onun varlığına tahammül edebilmek, sonrasında da konuyu bir şekilde açıp onu dinledikten sonra da evden def etmektir.

“Neden yalnızsın?” diye sordum Giovanni'ye doğru eğilip. Yemek masasında herkes ayrı bir sohbete dalmıştı. Petra'yı en iyi şekilde oyalan kişi elbette Paracelsus ve onun olmazsa olmaz üstünlük kaygısıydı.

“Sence?” diye sordu.

“Baksana,” dedim ona doğru eğilip sesimin seviyesini biraz daha alçaltarak. “Gözlerimde ne görüyorsun?”

“Şey,” dedi yüzündeki alaycı ifadeye eklenen şaşkınlıkla.

“Çok güzel olduklarını görüyorum.”

Petra'nın dikkati dağılsa da yeniden kendini toparlayıp Paracelsus'u dinlemeye devam etti. Yanında da beni.

“Giovanni!” dedim dişlerimin arasından. “Ben çok ciddiğim.”

“Peki,” dedi. “Gözlerinin güzelliğini bir kenara bırakırsak orada bir soru işareti görüyorum. Bana birini soruyor, nerede olduğunu.”

“Evet,” dedim rahat bir nefes alarak. “Lütfen bir mezar kazıp kendini oraya gömdüğünü söyleme.”

“Hayır,” dedi gülümsemesine eklenen kederle. “Doğumun sırasında o kadar kötü oldu ki, kendini sığdıracak hiçbir yer

bulamadı. Hiçbir yere sığamadı Fegel. O günden bu yana karanlığıyla oradan oraya savrulup duruyor.”

Bir an için ne söyleyeceğimi bilemedim. Ellerim titredi, gizlemek için masanın altına soktum ama kimden gizleniyordum ki, benim her halimi açık duran bir defter gibi okuyan birisi varken.

“Şu an nerede peki?”

“Tanrı bilir,” diye salladı başını. “Bilmiyorum. Seni görecektir cesareti kendinde bulduğunda belki bir ara uğrar.”

Dudaklarının kenarında beliren o minicik tebessüm çok şey söylüyordu aslında bana. Geride neler bıraktığımı ve bırakırken de üzerine basıp nasıl hunharca yağmaladığımı.

“Giovanni,” dedi Petra bir an için bütün masanın sesini keserek. “Biraz dışarı çıkmak ister misin?”

“Elbette amca,” dedi. “Kulağımı çekmene ihtiyacım var.”

Bir baş hareketliyle ikisi birden geriye küçük bir fırtına yaratarak gözden kayboldu. Dante, Mel ve çocukları sırtına alıp babasının peşinden koşarken onları diğerleri takip etti. Ta ki Nesya’yla baş başa kalana dek sürdürdüler bunu.

Ellerim masanın altında kenetlenmişken Nesya yerinden kalkıp hemen yanımdaki sandalyeye oturdu.

“Teşekkür ederim Fegel. Uzun bir zaman oldu, beni yeniden muhatap aldığın için gerçekten minnettarım sana.”

“Ne ara iyi niyet elçisine döndün yine? Nerede o ukala Nesya? Birazdan mı çıkaracaksın onu ortaya? Hangi maskeyi takıyorsun bu defa, söylesene?”

“Haklısın,” dedi gözlerime büyük bir dikkatle bakarken. “Sana karşı yaptıklarımın ötürü pişmanım ama elimde değil, kendimi ondan uzak tutamıyorum.”

“O daha çocuk.”

“Sen de çocuktun Fegel. Dokuz yaşındaydın Gavino’nun seni bulduğunda.”

Bu darbeyi beklemiyordum ama yine de yıkılmadım. “Petra’nın senin gibi zaafları yoktu, hiçbir zaman da olmadı. Kendini onunla kıyaslamaya kalkışma.” Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıktım ve çıtırtılar eşliğinde başımı iki yana salladım.

Elini ellerime doğru uzattığında “sakın!” dedim. “Bana dostça yaklaşmaya çalışma. Petra gibi kin gütmem ama dostluğumu kaybettiğinde bir daha geri dönüşü olmaz. Sana bir daha güvenmeyeceğim Nesya. Bir daha o kalple inanmayacağım sana.”

“Çok üzgünüm, hepsi de korkumdan kaynaklıydı. Lütfen beni dinle, dinle ve ondan sonra yargıla.”

“Konuş,” dedim. “Yapmak istediğin bu değil miydi?”

“Evet,” dedi göğsünü şişiren bir nefesle. “Buydu.”

“Seni dinliyorum.”

“Petra bıçağını boynuma dayayıp beni bekleyen mutlu sona eriştirmek üzereyken onu durdurdun Fegel. Öyle bir açtın ki kalbinin kapılarını bana, sanırım daha önce hiç kimse bu kadar net görememiştir gözlerindeki gizemi. Ben, işte, ben onu orada gördüğümde, kendimle birlikte, bütün gücümle tutundum hayata. O andan itibaren ölüm kelimesi sonsuza dek çıkmıştı hayatımdan. Bin yıllık yaşamım anlam kazanmıştı. Çile okulunda Petra’yla karşılaşp ona karşı konulamaz bir şekilde âşık olduğumdan bu yana asırlar geçti Fegel. Koca koca asırlar ve ben o asırları kendimi yaşamdan soyutlayarak, gizlenerek, ona âşık bir şekilde geçirdim. Ta ki seni iyileştirmesi için beni çağırana dek. O zaman Fegel,” dediğinde yüzündeki tebessümü imkânı yok açıklayamazdım. Çocuksu bir masumiyetle gül bahçesine dönmüştü. “İşte o zaman onu tekrar dünya üzerinde görebilme, sesini duyabilme ve nefesini hissedebilme coşkusuyla ardıma bile bakmadan gelmiştim yanına. Umurumda bile değildin, bu gerçek. Hiç de olmamıştın Fegel. Seninle oynadığım da bir gerçek. Petra için diğer tarafa geldiğimde bir gerçek, çünkü hâlâ bir umudum vardı.

Kaybedeceğinize inanıyordum. Kaybedecektiniz ve sen Marlo'yla sonsuza dek bu döngüye takılacaktın. Petra orada kalacaktı ve ben de onun yanında. Orada bulunduğumuz süre boyunca hayalini kurduğum tek şey buydu. Bunlar seni öfkeliendirirse anlarım Fegel, ama lütfen tamamını dinle.”

“Dinliyorum,” dedim.

“O gece Petra'nın seni öptüğünde. Tanrım,” dedi elini kalbinin üzerine koyup. “Marlo nasıl bir acıya tutulduysa, ben bin kat daha beterine tutuldum. Ona dokunmanın, bana dokunmasının hayalini kurarken, onun teninin kokusuyla dolup taşarken onun seni öpmesi o kadar büyük bir talihsizlikti ki, bunu tarif edemem sana.”

Tırnaklarım parmaklarımın üzerinde iş başındaydı, yine de sonuna kadar sakinliğimi muhafaza edecektim.

“Ben olmalıydım,” dedim. “Fegel değil, ben.”

“Nesya!” dedim onu uyarırcasına.

“Peki,” dedi omuzlarını indirirken. Kısa bir an için sessiz kaldı ve devam etti.

“Her şeyi bitirmiştım içimde. Hiçbir anlamı yoktu yaşamının. Geçen asırların. Hem de hiç. İşte bunu göze alarak meydan okudum sana. Çünkü onun beni öldüreceğini biliyordum. Öldürsün istedim, öldürsün ki bu azaptan kurtulayım, özgürlüğüme kavuşayım.”

“Onu nasıl gördün?”

“Bu bende kalsın,” dedi. “Sadece şunu söyleyebilirim sana, gözlerinde gördüğüm o sahne değil Petra'nın acısını, dünya üzerinde tattığım bütün acıların üstünü açılmayacak şekilde örtmüştü. Bambaşka bir insan olmuştum ben. Umut dolu, sevebilecek, yeniden sevecek ve geriye kalan o sonsuzlukta o sevgiyle nefes alabilecek.”

“Bu kadar yeter,” dedim. “Seni yeterince dinledim.” Yönümü ona doğru hışımla çevirip yumruğumu masanın üzerine geçirdim.

“Onunla hiçbir şekilde konuşmayacaksın. Ne şimdi ne de daha sonra. Büyüdüğünde, gereken olgunluğa eriştiğinde onun kalbine, iradesine bırakacaksın kaderini. Senden etkilenirse ne âlâ, ama etkilenmezse peşini bırakacaksın. Onu kandırmaya çalışmayacaksın, anladın mı beni?”

“Fegel.”

“Hayır,” dedim. “Kendini acındırmaya çalışma. Sana asla merhamet etmeyeceğim. Asla üzülmeyeceğim senin için. O benim oğlum. Benim parçam. Ona bakmaya kıyamazken senin ellerine mi bırakacağımı sanıyorsun? Asla Nesya, bunu yapmayacağım. Geri kalan o sonsuzlukta yalnızlıktan çürüsen de yapmayacağım bunu.”

Yüzündeki bütün maskeleri kaldırıp attı Nesya. En son kendisi kaldı. Hakiki olanı. Ve o hakikat bana bütün vahşiliğiyle meydan okudu. Elinden geleni ardına koyma Fegel, dedi. Sen ne kadar savaşırsan bende o kadar savaşırım. Kendi yazgımı kendi ellerimle yaratırım. İstedğin kadar çık yoluma. Gerekirse seni yolumdan kazırım.

Evet, bu bakış, bu ifadenin tercümesi aynen buydu.

Sandalyeden kalkıp “peki,” dedi hepsini yutarcasına. “Döngünün bitmesine bir aydan az bir zaman kaldı. Seninle o zaman görüşeceğiz Fegel. Dante gelişiminin son durağına geldiğinde söylediklerini hatırlasan iyi edersin.”

Sonra da arkasına bakmadan çekip gitti. Ardından doğruldum ve dışarıda Giovanni’nin omuzlarına oturmuş çılgıncasına dönüp kahkahalar atan Dante’nin bu mutlu hallerini izledim. Çocuk hallerini. Bir daha göremeyeceğim, istesem bile hatırlamayacağım, bunu da büyük bir yarayla ruhumda taşıyacağım kendi anılarımı.

“Lütfen,” diye fısıldadı Petra hemen arkamda belirip beni kendi karanlığına doğru çekerken. Işık kayboldu o an, her şey kayboldu.

“Beni korkutuyorsun. Beni gerçekten korkutuyorsun. Kalbinde durmadan örülen bir duvar var ve kendini gittikçe oraya hapsediyorsun. Yalvarırım bırak artık, bunu acı olmaktan çıkar. Yoksa hiç istemediğimiz Şeyler yaŐarız.”

Belime güçlüce sarılan kollarını gevşetmeye çalıştı ama olmadı. Bırakmadı beni, kendi hapishanesinde tek bir boşluk bırakmayacak Şekilde kuşattı. Ruhumun her bir zerresini sarmalarken “yalvarırım,” dedi. “Oğlumuza zarar verme. Mutluluğumuzu yaŐamamıza fırsat tanı.”

Annelik böyle bir şey miydi? Hastalıklı bir duyguyla kuşatılmak. Dünyanın en kıskanç varlığını Petra sanırdım oysa, değilmiş. Benmişim dünyanın en kıskanç varlığı. Onu paylaşamamak, kendimden bile sakınmak. Gözlerimi dikip durmaksızın bakmak, bakmak ve bakmak.

Ama keyifsizdi son günlerde. Gülmüyordu eskisi gibi. Gözleri ışık saçmıyordu. Okumuyor, oyunlar oynamıyordu. Benimle bile çok az konuşuyordu. Sebebini sorduğumda hiç, diyordu. Halsizim.

Bugün de ağzından çıkan bu olmuştu.

“Yürümek ister misin?” diye sordum on yaşına gelmiş, gün geçtikçe irileşen kemikleri, neredeyse bana ulaşan boyu, kaşlarının bile gittikçe babasına benzediği bu hallerine hayranlıkla bakıp.

“Sen nasıl istersen,” dedi. “Sana eşlik edeceğim.”

Koluna girdim ve onu keyiflendirmeye çalışarak anlamlı anlamsız bir sürü şey zırvaladım. Diğer dünyada savaşırken olanlar en çok merak ettiği şeylerin başında geliyordu ve benim Camilla’yı öldürüşümü dinlemek belki de ona ninni gibi gelen tek şeydi. Özellikle de Giovanni’nin o masalımsı anlatımıyla.

Ve şimdi, ilk defa beni dinleyemiyordu.

“Dante,” dedim. “Neyin var söyle bana?”

“İyiym anne,” dedi. “Bir şeyim yok.”

“Lütfen,” dedim onu durdurup. “Bir şey var. Ben senin annenim ve her şeyi bilmek isterim. Seni üzen şey de ne?”

“Üzölmüyorum,” dedi. “Sadece canım yanıyor. Kemiklerimin birbirine geçtiğini hissediyorum. Derimin gerildiğini ve her an birbirinden ayrılacak kadar gerginleştiiğini. Söylesene, gelişimim neden durdu?”

“Durmadı,” dedim gözlerimi hayretle aralayarak.

“Durdu,” dedi. “Hissediyorum.”

Zorlukla yutkunup dolan gözlerimle bakışlarımı kaçırdım.

Ben mi sebep oluyordum? Ben mi?

“Eve dönelim. Patrizio’yu çağıralım. Hatta Paracelsus. Babanla konuşalım. Eminim bir açıklama yapacaklardır.”

“Peki,” dedi. “Dönelim.”

Eve girer girmez adımlarım olduğıum yerde çakılıp kaldı, çünkü karşımda tam olarak Marlo duruyordu.

Bir süre gözlerimi bile kırpmadan izledim onu. Onun hemen arkasında Petra belirdi. Yüzlerindeki ifade son derece ciddiye ve bu benim kalp atışlarımı haddinden fazla hızlandırmıştı.

“Merhaba,” dedi Dante ilk defa heyecanlanarak. “Sizi görmedim daha önce.”

“Merhaba,” dedi Marlo özlediğıim hınzır ifadesiyle. “Daha önce ziyaretine gelemedim. Oldukça uzaklardaydım.”

“Gölge misiniz?”

“Öyleyim,” dedi Marlo.

“Köyden değilsiniz öyleyse?”

Dante ilk defa birine siz diye hitap ediyordu ve ona olan bakışları merakla, daha önce onda görmediğıim bir şaşkınlıa aralanıyordu.

Yönünü bana çevirip gözlerinde artan bir yeşillikle izin istercesine baktı bana, ardından ilerledi. Ona doğru yürüyüp elini uzattığında Marlo ilk defa gerilmişti. Yine de belli etmedi ve elini uzatarak onunla tokalaştı.

Koltuklara sıralandığımızda Nesya’nın gölgesi eşikte en uğursuz haliyle belirdi. Yok hayır, bir tuhaflık vardı. Marlo

boşuna gelmemişti. Neden herkesin yüzü bu kadar gizemliydi? Ne gizliyorlardı benden? Ne söyleyeceklerdi?

“Fegel,” dedi Petra ikimizin önünde birdenbire diz çökerek. Bakışları Dante’yle benim aramda uzunca bir süre gidip geldi. Marlo pencerenin önüne çekilip kollarını göğsünde birleştirdi ve öylece bekledi. Ona Giovanni eşlik ettiğinde kalp atışlarım daha çok hızlanmıştı.

“Baba,” dedi Dante, “bir sorun mu var?”

Nesya eşikten ayrılmadı. Ne bir adım ileri ne de bir adım geri. Orada öylece yıllanmış bir ağaç gibi dikildi.

“Evet,” dedi elinin birini benim dizime koyup diğeriyle Dante’nin yüzünü okşayarak. “Annen seni çok sevdiği için olsa gerek zamanı yavaşlattı. Şu an her şey o kadar durağan ilerliyor ki, bütün dünyanın kaderini tepetaklak etmek üzere.”

Bunu söylerken hafifçe gülümsüyor, bir yandan da bende yaratacağı etkiyle bakışlarındaki yalvarışı en iyi şekilde bana yönlendiriyordu.

“Anlıyorum,” dedi Dante olgun bir adama bürünerek. “Acımın sebebini artık anlıyorum.” Bana çevirdi o yeşilliği. “Anne, beni sevdiğini biliyorum ve inan ben de seni beni sevdiğinden daha çok seviyorum. Neden izin vermiyorsun zamanın işlemesine? Neden büyümeme izin vermiyorsun?”

Dişlerimi sıkıp başımı kapıya çevirmeden öylece, sessizce bekledim. Yüzüm öfkeyle kasılırken adeta bir savaş veriyordu her çizgisiyle.

“Fegel,” dedi Petra. “Onu bırakmalısın, yoksa döngü içerisinde gelişimini tamamlayamadan senin bıraktığın yerde kalacak.”

Dişlerimi daha çok sıktım. Odayı kütürtüleri sardı.

Gölgeler odanın içini doldurduğunda buna bir son vermem gerektiğini anlamıştım. “Peki,” dedim. “Özür dilerim, en çok da senden Dante, affet beni. Ne olur? Sana asla zarar vermek istemem.”

“Biliyorum,” dedi, “istemezsin.”

“Anneni affedebilecek misin?”

“Elbette,” dedi. “Sana hiç kızmadım ki?”

O yeşillik çoğaldı, gittikçe arttı. İlk defa göz renginin değiştiğini görüyordum.

“Fegel,” diye sarstı beni Petra. “Şimdi sakın olmanı istiyorum, ikinizin de. Söyleyeceklerimi dinlemelisiniz.”

“Hayır,” dedim eşikte duran Nesya’nın zafer sevinci bürümüş yüzüne bakarken. Birden ayağa fırladım. Kalbimdeki zehir bütün bedenime yayılıp beni patlamaya hazır bir bombaya çevirmişti.

“Hayır!” diye tekrarladım. “Onu vermeyeceğim. Onu almaya geldi değil mi? Söyleyin.”

Odayı saran gölgelere baktım. Patrizio’ya, Hypatai’ya. En son Marlo’ya.

“Söyle,” dedim. “Neden geldin? Neden daha önce değil de şimdi?”

“Onlara eşlik edeceğim,” dedi. “İçin rahat olsun diye.”

“Onlara?” dedim gözlerimde aniden biriken yaşlarla. “Kim, kim nereye gidiyor ki, hayır!” derken kendi etrafımda pervane gibi dönüyordum. “Buna izin veremem.” Ellerimle şakaklarımı ovduğum an odaya doluşan kelebekler havada öylece asılı kalmıştı. Ağır çekimde ilerlediler sonra, sonra da yine durdular. Ama hiçbirisi normal seyrinde hareket etmiyordu.

“Gördün mü?” dedi Petra karşıma dikilip. “Zaman üzerindeki etkine bak. Bu şey sadece zamanı etkileseydi inan umurumda bile olmazdı. Dışarıda yaşayan milyonlarca insan umurumda bile değil çünkü. Benim umurumda olan sensin, oğlum. İkiniz.”

O ne kadar diklenirse diklensin ilk defa korkmayacaktım ondan, ilk defa geri adım atmayacaktım. Üzerine doğru yürüyüp işaret parmağımı direkt olarak göğsüne bastırdım.

“Sakin onu almaya kalkma benden. Sakin, duydun mu beni? Seni asla affetmem. Beni asla geri alamazsın. Tamamen seninle dolu bu kadını sonsuza dek yitirirsin, anladın mı?”

Çaresizce indi omuzları. Gözleri dolarak elini alnına yapıştırdı. Kendi etrafında döndü. Odayı gölge suretinde dolaştı. En son yeniden karşımdaydı.

“Sana yalvarıyorum,” dedi. “Döngü tamamlanana kadar.”

“Hayır,” diye kükredim. Dante’ye elimi uzattım. Hemen ayağa kalktı ve elimden tutarak arkama geçti.

“Gitmeyecek,” dedim. Adımlarım mutfak girişine doğru geriledi.

“Onu almanıza izin vermeyeceğim.”

“Beni dinle, Fegel. O duvarlar senin gözünü kör etti. Beni dinlersen her şeyin yolunda olduğunu göreceksin.”

“Seni dinlemek istemiyorum,” diye heceledim.

“Anne,” dedi Dante. “Gitmeyeceğim değil mi?”

“Hayır,” dedim, “seni vermeyeceğim.”

Marlo Petra’nın hemen yanı başına dikildiğinde “Fegel,” dedi en güzel bakışıyla. “Ona inanmıyorsan beni dinle. Sana yalan söylemeyeceğimi, senden bir şey gizlemeyeceğimi bilirsin. Sırf bu yüzden ben eşlik edeceğim onlara. Başka hiç kimseye güvenmedi Petra. Beni çağırdı. Senin bu dünyada ondan sonra güvenebileceğin tek insan olduğumu söyledi. Söyle, haksız mı?”

“Öyleydi,” dedim. “Ama artık değil. Hepiniz beni kandırdınız. Hepinizi yalancısınız. Tek derdiniz Nesya değil mi? Ne yaptı, büyü mü? Eminim o defteri çoktan buldu ve size büyü yaptı. O bir şeytan. Patrizio, lütfen bir şeyler söyle. Nesya seni etkisi altına alamaz. Ne olur onları ikna et.”

Patrizio en şefkatli, babacan haliyle bana doğru yaklaşıp “üzgünüm,” dedi. “Haklılar. Eğer dinlersen...”

“Hepiniz kesin sesinizi!” dedim. “Anlaşıldı. Bu büyü herkesi etkisi altına almış. Aksi halde böyle davranmazdınız.

Oğlumu benden almaya kalkmazdınız. Özellikle de sen,” dedim gözyaşları eşliğinde Petra’ya dönüp. “Kendi ellerinle oğlunu ona nasıl verirsin? Benim tanıdığım Petra bunu asla yapmazdı.”

“Anne,” dedi Dante. “Neler oluyor?”

Adımlarım biraz daha geriledi. Kelebekler havada hiç kıpırdamadan duruyordu uzun süredir. Zaman tamamıyla durmuştu ve bırakmaya da hiç niyetim yoktu.

“Anne,” dedi tekrar.

Elini sıkıca tutup başımı bir anlığına ona çevirdim. Ağlamaklı bakıyordu gözlerime. Acı çekiyordu evet ama izin verecektim. Acı çekmesine göz yumamazdım.

“Tamam,” dedim, “her şey yolunda. Bunu düzelteceğim. İyi olacaksın.”

O an şiddetli bir rüzgârla savruldu saçlarım. Petra koluma yapışıp Dante’yi tutan elimi onun elinden ayırmaya çalıştı. Bütün gücümle direnip bağırdım ama hiçbir işe yaramadı. Dante korkuyla sıçradı. Nesya koşar adımlarla yürüyüp onun elini tuttuğunda kocaman bir çığlık kopardım. Yer gök inledi avazımla. Büsbütün acıyla yıkandı.

Petra gövdeme kollarını sarıp beni dizginlemeye çalışırken ayaklarımla tepiniyor, onun devasa gücünden kurtulmaya çalışıyordum.

“Hayır!” diye bağırdım arka arkaya. Gözyaşlarım yağmur gibi indi yanaklarımdan. Marlo Nesya’nın yanında belirip benimle birlikte ağlayan Dante’yi çekiştirirken herkesi her şeyi bırakıp Marlo’ya yalvarmaya başladım.

“Lütfen,” dedim. “Bana bu acıyı yaşatma Marlo, ne olur yaşatma. Onu benden almalarına izin verme.”

“Fegel,” dedi yanaklarına bıraktığı birkaç damlayla. “Sizin iyiliğiniz için. Söz veriyorum ona gözüm gibi bakacağım.”

Haykırdım, bağırdım, tepindim. Kalbimi saran korkunç bir acıyla onların gidişini çaresizlikle izledim. Sonra, sonra her şey

kesildi. Acı dindi. Her şey bitti. Kalbimin yerini kocaman bir boşluk aldı ve cansız bir nesneymişim gibi Petra'nın kolları arasında yığılıp kaldım. Bakışlarım boşluğun içinde varlığımla birlikte yuvarlanırken yenilmiştim.

Onu elimden almalarına izin vermiştim.

Karanlık

Üç gün, koskoca üç gün. Geçen yarım asırdan sonra geçen üç gün bana binlerce asra bedeldi. Yataktan hiç kıpırdamamıştım. Ne açlık ne susuzluk ne de tuvalet ihtiyacı. Bedenimde insanlığa dair ne varsa o da durdurduğum zaman gibi olduğu yere çakılıp kalmıştı.

“Benimle konuşmayacak mısın? Beni neden dinlemiyorsun Fegel. Neden hem kendini hem de beni anlamsız yere böylesine dayanılmaz acılara sürüklüyorsun? Yalvarırım konuş benimle. Tek bir kelime çıksın ağzından. Sesini duymaya her zamankinden çok ihtiyacım var.”

Bakışlarım tavana asılmış gibiydi. Kırpmadan izliyordum o aptal avizeyi. Sanki dünyanın en görkemli, en büyüleyici nesnesiydi. Avizeydi işte. İçinde birkaç ampul vardı hepsi bu.

Buz kesen eli yanağıma değdiğinde bile kıpırdamadım. Hiçbir şey hissetmedim. Ölü külü üzerime serpildiğinden bu yana hissizdim. Her şeyim olan bu adam bana bu avize kadar anlamsız geliyordu şimdi. Haklıydı. Kalbime ördüğüm duvarlar ben farkına varmadan yükselmiş, ışığımı keserek beni kendi karanlığıma hapsedmişti. Şimdi kim çıkaracaktı beni o karanlıktan? O duvarları kim yıkacaktı oradan, kim kıracaktı?

Yanıma uzanıp soğuk elini elimin üzerine bıraktı, nefesi elinin aksine oldukça yakıcıydı.

“Fegel, yeterince tükendim Fegel. Ne olur başını çevir de bir kez gözlerime bak.”

Elimi güçlÜce sıkıp yüzünü biraz daha yaklaştırdı.

“İstersen gideriz buradan. Neresi olursa, dünyanın neresini istersen iste. Gideriz. Ne yapmak istiyorsan onu yaparız. Dante dönene kadar. Sadece üç hafta.”

Sadece üç hafta, diye geçirdim içimden. Üç bin yıl gibi geldi o üç hafta bana. Hiç bitmeyecek, durdurduğum zaman gibi tek bir saniyesi hareket etmeyecek.

Benden bağımsız bir şekilde akan bir zaman vardı hâlbuki. Benim dışımda akan bir yaşam.

“Kaç kere söyleyeceğim, anlaman için kaç kere, söylesene. Herkes seni merak ediyor. Annenle baban perişan oldu. Viola durmadan seni soruyor. Mel, en çok da Mel. Seni çok özlüyor Fegel. Tamam, konuşma benimle, beni affetme ama onlara bir şey söyle.”

Elimi tutan elini ittim ve hızla doğruldum. Şu lanet süt yüzünden tişörtüm sürekli ıslanıyordu. Dolaba geçip tişörtü hışımla yere fırlattım. Gözyaşı gibiydi karnıma doğru inen süt damlaları. Durmaksızın akıyordu.

Petra yanı başımda belirip hemen bir havlu uzattı.

“Yapalım şunu,” dedi. “Süt poşeti getireyim, acı veriyor olmalı.”

Acı mı demişti. Hangi acı?

Ona tepki vermedim. Raftan çektiğim tişörtü üzerime geçirip hızlıca kapıya yürüdüm. Daha eşığe varmadan karşıma dikildi.

“Fegel, bu kadar yeter. Beni zor kullanmak durumunda bırakma.”

“Zor kullansan ne olacak söyle? Kaybettiğim hislerimi geri verebilecek misin bana? Oğlumu geri getirebilecek misin?”

“Fegel!” İlk defa öfkelenmişti. Yüzünü yüzüme eğip “ölmüş gibi bahsetme ondan,” dedi. “Üç hafta sonra geri dönecek. Herkesi peşine taktım. Dünyadaki bütün ölümsüzlere haber saldım. Hepsinin gözü Nesya’nın üzerinde olacak. Hiçbir şey yapamaz anlıyor musun beni?”

“Sana inanmıyorum,” dedim. “Bu da diğer yalanlarından birisi.”

Kollarımdan tutup hafifçe sarstı.

“Kendine gel ve beni dinle. Onu götürmemiş olsaydı senin yanında tek bir yaş ilerleyemeyecekti. Onu tutuyordun Fegel, onu annelik içgüdüleriyle farkında olmadan tutuyordun. Acı çekiyordu. Bilmiyorsun ama sabahlara kadar acı içinde inliyordu. Benden yardım istiyordu Fegel.” Sesi giderek yükseldi.

“Sana söylememem için bana yalvarıyordu. Üzüleceğini düşünüp sessizce o acıya katlanıyordu. Oğluna bunu nasıl yapabilirsin?”

“Hayır,” dedim o an gözyaşlarına boğularak. “Bunu yapmış olamam.”

Yüzümü ellerinin arasına alıp parmaklarıyla gözyaşlarımı sildi ve hafifçe gülümsedi.

“Dünya üzerinde hiçbir insan gözünün göremeyeceği bir döngü eksenini mevcut. Dante dünyaya geldiğinde açığa çıktı. Bu eksen ona aitti. Tıpkı bizler dönüşürken ortaya çıkan eksenler gibi. Eğer onu tutmamış olsaydın o döngü üzerinde yürümek zorunda kalmayacak, gelişimi burada bizim yanımda tamamlanacaktı. Zamanı her saniye durdurdun Fegel. Her bir saniye gelişimi sekteye uğradı. Bütün dengesini bozdun onun. Söyle, nasıl düzeltecektin?”

“Ben mi sebep oldum buna?”

“Ona olan sevgin. Hepimiz birbirimize zarar vermedik mi? Söyle. Ben, Marlo, şimdi de sen. Böyle olsun istemezdik Fegel, sevgimiz sebep oldu her şeye. Anla lütfen.”

“Dünyaya verdiğim zarar?”

“İnan Tanrı'nın umurunda bile değil. Senden aldığı şeyler onu o kadar memnun ediyor ki zamanı sonsuza dek durdursan da aldırış etmeyecek.”

Şaşkındım, garip hissediyordum. Kalbimde yankılanan sesler vardı. Kırılan, çatırdayan duvarlar. Birisi eline çekici alıp durmadan vuruyordu o duvarlara. O kadar sağlamdı ki sadece çatlıyor, toz toprak saçıyordu etrafa.

“Nesya o çizgiyi görebilecek tek kişi. Onu o yol üzerinde yürütecek. Sen yanında olduğun sürece buna imkân yok. Şimdi anlıyor musun? Dante son durağa varıncaya değin ilerleyecek o yolda. Nesya sözünü tutacak. Marlo yanlarında olacak. Yanlış bir yapmasına, yanlış bir şey söylemesine izin vermeyecek.”

“Anlıyorum,” dedim. “Anlıyorum.”

Kollarımı ondan kurtarmaya çalıştım ama yine izin vermedi.

“Sarılmak istiyorum sana, bana sarılmanı istiyorum. Bana olan hislerini gözlerinde görmek istiyorum. Aksi halde yapamam Fegel, duramam yeryüzünde sakince. Nefes alamam, boğulurum...”

O konuşmaya devam ederken başımı göğsüne bıraktım. Sonrasında ağzından çıkanları pek duyamasam da ona sarılmak o duvara sert darbeler indirmeye devam etmişti.

“Lütfen,” dedi başımın üzerinden güçlÜce öperken. “Beni affettiğini söyle. Benden nefret etmediğini.”

“Gidelim,” dedim. “Buradan gitmek istiyorum.”

Tek kelime etmedi. Hiçbir şey söylemedi. Ona sarılı bir halde aktı dünyanın içine. Karanlığına sarıp döndü durdu. Gözlerim sımsıkı kapalı bir halde nereye gittiğimize, nereye gidebilecek olduğumuza dair hiç kafa yormadım. Hiçbir önemi yoktu. Ne Kulpa ne de başka bir yer.

O olmadığı sürece hepsi anlamını yitirmişti.

“Neredeyiz?” diye sordum doğan turuncumsu halkaya bakıp etrafa yaydığı o renk cümbüşü eşliğinde. Oldukça yüksek bir

tepeydi burası. Hemen aşağıda sıra sıra evler diziliyordu ama evler de ormanın içine gizlenmiş gibiydi.

“Ölümsüzlerden birisi burada yaşıyor,” dedi “ve oldukça tehlikeli birisi. Bu aralar çok sık karanlık büyüler yapılmaya başlandı. Ziyaret edelim istedim. Ne de olsa sorumluluk bana ait.”

Uzun bir aradan sonra kalp atışlarım yaşadığımı haykırırcasına yeniden hızlanmaya başlamıştı. O külün ağırlığı üzerimden yavaşça kalktı ve güçlü bir nefesle bana uzattığı elini tuttum.

“Bir şeyler öğrenmek için büyük bir fırsat,” diye fısıldadı ve beni karanlığına bir kez daha kattı.

Eski, yıkık dökük bir kulübeydi burası. Münzevi hayatı yaşamak için birebir. Bakımsızlıktan tamamen bir kenara yatmış, içeride yaşanan yoğun kötülüğe dayanamıyormuş gibi gittikçe de devriliyordu.

Petra’nın eline sıkı sıkıya tutundum. Yüzündeki ışıltıyı görmüştüm. Bu kulübenin yaşayacağı hazin sona uğramamam için, beni ayakta tutmak adına elinden geleni yapıyordu ve başarılı da oluyordu.

Bu dünya büyülydü ve ben bu dünyaya dair her şeyi öğrenmek için büyük bir istek duyuyordum.

Petra aralıklı duran kapıyı ittiğinde kulakları tırmalayan bir gıcırtyla yankılandı etraf. Ağaçlara tutunmuş kuşlar çığlık çığlığa uzaklaştı.

İçerinin karanlığı yerini loşluğa bıraktığında ilk adımımızı atmıştım.

“Ses ver,” dedi Petra. “Odanı derhal aydınlat.”

İçeride koşuşturan adımlar vardı. Oradan oraya sanki görünmez bir hız kullanarak durmadan kaçışıyordu.

Biz eşikte beklediğimiz süre boyunca perdeler açıldı ve içeride gaz lambaları yandı. Ortalık gün gibi ağarmıştı. Ve

Petra'nın elinden tutmasam çoktan birkaç adım gerilemiştim. O bu gerileyişi durdurup beni kendi adımlarına kattı.

Bir kadın duruyordu karşımda. Yaşlı mı yaşlı, çirkin mi çirkin. Yüzüne baksan kırk yıl değil sonsuza dek kesilirdi kısmetin. Hazul'la Merid bile onun yanında dünyanın en güzel varlığı sayılırdı ama bu kadın sanki yaptığı o iğrenç büyülerle ruhunu kirletmiş, bu da onun yüzüne yansımıştı.

Petra odaya aykırı duran o bakımlı ve kusursuz haliyle kadının karşısına dikildi.

“Petrarca,” dedi çok sigara içmekten çatallaşmış kalınlaşmış sesi. “Hoş geldin evime. Beklemiyordum.”

Masanın üzerinde yanan sigarayı aceleyle söndürdü.

“Öyle,” dedi. “Her zaman beklenmedik anlarda gelirim Asva.”

Elimi bırakmaya çalıştı ama izin vermedim. Daha çok sıkıp hemen gövdesine gizlendim. Burası baştan ayağa kötülük kokuyordu.

Petra adımlarını kadına doğru attıkça kadın geriledi.

“Evlendiğini öğrendim,” dedi. “Aslına bakılırsa oldukça şaşırdım.”

“Bu seni ilgilendirmez,” dedi Petra sertçe. “Soru sorulmadıkça da konuşma.”

Kadın homurtulu bir mırıldanma eşliğinde geriledi ve sırtını duvara yasladı.

“Şunlara bakalım,” dedi Petra, “hadi yaklaş.” O sırada onunla birlikte eski, örümcek ağlarıyla örülmüş tozlu raflara yaklaştım. Eliyle ağları bozup hızlıca üfleyerek raftaki kavanozları eline aldı ve gözleri büyüyerek onları yeniden yerine bıraktı.

“O da neydi?” dedim.

“Hiç,” dedi. “Şimdilik onu boş ver.” Diğerlerine baktı tek tek. İçi farklı sınırlarla doluydu. Ne olduklarını anlamıyordum

ama Petra'nın yüz ifadesinden benim bilmemem gereken bir şey olduğu şüphe götürmezdi.

Kurumuş ot demetleri, tavanda asılı ölmüş hayvan drogları⁹, çoğunlukla da fare, baykuş ve yarasadan ibaretti. Bu iğrenç koku yüzünden yüzümü buruşturdum, Petra da benden farklı sayılmazdı.

“Peki,” dedi Petra ilerleyip etraftaki malzemeleri incelemeye devam ederken. Köşede bir şömine vardı ve altında sönmekte olan ateş bir şeyi pişirmekteydi. Petra yaklaştı, içini karıştırıp kaşığı burnuna yaklaştırmadan kokladığında yüzü yine şaşkınlık içinde kalmıştı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı.

“Söylesene,” dedim, “bu da ne?”

“Kimi kime âşık edeceksin Asva? Söylesene? Bu büyülerin yasak olduğunu bilmiyor musun? Burada yaptığın her şey kurallara aykırı. Kara büyü. Orta çağda başına gelenlerden hiç mi ders almadın? Bu büyüler yapma cüretini kim verdi sana?”

Daha çok sokuldum Petra'nın koluna. Kadın duvara yapıştıktaki yapıştı.

Masanın üzerinde duran yassı taşları eline alıp üzerindeki yazıları bana gösterdi. “Bu,” dedi, “tılsımlı bir taş. Büyü için kullanılır. Bir hayvan derisiyle bunu sarıp ne niyetle yapılıyorsa bir mezara gömüyor ve o insanın hayatını sonuna kadar cehenneme çevirebiliyordu. Çok eski zamanlardan bahsediyorum elbet, Asva bu kadar kısa zamanda bunları nasıl bir araya getirmiş hayret doğrusu.”

“Şey,” dedi kadın. “Dostlarım yardımcı oldu.”

“O dostların şimdi seni kurtarabilecek mi peki Asva, peki o dostlarını kim kurtaracak? Kaç büyü yaptın?”

Kadın ellerini önünde birleştirip başını yere eğdi.

⁹ Hayvan ve bitkilerden kurutularak veya özel metotlarla toplanarak elde edilen, eczacılık ve kısmen sanayide kullanılan ham veya yarı ham madde.

Petra elimi zorlukla da olsa bıraktı ve “bekle,” diye fısıldadı. Kadına doğru yürüyüp bir anda onun gırtlığına yapıştı. Sonra da arka arkaya duvara yaptırdı.

“Bu kavanozdaki ceninler de ne söyle bana?”

Korkuyla sıçradım.

“Büyü kitapların, mürekkeplerin, tılsımlı taşların, derilerin ve özenle astığın otların kimden geldi, hadi söyle?”

Kadın ağzından köpükler saçarak ayaklarını boşlukta çırpıyordu.

“Yalvarırım,” dedi Petra’nın bileğine yapışıp, “yalvarırım beni bağışla. Para alıyorum insanlardan. Yakında daha temiz, daha düzenli bir yaşantım olacak. Bırakacağım bu işleri, ama şimdilik ihtiyacım var.”

“Bana kimden aldığını söyle?”

“Andreas,” dedi, “Andreas.”

“Bizim Andreas mı?” dedi Petra inanamayarak.

“Evet,” dedi. “O. Her şeyi o sağlıyor bize. Payını da alıyor.”

Kadını yere bıraktığında kadın kütürtüler çıkararak yere kapaklandı. Öfkesini kontrol altına alamıyordu. Odanın içini karanlığıyla turladı ve raflarda bir şeyler aramaya koyuldu. “İnanılmaz,” diyordu bir yandan da. “Affedersin Fegel. Bunların hiçbirini bilme ne olur. Burası berbat bir yer.”

Başımı salladım zorlukla yutkunarak.

Sonunda bez bir keseyi koklayıp “işte,” dedi. “Bu iyi.”

“Har tozuma dokunma,” dedi kadın yalvarırcasına. “Ona ihtiyacım var.”

“Burada mı kalmak istersin yoksa manzarayı dışarıdan mı seyredeceksin?”

Kadın ağlayıp feryat ederek Petra’nın ayaklarına kapandıysa da fayda vermedi. Beni yanına alıp hemen kapının dışına çıktı. Keseyi açarak eve doğru bütün gücüyle savurduğunda tozlar büyük bir yığın halinde ilerleyip her bir zerresi muntazam bir şekilde yayılarak evin etrafa saçıldı.

Elindeki kibrit kutusunu bana uzattı. “Yapmak ister misin?” Bir yandan da gülümsüyordu.

Sanırım bu gülümseme bana da etki etti ve kibriti elinden alıp büyük bir neşeyle çaktım. Eve doğru fırlattığımda güçlü bir alev yayıldı ortalığa. Kulübe deprem etkisiyle sarsılıyor, içerisi binlerce canlı barındırıyormuşçasına inlemelerle çınılıyordu. Adımlarımız geriledi. Kadın yere çökmüş dağınık saçlarını yoluyor, isli yüzüne kocaman damlalar akıtıyordu.

Petra bir dizini kırıp ona doğru eğildi. “Bak Asva,” dedi. “Bu seferlik canını bağışlıyorum. Büyü yap, hem de istediğin kadar yap ama karanlığı bu kadar sık çağırma. Dengeler üzerinde ağırlık yaparsan seni o saniye bulurum, bulurum ve sonrasında ne olacağını biliyorsun. Biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum,” dedi kadın gözyaşları eşliğinde. “Bir daha yapmayacağım söz veriyorum.”

Doğruldu ve elini bana yeniden uzattı. Karanlığın içine yeniden girdiğimde bu dünyaya ait olduğumu anlamıştım. Petra’ya dair ne varsa, kocaman bir parçası olduğumu. Ve iflah olmaz bir merakla sonsuza dek onunla sürükleneceğimi.

Ölumsuzler

İki gün içinde yaktığımız beşinci kulübeydi bu. Benim karanlığımın aksine Petra'nın aydınlığı çoğalıyor, ilk defa dünyaya dair iyi bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Belki de beni mutlu etmek, oyalamak içindi ama yine de iyi bir şeylere hizmet ediyordu.

“Bir sonraki durağımız neresi?” diye sordum bu işten oldukça keyif alarak. Ormanın ortasında terk edilmiş bir ağaç evin içine çöreklenip ayaklarımı duvara dikmiştim. Denize bakan manzarası insanı büyülemek için elinden geleni yapıyordu. Kokusu içimdeydi. Kuş cıvıltılarını bu kadar net almamın sebebi evin dış pervazındaki bir kuş yuvası ve içinde bekleyen dört kuş yavrusuydu. Anneleri belirli aralıklarla geliyor, hepsinin karnını doyurup yeniden yiyecek aramak için ormanın derinliklerine doğru kanat çırpıyordu.

“İyi değil mi?” diye sordum onun dizinde yatarken.

“İyi elbette,” dedi. “Onun için endişe etmene gerek yok.”

“Ben onun annesiyim,” dedim.

“Aksini kim söyledi Fegel?”

“Peki,” dedim. “Hafızamda canlanan bir anı var. Geçmiş döngüde.” Bu Marlo'nun annesinin nişan günü benimle konuştuklarıydı. Duygu dolu cümleler dökülmüştü ağzından, beni parçalamıştı.

“Hı hı,” diye mırıldandı.

“Anlatırsam kızacaksın biliyorum, ama kızmana ihtiyacım var çünkü fazla durgunsun ve bu hiç eğlenceli değil.”

Saçlarımı okşamayı bırakmadan gülümsedi, gülümsemesi bütün bir alanı görsel bir şölen eşliğinde kapladı.

“Beni kızdır Fegel, öfkeleneyim, öfkeden deliye de dönsem razıyım, yeter ki bana öyle, kendimi bir hiçmişim gibi hissettirecek şekilde bakma. Buna dayanamam. Özellikle avizeyle eş tutarken.”

“Ah,” dedim dişlerimi sıkıp ellerimle yüzümü kapatarak. “Sesli söylemiş olamam.”

“Öyle,” dedi, “hem de öyle bir söyledin ki, kelimenin üzerine basa basa. Onlarca kez tekrarladın.”

“O âna dair hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Bu güzel, çünkü hatırlamanı ben de istemiyorum. Tek istediğim beni sevdiğini hatırlaman, başka her şeyi unutsan da olur. Yeter ki beni hatırla.”

“Seni unutamam,” dedim olduğum yerde doğrulup hemen sırtımı duvara verip başımı omzuna yaslayarak. “Ben nasıl senin pusulansam sen de benim pusulamsın. Sen olmadan yönümü, yolumu kaybederim Petra. Çirkinleşirim sen olmadan, ahlaksızlaşıyorum. Dünyanın en bet, en sefil insanı olurum. Kim dizginler beni senden başka? Kim tahammül edebilir şımarıklıklarına, kim?”

“Sanırım,” dedi ona yakışan keyifli bir gülümseme eşliğinde, “hiç kimse.”

Başımı ona doğru kaldırdım ve bugüne kadar görülmemiş bir ışıltıyla parıldayan yüzüne, gözlerinin güzelliğine baktım. Yine coşmuştu kalbindeki aşk, yine dolup taşmıştı. Yeşillik açılmış, en naif en zarif haline bürünmüştü. Saçları, evet, beni ilk günden bu yana büyüleyen saçlarına uzattım elimi. Yumuşaktı, elimin altından usulca kayıp gitti. Parmaklarım kaşlarına indi, oradan da yüzüne. Sakalları birkaç günlükten fazla değildi, sanki onun da ne şekilde uzaması gerektiğine kendi karar veriyormuş gibi.

Boynunu sıkı sıkıya kavrayan elimle onu kendime doğru çektim ve alev alev yanan dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. O alevin zerresine tesir etmemişti onun için bu öpücük ama bana sonsuz bir huzur vermişti.

Çene kemikleri çatırdadı ve gözlerini bir an anlığına kapatıp yakıcı nefesini yüzüme savurdu.

“Bu bile asırlık her çilenin üzerini örtebilir Fegel. Hepsini örtebilir. Böyle bakman, gözlerine sıralanan kelimeler, bana sonsuza dek yeter.”

“Ama,” dedim fısıltıyla, “bu daha fazlasını istemeyeceğin anlamına gelmez.”

“Asla,” dedi alnını alnıma yaslayıp gürültülü bir poflamayla, “asla!”

“Şimdi,” deyip geriye çekildi “ilk soruna gelelim, bir sonraki durağımız eski bir dost, ama bu sefer gerçekten bir dost. Seni onunla özellikle tanıştırmak istiyorum çünkü davete gelmemişti.”

“Peki,” dedim. “Ya Andreas için ne yapacaksın? Ne yapmaya çalışıyor? Neden en kadim büyücülere böyle kötücül kaynaklar sağlıyor.”

“Para için,” dedi. “Eskiden de hırslıydı, şimdi de öyle.”

“Ona dair pek bir şey bilmiyorum.”

“Aslında oldukça soylu bir aileden gelir Andreas. Babası on sekizinci yüzyılın en ünlü madencilerinden biriydi. Bir gün kazı esnasında çok değerli bir tılsım bulundu, tılsım değerliydi değerli olmasına ama ona yaklaşan herkesi öldürmekteydi. Maden çalışmalarına kapatıldı ve adam bütün kaynaklarını, servetini, tılsımı çözmeye adadı. Dünyanın her yerinden bilginler, uzmanlar getirildi ve taşın ne işe yaradığı araştırıldı. Sonunda bir kişi taşın ne olduğunu onlara anlattı.”

“Yemin ediyorum,” dedim hayretle açılan gözlerim eşliğinde. “Sırf bu hikâyeler için âşık olabilirim sana ama sana

âşık olmak için çok fazla nedenim var ve bununla sınırlı kalamam.”

Daha çok gülümsedi ve parmağıyla yanağını okşadı.

“Benim hiçbir sebebim yok Fegel, bazen sevmek için neden aramazsın, sadece seversin. O kadar!”

“Öyle,” dedim. “Senin gibi, bazen sadece seversin.”

“O kişinin kim olduğunu bilmek ister misin?”

Başımı salladım.

“Raimondo di Sangro.¹⁰”

“Ne!” diye sıçradım olduğum yerde. “Ölümsüzlük için kendisini kölesine parçalatan şu İtalyan?”

“Aynen,” dedi kocaman bir gülümseme eşliğinde. “Peki, o köle kimdi biliyor musun?”

“Andreas,” dedim gittikçe büyüyen gözlerim eşliğinde. Alnım kırıştı. “Ama, ama nasıl?”

“Andreas, Sangro’nun neredeyse kölesi olmuştu da ondan. Zaman içerisinde hikâyeler değişir Fegel. Her kelimenin, her harfin yerini bir diğeri alır. Her ağız bir başka ağza geçerken mütemediyen başkalaşır.”

“Neydi o taşın tılsımı?”

“Kimin yaptığı malum, ama kim aracılığıyla yapıldığı bir muamma. Sangro, Merid’le anlaştı. Tılsım Sangro’ya ölümsüzlük vaat etmişti ve yapması gereken bir şey vardı. Andreas’ı kullanarak kendini iblislere sunmak.”

“Yedi parçaya ayrılarak.”

“Evet Fegel. Ortada bir sorun yoktu. Tılsım yerinde bekledi. Andreas’la Sangro bir gece vakti töreni canlandırmak için

¹⁰ Raimondo di Sangro.(1710-71) Simya deneyleri sırasında öldüğü söylenir. Rivayete göre şeytandan ölümsüzlüğü alabilmek için ölümü yaklaştığında bir köle tarafından kendisini yedi parçaya kestirtmiştir.

kendilerini madene kapattı ve tören o gece bütün karanlığı çağırarak ortalığı birbirine katarak başladı.”

“Andreas onu gerçekten yedi parçaya mı ayırdı? Bunu nasıl yapabildi?”

“Gözü dönmüştü. Sangro, onu simyanın büyüdü dünyasına soktukten sonra artık normal dünyaya dönmesi imkânsızdı. Her dediğini yapacaktı.”

“Yaptı da.”

“Tören sırasında Hazul’la Merid arasında çıkan ufak bir çatışma ölümsüzlüğün Andreas’a geçmesine neden oldu. Olan zavallı Sangro’ya olmuştu. Boş yere yaşamını yitirmiş, en büyük hayalini deneyimsiz bir adama bırakmıştı.”

“İnanılmaz,” dedim diken diken olan tüylerimi sıvazlarken.

“O günden bu yana Andreas simyanın en ateşli savunucularından biri oldu ve bitkiler üzerinde küçümsenmeyecek bir deneyim kazandı. Pomparatus bitkisini ararken keşişti yollarımız, pek dostça olduğu söylenemez ama ona zarar vermek istemedim.”

“Neden onların dünyasındaydı peki bu kadar ölümsüz? Binlerce ve senin öldürdüklerinde dahil çok daha fazlası.”

“Hazul’la Merid onları yanlarına çekti zaman içerisinde. Daha fazla güçlenmek için. Son birkaç yüzyıldır yeryüzünde pek az ölümsüz kaldı. Bunlar da simyacılardan ve senin tanıdığın diğerlerinden ibaretti.”

“Hayretim gittikçe artıyor. Peki, bu yüzden mi dengeler sarsıldı? Tanrı bu yüzden mi bin kadar ölümsüzü yeniden yeryüzüne yolladı?”

“Evet Fegel. Çünkü Hazul’la Merid yeryüzünün dengesi için önemli bir güçtü.”

“Artık değil,” dedim. “Maha’yla Valek gibi. Tanrı hepsini ortadan kaldıracak, sırayla.”

“Bu doğru.”

“Neden?”

“Artık bizi istiyor. Çünkü ona istediği her şeyi fazlasıyla verdik.”

“Acı,” diye fısıldadım gözlerim onun yeşiline asılı kalırken. “En büyük acıyı verdik.”

Doğruldu ve doğrulurken beni de ayağa kaldırdı.

“Çilecilik dinlerden önce de vardı Fegel. Dinlerle birlikte daha da alevlendi. Çile felsefesinin altında yatan, yani bugün kirlenen temasıyla çilecilik aslında Tanrı’ya istediğini vermektir. Saf bir acı.”

Kucağına alıp yerden on metre yükseklikteki ağaç evden hafifçe sıçrayarak beni incitmeden yere bıraktı.

“Asetiklerin derdi cinsel güdülerini bastırmak değildi. Cinsellik onları hiç ırgalamadı, ihtiyaçları da yoktu zaten. Bunu çok az kişi bildi. Yalnızca zorlu ritüeller eşliğinde son kata çıkanlara bildirildi bu öğretiler.”

“Nesya’yla karşılaştığın çile okulu gibi.”

“Evet,” dedi. “Orada dünya üzerinde gelmiş geçmiş en kadim çileciler yaşardı. Amaçları acıyı en üst düzeyde tutup bir şekilde dünyanın dengesini sağlamaktı.”

“Ama sen onları öldürdün?”

“Evet, çünkü benim sahip olduğum acı hepsininkini ezip geçiyordu. Dünyanın hiçbirine ihtiyacı yoktu.”

Kibirle silkti omzunu. Gülümsemek istemezdim bütün bu şeylerin üzerine, ama onun bu haline dayanamadım.

“Ve,” dedim. “Artık biz varız. Sahip olduğu en kusursuz kaynak. Ebedi bir çile tekkesi.”

“Zor değil Fegel,” dedi ormanın içinde yürürken. “İnan zor değil. Senden alınan her şeyi yeniden öğrenebilirsin. Ve artık benim anlatmama da gereksinim duymadan. Kendin izleyerek, gözlemleyerek. Ne de olsa önümüzde sonsuzluk var.”

“Ah,” diye kaldırdım başımı gökyüzüne doğru. “En güzeli de artık bahanelerin yok. Haz etmediğin yalanların arkasına gizlenmeyeceksin.”

“Belki,” diye kısıtı gözlerini. “Arada bir şeyler gizleme hakkımı saklı tutuyorum, ama o da sırf senin için. Şimdiden af diliyorum senden. Kabul ediyor musun?”

“Etmez miyim?” dedim kocaman bir gülümsemeyle.

Kendine çekip güçlü kollarının arasında sıkıca sardı beni ve karanlığına dolayıp hızlıca sıçradı. Her şey silindi etrafımda. Bütün dünya varla yok arasındaki o ince çizgide usulca seyretti. Ve ben o ince çizginin üzerinde, kollarıyla beni sıkıca saran bir adamla yoklara karıştım.

Varlığım la yoklaştım.

Züğüret

Adı Metrodora¹¹. Kırklı yaşlarında, şakakları hafiften kırçillaşmış, gözlerinin rengi daha önce hiç şahit olmadığım bir grilik taşıyordu. Hafif toplu olmasına nazaran hareketleri fazlasıyla zarıftı. Fincanını tuttuğu ince, uzun parmaklarına gözlerimi dikip bakmaktan kendimi alamıyordum. Yine yapmıştı Petra. Geçmişte yaptığı gibi. Avutmanın en iyi yolunu bulmuştu ve hiçbir avutma bu kadar anlamlı, bu kadar öğretici, bilgi yüklü olmamıştı.

Onu çok iyi hatırlıyordum. Bana Patrizio bahsetmişti. Ona ait bir el yazmasına ulaşmışlar ve ben çürürken onun şifalı reçetesiyle beni tedavi etmeye çalışmışlardı. Ve mucizevi bir şekilde bu kadın dünyaya yeniden dönmüştü.

Evet, Dante'yi unutmamıştım elbet, sadece onun için en doğru şeyin bu olduğuna karar vermiştim. Yine Seneca'nın sözüne gelmiştim. Sevgi de haddini aşınca korkunç zararlar verebiliyordu. Tıpkı benimki gibi.

Kendi oğlumun sonunu getirebilirdim, neyse ki Petra gibi bir adama sahiptim ve o benim hatalarımı düzeltmek için yaratılmıştı. Kaybettiğim yolumu tekrar buldurmak için. Ve en önemlisi de bana katlanmak için.

¹¹ Jeanne Achterberg, Kadın Şifacılar.

Oldukça hoş bir evi vardı. Bu kadar kısa zaman içinde dünyaya uyum sağlamaları gerçekten inanılır gibi değildi. Birbirlerine destek olduklarını söylemişti kadın. Herkesi bir yerlere yerleştirdiklerini. Metrodora için de öyleydi durum.

Kimdi peki bu ifadesini hayranlıkla, büyülenmiş gibi seyrettiğim kadın? Dünyanın ilk hekimi. İnsanlık adına kusursuz bir eser bırakmıştı geriye. Ölümsüzlüğe ulaşmak adına ne yaptı bilinmez ya da hangi dönemi etkisi altına aldığı. Yaşının kaç olduğu... Hiçbiri beni ilk defa ilgilendirmiyordu. Beni ilgilendiren onun diğerlerinden çok ama çok farklı olduğuydu. Saygı duyulmalıydı. Tıpkı bizim de yaptığımız gibi.

Petra'yı ilk defa bir ölümsüzle, özellikle de bir kadınla böylesine rahat, bakışlarında küçümseme ya da öfke olmadan, itibar ederek konuşurken görüyordum.

Şirin evinin çiçek serili bahçe manzarası gerçekten bizim Kulpa'daki bahçemizle yarışır nitelikteydi.

"Petrarca," dedi kadın önemli bir şey söylemek istercesine. "Ziyaretin beni çok mutlu etti. Eşinle birlikte gelmen açıkçası şaşırttı da. Çünkü ona karşın tutumun dillere destan oldu, özellikle de biz kadınlar arasında."

Yanaklarım yanmıştı bir anda. Petra elini uzatıp alyansını gururla taşırcasına masanın üzerine bıraktı. Yüzü de o alyans kadar ışıldıyordu. Yine de kadına cevap vermedi.

"Ve olanlardan o denli memnunum ki, sayenizde tekrar dünyaya döndük. Kötülerin aksine insanlara yardım edebileceğiz."

"Ben de o kötülerden biriyim," dedi Petra onu hafiften uyarmak istercesine. "Bugüne kadar kimseye faydamın dokunmadığını biliyorsun."

"Peki, o günler hangi günlere gebeydi, görmüyor musun şimdi? Tanrı için zaman sadece bir kavramdan ibarettir. Asırlara meydan okundu. Yollarınız kesişti. Artık sen

istememesen de faydan dokunacak. Bu senin için her ne kadar sinir bozucu olsa da,” derken muzipçe gülümsedi.

“Haklısın,” dedi aynı gülümseme eşliğinde.

“Peki,” deyip geriye yaslandı. “Dolaşıyor olmalısınız. Yani, Dante geri dönene kadar?”

Başımı salladım. Nedense onun karşısında pek cümle kuramıyordum. O konuşurken bütün sesler kesilsin yalnızca o konuşsun, onu dinleyelim istiyordum.

“Size iletmekle yükümlü olduğum bir şey var,” dedi. “Biraz can sıkıcı ama bunu sona bırakmışım.”

Petra’yla bakışlarımız bir an için birbirini buldu ve tekrar kadına döndük.

“Nedir o?” dedi Petra gittikçe çatılan kaşlarıyla.

“Bir insan,” dedi. “Bir kadın. Seni arıyormuş.”

“Neden?” dedim Petra’dan önce davranıp.

“Yalnızca sana söyleyebilirmiş. Ona yardım edecek tek kişi senmişsin. Biz ölümsüzler arasında dönen bir haber sadece. Kadın her kimse bir şekilde birilerini tanıyormuş.”

“Kâhinler,” diye fısıldadım. “Yeni bir kâhin mi indi yeryüzüne?”

İkisi de aynı anda başlarını salladı.

“Terazi biraz karıştı, yeni bir çift birbirini bulana kadar eskiler dönmek zorundaydı.”

“Döngü,” dedim hayranlıkla. Kim durdurabilir ki bu çemberi? Hiç kimse!

“Peki, neredeymiş kadın?” diye sordum.

Petra gözlerini üzerime dikti. “Ne var?” diye silktim omzumu. “Belli ki yardıma ihtiyacı var, onu bulmalıyız.”

“Kimseyle uğraşamam Fegel, biliyorsun.”

“Evet,” dedim, “biliyorum. Birilerine dokunmamız gerektiğini.”

Sabırsızca salladı başını.

“Misafirperverliğin için teşekkür ederiz Dora.”

“Bana böyle hitap etmeni hep çok sevdim,” dedi kadın, bahçesindeki çiçekler kadar güzelleşen yüzüyle.

“Ne yapayım?” dedi. “Adını söylerken yoruluyorum.”

Sessizce gülüştüler. Kadına dikiğim hayranca bakışlarım yüzünden tepki verememiştim.

Petra elimi tuttu ve şehrin çok da uzak olmayan bir caddesinde yaşayan Dora’nın evinden yavaş adımlarla çıktı. “Bak,” dedi kaldırımında dikilip gözlerime bakarken. “O kadına yardım etmek istediğini biliyorum, hatta dünya üzerindeki herkese ama daha iyi bir teklifim var, bırak gidip birilerini öldürelim. Ha, ne dersin?”

Bakışlarımdan soru işaretleri fırlıyordu ona doğru. Hepsi de aynı şeyi söylüyordu. Sence?

Omuzlarını düşürüp hayıflanarak beni kendine çekti ve “o zaman üzerini değiştirmek lazım,” dedi. “Haber göndermiştim. Hypatia burada olacak ve şu durmadan akan sütün için de bir şeyler yapacak. Öncelikle kendimize bir yer ayarlayalım. Sonrasında kadını bulacağız.”

“Tamam,” dedim, “bunu kabul ediyorum.”

Ertesi ve ertesi günü Hypatia’yı insanlardan uzak bir kasabanın gerisinde, terk edilmiş ama bakımlı bir orman kulübesinde bekleyerek geçirdik. Petra’nın bu huyuna artık alışacaktım çünkü insanların arasında gerçekten yapamıyordu. Tahammül edemiyordu hiçbirine. Yeterince tahammül etmek zorunda olduğu birisi vardı çünkü.

Fegel.

Dırdırı ve sorularıyla çürüttüğü, bütün insanlara bedel bir insan parçası.

Gün bitmeden ve ben çatlamadan önce Hypatia bizi bulmuştu. Yeni kıyafetler, yeni iç çamaşırları, yeni ayakkabı ve

süt poşetleri. Bu makineden nefret ediyordum, çünkü benden yalnızca süt değil ruhumu da söküyor gibiydi. Dante'yi emzirdiğim günlerimi özlüyordum. Nasıl hissettirdiği gittikçe silikleşen anılardan biriydi ne yazık ki, ama üzmüyordu. Onun var olduğunu, bir yerlerde en mutlu haliyle geri döneceğini bilmek tek tesellimdi.

Petra onu sıkı sıkıya tembihledi. Sakın poşetleri düşürme, kaybetme, dönünce hepsine bakacağım. Yeni bir derin dondurucu alın ve yeni poşetler için daima arkamızda kalın.

Hypatia çaresizce onun bıktıran tekrarlarını dinlerken ben bile patlama aşamasına gelmiştim.

“Tamam,” dedim en sonunda. “Hypatia'yı bırak da gitsin.”

Hypatia hayatını kurtarmışım gibi minnet dolu bir baş sallamayla gözden kaybolduğunda anladım ki ben ona ne kadar eziyet edersem o da öfkesini onlardan çıkaracaktı. Ama ne yazık ki ne ben kendime engel olabilirdim bu konuda ne de o kendine. Takılmak zorunda kaldığımız döngü her halükarda kaçınılmazdı.

“Söylesene, bu kadar sütü ne yapacaksın?”

“Saklayacağım.”

“Ne zamana kadar?”

“Sonsuza kadar!” dediğinde kendimi yatağın üzerinde buldum. Üzerimde de onu. Kollarımdan sıkıca tutup başımın hemen üzerinde birleştirdi ve çıldırmaşçasına gözlerime bakarken kalp atışlarımı da korkudan deliye çevirdi.

“Petra,” dedim. “Sakin olmalısın.”

“Seni istiyorum.”

“Biliyorum,” dedim. “Biliyorum. Ama, ama yapamam.”

“Fegel,” dedi kolumu daha çok sıkarak. “Yalvarırım izin ver.”

“Veremem,” dedim. “Lütfen, beni anla.”

Karanlık silüetiyle birlikte üzerimdeki ağırlığı dağıldı ve açık kapıdan o şekilde dışarıya çıktı. Güçlükle doğrulup onu takip ettim.

Kulübenin verandasında arkası dönük bir şekilde duruyordu. Tam elimi ona doğru uzatıyordum ki ‘‘yapma!’’ dedi. ‘‘Söyleyeceğin hiçbir şey beni avutmayacak.’’

‘‘Ben...’’

‘‘Tek kelime etme Fegel. Hazırsan gidip  u kadını bulalım.’’

Ağzımdan ‘hazırım’ kelimesi bile çıkmadan başımı salladım.

Bir sonraki yolculuğumuz hepsinden uzun s rm  t . Yere yeniden ayak bastığımda Petra bana karşı oldukça mesafeliydi. Biliyordum, çok değildi istediği şey. Hiçbir zaman da bunların hayalini kuran bir adam olmamıştı. O sadece hakkı olanı istiyordu ama yapamazdım. Beni durduran bir şey vardı. Anlam veremediğim bir şey.

Ak amın çöken karanlığı yüzümdeki hüznü gizlesin diye elimden geleni yaptın. Petra kapıyı normal bir şekilde, insanca çalarken kapıyı a an ya lıca bir kadın olmuştu. Evet, dedim. Bir kâhin. Ne kadar da taşıyordu bütün özelliklerini. Gözlerindeki ifade, duruşu. Sahip olduğu bilgi birikimiyle ulaştığı gizemler.

‘‘Sizi bekliyorduk,’’ dedi. ‘‘  eri gelin.’’

Ev fazlasıyla sadeydi. Verhin’le Uğra’nın evindeki gibi mumlarla d  eli değildi, hatta bilmeyen birisi onların asla kâhin olduğunu d   nmezdi.

‘‘Neden oturmuyorsunuz?’’ diye sordu adam oldukça sıcakkanlı bir şekilde. ‘‘Size kahve ikram etmek isterim.’’

‘‘Hayır,’’ dedi Petra çattığı ka larıyla. ‘‘Bana kadından bahsedin, kimdir nedir, ne istiyor benden ve onu nerede bulabilirim?’’

Bizi kar ıladıklarında sahip oldukları o sıcaklık gittikçe soğuyordu Petra’nın tavrıyla. Yüzlerinde korku beliriyor,

Petra'yı hissediyormuşçasına gittikçe geriliyorlardı. Hemen yan yana sıralandılar. Konuşmaya kadın başladı. Ben de onlar kadar diken üstündeydim. Parmağımdaki yüzüğü çevirip kadının söyleyeceklerine odaklandım.

“Üzerinde bir şey taşıyordu. Ona dair hiçbir şey öğrenemedik. Yalnızca seni arıyordu ve, ve...” deyip duraksadı.

“Şiddet görmüştü,” diye tamamladı adam. “Acı çekiyordu.”

“Peki, benden istediği ne?”

“Bilmiyoruz.”

“Kahretsin,” dedi dişlerinin arasından. “Sıradan bir insan olduğuna emin misiniz?”

“Evet,” dedi adam, “eminiz. Tek amacının seni bulmak olduğunu söyledi. Bu bütün hayatı boyunca sürse bile devam edecekti.”

Daha çok merak etmiştim. Sıradan bir insan gibi görünse de üzerinde taşıdığı şey onun sıradan olmadığının göstergesiydi.

“Peki, not bıraktı mı? İsim, adres?”

“İşte,” dedi masanın üzerinde duran kutuyu kaldırıp içinden bir kart çıkarak.

Karta doğru yaklaştım ve okumaya çalıştım. Ne yazık ki Petra öyle bir hızla çekmişti ki kartı tek görebildiğim el yazısıyla yazıldığı ve yazının da oldukça özenli olduğuydu.

Onlara teşekkür bile etmeden, yine o en kaba haline bürünerek beni aldı ve karanlığın içine daldı. Hiçbir şey soramıyordum, çünkü sorduğum an yüzüme kükreyip, beni bir sürü şeyle suçlayarak ne kadar çok sevdiğini ve sırf bu yüzden beklediğini haykıracağını çok iyi biliyordum.

Yeniden yere ayak bastığımda bir apartman dairesinin önündeydik. Zile basmadı. Kapının kolunu güç gösterisi yaparak indirdiğinde kol elinde kalmış kapı da açılmıştı. Kapıyı itip beni de içeriye iteledi. “İlerle ve pencerenin önündeki koltuğa otur,” dedi. Karanlıkta bile görebilmek bu

olsa gerekti çünkü o koltuğu bir türlü görebilmiş değildim. Kör gibi elimi karanlığın içine doğru uzatarak temkinli adımlarla yürüdüm. Beni hızıyla itip koltuğa oturttuğunda neye uğradığımı şaşırmıştım.

Bırakacaktım, bırakacaktım ki öfkesi her şeyi yakıp yıksın. Beni bile.

Saatin tik taklarını duyuyordum. Evde kimse yoktu ve biz büyük ihtimalle kadının gelmesini bekliyorduk. Işıkları yakmadan, hırsız gibi. Ama sadece kapısının kilidini kıran nazik hırsızlar.

Dışarıya şehrin gürültüsü hâkimdi. Işıklar, kornalar, evlerden yükselen televizyon sesleri. Ağlayan bebekler, evet, bebekler. Birkaç tanesi zihnimin içinde durmaksızın ışıklarını yakıyor, en iyi darbesini vurmak için hazır olda bekliyordu.

Tam da o esnada o seslere bir ses eşlik etti. Topuklu ayakkabıların telaşlı tıkırtısı. O tıkırtı kapının önünde uzunca bir süre bekledi. Aralıklı kapıdan içeriye gölgesi düşüyordu. Nefesimi tutmuşum.

Kapıyı itti ve elini uzatıp hemen duvardaki ışığa elini uzatarak ışığı yaktı.

Bizi koltukta otururken gördüğünde yüzündeki ifade gerçekten şaşkındı, ama benden çok iyi şekilde toparladığı da bir gerçektir.

“Petrarca,” dedi titreyen sesiyle. “Sen misin?”

“Evet,” dedi Petra tekli koltukta oturmuş bacak bacak üstüne atıp kollarını göğsünde birleştirerek. Heybeti kesinlikle ben oyum diyordu.

Kollarını bırakıp öne doğru eğilerek iri, kemikli ellerini birbirine kenetledi. Saçları kusursuzca dalgalanırken iç sesim yapma Fegel, diyordu. Böyle bakıp onu daha çok çıldırtma. Ama o çoktan çıldırmanın eşiğine gelmişti.

Kadın kendine korkmaması gerektiğinin telkinini verirken bakışları ikimiz arasında gidip gidip geliyordu.

Sonunda ayakta daha fazla duramayacağını anlamış olacak ki hemen karşımıza geçip oturdu. Boynunda bir kolye sallanıyordu. Halka şeklinde otlarla, incelikle örülmüş bir kolye. Sıradan bir insan nasıl olur da böyle değerli bir şeye sahip olabilirdi, birazdan öğrenecektim.

Kâhinlerin söylediği gibi açıkta kalan yerlerinde morluklar hâkimse de neredeyse iyileşmek üzereydi. Atkuyruğu yaptığı saçları omuzlarından aşağı düştü ve ellerini kucığında birleştirdi. O an görmüştüm. Parmağındaki alyansı. Evli miydi?

“Geldiğin, şey, geldiğiniz için teşekkür ederim. Bir süredir seni arıyorum ve bu gerçekten yorucuydu.”

“Neden arıyorsun beni?” diye sordu.

Kadın güçlü bir nefes alıp parmağındaki yüzüğü çevirmeye başladı.

“Kocam,” dedi. “O öldürüldü.”

Petra’yla bir an için birbirimize baktık.

“Peki, ne için?”

“Sahip olduğu bir bitki yüzünden. Onu elinden zorla aldılar. Vermek istemedi, saldıran herkesi yetenekleriyle dizginledi ama bir yere kadardı. Başaramadı,” derken yanaklarına doğru birer damla yaş süzüldü.

Hemen ayağa kalktı ve televizyonun kenarında duran çerçevelenmiş bir fotoğrafı bize doğru getirdi. Önce bana tuttu sonra da Petra’ya verdi. Petra fotoğrafa uzunca bir süre baktı.

“On yıldır evliyiz, yani evliydik.”

Yeniden güçlü bir nefes aldı. Onun gittiğine alışması zor olacaktı. Elbette, sevdiğin birini kaybetmek kolay değildi. Bunu Petra’yı kaybettiğim yirmi dört yılda çok iyi anlamıştım. Benimkinin aksine, onunki dönmeyecekti.

“Onu tanıyor muydun?”

“Hayır,” dedi Petra. “İlk defa görüyorum.”

“Anlıyorum,” dedi kadın. Metanetli görünmeye çalışıyordu.

“Leonard Avenis. Köklü bir geçmişe sahip olan Avenis ailesinden geliyordu. Ataları gibi o da iyi bir doğabilimciydi ve bütün hayatını bitkilere adayıp onları kataloglayarak geçirdi. Onunla birlikte görmediğim, gezmediğim dağ tepe kalmamıştı.”

Petra merakla dinliyordu onu. Bütün dikkatini ona vermişti ve sıkıldığı ellerinden yeşil damarlar yükseliyordu.

Kadın yutkundu ve hisli solukların ardından yeniden devam etti.

“Ama bir bitki vardı ki atalarından bu yana ismi sadece efsanelerde geçmişti. Dünya üzerinde ölümsüzlerin yaşadığına inanıyordu ve bu bitki sayesinde de görünmez olduklarına. Bir gün İtalya'daki bir manastırda bütün gizliliğiyle korunan bir el yazmasına ulaştı. Bir Maguş koruyordu onu.”

“Nicolo Faris,” dedim kaderin işleyiş şekline ve Tanrı'nın kalemine şapka çıkarıp önünde eğilerek. İlk defa şok olmamıştım, ilk defa beni şaşırtmamıştı. Aksine büyülenmişim. İnanılır gibi olmayan şeyler aslında ne kadar da basitti.

Kadının gözleri hayretle açıldı.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Eskiden, oldukça eskiden.”

Petra döngüden bahsettiğimi anlamıştı.

“Pomparatus bitkisini arıyordu değil mi? O yazmayı, yani Paracelsus'a ait olan o yazmayı gördüğünde aslında onun bir efsane olmadığını anlamıştı ve o da kendi ailesi gibi hayatı boyunca o bitkiyi aramıştı.”

“Doğru,” dedi kadın. Bizi gördüğü andan bu yana ilk defa böylesine heyecanlanıyordu.

“Devam et,” dedi Petra.

“Mucizevi bir şekilde Paracelsus'un o yazmadaki sembollerini çözdü ve bitkinin nerede olduğunu öğrendi. Onu bekledik, günlerce, aylarca. Hemen yanı başına bir çadır açıp

yağmur yağ dinlemeden o korkunç derecedeki sert kapağın açılmasını bekledik.”

Petra’nın bakışları yeniden beni bulmuştu. Bilmez miyim diyordu.

“Bir ay öncesine kadar bitki üzerinde çalışmalara başlamıştı ki birtakım adamlar evimizi bastı. Evin altını üstüne getirip o bitkiyi aradı.”

Burada elleriyle birlikte tüm bedeni de titremeye başlamıştı. Daha fazla güçlü duramadı ve bir anda gözyaşlarına boğuldu. Elleriyle yüzünü kapatıp hıçkıra hıçkıra ağladı. Ayağa kalkıp ona doğru yaklaştım ve hemen yanına oturup elimi dizine bıraktım.

Adını bile bilmediğim bu kadına adını bile sorma gereği duymadan “lütfen,” dedim. “Bize anlat, anlat ki bilelim. Biliyorum, yaşadıkların çok zor şeyler. Kaybın için çok üzgünüm ve acını gerçekten kalbimin derinliklerinde hissediyorum. Sana yardım etmek istiyorum, ama önce bize anlatman gerekiyor.”

Başını salladı ve gözyaşlarını silerek konuşmaya çalıştı. Petra’nın karanlık silueti odanın içinde gezinip geri döndüğünde elinde bir peçete uzatıyordu ve bir bardakta su.

“Ah,” dedi derin bir inlemeyle. “Çok teşekkür ederim. Senin ne kadar gaddar bir adam olduğundan bahsetmişlerdi.”

Gözyaşlarını silerken bir yandan da gülümsemeye çalıştı.

“Ama öyle değilsin.”

“Öyleydi,” diye fısıldadım. Bu ikimizi de güldürdü. Petra hâlâ ciddiye.

“Evet,” dedi nefesini verip. “Bitkiyi buldular ve onu da öldürdüler. Evdeki bütün çalışmalarını alıp biriktirdiği her bitkiye de el koydular.”

“Kimdi onlar? Bana tarif edebilir misin?”

Başını salladı. Sanki hayatım boyunca o yüzleri unutamam der gibiydi.

“Beş kişilerdi. Birisi onların lideri gibiydi. Sürekli emirler verip bağırıp çağırıyordu. Bütün pislik onun başının altından çıktı.”

“Tarif et,” dedi sabırsızca.

“Çok iriydi. Saçları, saçları uzun ve siyahtı. Beyaz tenli. Boyu senin kadardı ve asla unutamayacağım şeyse boynundan başlayıp kolunun tamamını saran o devasa dövme idi.”

“Andreas,” dedik aynı anda. Petra öfkeyle fırladı ayağa. Başını iki yana salladı. “Lanet olsun!” diye fısıldadım kadının yüzüne acı içinde bakarken. “Binlerce kez lanet olsun.”

Dakikalarca turladı odayı. Yerinde duramadı, kendine sığamadı. En son bizim önümüzde bir dizini kırıp yere çöktü.

“Söyle,” dedi. “Ne yapmamı istiyorsun, istediklerin ne? Kocanın eşyaları mı, o bitki mi? Söyle hepsini geri getireyim. Kaybın için ben de üzgünüm ama onun için bir şey yapamam.”

“Biliyorum,” dedi kadın omuzlarını dikleştirip. Yeniden o güçlü haline bürünmüştü. “O geri gelmeyecek. Ona ait eşyaları da geri vermeni istemiyorum. İstedğim tek bir şey var. Onun ölmesi.”

Bakışlarımı Petra’ya çevirdim. Birilerini öldürmek için fırsat beklerken Andreas için hissettikleri neydi?

Uzunca bir süre kadının gözlerine baktı ve gittikçe koyulan yeşil gözlerini yere dikip doğruldu. Ne görmüştü orada, o bakışlarda kadın ne anlatmak istemişti? Ellerini arkasında birleştirdiğinde tavrı değişmişti.

“Üzgünüm,” dedi. “Bunun başına gelmesini istemezdim.”

“Neyi?” dedim. “Ne oldu? Petra.”

Kadının kolunu tuttum. Benim anlamadığım ne olmuştu?

Kadının başı tekrar yeri buldu. Petra odanın içini o şekilde turladı ve sonraki yarım saat boyunca da hiç yerinde durmadı.

Hepimiz sessizdik.

“Yarın,” dedi Petra sessizliği bozup. “Seni almaya ailemden birisi gelecek. Bizi takip edeceksin. Andreas’ın yanına

gideceğiz. Ve ne olacaksa gözlerinin önünde olacak. Nasıl ölmesi gerektiğine sen karar vereceksin.”

Kadın anında doğruldu ve ayakta duran Petra’nın önünde diz çökerek ağlamaya başladı. Ne hissedeceğimi bilmiyordum.

“Lütfen,” dedi kadını kolundan tutup doğrultarak. “Benden istediğin başka bir şey var mı?”

“Hayır,” dedi Petra’nın gözlerine bakarken. “Sadece onun ölmesini istiyorum. Ölmesini, sonsuza dek yok olmasını. O pis varlığıyla başka hiçbir kadına dokunmamasını.”

Elim kalbimin üzerine gitti, korkuyla irkildim. Kalbimi pervane gibi çeviren his bir anda sarmalamıştı benliğimi. Kaskatı kesilmiş oturduğum koltuğun üzerinde adeta heykele dönmüştüm. Gözlerimi yaşlar sardı ve saniye geçmeden de yanaklarıma yuvarlandı.

Petra’nın bakışları onu onayladı. Kadın o andan itibaren huzura ermişti. Arkasını döndü ve keyifle gözyaşlarını sildi. “Lütfen,” dedi. “Sizden bir ricam var, bu gece burada kalın. Uzun süredir uyuyamıyorum. Korkuyorum çünkü, geri dönmesinden, geri dönüp, şey... Burada kalırsanız ilk defa rahatça uyuyabilirim.”

Doğruldum ve Petra’yı beklemeden “elbette,” dedim. “Sen git dinlen.”

“Yatağımı kullanabilirsiniz. İsteddiğiniz bir şey var mı? Aç mısınız? Yemek hazırlayabilirim.”

“Hayır,” dedim kadına.

“Senin,” dedi. “Senin üzerin ıslanmış, neden?”

“Şey,” dedim kollarımı göğüslerime dolayıp. “Tükenmez bir süte sahibim.”

Burnunu elinin tersiyle silip şaşkınca “süt mü?” dedi. “Bebegin mi var?”

“Bebek olduğu söylenemez. Artık büyüdü, yani büyüyor,” dedim hüzünlü bir gülümsemeyle.

“Peki,” dedi. “Pek anlayamasam da, sana yeni bir kıyafet verebilirim.”

“İyi olur,” dedi Petra. “Ama yatağını kullanmayız.”

Bunu söylerken gözlerime bakıyordu.

“Fegel koltuğu kullanır. Ben ayakta olacağım.”

“Yemek?”

“Hayır,” dedim. “Teşekkür ederim.”

“Mutfak orada. Eviniz gibi davranın. Her şey için teşekkür ederim.”

Başımı salladım. Kadın beş dakika sonra elinde yastık, örtü ve bir tişörtle geri dönmüştü. “Pijama da var,” dedi, “kullanmak istersen diye getirdim.”

Teşekkür bile edemiyordum kadının karşısında. Hiçbir şey söyleyemiyordum. Bakışlarımdaki ifadeyi anlamış olacak ki gülümseyerek ayrıldı yanımdan. Petra örtüyle yastığı aldı ve bu benim görevim dercesine yatağını hazırladı. Yüzüme hiç bakmıyordu.

“Hey,” diye dürttüm onu. “Küs müyüz?”

“Hayır,” dedi aynı ciddiyetle. “Hadi uyu.”

Pencereye doğru yürüyüp arkasını döndü. Üzerimi değiştirdim ve ürkek adımlarla ona yaklaştım. Ne yapsam bilemiyordum. Acım beni terk ediyor, terk ettiği hızla da anında geri dönüyordu. Hemen yanı başında gereksiz bir eşya gibi dikilip hâkim olamadığım istekle kendimi onun göğsüne attım ve kollarımı arkasında kavuşturup güçlölce sıktım.

“Seni seviyorum,” dedim. “Seni çok seviyorum. Sen benim her şeyimsin.”

Dayanamadı. Taşa dönen kollarını boynuma doladı ve parmaklarını usulca saçlarımin arasında dolaştırdı. Çenesi başımın üzerinde bekliyordu.

“Hiçbir erkek yapamaz senin yaptığını. Senin iradene sahip olamaz. Hiçbir kadın da benim kadar şanslı olamaz. Ben yeryüzünün bu güne kadar görüp görebileceğı en talihli

kadınım ve aynı zamanda annesi. Lütfen bana kızma. Seni çok seviyorum. Seni istiyorum ama, ama anlatamadığım bir şey tarafından engelleniyorum.”

“Tamam,” dedi. “Dayanacağım.”

Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

“Kızgın mısın?”

“Böyle bakarken mi? Asla! Nasıl kızabilirim sana?”

Güçlkle yutkundum. “O,” dedim kadını işaret ederek.

“Nasıl anladın?”

“Gözleri,” dedi, “acı içindeydi. Söylemek istiyordu ama kelimelere dökemiyordu. Hissettim onu. Ruhu çılgılık çılgığa. Duymamak için sağır olmak gerekir.”

“Evet,” dedim. “Kesinlikle sağır olmak gerekir.”

“Hadi,” dedi yeniden, “uyu artık. Yorgunsun.”

“Sana sarılabilir miyim?”

“Bunu, ‘sana eziyet edebilir miyim?’ diye çevirsek daha uygun olurdu.”

Gülümsedi, güç aldım onun gülümsemesinden. Tutundum o yeşillığe. Tıpkı bir ağaca asılır gibi. Gölgesinde dinlenir gibi. O da bir ağaçtı benim için. Asırlık bir ağaç. Altında her şeyden korunabilirdin. Yağmurdan, güneşten... Bir kovuğu vardı ki emniyet içinde gizlenebilirdin. Sarıp sarmalardı dallarıyla. Ruhuna dinginlik, esenlik verirdi. Tıpkı şu an yaptığı gibi. Eşi benzeri olmayan kokusunu içime çekerken parmaklarım acıyana kadar sıktım kollarını. Bırakmak istemedim, bıraksın istemedim.

Nefesi yüzümdeydi, açtım kalbimi ve o nefesi şafak sökene dek ninni gibi dinledim.

İsmi sormadığım ve sormayı istemediğim bu yas içindeki güzel kadının hazırladığı kahvaltı eşliğinde uzunca bir süre

bekledik. Onunla zamanın geriye alınması hakkında konuştuk. Bilmesini istiyordum. Şaşırmıştı, hem de çok şaşırmıştı. O döngü süresince kocasıyla yaşadığı anıları hayal bile edip keyifle titremişti. Bilmeyi isterdim, demişti. Nasıl yaşadık? Öldük mü? Önce kim öldü ya da, kalanımız ne yaptı?

Cevap vermek ne de zordu. Konuyu binlerce kez değiştirdiğim halde dönüp dolaşıp hep aynı yere geliyordu.

O çok sevdiği adama.

“Yine de,” dedi. “Onu fazlasıyla hissediyorum. Hep benimle yaşayacak.”

“Eminim,” dedim. “Hep seni izliyor olacak.”

Petra’nın gece yarısı benden habersiz tamir ettiği kapı çalmıştı o esnada. Gelen Patrizio’ydu.

“Neden sen geldin?” diye sordu Petra sinirlenerek. “Ben Hypatia’yı çağırmıştım.”

“Ben gelmek istedim,” dedi. “Bir sorun mu var?”

“Hayır,” dedi, “sadece ona bir erkeğin dokunmasını istemedim.”

Kadın ırkilse de çabuk toparlandı ve “sorun değil,” dedi biraz da Petra’nın ince düşüncesine hayran kalarak. “Onunla gidebilirim.”

“Senden her şekilde hızlı olacağım,” dedi babasına. “Biraz geriden gelmeniz iyi olacaktır. Etrafta bizden kimse var mı?”

“Birkaç kişi olacak.”

“İyi, onlar da takılsın peşine. Andreas evinde olmazsa onu bulup getirsinler.”

Gideceğimiz yeri biliyordum. O büyük şatoyu. Hamile olduğumu öğrendiğim, o ilk heyecan, o ilk mutluluk. Tanıştığım o büyüleyici insanlar. Tanrım, çok zordu. Yaşanacaklar o büyülü anılarımı kana bulayacaktı.

Petra beni kollarına alıp karanlığa daldığında bugüne kadar hiç kullanmadığı bir hızla savruldu. Ben bile bu hız karşısında tarumar olmuşum. Ayaklarım yarım saat geçmeden tekrar yere

ayak bastığında şatonun salonunda duruyordum. Petra kolumdan tuttu çünkü ne halde olduğumu anlamıştı. “Özür dilerim,” dedi. “Ayakta durabilecek misin?”

“Evet,” dedim. “Sanırım.”

Yine de kolumu hemen bırakmadı. Başım dönüyordu. Avizeler yerde gezindi uzun bir süre. Parkeler tavanda dolaştı ve Petra tepetaklak olup durdu. Düzelmem için on dakika geçmişti. Bu süre içinde ortalıkta kimse görünmedi. “Tamam,” dedim kolumu çekerken. “Andreas burada mı?”

“Hayır,” dedi, “ama gelecek.”

Ben olduğum yerde dikilirken Petra kolları arkasında kavuşmuş ileri geri yürüyüp duruyordu. Ta ki Andreas açık kapıdan neşe içinde girene kadar. O an, o an ikimiz de heykel olduk. Andreas hiçbir şeyin farkında değilcesine kollarını iki yana açmış, “dostlarım!” diyerek bize doğru yürüyordu. “Sizi görmek ne kadar güzel. Hoş geldiniz evime.”

Petra o tamamen yaklaşıma kadar hiç tepki vermedi ama birkaç adım kalmıştı ki sert yumruğunu savurduğu gibi onu kütürtüler eşliğinde anında yere serdi.

Dört kişi daldı odaya. Hiçbirini tanıımıyordum. Andreas’ın adamları olduğu belliydi. Yine de hiç tepki vermeden yan yana sıralandılar.

“Neyin var senin?” diye doğrulmaya çalıştı Andreas kocaman bir şaşkınlıkla.

“Ne olduğunu bir düşün bakalım?” dedi Petra sıkıdığı yumruğuyla. “Çevirdiğin işleri. Yaptığın pislikleri.”

O kükredikçe ben yerimde sırıyordum.

Çenesini tutup zorlukla yaklaştı Petra’ya. Adımları bir ileri iki adım geriye. Ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

“Ben bir şey yapmadım,” dedi. “Senin kurallarını çiğnemedim.”

“Bu kurallarımın dışında bir durum.”

Şimdi ikisi karşılıklı dikilmişti.

“Senin kurallarını çiğnemediğim sürece istediğim gibi yaşayabileceğimi söylemiştin. Ben de öyle yaptım. Öldürebiliriz Petrarca, yakıp yıkabilir, çalıp yağmalayabiliriz. Tıpkı senin asırlar önce yaptığın gibi.”

Andreas'ta öfkesini yansıttı yüzüne. Onun da sesi yükselmişti. Parmağım elimin içine gitti.

“Böyle mi temize çıkaracaksın kendini?”

“Kendimi temize çıkarmama gerek yok, ben istediğimi yapmakta özgürüm. Senin kurallarını çiğnemedim, bunu binlerce kez tekrarlayabilirim. Anladın mı beni?”

Petra bir adım geriledi. Elleri arkasında birleşti, bıçak ortaya çıkacak sandım ama çıkmadı. Başını iki yana sallayıp kocaman bir kahkaha attı. Hepimiz donup kaldık.

Kahkahası kesilir kesilmez aynı hızla Andreas'ın üzerine yürüdü ve sert bir yumruk daha salladı. Adam kendine gelemeden ardı ardına yumruklar yiyor, ağzından ve burnundan oluk oluk akan kanla yerlerde sürünüyordu. Adamları değil yardım etme girişimini, yüz ifadelerini bile değiştirmiyordu.

“Dur!” diye bağırdı sonunda. “Dur artık. Beni öldüreceksin. Ölmek istemiyorum. İstemiyorum Petrarca, beni bağışla.”

Petra üzerine eğilmiş havada bekleyen kanlı yumruğuyla onun gözlerine bakıyordu.

“Bağışlamak mı?” dedi fısıltıyla. Sonra da yumruğunu tekrar onun suratına geçirdi. Bu sefer kan hepsinde şiddetli savrulmuştu etrafa. Andreas uzun süre yerden kalkamadı. Petra doğruldu ve Andreas'ın gövdesine sert bir tekme salladı. Tekmesi o kocaman, devasa adamı havada taklalar açarak çevirmiş yeniden zemine yapıştırmıştı. İlk defa üzülüyor, birine karşı merhamet duymuyordum. Her darbe isimsiz kadının intikamını alıyordu.

“Ben bağışlamam!” dediğinde Andreas'ın etrafında dönüyor, hırsıyla, daha önce görmediğim öfkesiyle karanlık bakışlarını büyük bir dikkatle ona dikiyordu.

“Bunu en iyi senin bilmen gerekiyor.”

“Ama,” dedi. “Bu sefer bağışlayabilirsin değil mi? Artık eski Petrarca değilsin. Evlisin, bir karın, çocuğun var.”

Bakışları bana kaydı Andreas’ın, o sırada Petra bir tekme daha savurdu.

“O pis bakışlarını bir kez daha karımın üzerine dikersen gözlerini zevkle oyarım Andreas, zevkle oyar ellerine veririm ve inan bunu yapmak için beni durdurabilecek hiçbir güç yok.”

Andreas o iri cüssesiyle çocuklar gibi ağlamaya başladığı sırada salonu bir karanlık sardı.

Çok, çok büyük bir karanlıktı bu. Ancak Patrizio’nun sahip olacağı türden. O karanlık dağıldı ve yerini onlara bıraktı.

Andreas ayağa kalktı ve gözyaşlarını silip bir anda kahkahalara boğuldu. Gülüyor, gülüyor, durmaksızın gülüp kendi etrafında dönüyordu.

“Bunun için miydi?” dedi Petra’ya yaklaşıp. “Bunun için mi saldırdın bana?”

Gittikçe sinirlerim bozuluyordu.

“Ben,” dedi kahkahasına hâkim olmaya çalışıp. “Ben, sandım ki o büyücüler için kıızıyorsun bana. Büyüden para kazandığım, karanlığı dünyaya çağırdığım için kıızıyorsun.”

Devam eden kahkahalar.

“Ah,” dedi o iğrenç kahkahayı kesip çiğ bir gülümsemeyle Petra’ya yaklaşarak. “Dostum. Yemin ediyorum o bir insan. Değersiz bir insan. Bak,” dedi etrafı gösterip bana bakmamaya özen göstererek. “Buradaki herkes ölümsüz. Bizler üstünüz. Oysa sıradan, zayıf, hiçbir değeri olmayan alelade bir insan müsveddesi. Hani senin her daim öldürmekten zevk aldığın canlı türü.”

Petra sakindi. Kadın da öyle. Ağlamasını beklerdim onu gördüğünde. Zayıf durmasını ama o hiç olmadığı kadar güçlüydü. Dimdik duruyordu omuzları. Başı milim öne eğilmiyordu. Mukavemeti karşısında hayran kalmıştım. Onlara

doğru ilerledim, bana hiç bakmıyordu. Bakışları direkt olarak Andreas'ın üzerindeydi.

“Ee...” dedi Andreas bütün pişkinliğiyle omuz silkerek. “Ne yapacaksın? Eski dostunu bu eksik eteğe mi tercih edeceksin? Ne anlamı var ki onun benim yanımda. Ne değeri var?”

Petra heykele dönmüş sessizce Andreas'ı dinliyordu. Andreas yönünü bize doğru çevirdi ve yalpalayan adımlarıyla yürüdü. Her adımında yüzünde o geceye dair bir ifade vardı. Pis, iğrenç bir ifade.

“Anlıyorum,” dedi. “Neden onu kışkırttığını. Sana yüz vermedim diye değil mi? Benim için tek kullanımlıktın çünkü. Asla dönüp bakmazdım. Yalvarsan da yakarsan da...” derken yüzü gittikçe çirkinleşiyordu. “Sana bir daha ihtiyaç duymazdım.”

Lanet olsun, diye geçirdim içimden. Ne bekliyorsun Petra. Sustur şunu, kessin artık sesini. Ama kesmiyordu. Petra'dan bir güç almıştı sanki, o güçle durmadan konuşuyordu.

Yüzüne oturan rahatlıkla silkti omzunu.

“O gecenin tadı damağında kaldıysa eğer...”

Havada uçan kesik başı hemen önümüzde yükseldi, yükseldi, yükseldi ve taklalar açarak ayaklarımızın önüne düştü. Kadın yumruk yaptığı ellerini göğsünde birleştirip mutlu bir ifadeyle baktı Petra'ya. Bıçağının ucundan kanlar damlıyordu Petra'nın. Kadına şefkatle bakıyordu.

Sonra eğildi ve bıçağını öldürdüğü insanları şerefendirircesine Andreas'ın kıyafetine silip temizledi. Odada dikilen adamlar için kadına yeniden sordu. “Onlara ne olsun?”

“Onlar hiçbir şey yapmadı,” dedi. “Hatta karşı koymaya bile çalıştılar.”

“Yine de göz yumdular,” dedi Petra.

Adamlar birer adım geriledi.

“Onların yaşamasını istiyorum, yaşasınlar ki bu korkuyu sonsuza dek tatsınlar. Senin gücün karşısında hepsi ne kadar

çaresiz, işte bu ifadeyi hatırlamak istiyorum Petrarca. Bu adamların yüzündeki ifadeyi. Onları yaşat ki bu ifade hafızamdan hiç silinmesin. Herkese asırlarca sürecek bir ibret olsunlar.”

“Kaybolun,” dediğinde adamlar koşarcasına odayı terk etti. En son karşımıza dikilip “başka,” dedi. “Benden istediğin başka bir şey var mı? Acını nasıl dindirebilirim?”

O an gözlerim doldu. Bir canavarın yüreğindeki şefkat ancak bu kadar sarsabilirdi bir insanın varlığını. Yalnızca ben değildim sarsılan, kadın da sarsılmıştı, babası da.

“Hayır,” dedi gülen yüzüyle. “Artık senden hiçbir şey istemiyorum. Geri kalan hayatımı huzur içinde yaşayabilirim ve onun değerli aşkıyla.”

“Peki,” dedi. “Biliyorsun. Bir şekilde ben sebep oldum buna. “

“Biz,” dedim onu onaylayarak.

Başını belli belirsiz salladı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa nasıl ulaşacağımı biliyorsun. Sen yaşadığın müddetçe korumamız altında olacaksın ki sana artık yaklaşabilecek bir ölümsüz tanımıyorum.”

“Ben de öyle,” dedi kadın. “Teşekkür ediyorum, sana, size. Ve sonsuza dek mutluluklar diliyorum.”

Kolumu sıvazlayıp dostça bir gülümseme eşliğinde Patrizio’ya döndü, “gidelim mi?”

“Gidelim,” dedi. O saniye ikisi de gözden kaybolduğunda Petra tek bir saniye beklemedi arkalarından. Bu uğursuz şatoyu terk ettik ve yaşattığı acıyı da ruhumuzun başköşesine yerleştirdik.

Telesi

Dante'nin dönmesine bir hafta vardı ama ben eve dönmek istemiştim. Her ne kadar diğer ölümsüzleri dolaşalım diye ısrar etse de yapmam gereken çok önemli bir şey vardı.

Gün içerisinde kitap okuyup gölün etrafını dolaştık. Yine süt operasyonu ve anneleri kısa bir ziyaret. Olmazsa olmaz Viola ve baş tacım Paracelsus'la salyalarını bulaştırmaktan büyük zevk alan Mel. Benim normale döndüğümü gördüklerinde mutluluklarına diyecek yoktu. O günlerimi hatırlamaya bile tahammül edememişken sahi, bu adam bizzat yaşattıklarına nasıl tahammül etmişti?

Güneş batıp ortalığı kızılığa boyadığında Petra çoktan akşam yemeğini hazır edip masayı donatmıştı. Yanan mumlar eşliğinde. Sakindi ve sakinliğini korumaya devam etmişti. Yemekten sonra kendimi koklayıp “bugün yoğun bir gündü,” dedim. “Sanırım terledim, iğrenç kokuyorum.”

Yüzüm buruştu.

“Hayır,” dedi kaşlarını çatıp. “Kokmuyorsun Fegel.”

“Duşa girsem iyi olur,” dedim.

“Bu saatte mi?” dedi.

“Evet,” dedim. “Bu koku beni rahatsız ediyor.”

“Hazırlayayım mı?”

“Hayır,” dedim, “ben hallederim. Çok sürmez.”

“Peki.”

Onu orada bırakıp hiç şüphelendirmeden hızlıca banyoya süzıldüm. İsterdim, hazırlanmayı, ona yemekler hazırlayıp sürprizler yapmayı, hediyeler almayı. Ama o öyle bir adam değildi ve ben özel günler gibi saçmalıklarla onu sıkamazdım. Üstelik ondan gizli yapabileceğim şeyler yok denecek kadar azdı.

Hatta yok bile diyebilirdim.

Duşu düşe kalka aldıktan sonra havluma sarınıp yeniden odaya döndüm. Dolabı açıp geceliklerin olduğu çekmeceye yöneldim ve kurcalamaya başladım. Burada ne var ne yok ben bile bilmiyordum. Sonunda siyah, bol dantelli bir geceliği çıkarıp şöyle bir havada salladım. Ah, fena bir şeydi bu. Onu izlemek bile dizlerimin titremesine neden oluyordu.

Üzerime giydiğim an aynanın karşısında iki saniyeden fazla duramadım. Görüntüm beni utandırmıştı. Neden bu kadar heyecanlıydım, ilk günkü gibi. Korku içinde.

Peki, şimdi ne yapacaktım, kahretsin, hiçbir şey planlamamıştım ve plan yaptıysam bile aklımdan uçup gitmişti.

Zaman ilerliyordu. Kapı kapalı bir şekilde bekliyordum. Onun beni merak edip gelmesini. Aksi halde bütün aptallığımla yapacağım planları alt üst edebilirdim.

Yatağın ucuna oturdum, geri kalktım, turladım. Tam da o esnada kapı açıldı.

Adımı söylerken bir anda donup kaldı, ağzından sadece iki harfi çıkmıştı ki eli kapının kolunda öylece, hiçbir şey yapmadan bütün bedeniyle katılaştı.

O heykel buzlarını eritip kapıyı itti ve içeri girip ne diyeceğini bilemez bir ifadeyle kapıyı kapatıp elinin altında dönen kilitle bana doğru ilerledi.

Adımlarım geri geri gidiyordu.

“Kıpırdama!” dedi uyarırcasına. “Tek bir adım atma.”

Ensemde başlayan ter sırtıma doğru inmeye başlamıştı bile. Olduğum yerde kaldım.

“Benim için mi hazırlandın?” diye sordu ne hissettiğinden hiçbir şekilde emin olamadığım yüzüne, gözlerine bakarken. Duygularını müthiş bir ustalıkla gizliyordu.

“Şey,” dedim kekeleyerek. “Uykum gelmişti. Duştan sonra gevşedim. Yani, yorulmuşum demek ki.”

Yüz ifadesi değişmeden “bu gecelikle mi?” dedi.

Başımı geceliği ilk defa görüyormuşum gibi indirdim ve “Aa!” dedim büyük bir şaşkınlıkla. “Bunu mu giymişim, hiç farkında değilim.”

Ellerini uzatıp önüne dökülen saçlarımı geriye attı ve açılan manzaraya gözlerini uzunca bir süre dikip üzerime doğru eğildi. Kokumu içine çekerken mest olmuşçasına nefes almaktaydı.

Dizlerim beni daha fazla taşıyamadı ve bir dizim kırıldığı sırada o panikle kollarına tutundum.

“Epey yorgunsun,” dedi o ifadesizlikle. “Hadi uyu.”

Yutkunurken boğazıma sıralanan yumrular gitmemek için elinden geleni yapıyordu. Ne diyecektim, tamam mı? Diyemiyordum, direkt olarak gözlerine bakıyordum.

“Fegel,” diye fısıldadı gözlerinde yanan ateşle. Sonra sustu.

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Uyumak istemiyorum. Ben, ben sadece seni istiyorum.”

Ciddiyetini korurken “neden?” dedi. “O engele ne oldu Fegel? Seni durduran, beni süründüren şey nerede?”

Bakışlarımdaki yalvarışı görmesini istiyordum çünkü ona yapacak tek bir açıklamam yoktu.

Kollarını benden kurtarıp birkaç adım geriledi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum kocaman bir hayal kırıklığı eşliğinde.

“Uyu Fegel, yorgunsun.”

“Hayır!” dedim topuğumu sert bir şekilde yere vururken. “Uyumak istemiyorum. Seni istiyorum.”

“Bunu gözlerinde görmüyorum.”

“Lanet olsun,” diye fısıldadım. Öfke dalgası bedenimi çoktan sarmıştı.

“Sakin gideyim deme, seni öldürürüm. Duydun mu beni? Tek bir adım atmayacaksın!”

Alaycı gülüşü belirdi yüzünde. Kollarını göğsünde birleştirdi. Cinnet geçirecek derecede sinir bozucuydu.

“Seni istiyorum,” dedim sesimi yükselterek. “Gözlerini açıp daha dikkatli bakarsan görürsün.”

“Başlarsam,” dedi bir adım öne çıkıp. “Duramam, biliyorsun.”

“Umurumda bile değil,” dedim. “Durmak zorunda değilsin.”

“Emin misin?” derken bakışlarına eklenen o vahşi ifade başımın belada olduğunu haykırıyordu.

“Beş saniyen var,” dedim. “Acele etsen iyi olur.”

Karanlığa bürünüp çıkması bir saniye sürmüştü. Kollarıma yapışması iki. Beni yatağın üzerine atması üç. Dudaklarımı korumuş bir alevle acı içinde tutuşturması dört ve bedeninin bedenimi bulması beş saniye.

Verdiği haz, sınırsız.

Cennet

*Her şeyi devindirenin şanı
Evrenin her yerine ulaşır,
Kimi yerde çok, kimi yerde az ıştır.
Onun ışığını en çok alan göğe gittim,
Yukarıdan inen birinin bilemeyeceği,
Söylemeyeceği şeyler gördüm, işittim;
Çünkü isteğine yaklaştıkça akıl yetimiz,
Öyle derinliklere dalar ki,
İzleyemez olur onu belleğimiz.¹²*

Söylesene, ne zaman heyecanlanmadan, dizleri titremeden yaşayan bir insan olacağım?”
“Sonsuza kadar,” dedi. “Çünkü insanlığını hiçbir zaman yitirmeyeceksin.”

Omuzlarım düştü.

“Sanırım o sonsuzlukta kollarımdan tutmaya devam edeceksin, aksi halde yürüyebilmem imkânsızlaşacak. Şu an da öyle.”

Yatağın ucuna oturmuş onun yüzüne yerleşen o mutluluk ifadesine tutunuyordum. Bugün hayatımın en önemli günüydü. Petra ser verip sır vermese de özel bir yere gideceğimizi biliyordum. Bu yüzden özenle hazırlanıp en şık halimizle akşam vakti orada olacaktık.

¹² Dante Alighieri, İlahi Komedya.

“Hâlâ söylememekte ısrarcı mısınız?”

“Seni tanıyorum,” dedi. “Heyecanımı hissediyorum. Neden bana bırakmıyorsun, benim ellerime.”

“Senin ellerine bıraktığım her şeyde ufak bir hasar kalıyor ama.”

“Hayır,” dedi muzipliğiyle. “Hem öyle olsa bile iyileşmesi çok kısa sürüyor. Hım, peki, bunu giymek ister misin?”

“Neden bana soruyorsun, hepsini sen seçerdin?”

“Bugün senin istediğin gibi olacak her şey.”

“Benim ne istediğimi biliyorsun.” Ellerimi çenemin altında birleştirip çocuksu bir ifadeyle “topuklu ayakkabılar,” dedim “ve dekoltesi olan mini bir elbise.”

Bakışlarına yerleşen şaşkınlıkla omuz silkti.

“Şakaydı, ama en azından ona yakın bir şeyler olabilir.”

“Topuklu ayakkabıya onay veriyorum. Makyaja da. Çünkü gideceğimiz yer biraz kalabalık olacak.”

“Ölümsüzler mi?” diye irkildim.

“Hayır,” dedi. “Hepsi insan olacak. Sıradan insanlar.”

Gözlerim gittikçe irileşiyordu.

“İnsanların arasına mı gireceksin? İlk defa.”

“İlk defa sayılmaz ama bu sefer farklı olacak.”

“Dur,” dedim. “Tahmin edeceğim. Bir yer, bir yer, neresi olabilir? Yemek yiyebileceğimiz, şık olacağız, insanlar var, tamam, lüks bir restoran? Orayı seçmenin sebebi Dante’yi gördüğümde çılgınlık atıp kendimi yere sermemem. Tabii Nesya’nın üzerine atlama meselem var bir de. İnsanlar beni dizginleyecek çünkü o an beni dizginlemesi çok zor olacak.”

“Doğru,” dedi elbiseyi yüzüme tutarken. “Bütün sürprizi kaçsa da yine de memnunum.”

Elbiseler arasında seçim yapana kadar saatler geçmişti. Duş aldım, odaya yeniden döndüm. Ben dönene kadar o çoktan hazırlanmıştı. Yine en şık, en büyüleyici hali.

“Gözlerin için bir çözüm var mı?”

“Hayır,” dedi, “sadece rengine birazcık hâkim olabilirim.”

Gözlerini kısıp parmak uçlarıyla tarif ediyordu. “Yani birazcık.”

Bu hali çok hoştu. Yoğun bir gülümsemeyle seçtiğim elbiseye doğru yürüdüm. Giyinmeme yardım etti. Uzundu evet, ama ısrarlarımla hafif bir sırt dekoltesine evet dedirtmeyi başarmıştım. Süt konusunda ikimiz de son derece çaresizdik ve eve alınan üçüncü dondurucuyu da doldurmayı başarmıştım. Tanrım, ne bitmez tükenmez bir kaynaktı. Ne olacaktı onlara?

“Ne kadar vaktimiz var?” diye sordum kalp çarpıntılar eşliğinde.

“Daha var,” dedi. “Panik olmana gerek yok.”

“Çok sabırsızım, çok heyecanlıyım, onu çok merak ediyorum. Nasıl bir şeye dönüştüğünü.”

“Hayal edebilirsin.”

“Hayır,” dedim titreyen ellerimle. “İmkânsız. Edemiyorum. Gözleri dışında gözümde canlanan hiçbir ifadesi yok.”

Saçlarım, makyaj derken sonunda ikimiz de hazırдық. Arabamız evin önünde bizi bekliyordu ve ben neredeyse kusmak üzereydim. Kendime son kez bakıp onunla birlikte düşmeden, topuklu ayakkabılarımın çıkardığı sesle kapıya doğru yürüdüm.

Güneş batmıştı ve karanlık yavaşça çekiyordu perdesini üzerimize. O perdeyle birlikte beni de sarmalıyordu. İçimdeki karanlık beni gittikçe boğuyordu. Artık takatim kalmamıştı. Son anlarımdı, son dakikalarım. Gücümü son damlasına kadar tüketmiştim.

Şimdi, hayatıma anlam katan en mükemmel varlığı beklemekteydim.

Oğlumu.

Camı aralayıp rüzgârın yüzüme şefkatle vurmasını izledim. Ormanın kokusu. Uykuya yatmak üzere olan canlıların yarattığı o sükûn. Hepsi de beni büyülemek için elinden geleni

yapıyordu ama bu gece beni büyüleyebilecek tek bir şey vardı ve sevdiğim, sahip olduğum adam beni ona doğru götürmekteydi. Yüzünde dinmeksizin akan o huzur kaynağıyla.

“Az kaldı,” dedi şehir merkezine girdiğimizde. Bedenimi saran çarpıntı ruhumu da kendine katıp pervane gibi çeviriyordu beni. Dönüyordum, durmaksızın, kendi etrafımda. Kendimi tavaf edercesine dönüyordum. Sonunda dayanamayıp gözlerimi kapatarak onun koluna tutundum. Araba yavaşladı ve sonunda durdu ama ben dönmeye devam ediyordum.

“Sakin ol,” dedi elimi tuttuğunda. “Her şey yolunda. Oğlumuz döndü ve birazdan onunla buluşacağız.”

“Evet,” dedim fısıltıyla. “Sadece durmam gerekiyor ama yapamıyorum.”

“Yapabilirsin,” dedi. “Zamanı bile durduran sen, kendini mi durduramayacaksın? Dünya üzerindeki her şeyi durdurmaya gücün yeter Fegel. Artık fark et. Sahip olduklarını görmeye çalış. Sen zayıf değilsin. Güçlüsün. Hem de dünyanın en güçlü annesi.”

O sert frenlerle birlikte çıkan ısıklık sesi zihnimin duvarlarında arka arkaya yankılandığında gözlerimi araladım ve derin bir nefesle başımı ona doğru çevirdim.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Beni her defasında kurtardığın için.”

Yeşil gözleri en normal, en dingin halindeydi. Başını sallayıp arabayı yeniden çalıştırdı. Şehrin ışıkları eşliğinde ilerledik. Yaşamın ortası. Nasıl da cıvıl cıvıldı, ama bana şevk vermiyordu bu cıvıltı. Kalbimi yerinden hoplatmıyordu. Hepsi o kadar sıradandı ki, sadece ölmek için çabalıyorlardı. Bir sonraki günü görüp göremeyeceklerini bilmeden, hatta düşünmeden.

Araba yeniden durduğunda başımı diğer tarafa çevirdim. Tahmin ettiğim gibi. Son derece şık bir mekândı. Petra kendi kapısını açtığında hemen gençten bir görevli anahtarı ondan

aldı. Onu arabanın önünden hızlı adımlarla, ilk defa yürürken geçtiğini görünce gülmeme engel olamamıştım. Kapımı açıp en zarif haliyle tam bir centilmen gibi elini uzattı ve beni indirip elimden tutarak girişe doğru ilerledi.

Güçlü bir nefes daha aldım. Heyecanımı sonunda bastırmıştım. Adımlarımı şevkle atıyordum. Asansöre bindik. O süre boyunca ikimiz de tek kelime etmemiştik. Etraf o kadar da kalabalık değildi. Asansör biz son kata varana kadar hiç durdurulmamıştı ve bu bizim için gerçekten büyük bir şans, eğer bunda Petra'nın parmağı yoktuysa.

Onun eline sıkı sıkıya tutunurken alıp verdiğim düzenli soluklar Coué'nin cümlesini seriyordu gözlerimin önüne. *Her geçen gün, her bakımdan, gittikçe daha da iyileşiyorum.*

Gittikçe, diye fısıldadım.

Açılan kapıdan devasa salona giriş yaptığımızda gördüğüm insan topluluğu beni şaşkınlığa uğratmıştı. Daha önce hiç böyle bir yer görmemişim. Köşede çalan klasik müzik eşliğinde, zarif insanlarla dolu yemek masalarına eklenen çatal bıçak sesleri ruhumun derinliklerini gezinmeye çoktan başlamıştı. Masamızı göstermek için bize eşlik eden görevliye aldırmadan usulca insanları süzdüm. Kadınları, erkekleri... Gülüşüp bakışmalarını. Evet, hepsi de insandı ve bizim ölümsüz bir çift olup yaşattığımız yıkımdan haberleri bile yoktu. Sadece bakıyorlardı. Özellikle de kadınlar.

“Burası efendim.”

Petra beni hafifçe dürttüğünde ancak kendime gelebilmişim. Sandalyeye ne ara oturdum, neredeyiz, kısa bir mekân karışıklığı yaşasam da çabuk toparlandım.

“Etrafa bu kadar dikkatli bakmamalısın,” dedi en yakışıklı haliyle. Gözlerinin yeşili onu normal olduğuna kesinlikle inandırırды.

“Savaşıyorsun,” dedim. “Duygularını sabit tutmak için.”

Hafifçe gülümsedi. “Bu konuda senden daha dürüst olduğum bir gerçek. O pervaneyi durdurman gerekiyor. Buradayız,” dedi eliyle etrafı gösterip. “İçten içe, kendine bile itiraf edemediğin bir şekilde o insanlarla birlikte yaşama isteğinle. Bak onlara,” dedi. “Ne görüyorsun?”

Yutkundum.

“Sıradan oldukları. Bütün o şatafatın dışında ölecek olmaları.”

“Hayır,” dedi başını iki yana sallarken. “Hâlâ bakmıyorsun.”

“Bakıyorum,” dedim.

“Bakıyor olduğun görüyor olabildiğin anlamına gelmez.”

Dişlerimi sıkıp dudaklarımı sıkı sıkıya yumdum. Aksi halde anlamsız bir kahkaha tufanı koparabilirdim.

“Peki,” dedim. “Bu yanıtı vermek için yeterince pişmediğimi biliyorsun. O halde sen yanıtla.”

Geriye yaslanıp en agâh, en ehil, en gizil haliyle bakışlarını gözlerime dikti ve “ne gördüğümü mü bilmek istiyorsun?” dedi.

“Evet,” dedim. “Ne görüyorsun?”

Bakışları bir an için hemen birkaç metre ötemizdeki masaya kaydı, sonra onun yanındakine, sonra hepsine.

“Sınırsız, sonu olmayan bir acı. Ama anlamsız acılar yığını. Dünya üzerinde asırlar süren yaşantım bana cennetin de cehennemin de bu dünyada olduğunu, Tanrı’nın ziyadesiyle disiplinli, mükemmeliyetçi ve müsamahasız bir öğretmen olarak insanlara ders verirken hiç ama hiç merhamet etmediğini gösterdi. Cehennem nedir biliyor musun Fegel? Cehennem insanın kalbine hükmeden yoksulluktur. Hiçbir şeyle yetinememe. Ruhunu ateşe veren bir çile raksı. O halde Tanrı’nın kıyamet için bahsettiği cehennem ateşi büyük bir mesel örneği teşkil eden büyüleyici, aynı zamanda da günahtan caydırıcı alegorilerden ibaret olmalıdır. Öyle olmasa bile hiçbir ateş, ruhunda çıkan yangın kadar acı verici ve yakıcı olamaz.

Hiçbir ıstırap ruhunu saran alevler kadar boğamaz insanı. Kendi içine düşüp çırpındığın vakit nasıl ölümün kaçınılmazsa dünya üzerindeki cehennemi de görmen kaçınılmazdır. Kendi cehennemini Fegel. Kendi cehennemini gören her insan eninde sonunda Araf'a ulaşacaktır.”

“Oradan da cennete,” diye fısıldadım.

“Öyle,” dedi ve oturduğu yerde kendine çeki düzen verip kollarını masanın üzerine yaslayarak birleştirdiği ellerini çenesinin altına yerleştirdi.

“Hazır mısın Fegel? Cennete ulaşmaya.”

Dolan gözlerim eşliğinde başımı salladım.

Bakışlarım bulunduğumuz yere epey uzak olan giriş kapısına çevrildi. Donup kalmıştım yine. Bedenim hareket etmiyordu ama bakışlarım girişe bakıyordu.

Sonra, sonra o an geldi. Zaman yavaşlamıştı sanki, her şey ağır çekimde olup bitiyordu. Ama, ama onlar son derece normaldi. Yürüyüşleri, hareketleri, gülüşleri... Etraftaki insanların aksine bize doğru hızlıca yaklaşıyordu.

Tanrım, nasıl tarif edebilirdim onu? Nasıl kelimelere dönebilirdim? Nasıl, nasıl, nasıl?

Ellerimden kayıp giderken küçücük bir çocuktı yine de. Kucaklayıp kollarımın arasında sarabilirdim. Koynuma bastırıp sıkı sıkıya tutabilirdim onu. Bebeğim diyebilirdim.

Ama şimdi, şimdi kimdi bana doğru gelen, o yemyeşil bir vadiyi andıran gözleriyle bana bakan bu çocuk?

Kimdi?

Boyu Nesya'dan uzundu. Yani neredeyse babası kadar. Omuzları geniş, babasından daha iri, yapılı, çevik. Teni süt kadar beyaz. Saçları kömür kadar siyah. Ve yüzü, güzelliği, tarifsiz. Yanından geçtiği her masayı büyüleyecek kadar kutsallık taşıyordu.

Nefes almıyordum o an, alamıyordum.

Adımları bitip masamızın önüne vardıklarında bakışlarımla birlikte yitip gitmişim. Sanki sonsuzluğa doğru devrilip kütürtüler eşliğinde yuvarlanıyordum.

“Anne,” dedi benden gittikten sonra ilk kez duyduğum yabancı sesiyle. Yabancı ama bir o kadar da tanıdık. Kocaman bir adamdı şimdi. Marlo gibi, Giovanni gibi. Fiziksel olarak benzerlerdi.

“Anne,” diye tekrarladı bir adım daha yaklaşıp ellerini bana doğru uzatarak.

Dolan gözlerim o damlalarla bekledi. Ellerim yoktu benim, bir bedenim de yoktu. Ama o tuttu beni, o tuttuğu an yeniden ellere sahip oldum, yeniden bir bedene. Düşüp durduğum o boşluğa daha fazla yuvarlanmama izin vermedi. Sıkıca tuttuğu ellerimle ayağa kaldırdı. Kollarımı beline çekti ve beni de kendine. Öyle çok sıktı ki, öyle özlem dolu. Öyle anlamlı. Öyle kudretli.

Bir anda gözyaşlarına boğuldum. Sessiz hıçkırıklarla sarsıldı bedenim.

Başımın üzerinden öpüp “lütfen,” dedi. “Ağlamamı istemiyorum. Seni çok özledim. Hep bu anın hayaliyle geçti günlerim. Sonunda yanındayım. Annemin yanında. Her çocuk gibi, ait olduğum yerde.”

Daha çok ağlattı beni bu sözler. Daha çok sarstı. Her devrilmeye yeltendiğimde güçlü kolları daha çok sardı.

Geriye çekilip yüzüne baktım yeniden. Gözlerime inanamıyordum. Benden uzun muydu? Benden iri? Nasıl?

“Hayır,” dedim. “Bu kadar büyümeni istememişim. Bu kadar değil. Ben o küçük Dante’yi istiyorum. Yanımda büyüyen Dante’yi.

“Üzgünüm,” dedi. “Ama bu iri adama razı olacaksın.”

Hepimiz güldük. Babasına dönüp başıyla selamladı.

“Beni özlemedin mi yoksa?”

“Özlemez olur muyum?” dedi Petra hızlı adımlarla yanımıza ulaşıp. Onu benden alıp sert gövdesiyle kendine çekti ve sırtını sıvazlayarak “sadece şaşkınım,” dedi. “İnan, ben de beklemiyordum.”

Uzun kucaklaşmaların ardından yerlerimize oturduk. Sandalyemi ona tek bir boşluk kalmayacak şekilde yaklaştırdım. Ellerim elini sıkıca tutuyordu. Sanki her an gidecek, beni cennetimden yeniden koparacakmış gibi. Bakışlarım rahatsız edecek boyutlara ulaşmıştı. Tek bir saniye gözlerimi kırpıyor, yüzünün her bir çizgisini ezberlercesine zihnime hapsediyordum. Burnu, ağzı, yeni yeni çıkmaya başlayan sakalları. Kaşlarının ifadesi ve o kaşların gelecek yıllarda babasına benzeyeceğinin delili. Gözlerinin yapısıyla, kirpikleri. O benim oğlum muydu gerçekten? Karnımda taşıdığım, doğurduğum, en kötüsü de büyürken yanında olamadığım... İnanılır gibi değildi.

“Nasıl geçti yolculuğunuz?” diye sordu Petra. Beni bu durumumdan kurtarmaya çalıştığı belliydi.

“Gayet eğlenceliydi,” dedi Dante. “Nesya çok yardımcı oldu.”

Ah, Nesya derken yüzünün şekli oldukça sinir bozucuydu, hayranlık mı vardı, yoksa hissedemediğim bir sevgi mi? Ne vardı ona karşı? Şu an için Nesya’nın saçını başını yolmak, yerlere yatırıp üzerinde tepinmek istiyordum. O pis bakışlarını oğluma dikmemesi için gözlerini oymak.

“Ona Nesya diye mi hitap ediyorsun?” dedim en şirin halime bürünerek. “Senden oldukça büyük birisi. Daha saygılı davranmalısın Dante.”

“Şey,” deyip duraksadı bir an için. “O öyle hitap etmemi söyledi. Yanlış mı yaptım?” Yüzü son derece şaşkındı.

“Hayır,” dedi Nesya o şeytani bakışlarıyla. “Gayet doğru hitap ediyorsun.”

“Yine de aksini düşünüyorum,” dedim.

Petra bu havayı dağıtıp beni dizginlemek için araya girdi. Bir sürü soru sordu, bir sürü şey anlattı. Hepimizi de güldürmüştü çoğu ama Nesya'yla aramızda çakan şimşeklerin önüne geçememişti. Yemekler yendi, yerini kahveler aldı. Sohbet uzadıkça uzadı. Yalnız ben konuşmadım, ilk defa, ilk defa sesimi kesip onları dinledim. Sanırım Petra sonsuz hayatı boyunca ilk defa bu kadar çok cümle sarf etmişti. Hepsi de benim için. Beni normale döndürmek için.

Hâlâ şaşkındım. Hâlâ kırgın. Onun bu denli büyümesi beni korkutmuştu. Kocaman bir adam olmuştu, ne yapacaktı, annesinin dizlerinin dibinde mi yaşayacaktı? Hayır, bu kötü düşünceleri hemen kendimden uzaklaştırmalıyım.

Biraz daha tutundum ellerine. Kahveyi içmesine bile izin vermedim. Ona dair merak ettiğim çok şey vardı. Geçen zaman diliminde neler olduğu. Bu gece eve döndüğümüzde hepsini öğrenecektim. Tek bir satır atlamadan anlatacaktı bana. O değilse bile Marlo'dan hepsini öğrenebilirdim. O bana asla yalan söylemezdi. Bu saatten sonra asla!

Saatler ilerledi. Hep birlikte ayağa kalktık. Onun kolundan bir an olsun çıkmıyordum. Dönüşte eve dönmeliydik. Benimle gelmeliydi. Aksi bir durum yaşanması beni çıldırtırdı.

İkimiz önden yürürken Nesya'yla Petra arkadan gelmekteydi. Gülücükler saçarak bakıyordum ona. Kolunda olmasaydım çoktan tökezleyip düşmüştüm ama dikkatle yön veriyordu bana. Annesine.

Caddenin ışıltısı, insan kalabalığı, gecenin bu vaktinde bile azalmayan yoğunluğu umurumda bile değildi. Eve dönmek istiyordum. Arabamız geldi. İkisi de arka koltuğa oturdu.

Bakışlarım Petra'yı bulduğunda ne sormak istediğimi anlamıştı.

“Seni babamın evine bırakıyorum,” dedi.

“Tamam,” dedi Nesya. “Şimdilik oradayım.”

“Şimdilik,” diye fısıldadığımda tırnaklarım etime geçmişti.

Nesya'yı bıraktığımızda bütün yük omuzlarımdan indi ve yönümü arkaya çevirip bakışlarımı yeniden onun üzerine diktim. Her ne kadar ortalık karanlık olsa da o dinmez gülümsemesi ışık saçıyordu o karanlığın içinde. Öne doğru eğilip koltuğa tutunan elimin üzerine bıraktı elini. Sıcacıktı. Hayat dolu.

Eve varış süremiz, eve varışımız, benim üzerimi değiştirmem ve bahçeye yatak niyetine serdiğimiz örtünün üzerine uzanıp yıldızları başucumuza aldığımız o zaman dilimi arasında sıralanan kavramların hiçbir önemi yoktu.

Dante'yi ortamıza alıp bir süre sessizce uzandık.

İlk defa Feg'e sığınma ihtiyacı hissetmiştim. Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona doğru eğildim. “Söyle,” dedim. “Gerçekten nasıl geçti? Seni rahatsız eden bir şey olmadı değil mi?”

Petra'nın kaşları çatılmıştı. O da yönünü bize çevirdi.

“Hayır,” dedi o berrak gülüşüyle. “Hiçbir şey olmadı. Hem, ben Marlo'yu çok sevdim.”

“Giderken ona siz diye hitap ediyordun. Şimdi Marlo mu oldu?” diye sordu kıskanç baba figürüne bürünerek.

“Sen babana aldırma,” dedim hayran bakışlarım eşliğinde. “Neler yaptınız?”

“Sadece yürüdük. Dünyayı baştan sona yürüdük ama çoğunlukla Marlo'nun hızını kullandık. Nesya bana çok şey öğretti. Marlo'yla güzel sohbetler ettik.”

“Sana,” dedim duraksayarak, “neler anlattı?” Bakışlarım hafiften Petra'ya kaymıştı.

“Yaşadıklarını, birtakım hatalar yaptığını, senin babama ulaşmak için ne denli savaşlar verdiğini ve çok daha fazlasını. İkinize de çok değer veriyor, ama en çok sana,” dedi gözlerime bakarak.

Ne kadar şey bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu bu yüzden ne sormam gerektiğini de bilmiyordum. Daha fazla devam

edemedim. Sessizce yüzüne, gözlerine baktım. Başımı göğsüne yaslayıp kalp atışları eşliğinde taşan duygularıma engel olmaya çalıştım.

Küçük Dante'm neredeydi benim? Elinde bilyelerle halının üzerinde emekleyen. Artık anısı bile uzaktı benden. Şimdi kocaman bir genç vardı başımın altında. Nasıl davranmalıyım?

O an derin sessizliği uzak, oldukça uzaklardan gelen bir çığlık sesi böldü. “Mel,” dedik hep bir anda. Yattığımız yerden hızla doğrulup kahkahalar eşliğinde seslerin bize yaklaşmasını bekledik. Karanlığa rağmen parıltısından bir şey kaybetmeyen çimenlerin üzerinde koşup, zıplayıp, yuvarlanıp birbirlerini ezerek çığlık çığlığa geliyorlardı. En sonunda zafer her zamanki gibi Mel'in oldu ve beni es geçip Dante'nin üzerine atladı. Biraz hayal kırıklığı yaşasam da çabuk geçiştirdim. Onları Paracelsus takip etti, sonra da, evet, sonra da Marlo.

Onu görünce içim ezildi. Gülüşlerim eksildi. Yine de toparlanmak için elimden geleni yaptım. Patrizio da son anda aramıza katıldığında Petra gittikçe gerildi.

Ve Giovanni.

“Peki,” dedim Petra'ya doğru eğilip başımı iki yana sallayarak. “Asla yalnız kalamayacağız.”

“Vaktim varken onları öldürmeliydim,” dedi.

“Hayır,” dedim gözlerimi devirirken. Elimden tutup beni ayağa kaldırdı. Bahçemizdeki masa görülmemiş bir şenliğe sahne olurken Marlo oraya varamadan hemen karşımıza dikildi.

“Biraz konuşabilir miyiz?” dedi Petra'ya aldırış etmeden.

Başımı Petra'ya kaldırdım. Elimi gevşetip sonunda da bıraktı. Çatılan kaşlarıyla “uzun sürmesin,” deyip masaya doğru ilerledi. Bakışlarım Dante'nin üzerinde göle doğru yürüdük.

“Merak etme,” dedi, “bundan sonra hep yanında olacak.”

“Bunun garantisini verebilir misin? Ben veremiyorum.”

“Tek isteği bu. Seninle yaşamak. Seni çok seviyor.”

“Gerçekten mi?” dedim ayrılan gözlerimle. Bunu hiç beklemiyordum.

“Seninle yürümeyeli epey oldu,” dedi onlardan tamamen uzaklaştığımıza emin olduğunda. Dolunayın muazzam güzelliği gölün üzerinde mükemmel akisler yaratıyordu. İnsanın gözlerini alan, büyüleyen haleler.

“Ee...” dedim ellerimi iki yana açıp, sabırsızca. “Ne söyleyeceksin?”

“Benden bu kadar çok mu kurtulmak istiyorsun?”

“Hayır,” dedim. “Marlo, lütfen, bu gecelik beni bağışla. Yoksa senden kurtulmayı hiç istemedim.”

“Bu yüzden mi onu seçtin?”

“Ah, Marlo!”

“Tamam,” dedi başını öne eğip kiremit gözlerinin dolmasını gizleyerek. Ama gizlemesi elbette zordu.

“Biliyorum, biliyorum. Sadece,” diyerek bir adım öne çıktı. Gözleri direkt gözlerimi hedef almıştı.

“Aile oldunuz artık. Bundan sonra birliktesiniz. Çok akıllı bir çocuk, yani çocuktur.”

İkimiz de gülümsedik.

“Babasına benzediği de bir gerçek. Gelişimi dursa da şekillenmesi zaman alacaktır.”

“Ona anlattın mı?”

“Bizi mi?” dedi. “Tabii ki hayır! Nasıl anlatırdım? Dünyanın en aptal adamı olduğumu mu söyleyecektim ona? Her şeyi elime yüzüme bulaştırıp seni kendi ellerimle babasına verdiğimi mi anlatacaktım. Söyle Fegel, nasıl söyledim, tabii ki söylemedim.”

“Böyle konuşma.”

“Sen de böyle bakma,” dedi afallamış haliyle. “Böyle bakınca kendimi kötü hissediyorum. Kaybım her defasında bir

yumruk gibi iniyor suratıma. Nasıl yitirdin diyor. Nasıl yaptın bunca ahmaklığı.”

“Marlo!”

“Peki, peki, papağan gibiyim değil mi? Sürekli aynı şeyleri tekrarlıyorum ama elimde değil. Zamana ihtiyacım var. Birkaç asır geçse iyi olabilirim belki, yani çenem bu kadar düşük olmaz.”

Dayanamayıp kıkırdadım. “Bu benim için de geçerli.”

“Seni özlüyorum Fegel. Feg’i özlüyorum. Senden tek isteğim beni hayatından çıkarmaman. Söz veriyorum bu geceki gibi seni rahatsız edecek cümleler kurmayacağım. En azından deneyeceğim,” derken şapşalca gülüyordu. O muhteşem haliyle. Ah, etrafım muhteşem adamlarla doluydu. Ne de zor.

“Söz ver,” dedi. “Arada sırada da olsa seni görebileceğime.”

“Söz veriyorum,” dedim. “Yalnız, bana Nesya’dan bahsedersen bu söz daha da kuvvetlenir.”

Başını bir an için gökyüzüne kaldırdı.

“Belki inanmayacaksın ama,” dedi. “Tek kelime etmedi. Yani onunla çok konuştu ama durumuna dair hiçbir şey söylemedi. Verdiği sözü tuttu. Bakışlarını özenle izledim. Korkacağın bir şey olmadı.”

“Oh,” dedim omuzlarımı indirip, “çok şükür.”

“Peki, seni böyle endişelendiren şeyin adı ne? Nesya kötü bir insan değil.”

“Değil,” dedim. Dişlerimi sıktım ve nefes almadan birkaç saniye bekledim.

“O zaman?”

Benden cevap gelmeyince devam etti.

“Kıskanıyorsun. Annelik içgüdüğü. Bu bakışları kendi annemde de görmüştüm. Senden ilk bahsettiğimde. Bu yüzden seni anlarım Fegel. Bir annenin oğluna karşı hissettiklerini en iyi ben bilirim. Bu bakışlara yüzlerce kez şahit oldum.”

Ellerimi uzatmak istedim. Yumruk yapıp koluna geçirmek. Saçlarını karıştırmak belki, o yarım asır önceki kaldırırma gidip yeniden o Feg olmak. Ama, hayır, şimdi bir anneydim. Bir eş. Hayal bile edemeyeceği bir yazgının içinde sürüklenen dünyanın en şanslı varlığıydım. Dönmezdim, dönmek bile istemezdim ki. Marlo, ilk göz ağrım. Ona karşı hislerim uçuşan küllerden ibaretti. Yine de atamazdım onu, hayatımdan çıkaramazdım. Bu ateşin içinde onunla birlikte yanmıştık, o küllere hakaret edemezdim.

Isırdığım dudağımla başımı göle çevirdim.

“Kocaman bir hikâye geçti gözlerinden Fegel. Neler gösterdin bana az önce farkında mısın?”

“Hayır,” dedim başımı sallarken.

Gözyaşlarına hâkim olamadı. Çocuklar gibi ağladı karşımda.

“Bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm, sadece anılarımda yaşayacak derin anılar silsilesi. Bir film şeridi gibi geçip gitti.”

Hemen eğildi, önümde diz çöktü ve ayaklarıma kapanarak ağlamaya devam etti.

“Lütfen,” dedim omzuna dokunarak. “Ağlama. Mutlu olmanı istiyorum senin. Benim kadar mutlu.”

Ama beni dinlemiyordu, duyamıyordu bile. Sağır olmuştu kulakları. O anılar çınliyordu. Çınlayıp onu yerle bir ediyordu.

“Lütfen,” diye fısıldadım omzunu sıkarak. “Bana bak.”

Gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü kaldırdığında Petra’nın merhametine sığınıp Marlo’nun güzeller güzeli yüzünü ellerimin içine aldım ve parmaklarımla gözyaşlarını sildim.

“Biz bir aileyiz,” dedim. “Ölümsüzlükle taçlandırılmış, sonsuzlukla onurlandırılmış kocaman bir aile. Ayı düşmeyeceğiz. Birbirimizi kollayacağız hep. Oyun bitmeyecek Marlo. Oyun sona ermeyecek çünkü Tanrı bu oyunu çok sevdi. Yaşadıklarımız, yaşattıklarımız, insanlıktan alamadıklarını verdi. Şimdi, ağlamayı bırak. Hadi gidelim ve masamızı

şenlendiren dostlarımızla sohbet edelim. Sanırım gittikçe kalabalıklaşıyoruz.”

Doğruldu. Yüklerimiz hafiflemişti. Kalabalığın hemen önünde sabırsızca beni bekleyen Petra’ya doğru adımlarımı atarken “asla!” diye mırıldandı Marlo. “Seni sevmekten vazgeçmeyecek ve yeryüzünde hiç kimse onun sevgisine erişemeyecek. Ben bile Fegel, ben bile.”

Korkularım gün geçtikçe azalıyordu. Aylardır üçümüzden başka kimse dahil olmamıştı ailemize. Arabamıza atlayıp çıktığımız bu yolda kimi yerde Petra'nın hızıyla, kimi yerde yürüyerek, gezip dolaşmadığımız yer kalmamıştı. Kâh gizemli bir orman, kâh bir dağ başı, kâh uğultulu bir mağara. Petra'nın hikâyeleriyle örülü bir cennetin içinde gibiydik. Bu zaman zarfı boyunca ziyaret ettiğimiz dostlarımız da olmuştu ve bunların başında Saran geliyordu. Dante en çok onu merak etmişti, onu ve babası Lokman hekimi. Bitkilere dair merakı dincek gibi değildi ve öğrendikleri çoktan benimkini bile geçmişti. Petra'nın ağzından çıkan her şeyi büyük bir iştahla dinliyor, gözlerinde o iflah olmaz öğrenme isteğini bir meşale gibi yakıyordu.

Saran çok güzel ağırladı bizi. Dükkânında ne var ne yoksa bizlerle paylaştı. Babasına dair tüyler ürperten ve insanı derin şaşkınlığa sürükleyen, sadece efsane denebilecek hikâyeler anlatırken yüzümün ifadesi Dante'ninki kadar hayret uyandırıcıydı.

“Anlamıyorum,” dedi Saran'ın çalışma masasını zihnine kazırcasına izlerken. “Neden bu denli hata yaptıklarını? Hâlbuki o kadar da karmaşık görünmüyor. Yani, felsefe taşından bahsediyorum. Simyacılardan hepsi o bilgi birikimiyle gençliklerinde erişebilirdi ölümsüzlüğe. Çünkü günümüz şartlarını kıyaslarsak araştırmaları inanılmaz boyutta. Ve bildikleri de öyle.”

Gülümseyerek omuz silktim, bakışları babasının üzerindeydi.

“Çünkü,” diye cevap verdi Saran. “Simya deneylerinde ısının ölçülmesi çok önemliydi. Bu yüzden deneylerde sık sık patlamalar yaşanıyordu. Petrarca’nın başarısının ve bütün simyacıların her zaman önde olmasının nedeni insanüstü özellikler taşıması ve ısıyı kusursuz bir biçimde ayarlamasıydı.”

Tanıdık bir cevaptı bu.

Odanın kokusunu derince içime çektim. Harikuladeydi. Bunca bitki, bunca çiçek ve bunca baharat. Hepsi iç içe geçmiş insanı büyülemek için var gücüyle çabalıyordu. Başarısı kaçınılmazdı. Tıpkı Petra gibi.

“Baba,” dedi şevkle sıçrayıp. “Bana da böyle bir oda sağlayabilir miyiz? İnanılmaz bir merak ve istek içindeyim. Ben de bu yolda yürümek istiyorum. Tıpkı sizler gibi.”

Petra göğsünde birleşmiş kollarını çözdü ve bir ot demetini raftan çekip ona doğru yaklaştırdı.

“Peki, bana bunun hakkında bir şey söyle?”

“Petra,” dedim kızmış görünerek, “nereden bilebilir ki?”

“Sessiz olur musun?” dedi kaşlarını çatarak. Gerçekten, ne yapmaya çalışıyordu? Saran gülümsedi, sanki ne olduğunu benden önce sezmişti.

Dante bir süre sessiz kaldı. Sonra da aydınlanan bir bakışla yeşil gözlerini onun zıttı o yeşillığe dikti.

“Şifasız hastalık yoktur irade eksikliğinden başka. Değersiz bitki yoktur tanınmamasından başka. Avicenna¹³ böyle der. Bitkiyi tanımıyorum ama değerli olduğunu biliyorum.”

“Tamam,” dedi Petra gözlerine yansıyan mutlak bir kararlılıkla. “O odaya sahip olacaksın.”

¹³ İbn Sînâ (980-1037)

Sonra da yanı başıma kadar sürüklendi ve Dante bitkilere dalmışken kulağıma doğru eğildi.

“Fegel, şaşkın bakışlarını düzelt, çünkü karşında inanılması güç ama tamamıyla gerçek bir şey dikiliyor. Ve, o bizim oğlumuz.”

“Öyle,” dedim aynı fısıltıyla. “Gerçekten bizim oğlumuz.”

Sonraki durağımız Kulpa’ydı. Dante’yi hayrete düşüren o mucizevi tepe. Çimlerin üzerinde koşarcasına ilerledi. Gözleriyle etrafı taradı. Çiçekleri kokladı, tavşanları kucakladı. Eve varana kadar kendinden geçmişçesine bizi bile gözü görmeyerek ilerledi.

“Söylesene,” dedim. “Gerçekten bizim oğlumuz mu?”

“Şüpheli var mı?”

“Şey, benden böyle bir şey çıkmayacağından eminim, olsa olsa her zerresine kadar sana çekmiştir.”

“Kendini küçümsemekten vazgeç,” dedi Petra. Beni kendine çekip kolunun altına alarak sıkıca sardı. Dante kocaman, neşeli bir çılgılık attığında parmağı evin tepesindeki pusulayı göstermekteydi.

Büyülenmiş gibi bakıyordu ona.

Bahçe çitini aştı, evin arkasına dolandı, oradan da tekrar evin kapısını buldu. Kapı aralıktı. Bize ait olan bu tepeye bizden başkasının giremeyeceği için bir anahtara da ihtiyacımız yoktu.

“Nesya bahsetmişti,” dedi bize dönüp, “ama hiç bu kadar güzel olabileceğini düşünemezdim. Tam da babamın şanına yakışan türden. Bütün detaylar özellikle düşünülmüş.”

Salonda gezindi, sonra diğer odaları... Bodrum katını es geçmemişti. Babasına yalvaran gözlerle bakıp “lütfen,” dedi. “Oraya bakabilir miyim?”

“Sana ait,” dedi, “elbette bakabilirsin.”

Bodrum kata doğru koştı Dante, kapı hemencecik açıldı. “Sakin,” dedim gözlerimi dikip, “bana özel bir kilit olduğunu söyleme.”

Canı sıkılmış gibi buruşturdu yüzünü. “Hiç şüphen olmasın.” Ellerim yumruk oldu ama tek yapabildiğim onun kollarından kurtulmak olmuştu. Adımlarım hızlandı, onu takip ettim. Bulduğumdaysa düzeneğin önünde dikilmiş kıpırdamadan, adeta nefes bile almadan onu izliyordu.

“Sen,” dedi bana bakıp, “onu kullanmayı biliyor musun?”

Yanaklarım hafiften yanmıştı.

“Maalesef,” dedim. “Biraz ilerlemiş sayılırdım ama bu oldukça uzun zaman önceydi.”

“Sorun değil,” dedi yanağıma hızlıca bir öpücük kondurup tekrar düzeneğe dönerek. “Birlikte öğrenebiliriz. Ne dersin?”

“Çok isterim,” dedim dolan gözlerimle.

Başını raflara çevirdi. Kitaplara, cilt cilt defterlere. O sırada Petra da karanlığını dağıtıp odaya girmişti.

“Baba,” dedi heyecanla. Gözlerinin içi parlıyordu. “Çok teşekkür ederim, burası inanılmaz bir yer. Hepsini öğrenmek için sabırsızım.”

“Biliyorsun,” dedi. “Sabırsızlık sadece hataya neden olur, bu yüzden adım adım, milim milim, sabırla ilerleyeceksin bu yolda.”

“Ah, evet, haklısın, affedersin baba. Bunu aklımda tutacağım. Hem de çalışmalarımın başında sönmeden yanan bir mum gibi aydınlatacak beni.”

Kitaplardan birini raftan çekti. “Bakabilirim değil mi?”

“Elbette.”

Kollarımı göğsümde birleştirip Petra’ya sokuldum. “Bu çocuğun kelimeleri beni korkutuyor,” dedim.

Başını hafifçe eğip o muzip ifadesiyle “katılıyorum,” dedi. “Ara sıra beni de korkuttuğu bir gerçek.”

Sessizce kıkırdadım. Oysa Dante çoktan gömülmüştü o deftere.

“Bu,” dedi babasına seslenip, “bir formül mü?”

Petra onun yanına sürüklenip konuşmaya dalmışken gözüm duvardaki cam camekâna kaydı, çiçeğim içindeydi ve üzeri örtülmüştü. Neden diye sormadım, çünkü her şey için bir sebebi olan Petra’nın bunu yapması için de bir sebebi olmalıydı. Parmaklarım kıymıklı rafların üzerinde dolaşırken ağzı açık şişelerden birine yanlışlıkla dokundum. O sırada içindeki toz kümesi ortalığa saçılarak gözlerime doluştu ve görüş alanımı bir anda puslandırıdı. “Ah,” dedim gözlerimi ovalayarak. Başım döndü ve hızlıca raflara çarptım. Petra kolumdan tutmuş bir şeyler söylüyordu ama onu duymuyordum. Etrafımdaki bütün sesler kesildi. Tenime değen elleri kayboldu ve ben kendimi karanlığın içinde tek başıma buldum. Tek bir ses vardı şimdi; giderek, aynı ritimle yükseliyordu.

İnleme, acı içinde inleme.

O karanlığın içine girdiğim gibi de çıkmıştım. Petra’nın ellerine bir el daha eklenmişti. Dante. Görüş alanım netleşti ve kendimi koltukta yatar pozisyonda buldum.

İkisi de endişeli görünüyordu ama Petra endişesini dağıtıp “Fegel!” dedi yüzüme doğru kükreyerek. “Neden dikkatli olmuyorsun?”

“Baba,” dedi Dante Petra’ya anlam veremeyerek. “Neden bağıırıyorsun? İsteyerek yapmadı.”

“Neyi isteyerek yapıyor ki zaten? Ne oldu söyle, ne gördün?”

Yüzümü asıp “hiç,” dedim. “Hiçbir şey.”

Dante yanıma oturup beni kolunun altına atarak kendine doğru çekti. Gözlerim dolmuştu. Petra ellerini arkasında kavuşturup artan öfkesiyle dikilmeye devam etti.

“Ne gördün dedim?”

“Görmedim.”

“Baba,” dedi Dante, “biraz daha sakın olabilirsin. Kırıcı oluyorsun.”

“Sen karışma,” dedi. “Ne gördüğünü söyleyecek.”

“Sorun yok,” dedim elimi elinin üzerine koyarak. “Onun bu haline zamanla alışırsın. Ben çok daha kötülerini gördüm.”

“Ben,” dedi başını babasına çevirip yüzüne yerleşen hayal kırıklığıyla, “ilk defa görüyorum.”

Bu konuşma şekli Petra’yı sarsmıştı. Omuzları düştü. Kollarını iki yana bıraktı. Ne diyeceğini bilemedi. Yüzü farklı şekillerde farklı hüznüleri biriktirdiğinde bu duygu yoğunluğuna dayanamadı ve gözden kayboldu.

“Üzgünüm,” dedim yanağını okşayarak. “Lütfen onu yanlış anlama. Öfkesi geçicidir. Anlıktır. Kötü bir adam değil o. En azından ailesine karşı.”

“Onun kim olduğunu biliyorum,” dedi ilk defa yüzünde beliren ciddiyetle. “Dinledim onu Nesya’dan, Marlo’dan, geçmişine dair çok şey duydum. Ben, ben asla onun gibi olamam.”

“Olmak zorunda değilsin,” dedim. “Sen Dante’sin. Ne bana benzemek zorundasın ne de ona. Ama senden istediğim onu daha iyi tanıman. Ben öyle yapıyorum. Yarım asır geçti Dante, tam yarım asır. Onun karanlığında durmaksızın yol alıyorum. Geçmişine gittim, çocukluğunu gördüm, insanlığını. Annesi, kardeşleri, sevdiği ilk kızı. Onun ne denli korkunç bir yaşam sürdüğünü gördüm. Kalbinde zerre kadar merhamet taşımadığını. Yıkımlarını. Nasıl bir hayatın içinden çıkıp geldiğini. Sonra beni görüp durduğunu. O günden bu yana onu tanımaya çalışıyorum ama onun ruhu bir anda kavranamayacak uçsuz bucaksız bir vadi gibi. Yine de her gün, her geçen gün biraz daha tanıyorum onu, biraz daha anlıyorum. Lütfen sen de dene. Zor olacak biliyorum. Senin için de öyle. Bu denli hızlı bir gelişim seni yordu. Ruhunu göremiyorum Dante. Bize karşı

ne hissettiğini bilemiyorum ama ben, biz seni gerçekten çok seviyoruz. Bir hayaldin bizim için. Gerçekleşmesi güç, ama gerçekleşirse mucizeydin. Seni en çok o bekledi. En çok o diledi belki. Hem seni hem de beni. Şimdi ellerindeyiz. Onun bize karşı gösterdiği öfkenin hiçbir zararı yok. Bırak bağırsın, bırak ağzına geleni söylesin. Asla el kaldırmaz, asla kötü bir kelime sarf etmez. Sadece kızar, ceza verir.”

“Ceza mı?”

“Evet,” dedim. “Oda hapsi. Kızarsa üç gün çok kızarsa bir hafta. Yine de bütün öğünlerini eksiksiz önüne getirir, cezan biter bitmez de seni o ruh halinden çıkarmak için düşlerde gezdirir.”

Gözlerini yere dikti, bir süre sessizce bekledi.

“Kimse onun kadar acı çekmedi. Hiçbir acı onun derecesine erişemezdi. Ne acısı ne de sevgisi. Lütfen. Kızma ona. Onu anla.”

“Öyle yapacağım,” dedi. “Sizler benim bu dünyada sahip olduğum tek şeysiniz. Bir anneyle, baba. Ama normal bir ebeveyn değilsiniz.”

Hafifçe gülümsedi.

“Değiliz, olamayacağız da.”

Başını salladı.

“Çok erken algılamaya başladım her şeyi. Gördüklerim sanki bildiklerimdi. Hiç yabancı değildim size. Özellikle de sana. Fazlasıyla hissediyordum anne. Senin bana hamileyken beni hissedemediğinin aksine ben seni fazlasıyla hissediyordum. Büyümem seni olduğu kadar beni de korkutuyordu. Gitmeyi hiç istemedim fakat sonsuza kadar da çocuk kalamazdım. Ben ölümsüzlüğe hiçbir bedel ödmeden sahip oldum, çünkü benim yerime bütün bedelleri siz ödemiştiniz, en çok da sen.”

Ellerimi ellerinin içine alıp dudaklarına götürdü.

“Benim için savaştınız, ben de sizin için savaşıcağım. İyi bir evlat olacağım sizler için. Ölümsüzler içinde en gurur verici olanı. Asla üzmeyeceğim ve o çok korktuğun şey var ya, işte onu kalbinden sonsuza dek uzaklaştır anne, çünkü seni asla ama asla terk etmeyeceğim.”

“Peki,” dedim yanaklarıma doğru süzülen birer damla yaşı silerek. Gülümsemem tükenmedi. “Hadi onu bulalım. Acı çekmeye başlarsa asla durmuyor çünkü.”

“Nasıl bulacağız?” dedi. “Uzaklaşmış olmalı, korkunç bir hızı var.”

“En azından aramış oluruz.”

Birlikte çıktık kapıdan. Kulpa’nın, evimin, beni her daim barındırmış bu vadinin eteklerinde oğlumun elini sıkı sıkıya tutarak ilerledim.

Uzunca bir süre dolaştık. Adımlarımız bizi mancınığa ulaştırmıştı. Elimden kopup çocuksu bir merakla mancınığa doğru koştu.

Çocuksu mu? Ne sanıyorsun Fegel, bedeni kocaman bir adam olmuş olabilirdi ama ruhu hâlâ taptaze, tertemiz, hiçbir el tarafından kirletilmemişti. O daha çocuktü. Benim çocuğum. Ağzında sütümün tadıyla duruyordu. O zehri hiçbir zaman ona tattırmayacaktım. Hem de hiçbir zaman.

“Anne,” diye haykırdı çimlerle bütünleşen yeşil gözleriyle. “Bu mancınık değil mi? Ansiklopedide görmüştüm. Babam mı yaptı onu?”

“Bilemiyorum, ama kullandığı doğru.”

“Ne için?”

“Bunu ben de sormuştum,” dedim. “Ama o kepçesini gösterip...”

“Oraya oturmaya ne dersin dedim.”

Arkamda süzülen karanlığı giderek dağıldı ve kendi suretine büründü. Keyifle döndüm yönümü. Gözlerine baktım ve gördüm. Acısını zapt etmeye, gizlemeye çalıştığını.

Dante koşarak geldi ve bir anda ona sarıldı. Bunu beklemiyordu Petra, şaşırdı, bir kez daha farklı bir duygusallıkla sarsıldı.

“Özür dilerim,” dedi. “Seni kırmak istemedim. Beni affettin mi?”

Kollarının arasında gittikçe küçülen oğlunu kucaklayıp “affetmek mi?” dedi. “Ne yaptın ki, anneni babanın hışmından korudun. Senden beklediğim de buydu. Anlamsız öfkemi dizginleyip beni kendime getirmen.”

“O zaman,” dedi geriye çekilip onunla özdeşleşen o gülümsemeyle. “Beni de bununla fırlatır mısın?”

“Atla,” dedi.

Koşarak çıktı mancınığa, kahkahalar atarak oturdu. Tamam,” dedi, “ben hazırım.”

“Üç kadar saymamı ister misin?” diye sordu Petra.

“Şey, evet, olabilir.”

“Peki,” dedi. Ne yapacağını anlamıştım ama oralı olmadım. Bunu o da tatmalıydı.

“Bekliyorum baba, saymaya başlayabilirsin.”

“Üç.”

“Ah, hayır... Üç demiştin, bu haksızlık, hayır...”

O gökyüzüne doğru tarifsiz bir hisle süzülürken başımı Petra’nın göğsüne yasladım ve “seni seviyorum,” dedim. “Seni çok seviyorum.”

“O sevgiyi hak etmek için elimden geleni yapıyorum Feghel. Şimdi daha çok uğraşmam gerekecek çünkü çok değerli bir şeye daha sahibim.”

“Öyle.”

“Ve izin verirsen artık gitmeliyim. Yoksa geriye bir oğlumuz da kalmayacak.”

Sıktığım kollarımı bir anda bırakıp ellerimi teslim olmuşçasına havaya kaldırdım.

Adımları geriledi ve muzip bir ifadeyle gülümseyip gözden kayboldu. Dante'nin çığlıkları gittikçe silikleşiyordu. Tamamen görüş alanımdan çıktıklarında eve dönüş yolunda kollarımı kendime dolayarak, ıslanan tişörtüm eşliğinde ilerledim.

O inleme kulağımda alizeyle birlikte bir kez daha yankılandı.

Biliyordum, o ses Hazul'a ait değildi, çünkü o sesin ait olduğu kişi Maha'nın ta kendisiydi.

Kışkırtıcılık

Nesya doğayı sıkıştırıyor Fegel, onu görmeyeli aylar oldu.”

“Bize yeni bir dondurucu lazım, bu dolmak üzere.”

“Beni duyuyor musun?”

“Evet, sadece işime gelmiyor,” dedim şirin bir gülümseme eşliğinde.

Canı sıkındı bugün, gülleri budarken yüzüne yansıdı. Makası elinden alıp “tamam,” dedim. “Hadi gel, konuşalım.”

Yüzüne düşen gölgeyle doğruldu olduğu yerden. Masaya doğru yavaş adımlarla yürüdü. Elindeki eldivenleri çıkardım, durmadan gülüyor oluşum bile onu güldüremiyorsa canı gerçekten sıkın demektir.

“Ne yapıyor?” dedim sandalyemi ona yaklaştırarak. Ellerini sıkıca tutup gözlerine baktım. “Doğa aracılığıyla mı ulaşıyor sana? Ne söylüyor?”

“Pek iyi niyetli olduğu söylenemez.”

“Söz vermişti,” dedim asılan suratımla. “Onu rahat bırakacaktı.”

“Bıraktı da,” dedi.

“Böyle mi?” dedim. “Bana hâlâ onu savunuyor gibisin.”

“Savunmuyorum Fegel,” dedi kırışan alnına eşlik eden kaşlarıyla. Parmağım hemen o kaşların üzerine gitti ama yatışacak gibi değildi.

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“İzin ver de birkaç günlüğüne buraya gelsin.”

Ellerimi elinden hızla çekip ayağa fırladım. Masanın etrafında fırıl fırıl dönüyordum. Bu yeni alışkanlığımı, tırnaklarımı etime geçirip kanatana kadar durmamak.

“Fegel,” dedi. “Neden bu konuda sakın olmayı denemiyorsun?”

“Deniyorum,” dedim kocaman açılan gözlerimle.

“Kendini görmek istemezsin,” dediğinde yüzü az da olsa gülümsemişti.

“Gelecek,” dedim. “Onu kandırmaya çalışacak. Sonra gitmek isteyecekler, biliyorum Petra. Gittiklerinde de onları bulmaya kimsenin gücü yetmeyecek. Olacak olan bu.”

İşaret parmağını dudaklarına götürdü. Birkaç saniye sonra Dante elinde bir kitapla çıkageldi.

“Kütüphanenize âşık oldum.”

“O kelimeyi kim öğretti sana?”

Dante’nin şaşkınlığı, Petra’nın kendini tutamayıp gülmesi.

“Hangi kelime?” dedi duraksayarak.

“Git kendine okuyacak başka kitaplar bul. Mesela Diyojen falan oku. Aşk konusunda çok güzel fikirleri vardır.”

“Nedir o?” diye sordu Petra yüzüne yerleşen alayla.

Kollarımı göğsümde birleştirip omuzlarımı hafifçe kaldırdım.

“Der ki; işsiz adamların işidir aşk.”

Dudaklarını sıkıca yumup başını gökyüzüne kaldırarak en cezbedici, en harika gülümsemesiyle başını iki yana salladı.

“Bunu sevdim, bunu gerçekten sevdim Fegel.”

“Hiçbir şey anlamıyorum,” dedi Dante.

“İnan,” dedi Dante’ye dönüp, “anneni anlamak için yorma kendini. Çünkü ben yarım asırda ancak ulaştım o seviyeye.”

Çocukcağız aynı şaşkınlıkla bizi izlemeye devam ediyordu. Ona doğru yürüdüm ve kollarımı bedenine dolayıp sıkıca sardım. O hiçbir şeyle telaffuz edilemeyen kokusunu içime

ekerken her bir sıkıntı uçup itmişti içimden. Nesya’ya duyduğum derin kıskançlık bile.

“Sen bizi boş ver,” dedim. “Hangi kitap o?”

“Uğultulu Tepeler. Ve ben Heathcliff’i çok sevdim.”

“Öyle mi?” dedi Petra sandalyeyi göstererek. “Söyle bakalım neden sevdin onu?”

Heyecanla oturdu. Onun o çocuksu ruhunun bitip tükenmek bilmeyen bir ihtirasla kitaplara sarılması elbette beni memnun ediyordu ama ağzından aşk kelimesi çıktığında ya da sarsıcı bir aşk kitabı okuduğunda inanılmaz korkuyordum. Kalbinde, ruhunun derinliklerinde tetiklenecek o his ödümü koparıyordu. İstiyordum ki hep benimle kalsın. Biz hep birlikte olalım. Petra da Dante de sonsuza kadar yanımdan tek bir saniye olsun ayrılmasın. Dirseğimi masanın üzerine dayadım, elim enemdeydi. Gözlerinin rengi hemen arkasında yükselen yeşil bitki kümesiyle bütünleşmişti.

“ünkü okuduğum diğerkitaplara nazaran öfkenin bir adama böylesine yakıştığı bir karakter daha görmedim.”

Gözlerim Petra’ya kaydđ.

“Hem de nasıl bir öfke. Kasıp kavuruyor, hem etrafındakileri, hem de kendini. Mükemmel bir iç savaş. Catherine’i elde edememek onu delirtti. Şaşkınlıkla okudum onun yaptıklarını ama sonuna kadar da hak verdim.”

“O kadar kaba olabilir misin sen?” dedim. “Onun yerinde olsaydın?”

Başı öne düştü, gülümsemesi kayboldu. Sanki kendini gerçekten onun yerine koyuyordu o an.

Sonra kaldırdı başını, gözleri ikimiz arasında gidip geldi.

“O kadar sevmiş olsaydım, sanırım olabilirdim.”

Dirseğim masanın üzerinden kaydđ, zorlukla tutunup doğrulmaya çalıştım. Bu cevabı beklemiyordum. Asla, asla beklemiyordum. Petra’nın yüzündeki memnun ifade hayal kırıklığının üzerine tuz biber ekiyordu. Geriye yaslanıp

kollarını başının üzerinde birleştirdi ve en keyifli haliyle Dante'ye gülümsedi.

“Seninle her geçen gün biraz daha gurur duyuyorum,” dedi. “Ne dersin, bodruma inelim mi? Düzenek ne halde bir bakalım? Damıtmayı bitirmesi lazımdı.”

“Bakalım,” diye sıçradı. Petra'yı beklemeden, o heyecanla kitabı bile masanın üzerinde bırakıp koşarak uzaklaşmıştı.

Petra hemen arkama geçti, ellerini omuzlarıma bırakarak hafifçe sıktı ve yanağıma kondurduğu öpücükle, “sakinleş,” dedi. “O hâlâ bir çocuk.”

“Hâlâ bir çocuk,” diye fısıldadım gözden kaybolduğunda. O sırada o kitap bana dünyanın en kötü kitabı gibi geldi. En berbat, en gereksiz. Hızla kaptım masanın üzerinden, öfkeli adımlarla içeri girdim. Merdivenleri gümbürtüyle çıkıp doğruca *İklimler*'in olduğu rafa yöneldim. Ne kadar aşk kitabı varsa tek tek yerinden çekip halının üzerine yığdım. Nefes bile almıyordum onları hışımın yerinden çekerken. Adeta burnumdan soluyordum. Kalp atışlarım bütün Kulpa'da yankılanıyor olmalıydı ama umurumda bile değildi. Bu kıskançlığın üstesinden gelemiyordum.

Başımın üzerinde dalgalanan bir karanlık sinir bozucu gülme sesleri eşliğinde hemen kitaplığın önünde belirdi.

“Hiç komik değil,” dedim gülmesini kesmesini istercesine.

“Ne yapacaksın o kitapları?”

“Bilmiyorum, gömerim belki.”

“Mezar taşı da yapayım ister misin?”

“Evet,” dedim. “En az bizimki kadar iddialı olsun ve üzerindeki yazıyı okuyan herkes gözyaşı döksün.”

“*Unutma! Okuyarak öğreneceksin; ama severek anlayacaksın.* Bu nasıl?”

“Kime ait?” diye sorduğumda bile yüzüne bakmıyordum.

“Tebrîzî,” dedi.

“Güzelmış, ama şu an için beni etkilemesini bekleme.”

Kollarımdan hızlıca yakalayıp beni kendine doğru çekti. Göğsünde sıkarken nefesim kesilmişti.

“Şimdi,” dedi şömineye doğru sürüklerken. Fotoğrafım orada duruyordu. “Bakmanı istiyorum.”

Yönümü çevirip kollarını yine belime doladı. “Bak Fegel, ne görüyorsun?”

“Mutlu bir kız görüyorum.”

“Hı hı, başka?”

Bütün bedenimi saran ateş, kendimden taşarak tüm odayı kuşatmış gibiydi. Öfke beni daha önce hiç bu kadar yakmamıştı. Canım yanıyordu.

“Söyle,” dedi sesine kattığı ciddiyetle. “Başka ne görüyorsun? Öfke var mıydı o kızda? Ya mağlubiyet? Nerede o Fegel, söyle? Nerede? Ben onu istiyorum. Her daim anlamsız kıskançlık krizleriyle etrafına örtü çeken Fegel’i değil. Bu örtü bizleri de görmeni engelliyor. En çok da beni. Beni gittikçe unutuyorsun. Yok oluyorum kalbinde, gittikçe eriyorum. Lütfen, artık toparlanmanı istiyorum. Yeniden aynı aşkla bak gözlerime, yeniden mutlulukla. Bunu yapabilecek güçtesin sen, zayıf değilsin Fegel. Yalvarırım artık dur. Her şey senin elinde.”

Güçlkle yutkunup başımı onun göğsüne yasladım ve gözlerimi kapatıp kocaman bir nefes aldım.

“Özür dilerim,” dedim cılız bir fısıltıyla. “Özür dilerim.”

“Sanırım sadece benden değil onlardan da özür dilemen gerekiyor,” dedi kitapları göstererek.

“Ah, evet,” dedim omuzlarımı düşürüp onun kollarından ayrılırken. Koşarak ilerleyip yere diz çöktüm, hepsini göğsüme bastırıp en içten özürle bağışlanmayı diledim. Öfkeydi, dedim. Bir anlık öfkeydi. Nasıl gömerim sizleri?

İndirdiğim gibi tekrar, özenle yerlerine dizdim ve o gücü kendimde bulup “gelsin,” dedim. “Söyle Nesya’ya istediği zaman gelsin.”

İri eliyle başımı kavrayıp alnıma kondurduğu öpücükle geriye çekildi.

O gider gitmez kendimi terasa attım ve pervazlarına tutunarak batmaya hazırlanan güneşin kızıllığıyla içimde biriken her zarar verici hissi o batan güneşle uzaklara, bir daha dönmemesine gönderdim. O bana aitti. İkisi de, her şeyiyle bana ait.

Merhamet

Kendime verdiğim sözleri bir bir tutuyordum. Büyük bir olgunlukla karşıladım Nesya'yı. Dante'nin hareketlerinde şüphelenmemi gerektirecek hiçbir şey yoktu, çünkü Petra'nın dediği gibi görüntü olarak ne kadar kocaman bir adamı andırsa da ruhu itibariyle hâlâ bir çocuktü. Nesya gözlerini dikip ona baktığı halde yine de farklı bir tepki vermedi. Sorularını sakince cevaplayıp yaptığı şeyleri de aynı sakinlikle anlattı. Bütün güzelliğiyle bahçenin kusursuzluğuna meydan okusa da bugün burada istediğini alamayacaktı Nesya.

"Kendim için bir deftere başladım," dedi yeşil gözleri karanlığı delerken. "Notlar alıyorum. Sıfırdan başlamak yerine babam hangi bitkinin ne işe yaradığını öğrenmemi istedi. Usaresini çıkarma işleriyle haftalardır uğraşıyorum. Sanırım bu konuda başarılıyım."

"Öyle," diye onayladı Petra onu. "İlk kez yapmış olmasına rağmen birçoğunu hatasız gerçekleştirdi."

"Sonra da birbiriyle karışması sakıncalı bitkilere geçeceğiz. Hangisi hangisine katılırsa ölümcül derecelere yani bir zehre ulaşır, hangisi mutlak bir tedavi yaratır."

"Ben de öğretebilirim sana, defterini düzenlemende yardımcı olabilirim. O düzeneği kullanmayı çok iyi bilirim ben. Dilersen birlikte çalışabiliriz."

Dante'nin bakışları direkt olarak beni buldu. Tanrım, neden bakmıştı bana böyle? Anlamış mıydı, ama nasıl? Ah, anlamamak imkânsızdı, hatta kör olmak lazımdı.

“Tabii ki,” dedim en aptal halimle. “Neden olmasın.”

Tırnaklarım yeniden etimin üzerinde.

“Teşekkür ederim,” dediğinde bile o sakinliğini yitirmemişti.

“Dışarısı ne âlemde?” diye sordu Petra. “Bu aralar pek ilgilenmiyorum. Sorun var mı?”

“Hayır,” dedi. “Andreas olayından sonra herkes kendi kuytusuna çekildi. Uzun bir süre de çıkacaklarını sanmıyorum.”

Andreas’ın adını duyar duymaz tüylerim diken diken olmuştu. Neyse ki yeri sonsuza dek bitmeyecek bir azaptan ibaretti. Arafa ve cennete ulaşamayacağı bir cehennem.

Petra Dante’yi kaldırıp “tatlılar için bana yardım et,” dedi. “Bu güzel bayanları yormayalım.”

İkisi gözden kaybolduğu an Nesya yönünü hızlıca bana çevirdi.

“Fegel,” dedi dinmez bir minnetle. “Nasıl teşekkür etsem sana bilemiyorum. Onu o kadar çok özlemiştim ki artık dayanılmayacak bir noktaya gelmişti kederim.”

Kelimelerin yerine geçen başım oradan oraya saçma bir şekilde sallanıyordu.

“Beni ondan uzaklaştırma ne olur. Bir daha bu kadar uzun olmasın, aylar geçti. Bu, bu zalimlik. Ama yine de minnettarım sana.”

Gözleri doldu. Bana doğru yaklaştı.

“Ona tek kelime etmeyeceğim, sana söz verdim. Ama sen de bana söz ver, bana bir daha bu acıyı yaşatmayacaksın?”

“Sen,” dedim dişlerimin arasından “söz verdirmeye hakkına sahip değilsin, bu yüzden verdiklerimle yetineceksin. Ne zaman dilersem o zaman. Fazlasını bekleme.”

Dudakları titredi. Alizede savrulan saçları gittikçe güzelleştiriyordu yüzünü, gittikçe güzelleşiyordu ama

çirkinleşen ruhunu görememek saflık olurdu. Tıpkı şu an maskesini düşürüp hırçınlaşmaya başlayan ifadesi gibi.

“Seni korkutan şey ne Fegel? Söyle bana, bileyim ki kalbinden bunu geçiştireyim. Onu götürmeyeceğim, zaten istesem de gelmez. Varlığı gereği ona hiçbir büyü de işlemez.”

“Öyle mi?” dedim hızlanan kalp atışlarımla. “Bunu öğrendiğime sevindim.”

“Bilmediğin o kadar çok şey var ki, nasıl bu kadarıyla ayakta durabiliyorsun gerçekten merak ediyorum.”

Saldırının birinci adımı.

“Peki,” dedim. “Kendinle kıyasla hadi beni. Bin yıllık yaşamınla beni boy ölçüştür. Belki o zaman o iğrenç kibrinin üstüne basa basa bana tepeden bakabilirsin.”

“Niyetim bu değil!”

“Bana sesini yükseltme!” dedim yumruk olan elimi masanın üzerine usulca bırakırken. “Söylediklerine dikkat et Nesya. Benim evimdesin ve bana sahip olan bir şeyi görebilmek için dileniyorsun.”

“Bu kadar saçmalık yeter!” diye doğruldu. Hemen arkasından ayağa fırlayıp “kıpırdama,” dedim. “Sakın içeri girmeye çalışma. Ben izin veririm girebilirsin.”

“Bana eziyet ediyorsun,” dedi dolan gözlerinden bıraktığı birer damla yaşla. “Bana resmen eziyet ediyorsun ve bu sana sınırsız bir haz veriyor. Bu, bu...” dedi dişlerinin arasından, “ahlaksızlık.”

Ellerimi kollarımın altına sıkıştırıp ona vurma isteğimin güçlkle önüne geçtim.

“Ah,” dedi hızlıca üzerime yürüyüp gözyaşlarını elinin tersiyle silerek. Yüzünü hiddet bürümüşü.

“Biliyorum seni korkutan şeyi.” Alaycıydı gülücü.

“Sana anne dememden mi korkuyorsun Fegel? Yoksa kucağına bir torun verip babaanne olmaktan mı?”

Kahkahaları çınlattı bir anda Kulpa'yı. Kendi etrafında dönüp yeniden üzerime yürüdü.

“Biliyorsun ki çocuk sahibi olamam ama, bilmediğin bir şey var ki o bir insan. Ve...” deyince korkunç bir şekilde ayrılan zümrüt yeşili gözleri gözlerime dikildi. “Artık anne olmamak için hiçbir eksiğim yok. Onun dışında. Ve sen istesen de istemesen de onu senden alacağım.”

Kollarımı serbest bırakıp sıktığım dişlerimle Kulpa'nın bu güne dek şahit olmadığı bir sesle indirdim tokadı yüzüne. Sarsıldı, sendeledi, ayakta duramadı ve yere yığıldı.

Hemen arkasında Petra'yla Dante durmaktaydı. Söylenenleri duyup attığım tokadı görerek.

Kıpırtısızdı Dante. Annesini ilk defa böyle görüyordu. Babasının öfkesinden ziyade annesinin öfkesi daha çok şaşırtmıştı onu, daha çok kırmıştı belki, bilemeyecektim ama onun için yapabileceğim hiçbir şeyin maruzatı olamazdı. Yine de, yine de onun bu şekilde bana bakması kalp atışlarımı hızlandırmıştı.

Nesya yanağını tutarak doğruldu ve beni şaşırtan bir davranışla “özür dilerim,” dedi. “Seni kışkırttım.” Dante'ye döndü.

“Benim hatam,” dedi. “Gerçekten benim hatam. Ona söylememem gereken bir şey söyledim.”

Dante kendine gelip bana doğru yürürken Petra elleri arkasında kavuşmuş dimdik bir şekilde beklemeye devam ediyordu. Ne diyeceğini bilemez gibi değil, ilk defa beni onaylar gibi.

“Anne,” dedi koluma girip beni bahçe çitlerine doğru sürüklerken, “biraz yürüyelim mi?”

Başımı salladım. Ay ışığının aydınlatığı Kulpa'nın esintili vadisine doğru uzandık. Uzunca bir süre ikimiz de konuşmadık. Sessizliği o bozdu.

“Şimdi daha iyi anlıyorum seni,” dedi. “Neden ondan bu denli nefret ettiğini.”

“Ondan nefret etmiyorum,” dedim başımı diğer tarafa çevirerek.

“Ediyorsun,” dedi. “Ama gereksiz bir nefret bu.”

“Söylediklerini duydun,” dedim titreyen sesimle.

Elimden tuttu ve sıkıca kavradı. Parmakları parmaklarımın arasında tek bir boşluk bırakmamıştı. Yüzüme doğru eğildi. Yürümeye devam ediyorduk.

“Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Ama onun bana karşı hissettiklerini görebiliyorum. Eğer ki hislerimiz karşılıklı olsaydı bile bu bir şeyi değiştirmezdi.”

“Nasıl?” dedim ona doğru dönüp, “nasıl değiştirmezdi?”

“Senin yanında kalmaya devam ederdim çünkü senin büyüleyici gözlerinin gölgesinde dinlenen her insan gibi oğlun olarak bende dinlenmek isterdim, istiyorum da. Görünüşüm seni korkutuyor ama sen benim gözümde hâlâ aynısın. Kendimi idrak edip seni keşfettiğim o andan itibaren, hâlâ, hâlâ aynı güzelliktesin ve bu hiç değişmeyecek. Ben yeryüzünün en şanslı çocuğu olacağım, çünkü başka hiç kimse senin gibi bir anneye sahip olamayacak. Güçlü ve zamana hükmetme yeteneğine sahip olağanüstü bir ölümsüz. Babamın sana nasıl büyük bir aşkla bağlandığını hiç kuşkusuz anlayabiliyorum. Bu kıskanılacak bir şey. Ve senin beni Nesya’dan kıskanmana tahammül edememesi de bir gerçek.”

“Doğru değil,” dedim itiraz edercesine.

“Doğru,” dedi. “Onu yalnız bıraktın. Onun bana değil bir tek sana ihtiyacı var anne. Evet, beni en az senin kadar seviyor, başıma bir şey gelmesine asla izin vermez ve bu sebepten dünyayı alt üst edecek kadar da kudretli. Yine de seni istiyor.”

“Bu konuşmaların beni korkutuyor,” dedim saçma bir kıkırdama eşliğinde.

Beni durdurup yönümü kendine çevirdi. Yüzünün ışıltısı beni bir kez daha büyülemişti.

“Anne çocuklaşınca çocuğun büyümesi gerek. Ben de öyle yapıyorum.”

Gülümsemesi geri gelmişti yüzüne. Onu tamamlayan buydu, şiir gibi bir tebesstüm.

“Dönelim mi?” diye sordu. “Babam Nesya’ya dayanamaz biliyorsun. Ona zarar vermeden yetişmeliyiz.”

“Haklısın,” dedim kolunun altına sokularak.

Gülüşmeler eşliğinde evimize geri döndük. Salondaydı ikisi de. Sessizlik gemisini odanın içinde yüzdürürken “ne oturuyorsun?” dedim Nesya’ya. “Ona öğretmen gereken şeyler var. Çok gürültü yapmayın, içecekler için de ayağınıza hizmet beklemeyin, bu konuda Petra sizin köleniz olamaz, o yalnızca benim kölem.”

Nesya şaşkınca doğruldu, anlamamış gibi Petra’ya baktı. Petra’yı bunca zaman sonra ilk defa rahatlamış görüyordum. Yüklerinden kurtulmuş ve yeniden bana kavuşmuş.

“Hadi,” dedi Dante Nesya’ya doğru elini dostça uzatarak. “Umarım erkenden uykun gelmez çünkü sabaha kadar bitmez bir merakla seni soru yağmuruna tutacağım.”

Nesya dolan gözleriyle uzattı elini o ele. Maskelerini bir bir düşürdü. Saf Nesya oldu. İnsan Nesya. Ölümsüzlükten önce sahip olduğu bütün iyi niyetlerini sahiplenip Dante’nin elini tuttu ve ona duyduğu güçlü aşkla attı adımlarını. Yüzünde bana doğru savurduğu kuvvetli bir tapınmayla.

Nesya ilk kez huzura kavuşmuştu.

Bin yıllık yolculuğunun son durağında bütün yüklerinden kurtulmuştu.

“Sen,” dedim onlar gider gitmez Petra’ya diktiğim arsız bakışlarla. “Ne dikiliyorsun orada? Yapman gereken bir şey yok mu?”

“Var,” dedi beni karanlığın içinde ansızın savurarak. Gökyüzüne doğru yükselip tuttuğu ellerimi bıraktığında şelalenin tüyler ürperten o coşkulu, serin, insan ruhuna esenlik veren köpükleri arasında gittikçe kayboldum.

Kayboldukça kendimi buldum. Buldukça duruldum. Duruldukça kalbimi zehirli bir sarmaşık gibi saran duvarları yerle bir ederek sevdiğim adamın bedenine tutundum.

Fabiana

Bana inanabiliyor musun?” dedim. “Onları bodrumda bırakıp akşam yemeği için balık tuttuğumu. Hem de Nesya için. Lütfen beni takdir et.”

“Ediyorum,” dedi. “Bir ara bunu başka şekilde telafi edeceğim.”

Sırt sırta vermiş salımızda aheste aheste ilerlerken bu konuşmanın ardından yüzünün halini görmemem hayli işime yaramıştı.

“Çok kötüsün,” diye fısıldadım.

“Öyleyim,” dedi içli bir nefesle. “Ve kötü olmayı seviyorum.”

“Ah, lütfen. Birazcık sessiz olur musun? Manzara ne kadar da harikulade.”

Başımı sırtına iyice yerleştirip gözlerimi derin maviliğe diktim. Sonsuz bir uzaklıkta seyreden kuşlara.

“Süt kokusu alıyorum.”

“Biliyorum,” dedim. “Durmaksızın akıyorlar ama bırak da aksınlar.”

“Tek bir damlasının heba olmasına kıyamıyorum Fegel.”

“Ne yapmayı düşünüyorsun? O sütleri vitrinleyip müze haline getirmeyi mi?”

“Hiçbir fikrim yok ama sonsuza dek saklayacağım bir gerçek.”

“Belki başka çocuklara veririz ha?”

“Aklından bile geçirme,” dedi sessizce.

“Peki,” dedim. “Sadece şansımı denedim.”

Olta kıpırdadığı an hızla doğruldum yerimden. “Sen al,” dedim ona uzatarak. “Bu çok güçlü. Beni çekiştirip duruyor.” Alaycı tebessümüyle oltayı elimden aldı ve balık çırpınıp kendini sulara vurarak teslim olduğu kancadan kurtulmaya çalıştı ama bilmesi gerekiyordu. Petra’nın ağına düşen hiçbir şey kurtulamazdı.

“Lütfen,” dedi kaşlarını çatıp, “bana öyle bakma.”

“Aklımdan geçenlerin yüzüme yansması ne de acı değil mi?” dedim yüzümü ona doğru yaklaştırıp dudaklarına belli belirsiz bir öpücük kondurarak.

“Bu beni avutamaz,” dedi balığı kovanın içine atarak. Sonra tekrar bana doğru yaklaştı. Tam dudakları dudaklarımı buluyordu ki bir anda durdu. Kaşları daha çok çatıldı. Kulakları avını hissetmiş bir avcı gibi etrafı yokladı. Sonra da huzursuz bir ifadeyle yüzünü kırıştırıp “kahretsin,” diye mırıldandı. Elleri yüzümü kavramışken bırakmak zorunda kaldı.

“Ne oldu?” diye sordum, “bir sorun mu var? Ormanda mı? Petra, nerede?”

Sorularımı yığıp cevap vermesini beklemeden o cevap kendiliğinden gelmişti. Nehre düşüp bize doğru sürüklenen küçücük bir tilki yavrusu.

Onu elimle itip hemen ayağa kalktım. Tilki yavrusu suyun içinde acıyla inleyip yardım beklerken annesi de tam olarak etrafı turlamaktaydı. Bütün hızıyla koşuyor, suya yaklaşıyor Petra’yı görünce duraksıyor, ne yapacağını bilemez bir şekilde kıvranıp duruyordu.

Suya atlayacağım sırada kolumdan tuttu.

“Hayır,” dedi, “yardım etmeyeceksin.”

“Edeceğim,” dedim, “o daha yavru.”

“O bir tilki.”

Tekrar suya doğruldum ama bu sefer daha sıkı tuttu.

“Saçmalıyorsun Petra, o masum bir canlı, onu kurtaracağım.”

“Bu dünyadaki her şeyi kurtaramazsın.”

“Evet,” dedim. “Kurtarırım, şahit olduğum, karşıma çıkan her canlı benim sorumluluğumda. Tıpkı senin doğayı savunman gibi. Ben de o canlıları savunacağım.”

Kolumu bir türlü bırakmıyordu. Ne dersem diyeyim öfkesi bir an olsun yatışmadı.

“Bırak,” dedim yüzüne doğru haykırarak.

“Hayır,” dedi. “Bırakmayacağım.”

Zavallı şey gözlerimin içine bakıyordu resmen. O şekilde geçip gitti.

Salın üzerinde tepindim.

“Petra! Bırak kolumu. Bir daha söylemeyeceğim.”

Ama bırakmadı. Tam sarmalanan öfkekle kükrüyordum ki her şey bir anda donup kaldı. Bizim dışımızda her şey kıpırtısızdı. Zamanı durdurmuştum. Annesi olduğu yerde dikilirken yavru da başı suyun dışında, bir kez daha batarsa artık çıkamayacak şekildeydi.

“Bırak,” dedim. “Sen bırakmadıkça ben de bırakmayacağım.”

“Onu kurtarmayacağım.”

“Sen değil ben yapacağım.”

“Fegel, gerçekten sinirleniyorum ve beni sinirlendirmeyi gerçekten istemezsin.”

“Bak,” dedim eğilip yüzümü yüzüne yaklaştırarak, serbest kalan elimi yanağına bıraktım ve usulca okşadım. “Geride kaldı. Biliyorum, bütün tilkilerden nefret ediyor hiçbirine değer vermiyorsun ama o şey tamamen masum. O kardeşine zarar veren tilki değil. Bu yüzlerce yıl önceydi.”

“Acısı hâlâ taze.”

“Biliyorum. Gözlerimle gördüm. Benim acım seninkinden daha taze. Bu yüzden bırak beni. Gidip onu kurtarayım. O daha bir bebek.”

Direndi. Hadi, dedim içimden. Kır o zincirleri, kır ve bu kin dolu histen kurtul.

“Bugün affetme zamanı. Geçmişin nefretinden kurtulup bağışlamayı öğrenme zamanı. Beni anlayabiliyor musun? Affetmeyi bilmelisin. Eğer Fabiana yaşıyor olsaydı eminim o da bunu dilerdi.”

Dişlerinin kütürtüsü bu tarif edemeyeceğim sessizlik içinde bütün bir evreni kuşatmış gibiydi. Onunla yarışan tek ses kalp atışlarımlarken kazanan kim olacaktı?

Yüzünde gezinen parmaklarım ensesine doğru kayıp orayı da didiklemeye çoktan başlamıştı. Taşa dönen bu adam parmaklarımın arasında gittikçe erirken “lütfen,” diye fısıldadım. “Tundra, senin için merhametin yakışmadığı tek adam demişti. İnan bana, sana merhamette yakışacak.”

Kendini geriye çekip sabit bir şekilde duran saldan karanlık bir duman olarak ayrıldı ve yavruyu da o karanlığa dolayıp hemen dışarıda bize bakarak donmuş annesinin yanına bıraktı. O an ben de zamanı bıraktım. Zavallılar inleyip ağlaşarak uzaklaştılar. Petra sala geri döndüğünde bütün bunlar hiç yaşanmamış gibi tekrar yerine oturdu. Sırtımı ona verdim ve derin bir nefes eşliğinde başımı ona yasladım.

Hiç konuşmadan oltamı bana geri uzattı. Oltayı nehrin içine fırlatıp gökyüzünün güzelliğiyle akıp giden kuşların seyri eşliğinde kıkırdadım.

“Sakin,” dedi. “Beni tahrik etme.”

“Öyle mi?” dedim. “Demek kıkırdamam seni tahrik ediyor.”

“Çok sinir bozucu.”

Oltayı bırakıp geriye döndüm ve kollarımı boynuna dolayıp yüzümü onun yüzüne doğru eğdim. Çatılıp kalan kaşları zaman hiç hareket etmemiş gibi çatılmaya devam ediyordu.

Dudağımı yanağına yapıştırıp öylece kaldım.

“Fegel,” dedi. “Çocuklaşıyorsun.”

Kıpırdamadım. Dudağım hâlâ yanağındaydı.

“Fegel!” dedi tekrar uyarırcasına.

Kendimi onun kucağında bulduğumda içinden çıkıp gittiğim o korkunç hızla dünya etrafımda dönmeye başladı. Nehir gökyüzündeydi, balıklar zıplıyor oradan oraya geziniyordu, gökyüzünde oturuyorduk. Her bir şey dönüyordu, her bir şey uçuyordu, yalnız tek bir kişi orada öylece, kolları bana dolanmış bir halde benimle bütünleşmek adına çabalıyordu.

Tek bir kişi.

Yüzüme büyük bir aşkla fısıldadığı şiir her bir dizesiyle kalbimde yeniden hayat buluyordu.

Kim bilir kaç kişi senin zarîf hallerini sevdi.

Kaç kişi güzelliğini sevdi.

Belki gerçek aşkla belki değil.

Ama bir tek kişi seni sevdi.

Bir tek kişi değişen yüzündeki hüznü sevdi.¹⁴

¹⁴ William Butler, Kim Bilir Kaç Kişi Seni Sevdi Şiiri.

Mürver eksik sende. İlaç yapımında oldukça önemli olduğunu biliyorsun. Ha, bir de Saparna. Eczacılığın yapı taşlarındandır. Şeytanelması toplamak için mükemmel bir mevsim. Bir ara izin ver de toprak eşelemeyi göstereyim Dante'ye. Ah, ne kadar çok şey var, ama iyi bir aşama kaydettik. Değil mi Dante?"

Nesya zembereği boşansa ancak bu kadar çıkabilirdi zıvanadan. Nefes almadan konuşuyor, konuşuyor, yerli yersiz gülüyordu. Bin yaşında bir kadına göre Dante oldukça olgun, ağırbaşlı duruyordu onun yanında.

Petra kaşlarını çatıp "düzenekte ne var?" dedi. "Ne yapıyorsunuz orada?"

"Hiç," dedi Dante. "Sürpriz."

"Sürpriz mi?" dedim kahvemi yudumlarken. Merak duyularımı harekete geçirmişti bu söz.

"Evet," dedi bana bakmış gülümserken. "Bu gece tamamlanacağını söyledi Nesya. Bu yüzden bekleyeceğiz."

"Peki," dedim, "öyle olsun."

Nesya önündeki kek dilimini Dante'nin önüne bıraktı. "Sen ye," dedi. "Bunu seviyorsun."

Dante rahatsız olmuşçasına "hayır," dedi. "Bu kadarı yeterli."

Havada esen keyif rüzgârlarına rağmen bu sefer kıskançlık duymuyordum çünkü oğlum inanılmaz bir olgunluk örneği sergileyip Nesya'yı sınırlarının dışında tutmayı başarıyordu.

Bundan büyük bir mutluluk olamazdı benim için. Nesya'nın güzelliği benimkini yerinden söküp yerle bir ederek ayaklarının altında hunharca çiğnerdi ki karşısında hiçbir erkeğin etkilenmemesi de imkânsızdı, fakat Dante ona sıradan bir şeymiş gibi bakıyordu. Babasının yolundan gittiği bir gerçektir.

“Haklısın,” dedi Petra bakışlarımın önüne geçmek istercesine. “Şeytanelmaları için en iyi mevsimdeyiz. Çiçek açma zamanı.”

“O zaman izin ver de gidelim,” dedi Nesya.

Hepsi aynı anda bana döndü.

Ellerimi öne doğru açıp “peki,” dedim. “Gidebilirsiniz.”

“Sepet en iyisi,” dedi Nesya doğrulup onunla birlikte bahçe çitine doğru yürürken. “Bitkilere asla zarar vermez ve poşette olduğu gibi havasız bırakmaz. Bu yüzden hasır sepet kullanmalıyız. Bodrum katında vardı.”

“Ben getiririm,” dedi Dante.

Nesya tepelere doğru yavaş adımlarla yürürken ben de arkasından onu izlemekteydim. Kokusu burnumun direğini kırmıştı. Ne vardı bu kadar parfüm kullanacak ki? Bu koku mu etkileyecekti onu?

“Tamam,” dedi Petra. “Gözlerinden fırlayan mermiler hedefini buldu. Neden biraz da bana yöneltilmiyorsun o mermileri. Bu aralar ihtiyacım var.”

“Affedersin,” dedim elimi alnıma yapııştırıp. Dante ona yetişip yürüyüp kaybolduklarında bile gözüm oraya takılmaktan vazgeçmiyordu.

“Valek’i şimdi daha iyi anlıyorum.”

“Ne?” dedim başımı bir anda ona çevirerek.

“Neden bir çocuk istemediğini, ama beni sakın yanlış anlama, bu onu istemediğim ve sevmediğim anlamına gelmez, aksine bana ait, bir parçam olan bir çocuğun sevgisi ruhumu daha önce keşfetmediğim diyarlara sürükledi. Ben, sadece,

sadece sevgini paylaşmak, yani, bu kendi çocuğumuz bile olsa, bana zor geliyor.”

Zorlukla çıktı her kelime ağzından. Çarçur etmemek için oldukça çaba sarf etti, ama olmadı. Her kelimeyi özenle seçen Petra bu sefer tutuk bir şekilde gözlerime bakarken bile çekindi.

Ne diyeceğimi bilememiştim.

“Bana olan sevgin azaldı diyemem ama ilgin kesinkes azaldı. Onunla ilgilenmen çok güzel, dünyanın en doğal şeyi olsa da kıskanmamak elde değil.”

“Sana bunu hissettirdiğim için özür dilerim,” dedim.

“Hayır,” dedi başını itiraz edercesine sallayıp. “Ben sadece Valek’i anladığımı söylemek istedim. Maha’yı seviyordu ama...”

“Seninki gibi değil!” diye tamamladım. “Bizim gibi asla değil. Yoksa bu oyun onların üzerinde dönerdi. Biz hiç ortada olmazdık Petra. Tanrı bütün belaları onlara gönderir bu değerli aşkı el üstünde tutmak için bütün bir dünyayı birbirine katardı, içinde de bizi, haberimiz bile olmazdı üstelik.”

“Haklısın,” dedi başını öne eğerek.

“Birkaç gün sonra şehre dönelim mi?” diye sordum. “Burası sıkı sanki seni. Ya da nereye istersen oraya gideriz.”

“Seninle olduğum her yerde mutluyum ben.”

Ellerimi masanın üzerinde ona doğru uzattım, tuttu ve dudaklarına götürdü.

“Daha okunmamış binlerce kitap var, sen hepsini okumuş olsan da ben henüz hiçbirini keşfetmedim. Hadi çıkıp benim için bir tane seç ve onların dünyasına girelim. En az bizimki kadar ilgi çekici olmalı.”

“Bizimki kadar olamaz,” dedi beni kolunun altına alıp bir saniye içinde şöminenin önüne bırakarak. Minderin üzerinde bir kez daha yer çekimiyle savaşıyor haldeydim. Saçlarımın tamamının yeri bulması on saniye sürmüştü. Kocaman bir

kahkaha attım. Bu hızına alışabilirdim, bu denli başımı döndürmeseydi, sevebilirdim de.

Rafa doğru yürüyüp elini kitabın birine attığı an donup kaldı.

“Ne oldu?” diye sordum bir aksiyonu daha kaldıracak gücü kendimde bulamayarak.

“Biraz bekle,” dedi. “Yanlış hissetmiyorsam ormanın içinde bir şeyler oluyor.” Bıkkınca pofladı. “Kötü bir şeyler.”

Hızla doğruldum. “Dante,” dedim korkuyla. “Nesya mı? Onu mu götürüyor yoksa?”

“Hayır,” dedi. “Nesya değil. Başka bir şey.”

“Maha,” dedim aynı korkuyla. “Buraya mı geliyor?”

Uzunca bir süre gözlerini kapatıp benim duyamadığım o fısıltıyı dinledi ve gözlerini açıp hüznü bir baş sallamayla “sana ulaşmaya çalışıyormuş,” dedi. “Yardımini istiyor Fegel.”

“Ne için?” dedim.

“Doğum için,” dedi. “Maha doğum yapmak üzere.”

Ellerimle birlikte bütün bedenim buz kesmişti.

“Nasıl?” dedim, “daha yapmamış mı? Ne kadar sürdü Petra?”

“Normal bir insan süresince.”

“Dokuz ay mı?”

“Evet,” dedi sakın bir baş sallamayla.

“Hayır,” dedim başımı ellerimin arasına alıp, “ne yapabilirim ki onun için?”

“Bana söz verdin,” dedi. “Dünya üzerindeki her şeye yardım edebilirsin ama ona asla, çünkü Maha, Hazul tarafından korunuyor. Onun kapsama alanında.”

“Hazul mu?” dedim.

“Evet, şimdi...” dedi yüzüme doğru eğilip. “Bana bir kez daha söz vereceksin. Ne olursa olsun Maha’ya yardım etmek yok. Ne söylerse söylesin, ne gösterirse göstereceğin umurunda bile olmayacak, anladın mı beni?”

“Evet,” dedim. “Anladım. Hazul’un tuzağına düşmeyeceğim.”

“İşte,” dedi. “Böyle. Teşekkür ederim Fegel, binlerce kez teşekkür ederim sana.”

Tekrar minderin üstüne geçtim. Kitabı yerinden aldı almasına da aklı kitapta değildi.

“İlginç şeyler oluyor,” dedi. “Kötüler buraya doğru yaklaşıyor. Daha ilginç olanıysa iyiler de buraya doğru yaklaşıyor.”

“Ne için?”

Karanlık bir dumana dolanıp hemen yanıma sürüklendi ve gözlerimin içine daha bir ciddiyetle bakıp “hepsinden ilginç olanı duymak ister misin?” dedi.

“Evet,” diye fısıldadım.

“Bilmiyorum,” dedi. “Bu sefer gerçekten bilmiyorum.”

Akşam olmak üzereydi Dante’yle Nesya geri döndüklerinde. Haberlerle birlikte hem de. Ağzına kadar dolu sepeti mutfak tezgâhına bırakıp “inanılmaz,” dedi Dante. “Ormanın içinde yankılanan korkunç bir ağıt var. Sanki dünyanın en büyük acısını çekiyor. Orada bulunduğumuz süre boyunca bu ses hiç dinmedi.”

“Aldırış etme,” dedi Petra yemeği hazırlarken. Belgesel kanalına odaklanıp Mars’ın etrafında dönerken dişlediğim elmayla yüzümün ifadesi ilk defa dünya yıkılsa da umurumda değil diyen türdendi. Sahi, ne olmuştu bana böyle? Oysa Valek’in sonunu getirdiğim için üzülüyor Maha için bir şeyler yapabilir miyim diye dövünüyordum. Şimdiyse! Şimdi kendi çocuğumun, kendi ailemin derdindeydim. Onları korumak için herkesi feda edebilirdim.

Tıpkı Petra gibi. Anlamakta zorlandığım hisleri gibi. O bu hisse başından beri sahipti. Bense o hastalıklı sahiplenme duygusunu kazanmak için Dante’yi beklemiştim.

İkisi iki yandan başımı şişirdiğinde “tamam,” diye bağırdım, “biraz susun artık. Bu bizim sorunumuz değil.”

Petra tezgâhın başında elinde çevirdiği bıçakla beni izlerken son derece memnundu. Dante hemen onun yanında büyük bir hayretle babasını seyretmekteydi. Nesya yanıma oturdu ve “haklısın,” dedi. “Onun için artık çok geç. Hak ettiği sona ulaşacak. Tıpkı Valek gibi.”

Hiç tepki vermedim.

Oturma odamız Dante’nin odasına çevrilmişti ve centilmenlik örneği sergileyip Nesya’ya yatağını vermesi beni hiç rahatsız etmedi. Kendisi için salondaki koltuk, yanına sıraladığı kitaplar ve sabaha dek sönmeyen mum ışığı fazlasıyla yeterliydi. Tıpkı bu gece de olduğu gibi.

Üzerini örtüp her ne kadar kocaman bir adam olsa da, saçlarını sıvazlayarak yanağına kondurduğum kocaman bir öpücükle odamıza geri döndüm.

“Sanırım bu eve sığamayacağız. Gittikçe büyüyoruz. Nesya bebek yapma derdinde ama birkaç asır beklemesi gerekiyor. Dante ona yüz vermeyecek.”

“O doğuştan bilge bir ruha sahip,” dedi gururla başını sallayarak. “Kadınlar öncelikleri arasında değil.”

“Ah,” dedim yanına uzanarak. Başımı çıplak göğsüne yasladım.

“Buna benim ihtiyacım vardı,” dedi. “Neden sıranı beklemiyorsun? Uzun zamandır uyuyamıyorum.”

Çatılan kaşlarının gölgesiyle omuz silktilim. “Bu süttten kurtulmadıkça orayı düşlemeye devam edeceksin.”

“Buna çare bulamıyor olmam çok can sıkıcı.”

“Gerçekten,” dedim şüpheli bir yüz ifadesiyle. “Bilmiyor musun yoksa bilmezlikten mi geliyorsun, her zamanki gibi.”

“Yemin ediyorum bilmiyorum,” dedi “aksi halde kendimi bu huzurdan mahrum bırakır mıydım?”

“Peki,” dedim, “sana güveneceğim. Umarım kötü bir sürpriz bulmaz bizi. Sürpriz demişken!” diye dikildim tekrar. “Ne oldu yaptıkları o şey?”

“Henüz hazır değilmiş, biraz uzadı. Sabaha ancak.”

“Biliyorsun,” dedim.

“Evet,” dedi göz kırparak, “bunu biliyorum.” Kolunun tekini başının üzerine yasladı. Kasları gerilmişti, bütün damarları. Kokusu daha çok yayıldı ve bir anda aklımı başımdan aldı.

“Peki,” dedim başımı yeniden göğsüne gömüp dudaklarımı ısırırken. “Yarın sabah öğreniriz.”

“Maha yürüyor,” dedi. “Buraya doğru.”

Hiç kıpırdamadım ama gözlerim yuvalarında deli gibi dönmekteydi. Kokusu gittikçe keskinleşiyor ve sivri uçlu bir bıçak gibi o sivri ucu da gittikçe bana saplanıyordu. Acı içinde iniyordu derinliklerime.

“Buraya yaklaşamaz. Hazul’un himayesinde Hazul’dan yardım dilensin.”

“Demek ki sana ihtiyacı var.”

“Merakımı kabartmaktan vazgeç, Maha’ya üzölmek istemiyorum. Kendi oğlum önceliğim.”

“Ne oldu insanlara yardım etme hevesin, ayağına gelen, hem de sana muhtaç birini geri mi çevireceksin?”

Başımı hızla kaldırıp ona baktığımda alaycı, pusuya düşürmek için fırsat kollayan şeytani ifadesini yüzünde kusursuz bir ustalıkla gezdiriyordu.

Bu bir tuzaktı.

“Hayır,” dedim. “Maha dışında herkese yardım edebilirim ama Maha Hazul’un etrafındayken bunu göze alamam.”

Sırtımı sıvazlayıp beni kendine çekti ve başımın üzerinden öpüp dünyanın en mesut adamıymışçasına “tamam,” dedi.

“Artık beni korkutmayacaksın. İlk defa bir konuda sana güveniyorum Fegel, ilk defa korkusuzum.”

Kemirdiğim dudaklarım eşliğinde gözlerimi kapattım. Hayır dedim içimde yükselen sese ve kulağımda dinmeksizin yankılanan o imdat iniltisine. Bu sefer Fegel insafsız olacak ve bu sefer, gerçekten bu sefer merhamet denen hissi ailesi için kalbinden ötelere sürükleyecekti.

Parmakları sırtımda, saçlarımın arasında dolaşırken ruhumun kapılarını ardına kadar açtım, açtım ve ailem adına ne varsa hepsini bir bir içeri almaya başladım. İstedim ki Maha’nın acısı beni yenmesin, istedim ki Maha ne kadar acı çekerse çeksin Fegel’in ruhu buna sonuna kadar dirensin.

62

Koku

İki elini de arkasına gizlemiş yüzündeki dinmez mutluluk ifadesiyle bana doğru yaklaşıyordu. İddia ediyordum, yeryüzüne böyle bir yeşil daha önce hiç gelmemiştir. Bu yeşil bütün yeşilleri ezip geçebilirdi.

“Sürpriz hazır anne,” dedi. “Uzat ellerini.”

“Peki,” dedim, “gözlerimi de kapatayım mı?”

“Hayır,” diye salladı başını.

Oturduğum sandalyeden kalkıp hemen karşısına dikildim. Petra hemen karşımda oturmaya devam ediyordu. Nesya da hemen Dante’nin arkasındaydı.

Güçlü bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirerek ellerimi ona doğru uzattım.

Ellerinin içinde bir şişe belirdi. Bir parfüm şişesi.

Şaşkınlıkla açıldı gözlerim. Ben bir şey söylemeden önce “biliyorum,” dedi hemen. “Babam sana bunlardan binlerce kez yaptı ama bu çok özel. Çünkü,” deyip bakışlarını babasına kaydırıp tekrar bana odaklayarak. “İçinde benim kokum da var.”

Ellerim ağzımı buldu. Gözlerim dolmuştu.

“Ama, ama...” dedim inanamayan bakışlarımla. “Bunu nasıl yaptınız?”

“Nesya yaptı,” dedi. “Yetenekleri göz doldurucu.”

Başımı ona eğip teşekkür ifadesiyle başımı salladım. “Hadi,” dedi, “almayacak mısın onu?”

Ağlamamak için direniyordum. Şişeyi elinden alıp hafifçe boşluğa doğru sıktım. Güneş ışığıyla aydınlanan bahçeye bir anda gökkuşağının ışıltıları doldu. Hepsi de renkli zerreler eşliğinde havada gezinmeye devam ediyordu. Bir adım öne çıkarak zerrelerin içine gömüldüm. Ruhuma doldular o an, dolup da bütün varlığımı kuşattılar. Her çeşit koku vardı burada, her türlü renk, her türlü duygu. Dünya üzerinde sahip olunabilecek her şey buradaydı. Kapalı gözlerimden yanaklarıma doğru süzülen birer damlayla açtım gözlerimi. Oradan çıkmak istememiştim hâlbuki, hep orada kalsaydım ve o envai çeşit hisle ince ince örülseydim. Ne yazık ki onun gözlerine bakmak bana yine o etkiyi yaratacaktı. Şu an da olduğu gibi.

“Beğendin mi?” diye sordu meraklı ifadesiyle.

“Bayıldım,” dedim. “Çok teşekkür ederim.”

Şişe elimde sıkıca tutarak ona sarıldım. Yanaklarına kondurduğum kocaman öpücüklerin şapırtısı bütün Kulpa’da yankılanmıştı.

Petra’nın sessiz homurtuları beni durdurdu.

“Hediyeni verdiğime göre,” dedi. “Biz yürüyüşe çıkıyoruz. Tabii müsaadenle.”

“Elbette,” dedim. “Gidin, dolaşın.”

Şişe elimde büyülenmiş gibi tekrar yerime oturdum. İkisi de koşar adımlarla uzaklaştılar. Mutluluğum yüzlerine yansımıştı. Gülüşmeleri uzun bir süre geldi kulağıma, bense o büyülenmiş hisle şişeye bakmaya devam ediyordum.

“Umarım bir gün beni de hatırlarsın,” dedi Petra.

“Lütfen,” dedim. “Bana bunu yapma. Senin orada olduğunu biliyorum.”

“O zaman hissettir Fegel, hissettir ki ben de burada olduğumu bileyim.”

Başımı kaldırıp sıkıca yumduğum dudaklarımla gözlerimi üzerine diktim.

“Bir şey soracağım,” dedim. “Dante’yle ilgili.”

“Peki,” dedi sandalyesine biraz daha yaslanıp.

“Adı. Yani eğer Mel sana o hayalde adının Dante olduğunu söylemeseydi, onun adını yine Dante koyar mıydın?”

Beklememiş olacak ki epey şaşırdı. Duraksadı ve bakışları etrafı taradıktan sonra “evet,” dedi. “Bu şekilde düşününce sanki adını biz koymamışız gibi görünüyor. Ama onun için bir isim düşünseydim bu Dante’den başkası olamazdı çünkü o beni cehennemden çıkardı.”

Başımı salladım memnun bir ifadeyle. “Hiç kuşkusuz” dedim, “ona bundan daha uygun bir isim olamazdı. Kalem her şeyi bizim için en iyi şekilde yazdı.”

“O kalem,” diye fısıldadı, “keşke benimle daha çok ilgilenmen gerektiğini de yazsaydı.”

Dişlerimi sıktım, alnım kırıştı. Bu andan kurtulmam gerekiyordu. Hemen doğrulup “parfümü içeri bırakacağım,” dedim. Arkamı döndüğüm an yüzümde dünyanın en memnun ifadesi vardı. Kulağımda çınlayan inilti beni hiçbir şekilde rahatsız etmiyor, aksine o inilti arttıkça keyiften dört köşe oluyordum. Petra’nın endişeleri bile yersizdi benim için.

Şişeyi diğerlerini itip taptığım bir sanatkârın en önemli eseri oymuş gibi hemen başköşeye koydum.

“Ve pabucumun dama atılma zamanı.”

Korkuyla sıçradım olduğum yerde.

“Böyle ani şekilde gelmesene,” dedim. “Ödümü kopardın.”

“Bütün renklerini gördüğün insandan korkma,” dedi. O sırada hemen arkama geçmişti. Aynaya yansıyan görüntüsü karanlığa büründü.

“Öyle mi?” dedim kaşlarımı çatarak. “Ben senin bütün renklerini gördüm ama bu senden hâlâ ölesiye korktuğum gerçeğini değiştirmiyor.”

“Bütün renklerimi gördün demek ki?” dedi karanlığıyla arkamda gezinerek.

“Petra,” dedim ona dönerek. “Lütfen normale dön. Bu halin beni daha çok korkutuyor.”

“Elimde olmayan bir şey.”

Sesi siyah bir perdenin arkasından yankılanıyor gibiydi.

“Şaka yapıyorsan bu hiç komik değil.”

Güçlkle yutkunup yavaşça açık duran kapıya doğru kaydım ama ben daha bir adımı tamamlayamadan kapı kapandı.

“Peki,” dedim. “Ne istiyorsun? Beni mi? Söyleyebilirdin, bu şekilde davranman gerekmiyor.”

Karanlığı odanın içinde turlamaya başladı. Yine de cevap vermemişti.

“Sana söylemiştim. Sen olmasan yönümü, kendimi kaybederim. Şimdi o his daha belirgin. Kendimi kaybediyorum.”

“Lütfen, dur artık.”

Ona doğru yaklaştım. Elimi uzatmaya çalıştıkça kaybolup, gittikçe daha çok dağıldı. Siyah toz zerrelere odanın içini geziniyordu. Tavana doğru yayılıp parçalanıp sonra da zemine doğru yağmur gibi yağıyordu.

Gerçekten korkuyordum. Kalp atışlarım deliye dönmüştü. Daha önce hiç böyle, bu haliyle karşılaşmamıştım.

Yatağın üzerine oturup gözlerimi bir anlığına kapattım ve “peki,” diye mırıldandım. “Sana odaklanacağım, sadece sana. Sanki yeryüzünde senden başka hiç kimse yokmuş gibi. Sadece sen ve ben. Anlaştık mı?”

Cevap gelmeyince gözlerimi açmadım ve o karanlığın içine bugüne dek var olan ne kadar anı varsa hepsini tek tek çağırdım. Dokuz yaşında yatağında saçı yolunmuş bebeğine sarılıp ağlayan, sonra da uyuyan o küçük kız çocuğu Feg geldi önce önüme. Etrafını saran gölgeyle onulmaz korkular yaşadı. Ailesi inanmadı ona, ablaları eziyet etti. Herkesten uzaklaştı o kız, gittikçe yalnızlaştı ama bir kişi kaldı yanında, diş telleriyle en saf gülümsemesini yüzünde barındıran, dünyanın en iyi

arkadaşı, Viola. Sonra bir doktor eşlik etti ona, yaralarını sarmaya çalıştı. Başarılı olsa da o gölge yanından bir an olsun ayrılmadı. Alıştı o gölgeye, karanlığıyla yaşadı. Sonra, sonra bir çocuk çıkageldi. Adı Karsa'ydı. Kalp atışlarını hızlandırmıştı. Ama geldiği gibi giderek onu yine yalnızlığıyla baş başa bıraktı. Sonra, sonra hiç olmayacak bir şekilde, bir anda, hep de etrafında olmasına rağmen biri daha çıkagelmişti, o kaldırımda. Marlo. Kalbindeki aşk coşmuştu Fegel'in. Coşup da kendinden geçirmişti. Çok sevmişti o çocuğu, o çok sevdiği göz rengini kaybedip onu o derin kiremit rengine teslim ettiğinde bile. Ama yapamamıştı o aşkın içinde. Onu sarıp sarmalayan çok daha büyük bir şey vardı. Onu ailesinden kopardı, sevdim dediği çocuktan, yaşamından, sahip olduğu her şeyden. Yine de aldığı ne varsa fazlasıyla vermişti. Sadık, şefkatli, öfkeli, kıskanç, en önemlisi de âşık. Onunla birlikte büyüyordu Feg, büyüse de çocuk kalmaya devam ediyordu; çünkü insandı, sıradan bir insan. Terazisi dengesizdi. Ne yapacağını bilemedi. Kimi seveceğini. Yalpalayıp durdu. Hep takıldı, takıldı ama düşmedi çünkü onu tutan bir gölgesi vardı. Yönünü gösteren, her daim yolunu çizen. O gölge ona hep âşık yaşadı. Yaşadı, yaşadı. Sonunda ölümün eşiğine gelip birlikte ölümün kollarında aynı anda uykuya yattı. Ama izin vermediler ona, verdikleri sözleri tutmadılar çünkü oyun çok daha büyüktü, onun bildiklerini bile aşıyordu. Aştı da. Kimse tahmin edemedi, edemezdi. O gölge, o küçük kız Feg'in elinden alındı, verilen ne varsa, bütün gizlerle birlikte öylesine, çırılçıplak bir şekilde başladığı yere bırakıldı. Yanında kiremit gözlü bir çocukla. Yaşadı o kız, yaşadı ve öfkeli bir kalemin yazdıklarını yaşadı. Çürüdü, dayanılmaz acılarla döngünün ucuna tutundu. İnsanlığını almadılar ondan, çünkü muhtaçtılar. O küçük kız çocuğu gölgesiz büyüdü, büyürken de yanına kattığı ölümsüzleri kendiyile birlikte ölümün eşiğine sürüdü. Bir kez daha düştü yolu ölüme. Bir kez daha buldu gölgesini. Bir kez

daha. Bu sefer de yitiremezdi. Nasıl da sevdi, nasıl da sevildi. Kalbinde onun dışında tek bir şey kalmayana dek kendini silkeledi. Sonunda o kalpte tek bir şey yüceldi. Tek bir aşk. Hüznüyle, acısıyla, o korkunç sahiplenme duygusuyla bir tek onu istedi. Onun olmak, ona sahip yaşamak. O aşkı diledi bir tek, o aşkla ilerlemek.

İlk gece. Yalnız dizleri değil tüm bedeniyle onun önünde bir yaprak gibi titredi. Hazzı ruhunun bütün köşelerini bir bir gezindi. Onun olmuştu. Yarım asrın sonunda durmak, beklemek zorunda değildi. Hiçbir varlığın dayanamayacağı, beklemeyeceği, gücünün yetmeyeceği bir iradeyle beklemişti.

Sonra ne kadar direnirse dirensin gözleri onu görmeyi reddetmişti, çünkü kalbine bir aşk daha eşlik etmişti. Dünyanın en büyük doğum sancısıyla dünyaya getirdiği bir erkek çocuk. Büyüyüşünü izleyememişti. Adım adım, milin milim, her kıvrıntısını bağrına basmak isterdi. Ellerinden kayıp gitti, o giderken sevdiği adamı da kalbinde gölgeledi.

O adam daha çok tükendi, daha çok yitirdi kendini. Tek istediği o kadının gözlerinde demlenip dinlenmekti. Sadece bu. Dokunmadan geçirmişti ki o yıllarını, ondan ne bekleyebilirdi? Tek bir şey. Gözlerinde kendini görmek!

Artık onu göremiyordu.

Görmesi gerekti. Gözlerini açıp görmesi. Tıpkı şu an da olduğu gibi.

Bir dizini kırmış önümde diz çökerek dolan gözleri eşliğinde beni izlemekteydi.

Gözlerimde kendini görerek. Yitirdiği her şeyi bir bir toplayıp yeniden kendinde biriktirerek.

Ellerimi yüzüne uzatıp avuçlarımın içinde sıkıca tuttum. Dokunmama asla izin vermezdi. Ne yüzüne, ne kaşlarına, ne de bir zerresine. En çok ihtiyaç duyduğu zamanlarda bile. Acısından süründüğü anlarda bile. Çünkü onun derdi hakikatti.

Acıyı en saf, en şiddetli haliyle Tanrı'ya ulaştırmaktı.

Ulaştırdı.

Artık hak ettiği ne varsa alma zamanıydı.

Aldı.

Dudakları dudağını hisli bir titreyişle bulduğunda “teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Bana beni geri verdiğin için. Bana seni geri verdiğin için. Bütün renklerimi, en karanlığı da içine katıp yeniden kendine kattığın için. Teşekkür ederim Fegel, beni yeniden sevdiğin için.”

Yüzüme vuran nefesini nefes gibi çektim içime ve dudaklarını o aşk ateşiyle bir kez daha tutuşturdum.

Yanmak istiyordu bu aşkla, yanıp da kavrulmak.

Küllerini Kulpa’nın yeşilliğinde özgürce, kanatlarını çırparak savurmak.

Küllerimizi birbirine katıp onunla birlikte bir kez daha, ama bu sefer hiç durmayacak şekilde yaktım.

Çırpılan her kanat sesinde göklerin musikisine onun aşkını anlattım.

Parçalanmak böyle bir şeydi. Kendini, sevgini, sahip olduğun hiçbir şeyi yetirememek. Geride bıraktığım annemle babam, sürekli bana ulaşmak isteyen bir arkadaş, geçmiş hayatım boyunca bana katlanmış olağanüstü bir canlı Mel ve kalbinde kendine bile sığdıramadığı bir aşkla yuvarlanan bir aşık; Marlo... Ne zaman döneceğini bilmediğim ablalarım... En kötüsü de hangisiyle ilgilenen diğeri ihmal edeceğini bilemediğin bir eşle çocuk. Ölümsüzlüğün bedellerinden biri de bu olmalıydı ama Petra haklıydı. Durup düşününce onunla ilgilenmediğimi anlamıştım. Uzak durduğumu. Bütün ilgimi Dante'ye yönlendirip Nesya'nın peşinden koştuğumu. Köyde tek başına zincirlenmiş Francesca bile üzüntü sınırlarım içinde yer alıyordu ve ben hepsini omzuma sırtlanıp ayakta durmaya çalışıyor, o yükü de dik, sarp bir yokuş çıkıyordum.

Ama Fegel'dim ben, güçlüydüm. Bir sürü şeyin üstesinden gelmiştim, elbet bunların da üstesinden gelebilirdim. Hatta kulağımı bırakıp bütün bir Kulpa'yı çınlatan inlemeler ve hıçkırıkları da çok iyi bir şekilde duymazdan gelebilirdim. Hatta okuduğum kitabın satırlarına bile odaklanabilirdim.

Sıkıttığım dişlerimle kitaba ayaç bile koymadan kapattım çünkü başından bu yana ne olup bittiğini bir türlü anlayamamıştım. Hep bu lanet inleme. Doğursana be kadın diyordum, doğur artık. Bir haftadır yetmedi mi çektiğin? Nasıl bir azap bu? Hiç mi acıyan yok sana, hiç mi?

Başımı koltuğa yasladım ve yüzüme düşen saçları üfleyerek uçurmaya başladım. Petra tam olarak karşımda oturuyordu ve elinde ne zaman dara düşse sarıldığı kitabı vardı. Hayır, İlahi Komediya değil, o benimle tanışmadan önceydi, artık Seneca'ya ihtiyacı vardı, onun tılsımlı, büyümlü sözlerine.

“Çayın soğudu.”

“Ruhum da soğudu,” diye pofladım. “Yeter artık, şu sesi nasıl susturabiliriz?”

Dudağını büzdü ve bilmiyorum dercesine omuz silktili.

“Nesya'ya söyleyelim, gidip baksın, hatta yardım etsin. Doğurtmaya meraklı değil mi ne de olsa?”

“İyi fikir,” dedi. O esnada odaya bir kelebek girdi, Petra'nın başının üzerinde dolandı ve kapıdan çıkıp gitti, aradan bir dakika geçmişti ki merdivenin basamaklarını birisi tırmandı; Nesya.

“Habercini beğendim,” dedim.

“İşe yarıyor,” dedi gülümserken.

Gerçekten de öyleydi.

“Gel Nesya, Fegel'in çok iyi bir fikri var.”

Temkinli adımlarla yürümeye başladı. Bir yandan da yüzümün ifadesini merak ediyor olmalı ki korkuyla eğdi başını. Onu kovmamdan korkuyordu. Bu kadar yeter Nesya, artık gitmelisin dememden.

Demeyecektim. Çünkü Dante bir sürü şey öğreniyordu ve öğrenmek onu hiç olmadığı kadar mutlu ediyordu. Petra olsa onun için bu kadar vakit ayırmazdı, bu yüzden her ne kadar Nesya'dan rahatsız olsam da oğlumun mutluluğu için katlanacaktım. Ne de olsa benden bir şey gizleyemezlerdi.

Her gece Dante uyurken söyle, diyordum. Sana dokunmaya çalıştı mı? Normalde bu kız çocukları için yapılırdı ama hiç fark etmezdi. Çocuğumun bu yaşta baştan çıkmasına izin veremezdim.

“Evet,” dedi Nesya ben derin düşüncelere dalmışken. Hemen kendimi toparladım ve ciddiyetimi takındım.

“Maha’nın doğumuna yardım et. Ormanda olmalı, bir yerlerde gizlenmiştir. Hazul da etrafında olduğuna göre oraya biz gitmeyeceğiz, ama sen gidebilirsin.”

Bir süre düşündükten sonra “peki,” dedi. “Şimdi mi gideyim?”

“Evet,” dedi Petra bakışlarını ona dikerek. “Şimdi! Bir an önce bu işi bitir, bu sese daha fazla tahammül edemeyeceğim.”

Başını sallayıp “gidiyorum,” dedi.

Arkasını döndüğünde bir an için duraksadı ama sonra vazgeçip hızlı adımlarla ilerledi.

“Gördün mü?” dedi, “artık sevinebilirsin çünkü birisi ona yardım edecek. Bu sen olmak zorunda değilsin.”

“Evet,” dedim rahatlamış bir şekilde koltuğa yeniden yayılarak. Henüz birkaç dakika geçmişti ki Dante geldi, ama açık kapıdan girmeden önce “girebilir miyim?” diye seslenerek.

“Tabii ki,” dedim. Yüzüm yine en mutlu halini almıştı. Petra’nın bakışları ben ona bakmasam bile bıçak gibi saplanıyordu sırtıma. Yönümü ona çevirip dengeyi sağlayabilmek adına hafifçe gülümsedim. Yine de bakışlarını üzerimden ayırmadı.

“Nesya’nın nereye gittiğini soracaktım, bana söylemedi de, yalnız çabuk dönemeyebilirim dedi.”

“Şu duyduğun ses,” dedi Petra, “onunla ilgilenecek.”

“Bu iyi,” dedi endişesini silkerek. “Yoksa anlattıkları yarım kalacaktı. O halde geri dönebilirim.”

“Tamam,” dedim kollarımı açarak, “ama bir öpücük istiyorum.”

Petra’dan çekiniyordu, evet, bu bir gerçek, bakışları hafifçe ona kaydı ve ciddiyetinin altına gizlediği meşhur gülümsemesini ortaya çıkararak bana doğru hızlı adımlarla

yaklaştı. O beni yanaklarımdan öperken ben de onu saçlarından öptüm. Parfüm kokusuyla yetinemezdim, bizzat kendini kokladığımda ayaklarım yerden kesilmişti. Anne olmak böyle bir şeydi. Mucizevi hissettiriyordu.

O gider gitmez Petra yeniden kitabına odaklandı. Hemen doğruldum ve koltuğun arkasına geçip ona doğru eğildim, kollarım yılan gibi boynuna dolanmıştı. Bir öpücükte onun yanağına bıraktığımda “teraziyi dengelemeyi başarıyorsun,” dedi. “Keşke abartılı duygularımın önüne geçebilsem ve sen o teraziye hiç ihtiyaç duymasın.”

“Keşke,” dedim. “Ama yine de şikâyetçi değilim. Destansı bir aşkla seviliorum çünkü. Artık ceza almıyorum ve sana dokunmak için etrafında kıvranmıyorum.”

Gülümsedi, parmağımı o hafif, belli belirsiz ortaya çıkan gamze çukuruna bastırdım. Yüzü tertemizdi, mükemmel. Ne bir leke, ne de bir kusur. Özenle çizilmişti her bir hattı. Parçalar tamamlanmıştı ve ortaya çıkan manzaraya ebedi sevgisi de eklenince dünyadaki bütün güzellikleri yerle bir ederdi.

Yanağına bir öpücük daha kondurduğumda bedeninin gittikçe sertleştiğini fark ettim. Bu iyiye işaret değildi. Kollarımı gevşettiğim an beni bileklerimden yakaladı ve kendine çektiği an kendimi açık duran teras kapısından çıkıp havada süzülürken buldum. Korkunç hızıyla zeminden birkaç metre yükseklikte seyrederken, artık gittikçe çığırından çıktığına inandığım bir güç kazanıyordu.

Konuşmak istedim, dur demek ama sıkıttığı kolları yüzünden hiçbir şekilde kıpırdıyamıyordum. Sonunda ayaklarım yere bastı ve ben bir kez daha yerle göğün arasında dönüp durdum.

Başımı göğsüne bastırıp gözlerimi kapattığımda yeniden açmamı sağlayan şey duyduğum sestti. Nesya.

Hemen arkamızda suyun şırıltısı duyuluyordu. Nehrin kıyısındaydık.

“Ne oldu?” dedi, “neden çağırdın?”

Nesya panik halindeydi.

“Girilmiyor,” dedi hayretle açılan gözleriyle. “Oraya girilmiyor, inanabiliyor musun?”

Petra dudaklarını öfkeyle sıkıp başını salladı.

“Ormanın yolunu mu kapatmış?” dedim. “Bunu aşabilirsiniz siz.”

“Hayır,” dedi Nesya. “Bu öyle bir şey değil. Maha’yı köşeye sıkıştırmış, çıkmasına izin vermiyor.”

“Onu korumuyor mu?” dedim. “Yoksa, yoksa öldürmeye mi çalışıyor?”

“Sanırım öyle,” dedi başını iki yana sallayarak. “O halde bırakalım da istediğini yapsın.”

Hayır demek istedim. Eski Fegel bir saniye beklemeksizin bu yanıtı verirdi ama şimdi anne Fegel vardı ve duraksamak zorundaydı. Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi ve sonunda terazimi dengeleyip “başka çaresi yok mu?” dedim. “Başkaları denesin. Patrizio mesela. Ya da dünya üzerindeki diğer ölümsüzler.”

“Onları buraya getirmemiz oldukça uzun sürer,” dedi Petra. “O zamana kadar çoktan ölmüş olabilir, fazla vaktinin kaldığını sanmıyorum. Gelenlerin bir işe yarayacağını da.”

“Nasıl, sen bile mi?”

“Ben bile,” dedi omuz silkerken.

“Patrizio’yu çağırdım,” dedi Nesya. “Giovanni’yle Marlo da geliyor. Bu şey hiç hoşuma gitmedi Petra. Bir bakmalarını istedim.”

“Hoşuna gitmeyen ne?”

“Bilmiyorum, ormanın belli bir kısmı Hazul’un çemberine alınmış. Maha da içinde, zift gibi içerisi, hiçbir şey görünmüyor. Arkada neler olup bittiğini bilmiyorum, hatta hissetmiyorum bile. İletişim yok. Orada nelerin yaşadığına dair bir fikrim bile yok.”

“Bütün pisliğini toplamış desene.”

Yine konunun dışındaydım ama bu sefer meraklı olmayacaktım. Hiçbir şey sormadım. Etime saplanan tırnağım bana en iyi şekilde hâkim oluyordu.

“Ben burada kalacağım,” dedi kararlı bir şekilde. “Doğanın ricası.”

“İsteddiğini yapmakta özgürsün Nesya, senin için kapıyı aralık bırakacağım. Senden başkası giremeyecek şekilde.”

Petra kolumdan tuttuğunda “kendine dikkat et,” dedim Nesya’ya. “Bir daha oraya girmeyi deneme.”

Dostça bir gülümsemeyle başını salladı. Sonrasında evdeydim. Petra Dante’yle ilgilendi. Ben de bahçeyle. Çiçeklerin dibini çapaladım, kurumuş yaprakları topladım, seranın içini turladım, yani beni oyalayabilecek her şeyi yaptım ama bu ses susmuyordu ve aklım deli gibi Maha’daydı. Eski Fegel’i göndermeye çalıştıkça ısrarla ama ısrarla geri geliyordu. Onu kovamıyordum, her aralıktan kendine girecek bir yolu muhakkak buluyordu.

Ayakkabılarımı çıkarıp çimlerin üzerine uzandım ve gözlerimi kapatarak huzuru çağırdım.

Beklediğim huzur gelmeyecekti; çünkü Maha çılgık çılgılığa acı çekmekteydi.

Yardımcı Çığır

Aradan iki gün geçmişti. Tehlikeli sınır. Kimse oraya girmeyi başaramıyordu. Maha'nın çılgınlıkları bütün bir dünyayı sarmış gibiydi. Bu kadar ağır mı olmalıydı bu bedel? Sadece bir bebek istemişti, anne olmak. Tanrı'nın vermediği bir şeyi onun istemediği şekilde almak bu kadar mı korkunçtu?

Ah, hayır dedim kendi düşüncelerime hayıflanarak. Oturduğum sandalyede iyice kıvrıldım. Bacaklarımı kendime çekip iki büklüm olduğumda bakışlarım yelken çiçeklerinin üzerinde gezinen birkaç kelebek ve arıdaydı. Dünya muhteşemliğiyle birlikte nasıl bu kadar çirkinlik barındırabiliyordu? Terazi değil mi? Denge mühimdi.

“Ne Marlo ne de Patrizio, hiç kimse oraya giremiyor,” dedi Nesya hemen arkamda belirip. Hiç kıpırdamadım. Görüş alanıma girecek şekilde yanıma oturdu.

“Bu inanılmaz Fegel, nasıl bir halka bu aklım almıyor.”

Cevap vermeden onun zümrüt yeşili gözlerinin nasıl bu kadar büyüleyici olabileceği hakkında kafa yordum. Zarafeti, inceliği...

“Beni duyuyor musun?” diye sordu tedirgince. “Fegel, ciddi bir durum bu. Bütün ölümsüzler buraya toplanıyor çünkü bu sese bir son vermek istiyorlar. Tahammül edilebilecek gibi değil.”

“Daha ne kadar sürecek?” dedim, “bu doğum sancısı. Felaket bir acı olmalı.”

“Öyle,” dedi kırışan alnıyla.

Başımı bir anlığına gökyüzüne kaldırdım, derin mavilik bile gittikçe soluklaşıyordu. Uzun bir poflama eşliğinde alizenin naif esintisini koynuma doldurdum.

Tişörtüm yeniden ıslanmıştı.

“Hiç oralı değil gibisin, gerçekten öyle misin Fegel?”

“Artık susmalısın,” dedim. “Şu sütü halletmem lazım. Görüyorsun, bir türlü tükenmiyor.”

“Bu olabilecek bir şey, lütfen konuyu değiştirme. Seni tanıyorum.”

“Beni tanıyorsan ne yapmaya çalıştığımı da anlıyorsundur.”

“Evet, aileni koruyorsun, en çok da Dante’yi.”

“Evet,” dedim gözlerimi dikerek. Yüzümü geren öfke içimde gittikçe yükselmeye başlamıştı.

“Hazul’un tuzağı bu, hiç şüphem yok. Son kozları, son çırpınışları. Merid’le ayrıldığı için daha çok kin gütmüş olmalı ve şu an için onlardan ödüm kopuyor. Ailemi korumalıyım. Bu yüzden ilk defa insafımdan mahrum kalıp Maha’ya üzülmeyeceğim.”

“Peki,” deyip doğruldu. “Bilgin olsun diye söylüyorum. Oraya girilmediği müddetçe Maha bu acıyı çekmeye devam edecek ve bu ses sonsuza dek kesilmeyecek.”

“Neden?” dedim şaşkınlıkla. “Hazul o bebeği istiyor olmalı. Bir an önce doğum yapmalı Maha, yani Maha’yı durduran kim, onu böylesi bir acıya sürükleyen?”

Gözlerime öyle bir baktı ki, bu bakış bütün tüylerimi diken diken etmişti. Arkasını dönüp birkaç adım ilerlemişti ki “sen,” dedi fısıltısı. “Onu durduran sensin. Çünkü kalbini saran sevgi sen istesen de istemesen de Maha’yı korumaya devam edecek. O bebeği Hazul’dan koruyorsun. Dahası annesinden bile.”

Sardığım dizlerim kollarımın arasından kayıp gitti. Ayaklarım gücü çekilmişçesine yere yığılmıştı. Nesya giderken Petra girdi görüş alanıma. Nesya’ya fırlattığı öfkeli bakışlarla

bana doğru yaklaştı. Hemen önüne diz çöküp elimini tekini sıkıca kavradı.

“Abartıyor,” dedi. “Onu tuttuğun falan yok. Bana bak Fegel, verdiğin sözü hatırla. Oğlumuzu korumalıyız değil mi?”

“Oraya,” dedim dolan gözlerimle, “benden başkası giremez değil mi? Sen bile giremezsin.”

“Fegel,” dedi bakışlarını kaçırarak.

“Beni kandırma,” dedim, “olacakların önüne geçmeye çalışma, doğru mu? Yalnızca ben mi girebilirim? Bu yüzden mi panik halindesin, söyle?”

Uzun bir sessizliğin ardından omuzları düştü. Anlamıştım.

“Peki,” dedim olgunluk örneği sergileyip sakinliğimi koruyarak. Dolan gözlerimi geçiştirdim ve alize rüzgârıyla birlikte ne kadar koku varsa hepsini içime çektim.

“Dante’ye bakmam lazım,” deyip elimi ondan çekmeye çalıştığımda gitmeme izin vermedi.

“İyiymi ben,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Gerçekten iyiyim.”

Bakışlarını onu yatıştırmış olmalı ki elimi bıraktı.

Bodrum katında yine çalışırken buldum onları. Nesya her ne kadar arada gidip gelse de onu özleyecek olmalı ki orada fazla durmadan soluğu burada alıyordu.

“Merhaba,” dedi Dante çiçek bahçemi anlamsız kılan muhteşem bir gülümsemeyle. Bu izbe odada ışık saçıyordu yüzü.

“Biraz soğuk,” dedim. “Hep soğuktu zaten.”

“Çünkü büyüdü,” dedi Nesya başını kaldırmadan. Elinde bir bitki kümesi vardı ve tohumlarını ayıklamaya çalışıyordu. “Burada her şey kusursuz bir uyum içinde.”

“Evet,” dedim sessizce. “Muhtemelen öyledir.”

Dante yerinden kalkıp hemen boynuma sarıldı ve yanağıma bıraktığı sesli bir öpücükle Nesya’yı biraz daha çatlattı.

Nesya'nın başı hâlâ öndeydi ama parmaklarının arasındaki tohum parçaları öfkeyle etrafa saçılmaktaydı.

“Annem gelmiş uzun bir aradan sonra, kahve yapmalıyım,” dedi. “Lütfen daha çok kal. Yanımda olmanı istiyorum.”

“Seve seve,” dedim o merdivenleri çıkarken. Hemen Nesya'nın yanına oturup güçlü bir ışıkla aydınlanan odada yüzünün hatlarına baktım.

“Lütfen,” dedi. “Zafer naraları atmak zorunda değilsin.”

“Bedelini ödüyorsun,” dedim keyifli bir gülümsemeyle. İncecik, zarif parmakları tohumları ayıklamaya devam ediyordu. Arada titriyordu ama bunu en iyi şekilde dizginlemeyi de başarıyordu.

“Herkes bir bedel öder değil mi? Gözlerime baktın, Valek gibi, ben zehirliyorum Nesya. Ötesine ulaşmaya çalışmamalı hiç kimse. Yalnızca bir çift göz değil onlar, biliyorsun. Sana verdiğime bakıp kendi yolunu gördüğün takdirde bile o yolun dikenleriyle baş etmek zorunda kalırsın. Bu yüzden akıllandım ben. Başta bir mucize gibi gelmişti, sonrasında kâbus. Bunu kullanmayı öğrenene kadar bir daha yaklaşamayacağım gözlerimdeki gizeme.”

“Ben pişman değilim.”

“Öylesin,” dedim. “Sana karşı hiçbir şey hissetmiyor. Sahip olduğun her şeyi ona vereceksin ama karşılığında ne alacaksın Nesya, koca bir hiç mi? Asırlarca koşacaksın peşinden. İşte senin bedelin de bu? O senin yazgın da olsa gözlerine bir kez, aşkla bakması için her şeyi feda edebilecek noktaya geleceksin.”

Merdivende adımları yankılanıyordu Dante'nin. Pozisyonumu hiç bozmadım.

“Kahveler de geldi. Bu dünyanın en güzel annesi için,” dedi kahvemi önüme bırakırken. Nesya'ya doğru uzatırken hiçbir şey söylememişti. Nesya'nın dolan gözleri daha fazla direnemedi bu acıya, birkaç damla ellerinin üzerine döküldü.

Dante fark etmemişti, hemen masasına geçti. Nesya'nın ellerindeki bitkiyi aldım ve "sana yardım edeyim," dedim. "Belki bana da öğretirsin bir şeyler. Bir ğretmen olarak çok iyisin."

"Hem de nasıl," dedi Dante odanın bir köşesinde. "Onun üstüne kimseyi tanımıyorum."

"Bence sana bildiği her şeyi ğretmeli. Baban bu konuda sabırsız biliyorsun. Ve insanın dn kopartmada onun üstüne kimse yok."

"Haklısın," dedi Petra bir anda karanlığıyla arkamda belirip. Az nceki havam sönmüştü. Ok yutmuş gibi dikildim oturduğum sandalyede. Hemen yanıma oturdu. Nesya da gerildi. Dante sessizleşti.

"Ne var?" dedi ellerini iki yana açıp. "Kimse gelmemden memnun olmamış gibi."

"Bu kadar korkutucu olmasaydın olabilirdi," dedi Nesya. Gücünü Petra'dan almak ister gibiydi, çünkü bu gücü ona ne ben verecektim ne de Dante.

"Elimde değil," dedi Petra. "Eski bir alışkanlık."

"Eski mi?" diye fısıldadım.

Sevimli sayılabilecek bir yüz ifadesiyle ellerini elime uzattı ve "yanlış yapıyorsun," dedi. "Tohum yle çıkarılmaz."

Dudaklarımı sıkıp "işte," dedim. "Bu yüzden senden bir şey öğrenilmez."

Nesya dayanamayıp kıkırdadı. Dante de ondan destek almış olacak ki o da kıkırdamaya başladı.

O sırada düzenek farklı bir ses çıkarıp dumanlar çıkarmaya başlamıştı. "İşte," diye zıpladı Dante, "beklediğim an." Düzeneğin musluğuna yaklaşıp hemen altına cam bir tp yerleştirdi ve musluğu açıp tüpü doldurmaya başladı. Heyecandan yerinde duramıyordu.

Tüpü babasına yaklaştırıp "bitti," dedi. "Reeteni eksiksiz bir şekilde yapmaya çalıştım."

“Hem de tek başına,” dedi Nesya.

Üçümüz yan yana sıralanmış ayakta durup büyük bir merakla babasının gözlerine bakan Dante’yi izlemekteydik. İçim titredi onun bu haline.

Petra tüpü aldı ve burnuna yaklaştırıp kokusunu derince içine çekti.

Kaşları çatıldı, alını kırıştı ve bir kez daha kokladı.

“Eksiksiz yaptığımıza emin misin?” diye sordu diktiği bakışlarıyla.

İşıltısı kayboldu Dante’nin, yüzü asıldı.

“Yanlış mı yapmışım?” dedi. Petra’yı hafiften dürttüm. Parmaklarım demirden derisini oymak üzereydi. Yine de hiç orali olmadı. Sanki hiç hissetmiyordu beni, tamamen ona odaklanmıştı.

Tüpü salladı ve masanın üzerine bıraktı. Parmağı tüpü yavaşça itmekteydi. Hepimiz son derece sessizdik.

“Şey, nerede yanlış yaptım?”

“Nerede mi?” dedi korkutucu sakinliğiyle. “Baştan sona yanlış.”

“Ama, ama...” dedi sarsılarak. Hemen onun önünde eğildi ve çaresizce gözlerine kilitlendi. “Nasıl olur, o kadar dikkat ettim ki, hepsini özenle tarttım. Her bitkiyi, her tozu. Tartıda mı bir yanlışlık var?”

“Hayır,” dedi başını iki yana sallarken. “Tartıda değil, sorun sende. Daha dikkatli olmalısın, değilsin.”

Hayal kırıklığı doldu o güzelim yüzüne. Dudakları hafiften titredi. Anlam veremiyordu. Kalbimi saran acı bir anda kuşatmıştı ruhumu, onun adına üzülmüştüm.

Sonunda tüpü itmeyi bıraktı ve hızlıca elinin içine alıp ayağa fırladı. Dante’nin gözlerinin içine baka baka sıvıyı yere döktü ve “daha sıkı çalış,” dedi. “Daha çok dikkat et. Bu şekilde hata yapacaksan şimdiden bırak bu işi. Git çimlerde gezin, oyunlar oyna, piknik yap. Ama bu işi devam ettirme.

Anladın mı beni? Bu son derece disiplinli çalışma gerektiren mühim bir meslek. Sadece kendini düşünerek yapamazsın bu işi. Bu güne kadar gelmiş geçmiş kaç bilge, âlim, simyacı, filozof, bilim adamı-kadını varsa onları da düşüneceksin. Çalışmaktan gözleri kör olan Râzi gelecek gözlerinin önüne. Hayatımda yalnızca iki gece okumayı ve düşünmeyi bıraktım, birisi babam öldüğünde, diğeri evlendiğim gece diyen İbn Rüşd gelecek. Zalimce öldürülen Hypatia gelecek. Diri diri yakılan Bruno gelecek. Dünyanın en iyi hekimi olmasına rağmen oradan oraya sürüklenmek zorunda kalan Hohenheim gelecek. Dünya düzdür demek zorunda bırakılan Galileo gelecek. Hiçbir suçu olmadığı halde kendi elleriyle ölüme ulaşan Sokrates gelecek. Hallâc olup kimse tarafından anlaşılamamayı kavrayacaksın. Onları anladığın gün, hepsini bir kenara bırakıp kendini anlayacaksın. Aksi halde bırak Dante, hakkıyla yapamayacaksın bu işi şimdiden bırak.”

Bıçak gibi kesmişti bu sözler onu, bıçak olup kesip biçmişti. Ateş olup yakmıştı. Küllerini boşluğa savurup acımasızca sonsuzluğa dağıtmıştı. Çenem kilitlendi. Sıkıttığım dişlerimle doğruldum. Nesya kıpırtısızdı ve tam olarak önüne bakmaktaydı. Petra elindeki boş tüpü masanın üzerine bırakıp arkasını döndü ve benimle göz göze geldi. Görmüştü içimi, hafif bir baş sallamayla “benimle gel,” dedi. Sonra da yürüyüp gitti. Basamakları çıkarken elleri arkasında kavuşmuş omuzları dikti.

Dante’ye bakıp özür dilercesine başımı iki yana salladım. Nasıl da yaralamıştı onu, nasıl da kanatmıştı böyle. O tertemiz ruhuna karanlık nasıl da hücum etmişti. Yine de yıkılmadı, omuzlarını düşürmedi ve gülümsemeye çalışıp “sen git anne,” dedi. “Daha çok çalışacağım, daha çok, daha çok. Hiç kimseye değil, bir tek sana layık olacağım.”

Sarılmak istedim, başım göğsünde ağlamak ama bu onu daha çok yaralayacaktı bu yüzden “peki,” dedim sessiz bir

fısıltıyla. Sonra da Petra'yı takip ettim. Evden çıktığımda çitleri aşmış tepeye doğru ilerliyordu. Adımlarımı hızlandırdım ve ona yaklaştım, hiç bakmadım, başımı eğmedim. Yüzümdeki hüznü silkeleyip direkt olarak vadinin yeşilliğini izledim.

“Kızgınsın,” dedi.

Cevap vermedim, titremek için hazırlanan dudaklarımı bütün gücümle sıktım.

“Biliyor musun?” dedi aynı sinir bozucu ifadeyle. “Hata yapmamıştı.”

“Ne!” diye haykırdım bir anda, karşısına dikilip yumruk yaptığım elimi sertçe göğsüne geçirdim. Bunu ilk defa yapıyordum. Hoşuna gitmiş olmalı ki daha çok sırttı.

“Hata yapmamış mıydı? Sen, sen çok kötüsün, gerçekten kötüsün Petra. Neden onca söz saydın ona, neden yaptın bunu? O senin oğlun!”

“Daha iyi öğrenmesi için,” dedi. “Oğlum olmasaydı pohpohlardım ama oğlum olduğu için yermek zorundayım.”

“Böyle mi?” dedim daha çok sinirlenerek. “Şimdi bildiği şeyleri tekrarlamak zorunda kalacak, onu takdir edip mutlu olmasına izin verebilirdin.”

“Hâlâ anlamıyorsun değil mi?” dedi yumruk yaptığım elimi elinin içine alıp gevşetmeye çalışarak. Sonra da yürüdü. Yüzündeki sırtış yüzünden onu öldürebilirdim.

“Sakin olabilirsen bunu neden yaptığımı da anlayabilirsin.”

“Hayır!” diye homurdandım. Kaşlarım gittikçe çatılıyor yüzüm en bet şekliyle binbir türlü hallere giriyordu. Sonra bıraktım o hissi, gittikçe rahatladım ve söylediklerini kafamdan hızlıca geçirmeye çalıştım.

“Evet,” dedi. “Aynen böyle.”

Elimi sıkın eline karşılık verdim, diğer elimle kolunu kavrayıp başımı koluna yasladım. Gözlerim kapalı bir şekilde yürümeye devam ettim.

“Hata yapmamıştı,” diye tekrarladım. “Yetenekli olduğunu biliyorsun, adeta bu iş için doğmuş.”

“Doğru. Ve kibirlenmemesini istedim, bunu fark etmemesini, eğer keşfederse hamken pişerdi, bu da onun için hiç iyi değildi.”

Gözlerimi açıp başımı ona doğru kaldırdım. Yüzünde memnun bir ifade vardı, omuzlarım düştü.

“Sanırım lanetlendin, aksi halde iki çocukla uğraşmak zorunda kalmazdın.”

“Böyle lanete sonsuza dek, seve seve katlanırım Fegel. Geçmişi ne çabuk unuttun?”

“Unutmadım,” dedim. “Seninle birlikte yaşadığım her an hâlâ zihnimde alev alev yanıyor. Ama sen, sen o kadar olgusun ki sana yetişemeyince doğal olarak gerinde kalmayı tercih ediyorum.”

“Gerimde değilsin,” dedi. “Sadece yeterince iyi göremiyorsun.”

“Ama gözlerime bakan herkes görebiliyor. Bu gözler gösterip de göremeyecek mi hiç, söylesene?”

“Yaşadıklarını küçümseme, çok zor bir hayatın içinden çıkıp geldin. Hiçbir insan, özellikle insani zaaflarla bu kadar donatılmışken hatasız kalamazdı.”

“Ve dengeli,” dedim.

“Ah,” dedi hisli bir inlemeyle. “O konuda pek emin değilim. Senin denen, şey, bilirsin... Birazcık...”

“Hayır,” dedim kocaman bir gülümseme eşliğinde. “Dengesiz olduğumu kabul edemezsin.”

Kolunun altına alıp sıkıca sardı, alnıma konan öpücük bütün saçmalıklarımı savuşturmuştu.

“Tamam,” dedim. “Öğretmenliğini kabul ediyorum. İkimize de öğreteceksin. Ama şunu da bilmelisin ki işin çok zor, hem de tahmin ettiğinden daha zor.”

“Biliyorum,” dedi. “Bu yüzden siz de öfkemi kabulleneceksiniz.”

“Kabul edilmiştir,” dedim elimi yemin edercesine havaya dikerek.

O ıgık mutlu anımı yerle bir etmek istercesine bir kez daha yankılandı. Sonra cılızlaştı ve bir inlemeye döndü. “Kahretsin,” dedim. “Bilerek yapıyor sanki. Lütfen!” Durup yönümü ona çevirdim. “Söyle, ben mi tutuyorum onu?”

“Sayılmaz Fegel, tek başına tutamazsın onu. Bir başkası daha engel oluyor olmalı.”

“Kim?” dedim hayretle açılan gözlerim eşliğinde.

Başımı öne eğip bir süre sessiz kaldı.

“Bildiğini biliyorum, söyle. Kim tutuyor onu?”

“Muhtemelen Valek.”

“Ölmedi mi?”

“Öldü, ama bildiğimiz bir ölüm değil.”

“Evet,” dedim hızlanan kalp atışlarımla. “Hiçbir canlı sonsuza dek yitirmez varlığını, bunu bana sen öğrettin. Peki, söyle ne yapabiliriz? Bakalım Petra, gözlerime bakalım. Olup biteceklere.”

“Hayır!” dedi bir anda gerilip. “Sakin böyle bir şeyi aklında bile geçirme.”

“O halde neden verildi bana, neden taşıyorum bunu kendimde?”

“Ben bu bıçağa nasıl sahipsem sen de bu yeteneğe o şekilde sahipsin Fegel. Felaketler getirebilirsin, bu yüzden gözlerinde geleceği görmeye çalışma. Başkasına göstermeye de.”

“Ama görebilenler var. Bakıyorlar.”

“Gördükleri gelecek değil. Bir yanılsama, katıksız bir seyir. Sıradan bir insanın görmesi mümkün değildi. Her ölümsüz görecektir diye bir kaide de yok. Sadece yeterince bakmayı bilenler görebilir, o da sen izin verdiğin ölçüde.”

“Sen hiç gördün mü?”

“Hayır,” dedi. “Gözlerinde hiç geleceği görmedim. Ama Marlo’yu çok gördüm.”

Bir adım geriledim, dizlerim titremeye başlamıştı.

“Artık görmediğim de bir gerçek. Bu şekilde söylediğim için özür dilerim.”

“Sorun değil, asıl ben özür dilerim. Bunları sana yaşattığım için.”

“Dediğim gibi Maha için yapılabilecek hiçbir şey yok. Valek onu bebekle birlikte öldürmeye çalışıyor, çünkü gideceği yer kendi yanı olacak. Maha’ysa bebeği doğurmak istiyor, yaşamasını istiyor, dünya gözüyle bir kez görebilmek. Hazul da o bebeği istiyor. Bu yüzden o ormanda çirkinlik adına her şey mevcut. Maha buraya doğru sürüklendikçe Hazul da onun peşinden geliyor.”

“Bize yaklaşamazlar değil mi?”

“Asla!” dedi gözlerinde parıldayan tehditkâr bir ışıkla.

“Bu kadar vicdansız olabilir miyiz Petra? Bu kadar zalim? Bu sese tüm dünya ayaklandı, yalnız biz, bir tek biz hiçbir şey olmamış gibi davranıyoruz. Bize yaklaşıyor mu bu?”

“Bana yaklaşıyor, ama sana değil.”

Homurtulu bir poflamayla olduğum yerde döndüm. Kollarım göğsümde birleşti ve başım göğe doğru kalktı. Lütfen, diye geçirdim içimden. Bana o yolu göster.

“Petra,” dedim hızlı adımlarla yaklaşip onun kollarına tutunarak, “gidip görmek istiyorum, diğerlerinin ne yaptığını. Sadece bakacağız, söz veriyorum hiçbir şey yapmayacağım.”

“Söz mü?” dedi. “Ağlayıp zırlamak yok.”

“Söz,” dedim. “Söz veriyorum.”

Karanlığına bir örtü gibi doladı beni. Nehrin şırıltısı, ormanın karaltısı, kuş sesleri ve Maha’nın gittikçe yükselen iniltisi ayaklarımın altında gibiydi. Sonra zemine, kuru yaprakların hışırtısıyla ayak bastım. Birkaç dal parçası cıtırdadı. Arkamı döndüğüm an neye uğradığımı şaşırmıştım.

Bütün simyacılar buradaydı. Giovanni'yle Marlo. Hypatia'yla Patrizio. Ve ormanın derinliklerinde uçuşan gölgeler. Tanımadığım birçok yüz. Mahşer yeri gibiydi burası. Biz gelir gelmez Marlo hemen öne atıldı ve karşıma dikildi.

“Sen neden buradasın?” dedi bakışlarını Petra'yla aramda paylaştırarak. Son derece kızgındı. Sonra diğerleri yaklaştı.

“Burası tehlikeli,” diye devam etti. “Onu geri götür.”

Petra ona hiç cevap vermedi. Yerde bir ateş yanıyordu. Simyacılar geriye çekilip o ateşin ortasına kocaman bir kese fırlattı. O kese büyük bir gürültüyle patlamadan önce Petra elleriyle kulaklarını kapatmıştı, yine de irkilmeme engel olamadı.

O ateşin hemen önünde duvar gibi yükselmiş bir karanlık vardı, yüksek surları ormanın derinliklerine doğru ilerliyordu. Arkası yoktu sanki, sesler gelmesine geliyordu ama duvar çok kalındı.

“Hiçbir işe yaramadı,” diye bağırdı Flamel. “Kahretsin. Bu bile işe yaramadıysa bırakıp gidelim.”

Villanova yere sert bir tekme attı. Hepsinin de elleri arkasında kavuşmuş ileri geri yürüyordu.

“Neden bu kadar öfkeli?” diye sordum Petra'nın eline tutunarak.

“Denge sarsılıyor,” diye yanıtladı Patrizio. “Bu da onların sarsıldığı anlamına geliyor. Eğer dünya üzerinde var olmaması gereken kötücül güçlerin etkinliği artarsa bu onlara, hepimize zarar verir. Maha dünyayı terk etmek zorunda.”

“Ama nasıl?”

Bakışlarında bir şey vardı. Bir şey. Ok gibi. Direkt beni işaret ediyordu.

Tam arkamda duran Petra “hayır,” diye fısıldadı. Beni kenara çekti sonra.

“Ne yapabileceğime bir bakalım.”

Simyacılara doğru yürüyüp herkesin gözleri önünde bir karanlığa dönüştü. O karanlık geriledi ve büyük bir hızla o duvara çarptı ama hiçbir işe yaramamıştı. Aynı hızla tekrar geriledi tekrar çarptı, tekrar ve tekrar ama her defasında aynı şekilde sonuçlanıyordu. Hüsranla.

Sinirlendiğini hatta bu sinirle deliye döndüğünü hissedebiliyordum. Yüzlerce kez süren güçlü çarpışmalar aynı başarısızlıkla sonuçlanınca tekrar yanımı buldu. Eline tutundum, buz kesmişti.

“Tamam,” dedim sessizce. “Sakin olmalısın. Bunu biliyordun değil mi? Giremeyeceğini.”

Eliyle dağılan saçlarını düzeltti ve etrafındakilere döndü. “Bir kez daha ama bu sefer bıçakla deneyeceğim,” deyip bıçağı ısıltısıyla birlikte gözler önüne serdi. Hepimizi ürkütmeyi başarmıştı yine.

Geriye çekilip tekrar o duvara tosladığında bıçak havaya sıçrayıp kendi karanlığından bile çıkarak oldukça uzaklara savruldu. İşe yaramamıştı. Bıçağını alıp geri döndü.

“Herkes denedi mi?” diye sorduğunda öfkeliydi.

“Evet,” dedi babası. “Herkes denedi ve denemeye de devam ediyoruz. Bütün bir ormanı kuşattık. Her yandan saldırıyoruz. Yerden, gökten. Girebileceğimiz her noktadan ama hiç tesir etmiyor. Hazul ne kadar bitik olursa olsun deviremeyeceğimiz kadar güçlü.”

Omuz silkti Petra. “En azından denedim,” dedi. “Şimdi gidebiliriz, siz de oyunlarınıza devam edin.”

“Ama,” dedim fısıltıyla. Gözlerini öyle bir dikti ki gözlerime devam edemedim, korkudan dilim boğazıma aktı. Zorlukla yutkunup onun karanlığıyla birlikte kendimi yeniden evde bulduğumda beni terasın koltuklarına oturtup “gözlerindeki o ifadeyi sök at,” dedi. “Yoksa ben söküp atarım, anladın mı? Oraya girebilecek tek kişinin sen olduğunu biliyorum, onlar da biliyor. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar

giremeyecekler. Bu da bir gerçek. Hazul seni pusuya düşürebilir, Fegel,” dedi daha çok sarsıp, “beni dinliyor musun?”

“Evet,” dedim kekeleyerek, “dinliyorum.”

“Hazul çok tehlikeli.”

“Biliyorum. Neden kızılıyorsun ki bana?”

“ünkü görüyorum oraya girmek istediğini. Maha’yı kurtarmak için delice bir arzuyla dolup taşıtığını. Sana yemin ediyorum, tek bir hatanı görürsem seni yatağı zincirlerim.”

“Yapmayacağım, hata yapmayacağım.”

Sıktığı kollarımı bırakıp geriye çekildi, sonra da terasın boşluğunda kaybolup gitti.

İzin vermeyecekti biliyordum, ama bildiğim bir şey varsa o da oraya girmezsem felaketin üzerimize ökeceğiydi.

Bizzat ailemize.

Kırgınlık

Aradan geçen üç gün boyunca her şey daha da kötüleşti. Petra bu süre zarfında bana karşı oldukça mesafeliydi. Ben de ona karşı öyleydim ve aramızdaki duvarları kırmak için ilk defa adım atmıyorduk. Nesya zamanının çoğunu ormanda geçirir olmuştu. Dante bir seferliğine oraya gitmek istediğine dair ağzından bir şeyler kaçırsa da asla izin vermedik, çünkü ona burada hiçbir şey zarar veremezdi. Petra'nın korunaklı alanı içinde olmayan huzurumuzla güven içindeydik.

Bu gece ve geçecek her gece.

İlkleri yaşıyorduk. Üç gündür ona sarılmadan uyuyordum. Sırt sırta vermiş tek kelime etmiyorduk birbirimize. Kalbimize acı içinde saplanan birkaç kelime dışında da tükenmişti kelimelerimiz. Gözlerimiz yabancıydı. Uçurumlar derinleşmişti.

Gözümü uyku tutmuyordu. Doğruludum. Odadan çıkıp Dante'yi kontrol ettim, uyuyordu. Üzerini örttüm ve saçlarını okşayarak nefes alış verişlerini dinledim. Ne kadar tuhaftı. Bunu, onu böyle uyurken izlerken daha iyi anlamıştım. Görünüş olarak aynı yaştaydık ama o benim oğlumdu. Tam anlamıyla bir çılgınlık. Bu güne dek görülmemiş bir şeydi.

Bilinmemiş.

Peki ya Maha? İniltilerine o kadar alışmıştım ki vicdanımı kanatmaktan vazgeçmişti bir süre sonra. Sanki hep inliyor,

hıçkırıklarla ağlıyordu. Ebediyete uzanacak bir elem. Matemini sũrecek olan kimdi, bilmiyordum.

Biraz daha izledim onu, kokusunu içime çektim. Yanağından öperek dış kapıya yöneldim. Elim kapının kolundayken ensemdede bir ũrperti belirdi. Kim olduğunu hayal etmeme gerek yoktu.

“Odaya dön,” dedi. “Bu saatte nereye gidiyorsun?”

“Sadece hava alacaktım,” dedim.

“Odana dön, havayı orada alırsın.”

Boynumu bũkũp odaya geri döndũm. Kapıyı kapatıp, ũstũne kilit sesini duyururcasına anahtarı çevirdi. Adımları şeffaftı. Sanki yürũmũyor da sũzũlũyordu. Gece lambasının yarattığı cılız, turuncumsu ışıkla yatağımda iki bũklũm oldum. Petra camı açtığı an içeriye ũđultusuyla birlikte alize rũzgârı dolmaya başlamıştı.

Al diyordu, istediğin hava almak değil miydi? Al sana hava. Rũzgârla birlikte ay ışığı da odayı aydınlatmıştı. Yatağa döndũ ve yine sırtı dönũk bir şekilde yattı.

Bir sũre daha dönũp durdum ama olmadı, başımı kaldırıp *İklimler*’in koltuğun önũnde olmasını diledim. řũkũr ki oradaydı, yeniden doğrudum ve gũrũltũ yapmadan komodinin ũzerinde duran mumu alarak koltuğa doğru yürũdũm. Mumu yaktığımda ona doğru bakmamıştım. Hemen dizlerimi kendime çekip yönũmũ de bahçeye çevirdim. Rũzgâr mumda kızıl sarı dalgalanmalar yaratsa da söndũrmeye cesaret edemiyor gibiydi. Kitabı elime alıp rastgele bir sayfa açarak burnuma götũrdũm. İlk baskısı demişti Giovanni. Bu kitap o kitaptı ve durmadan yer değiştiriyordu. Kaderi bizimle çizilmiş gibi.

Kitap kokusu da huzur vermezse başka ne verebilirdi ki bana?

Hafif bir gülũmseme eşliğinde açtığım sayfaya baktım.

En yorgun ırmak benim Dickie. Ve yavaş yavaş denize doğru gidiyorum.

“En yorgun ırmak,” diye fısıldadım. Sonra da ürkerek elimle ağzımı kapattım. Bunu duymuş olmalıydı. Biraz daha gömüldüm kitaba, biraz daha iki büklüm oldum. Annemin karnında nasılsam bugün de burada böyleydim.

Ah, içimdeki keder nasıl da büyüyordu, o devasa keder halkası dolunayla yarışıyor resmen.

En yorgun ırmak benim, demişti Odile. Bir yorgun ırmak da bendim ama çoktan denize dökülmüştüm. O deniz Petra’ydı. Benim denizim. İçinde boğulduğum, öldüğüm, dirildiğim, yaşadığım, nefes aldığım, her bir şeyim. Her şeyim olan adam.

Altını çizdiğim binlerce satır vardı burada, bazen bir cümle, bazen tek bir kelime. Hepsi de o an ne yaşadıysam ne hissettiysem benimle birlikteydi. Bütün Fegel’ler bir araya gelmiş bugün burada, bu koltukta bütünleşerek bu satırları yeniden okuyordu.

Verdiği hazla acı aynı anda çarpıyordu kalbimde. Yine Tanrı’ya istediğini en iyi şekilde veriyordu.

Sayfaları biraz daha çevirdim. Her sayfa bir kokuydu. Anne kokusu, baba kokusu, bir kardeş, arkadaş, dost, evlat, en önemlisi de eş. Sahip olduğum ne varsa hepsi. Kitaplar böyleydi. Yalnız kaldığına inandığın anda tutup kaldırıyordu seni. Düşmene izin vermiyordu. Düştüğün denizde boğulmana, en önemlisi de ölmene. Hele ki yazıyorsa asla ölmüyordu yazar. Maurois de öyleydi benim için, Bronte’de. Petra’yı cehennemden çıkaran Dante Alighieri’ de. Bugüne kadar okuduğum hiçbir kitabın yazarı ölmemişti. Hepsi de yaşıyordu, hatta benden, her insandan daha canlı bir şekilde. Ölümsüzlük buydu. Benim sahip olduğum değil.

Yüzümdeki gülümseme çoğaldı. Odile, Philippe ve Isabelle’in isimlerini görünce daha da çok. Sanki en iyi arkadaşlarımdı benim. Bütün bir hayatı onlarla geçirmiştım:

İklimler.

Artık ezbere bildiğim şiirin satırları dalgalandı, tıpkı rüzgâr tarafından şişirilen perde gibi doldu odaya. Işıl ışıl parladı.

*'Hayata karşı aşırı bir sevgiden sıyrılarak,
Umuttan da, korkudan da sıyrılarak,
Hangileri olursa olsun, kısa hamdediyoruz Tanrılara,
Hiçbir hayatı ebedi değildi diye.
Ölüler asla dirilmezler,
Hatta en yorgun ırmak bile,
Sonunda denize ulaşır diye.'*¹⁵

Nasıl da büyülenmişim yine, nasıl da her bir tüy diken diken olup saplanmıştı ruhuma. Gülümsememe eşlik eden birer damla gözyaşıyla gözlerimi kapatıp kitabı göğsüme bastırdım. Gözlerimi yeniden açtığımda karşımda duruyordu. Ay ışığı vuruyordu yüzüne, yeşil gözlerinin o koyuluğu, insanın kalbini baltalayıp binbir parçaya ayıran bir şiir gibi okunuyordu. Aşkla bakıyordu o gözler, aşkını devleştirip destanlaştıran bir sadakatle, merhametle bakıyordu.

Kitabı ortamıza bıraktım. Dizlerimi indirip yönümü ona çevirdim ve yüzümde asılı kalan o gülümsemeyle onu izledim.

Hafifçe öne doğru eğildi, iri ellerini dizlerinin üzerinde birleştirip çatılmaya hazırlanan kaşlarıyla en beklenmedik, daha önce takınmadığı bir masumiyetle gülümsedi.

"Birdenbire gidiverişim sizi şaşırtmış olmalı," dedi İklimler'in ilk satırlarını ezbere okumaya başlayarak. Sesi, sesi nasıl da büyülüydü. Beni o büyüye sarıp bütün içtenliğiyle okumaya devam etti.

"Bunun için özür diliyorum ama pişman da değilim. Benliğimde birkaç gündür Tristan'ın yüksek alevleri gibi yükselen o iç müzik kasırgasını bilmem siz de işitiyor musunuz? Ah, daha evvelsi gün ormanda, beni beyaz robunuza doğru iten

¹⁵ Algernon Charles Swinburne (1837-1909)

his fırtınasına kendimi bırakmayı ne kadar isterdim? Fakat sevgiden korkuyorum, Isabelle; sonra, kendimden de korkuyorum.”

Ona doğru eğilip ellerimi birleşmiş ellerinin üzerine bıraktım. Kaybolup gitmişti benimkiler, sanki hiç yoktu, tesir etmiyordu.

“Korktuğunu biliyorum,” dedim, “ben de korkuyorum. Yine de seni her şeyden çok seviyorum. Sen hâlâ benim her şeyimsin ve her şeyim olmaya da devam edeceksin ama ne diye korkak olalım söyler misin? Biz, biz ki her şeyin üstesinden birlikte gelmedik mi? Ben bunca ölümsüzü toplayıp kendimle birlikte ölmeye ikna etmedim mi? Bütün dünyaya korku salan sen iblislerin dünyasını titretmedin mi? Savaşmadık mı Petra? Sayısız canlıyı yok etmedin mi? Karıncanın üzerine bassam sıçrayan ben senin bıçağını elime alıp Camilla’yı öldürmedim mi? Tek bir hatayla Valek’in sonunu getirmedim mi? Biz başlatmadık mı bütün bunları?”

Omuz silktim. “Hoş, diyelim ki biz başlatmadık, çok, çok önce başladı. Hazul’la Merid başlattı bunu. Hem, ne önemi var ki? Bizimle devam ediyor bu. Biz seçildik. Asırları bir araya getirdik. Çok şey yaşadık, çok şeyi feda ettik ve sonunda ne oldu, neye sahip olduk? Salonda yatıyor o. Bakabilirsin Petra. Neye sahip olduğumuza! Aşkımız kadar büyük bir şey o. Bir çocuk. Seni en öfkeli anında Marlo’yu öldürmekten vazgeçirten hayal. Bir düş. O artık düş değil. Ona sahip olduk ve ailesiyle gurur duyuyor. O çok gurur duyup onlara layık olmak için gece gündüz çalışan çocuğu hayal kırıklığına mı uğratalım? Hayır, bir yolunu bulalım ne olur. Bu karanlığı silip temizleyelim dünyadan. Bunu yalnızca Maha için yapmayalım. Sana emanet edilen binlerce ölümsüz için, insanlık için, bizi barındıran doğa için de değil yalnızca. Hepsi için yapalım.”

Kocaman bir nefes aldı. Gözlerini kapattı ve o nefesi vererek yeniden bana odaklandı.

“Peki,” dedi. “Yarın gidelim. Belki yapabileceğimiz bir şeyler olabilir. Ama bugün, bugün birbirimize sarılalım. Seni o kadar çok özledim ki, bağışla Fegel. Bağışla. Öfkem değildi beni senden uzak tutan, kibrim değildi. Sana olan sevgimdi.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım.

Yatağıma döndük. Canım yansa da başını göğsüme yasladım ve saçlarını okşayarak küçük bir çocuk gibi onu uykuya yatırdım. Kalp atışlarımı dinledi.

Bu ses onun için dünyanın en huzurlu ninnisiydi.

Ne kadarlık bir alanı kuşatmış durumda?”
 “On hektar gibi görünüyor.”
 “Epey büyükmüş,” diye mırıldandı.

Kalabalık hiç dağılmamıştı, uzun süredir ormanı mesken tutuyordu herkes. Bir an önce bu sesten, bu azaptan kurtulmak istiyordu.

Bugün bir başlangıç yapacaktık. Petra’yı dürttüm ve ona doğru eğildim.

“Ne zaman deneyeceğim?”

“Onlar getirir getirmez,” dedi.

Marlo uzaktan uzağa gözlerini dikmekten vazgeçip bize doğru yaklaştı.

“Yanlış yapıyorsun?” dedi Petra’ya. “Bunu biliyorsun değil mi? Onu oraya gönderemezsin.”

“Sen karışma,” dedi. “Bu seni ilgilendirmez.”

“Fegel’e dair her şey beni ilgilendirir.”

“Lütfen,” dedim. “Marlo! Kes şunu.”

“Hayır,” dedi “kesmeyeceğim. Ya girdiğinde bir daha çıkamazsan? Hiç düşündün mü?”

“Seninle bilmiyorum ya!” diye azarladı Petra onu. Elim sıkı sıkıya sırtındaki gömleğini tutmaktaydı.

Giovanni onu çekiştirmeye çalışsa da pek başarılı olamadı. Marlo’nun canı kavga çekmişti ve birkaç yumruk yemeden de gitmeyecekti.

“Lütfen,” dedim bir kez daha. “Uzaklaş.”

O mırıldanırken uzaktan Şava göründü, hemen yanında da Terzi. Ah, nasıl da özlemiştim onları. Anılarım canlanmıştı bir kez daha.

“Merhaba,” dediler aynı anda. Terzi’nin yüzünde yine sevimli, huzuru kendine yer edinmiş bir ifade vardı. Hiç gitmeyecek, ebedi bir mekân.

Şava’nın sırtındaki hasır çuvalın ağzını açtılar. İçinden ip çıktı. Metrelerce uzunlukta bir ip. Kıl kadar ince, çelik kadar sağlam. Onu koparmaya hiçbir şeyin gücü yetmeyecekti, hatta Hazul’un bile.

“Biliyorsun,” dedi Petra kolumdan tutarak, “sadece bir deneme, tamamen girmiyorsun.”

“Tamam,” dedim hızlanan kalp atışlarımla, “sadece deneyeceğiz.” Uzun bir süre gözlerime baktı, yalnız o değildi gözlerime bakan, Marlo’ydu aynı zamanda.

İpi belime bağladı büyük bir özenle. Bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini bilmiyordum. Dua ediyordu belki de. Belki de tehdit. Bilemeyecektim.

Kalabalık gittikçe çoğaldı ve hemen arkamda, ormanın içine doğru muntazamca sıralandı.

Petra’nın elini tutarak ilerledim o karanlık duvara doğru. Korkum karanlıktan yana değildi, çünkü karanlıkta aydınlık kadar içime işlemişti.

İkimiz yan yana durduk. Arkama döndüm bir an için, yüzlerdeki ifade hayret verdi.

Ne görmüştüm onlarda, korku mu, hayranlık mı, hadi Fegel, bunu başarırsan seni alkışlayacağız ve önünde bir kez daha eğileceğiz mi?

Marlo’ya bakıp başımı sorun yok dercesine sallayıp kirpiklerimi kırıştırdım.

Yine de rahatlamış görünmüyordu.

Petra ellerimi tutup beni kendine çevirdi.

“Sadece deniyoruz Fegel, bunu tekrarla. İçeri girdiğın an sadece beş saniyen var, seni geri ekeceğım, anladın mı? Beş saniye.”

“Beş saniye,” dedim ormanın karanlığıyla bütünleşen gözlerine bakarken. “Beş saniye, peki, hadi yapalım.”

Ellerimi bıraktı. Yönümü o duvara döndüm ve derin bir nefesle ilk adımımı attım. Önce elimi uzattım, işaret parmağımı, adımlarım yavaş yavaş, usul usul ilerledi.

Bir adım daha.

Hadi Fegel, dedim kendime. Yapabilirsin.

Parmağım o karanlıktan içeri girdiğinde herkes irkildi. Derin bir uğultu sardı etrafı, ama arkama dönüp bakmadım bile. Bir kez daha aldım nefesimi ve kendimi bütünüyle içeri attım.

Ah, kahretsin.

Elimle burnumu kapatmıştım. Bu leş kokusu da neydi böyle?

Görebildiğım bütün bir alanı taradığım sırada büyük bir güç beni geri çekti. Kendimi Petra’nın kollarında bulduğumda herkes meraklı bakışlarını bana doğrultmuştu, ne vardı orada, Fegel ne görmüştü? Bu bakışları tanıyordum. Hazul’la Merid’in zihnine girdiğimde de vardı bu bakış hepsinde. Şimdi daha yoğun.

“Tamam,” dedi Petra saçlarımı eliyle düzelterek. “Sakin ol, her şey yolunda.”

Ne kadar korkmamış olsam da rengim solmuş olmalıydı.

“İyiyim,” dedim onun ellerini bırakarak. Sonra diğerlerine döndüm. “Çok kötü bir koku vardı, leş gibi. İnanılmaz, tarifsizdi. Midemi bulandırmaya yetti.”

“Ya gördüğün?” dedi Patrizio.

“Garip ağaçlar vardı, simsiyah yapraklı sarmaşıklarla sarılmış, nefes aldırmayacak şekilde boğuyor gibiydi. Sonra, alılar hareket ediyor gibi geldi, beni görünce birkaçı kıpırdadı, bilemiyorum belki içlerinde bir şeyler vardı. Ürkütücüydü,”

derken kollarımı sıvazladım. “İniltilerse daha yoğundu. Ağlayan iki kişi vardı. İki farklı ses.”

“Peki,” dedi Petra. “Bugünlük bu kadar yeter. Gördünüz, oldukça tehlikeli bir yer. Bütün mendeburlar orada. O orman baştan sona canlı. Hepsi de gücünü Hazul’dan alıyor. Maha ölecek, bu da bir gerçek. Hazul bebeği aldığı anda hepsi sona erecek.”

“Bu kadar kolay değil,” dedi Paracelsus kalabalığın arasından çıkıp gelerek. “Doğuma engel olan bir güç var.”

Petra’yla bakışlarımız birbirimizi buldu.

Nesya ses çıkarmadı.

“Bunu sorun çıkarmak için söylemiyorum. Doğuma engel olan çok büyük bir güç var ve engel oldukça da Hazul burada güçlenmeye devam edecek. O bebeği alana kadar durmayacak. Eğer,” dedi sesi fısıltıya dönerken, “Hazul burada kalmaya devam ederse biz de yaşamlarımızı kaybedeceğiz.”

Korkuyla irkildim. Hırsla döndüm Petra’ya. Bunu bana nasıl söylemezdi.

Hemen öne eğilip belimdeki ipi sökmeye çalıştım.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı.

“Karışma,” dedim. “İçeri gireceğim.”

“Fegel!” Koluma yapıştı. “Seninle ne konuştuk?”

“Tek bir kişinin bile ölmesine izin veremem. Oraya girebilecek tek kişi benim. Eğer bensem bunun bir anlamı var, sebepsiz değil. Öğrendiğim bir avuç bilgi bana bunu öğretti.”

“Çok tehlikeli olduğunu da söylemem gerekir,” diye ekledi. “Bana sorarsanız Fegel’in oraya girmesini asla istemem ama yanında Petrarca’nın bıçağıyla girerse bir şansımız olabilir.”

Umutla parladı gözlerim. “Nasıl?” dedim, “olabilir mi? Girebilir miyim?”

“Bıçağımı ne sanıyorsun sen?” dedi Paracelsus’un üzerine yürüyerek. “Meyve bıçağı mı? Onu kullanmayı bilmiyor.”

“Ama kullandı,” dedi Patrizio hiç ummadığım bir anda.

“Buna bıçak karar verdi, ben değil.”

Bıçak Petra’nın elinde ışıldadığı an herkes korkuyla bir adım geriye çekildi. Ben bile irkilmiştim, insanın ödünü en az Petra kadar koparıyordu.

“Yaklaş,” dedi babasına. “Yaklaş ve gör. Daha önce yakından baktın mı ona? Eline aldın mı?”

Patrizio oğlunun karşısında küçücük bir çocuğa dönmüş gibiydi. Bunca güç, bunca yetenek bir anda balon olup sönmüştü.

“Yaklaş,” dedi bir kez daha kükreyerek.

Patrizio yaklaşıp titreyen elini uzattı.

“Hadi,” dedi Petra bilmiş bakışlarıyla. “Onu eline al.”

Patrizio bıçağın kabzasını kavradı ve bekledi. Petra elini çektiği an Patrizio, o kocaman adam bıçakla birlikte yere yapıştı. Eli bıçağın altında kalmıştı, yüzünü acıyla buruşturdu. “Lanet olsun,” dedi. “Bu da ne? Resmen kayanın altında kalmış gibiyim.”

Petra babasının acısından zevk alır gibi hiç kıpırdamadı. Hepsi şaşkınlık içindeydi, en çok da ben.

“Kaldırsana,” dedim şaşkınlığımla birlikte. “Baban acı çekiyor.”

“Umurumda bile değil,” dedi Petra ileri geri yürürken. “Bunu o istedi.”

Elleri arkasında kavuşmuştu.

“Thor’un çekici gibi değil mi?” dedi sırtmaya başlarken. Hâlbuki hiç komik değildi. Gülümsemesi bile insanın tüylerini diken diken ediyordu. Vahşice, şeytani bir parıltıyla dikiyordu gözlerini herkesin üzerine.

“Var mı onu oradan kaldırabilecek birisi? Hadi, isteyen gelsin.”

Meraklı kalabalıktan birkaçı Patrizio’nun önünde bir dizini kırdı ve bıçağı oradan kaldırmaya çalıştı ama olmadı. Mel ve diğerleri Paracelsus’un çantasında korku içinde pısmaktaydı.

Sonraki yirmi dakika herkes o bıçağı oradan kaldırmaya çalışırken Patrizio'nun iniltileri yükseliyordu. “Yeter artık!” diye bağırdım herkesin duyabileceğı bir sesle. “Saçmalamayı kesin. O bıçağı oradan kaldırmak marifet değıl. Sana diyorum, gülmeyi kes ve o bıçağı oradan al.”

“Neden sen yapmıyorsun?” dedi aynı pişkinlikle. O kadar emindi ki onu alamayacağıma. Bütün bir zevki yüzüne yansımıştı.

“Peki,” dedim herkesi iterek. Hemen diz çöktüm Patrizio'nun önünde ve bıçağın kabzasını kavradım. Tutup ayağı kalktığımda tüy kadar hafifti bıçak. Uğultu daha da çoğaldı. Bir süre sonra o uğultunun yerini kıkırdayıp gülüşmeler aldığında Petra'nın keyfi kaçmıştı.

“Al,” dedim ona doğru uzatırken. Ama gülmüyordum, onların aksine ciddiye dim. “Sebepsiz değıl Petra. Hazul değıl, Maha değıl, bir başkası değıl, Tanrı istiyor oraya girmemi. Bizzat O. Sebebini girince öğreneceğim.”

“Onu kullanmayı bilmiyorsun,” dedi. “Ben bile ilk günler bocaladım.”

“O halde öğret bana.”

Uzunca süren bir sessizliğin ardından bundan başka çaresi olmadığını anlamıştı. “Dağılın,” dedi herkese. “Bugün değıl. Birkaç güne daha ihtiyacım var.”

“Birkaç gün çok,” dedi Nesya. İlk defa konuşmuştu.

“Yarın sabah ya girilir ya da Hazul hiç ummadığı bir gücün sahibi olur.”

Petra'nın dişlerinin kütürtüsü sardı ormanı. Yerdeki ipe bakıp, “toplayın,” dedi. “Yarın sabah burada olacağız.”

Onun karanlığıyla yuvarlanırken yarın sabah, dedim. Yarın sabah Maha acısından kurtulacak.

Peki, Fegle ne yaşayacak? Hangi acıya tutunacak?

Bıçak mükemmel bir ışıltıyla hem büyülüyor hem de en korkunç kâbustan daha beter bir halde korkutuyordu. Elini uzatmış avuçlarının arasındaki bu ölüm, hatta yok etme silahını bana doğru tutuyordu Petra.

“Onu al ve karşıda duran tahtaya fırlat.”

“Yapabilirsin,” dedi Dante. Bu onu eğlendirmişe benziyordu. Bense Nesya’nın kıkırdamaları eşliğinde son derece ciddiye dim.

Peki, dedim kendime. Sadece fırlatacağsın, odaklan ve yap.

Akşam olmasına az kalmıştı ve benim sürem oldukça kısıtlıydı. Yarın sabaha kadar bu bıçağı kullanmayı öğrenmek zorundaydım, buna mecburdum.

Bıçak fırladı.

Ah, kahretsin.

Petra bakışlarını bana doğrultmuş göğsünde birleşen kollarıyla her an kükremeye hazır haldeydi.

“Tamam,” dedim diktiği tabelanın yanına bile yaklaşmadan geçip giden bıçağı bakarak. “Olabilecek bir şey. Bu daha ilk deneme.”

“Orada kaç tane varlık var biliyor musun? Bugüne kadar hiç görmediğin, hatta benim bile görmediğim canlılar olabilir ve insana benzedikleri konusunda şüpheliyim.”

Korkmayacağım, hayır, korkmayacağım.

Kendini mi kandırıyorsun Fegel, altına bile yapabilirsin.

İç sesime fırlattığım bir küfürle “lütfen,” dedim. “Söyle ne yapacağım, gidip bıçağı mı alacağım?”

“Fegel!”

Hayır, gök gürültüsü değildi. Petra kükremişti.

Dante’yle Nesya bir adım gerimde sıçrarken ben bile olduğum yerde değil sıçramak, adeta zıplamıştım. Gözlerinin rengi koyuldu, karardı. Fırtına çıkaracak bir bulut kadar siyahlaşmıştı.

“Oyun değil bu. Bıçağı fırlatacaksın, sonra ıskalayıp onu almaya gideceksin, peki o süre zarfında ne olacak? Yüzlercesi üstüne atlayacak. Peki, ben ne yapacağım dışarıda her şeyden habersiz? Söyle ne yapacağım?”

“Muhtemelen herkesi ldreceksin.”

Çenesi çatırdadı. Resmen delirmişti.

“Söyle,” dedim başımı omzuma gömerek. “Ne yapacağım?”

Geriye çekildi, kendi etrafında dönüp bir nebze sakinleşerek tekrar yanıma yaklaştı.

“Çağıracaksın, bıçağı çağıracaksın.”

“Elimi mi uzatacağım?”

Arkamda devam eden kıkırdamalar.

“Elini arkana koy,” derken dünyanın en aptal insanı olduğumu tescillemişti bakışları.

Dediğini yaptım.

“şimdi bıçağa odaklan, elinde olacaktır.”

Derin bir nefes alarak lütfen, dedim az önce küfür salladığım i sesim eşliğinde. Lütfen gel.

Hiçbir şey olmadı, elim boştu.

“O bıçak eline gelene kadar bekleyeceğim. Sizler de,” dedi onlara dönüp öfkeli bir gürültüyle. “İçeri geçin. Ağzınızdan nefes dışında bir şey çıkarsa çok kötü olur.”

Aynı anda topuklarının üzerinde dönerek eve doğru yürüdüler. Baş başaydık.

Yarım saat olmuştu. Petra karşıma bir sandalye atıp otururken artık yorgunluktan ayakta duramıyordum. Acıkmıştım, tişörtüm de sırlısklamdı. Ama ğretmen değil miydi? Acımasız, merhamet etmeyen, öğretene kadar insanın canına okuyan... Bana da aynı şekilde davranacaktı.

Binlerce kez odaklandım, binlerce, yüz binlerce. Hiçbir şey olmuyordu.

“Yardım etsene,” dedim yalvarır halimle. “Görmüyor musun yapamıyorum.”

“Sen istedin,” dedi. “Ya yaparsın ya da vazgeçersin. Benim dileğim ikincisi. Umarım yapamazsın Fegel, bunun için dua edeceğim.”

Sinirlenmişim. Bir anda yükselen öfkemle açık duran avucumun içinde soğuk bir şey belirdi.

Bıçak.

“İşte,” dedim açılan gözlerimle. Kocaman bir çılgılık kopardım. O an ki mutluluğumu imkânı yok anlatamazdım. Bıçak elimde çocuklar gibi zıplıyordum.

“Biliyordun,” dedim. “Öfke mi çalıştırıyor bunu? Evet, öfke. Kahretsin. Yaptım, yaptım, başardım.”

Petra’yı görmedim o an, etrafımdaki her şey silindi gitti. Beceriksiz olabilirdim ama bugün burada kurtarmaya çalıştığım şey çok mühimdi. Feg olmaktan çıkacaktım bugün. Fegel de olmayacaktım. Anne Fegel olacaktım ve yardıma muhtaç herkesi kurtaracaktım. Bu gazla bıçağı fırlattım.

On ikiden vurmuştum.

Hiç bozmadım kendimi. Dikkatimi dağıtmadım. Her şeyi sildim etrafımdan. Elimi belime koyduğum an bıçak gözden kayboldu ve elimin içinde yeniden belirdi.

Evet! Evet! Binlerce kez evet! Zafer bana aitti. Yüzümde beliren keyfin önüne geçemiyordum. Denedim, denedim, yüzlerce kez denedim. Her defasında da bıçak sanki hep bana ait bir şeymişçesine elime geldi. Bir bütündük, birbirimize aittik. Onu hissediyordum. İçimde, derinliklerimde. Ailem gibi. Parçam gibi.

“Tamam,” dedi Petra arkamda belirttiğinde. “Bunu yapıyorsun. Şimdi onu kendinde tutmayı öğreneceksin.”

Suratım asıldı.

“Kendimde tutmak mı?”

“Ne yapacaksın Fegel?” dedi bıkkınca. “Beline mi sokacaksın? Belki bir kılıf takarız orada durur.”

“Dalga geçmeyi bırak,” dedim. “Söylersen onu da yaparım.”

“Yeniden beline koy ve orada durmasını sağla. Yarım saatlığına.”

“Yarım saatlığına mı?” dedim bir kez daha şaşırarak. “Ama, ama nasıl? Böylece, hep sende mi duruyordu bıçak? Her anında, her bir saniye!” Yüzüm muzipleşti. “Çıplakken bile.”

“Görmek ister misin?” dedi pis gülümsemesini takınıp. Bu benim hatamdı. “Hayır,” dedim başımı iki yana sallarken. “İstemem, yani, şey, isterim ama şimdi değil. Sadece anlam veremedim de.”

Aptallaşıyorsun.

“Beline koy ve onun orada olduğunu unut,” deyip arkasını dönerek eve doğru yürümeye başladı.

Ağzımdan tek kelime çıkmamıştı. Öylece kaldım. Bıçağı belime koyup bir kez daha, bu sefer çok zor bir şekilde odaklandım. Elimden kayboldu ama, ama neredeydi?

Erken sevinmişim. Çünkü bıçak birkaç metre önümden giden Petra’nın arkasında kavuşturduğu elinde gidiyordu. Ona doğru koştum, nefes nefese kalmışım ona yetiştiğimde. Başım önde, omuzlarım düşmüş, az önceki zafer naralarından hiçbir eser kalmayarak.

“Gördün mü?” dedi. “Yaptığın hiçbir şey sevindirmemeli seni. Hiçbir galibiyet, hiç başarı. Kapıldığın bu kibir kaybettiğinin resmi demektir.”

“Tamam,” dedim. “Anladım, affedersin.”

Suçlu bir çocuk gibiydim. Bıçağı uzatıp tekrar bana verdi. Bir süre bekledim. Eve girene kadar da hiçbir şey yapamadım. Bu mağlubiyeti üzerimden atana kadar dünyanın en zavallı, en bedbaht insanı olacaktım.

“Çok rahatsız edici,” diye mırıldandım. Sanki sırtıma göremediğim bir şey batıyor gibi, ağırlık yapıyor, her an diken üstünde durmamı sağlıyordu.

Yorulmuştum, tamamen tükenmiş ve uykusuzluktan ölmek üzereydim. Yine de uyumama, dinlenmeme izin vermiyordu. Değil yarım saat beş dakikadan fazla arkamda tutamıyordum. Bakışlarım Nesya’dan bile yardım dilenmişti ama elbet Petra buna izin vermemiştir, ne kendisi ne de bir başkası. Kendim öğrenmek zorundaydım. Bu konudaki gaddarlığını bizzat oğlunun üzerinde kullanmasına şahit olduktan sonra bana mı acıyacaktı, asla!

Ayaklarımın üzerinde duramıyordum. Çömeldim bir süre. Bıçak belimde kıpırdanıp duruyor gibiydi. Birçok kez de yere düşmüştü. Tutamıyordum onu orada. Peki, o nasıl yapmıştı?

“Lütfen,” dedim. “Yardım et. Bu onu çağırmak kadar kolay değil. Sen nasıl tuttun kendinde? Nasıl artık bir parçan gibi varlığı rahatsızlık vermez oldu?”

Yatağa uzanmış elinde kitabıyla en sinir bozucu halini takınmıştı yine.

“Kendin bulacaksın,” dedi.

“Bu seferlik yıksan şu inadını. Yardım etsen. Söz veriyorum her istediğini yapacağım.”

Kitabı bıraktı ve örtüyü üzerinden atıp yavaşça doğruldu. Her adımını bir eziyetti.

Bana doğru yürüdü ve karşıma dikilip “yine yapıyorsun!” dedi. “Pazarlık bu.”

“Başka çarem yok,” dedim gözlerimi ayırıp. “Yardım etmiyorsun, beni tek başıma bıraktın ve bu kadar ciddi bir durumda ha bire bir şeyler öğretme, ders verme peşindesin. Haksızlık bu. Ben senin öğrencin olmak istemiyorum, evet, istiyorum ama bu şekilde değil. Ben senin azarlayıp, itip kaktığın o Feg değilim artık. Ben senin karınım, çocuğunun

annesi. Bu senin utancın olmalı, benim değil. Pazarlık yapmak durumunda bırakıyorsun beni.”

Bakıyordu, öyle bir bakıyordu ki ne söyleyeceğine dair hiçbir işaret içermiyordu o bakışları. İfadesizdi. Dümdüz. Hissiz. Ve korkutucu.

“Peki,” dedi bir anda o ifadeyi bozup. Sanki bir heykeldi ve vurulan tokmakla yerle birdi o heykel. Altından çıkan hakikatle bir anda peyda olmuştu.

“Bu dersi de ben almış olayım. Özür dilerim. Haklısın.”

“Belki de,” dedim. “İlk defa haklıyım.”

Bekledi, birkaç adım ilerledi ve yeniden karşıma dikildi.

“Beline yerleştirdi.”

Dediğini yaptım. Kararlıydı bakışları. Pişmanlığını devirip yerine ciddiyetini bırakmıştı.

Gözlerinde asılı kalmıştım. Ne kadar geçmişti, ne olmuştu o süre zarfında unutup gitmiştim. Bütün kavramlar yerle yeksan olmuştu ama bir tek o duruyordu karşımda. Gözleri onu ilk gördüğüm günkü gibi, uçuk, olağanüstü bir yeşil. Kaşları çatık. Neredeyse çirkin ama bir o kadar da yakışıklı. Tıpkı Viola’nın onu tasvir ettiği şekilde. Yeryüzünün her şeyine sahip. Hem merhametli hem zalim. Bütün zıt birlikteliklere sahipti ama bir tanesi vardı ki, tekti. Bir tanecik, ne eşi vardı, ne de karşısına koyabileceği bir tersi.

Aşk.

Soluğumu kesiyordu bu bakışlar. Bana kendimi unutturuyordu. Ayaklarım yere basmıyordu onu izlerken. Böyle, böyle aşk dolu. Kudretli. Yenilmez. Sarsılmaz. Korkmaz o, asla devrilmez. Bugün de, tam olarak o adam vardı. Önce Petra’ydı. Sonra, Gavino Petrarca oldu.

Aşk oldu o adam. Eş oldu. Her şeyim oldu.

Bir adım yaklaşp ellerini belime doğru uzattı ve güçlü kollarıyla sıkıca sardı.

Kulağıma doğru eğildiğinde içimi titretmişti.

“Fegel,” dedi fısıltıyla, “yarım saat doldu.”

Elimde hiçbir şey yoktu. Ah, nasıl?

“Böyle,” dedi. “Sadece unutacaksın.”

Başımı göğsüne bırakıp kollarımı sırtına sardım. Sarmaşık gibi. Zehirli bir sarmaşık üstelik. Düş gibiydi kokusu. Çektim içime, derinliklerime hapsettim.

Bıçağını oradan almış, alıp kendi varlığında hapsetmişti. Tıpkı benim gibi. Onun için çarpan kalbim gibi.

“Hadi,” dedi beni yatağa doğru sürüklerken. “Dinlenmen gerekiyor. Üzgünüm, söz veriyorum kendimi affettireceğim.”

Kendimi cennette hissettiğim tek yerdi belki yatağımız, onun kolları. Kokusu eşliğinde gözlerimi kapatmak ve onun okşayışları eşliğinde hepsinden derin bir uykuya yatmak.

Her daim sevecek, her daim daha çok sevecek ve tek derdi sevmek olacaktı.

Tek derdi ben olacaktım.

Ve onu tek bir an olsun kendimden mahrum bırakmayacaktım.

Cehennem

*Yaşam yolumuzun ortasında
Karanlık bir ormanda buldum kendimi,
Çünkü doğru yol yitmişti...
Ama yüreğimin içine
Korku salan vadinin bittiği
Tepenin eteğine geldiğimde...
Hâlâ kaçmakta olan ruhum
Kimseyi sağ bıraktımayan geçide
Bakmak için döndü geriye.¹⁶*

Büyük gün.
“Umarım aynı istikrarı orada da sürdürürsün Fegel.”
Dün gece sevgi dolu bir adamdı. Şimdiyse canavar
ve ben o canavara her zerremi kuşatacak şekilde âşıktım.
Yüzümdeki gülümsemeyle başımı salladım.

“Söz veriyorum,” dedim asker selamıyla,
“kaybetmeyeceğim.”

“Öldürmek zorunda kalacağın canlılar olacak.”

“Biliyorum.”

Başını salladı. Beni kendine çekip, etraftakilere aldırmadan
başımın üzerinden öptü ve göğsünü şişiren devasa bir nefesle
“lütfen,” dedi. Yüzüm ellerinin içindeydi.

¹⁶ Dante Alighieri, İlahi Komedyâ.

“İpe sahip çık. Hiçbir şeye takılma. Çok dikkatli olman gerekiyor. Olur da bir şey, herhangi bir varlık seninle konuşmaya kalkarsa cevap verme. Yiyecek verirse yeme.”

Yutkundum. Marlo o halimizi görmezden gelip yanımızda belirdi. Diğer yanında da Giovanni vardı. Diğerleri geride duruyordu.

“Fegel,” dediler aynı anda. Sırayla çevirdim bakışlarımı. Petra’nın bileklerine tutunup yüzümden çekmeye çalıştım. Gittikçe sıkıyordu beni.

“Tamam,” dedim. “Bırak artık.”

“Başka bir şeye ihtiyacı olabilir mi? Ne bileyim, su olur, yiyecek bir şey olur. Ya acıkırsa?”

“Hayır,” dedi Petra Marlo’ya gözünü dikip. “Uzaklaş şuradan, ne yapıyorsun hem burnumun dibinde?”

“Petra!” dedim uyarırcasına.

“Bir an önce bitirelim şu işi,” dedi Giovanni gözlerime hüznle bakarken. “Lütfen, Fegel, amcam haklı dikkatli ol, gözün açık olsun. Etraftaki her şey son derece tehlikeli.”

“Biliyorum,” dedim. “Tekrarlayıp durmayın artık.”

“Değerlisin bizim için. Ben yaşamın boyunca yanındaydım, yani bu oldukça eskidendi ama anısı çok yeni. Başına hiçbir şeyin gelmesine izin vermedim, birinin sana zarar vermesine özellikle de. Aksine o dünyada sürüklenip hırpalandın Fegel, saçının teline zarar gelsin istemezdik, izin de vermedik ama görüyorsun ki yetersiziz bazı konularda. Şimdi, lütfen, bizim için yalvarıyorum sana. İçeride ne olup biteceğini göremeyeceğiz ve sen sırf bizler için saçının teline bile zarar gelmesini önle. Önle ki kendimizi yeterli görelim. Bize o gücü sen ver.”

Ah, Giovanni. Hayrandım ona. Gözümde hep değerliydi. Petra’nın el üstünde tuttuğu, bu yüzden Francesca tarafından kıskanılan biricik yeğeni. Petra her zaman olduğu gibi bu

konuda da haklıydı. Giovanni bunu hak ediyordu. Hep de edecekti.

O konuştuğu süre boyunca Petra tek kelime etmedi, onu onaylar gibiydi.

Marlo Giovanni'yi itip karşıma bir kez daha dikildi.

“Söylenebilecek her şeyi söyledi ama veda değil zaten bu. Oradan en güçlü halinle çıkıp geleceksin. Böyle başı dik, sapasağlam. Her zaman yaptığım gibi bu sefer de senin için dua edeceğim. Çünkü elimden başka bir şey gelmez.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Artık vakit kaybetmeyelim. Bunu sonra kutlayacağız. Kocaman bir parti istiyorum,” dedim saçma bir kıkırdama eşliğinde. Korkumu bastırmak için bulunmaz bir fırsattı.

“Hem de dünyanın en büyük partisi. Üstelik içki bile içeceğim.”

Belime bağlanan ipi çekiştirip dolan gözlerimle kocaman bir kahkaha attım. Yer gök sessizdi. Sesim sessizlik içinde yankılanıp bir ok gibi saplandı herkesin kalbine. Buna rağmen bakışlar övgü doluydu.

Geri geri yürüdüm ve bakışlarımı hepsinin üzerinde tek tek gezdirdim. O karanlığa girmeden önce o son saniyede görüntüsünü hafızama kazıdığım tek bir kişi vardı.

Parmağımda yüzüğünü, kalbimde aşkını taşıdığım adam.

Sonra, hepsi kayboldu. Derin bir karanlık sardı etrafımı, sardığı gibi de kayboldu; artık içerideydim, cehennemde.

Dante'nin satırları gibi.

İçeri girenler, dışarıda bırakın her umudu.

Umutsuz değildim. Binlerce umut taşıyordum omuzlarımda ve buradan kurtulacağıma bütün kalbimle inanıyordum.

Yönümü ormana çevirdiğim an her şey hareket etmeye başladı. Kokular çok keskin bir şekilde burnuma geliyordu. Yüzümü buruşturup yürümeye devam ettim. İp benimle birlikte geliyordu. Adımlarımı hızlandırdım ve kuru, kömürümsü

yaprakların üzerinde çıkardığım hışırtıyla ilerledim. Korkmayacaktım, hayır, korkmamalıydım ama elimde değildi. Burası baştan sona insanı korkutmak için yaratılmıştı.

Adımlarım milim milim ilerledi. Bastığım yere dikkatle baktım. Ağaçlar devasaydı ve birbirine geçip nefes aldirmayacak şekilde bütünleşmişlerdi. Sesler de aynı şekildeydi. Yılan tıslamaları belirli aralıklarla iniltilerin önüne geçiyordu. Hıçkırıklar, kıkırdamalar, hisli iç çekişler, kurt ulumaları ve envai çeşit ses. Hepsi bir bütün halinde olsa da dikkatle dinlediğinde ne olduklarını ele veriyordu.

Kıpırdayan çalılar dizlerimi titretse de elim her an belime gitmek için fırsat kolluyordu. İpimi kontrol edip etrafı süzerek ilerledim. Ayaklarımın altında çıtırdayan kömürümsü dal ve yapraklar üstüne bastığım an yapışkan siyah bir sıvı yayıyordu. Kahretsin, en sevdiğim ayakkabımdı bu. Hayıflanarak düşürdüm omuzlarımı.

Lütfen, diye fısıldadım, neredesin Maha, dilerim ki çok uzaklarda olmazsın.

Ama biliyordum, beni için için çeken bu havanın beni derinliklere doğru sürükleyeceğini. Bu Hazul'un bir tuzağıydı. Maha bulamayacağım kadar uzaklarda olmalıydı. Şu an etrafımdaki her canlı kendi karanlığında pusuya yatmış benim en ufak bir hatamı bekliyordu.

Ama hayır, hayır, bugün Fegel hata yapmayacaktı. En azından deneyecekti. Eve kapatıp şarteli indirterek hapsettiğim oğlum geldi gözlerimin önüne. O son bakışı. Kendine dikkat et anne, seni çok seviyorum deyişi. Tüylerimi şu an bile diken diken etmişti.

Nefesimi verdim. Yol gittikçe karmaşık bir labirente dönüyordu. Milyon yıllık ağaçlardı sanki, kökleri yüzeye çıkmış, kalınlaşmış, taşlaşmış ve yeryüzünde yaşamına devam etmişti. O kadar iriydi ki kolları, birbirlerine sarılıp korkularını giderircesine tek bir boşluk bırakmayacak şekilde

bütünleşmişlerdi. Onlara dokunmamaya gayret etsem de her yer onlarla sarılıydı ve mecburen hepsinin üzerine basacaktım.

Basıyordum da. Bu inlemelerin sebebi belliydi. Onlar bir şekilde yaşıyordu, gücünü Hazul'dan alıyor da olsa yaşıyordu. Hissediyordu. En çok da acıyı. Hazul'un derin melankolisini taşıyordu hepsi de. Ve ben attığım her adımda o melankolinin kokusunu çekiyordum içime. Bu iğrenç koku gittikçe benliğime dolmaya başlamıştı. Burnumu bir kez daha kapattım. Nefes almadan durabilirdim değil mi? Öldürmezdi ya. Hadi, dedim kendimi teskin edercesine. Yapabilirsin Fegel. Nelerin üstesinden geldin. Bunun da geleceksin. Korkmadan at adımlarını, bacakların titremesin. Kıpırdayan çalılar ürkütmesin seni. Arkalarından çıkan kuyruklarda. Ağaçlara dolanan sarmaşıklar hareket etmiyor aslında. Bu sadece bir yanılsama. Senin paranoyalarından biri. İlk zamanlardaki gibi. Doktor Sophila'yı anımsa. Gölgeler görüyorum doktor dediğin günleri, siyah gölgeler görüyorum.

Bu anı kıkırdamama neden oldu bir anda, ama sonrasında kendi sesim bana doğru yankılandı. Yeniden hızlandı kalp atışlarım, sarmaşıklar daha hızlı hareket etti. Taşlaşmış ağaç kolları diğer yönlerle doğru uzandı ve açılan yolları kapattı. Olduğum yerde durmuştum. Arkamı döndüm bir an için, kahretsin. Geldiğim yol kapanmıştı. Kocaman, devasa bir ağaç duruyordu yürüdüğüm yolda. Kökleri yüzeye çıkmış sanki dünyadan önce de vardık der gibi bana bakıyordu. Nefesim bu kez kesinkes kesilmişti. Tek ses kalp atışlarımdan yankılanıyordu çünkü bütün sesler bir anda, korkunç bir ürperti eşliğinde kesilmişti. Zaman durmamıştı hayır, ağaçlar yön değiştirdi ve bana bambaşka bir yol açtılar. Lanet olsun, dedim. Yolu bana onlar gösteriyor. Peki, nereye gidiyor bu yol, kime gidiyor?

Elbette Hazul'a.

Bir an için yürümeye çalıştım ama aptallığım tutmuş olacak ki belimdeki ipi unutmuştum. Ağaç tamamen onun üzerinden geçmişti ve imkânı yok onu oradan kurtaramazdım. Belimden sökmeye çalıştım. Bu dışarıdaki herkesi delirtecekti, başta da Petra'yı. Ama başka çarem yoktu. Geri de dönemezdim. Bu yola girmiştım bir kere.

İp sökülmüyordu. Bir kez daha lanet okudum. Tahmin etmeliydim. Bilerek yapmıştı. Büyüydü, ben büyü yapmam dediği halde dudakları o büyüü mırıldanmıştı. Soracaktım bunun hesabını, öfkeyle haykırdım. Elimde değildi. Topuklarımı yere vurduğum sırada hemen bel boşluğumda bir şey kıpırdadı. O esnada başımın üzerindeki ampul yandı ve keyifle sırttım. Bıçağı unutmak böyle bir şeydi işte. Elimin içindeki bu ölüm makinesini evirip çevirdim. Kabzasındaki çizimlere baktım. Bizzat Tanrı tarafından işlenmiş bu büyüleyici hikâyeye.

Sonra bıçağın ucunu ipe dokundurdum. Kesmişti, hem de anında. Zincirlerimden kurtulmuş gibi hissettim kendimi. Hemen yönümü bana açılan yola çevirdim. Sonu zifiri bir karanlık gibi görünse de yürüdükçe aydınlanıyordu. Yürürken zeminde çıkardığım çıtırtılarla ilerledim. Bıçak elimdeydi, onu kaybetmedim. Belki varlığının bu denli belirgin oluşu onları korkutabilirdi.

Çıtırtı!

Hızla çevirdim yönümü. Birkaç adım gerimdeki çalı kıpırdamıştı. Adımlarım o çalıya doğru koştururken bıçağı elimden bırakmadan, hatta çalının dallarını keserek çalıyı açmaya çalıştım. İniltiler bir kez daha yükselse de hiç aldırış etmedim. Çalının kökleri kalmıştı. Ortalıkta kimse yoktu. Küçük bir şey hızla fırlayıp başımın üzerinden atlayarak tam olarak arkama düştü. Kendimi bile korkutan bir çeviklikle dönüp o şeyin üzerine kapaklandım. Altımda kalmıştı ve ne

olduğunu bile görememiştim. Acı bir çığlık kopardı ama cılızdı çığılığı. Çıkardığı ses bana birilerini anımsatmıştı.

“Sakin,” dedim dişlerimin arasından. “Yanlış bir şey yaparsan seni bu bıçakla yok ederim. Beni anladın mı? Anlayabiliyor musun daha doğrusu?”

Bir an için kendi kendime konuştuğumu düşünsem de “anladım,” diyen o cılız inilti delirmediğimi ispatlamıştı.

Ellerimle yerden destek alarak doğruldum. Bıçak hâlâ elimdeydi ve o şey, o şey tam olarak bana bakıyordu. Ve tıpatıp onlara benziyordu.

“Sen...” dedim ayrılan gözlerimle. “Homunculus musun? Kim yarattı seni?”

Korkuyla büzüldü karşımda. Üzgün bakışlarını kaldırıp “Villanova,” dedi.

“Ah,” dedim yere çökerek. Kahretsin. Nesya’nın bahsettiklerinden biri olmalıydı.

“Tek misin?” diye sordum. “Senden başka var mı?”

“Burada mı, bilmiyorum,” diye silkti omzunu. “Ben uzun zamandır yalnızım.”

“Hep burada mı yaşıyorsun?”

“Buradayım, bazen değişiyor seyri. Farklı mekânlara hareket etsek de bulunduğumuz yer hep aynı.”

“Hazul’un ormanı burası değil mi? O yaşıyor burayı?”

“Doğru.”

“Dinle,” dedim ona doğru eğilip. “Yaşamak istiyorsan bana yardım edeceksin.”

Petra taktiği.

Hızlıca başını salladığında onun taktiğinin ne denli işe yaradığını gözlerimle görmüştüm.

“Şimdi önden yürü ve bana Maha’ya giden yolu göster.”

Duraksadı, biraz daha iki büküm oldu. Elleri önünde kavuşmuş mahcup haldeydi.

“Ne diye bekliyorsun?” dedim ayağımın ucuyla onu d rt erek. Bu Şey diğ rleri kadar beyaz değıldi, kirli, kimi yerleri zift gibiydi. Tıpkı Şu ayakkabımı kaplayan Şeyler gibi.

“Biraz daha dikilirsen kafanı bu bıçakla koparırım.”

Korkuyla irkildi hemen, kıpırdayıp önüme düştü. Zavallı Şey diye geçirdim içimden, kalbim sızladı.  zg nd m ama böyle davranmak zorundaydım.

Uzunca bir süre gittikçe sıklaŐan, nefes almamı zorlaŐtıran, aynı zamanda leş gibi kokan ağ cların arasında ilerledim.

“Adın ne senin?”

“Zin.”

“Zin mi?” dedim anlamamış gibi.

“Evet,” dedi başı önde ilerlerken, “Zin.”

“Bu ismi sana Villanova mı verdi?”

“Evet efendim.”

“Peki, kaç kiŐiydiniz doğığunuzda?”

“Altı.”

“Diğ rlerine ne oldu? Şey, öldü m , senin gibi hepsi burada mı?”

“Hazul,” dedi titreyen sesiyle. “Hepimizi farklı iŐlerde kullanıyor. Beni buraya hapsetti, diğ rleri nerede bilmiyorum.”

“Sana güvenip seni takip ediyorum, eğ r beni kandırıyor Hazul’un ayaklarına g t r yorsan yemin ederim tek saniye yaŐatmam seni. Bu bıçağı biliyorsun değıl mi? Onunla  lmenin ne demek olduğunu?”

Yürürken başını hiç kaldırmadı, elleri önünde kavuşmuştu. “Biliyorum efendim.”

“Peki,” dedim rahat bir nefesle. “O halde hızlan, çünkü gittikçe sabırsızlanıyorum.”

“Peki, efendim,” der demez hızlandı. Ona yetişmek için neredeyse koşmaya başlamıştım. Etraf hâlâ sessizdi.

“Bu arada, neden o  ığılık kesildi?” diye sordum. “Uzun süredir gelmiyor.  lm Ő olabilir mi?”

“Maha sizi fark etmiş olmalı,” dedi.

Rahatladı, diye geçirdim içimden. Bunun huzuruyla dolu şu an.

Ormanın seyri de havası da gittikçe değişiyordu. Bu iğrenç kokuya farklı kokular ekleniyor, garip, ürkütücü çiçeklerin toplandığı kümeler çıkıyordu karşıma. Rengi siyahtı. Buraya hâkim olan tek renk.

Zin yavaşladı. Onunla birlikte ben de yavaşladım.

“Neler oluyor?” diye sordum. Yönünü yavaşça bana çevirdi. “Birisi geliyor,” diye fısıldadı. Başını hiç kaldırmamıştı. O sırada tepemden aşağı yuvarlanan bir şey kaya etkisi yaratan sert bir darbeyle başıma düştü. Dengemi kaybedip acıyla yere yuvarlandım. Bıçak elimden fırlayıp gitmişti. Onu geri getiremiyordum. Odaklanamıyorum. Üstüme çıkmış, boynuma sıkı sıkıya yapışmış şeyin ne olduğunu bile göremiyordum. Görüş alanım puslanmış gittikçe kararıyordu. Boğuk homurtularım yükseliyordu etrafta, acıyla köpükler saçıyordu ağzım. Başımda şiddetli bir ağrı vardı. “Lanet olsun,” dedim. “Bırak beni.”

Gözlerimi sıkıca kapatıp yeniden açtım, sonra gördüm onu. Daha doğrusu göremedim. Baştan sona siyah bir örtüyle dolanmış, bütün bedenine sıkı sıkıya yapışmıştı. Altında yatan şey bir insan görünümündeydi ama o üzerini kaplayan siyahlıkla insanlıktan çıkmıştı. Ağzı, burnu, açıkta kalan hiçbir uzvu yoktu. Parmakları bile birbirine yapışmıştı.

Dizimi geriye çekip ona sert bir darbe indirdim, hiç tesir etmedi. Elimin tekini onun bileklerinden çekip boşluğa doğru uzattım. Kalan son gücümle bıçağı çağırdım ama olmuyordu, gelmiyordu. Hayır, dedim arka arkaya. Bu şekilde olamaz. Bu kadar kolay olamaz. Ölemem böyle.

Tekrar bileklerine yapıştım. Yüzü yüzüme yakınlaşmış yüzüme vuran o mide bulandırıcı nefesini ağzıma sokmaya çalışıyordu. Ağzımı da burnumu da bu kokuya karşı tamamen

kapattım. Nefes almıyordum. Odaklan, dedim. O suyun altında yaptığın gibi. Nefes almamak seni öldürmez, sen ölümsüzsün Fegel. Yalvarırım diren. Diren!

O şeyin elleri gevşedi. Yüzüme doğru ileri geri sallandı ve sonunda hemen yanıma devrildi. Gözlerime inanmıyordum. Zin elinde ucu ziftlenmiş bıçağımla şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. Ona o şekilde baktığımı görünce bıçağı elinden fırlattı ve olduğu yerde korkuyla bağırıp zıplamaya başladı.

Anında doğruldum, bıçağı elime alıp zıplamasını kesmesi için onu uyardım ama o denli panik olmuştu ki yerinde duramıyordu.

“Zin,” diye bağırdım. “Dur artık.”

Ellerini ağzına kapatıp Mel’de sıklıkla görmeye alıştığım o dehşet ifadesini takınarak bana baktı.

“Hayatımı kurtardın,” dedim. “Anlıyor musun, hayatımı kurtardın.” İlk defa ona karşı şefkatle bakıyor, yüzüne gülümsüyordum. Sanki hayatı boyunca ilk defa gülümseme görüyormuş gibi o minik gözleri bu karanlıkta bile ışıltıladı. Sonra gördüm, onun ruhunu. O ruhun tıpkı diğerleri gibi masumiyetle dolup taşıdığını. Ama o da her masum gibi kendini yaratanların ceremesini çekiyordu. Hatasını.

Villanova ona yeterince sahip çıkmamıştı. Paracelsus gibi baba olmamıştı hiçbirine. Sadece laboratuvarlarında kullandığı bir deney faresi, hizmetkârdı.

“Hadi,” dedim başımla işaret ederek. “Gidelim. Omzuma atla. Mel hep öyle yapardı.”

“Mel mi?” dedi aynı şaşkınlıkla. “O da kim?”

“Senin gibi. Bir homunculus.”

“Dünya’da mı?” diye sordu en şirin haliyle ağzını açıp minik dişlerini göstererek.

“Evet,” dedim. “Yaşadığımız dünyada.”

“Orayı artık hatırlamıyorum. Sanki hep burası vardı benim için.”

“Endişelenme Zin, bu karanlığı aydınlığa çevirebilirsek sen de o dünyayı artık hatırlayabilirsin. Yolumuza devam edelim.”

“Peki, efendim,” dedi omzuma tırmanırken.

“Hem bana efendim demekten de vazgeç. Hiç sevmem böyle hitapları. Fegel, diyebilirsin. Adım bu.”

“Fegel,” dedi bir kez daha şaşırarak. “Sen o musun?”

“Anlaşılan,” diye fısıldadım gözlerimi kısıp. “Adım benden önce gelmiş buraya.”

“Yüzyıllardır,” dedi. “Yüzyıllardır bu ismi duyuyoruz.”

Zin’in derin şaşkınlığı bana geçmişti ama belli etmemek adına bütün gücümle savaştım. Yüzyıllar mı demişti? Yüzyıllar...

Dışarıdaki zaman kavramıyla kıyaslarsak tam bir saattir yürüyorduk. Kokular kimi yerde artıyor kimi yerde azalıyordu. Ufak tefek canlılarla karşılaşsam da bıçağımın parıltısı hepsini kaçırmaya yetmişti. Bana saldıran sarmaşıklar da dahildi bu kaçışa. Ağaçların iri kolları yolumu defalarca kez kesmişti ama Zin vardı yanımda, iyi ki vardı. O olmasa binlerce kez tökezleyip düşmüştüm. Her defasında kurtarmıştı beni bubi tuzaklarından.

“Daha çok var mı?” diye sordum.

“Şey,” diye kekeledi. “Yollarımız sürekli değişiyor, karıştırıyor olabilirim Fegel. Bu konuda özür dilerim.”

“Önemli değil,” dedim hüzünlü bir baş sallamayla. “Zaten kolay olmasını beklemiyordum. Hem, Maha doğum yaptığına göre Hazul onun peşinde olmalı. Belki de çoktan almıştır bebeği, belki de Maha ölmüştür. Ne dersin, bir fikrin var mı?”

Bakışları yeniden yeri bulmuştu.

“Maha yaşıyor,” dedi. “Saklanıyor. Seni bekliyor.”

“Ya Hazul, o nerede?”

“Bilmiyorum, onun nerede olduğunu kimse bilmez, hiç görmedik.”

“Ah,” dedim derin bir iniltiyle. “Görmeni de istemezdim zaten. Korkunçlar.”

Bir anda kulaklarını dikti, gözleri korkuyla açıldı ve “Fegel!” diyerek omzumdan bir anda atladı. “Geriye çekil, bıçak, bıçak, birileri geliyor. Kalabalık, çok kalabalıklar. Hızla geliyorlar.”

Duygu değişimlerim çok hızlıydı. En az Petra’nın hızı kadar. Bir anda mutlu olabiliyor bir anda korkudan bayılacak noktaya gelebiliyordum. Şimdi de o anlardan biriydi.

“Geriye çekil,” dedim, “güvende olacağın bir yere git. Ben hallederim.”

Dediğimi yaptı, koşar adımlarla kendini çalılarının içine attı.

Bıçak elimde bana yaklaşan o gürültülü, telaşlı adımların sesini dinledim. Kalp atışlarım gittikçe yankılanıyordu. Titreyen elim de, bıçakta titriyordu. Lütfen, diye fısıldadım. Bana güç ver. Bana güç ver.

Karanlık gittikçe çoğaldı ve etraf zifiri bir dumana boğuldu. Göz gözü görmüyordu. Bıçak elimde kendi etrafımda dönmeye başladım. Leş kokusu hiç olmadığı kadar arttı. Bir an kusacağımı sandım ama kendime hâkim oldum. Göğüslerim sızlıyor, sütün ince ince süzüldüğünü hissediyordum. Hayır, dedim. Şimdi değil, bir de sen çıkma.

Bir anda sırtıma bir şey çarptı. Gücü beni bir kez daha yere devirmişti ama bu sefer bıçağı düşürmedim. Boşluğa doğru hızlıca salladım. Yeniden doğruldum. Durup dinmeksizin sallıyordum bıçağı. Sonunda birine denk getirdim. Acıyla haykırdı. İnsan gibi değildi sesi, boğa gibi böğürüyordu. “Yaklaşmayın!” diye bağırdım. “Hepinizi öldürürüm. Gidin buradan. Yemin ediyorum öldürürüm.”

Karanlık pus dağıldı, açılan yerde birtakım varlıklar belirdi. Ama ne oldukları görünmüyordu. Yaklaşıyor mu uzaklaşıyor mu bir türlü anlamıyordum. Deliye dönmüştüm panikten. Bıçağı sallıyor, bir yandan da tehdit fırlatıyordum.

Adımlarım ilerledi. Bıçak enseme vuran her ürpertide havayı kesip biçiyordu. Gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. Pus bir dağılıp bir toplanırken etrafımda gezinen adımların sesini duyabiliyordum. Sonunda birisi korkunç ses tonuyla adımı söyledi.

“Fegel!”

“Kimsin?” dedim. “Kendini göster.”

“Bizleri görmeyi dilemezsin Fegel,” dediğinde o tek sese onlarca ses eşlik etti. Şimdi hepsi bir ağızdan konuşuyordu.

“Dillere destan olan gözlerine görünmek şanımızı sarsar.”

Hiçbir şey anlamıyordum. Paniğim gittikçe artıyor, bu bilinmezliğin içinde kaybolan ruhuma gitmemesi için sıkı sıkıya tutunuyordum.

“Dağılın,” dedim. “Çekilin etrafımdan. Yolumu kesemeyeceksiniz. Bu bir yazgı.”

“Ne yapacaksın?” dedi o sesler. “Maha’yı kaçınılmaz ölümünden mi döndüreceksin, yoksa bizlerin istediği o bebeği Hazul’un gazabından mı koruyacaksın? Söyle ölümsüz insan, söyle Petrarca’nın kalp ağrısı, söyle! Kimsin sen?”

Sesler etrafımda dönüyor, görüş alanımı tamamen kuşatan karanlık gibi de her yandan yankılanıyordu.

“Benim kim olduğumla ilgilenmek yerine neler yapabileceğimle ilgilenseniz daha iyi edersiniz,” dedim kazandığım cesaretle. Petra’nın adı bile yetmişti o cesareti kucaklamama.

“Kâinatın leş yiycileriyiz biz, karanlıktan besleniriz. Kötülükten, yapılan her kara büyüden. Bizler ayağından çekiliriz Fegel, ya Hazul, onu nasıl çekersin kendinden?”

“Bir yolunu bulurum,” dedim kendimden emin çıkan kararlı bir ses tonuyla. “Hep buldum.”

Pus bir anda dağıldı, dağılır dağılmaz da önümdeki açıklıkta bir giriş belirdi. Mağara girişiydi bu. Zin koşarak yaklaştı bana, Mel gibi hemen paçama sarıldı. Oradan da ayrılmadı. Kuş

kadar hafıftı zaten, adımlarıma engel değildi. Bıçağı elimden bir an olsun bırakmıyordum, bir parçamdı o artık benim. Bir elim de oydu.

“Çok karanlık,” dedim. “Nasıl göreceğiz?”

“İlerle,” dedi, “ışık bizi takip edecektir.”

“Maha içeride değil mi? Bunu hissediyorum.”

“Öyle,” dedi. “Kalan son gücüyle seni bekliyor.”

Titremem yeniden alevlenmişti ama bu sefer korkudan değildi, acıdandı. Maha’yı da Valek gibi yitirecek olmanın acısı. Bebeği onlara bırakacak olmanın acısı. Hepsi bir olacak Fegel’i yine çemberine alacaktı.

“Koku,” dedim. “Burada yok. Hiç ses de yok.”

Zin cevap vermedi ama loşlukta parlayan gözleri cevap yerine geçmişti.

Bilinmezlik. Orada ne bulacağımızı bilmiyordum. Nasıl bir manzara?

Uzunca bir süre yürüdük. Ne bir dal, ne bir yaprak. Burası ormanın içinde olmasına rağmen ormandan hiçbir parça taşımıyor gibiydi. Yine de ürkütücülüğünü orman kadar muhafaza ediyordu. Kollarımda dikenleşen tüyleri sıvazlayıp sızlayan göğüslerime dokunmadan ilerledim. Tişörtüm sıırıslıklam olmuştu ve mağara dondurucu derecede soğuktu. Kendimi Marlo’yla birlikte burnumda sarkıtlaşan sümüklerle, iliklerime kadar donduğum o adada hissetmişim birden. Ah Marlo. Nasıl da hüznüydü o son bakışı. Giovanni konuşurken her kelimenin altına imzasını atmak ister gibiydi. Petra’nın buraya girmeme izin vermesine delirmişti. Ama elinden de bir şey gelmezdi.

Ne onun ne de bir başkasının.

“Fegel,” dedi Zin, “burası üç yola ayrılıyor. Hangisine gireceğiz?”

“Neden?” dedim sıkı bir küfür eşliğinde. “Neden? Neden işlerim hep böyle? Neden hiç kolay olmaz? Kahretsin. Bilmiyorum Zin, bilmiyorum.”

Yere çöküp başımı ellerimin arasına alarak kara kara düşündüm. Zin koşarak girişin birine yaklaştı ve “Maha!” diye seslendi. Oradan bir ses gelmeyince diğerine yöneldi, sonra diğerine. Bekledi, şaşkınca ona bakmaktaydım. Mağara girişlerine kulağını anten gibi açıp gelebilecek bir sese odaklanırken neden benim yerime onun çabaladığına anlam vermeye çalışıyordum. Sonra ‘kalk!’ dedim kendime. Bir şeyler yap. Oturmak için mi geldin?

Doğruldu ve girişlere yöneldim. Başımı uzatıp bir kez de ben seslendim. Zin’in sesi cılız kalmıştı ama benimki tok bir şekilde yankılanıp tekrar bana döndü. Tokat gibi de suratıma çarpmıştı. Sendeledim ve duvara tutunup düşmemeye çalıştım.

Sonra diğerini denedim, bu sefer temkinliydim, elim duvarda bir yandan bıçağımı kavrarken sıkı sıkıya tutunuyordum. Bu girişte de aynı sonla karşılaştım. Ama en son, son giriş öyle olmamıştı. Sanki içerisi tıka basa doluydu. Ne sesim yankılandı ne de bir adım ileriye ulaştı. Zin’le birbirimize bakıp şeytani gülüşlerimizle başımızı salladık. Hemen paçama tutundu ve karayı gözleyen bir kaptan gibi bakışlarını ileriye dikti. Benim görüşüm zayıftı ama onunki keskin olmalıydı.

“Düşebilirim,” dedim. “Görmekte zorlanıyorum.”

“İlerle, takılabileceğin hiçbir şey yok.”

Ses yoktu ama soğuk burada daha şiddetliydi. Kollarımı göğsümde birleştirip başımı omuzlarıma çektim. Bıçak kolumun hemen altındaydı. Adımlarım yavaşladı çünkü kulağымda belli belirsiz bir fısıltı yankılanmıştı.

“Duydun mu?” dedim sessizce.

“Evet,” dedi. “Duydum. Doğru yoldayız.”

İlerledikçe o ses arttı ve gittikçe de belirginleşti. O sesin ne olduğunu anlamam beni korkunç bir şaşkınlığa sürüklemişti. Kalp atışlarımı deliye çeviren, dizlerimi titreten o ses bir bebek ağlamasına dönüştüğünde ne yapacağımı bilemedim. İçgüdülerim koşturmayı emretmiş olsa gerek bu kadar sürede kat ettiğim mesafeyi beş saniyede kat ederek onlara ulaşmıştım.

Oradalar mı işte, mağara duvarlarının dibinde, yerde ziftleşmiş bir örtünün kana bulaşmış, sonra da kuruyup katılaşıp taşa dönmüş halinin üzerinde uzanıyorlardı. Bir yatak olmuştu onlara. Sığınacakları bir yuva.

Gözyaşlarıma engel olamadım. Maha, o güzeller güzeli kadın ne haldeydi böyle? Nasıl bir haldeydi? Tanrım, nasıl? Bunu mu reva görmüştün, böyle içler acısı, hazine, korkunç bir son mu?

“Maha,” dedim hıçkırımlarla ona doğru koşarken. Kemikleşmiş kolunu kaldırıp bana doğru uzattı. Hemen öne atıldım, bıçağı ortadan kaybedip önünde diz çökerek başını kaldırdım. Yüzü bir ölü kadar solgun, avurtları çökmüş, gözleri yuvalarında her an kaybolmak üzereydi. Saçları dökülmüş, başının üzerinde sadece birkaç tutamı kalmıştı. Onu böyle görmeye dayanamadım, bir kez daha hıçkırdım, sarsılarak, kendimi sarsarak ağladım. Dünyanın bütün acıları musallat olmuştu üzerime.

“Hayır,” dedim ellerini sıkı sıkıya tutarak. “Affet beni Maha, yok hayır, asla affetme. Nasıl bekledim bunca zaman, nasıl aramadım seni, nasıl kurtarmadım? Affetme beni. Sen bu haldeyken ben gül bahçelerinde gezindim, coşup eğlendim, affetme. Ne olur beni affetme.”

Gözyaşlarım yağmur gibi yağıyordu yüzüne, benim aksime onu güldürüyor, mutlu ediyordu.

“Hayır,” diye fısıldadı, “ağlama lütfen. Bu senin suçun değildi, bu benim suçumdur. Onu istedim, bu yüzden asla yapmamam gereken bir şeyi yaptım. Pişman değilim.”

“Söyle, söyle Maha, seni nasıl kurtarabilirim? Buradan çıkman lazım.”

Hırsla doğruldum. Olduğum yerde dönüp onu buradan çıkarabilmek için bir şeyler yapma peşine düştüm. Bir sal, ne bileyim bir dal parçası, onu sarsmadan, canını yakmadan çekebileceğim bir yatak, lanet bir örtü. Ne olursa.

Ben deli gibi dönerken Maha elini bana uzatmaya devam ediyordu.

“Lütfen,” dedi. “Vaktim kalmadı. Bana tek bir şekilde yardım edebilirsin.”

Sonra sustu, uzunca bir süre gözleri kapalı kaldı, sandım ki öldü, ödüm koptu. Tam sarsacağım sırada gözlerini açtı ve o derin, karanlık kuyunun içinde beni görmeye çalıştı. Eli yanağıma gitti, yüzümü okşadı. Yüzüme düşen saçları birer çöpe dönen parmaklarına doladı ve gülümsemeye çalıştı, ama yapamıyordu. Hiçbir şey kalmamıştı insanlığına dair. Hiçbir şey. Derisi kemiğine yapışmış, o kemik deriyi adeta sömürmüştü.

“Söyle,” dedim. “Ne yapabilirim? Seni buradan çıkaracağım.”

“Yapamazsın,” dedi. “Benim işim bitti.”

“Hayır,” diye bağırdım. O sırada bezin içine sarmalanmış o şey kıpırdanmaya başladı.

“Bak ona,” dedi. “O benim bebeğim.”

Yutkundum. Ellerim gitmedi. Korktum. Ne göreceğimi bilmiyordum. Yaratık mı? Canavar mı? Karanlıkla birlikte meydana çıkmış kaknem bir şeytan mı?

“Lütfen Fegel, bak ona. Bana da yaklaştır, artık kuvvetim kalmadı.”

Titreyen elimle uzandım o bez topağına. Üzerine doğru eğilip bezi çekiştirdim.

Bir anda kığımın üzerine sertçe oturmuştum. Ayaklarım yerde tepinerek beni geriliyordu. Maha’dan bile uzaklaştım

ve ellerimle yüzümü kapatıp “hayır,” dedim. “Bu gerçek olamaz, bu gerçek olamaz.”

“Fegel, yalvarıyorum sana. Ne olur, onu bana yaklaştır.”

Bir kez daha boşaldı yaşlar gözümde. Bir kez daha hıçkırdım. Şeytan değil, canavar değil, yaratık hiç değildi, olamazdı. Bir insandı, güzeller güzeli bir bebek. Bir kız çocuğu üstelik. Ama nasıl? Nasıl?

“Fegel, zamanım azalıyor.”

Maha’yı saran şiddetli öksürükle kendime geldim, emekleyerek yeniden bebeğe yaklaştım. Gözleri güneş gibiydi, açık, uçuk bir sarı. Bu izbe, kokuşmuş mağarayı o ışıkla aydınlatıyordu adeta. Gözlerime inanamıyordum.

“Maha,” dedim onu tutmaya çalışıp. “O bir insan.”

“İnsan,” dedi kalan son gücüyle. “Dokuz ay hamile kaldım Fegel, dokuz ay karnımda taşıdım onu. Hissettim, her bir hareketini, tekmesini, tüm varlığını. Onu gözlerimle görmeden ölürsem yapamazdım. Bu acı tüm varlığımı ateş olur yakardı. Petrarca’nın bıçağına bile gerek duymazdım yok olmak için. Bu acı beni yok ederdi.”

“Onu alacak,” dedim. “Hazul fırsat kolluyor.”

Bileğime yapıştı. “Onu verme Fegel, onu kendinle götür. Yalvarıyorum sana Hazul’un ellerine bırakma. Bir anne olarak yalvarıyorum sana. Gücüm olsa ayaklarına kapanırdım, gözyaşım kalsa ağlardım, servetim olsa önüne yığardım ama görüyorsun, bir hiçim. Tek servetim o. Yalvarırım kurtar onu. Cehennemde büyümesine izin verme.”

“Yapamam,” dedim. “Hazul benden güçlü.”

Başını itiraz edercesine salladı. “Onun güçlerini aldın, onun her şeyini aldın, nasıl o senden güçlü olabilir?”

“Burası ona ait. Bütün şeytanları ormana gizlenmiş. Çıktığım an üzerime çullanırlar. Bu bıçak bile beni kurtaramaz.”

“Sen yaparsın,” dedi. “Bir yolunu bulursun. Sana güveniyorum, sana hep güvendim. O köye gelip gözlerine baktığım o an anlamıştım bunu. Ne kadar güçlü, kudretli olduğunu. Petrarca’yla uyumunuz, birlikte olmak için yaratıldığınız o kadar belliydi ki, o an Marlo gözümde bir zavallıdan ibaretti. Boşuna savaşıyordu, boşuna direniyordu. Boşuna yerle bir ediyordu seni. Kaybedecekti ve dediğim gibi de oldu. Artık bir ailesiniz. Bir, bir oğlun var.”

“Evet,” dedim gözyaşlarımı silip.

Kolunun altındaki bebeğinin yanağını okşamaya çalıştı ama ellerinin durumu çok kötüydü, bunu anladı ve ona dokunmaktan vazgeçti. Ne kadar zordu bir anne için, ne kadar dayanılmaz. Kendi bebeğine dokunamamak ve onu kurtarmak için çabalamak.

“Bak ona, ne kadar güzel değil mi? Söyle Fegel, bu cehennemi hak ediyor mu, Hazul’un çirkinliğini?”

“Hayır,” dedim, “asla hak etmiyor.”

O sırada o güzelim yüzü asıldı, büzüştü, sonra da ağlamaya başladı. Hem de ne ağlama. Bütün gücüyle çınlattı ortalığı.

“Neyi var?” dedim. “Neler oluyor?”

“Aç,” dedi gözlerime hüznle bakarken. “Ona verebileceğim hiçbir şeyim yok. Doğduğu sırada biraz süte sahiptim ama sonra kesildi. Acıkıyor, ağlıyor, sonra susup acıktığını hatırlayarak yeniden ağlamaya başlıyor.”

“Ben,” dedim kekeleyerek. “Yanımda hiçbir şey getirmedim. Onun için ne yapabilirim bilmiyorum. Üzgünüm.”

“Onu çıkar buradan,” dedi. “Onu kurtar. Bakabilirsiniz, büyütebilirsiniz, çok kalabalıksınız. Yalvarırım Fegel. Yalvarırım bir şey söyle. Beni rahatlatacak, huzurla gözlerimi kapatacağım bir şey.”

Ağlayan bebek sonunda sustu. Ona doğru bir kez daha eğildim. Üzerini düzeltereğim sırada göğsüm Maha’nın kemikleşmiş eline değdi ve acıyla inledim. Gözlerim fal taşı

gibi açıldı. Açılmakla da kalmadı, yerlerinden fırlayıp önüne yuvarlandı.

“Lanet olsun,” dedim. Elim göğsüme gitti.

“Ne oldu Fegel? Yapmayacak mısın, onu kurtarmayacak mısın?”

“Onun açlığını giderebilirim,” derken dudaklarım titriyordu. Tüm bedenim, zangır zangır titriyordu. Beni böylesine derin bir şaşkınlığa sürükleyen şey yazgımızdı. Sütümün kesilmeden bugüne dek gelmesi. Neden diye sormuştum, binlerce, binlerce kez. Dondurucuları süt torbalarıyla doldurmuştuk. Neden? Neden onca süt? Neden bunca zaman durup dinmeksizin, sonsuz bir kaynak gibi coşmuştu, neden? Bir kez daha hayret ettim, bir kez daha hayran kaldım ve o an ne yapmam gerektiğini bütün hakikatiyle kavradım. Onun yazgısı burada değildi, Hazul’un ellerinde değil. Cehennemde değil. Onun yönünü, yolunu dünyaya çevirmişti Tanrı, yazgısı oradaydı.

“Nasıl?” dedi ilk defa yuvalarında irileşen gözleri.

“Hâlâ sütüm var,” diye fısıldadım.

“Ama,” dedi şaşkınlıkla. “Sen, bu nasıl olabilir?”

“İzin verir misin? Onu emzirmeme?”

Kocaman bir gülümsemeyle ortaya çıktı bembeyaz dişleri. Bu hali bana o masada her türlü güzelliğe meydan okuyan Maha’yı hatırlatmıştı. Hatta birebir o olmuştu sanki. Bu mutluluk, bu umut paha biçilemezdi. Bir anneydi o, evladı için mutlu olmuştu.

Başını salladı. “Görüyor musun?” dedi. “Çarkın sesleri kulağımda yankılanmaya başladı bile. Dinliyor musun Fegel o sesleri?”

Dinlemek istemiyordum, şu an istediğim tek şey beni acıya sürükleyen bu sütü hak ettiği kişiye vermektir. Maha’nın bebeğine.

Onu kucağıma aldım, ağzı heyecanla kıpırdadı. Elini çırpıttı. Tıpkı Dante’nin bebekliği gibi.

“Kokuyu aldı,” dedi “baksana, nasıl da keyiflendi.”

“Evet,” dedim onun çıplak bacaklarına yuvarlanan gözyaşlarım eşliğinde.

Zin gözüme çarptı o an, duvarın kenarına pısmış, adeta tortop olmuştu.

“Yaklaşsana,” dedim. “Neden oradasın sen? Ah!”

Ağzımdan çıkan inilti bunca zaman sonra bedenimi saran o ferahlık silsilesiydi. O gündeysen resmen. Dante’yi kucağıma alıp emzirdiğim o ilk günde. Tesiri aynıydı. Verdiği mutluluk aynı. Kokusu aynı. Gözlerime bakıp çıkardığı emme sesiyle kolunu bacağına sallaması aynı. Her şeyiyle aynı.

Maha’yı unutmuşum, sanki burada ikimizden başka kimse yoktu. Cehennem ormanı değildi burası, dışarısı kötü güçlerle dolup taşmamıştı. Cennetti, çiçek bahçesi.

“Fegel! Tanrı istedi bunu. Onun kaderiydi. Ne olur onu kaderinden ayırma. Onu o yola sen ulaştır. Bir anne ol demiyorum ama ona göz kulak ol. O bir insan. Tamamen, her şeyiyle bir insan. Ölümsüz değil. Şeytan değil. Hiçbir gücü yok. İnsan gibi büyüyecek, insan gibi yaşayacak. Yalvarırım onu kurtar.”

Başımı salladım. Hiç bu kadar kararlı olmamıştım. “Götüreceğim,” dedim. “Hazul da dahil olmak üzere kim varsa yolundan bir bir sökeceğim. Hepsini ezip geçeceğim Maha, onu buradan çıkaracağım. Söz veriyorum sana. Hep yanında olamasam da sahip çıkacağım. Onu büyütüp kendi yoluna göndereceğim.”

O kara boşluklardan tek bir damla çıktı, güçlükle, ite kaka yanağına doğru yuvarlandı ve başını sallayıp “şükürler olsun,” dedi. “Huzur içinde ölebileceğim. Valek’e huzur içinde gidebileceğim.”

Elini uzattı. Bebek çoktan uyumuştı.

Tişörtümü indirip bebek kucağında ona doğru yaklaştım. Zin dizlerimin dibinde benimle birlikte gözyaşı döküyordu. Sessizdi. Bütün kelimeler tükenmişti zira.

O kemikten el elimi sıkı sıkıya tutup beni kendine çekti.

“Başımın altında Nesya’nın defteri var, onu al ve sahibine geri ver.”

Hüzünle attım elimi o örtünün altına. Defter parmaklarıma değdi. Onu çıkarıp acıyla baktım. Her şeyin sorumlusu değil miydi bu, tüm yıkımların sahibi. Ama her yıkım bir şeyi baştan yaratıyordu.

“Senden son bir isteğim var. Ne olur yerine getir.”

“Nedir o?” dedim. “Söyle.”

“Bana göster, onun yazgısını, geleceğini. Bana o güzel gözlerinde izlettir kızımın yaşantısını.”

“Ama,” dedim. “Bunu yapmam yasak, çok tehlikeli Maha.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı. Gözlerini kapatıp uzun bir süre açmadı. Korkmuştum, hızlıca salladım. Yeniden açıldı gözleri.

“Lütfen, artık ölüyorum.”

Güçlkle konuşuyordu, her bir kelime halatla çıkıyordu dudaklarının arasından.

“Ölüyorum Fegel. Artık bir bedel ödemem gerekmiyor. O bedeli çoktan ödedim ben.”

Dişlerimi sıktım ve başımı salladım.

“O halde,” dedim biraz daha yaklaşıp. “Bak Maha, izle kızını. Dünya gözüyle göremeyeceğın, büyüyüşüne şahit olamayacağın o günleri dünya gözüyle izle.”

Gözleri çıktı o kuyudan, irileşti, adeta devleşti. Yüzü aydınlandı. Hayretle izledi. Ne görmüştü, ne vardı, nasıldı, bilmiyordum ama Maha’nın ölüm döşeğindeki cansız bedenini bir anda canlandırdıysa büyüleyici olmalıydı. Mucizevi.

Sonra söndü o ışık, yeniden eski haline döndü. Elimi daha çok sıkıp gözlerini bir kez daha kapattı ve “teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Huzurluyum Fegel, şaşkını aynı zamanda, bu

yazgı beni tepetaklak etti ama yine de mutluyum. Bunu bilmek bana yetti. Kızım artık güvenli ellerde.”

Biraz daha soldu rengi, ölümün acı gerçeğiyle silikleşti. Onu sonsuzluğa gönderecekti, beklemekteydi. Bir rüzgâr gibi dolandı etrafımda. Büyük bir dikkatle Maha’yı izleyen gözlerimi yine de ondan ayırmadım.

“Sen de rahatla Fegel,” dedi. “Ardında bıraktığın adamın artık bir yolu var.”

“Ne!” diyerek sıçradım olduğum yerde. “Ne söylüyorsun?”

Gözlerini bir kez daha kapattı, bu seferki hepsinden daha uzun sürmüştü. “Söyle!” diye sarstım, “kimi kastediyorsun? Kim? Söyle Maha, dudaklarından dökülsün o kelime, yalvarıyorum, bu kez ben yalvarıyorum sana. Kime açılıyor yolu, kime?”

Beni hiç duymuyormuşçasına gülümsedi.

“Ona beni anlatır mısın, ama bu halimi değil. İsmi sen ver ona, ne de olsa bu senin hakkın, onu emzirip sütünle besleyeceksin. O senin olacak. İlk defa rahatım Fegel, ilk defa huzurluyum.”

Gözleri benden çıkıp boşluğa dalıp gitti.

“Bir tek sana verebilirdim onu, bir tek sana emanet edebilirdim.”

“Maha,” dedim. “Yalvarırım söyle.”

“Gözüm arkada kalmayacak Fegel. Ona sahip çıkacaksın. O büyüyecek. Belki de sana anne diyecek ama beni anlat ona, bir masal gibi olsun. Olağanüstü bir masal. Babasını anlat ona. Kötü kalpli bir şeytan deme, iyiydi de. İyi olmuştu artık. Bizim kötülüklerimizden de bahsetme. Gitmeleri gerekiyordu de. Söyle bir şeyler. Bir masal anlat ona. Bir tek seni dinlesin. Senin sözünden çıkmasın.”

“Maha. Söyle!”

“Büyüsün ellerinde. Kocaman bir kız olsun. Sonra, sonra...”
Sessizleşti.

Kulağımı ağzına dayadım ve gözlerimden dökülen damlalarla onu dinledim.

“Sonra sevsin. O adamı yazgısı bilsin. Marlo onun sevgisiyle senin acını dindirsin. Marlo...”

Sustu. Sonsuz bir sessizlikle sustu. Elimi sıkı sıkıya tutan eli yere düştü. Gözyaşlarım son kez aktı yanaklarıma. Başımı bebeğe çevirdim. Marlo’nun yazgısına... Acısından kurtulacaktı Marlo. Onunla yeniden yaşayacak, nefesine nefes katacaktı. Gözlerinde hüznü görmeyecektim artık, o kiremit gözler aşkla bakacaktı. Maha’nın kızına tutunacaktı, bana değil. Ama beklemesi gerekiyordu. Petra kadar, bizim kadar. Büyüyecekti bu bebek. Yıllar geçecekti ve yolları ayrılrsa da o yazgı onları hiç ummadık bir anda bir araya getirecekti.

Döngü.

Ağladım, Zin’in bakışları eşliğinde hüngür hüngür ağladım. Zaman akıp geçmişti. “Gitmem gerekiyor,” dedim elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken. “Gitmem gerekiyor.”

Doğrulup yerdeki örtüyle Maha’nın üzerini örttüm. Huzurla git, dedim. Huzurla sonsuzluğa ulaş; çünkü kızın artık bana emanet.

Her şey daha bir berraklaştı gözlerimin önünde. Daha bir canlandı. Güçlü bir nefes aldım. Parmenides’in sözleri Maha için vücut buldu dudaklarımda.

‘Kötü bir kader değil sana yaptıran, Tanrı kanunu ile hak!’

Zin’e dönüp “onu sürekli kollarımda tutamam,” dedim. “Başka örtü görüyor musun, sanki her yer kararıyor gibi.”

“Evet,” dedi yerden bir şeyler sökmeye çalışırcasına. Tıslama, zorlanma sesleriyle bir şeyler yırtıp bana getirdi.

“Bunu,” dedi. “Bebeğin altına yerleştir, sırtına dolayıp arkada düğüm atalım, böylece kucağında olacaktır.”

“Tamam,” dedim. “Düğümü sen atabilir misin?”

“Atarım,” dedi.

Bezi altına yerleştirip, büyük bir dikkatle, uyandırmadan doladım ve uçlarını sırtımla kolumun altından çıkarıp Zin'e uzattım. Zin yine aynı tıslamayla bezin ucuna düğüm attı. Çekiştirdim. Sağladım. "Tamam," dedim ona doğru eğilip onu elime alarak. Beli bileğim kadar inceydi.

"Bebeğin yanına gir. Seni de götüreceğim. Bu defteri de al, ona zarar vermesin, bir kenara sıkıştır."

Bir anda ağlamaya başladı. "Hayır," dedim. "Ağlamak yok, bunu dönünce yapalım. Bir film açarız belki, müzik dinleriz, kitap okuruz. Dünyada ağlamak için bolca malzememiz olacak. Ama burada değil."

Hiçbir şey diyemedi. Gözleri bunu yeterince yapıyordu.

Koşar adımlarla ayrıldım mağaradan, bıçak elimde belirdi. Bunu ben istememiştim ama zihnimin bir bölmesi benden ayrı çalışıyor olmalıydı.

Karanlık zemin hiç korkutmadı, girerken nasıl ürkeksem çıkarken o kadar cesurdum. Bu bebek bana güç verdi. Onun geleceği. O Marlo'nun yazgısıydı ve bu bebeği buradan çıkarmak için her şeyi yapardım. Marlo için yapamayacağım şey yoktu. Bunu hak ediyordu. Onun mutluluğu burada, benim kucağında yatıyordu.

Yapmalıydım. Şevkle, istekle, birazcık da hüznle. Evet, hüznle.

Elimde değildi.

Mağaradan çıkar çıkmaz koku yeniden şiddetlendi. Bir sürü şekilsiz varlık dalların, ağaçların, çalılarının arasında kıpırdanıp duruyordu. Beni görür görmez geriye çekilip daha çok gizlendiler.

"Bana!" diye bağırdım. "Bir metre bile yaklaşırsanız ölürsünüz, duydunuz mu, hem de bunu büyük bir zevkle yaparım. Kimse yerinden kıpırdamasın."

Yürüdüm. Adımlarım özenliydi. Gözlerim açılmıştı, sanki ilk defa görüyordum dünyayı. Petra'nın dediği gibi bakmakla

görmek bir değildi ve ben bu sefer gerçekten görüyordum. Ağaçların tepelerinde gizlenenleri, o kırmızı gözlerinin ışıltısını. O pis, mendebur şeytanların kokusunu çok iyi bir şekilde alıyordum.

Ben yürüdükçe o iri kollar önümden çekildi ve yolumu açtı.

“Siz de,” dedim yaklaşan sarmaşıklara hitaben. “Buradaki herkes, beni iyi dinlesin. Çalı çırpı dinlemem, bu bıçağın gazabından kimse koruyamaz sizi, anladınız mı beni? Geriye çekilin.”

O devasa kolların hışımla çekilişi vardı ki ayaklarımın önünden, doğrusu görülmeye değerci. Milyon yıllık, olduğı yerle bütünleşmiş ağaçlar zeminden kayarak uzaklara itiliyorlardı. Önüm ilk defa hiç olmadığı kadar açıktı. Öfkem giderek arttı. Zerre kadar korku duymuyordum. Biliyordum artık onların neyle beslendiğini. Korkuyla besleniyordu, acıyla. Acı duymuyordum. Ne acı, ne de korku. Buradan çıkacaktım.

“Böyle,” dedim sessizce. “Böyle akıllı olun ve çekilin önümden.”

Kaçışanlar, ağlaşanlar, inleyenler. Hepsi de bir halka gibi kuşatmıştı beni ama hiçbirisi de yaklaşmıyordu. Etrafımda dönüp duruyorlardı. En çok da arkamdan gelenler vardı, umutlarını yitirmeden, acaba Fegel zayıf düşer mi, korku duyar mı diye ayağıma yapışan bir sakız gibi sürükleniyorlardı benimle.

Yapmayacaktım. Asla.

“O kadar emin olma.”

Zin kafasını daha çok gömmüştü. Sesin olduğı yöne döndüm. Arkamda değildi o kişi, bıçağı havaya kaldırdım. Kendi etrafımı turlayıp yeniden önüme döndüğüm sırada tam olarak karşımda duruyordu.

Bir adım geriledim ama yenilmeyecektim. Dimdik tuttum omuzlarımı, başımı milim eğmedim ve onun gözlerine baktım.

“Hâlâ sesli düşünüyorsun Fegel. Ama ben seviyorum bu özelliğini. Herkes gibi bana da sevimli geliyor.”

“Hazul,” dedim şaşkınlığımı gizleyerek.

“Ne kadar da güçlü görünüyorsun. Seni tanımasam neredeyse inanacaktım, ama tanıyorum seni.”

O kadim ağaçların devasa kollarını andıran elbisesi bir yılan gibi yerden itibaren kıvrılmış, tüm bedenini sararak kollarına doğru dolanmıştı. Bir kıyafet gibiydi üzerinde. Onu tamamlayıp ayakta tutuyordu. Bir insan vardı karşımda, kıyafetini görmezden gelirsek her şeyiyle insan. Saçları ateş kırmızısı. Gözleri de bir o kadar kömür karası. İncecik kaşlarının altındaki göz yapısı oldukça güzeldi. Elmacık kemikleri, hafif sivri yüz yapısıyla zarif bile diyebilirdim.

“Demek,” dedim bıçağım havada. “Hazul böyle görünüyordu. O canavarın aksine bu halini tercih ederdim. Neden istediniz ki öylesine korkunç bir yaratığa dönüşmeyi?”

“Bunu bilemezsin,” dedi. “O korkuyu bilemezsin sen.”

“Bilirim,” dedim. “Sevdiğin bir şeyi kaybettiğini düşündüğünde aklını alır bu korku. Seni boğar, soluk aldırılmaz, ayakta tutmaz. Köşe bucak saklanırsın, kendinden kaçarsın adeta. Onu bulana dek geçmez bu korku, onun olana dek geçmez. Ben de öyleydim. Onu kaybettim ve hayatım boyunca da ona ulaşmaya çalıştım. Sonunda savaşı biz kazandık ve korkularımdan tamamen kurtuldum.”

“Gerçekten öyle mi?” dedi o dönen ağaç kollarıyla bana doğru itilip. Çıkardığı ses bir yılanın hışırtısına benziyordu. Islak, tiksindirici.

“Korkularından kurtuldun mu? Artık korkmayacak mısın?”

“Hayır,” dedim. Son derece ciddiymi idiydim. Elim titremiyordu. Dizlerim ilk defa beni böylesine dik, sapasağlam ayakta tutuyordu.

“Gavino Petrarca,” diye fısıldadı. Hem de öyle bir fısıltıydı ki, bütün bir ormanı kuşatıp en son kalbime bir bıçak gibi saplandı. “Ne ihtişamlı bir âşık, ne muhteşem bir adam. Varlığımı gözümü bile kırpmadan harcayacağım kadar

hayrandım ona. Acısına tutkun. Ne dev, ne inanılmaz bir sevgiydi kalbinde taşıdığı. Yeri göğü kıskandırdı. Bütün varlıkları yerinden etti bu aşk. Hepimiz tepetaklak olduk. Ezeli varlığımız heba oldu bu aşk yüzünden. Sonra da Valek’le Maha. Ne yazık değil mi? Kim var kim yok silip süpürdünüz. Bütün acıyı kendinize mâl edip bizlerin acısını görmezden geldiniz. Gerçekten Fegel, gerçekten çok acı.”

“Kes sesini Hazul. Çekil karşımdan. Yaşamak istiyorsan çekilsen iyi edersin.”

Bir anlık alaycı ifadesinin ardından gülümsemeye başladı, sonra o gülümseme kahkahalarla tamamlandı. Yeniden ormanı cınlatmıştı, etkisi bu sefer mideme ulaştı.

“Beni öldürebilir misin Fegel?”

Biraz daha yaklaştı. Artık aramızdaki mesafe bir metre kadardı. Bakışlarım koynumdaki bebeğe kaydı. Hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Buradaki çirkinlikten tamamıyla habersizdi.

“Muazzam değil mi? Güzel olmalı. Henüz onu görme şerefine erişmedim ama birazdan erişeceğim, çünkü buradan çıkmak istiyorsan o sıçanla birlikte, o bebeği bana vermelisin. Bir de defteri elbette.”

“Asla,” dedim. “Asla. Onun yazgısı burada değil.”

Tedirgince gerildi. Yüzü inanmadığım birtakım korkunç şekillere girip yeniden düzeldi.

“Onun yazgısı benim!” diye kükrediğinde bütün bir orman korkudan titremişti. Kalbim tekledi bir an için, sonra aynı sakinlikle atmaya devam etti.

“Bırak onu Fegel. Bırak ve kocana dön. Çocuğuna dön. Hepsı delirmiş durumda. Kimse onları zapt edemiyor. “

“Biliyorum,” dedim. “En azından öyle olduğuna eminim. Peki, seni bekleyen kim var Hazul? Merid mi? Söylesene nerede o? Neden yanında değil? Neden sahip çıkmıyor sana? Neden saçmalıyorsun bu kadar, neden durmuyorsun?”

“Asıl senin durman gerekiyor. Elimizdeki her şeyi aldın. Sahip olduğumuz ne varsa.”

“Ben istemedim,” dedim. “Eğer bir yolu varsa geri alın. Bütün yetenekleriniz sizin olsun. Zamanla oynamak umurumda bile değil. Benim sahip olduğum çok daha değerli bir şey var. Daha doğrusu iki şey. Bu yüzden senden aldıklarımın hiçbir değeri yok benim için.”

Dudakları öfkeyle kasıldı. Kolunun teki öyle bir hızla savruldu ki üzerinden saçılan yapraklarla korkunç bir tokat yemişçesine yerde sürüklenip bir ağacın gövdesine çarpana kadar da durmadım. Bebek kıpırdandı, şükür ki zarar görmemişti. Uyumaya devam ediyordu. “Lütfen,” diye fısıldadım Zin’e. “Uyanmasına izin verme. Ninni biliyorsan kulağına ninni söyle. Bir şeyler yap.”

Başını salladı.

“Ve oradan sakın çıkma.”

Hazul etrafımda dönüp duruyordu. Bütün ağaçlar onun emrindeydi ve çarptığım ağacın kolları etrafımda dolanmaya çoktan başlamıştı. Bıçağı sertçe kolun tekine sapladım. Sonra da kestim. Üstünde barınan yaratıkları kaçırarak bir çığlık yankılandı. Doğruldu ve bıçağı ağacın gövdesine saplayıp boydan boya yardım. Çığlık daha çok yükseldi. Hazul benden gittikçe uzaklaşmaktaydı. Etrafımı saran her şeye salladım bıçağı. Kulaklarımı rahatsız etmiyordu bu çığlıklar, bu yankılar dünyanın en hoş müziği gibi geliyordu bana. Öfkem büyüdü, büyüdü, kendimden taşıp ormana doluştu. Önüme gelen her şeyi yakıp yıktım. Devirdim, parçaladım. Yağmaladım. Ta ki Hazul karşımda o sinir bozucu sırtışı kesene kadar. Dalları giderek kayboldu. O kollar elbisesinden teker teker yere düşerken “dur!” dedi. “Bırak o bıçağı.”

“Seni öldürebilirim Hazul. Bugün burada, ilk defa merhamet sahibi değilim. Bu bebeği buradan çıkarmak için seni bile yok ederim. Tanrı’nın ne diyeceği umurumda olmaz. Bu bıçağın

yok ettiği hiçbir varlığın mesuliyeti yok ne de olsa. Sen de diğerleri gibi arada kaynarsın.”

Ağağlar geriledi. Etrafımdaki her şey giderek küçölüp yok oluyordu. Sesler uzaklaştı. Meydan boş bir alana döndü. Uçsuz bucaksız, kurak bir vaha. Ama karanlık yine de her yere hâkimdi.

“Her şey yaşıyor burada değil mi?” dedim. “Hepsi canlı.” Yere çöküp bıçağı toprağa saplayıp birazcık sürükledim. O zift zeminden de yayılmaya başlamıştı. Tam da tahmin ettiğim gibi.

Hazul’a attığım her adım onu benden uzaklaştırıyordu.

“Buradan çıkacağım,” dedim. “Biliyorsun, boşuna direniyorsun.”

“Benden her şeyimi aldın, onu bırak bana. Beni teselli edecek tek şey o.”

“Hayır,” dedim. “O bana ait. Yolumdan çekil Hazul. Bana ait olan şeylere el uzatmaktan vazgeç. Aksi halde o güzelim gözlerinden akan yaşı bakmam, hiç de acımam.”

“Seni tanıyordum,” dedi gittikçe solan yüzüyle. “Tanımıştım hâlbuki.”

“Bu anne olmadan önceydi. Artık bambaşka bir Fegel var karşında. Öfke duyabilen, gerekirse acımasız. Petra kadar ölümcül. İçinde bir zehir barındıran bir kadın var bugün karşında. Yenilmeye mahkûmsun Hazul. Bu yüzden oyalama beni ve çekil.”

“Hayır, hayır!” diye sayıkladı. “Bırakamam, böyle elini kolunu sallayarak çıkamazsın buradan. Bir şey vermelisin bana, bir şey almalıyım senden. Duydun mu beni, ancak öyle gidebilirsin.”

“Sana verecek hiçbir şeyim yok.”

“Var,” dedi gücünü toplayıp yeniden yaklaşarak.

“Bana göster. Merid’in nerede olduğunu. Onu kaybettim, birbirimizi kaybettik. Ancak böyle dinerim Fegel. Ancak böyle

dururum. Aksi halde başına bela, tebelleş olurum, durmam. Durmam, anlıyor musun beni?”

“Merid’i mi kaybettin?” dedim yüzümdeki keyif ışıltısına engel olamayarak. “Bunu Tanrı istedi. Sizi o ayırdı, öyleyse kendin arayacaksın. Kendin ara Hazul, tıpkı benim yıllarca onun yolunda heder olduğum gibi sen de yan bu acıyla. Ne de korkaksın böyle! Acı çekmek mi korkutuyor seni? Bu yolda yorulmak mı? Bu bir musibet değil, bu bir felaket değil. Bu bir şans. Tanrı size bir şans daha verdi. Sizleri ayırdı ki bir dönüşünüz olsun O’na. Aksi halde ne işe yararsınız felaketten başka?”

Yüzünde güzellik namına hiçbir şey kalmamıştı. Saçlarının o görkemli kıvrımları sönmekte olan bir ateşin alevlerine dönmüştü. Gözlerinin siyahı değersiz birer kömür parçası. Hazul gittikçe tükeniyordu.

“Onu bulmak mı istiyorsun Hazul, o zaman ara.”

Adımları geriledi, geriledi ve geriledi. Acı bir çılgılık eşliğinde duyulan patlama etrafa simsiyah küller yağdırdı. Bebeğin örtüsünü çekiştirip öne doğru eğildim. Küller o kadar yoğun ki göz gözü görmüyordu. Koku azaldı, onun yerini güzel kokular aldı. Yaşamın, hayatın tam da ortası.

Kolumu gözlerimin önünden çektiğimde kalabalık tam olarak karşımda duruyordu. Petra şaşkınlığını yıkıp o şimşek hızıyla hemen yanıma buldu. Beni kollarına alıp göğsüne bastırırken onu güçlükte iteledim. Beni fark etmiyordu bile. Soluksuz bırakana kadar sıkıyordu. “Dur,” dedim boğuk çıkan sesimle. “Geri çekil, ona zarar veriyorsun.”

Kimse duymuyordu beni. Herkes tebrik ediyor, alkışlıyor, kurtulduk naraları atıyordu. Bütün gözler gözlerimdeydi ve kucağımdaki şeyin zerre kadar farkında değillerdi.

“Susun!” diye haykırdım. Petra hâlâ bağıırıyordu bana. Bir yandan mutlu, bir yandan korku dolu, bir yandan da öfkeli.

Hepsi bir olmuş bana ne şekilde davranacağını bilemiyor haldeydi.

Kollarımı ondan kurtarıp kalabalığı karşıma alarak geriye çekildim. “Bekleyin,” dedim ellerimi teslim olurcasına havaya kaldırarak. “Bakın, burada bir şey var. Kucağımda. Lütfen sesinizi kesin.”

Gözler büyüdü, hayretle de açıldı. Herkes buradaydı. Tanıdığım tanımadığım herkes. Kocaman orman onlarla dolup taşmıştı. Deyim yerindeyse mahşer yeriidi.

“Bu Maha’nın bebeği. Bir kız. Onu yanımda getirdim. Hazul’a vermedim, duydunuz mu beni? Onu yanımda getirdim. Sessiz olmanız için yalvarıyorum çünkü uğultunuz onu korkutuyor. O bir insan. Tamamıyla insan. Anlıyor musunuz, dinliyor musunuz, böyle bakmayın.”

“Nasıl?” dedi Petra Marlo’yla yan yana durmuş, “nasıl verdi onu sana?”

“Uğraştım,” dedim. “Veremezdim. Maha’ya söz verdim. O artık benim sorumluluğumda. Eğer herkes buradaysa, lütfen, dikkatinizi verin ve beni iyi dinleyin. Bu bebek Valek’le Maha’nın bebeği. Masum bir insan yavrusu. Ölümsüz değil. Gelişimi normal bir insan gibi olacak. Bu yüzden ona hayatı boyunca eşlik edecek olan bizler, hepinize sesleniyorum. Ona sahip çıkalım, göz kulak olalım. İster istemez karşısına çıkacaksınız. Belki bir kaldırım, belki bir köşe başı. Onu tanıyın, bilin ve yardımcı olun. Lütfen.”

Sessizlik uzunca bir süre daha devam etti. Mel ve diğerleri Paracelsus’un çantasından atlayıp bana doğru yaklaştı. İlk kıpırdayan onlardı. Diğerleri buzlarını çözememiş olmalı ki hâlâ gözlerindeki hayretle dikilmekteydi. Bakışlarım Paracelsus’un hemen yanındaki Villanova’ya kaydı. Ondan önce yapmam gereken bir şey daha vardı; Nesya’nın defteri. Yerinden çıkarıp ona vermesi için Giovanni’ye uzattım,

defterini alıp çantasına koydu. “Bundan sonra ona daha iyi sahip çık ve mümkünse de ölme.”

Hafifçe gülümsedi benimle birlikte.

Sonra yeniden Villanova’ya döndüm. “Sana,” dedim ona hitaben. “Sana da bir şey getirdim. Sana ait olan bir şey. Ama onu sana vermeden önce bana bir söz vermeni istiyorum.”

Daha çok şaşırdılar. Bugüne kadar hiç kimseyi, özellikle de böyle devasa bir kalabalığı bana böylesi bir şaşkınlık içinde bakarken görmemiştim. Yine de heyecanımı en iyi şekilde bastırıyordum.

Başını salladı Villanova.

“Ona sahip çıkacaksın, çünkü o kendinden büyük davranarak benim hayatımı kurtardı. Başıma çok kötü şeyler gelebilirdi, gelmediyse onun sayesinde.”

Başımı eğdim ve “hadi Zin,” dedim. “Çık yerinden.”

“Zin mi?” diye haykırdı. Zin başını uzatıp korkuyla etrafa baktı. Hâlâ çıkamıyordu yerinden, korkuyordu.

“Bak,” dedim, “kardeşlerin de burada, onlarla tanışmak ister misin?”

Başının yarısı dışarıda, elleriyle bezi kavramıştı. Bu hali beni güldürmeyi başardı. Elimi içine daldırıp onu oradan çıkardım ve yere bıraktım. Mel hemen elini uzattı. Tokalaşmak tam da onlara göreydi.

“Dağılılabilirler,” dedim Petra’ya dönüp. Giovanni “ben hallederim,” deyip gözden kayboldu. Sonraki dakikalar da kalabalık gittikçe azaldı. Ortalıkta kimse kalmayana dek bekledim. Biz bize kalıncaya dek.

O süre boyunca ileri geri yürüyüp bir an olsun yerimde durmadım. Bebek de uyanmadı. Arada örtüyü aralayıp nefes alıyor mu diye bakıyordum. Korkuyordum ona zarar gelmesinden. Bir şey olacak diye ödüm kopuyordu. Yine bölünecekti Fegel, yine parçalara ayrılacaktı. Artık sorumlu

olduğu bir şey daha vardı. Kahretsin, nasıl yapacaktı bu kıskanç adamla?

“Fegel! Dur artık!” dedi kolumdan tutup beni kendine çekerken. “Söyle bana, neler oldu orada?”

“Lütfen,” dedim ona ve diğerlerine tek tek bakıp. Hypatia ve Nesya hâlâ kıpırtısızdı. Patrizio da öyle. Giovanni ve Marlo’nun yüz ifadeleri neredeyse bir ikiz kadar benzerdi. Petra’ysa öfkeyle şefkat arasında bocalayıp duruyordu.

Bıçağını ona uzattım. “Al,” dedim. “Daha fazla bunun yükünü taşıyamayacağım.”

Bıçağını elimden alıp ortadan kaybetti.

Örtüyü aralayıp “yaklaşın,” dedim en yorgun halimle. Ayakta duramıyordum artık.

Hepsi aynı merakla yaklaştı.

Yüzünü açtım ve onlara gösterdim. Hâlâ en derin, en huzurlu uykusundaydı.

Gülümseyen gözlerimle başımı yeniden onlara kaldırdım.

“Ne kadar sağlıklı değil mi? Yeni doğmuş bir bebeğe göre oldukça iri. Dante böyle değildi.”

Marlo yüzünü kırıştırıp bir adım geriye çekildi. O an hepsi normale dönmüştü.

Nesya “kucağıma alabilir miyim?” dedi. “Tamam,” dedim Petra’ya bakıp, “sırtımdaki düğümü çözebilir misin?”

Homurdanma eşliğinde düğümü çözdü. Pislik içindeki örtüyü ona dolayıp Nesya’ya uzattım. Üzerim sırlıslam olmuştu yine. Petra bu emzirme için ayrıca kükreyecekti. Neyse ki değiştirebileceği bir şey değildi. Engel olamayacaktı bana. Zincirlese bile.

“Eve gidelim,” dedim. “Orada konuşalım. Hepiniz gelin.”

Petra’nın kollarında onun karanlığıyla savrulurken kısa bir an sonra evimdeydim. Sonsuz bir huzur ve rahatlama eşliğinde kendimi koltuğa bıraktığımda Dante koşarak, tahta zeminde adımlarının yankısıyla geliyordu bana. Yorgunluktan bitap

düŖŖen kollarımı ona sarmak için kaldırdım. Kokusunu içime çekip boynundan öptüğümde ağlamaya başladı. Çocuklar gibi hıçkırıyordu.

“Lütfen,” dedim. “Bugün için gözyaşı istemiyorum.”

“Anne,” dedi o küçük Dante’ye dönerek. “Neden geciktin, çok korkuttun beni.”

“İyiym,” dedim. “Baksana, hiçbir yerimde bir Ŗey yok.”

“Ŗu haline bak,” dedi. “Neren iyi? PeriŖan haldesin.”

“Sadece kirliyim,” dedim.

Uzunca bir süre bırakmadı beni. Kendimi ondan zorlukla çekip elimi Petra’ya uzattım. Atacak tek bir adım için takatim yoktu. “Lütfen,” dedim. “Banyoya taşıyabilir misin?”

Kolunun altında odaya girdim. Bir Ŗeyler söylüyordu ama o kadar bitkindim ki tek kelimesini bile anlamıyordum.

Küvetin suyu dolana kadar onu izledim. Öfkesini, çatılan kaŖlarını.

“Tamam, bırakabilirsin artık. Ağzına geleni de söyle ama bu Ŗekilde yaşı kadınlar gibi dırdırılanıp durma.”

“Komik değıl,” dedi ben gülerken.

“Komik,” dedim. “Lütfen, kıyafetlerimi de çıkar, söz veriyorum hepsinin acısını çıkaracaksın.”

Küvete girdiğim an suyun verdiğı rahatlık az önce yaşıdığım her Ŗeyi silip atmıŖtı. Gözlerimden, zihnimden, her bir anımdan kazınarak çıkıyordu. Maha’nın o hali. Korkunçtu ama unutmalıydım. İleriye gidebilmek için geride bıraktıklarımın yasını tutamazdım. Yapamazdım. Maha için yapabileceğim tek Ŗey kızına sahip çıkmaktı.

Gözlerim kapalı, suyun içinde uyumak üzereyken Petra’nın nazıkçe yüzümde dolaŖan parmakları yüzünden tüylerim diken diken olmuŖtu. Gözlerim açıldı ve uykum benden sonsuza dek uzaklaŖtı.

Yüzümün kirlerini temizliyordu.

Özenle, dikkatle, bir anne şefkatiyle. Sahip olduğu her şeyle. En çok da aşkla. Verebileceği her şeyi yığıyordu önüne, al diyordu. Hepsi senin.

Elimi yanağına götürdüm ve hafifçe okşadım. “Kızma bana ne olur. Her şeyi anlatacağım, o âna kadar hepsini ertele. Şimdilik sev beni, sonrasında istediğin kadar ceza verebilirsin.”

“Hiç şüphelen olmasın,” dedi. “Hiç şüphelen olmasın.”

Üzerimi onun yardımıyla giyinip bahçeye çıktım. Hepsi masanın etrafını kuşatmıştı. Marlo’nun bakışları direkt olarak üzerimdeydi. Onun bakışlarından kaçınıp Nesya’nın kucağında pışpışladığı bebeğe bakıp “uyandı mı?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “Bakınıp duruyor.”

“Acıkmış olmalı, bana ver,” dedim. “Emzireceğim.”

O anki uğultuyu alize bile çıkaramamıştı bugüne kadar. Petra yanımda “ne münasebet!” diye haykırdığı an bebek korkuyla ağlamaya başladı. Doğruca kucığıma alıp sallamaya başladım.

“Canavarlığını zapt et Petra. O daha bir bebek.”

“Umurumda bile değil. Onu kurtarmış olman emzirebileceğin, onunla ilgilenebileceğin anlamına gelmez. Çabuk bırak onu.”

“Yine yapıyorsun,” dedim adımlarım gerilerken. Nesya önüne dikildi. Onun önüne de Hypatia.

“Lütfen,” dediler aynı anda. “Onun yardıma ihtiyacı var.”

Kadın dayanışması.

“O zaman alın götürün, gözüm görmesin. Başımıza açtıkları onca beladan sonra bir de veledine mi bakacağız?”

“Petra, ileri gidiyorsun. Bu kelimeyi ben kullansam üç gün cezalandırırsın, senin ağzına hiç yakışıyor mu?”

Dişlerini sıkıp kendi etrafında döndü ve hem Nesya’yı hem de Hypatia’yı devirip önüne dikildi. Adımlarım geriliyordu.

“Biriniz onu durdurun,” dedim. “Marlo, durdur onu.”

Marlo önüme bir duvar gibi gerildiğinde ilk defa onların kavgasını kullanabilirdim.

“Çekil karşımdan,” dedi. “Ona yaklaşmaktan men ederim seni.”

“Sıkıysa et,” dedi Marlo. O an güzelim bahçemizde ne var ne yoksa altlarında kaybolup gitti. Onların karanlığına iki karanlık daha karıştı. Babasıyla, yeğeni. Kıkırdamalar, küfürler havalarda uçuşurken “koşun!” dedim Nesya’yla onu yerden kaldıran Hypatia’ya. Dante de bizimle sürüklendi. Hemen içeri girip şarteli indirdik.

Koltuğa geçtiğim an yanıma sıralandılar. En çok da Dante. Bebeği emzirmeye başladığımda ağlamasını ancak kesebilmişti. Hırıltılar, söylenmeler... Evet, çıkardığı sesler bunlardı. Sanki kızıyordu bana, azarlıyordu. Hep birlikte kahkaha attık. Dante parmağını ona uzattığında bebek onun parmağını elinin içine alıp güçlüce sıktı.

“Bırakmıyor,” dedi. “Tam bir savaşçı.”

“Evet,” dedim, “tıpkı annesi gibi. Onun için savaştı ve sonunda o savaş kazandı.”

“Kaybetti,” dedi Nesya.

“Hayır,” dedim kararlı bir bakışla. “Kazandı. Orada yaşananlar baştan sona delilikti ama gerekliydi de. Hepsi kaderin, yazgının bir parçasıydı. Oyun bitmedi Nesya, oyun devam ediyor ve hiçbir zaman da bitmeyecek. Yeni oyuncular dahil olacak, yeni kurallar, yeni yazgılar ama bizimle birlikte devam edecek. Bu bir döngü. Hepimiz halkaya tutunmuş durumdayız. Maha’nın kızı da.”

“Emziriyorsun,” dedi. “Sütün kesilmedi bu güne dek. Onu mu bekledi?”

“Evet,” dedim. “Görüyorsun değil mi? Hiçbiri bizim elimizde değildi. Bunca zaman o süt poşetlerini depolarken aslında çok mühim bir şeye hizmet ediyorduk. Bu bebeğin kısmetine. Onun geleceği, olacaklar, bizden habersiz sıraya

konmuştı. Sadece yaşadık. Oyunu kurallarını bilmeden oynadık. Kazandık Nesya. Maha kazandı. Ölümleri bir bitiş olamazdı.”

“Peki,” dedi Hypatia. “Adı ne olacak?”

Hiç düşünmemiştim. Bakışlarım Dante’ye kaydı.

“Neden annesinin adını yaşatmıyorsun?” dedi. “Maha olsun. Eminim o da bunu isterdi.”

“Seçimi bana bıraktı,” dedim. “Maha olsun mu gerçekten?”

“Olsun,” dediler hep bir ağızdan.

Petra’nın kapıyı kırma girişimleri başarısızlıkla sonuçlanınca yeniden kavga etmeye başladı. Öfkesi onu terk edene kadar içeri almayacaktım onu.

O süre boyunca içeride keyfimize baktık. Yemekler yapıp, yedik, içtik, güldük, sohbetler ettik. Bebek Maha kucaktan kucağa dolaştı, en çok da Hypatia sahiplendi onu. O baktı öylesine ışıldayan gözleriyle.

Onlara bütün olan biteni anlattım. Yalnızca tek bir şeyi kendime sakladım.

Marlo’yu.

Söylemeyecektim. Tıpkı Dante’nin bilmediği gibi. Sadece Nesya’nın ona olan hisleri zannedecekti ve bunun rahatlığıyla yoluna devam edecekti. Bu sır bende kalacaktı. Dayanamazsam Petra’ya söyleyebilirdim ama onun dışında bir başkası... Bir başkası.

Kahretsin. Francesca.

O bilmeliydi. Bir tek o bilmeliydi. Petra değil, başkası değil. Bir tek Francesca.

“Anne,” dedi Dante endişeyle. “Sanırım babamın öfkesi dinmeyecek. Ne dersin, içeri alalım mı artık?”

“Bence de,” dedi Hypatia. “O öfke seni görmedikçe daha çok artacak.”

“Peki,” dedim tırnaklarımı kemirerek. “Aç bakalım.”

Şartel kalktığı an Petra saniye sürmeden karşıma koyu bir duman tabakasıyla birlikte dikildi ve beni kapıp bir anda gözden kayboldu.

Başım beladaydı.

Sürüklendik, sürüklendik, sürüklendik. Sandım ki sonsuz bir yol kat edip dünyadan çıkarak bulunduğumuz sistemi bile aşmış gittik. Ayaklarım yeniden yere ayak bastığında neyse ki korktuğum gibi olmamıştı ama korkmak için başka sebeplerim vardı.

“Fegel! Sonsuza dek adını bağırsam gelemem kendime. Beni delirtmeye mi çalışıyorsun? Söyle! Amacın ne senin?”

“Sakin ol,” dedim ellerimi ona doğru uzatarak. Bileklerimi kavrayıp beni hızlıca sarstı.

“Üç gündür o cehennemdesin ve çıktığın halde şu lanet...” Dışlerini sıkıp yanlış bir şey söylememek için epey direndi. Başını hızlıca salladı. Alnı kırıştı, kaşları çatıldı. Gittikçe canavarlaştı Petra, zıvanadan çıktı.

“O gözlerini çevirip bir kez bana bakmadın Fegel. Çileden çıktım dışarıda. O bıçak sende olmasaydı hepsini yok etmişim. Dışarıda ne varsa herkesi, anladın mı beni, kim var kim yok hepsini. Üç gün. Koskoca üç gün orada ne yaptın, başına neler geldi haberim yoktu.”

“Üç gün mü?” diye fısıldadım. “Hâlbuki saatler geçmiş gibiydi. O zaman Maha’nın bebeği üç günlük olmuştur.”

“Maha’nın bebeğinden başlatma şimdi!”

“Bu aralar terbiyende ciddi sorunlar var.”

“Fegel!”

“Tamam,” dedim gülümsemeye çalışıp. Elleri bileklerimi kavramış öylece havada tutuyordu. Onun öfkesi artık hoşuma gitmeye bile başlamıştı. Tahrik bile ettiğini söyleyebilirdim.

“Ne? Neden öyle bakıyorsun?”

“Hiç,” dedim omuz silerken. “Seni çok özledim.”

Diktiği omuzları düştü. Kaşları gittikçe düzeldi ve sonunda karşında tamamen yenildiğinin sinyallerini verdi. Bileklerini bıraktığında kollarımı usulca sırtına doladım ve ellerimle yavaşça okşadım. Kokusunu içime çektiğimde dünyalar benim olmuştu.

“Kızma,” dedim. “Yani kız ama sonra sarıl bana, öp beni. Senin olayım her defasında. Hep böyle bak bana, hep böyle sev.”

“Fegel,” dedi kısılan sesiyle. “Beni çok korkuttun.”

“Biliyorum,” dedim. “Özür dilerim. Ama sonsuzluğa giden o yolda yapmamız gereken çok önemli bir şey daha vardı. Bu seferlik Kral kuş yine bendim. Yuvamı korudum. Düşmanlardan uzak tuttum. Artık bize zarar veremeyecek.”

Geriye çekilip yüzünü ellerimin içine aldım ve bakışlarımı sağa sola kaydırdım. “Burası,” dedim sessizce, “çok ürkütücü bir orman. Evimize gitsek?”

“Evimizde bize bir yer kalmadı Fegel. İnsanların içinde yaşamayalım diyorum ama sanırım insanların içinde daha çok yalnız kalabiliriz. Bir de başıma bebek çıkardın!”

En sevimli halimle gülümseyip onu kendime çektim, dudaklarında eriyip tükenene kadar beni öpmesine izin verirken gıkımı bile çıkarmadım. Ne nefes aldırdı ne de kıpırdamama izin verdi. Sonsuzluk gibi gelmişti bu öpücük. Bugüne kadarki en şiddetli, en tutkulu olanı. İlk öpücüğünden bile daha sarsıcı, daha acı verici. Aynı zamanda huzur.

Dudağımda bıraktığı bir damla kanla geriye çekildi ve “özür dilerim,” dedi.

“Hiç önemli değil. Özür dileme.”

Alnını alnıma yaslayıp parmağını kanayan dudağıma bastırdı ve “bağışla,” dedi. “Canını yakmak istemedim.”

“Tamam,” dedim başımı göğsüne yaslayıp sakinleşmesine fırsat verirken. Bu duygu yoğunluğu en çok onu yormuştu.

Saçlarımı okşadı, kokladı. Başımın üzerinden öptü. O süre boyunca benimle istediğini yapabiliirdi. Yapmadı, sadece sarıldı, öptü ve özlemini giderdi.

“Yorgunum,” dedim fısıltıyla. “Kollarında uyut beni. Kokun huzur versin bana, o cehenneme dair ne varsa üzerimden silip atsın.”

Kucağına alıp yeniden sıçradı. Bu sefer o korkunç hızını kullanmadı. Yavaştı, zarıftı. Rüzgârla birlikte yarıştı. Yüzüme ılık ılık vuran o esintiyle göklere çıkardı. Gözlerimi kapatıp elimi göğsünün üzerine bıraktım. Kulağım atışını duyamadığım kalbindeydi. İçimde aşkı, ruhuma bıraktığı esenlikle.

Hiçbir uyku bu kadar keyif veremezdi.

Sarılan Hüller

Maha'nın ilk haftası Petra'nın kötücül bakışları arasında geçti. Nesya defterini alıp bir süreliğine uzaklara gitmek zorunda kalmıştı. Defterin yarattığı hasarı dünyayı yeniden turlayarak tamir edecekti.

Ona anlattım. Orada yaşadığım her şeyi. Marlo'nun durumu hariç tek bir satır atlamama izin vermedi. Maha'nın ne halde olduğu, bana söyledikleri... Zin'in beni o yaratıktan kurtardığı. Bir ara ona hediye göndermeyi bile teklif etmişti. Artık şaşırtmıyordu beni. Bana dair hiçbir şey şaşırtamazdı.

Yine de kabullenmiyordu bu bebeği. Zerre kadar merhamet duyup Maha'nın içler acısı haline acımamış, üzülmemişti. Bunu çatık kaşlarını izlerken anlamıştım.

Bilseydim, diyordu. O torbaların tekini bile saklamazdım. Maha'nın bebeği içeceğine çöpe gitsin daha iyi.

Ama istediği kadar söylenebilirdi, bu cümleyi günde yüz kere tekrarladığını varsayarsak beni korkuttuğu ya da caydırdığı söylenemezdi. Ona bakmaya devam edecektim. Belki sürekli yanında olamayacaktım ama bir şekilde göz kulak olacaktım.

Bir gölge. Tıpkı benim sahip olduğum gölgeler gibi, o da kendine bir gölge edinene kadar onun gölgesi ben olacaktım.

Şimdi yapmam gereken son bir şey kalmıştı. Konuşmam gereken bir kişi. Francesca.

Bu yüzden şehre dönmüştük. Petra'ya rica ettim. Elbet içine yalan doluşturduğum bir sürü yalvarışım da olmuştu, sırf onu

merak ettiğim, vicdanımın rahat olmadığı ve konuşmak istediğim gibi bir ton palavralar atarken Petra'yı inandırdığım da bir gerçektir. Dante'yi aileme bırakıp aynı şekilde bebeği de anneme teslim ettikten sonra kısa bir süreliğine de olsa içim rahat ayrılacaktım buradan. Benim bir görünüp bir kaybolmamı kanıksamış komşularımız için de yalan uydurmaya alışmış annemle babam, onlar için de bir yalanı kolaylıkla uyduracaklardı.

Dinleniyordum. Diniyordu bütün acılarım. Tanıdığım, bildiğim bu yollardan geçerken geçmişin bıraktığı anıları da avuçlarıma biriktirip ilerlemeye devam ediyordum. Hepsine ihtiyacım vardı. O anılardı, o acılardı Fegel'i Fegel yapan.

Köyün devasa giriş kapısında bıraktı beni. Başımı kaldırıp gökyüzünü delen ağaçların görkemli güzelliğini izledim bir süre. Hepsini sindire sindire yapacaktım. Attığım her bir adımın anlamı olacaktı. Ölümsüz Fegel'in bu köye ilk adımındı bu. Diğer Fegel'ler insandı. Güçsüzdü, zayıftı. Güçlü Fegel'in, görebilen Fegel'in gözleriyle baktım bugün. Ağaçların dallarında şakıyan kuşlar, uçuşan birkaç beyaz benekli kelebek, kaçışan bir iki yaban tavşanı, ağaçkakanların ormanda yarattığı akis ve ben de dahil olmak üzere hepimiz bir bütünün parçalarından ibarettik.

Köyün parke taş döşeli yollarına ayak bastığımda keyfime diyecek yoktu. Geçmiş bir film şeridi oldu karşıma dikildi. O ilk gün. Petra'yla o tanımadığım ölümsüz kalabalık eşliğinde içeriye girişim ve korkudan deliye dönüşüm. Hayranlık içeren bakışlarım ve hiçbir şeye anlam verememişim. Şimdi görüyordum. Şimdi tanıyordum. Şimdi kalbimde bambaşka, görülmemiş bir aşk taşıyordum. O günün aksine bugün farklıydı.

Evlerin önüne sıralanmış heykeller hikâyelerini anlatmaya devam ediyordu ve ben bugün ilk defa dinliyordum onları, ne

söylediklerini işitiyordum. Sağır değildim hikâyelerine, acılarına. Acıklı bir şarkı barındıran ifadelerine. Kör değildim.

Köy meydanı, beni binbir duyguyla pervane gibi çevirmiş ve çilecilerin çemberi gibi o ateşin içine atarak küle dönene dek yakmıştı. Bugün topluyordum o külleri, tek tek, büyük bir özenle. Toplayıp yeniden kendimi yaratıyordum. Marlo'yu bırakıyordum bugün. Kalbimde ona dair ne varsa külleriyle birlikte kazıyordum. Ayaklarıma yapışanlarla birlikte. Tozunu toprağını savuruyordum.

Zindan kapısında bekleyişim. Tıpkı o gün gibi. Ne kadar zaman geçerse geçsin hâlâ tazeydi anısı. Capcanlı, karşıma dikilmişti. İşte buradan ağlayarak çıkıyordum. Marlo'ya veda etmiştim. Petra'yı seçtiğimi ama onu severek öleceğimi. Haykırıp güçlü bir tılsımla korunan demirleri sarsarken yakarışları kulaklarımda durmaksızın çınılıyordu. Birazdan susacaktı o sesler. Birazdan dinecekti. Tıpkı o yıllarda karar vermemi sağlayan Giovanni gibi bugün burada yolumuza kaldığı yerden devam etmemizi sağlayan kişi de Francesca olacaktı. Ulu şair Francesco Petrarca'nın asil evlatları.

Kapıdan içeri girdiğimde o kokuyu yeniden içime çektim. Adımlarım yankılandı. Zindan odalarını aşarken onun nerede olduğunu çok iyi biliyordum. Hangisinde olduğunu.

Koridorun sonuna ulaştığımda devasa zincirlerle bağlanmış Francesca, Marlo'nun yıllarını geçirdiği odanın içinde başını duvara yaslamış bacaklarını kendine çekip iki büküm olarak yerde oturmaktaydı. Soğuk, rutubetli ve korkutucu. Ama onun bu hislerle çarpıştığını sanmıyordum. Kalbinde tek bir şey vardı onun, tek bir acı.

Marlo'ya duyduğu güçlü aşk.

“Merhaba,” dedim onun çocuksu güzelliğine dostça bir gülümsemeyle. “Nasılsın Francesca?”

Cevap vermedi. Gözlerini dikip aynı ifadeyle bakmaya devam etti. Hemen yere diz çöküp parmaklarımı demirlere

geçirerek başımı da o parmaklarımı donduran demirlere yasladım. Gözlerimi bir anlığına kapatıp söze nasıl başlamam gerektiğinin planlarını yaptım.

“Zahmet etme,” dedi. “Söyleyeceğin kelimeleri işitecek kimse yaşamıyor burada. Duvara konuşuyor olursun.”

Başımı yeniden kaldırdım, parmaklarım sıkıca tutunuyordu demirlere.

“Demek öyle?” dedim kabullenircesine. “Demek yaşamıyorsun? O kadar çok mu sevdin onu?”

“Benden beklenmeyecek bir şey değil mi? Ne de olsa Francesca bir ölü. Bir gölge, bir katil. Tıpkı diğerleri gibi. Ama Giovanni sevebilir, bir başkası da öyle. Bir tek Francesca sevemez.”

“Bu doğru değil, elbette sevebilirsin. Sen de bir kalp taşıyorsun?”

“Bunu söylüyor olman oldukça komik. İnandırıcılıktan da uzak.”

“Francesca,” dedim derin bir nefes alarak. “Biz bir aileyiz ve sen de benim bir kardeşim sayılırsın. Seni merak ettim ve hayatının akışını değiştirecek bir şey söylemeye geldim. Evet, öğreneceğin şey belki kalbindeki hissi değiştirmeyecek ama fikirlerini kesinkes değiştirecek.”

Zincirleri büyük bir gürültüyle yana fırlattı. O şekilde bana doğru yaklaşp yüzü aydınlanacak şekilde ışığa yaklaştı.

“Nedir o? Yoksa Marlo beni kabul mü etti?”

Hüzünle indi bakışlarım, derin bir nefesle daha çok güç bulmayı umdum.

“Üzgünüm,” dedim. “Marlo’nun fikri hiç değişmedi.”

“Öyleyse!” diye haykırdı, “ne diye geldin? Ne diye çıkarmaya çalışıyorsun beni karanlığımdan, söyle, zevk mi veriyor acılarım?”

“Hepimiz acı çekiyoruz Francesca, hepimiz çektik. Ve artık biraz dinlenme zamanımız geldi. Zaman mutlu olma zamanı.

Bir sona yaklaştık. Yeni bir sayfa açıyoruz artık. Yeni bir çağ bu. Gölgelelerin başlangıcı. İnan bana, bu yol daha huzurlu.”

“Seni dinlemek istemiyorum. Git buradan.”

Geriye çekilmek üzereydi ki parmaklıklara tutunan elini hızla kavradım. Gözlerimi gözlerine büyük bir kararlılıkla dikip “beni dinleyeceksin!” dedim. “Bu Marlo’yla ilgili. Onun yazgısıyla ilgili.”

“Yazgısı mı?” diye fısıldadı.

“Evet, artık biliyorum.”

Yutkundu. Gözlerindeki mor menekşeler gittikçe soldu.

“Kim?” dedi. “Söyle bana, kim onun yazgısı? Ben değilsem kim olduğunu söylemelisin.”

“Söyleyeceğim,” dedim. “Hepsini, senin haberin yokken dışarıda nelerin yaşandığını.”

Başını salladı. Sonraki dakikalar ikimiz de sakindik. Aramızdaki demir parmaklıklara aldırmandan sanki yemyeşil bir alanda, çiçeklerin, güneşin berrak ışığı, göğün derin mavisi altında soluklanırcasına rahattık. Dinledi beni, ne nefes aldı ne kıpırdadı. Gözlerindeki renk binbir renge girdi de bir tek kendi rengine dönmedi. Hikâyem bitip de son noktayı koymadan önce “lütfen,” dedim. “Bu bizim elimizde olan bir şey değil. Maha’nın kızı yeni bir başlangıç değil, başlayan bir oyunun masum, hiçbir şeyden habersiz bir oyuncusu sadece. Anlayabiliyor musun beni?”

“Hı hı,” dedi dolan gözleriyle. Gözlerinin rengine yeniden kavuştu. “Peki, ona söyleyecek misin?”

“Hayır, sadece ikimiz bileceğiz.”

“Ya amcam, şu an dışarıda?”

“O duymuyor,” dedim cebimdeki ot yığınının işaret ederek. “Özel olduğundan da bahsetmişim, dinlemediğine eminim.”

Uzunca bir süre düşündü. Ne diyeceğini bilemedi. Ağlamadı bile. Sadece dolan gözleriyle öylece bekledi.

“Aklından geçenleri söyle bana Francesca.”

“Bilmiyorum,” dedi dudağını büzüp başını iki yana sallarken.

“Seni bırakmak için geldim. Yeniden özgürlüğüne kavuşman için. Anahtar yanımda. Eğer yaşamayı, aramıza dönmeyi kabul edersen seni bırakacağım. Söyle bana.”

“Onu seviyorum Fegel. Onu çok seviyorum. Bu hiçbir zaman değişmedi. Onu ilk gördüğümde, sana bakarken, böyle, kiremit gözleriyle, aşk dolu. Ateş o an düştü içime. Engel olamadım. Her hissi elimin tersiyle iten ben bu hisse engel olamadım.”

“Bu bir hata değil.”

“Üzgünüm, istemezdim. Şimdi gücüm yetse söküp atarım bu sevgiyi içimden. Ama elimde değil.”

“Biliyorum, lütfen. Dön aramıza.”

Geriye doğru hızla yaslanınca sırtı duvarda güçlü yankılar çıkardı. Birkaç taş parçası zemine yuvarlanmıştı. Zincirler kulakları tırmalayan bir sesle cınladı.

“Kahretsin,” dedi dişlerinin arasından. “Bu haksızlık. Ben olmalıydım. O değil. O değil, ben. O daha bir bebek. İnsan gibi yaşayıp büyüyecek.”

“Marlo için, kendiyle savaşıp bensiz bir hayata alışması için, çok yerinde bir zaman dilimi.”

“Evet,” diye fısıldadı. “Yine de kabullenemiyorum. Ama Tanrı’ya da yazgıya da karşı gelemem. Bu yüzden alışacağım. Bu onun peşinden ayrılacağım anlamına gelmez, bilesin. Eğer Tanrı ona Maha’nın kızıyla bir yol çizmişse saygı duymaktan başka çarem yok.”

Gülümsedim.

“Buradan çıkmak ister misin?”

Kısa bir an duraksayıp “evet,” dedi. “İstiyorum. Onu özledim. Yani, şey, o velet büyüyene kadar şansımı sonuna dek deneyeceğim. Marlo’ya musallat olup onu canından bezdireceğim. Tek eğlencem, avuntum bu olacak.”

Doğrudum, kapının kilidini çevirdiğimde Francesca'nın gözlerindeki menekşe bahçesi canlanmış, ısıltı ısıltı parlıyordu. Bedenlerimiz karşılıklı dikilip gözlerimiz parmaklıksız birbirini buldu. Kollarını boynuma atıp sıkıca sardığında sırtını sıvazladım. Kokusu içimdeydi. Ah, lanet olsun. Bu zindanın, kirin pasın içinde bile mükemmel kokuyordu. Sanırım bu yönlerini her zaman kıskanacaktım. Kokuları sinir bozacak kadar güzeldi.

Geriye çekilip “teşekkür ederim,” dedi. “Bana onunla yaşama fırsatı verdiğin için, en çok da aklımı başıma getirdiğin için. Şu an gözümde canlanan harikulade bir anı var.”

Yere çöküp ayaklarındaki zinciri de yerinden söktüm.

Artık özgürdü.

“O çardakta elinde köstekli saatle karşımıza dikilip, dinlediğimiz o filozoflar gibi değil, sıradan bir insan, basit bir ölümlü olarak bize hayatımızın dersini vermiştin, o gün seni ciddiye almamış olsam da bugün söylediklerini hakkıyla kavrayabiliyorum.”

Elim yanağına gitti ve o çocuksu güzellikle örülü masumiyetini hafifçe okşadım.

Birlikte çıktık zindandan. Başını kaldırıp güneş ışıltısıyla dolu günü güçlü bir nefesle içine çekti ve amcasına selam verip gözden kayboldu. Adımlarım Petra'ya doğru yavaşça ilerledi.

Gülümsüyordu.

Elleri ceplerinde, başı önde, saçları en havalı haliyle.

“Komik olan ne?” dedim koluna girerek.

“Hiç,” dedi omuz silerken. Yine de daha fazla gülmek için kendini zor tutuyordu.

“Petra!”

“Affedersin,” dedi sonunda daha fazla dayanamayarak. “O otu sana kim verdi?”

Bir anda omuzlarım düşmüştü.

“Her şeyi duyduğunu söyleme bana.”

“Hem de her şeyi,” dedi yeşil gözlerinin büyüleyici etkisiyle. “Ve inan bana, Maha’nın bebeği gözümde değer kazandı. Ona herkesten çok ben sahip çıkacağım. Kendi çocuğum gibi.”

Gözlerim hayretle açıldı.

“Eğer başta söylemiş olsaydın bu kadar gürültü yapmazdım Fegel, hiçbir sorun çıkarmaz, seni de üzmezdim.”

“Ne yani?” dedim. “Bu durum seni mutlu mu etti?”

“Hem de nasıl,” derken gerçekten de keyfine diyecek yoktu.

“Marlo’dan kurtuluyorum. Tanrım, zevkten ölmek üzereyim. Şeytan görsün onun yüzünü. Alsın Maha’nın kızını ne yaparsa yapsın, hatta verelim eline o büyütsün.”

Alaycı bakışlarına terslenerek “hiç komik değil,” dedim.

“Peki, peki,” dedi. “Dalga geçmeyeceğim. Şükürler olsun, neredeyse inançlı biri olacağım. Bir melek kadar iyi. Bu hayatım boyunca gördüğüm en güzel yazgı. Tanrı’nın kaleminin önünde saygıyla eğilmek gerekir.”

“Öyle,” dedim fısıltıyla.

Eğilip alnımdan güçlüce öptü ve o keyifle köyün yollarında yürümeye devam etti. Gerçekten mutluydu.

“Tamam, söyle bakalım, o otu sana kim verdi?”

Bakışlarım yeri bularak “Dante,” dedim. “Senin defterlerindeki bir reçeteyi işledi. İşe yarayacağından son derece emindim.”

“Neredeyse,” dedi. “Yarardı ama içerisi güçlü büyülerle tepetaklak olmuştu. Eğer Francesca için bütün karanlığı içeriye doldurmamış olsaydık cidden işe yarayabilirdi.”

Bu beni rahatlattı.

“O zaman başarısızlık diyemeyiz?”

“Kader deriz.”

“Doğru, kader.”

Kollarımı beline doladım ve sıkıca sardım.

“Ee...” dedim. “Şimdi ne yapıyoruz?”

“Bütün belaları def ettiğimize göre, hak ettiğimizi.”

“Hak ettiğimiz?” diyerek kaldırdım başımı. Yüzü son derece gizemli bir hâl almıştı.

“Söyleyemem.”

“Sürpriz mi?” diye açıldı gözlerim. Bütün o olgun Fegel duruşları bir anda yerle bir olmuştu. Çocuk gibi sevinmiştim. Onu sarsıp duruyordum.

“Balayı,” dedi. “Evlendik, çocuğumuz bile oldu ama biz hâlâ bir balayı yapmadık.

“Balayı?” dedim ışıldayan yüzümle. Gözlerimdeki hayret onun gözlerine yansımış, bana geri dönmüştü. Bir ayna gibi.

“Nereye gidiyoruz peki, çok merak ettim, Petra! Lütfen yalvarتما da söyle.”

“Hayır,” diye dikti burnunu havaya. “Sürpriz diyorsam sürpriz!”

“Ama bebek,” dedim. “O ne olacak?”

“Hypatia onun için en uygun kişi. Üstelik dün babam benimle konuşmak için geldi.”

“Öyle mi? Peki, ne konuştunuz?”

Meraktan ölme noktasına gelen Fegel. Sık dişini de bekle.

“Hypatia’yı istiyor. Onunla yaşamak.”

“Ne dedin, izin verdin değil mi? Söyle verdin mi?”

Sakince baktı gözlerime. Kâinatın en durgun gölü gibi, yemyeşil, ıslıl ıslıl.

“İzin verdim,” dedi. “Birlikte gidecekler. Ve köydekiler, kalmak isteyenler var, gitmek isteyenler de. Hepsi özgür. Elbette senin sayende,” diye eklemeyi de ihmal etmedi. “Stoacılar tam bir baş belası ama idare edeceklerdir.”

“Ama bebek?”

“Bebek,” derken yine muzipti. “İnanılmaz değil mi? Sanırım alışana kadar güleceğim.”

“Çok kötüsün,” dedim yumruk yaptığım elimi göğsünde bekleterek.

“Öyleyim,” dedi. “Kötüyüm ve kötü olmayı da seviyorum. Kendimde değişmesini istemediğim tek şey.”

“Peki, kabullenmek zor değil.”

Başını salladı.

“Bebeğe Hypatia’yla babam bakabilir. Dünya kadar süt var, ona yetecektir. Seninki kesilene kadar da o sütü göndermeye devam edeceğiz. İlla ki bizzat emzirmek zorunluluğun yok. Bu konudaki düşüncelerimi biliyorsun.”

“Kıskançlığını,” diye düzelttim.

“Evet,” dedi. “Kıskançlığımı. Bu yüzden onun için endişe etmene gerek yok. El üstünde büyüyecek. Ve değerli öğretmenleri olacak.”

“Bu doğru. Şanslı olduğu bir gerçek ama annesiyle babasını göremeyecek olması da üzücü.”

“Bunun için üzüleceğini sanmıyorum. Onu oyalayacak çok fazla şey olacak. Bir ton ölümsüz. Hem, sen o eksigi en iyi şekilde kapatacaksın, bunu gözlerinde görüyorum.”

Dolan gözlerimi gizleyip başımı göğsüne bıraktım. Yürümeyi kesmiştik ve tam olarak köprünün üzerindeydik. Akıntılı suyun şırıltısı kulağımdaydı.

Sıktıkça sıktım, kalbim aşkıyla coştı.

Şefkatiyle okşadı saçlarımı.

“Dante için de endişe etme. Kısa bir yolculuğa çıkacaklar. Giovanni ve Marlo eşlik edecek bu sefer. Francesca da yanlarında olacaktır muhtemelen.”

“Aman ne iyi,” dedim. “Bütün içkilerin tadını ezberletecekler.”

“Hayır,” dedi. “Dante o olgunluğa erişti. Kimse onun yolunu değiştiremez.”

“Peki, pek rahatlamış sayılmasam da...”

Beni geriye çekip yüzümü ellerinin içine aldı ve “rahatla,” dedi. “O kocaman bir adam oldu. Hayatın boyunca dizinin

dibinde yaşamayacak. Bu onu mutlu etmez. Her ne kadar seni sevse de. Hatta benden bile çok.”

“Bu doğru değil.”

“Doğru,” dedi. “Herkesin görebileceği kadar da belirgin, bana değil sana hayran. Ve seni kısa bir süreliğine özgür bırakmak istiyor.”

“Balayı için,” diye kıstım gözlerimi.

“Evet,” dedi dudağıma kondurduğu küçük bir öpücükle. O an balayının ne kadar harikulade bir fikir olduğunu anlamıştım. İhtiyacım vardı, ikimizin de buna ihtiyacı vardı.

Kollarına sarıp karanlığıyla birlikte köprünün üzerinden atladığında yeni bir başlangıç için atacağım adımın başlangıcını da yapmıştı.

Sonsuzluk için ilk adım.

Özgürlük

Geçen bir ay boyunca hâlâ hazırlık yapma derdindeydim. Aslında hazırlık falan değildi derdim, Dante ve Maha'yla biraz daha zaman geçirebilmekti. Onun eskimiş sütlerle biberon emmesine gönlüm razı değildi bu yüzden gitmekte çırpındığım balayını bile rezilce yerlerde süründürüyordum. En çok da Petra'yı. Çileden çıkması an meselesiydi.

Viola'yı ziyaret ettim, annemle babamı. İçimden bir his bu balayının tahmin ettiğimden daha uzun süreceğini söylüyordu ve ben de ayaklarım her ne kadar ileriye gitse de birer adım farkında olmadan geriliyordum. Bilmiyordum ve her bilinmezlik gibi bu da beni korkutuyordu. Petra gideceğimiz yere dair tek kelime etmiyordu. Sürpriz diyor başka bir şey demiyordu.

Heyecanlıydım. Her şey için.

Ama içimdeki huzurun tarifi yoktu. Korkusuz olmanın. Biliyordum, hiçbir zafer nihai değildi ve bir şekilde başımıza açılacak işler de olacaktı ama Petra'nın dediği gibi, ufak bir toz fırtınası. Üstesinden gelebilecektik.

En çok Mel durdurdu beni, en çok o duraklattı. Öylesine özlemişti ki, kopamıyordu. Kolay değildi, onunla koskoca bir hayat yaşamıştık. Her gece koynumda uyuttuğum bir bebek gibi davranmıştım ona, bir anne olmuşum, bir arkadaş, her şey. Şimdi onun her şeyini başkaları paylaşıyordu ve kendilerine yetiremiyordu. Fegel binbir parçaya bölünüyor

herkese yetmeye çalışıyordu. Ama Mel'in eşsiz ruhu bu kadarına razı olamazdı. Belki de tek üzüntüsü buydu.

Kısa bir veda demiştim. Döneceğiz sonra.

Ağlamıştı, engel olamamıştı gözyaşlarına.

Ondan sonra kendime en yakın hissettiğim küçük adamlardan biri de Zin'di. Onunla da vedalaşmıştık. Hüzünlü, salya sümüklü bir veda.

Şimdiyse gözlerimi yeni bir güne açmaya çekiniyordum. Yeni bir gün gidişime bir gün daha kaldı demekti. Son günümdü bu yatağında. Kulpa'da. Dante'yle geçireceğim son gün.

Hayır, diye kızdım kendime. Ne diye veda diyorsun? Veda değil, kısa bir tatil. Hepsi bu.

Başım yastığın altında kalkmamak için direnirken odanın kapısı açıldı. Petra diye düşünmüştüm ama bu adımlar ona ait olamazdı.

“Anne,” dedi Dante telaşla. “Ufak bir sorunumuz var.”

Yastık havaya fırladığı gibi ben de aynı hızla fırlamıştım yatakta. “Sorun mu dedin?” dedim yüzümü kapatan saçlarımla.

Yatağın ucuna ürkekçe oturup saçlarımı düzeltti. “Babam delirdi yine. Hiç anlam veremedim. Şarteli indir, ben aç diyene kadar da açma yoksa seni gebertirim dedi.”

Poflayarak kaydım yatakta, yere basıp derin bir nefes eşliğinde “peki,” dedim. “Yine ne oldu kim bilir? Yine kim başımızı belaya soktu? Hiç mi bitmeyecek bu oyun, hiç mi?”

“Kavga var dışarıda,” dedi. “Bir şeyler kırılıp dökülüyor.”

“Tamam,” dedim. “Üzerimi değiştirip geliyorum.”

Ben dolaba doğru yürüyünce o da odadan çıktı. Alışık olmadığım bir hızla giyinip dış kapıya doğru yürüdüm. Elim şarte le gittiğinde Dante beni durdurdu.

“Anne, ne yapıyorsun? Tehlikeli olabilir.”

“Hayır,” dedim. “Buraya tehlikeli bir şey giremez. Gökten bin adet ölümsüz düşmediği müddetçe.” Sonra sırtıttım, yine de rahatlamış görünmüyordu.

Göz kırıp şarteli kaldırdım.

Kapı açıldığında koşar adımlarla dışarıya fırladım. Karanlık üç gölge evin etrafını hızlıca turluyordu.

Marlo, diye geçirdim içimden. Giovanni de onları durdurmaya çalışıyor.

“Petra!” diye haykırdım çitleri aşip yeşillığe doğru yürürken. “Hemen dur! Bıktım senin kavgalarından.”

Yanımdan hızla geçip hızıyla beni kendi etrafımda çeviren karanlık hemen önümde dev bir hale gibi etrafa yayıldı. Ona bir tanesi daha eşlik etti. Petra kolumdan tutup beni kendine çektiğinde ilk defa saçı başı dağılmamıştı. Kavga etmediyse, ne diye kovalıyordu onları?

“Kim?” dedim titreyen sesimle. Karanlık gittikçe dağıldı. Altından çıkanlar beni gözyaşlarına boğdu bir anda.

“Fegel!” diye haykırdı Lelis. “Böyle bir adamla evlendiğine inanmıyorum. Bir kere hiç misafirperver değil. Kulpa’dan atmak için elinden geleni yaptı.”

Kolumu Petra’dan hışımle çektim ve öfkeli gözlerimi ona dikerek “onları bekliyordum bunca zaman,” dedim. “Nedir senin derdin?”

“Beni kızdırmasalardı,” dedi. “Ağızlarından çıkan ilk kelime bile delirmeme yetti.”

“Senin delirmen için kelimelere ihtiyaç yok,” dedim. Yüzüm bütün bir ifadesiyle kurutulmuş sebzeler gibi büzüşmüştü.

Ben onlara koşmadan onlar üzerime atladı. Petra’nın homurtuları eşliğinde birbirimize sarıldık.

“Feg,” dedi Defi. “Sonunda kavuştuk. Seni nasıl özledim bilemezsin.”

“Ben de,” dedim salyalarımı üstlerine bulaştırarak. Ama ilk defa tiksiniyorlardı bundan, ilk defa bu kadar farklılardı.

“Bu kadar sarılma yeter,” dedi Petra kolumdan bir kez daha tutarak. Bu sefer ona direnemedim.

“Bahçeye,” dedi ablalarımı fırçalarcasına. “İçeri girmeyin.”

Ama eşikte beliren Dante’yi gördüklerinde neye uğradıklarını şaşırmışlardı.

“Sakin!” dedi Lelis olduğu yerde heykele dönerek. “Onun bana Dante olduğunu söyleme.”

“Dedikodular,” dedim. “Kulağınıza geldi mi?”

“Hem de nasıl,” dedi Defi, “ama bu kadarını beklemiyordum. Maha’nın kızı da bu yaşta mı?”

“Hayır,” dedim kocaman bir kahkaha atarak. Petra’nın çatık kaşlarının gölgesinde bahçeye yürüdüm. Sonraki yarım saat en derin hasreti giderdim onlarla. Dante’nin teyzeleriyle tanışması, tanışmaktan öte kaynaşması, bugüne kadar olan bitenlerin kısa bir özeti. Bizim gideceğimiz sürpriz balayı ve Dante’nin çıkacağı geziye ablalarımın da eşlik etmeyi istemesi.

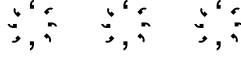
Bütün düğümler çözülüyordu. Bir yandan onlarla konuşup büyük bir hevesle çene çalarken gözlerimi de bir an olsun üstlerinden ayırmıyordum. Sonsuzluk gibi gelmişti onları görmediğim süre. Marlo’yla birlikte dünyayı turlarken yüzlerini bile görmek istemezken şimdi onlar için ölebilirdim.

Kurtulmuşlardı, bitmişti artık. Hazul kendi yoluna gitmek istemişti. Ve doğa, en büyük pay ona aitti.

Çarkın dişleri bileniyor, yeni bir döngünün seslerini işitmemi istercesine kulağımda hoş bir sedayla yankılanıyordu.

Bu yol senin diyordu. Artık dikenleri temizliyoruz. Artık sana huzur veriyoruz. Biraz dinlen.

Teşekkür ettim o sese, minnetle dua ettim. Gözlerimde bekleyen birer damlayla tutundum bütün geçmişe, hem de geleceğe.

Bütün bir günü birlikte geçirdik. Güldük, eğlendik. Bir ara şelalenin çılgın sularında bile yüzdük. Saklı bahçeye girdik, deliler gibi, üstümüz başımız bata kirlene o leziz meyveleri tükettik. Ağaçların dallarında oradan oraya atlarken maymunlar gibiydik. Sevimli, bir parça çocuk, hepsinden fazla insan.

Evet, insandık.

Oğlumla geçirdiğim en özgür, en kusursuz, mutluluk kelimesinin anlamını aşan bir keyifle nefes aldığım en harikulade gündü.

Şimdi o günü geceye çevirip Kulpa'nın muazzam bir güzellikle ışıldayan yıldızlarının altında onları kendimize kandil yapıp uzanmıştık. Her kayan yıldıza bir dilek takarak kahkahalarımızla bu mucizevi tepeyi çınlattık. Ablalarım iki yanıma sıralanmış, Dante'nin Lelis'i seçip onun güzelliğine sığındığı gibi bende onların güzelliğine sığınmışım. Yüzüm hiçbir zaman onların bu kudretli güzelliğinden nasibini alamayacaktı, ama zaten buna da ihtiyacım yoktu. Çok, ama çok daha fazlasına sahiptim.

Gece ilerlerken dileklerimiz o kayan yıldızların hızı kadar çabuk gerçekleşmiş olacak ki, seslerimize birtakım sesler eşlik etti. Marlo, Giovanni ve Francesca karanlıklarıyla geceyi aydınlattıklarında şaşkınlığımı çabuk geçiştirmiştim. Hiçbir dilek bu denli hızlı vuku bulamazdı. Marlo Defi'yi hızlıca itip yanıma uzandığında Giovanni de Lelis'i iteleyip diğer yanıma bulmuştu. Tıpkı öldüğümüz o gün gibi.

Uzunca süren kahkahalar derin bir sessizlikle noktalandı ve ellerimiz başımızın altında yastık görevi görerek bakışlarımız bu büyüleyici manzaraya dikildi.

Alize uğulduyordu kulağımda, hepsinin kokusu ayrı ayrı içime doluyordu. Biliyordum kokularını, ayırıyordum. İhtışamlıydı. Heybetli. İçimi titretecek kadar şiddetli. Bana dokunmadan, iki yanımda, kusursuzluklarıyla titretiyorlardı varlığını. Hayret ediyor, hayran kalıyordum.

Başım bir Giovanni'ye kaydı, bir de Marlo'ya. Ama en çok Marlo'ya baktım. Onlar hiç hareket etmedi. Sessizlik sürdükçe sürdü. Yüzümü mesken tutan bir tebessüm, oradan bir an olsun ayrılmadı, terk etmedi beni, evi bildi.

“Çok güzel değil mi?” dedi Marlo sessizliği bozarak. “Nasıl da parlıyorlar öyle. Yanıp yanıp sönüyorlar. Titrek bir mumun alevleri gibi.”

“Bir kitabın satırları kadar etkileyici,” diye devam etti Giovanni.

“Evet,” dedi Francesca, “aşk kadar büyüleyici.”

“Aile gibi bir bütünler,” dedi Lelis. “Hiç ayrılmayacaklar,” dedi Defi. “Sonsuza kadar.”

“Sonsuza kadar,” diye devam etti Dante. “Bir anneye duyulan sevgi gibi. Sonsuza dek sürecek hâkimiyeti.”

“Sonsuza dek,” diye fısıldayıp gözlerimi kapattım. Hafif bir esintiyle hızına hız kattı alize. Ürperti.

Gözlerimi açtığımda yanımda kimse kalmamıştı. Bir düş gibi. Sebebini biliyordum. Doğrulup arkamı döndüm. Beni bekliyordu. Bunca zaman beklememiş miydi? Biraz daha beklese ne çıkardı? Eksilir miydi sevgisi, bana olan sarsılmaz sadakati? Asla!

Elini uzattı. Geceyi arkamıza alıp evimizin yolunu tuttuk. Odamıza girdiğimizde yüzünde yine o gülümseme vardı.

“Gidiyoruz,” dedi. “Hazır mısın?”

“Şimdi mi?” dedim. “Henüz sabah olmadı.”

“Sabah olmasına gerek yok,” dedi. “Artık hiçbir şeye gerek yok.”

Beni korkutmuştı bu cümleler. Ölüm gibi gelmişti, öyle hissettirmişti, adımlarım geriledi.

Dolaba doğru yürüdü ve daha önce görmediğim kocaman bir kutuyu oradan alıp yatağın üzerine bıraktı. Hediye paketi olmuştu, süslü bir kurdelesı vardı.

“Bu da ne?” dedim artan şaşkınlığımla.

“Hediye,” dedi. “Yolculuğumuz için.”

“Peki,” dedim zorlukla yutkunarak, “nereye gidiyoruz?”

“Sürpriz,” demeye devam etti en gizemli haliyle.

“Uzun sürmeyecek değil mi?”

Canavar değildi şu an, çatık değildi kaşları, korkutmuyordu. Sevimlice gülümsedi.

“Söz veriyorum bir ayı geçmeyecek.”

Kutuyu açtığında adımlarım biraz daha geriledi. Gözlerime inanamıyordum. Kıyafetler vardı, hem de oldukça tuhaf kıyafetler. Bir o kadar da şık ve güzeller. Üstelik bizim zamanımıza bile ait değil.

“Petra,” dedim, “anlam veremiyorum. Neler oluyor, bunlar da ne?”

“Gideceğimiz yer için. Giyinmene yardım edeyim,” dedi.

O özenle, incitmeden kıyafetlerimi çıkarırken ben de büyük bir dikkatle yüzüne, her bir çizgisine, gözlerine bakmaktaydım onu çözebilmek için, ama bu mümkün değildi.

Yüksek bel, yere kadar uzanan bir etek. Şık, şifon bir gömlek. Şirin mi şirin ayakkabılar. Aynaya bakarken ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Tamam,” dedim tahmin yürütmeye çalışıp. “Bir parti. Ormanda bahsettiğim. Değil mi? Büyük bir parti istemiştin. Şimdi onca ölümsüz kendi zamanlarının kıyafetlerini giyip bu partiye katılacak. İçki de serbest olacak. Bütün gece içip kendimden geçerken gözlerimi açtığım yer muhtemelen uçsuz bucaksız, ayak basılmamış bir ada olacak. Balayına orada devam edeceğiz ve sen beni orada...”

“Fegel!” dedi uyarırcasına. Bakışlarını sertçe dikip ardından hemen yumuşattı. “Biraz sessiz ol.”

Emindim, partiydi bu.

Yüzü muzip bir ifade aldığı anda çoktan giyinmişti. Şeye benziyordu. Onu geçmişte gördüğüm o hallerine. Beyaz gömleği, siyah pantolonu ve çizmesiyle dönemin seçkin beyefendilerine. Gülmek isterdim, onu bu hali yüzünden dürtelemek, en çok da kıskanmak, ama şu an kendimde değildim.

Komodine yürüyüp bana aldırmaksızın oradan da iki kutu çıkardı.

Birisi Marlo’nun bana hediye ettiği kolyenin kutusuydu. Diğerini bilmiyordum.

Kutuyu açıp kolyeleri çıkardı ve “hangisini takmak istersin?” diye sordu. “Bence Marlo’nunki gayet güzel.”

Şu an yüzümdeki şaşkınlıkla alay ediyor olmalıydı, çünkü başka açıklaması olamazdı.

“Petra,” dedim. “Ne yapıyorsun?”

“Marlo’nunki iyi bence,” deyip onu çıkardı yerinden. Boynuma kendi elleriyle takıp diğerini çekmeceye bıraktı. “Bir sonraki sefere büyükannenin kolyesini takarsın, onun da gönlünü yapmış oluruz. Şimdi saçlarını toplayalım,” derken çoktan arkama geçmişti. Saçlarını açtı, taradı, sonra da tokayla tutturdu.

Ağzım birkaç santim aralıktı ve o halde onu izlemeye devam ediyordum.

“İşte bu kadar,” dedi. “Dante’nin parfümünü ister misin? Muhtemelen onu istersin, çünkü benimkilerin durumu malum.”

“Petra!” dedim kıpırdamakta zorlanan dudaklarımın arasından. Ama o hiç oralı değildi. Son kutuyu avucunun içinde tuttuğunda artık hiçbir şey için tahmin yürütemez olmuştum. Sonra, sonra o çıktı kutudan. O çiçek.

“Zamanı geldi,” dedi. “Onu kullanmanın.”

“Kullanmanın?”

“Evet,” dedi onu da saçıma takıp yeniden karşıma geçerek. Yüzüm ellerinin içindeydi ve şaşkınlığımı gidermek istercesine parmakları yanağıma okşuyordu.

Aşk dolu bir gülümsemeye yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve “endişe etme,” dedi. “Yüzünden at bu ifadeyi.”

“O halde yardımcı ol,” dedim.

“Çiçek, zamanın içinde hareket etmek içindi,” dedi. “O gün senin dışında hepimiz duyduk bunu. Şimdi gideceğiz. Bu sefer ben götürmeyeceğim seni, sen bizi götüreceksin. Nereye istersek, nereyi dilersek. Zaman bizim Fegel, zamanın içinde hareket eden o sabit taşlarız biz.”

“İnanılmaz!” dedim büyük bir şaşkınlıkla. Zamanın içinde hareket etmek için mi? Bunca zaman gizlemiş miydi yine benden? Bu çiçek, ah, gerçekten inanılmaz. Hayretler içindeydim. Derin nefesler alarak heyecanımı bastırdım ve gözlerimi bir anlığına kapattım. Binlerce görüntü uçuştı o karanlıkta. Petra’nın annesi de dahildi o görüntülere, Maurois’de, Dante Alighieri’de. Yüzümdeki ifadeyi fark etti ve “öyle,” dedi gülümsemeye devam ederken. “Gerçekten inanılmaz. Artık hazırsın. Hazırız. Felaketler getirmeden bu çiçek sayesinde zamanın her diliminde gezinebileceğiz. Ve şimdi bu yolculuk sıradan bir yolculuk olmaktan çıkacak. Yazgılara tutunup, Tanrı’nın isteğiyle, ellerimiz bizzat O’nun kalemine dokunacak. Bu yolculuk kusursuz bir seyir olacak Fegel. Bu bizim hikâyemiz olacak, bizim serüvenimiz. Masal olacağız. Hazır mısın?”

Başımı salladım. Şaşkınlığım yerini tarifsiz bir keyfe bırakmıştı.

Dudağıma bıraktığı öpücüğün tadıyla gözlerinin yeşiline asıldım.

“Hazırım,” dedim. “Sonsuzluk için.”

“Sonsuzluk için,” diye fısıldarken gözleri ilk günkü gibi bakmaktaydı. Kalbi bütün saflığıyla yepyeni bir aşkla çarpmakta, elleri ellerimi ilk kez tutar gibi titremekteydi. Dudakları dudaklarımı ilk kez öper gibi. Ama ben onu başlangıcı olmayan daimi bir aşkla sever gibiydim.

Bana yazılan ölümsüz bir şiir gibi.

Zaman da mekân da ayaklarımızın altından kayarken o dizeler dudaklarımın arasından ışıltılı yıldızlar gibi etrafa saçıldı.

“Seyrine daldığın bir kadın var karşında.

Seyrinde kaldığın bir kadın.

Nasıl ötesine varabilirsin?

Ayakların gider mi kalbin yürürken,

Ve durabilir misin ruhun ona doğru koşarken?”

“Duramam,” dedi. “Başlarsam duramam.”

Başlangıç

